

Σ
ΠΙΝΔΑΡΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

ΜΕΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

καὶ

ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ Ε΄

ὑπὸ

Κ. ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤῃ

Ἐκ τῆς Τοπογραφίας Μορτέρρα καὶ Σ

1886.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

ΜΕΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

καὶ

ΠΙΝΑΚΟΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ Ε΄.

ὑπὸ

Κ. ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤῃ

Ἐκ τῆς Τοπογραφίας Μορτέρρα καὶ Σ.

1886.

238100

ΦΙΛΟΓΕΝΕΣΤΑΤΕ ΤΗΣ ΚΛΕΙΝΗΣ

ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΤΡΟΥ ΔΗΜΕ

Κομιδῆ παῖς τῷ πυρὶ τῆς φιλομαθείας φλεγόμενος, τῆς γεννησάσης με γῆς Σάμου ἐκπαιδευτηρίων τότε στερουμένης, πρὸς Σὲ κατέφυγον, ὃ πολύξενε καὶ φιλόμουσε, ἀγακλειτῆ τοῦ Ἑρμοῦ πόλις, ἄπορος, ἀπροστάτευτος, τὸ σῶμα μόνον καὶ αὐτὸ ἀνυπόδητον καὶ ἀνιμάτιστον φέρων ἅτε ἐκ γονέων λίαν ἀπόρων. Σὺ δὲ ἄσυλον παρασχοῦσά μοι πρὸς τὴν ἀπηγῶς καταδιώκουσάν με πτωχεῖαν τὸ μὲν πρῶτον φιλανθρωπικῇ προστασίᾳ ἰδιωτῶν ἐν τοῖς παρὰ Σοὶ ἐκπαιδευτηρίοις σπουδαστὴν με εἰσήγαγες· εἶτα δὲ δημοσίοις ἀναλώμασιν εἰς τὸ πανεπιστήμιον πέμψασά με ἐξεπαίδευσας.

Τὸ πᾶν λοιπὸν Σοὶ ὀφείλω, ὦ φιλανθρωποτάτη πόλις· ἡ δὲ τοιαύτη εὐεργεσία ἀγανῶν χρήζει ἀμοιβῶν. Ὁ ἀγνώμων Ἰξίων τιμωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διατάχθη, ἐν πτερόεντι τροχῷ Παντᾶ κυλινδρόμενος νὰ λέγῃ τοῖς βροτοῖς (Πινδ. Πυθ. Β'. 43.)

Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Ἀλλ' ἐμὲ οὐδέποτε ἤξιωσεν ἡ τύχη νὰ δύ-
ναμαι τὰς εὐεργεσίας νὰ ἀποτίνω. Ὅπερ δὲ δύναμαι
νὰ ποιήσω, ἀφιερῶν Σοι τὸ παρὸν πόνημα ἔρχομαι
δεησόμενος ἀποδεξαμένη εὐμενῶς τὴν ἀφιέρωσιν νὰ
θεωρήσης αὐτὴν μαρτύριον αἰδίου εὐγνωμοσύνης.

Μεθ' ὑποκλίσεως καὶ βαθυτάτου
σεβασμοῦ

Κ. ΚΛΕΑΝΘΗΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ,

Ὁ μόνος σκοπός, ὃν προεθέμην ἐν τῇ συντάξει τῶν εἰς Πίνδαρον σχολίων, ἦν νὰ ποιήσω τὸν ποιητὴν καταληπτὸν καὶ τῷ ἄνευ βοηθείας διδασκάλου βουλομένῳ νὰ σπουδάσῃ αὐτόν. Ὅθεν οὐδεμίαν λέξιν καὶ μικρὰς ἑρμηνείας δεομένην παρῆλθον ἀνερμήνευτον, οὐδεμιᾶς ἑννοίας τὴν συνέχειαν πρὸς τε τὰ ἡγούμενα καὶ ἐπόμενα οὐ καταφανῆ ἐποίησα. Πάντα δὲ, ἃ τέως παρεκβολαὶ ἐνομίζοντο, ἐπειρασάμην, ὡς δυνάμεως εἶχον πρὸς τὴν τῶν ἰδεῶν μου ἔκθεσιν, νὰ ἀποδείξω τῇ ἀρχικῇ ὑποθέσει ἐκάστου τῶν ἐπινίκων στενώτατα συνηνωμένα· ἐπίδειξιν πολυμαθείας οὐδαμοῦ ἐξελεγχθήσομαι ποιούμενος· διότι καὶ στεροῦμαι αὐτῆς, καὶ ἐξ ἰδίας πείρας γινώσκω, ὅτι ἡ πολυμαθεία ἐπίδειξις τοῦ σχολιαστοῦ ἐπισκοτεῖ μᾶλλον τὸν σπουδαστὴν, ἢ φῶς ἐπιχέει.

Εἶθε ὁ σκοπός μου ἐπιτευχθεῖ, ἵνα μὴ οἱ πολυχρόνιοί μου κόποι μάταιοι ἐκβῶσιν.

Σημ. Τὰ ἐνιαχοῦ τῶν ἐν τῷ παρόντι τόμῳ σχολίων εὐρημένα τυπογραφικὰ ἀμαρτήματα, τὰ μὲν ἐν ταῖς πρώτοις τυπογραφικοῖς φύλλοις ἐγένοντο ἐκδημοῦντός μου τῆς Τεργέστης ἐπὶ ἀναρρώσει τῆς ὑγείας· τὰ δὲ λοιπὰ ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ μὴ ἐκφύγῃ τὸ ἕμμα τοῦ διορθοῦντος διὰ τὴν ἐν ἐκάστῃ τῶν πολλῶν τοῦ αὐτοῦ φύλλου διορθώσεων μένουσαν αἰεὶ σωφείαν ἀδιορθώτων. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν με λυπεῖ· διότι καὶ παντὶ εὐδιάκριτα ὄντα σύγχυσις οὐδεμίαν τῷ ἀναγνώστῃ παρέχουσι· καίτοι ἐν τέλει διορθώθησαν τὰ κυριώτερα.

ΒΙΟΣ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

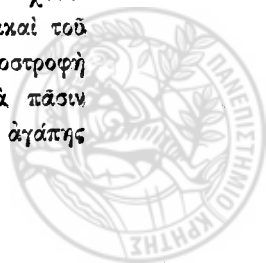
Πατήρ μὲν Πινδάρου ἐγένετο Δαΐφαντος, ὃ δύναται καὶ μαρτυρήσῃ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Πινδάρου καλούμενος Δαΐφαντος· διότι κατ' ἔθος ὁ υἱὸς ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ πάππου· μήτηρ δὲ Κλεοδίκη, ἢ Κλεοδίκη, ἢ Κλειδίκη. Ἡ δὲ διήγησις, ὅτι μήτηρ τοῦ Πινδάρου ἦν Μορτώ, (ὄρα βίον Πινδάρου ὑπὸ Θωμᾶ Μαγίστρου), φαίνεται, ὅτι προήλθεν ἐκ τῆς συγχύσεως τοῦ ἡμετέρου Πινδάρου τῷ προγεγεστέρφ, τῷ υἱῷ Σκοπελίνου καὶ Μορτοῦς. «Ὁ Σκοπελίνου (υἱὸς Πίνδαρος) ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προγενῆς Πινδάρου» (Σουΐδας). Ἐγεννήθη δὲ ὁ Πίνδαρος ἐν Βοιωτικῇ κώμῃ, Κυνὸς κεφαλαίς. «Κυνὸς κεφαλαί ἦν καὶ χωρίον Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος Δαΐφάντου παῖς Βοιώτιος, ἐκ Κυνὸς κεφαλῶν, μελῶν ποιητῆς» (Στέφανος Βυζάντιος)· ἀλλ' οὐ κατῆκει ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ, ἀλλ' ἐν Θήβαις, ὅπου εἶχε τὴν οἰκίαν πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (ὄρα Σημ. εἰς Πυθ. Γ'. 137-140). Ἐγεννήθη δὲ ὁ Πίνδαρος τὴν 65.ην Ὀλυμπιάδα Π. Χ. 521. ὥστε κατὰ τὸν Σουΐδαν ἦν ἐτῶν 41 κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν· ἦτοι κατὰ μὲν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἦγε τὸ τεσσαρακοστὸν πρῶτον ἢ δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας, κατὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ἦγε τὸ τεσσαρακοστὸν δεύτερον ἢ τρίτον. Ἀνῆκε δὲ τῇ ἐν Θήβαις φυλῇ τῶν Αἰγείδων, οὗς ἐβουμνεῖ ἐν Ἰσθμ. Ζ'. 18. κ. ἐξῆς· καὶ ἐν Πυθ. Ε'. 96. κ. ἐξῆς, ὅπου καλεῖ τοὺς Αἰγείδας πατέρας ἑαυτοῦ.

Ὁ Πίνδαρος ἐκτὸς τοῦ υἱοῦ Δαΐφάντου ἔτχεν ἐκ τῆς Τιμοξένης τῆς συζύγου καὶ δύο θυγατέρας, Εὐμητιν

καὶ Πρωτομάχην. Εἶχε δὲ καὶ ἀδελφὸν Ἐρεΐτιμον ἢ Ἐρωτίωνα καλούμενον.

Ὁ Πίνδαρος, ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῆς χρονολογίας τῶν σωζομένων ἐπινίκων, ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῶν εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν ἔχαιρε μεγάλην φήμην ἐπὶ τῇ ποιήσει· διότι ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ παρηγγέλθη διὰ τοῦ Θώρακος νὰ ποιήσῃ ὕμνον (Πυθ. Γ') εἰς τὸν παῖδα Ἴπποκλέα Θεσσαλὸν νικήσαντα Πυθοὶ διαυλοδρόμῳ· καὶ τὴν μὲν ὁ Θώραξ φίλος τῷ Πινδάρῳ· ἀλλ' εἰ μὴ ἔχαιρε τότε φήμην μεγάλην ὁ ποιητής, οὐκ ἂν ἐτόλμα ὁ Θώραξ νὰ παραγγείλῃ αὐτῷ ποιῆσιν ὕμνου εἰς πομπήν, ἢ κῶμον. Μαθητὴς δὲ ἐγένετο Κορίννης καὶ Μύρτιδος γυναικός· τὴν δὲ αὐλιτικὴν τέχνην ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ πατριουῦ αὐτοῦ Σκοπελίνου. Ἐν Ἀθήναις δὲ ἔσχε διδάσκαλον Ἀγαθοκλέα ἢ κατ' ἄλλους Ἀπολλόδωρον· ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος οὗτος ἢ Ἀγαθοκλῆς πρόστατο κυκλίων χορῶν· ἀπελθὼν δὲ ἐνεπίστευσε τὴν διδασκαλίαν τῶν χορῶν Πινδάρῳ καίπερ παιδὶ ὄντι· ἐξ οὗ Πίνδαρος περιβόητος ἐγένετο εὐ τοὺς χοροὺς διακοσμήσας (Π. Σ.). Ὅτι δὲ ἐδιδάχθη καὶ τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν δῆλον ἐκ τοῦ Ὀλ. Β' 104. κ. ἐξῆς, καὶ ἐκ τοῦ Νεμ. Ζ' 25-26.

Ὁ Πίνδαρος οὐ μόνον περιδοξος καὶ περιβόητος κατέστη ἐκ τῆς ἐπὶ τῇ λυρικῇ τέχνῃ φήμης, ἀλλὰ καὶ ἔνεκα τῆς αἰκειότητος, ἣν ἔσχε πρὸς τοὺς τότε προῦχοντας ἢ βασιλεῖς τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνικῶν πόλεων· μάλιστα δὲ φαίνεται, ἐξ ὧν ἀναφέρει καὶ διηγεῖται ἐν τοῖς ὕμνοις περὶ τῶν πόλεων, ὧν τοὺς ἀθλητὰς ὕμνει, ὅτι περιηγήσατο πολλὰς χώρας, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν Κυρήνην, καὶ πολλῶν ἀνθρώπων εἶδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. Ἐν ταῖς περιηγήσεσι λοιπὸν ἐγένοντο τοῖς τότε προῦχοις τῶν πόλεων ἐκ τοῦ πλησίον γνωσταὶ καὶ αἱ ἠθικαὶ τοῦ παιητοῦ ἀρεταί, ἡ θεοσέβεια, ἡ εὐκρίνεια, ἡ ἀποστροφὴ πρὸς τὴν κολακείαν, τὸ ἀφιλοκερδές· δι' αὐτὰ παρὰ πάντων ἡγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως· καὶ ταύτης τῆς ἀγάπης

καὶ τιμῆς ἀπολαμβάνων ἐτόλμα ἐν ταῖς ὕμνοις, εἰ οἱ ὕμνούμενοι ἦσαν ἡγεμόνες, νὰ ἀποτείνῃ θαρρᾶλῶς συμβουλάς ὠφελίμους αὐτοῖς τε ταῖς ἄρχουσι, πρὸς οὓς ἀπετείνοντο αἱ συμβουλαί, καὶ τοῖς ἀρχομένοις· ἀλλ' αἱ τοιαῦται συμβουλαὶ οὕτως εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως ἐδίδοντο, ὥστε ἐκείνοι, οὓς συνεβούλευε, νὰ ἐκλαμβάνωσι ταύτας ἐπαίνους.

Ὁ Πίνδαρος ἦν μὲν Θηβαῖος, καὶ τὴν ἰδίαν πατρῖδα ἡγάπα σφόδρα· ἀλλὰ ἐνώπιον τῆς κοινῆς πατρίδος, τῆς Ἑλλάδος, λέγω, ἀπάντων τῶν ἄλλων κατεφρόνει· τὰς ἰδίας φιλοτιμίας τῶν Θηβαίων οὐδαμῶς ἐθεράπευε, ὅτε ὑπώπτευεν, ὅτι ἡ τοιαύτη θεραπεία θὰ διεγείρῃ διχόνοιαν πρὸς τινὰ ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἣ ὑπάρχουσαν θὰ ἐπαυξήσῃ. Ἐν ταῖς κατὰ πόλεμον πρὸς τινὰ Ἑλληνικὴν πόλιν συμφοραῖς τῶν Θηβαίων παρηγορῶν αὐτοὺς μετὰ μεγίστης εὐλαβείας ἐξεφράζετο, φοβούμενος μὴ αὐξήσῃ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως τῶν αὐτοῦ πολιτῶν. (Ὅρα Ἴσθμ. Ζ'. 30 μέχρι τέλους). Κατὰ δὲ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου μετὰ τὴν πάροδον τῶν Θερμοπυλῶν εἶχον δίκαιον, ἵνα εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, οἱ Θηβαῖοι νὰ προστεθῶσι, τῷ βαρβάρῳ· διότι τοὺς μὲν Πελοποννησίους ἔβλεπον τειχιζοντας τὸν Ἴσθμόν, μὴ τολμῶντας νὰ ἐξέλθωσιν, ἵνα ἀπαντήσωσι τῷ βαρβάρῳ σὺν ταῖς ἐν στερεᾷ Ἑλλάδι συμμάχοις· αὐτοὶ δὲ χερσαῖοι ὅλως ὄντες οὐκ ἠδύναντο νὰ μιμηθῶσι τοὺς Ἀθηναίους. Εὐ λοιπὸν καὶ φρονίμως σκεπτόμενοι ἀνάγκη προσέθεντο τοῖς Πέρσαις. Ὁ δὲ Παυσανίας μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς περιβύητον ἐκείνην νίκην ἤλασε τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν ἐπὶ Θήβας, ἵνα τιμωρήσῃ τοὺς Θηβαίους οὐχί, διότι προσέθεντο, ἀλλὰ διότι κατὰ τὴν μάχην ἠγωνίσαντο πρὸς τοὺς Ἑλληνας θερμότερον τῶν Περσῶν. Μετὰ τὴν ἀπέλευσιν λοιπὸν ἀπὸ Θηβῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ μετὰ τὰ δεινὰ τῶν Θηβαίων, ἃ ἔσχον ἐν τῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιτορκίᾳ, καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ Μηδισμῷ αἰσχύνῃν πόσον Ἑλληνικῶς

παρηγορεῖ αὐτοὺς ὁ Ἑλληνικώτατος Πίνδαρος. (ὄρα Ἴσθμ. Η'. 15. κ. ἐξῆς). Οὐ μόνον δὲ τὴν ἑαυτοῦ πόλιν συνεβούλευε νὰ μὴ μνησικακῆ πρὸς τοὺς Ἑλληνας κοινῶς ἢ πρὸς τινὰ ἰδίᾳ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων· ἀλλὰ καὶ ὅτε ὕμνει ἀθλοφόρον ἄλλων πόλεων, ἐσιώπα ἀρετὴν, ἣτις ὕμνουμένη ἐμελλε νὰ ψυχράνη ἄλλην τινὰ πόλιν. Ποσάκις ὕμνων Αἰγινήτας ἀθλοφόρους ἐμπίπτων εἰς τὸν ὕμνον τῆς Αἰγίνης, ἀναγκαῖον ὄν νὰ μνησθῆ καὶ τοῦ βραβείου, οὐ ἔτυχεν ἡ Αἴγινα μετὰ τὴν ἐν Ἐλευσίνοι ναυμαχίαν, ἐσιώπησεν, ἵνα μὴ ἐρεθίσῃ τὴν φιλοτιμίαν τῶν Ἀθηναίων, ἢ ἄλλης τινὸς πόλεως.

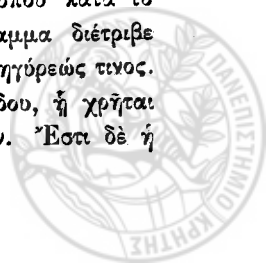
Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Πίνδαρος ἡγάπα διακαέστατα τὴν κοινὴν πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα, ὡς δεικνύεται ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, καὶ ἀπηχθάνετο καὶ ἐμίσει τὰς διχονοίας τῶν πόλεων, καὶ ἐπεθύμει ἅπασα ἡ Ἑλλὰς ὡς ἐν μιᾷ πολιτείᾳ νὰ πολιτεύηται καὶ νὰ διοικῆται, συνυπαρχούσης τῇ ἀρετῇ ταύτῃ καὶ τῆς ἀμιμήτου τέχνης τῆς περὶ τὴν λυρικὴν ποίησιν· ἐκτῆσατο τὸν ἀμύθητον σεβασμὸν καὶ ἀγάπην ἀπάντων ἀπανταχοῦ τῶν κατ' αὐτὸν Ἑλλήνων. Οἱ Ἀθηναῖοι δὲ μάλιστα τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐτίμησαν τὸν ποιητὴν· διότι μετὰ τὰ Μηδικὰ ἐλθὼν ὁ Πίνδαρος εἰς Ἀθήνας ἐποίησε δύο διθυράμβους, οὗς ἐμελψεν ἐν κοκλίαις χοροῖς αὐτὸς διακοσμῶν αὐτούς. Ἐν τοῖς διθυράμβοις ἐκείνοις ἐπῆνει μεγάλως τὰς Ἀθήνας, καλῶν αὐτὰς ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος. Διὰ δὴ ταῦτα οἱ Θηβαῖοι ἐζημίωσαν αὐτόν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ μόνον τὴν ζημίαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξέτισαν, ἀλλὰ καὶ δωρεὰν μυρίας (κατ' ἄλλους χιλίας) δραχμὰς ἔδωσαν αὐτῷ, καὶ πρόξενον ἐποίησαντο καὶ μετὰ θάνατον εἰκόνη χαλκῆ ἐτίμησαν.

Ἐν δὲ τοῖς Δελφοῖς ἦν τῷ Πινδάρῳ καὶ ἔδρα ἰδίᾳ χαλκῆ, ὅπου καθίζων ἤδε τὰ εἰς Ἀπόλλωνα μέλη (Παυσαν. Ι'. 24. 4.). Ἡ δὲ Πυθία ἔχρησεν ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Θεοξενείων νὰ παρέχωσι τῷ Πινδάρῳ μερίδα τῶν θυομένων σφαγίων· ἦν τιμὴν καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἀπέ-

λάμβανον (Πλουτ.π. τ. θ. τ. 13). Ὁ δὲ παλαιὸς βιογράφος τοῦ Πινδάρου λέγει « Ἄλλὰ καὶ ἐν Δελφοῖς ὁ προφήτης μέλλων κλείειν τὸν νεῶν κηρύσσει καθ' ἡμέραν Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω εἰς τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ ». Ὁ Πίνδαρος λοιπὸν καὶ ζῶν ἐτιμᾶτο διὰ τε τὴν λυρικὴν τέχνην καὶ διὰ τὰς ἠθικὰς αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ τὴν ἀπέραντον ἀγάπην τῆς ὁμοιοῦσας καὶ συνδέσεως τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων καὶ μετὰ θάνατον κατέλιπε κλέος αἰώνιον. Ὁ δὲ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὃς ἠγάπα ἀδύλως τὴν Ἑλλάδα καὶ πολὺ πλέον, ἢ οἱ κατὰ πόλεις δημοκόποι ῥήτορες, μᾶλλον διὰ τὴν εἰς τὸν σύνδεσμον καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος ἀφοσίωσιν τοῦ Πινδάρου, ἢ διὰ τὴν ἑξοχὸν λυρικὴν τέχνην, ὅτε ἐκέλευσε νὰ ἐμπρήσωσι τὰς Θήβας, διέταξε μόνης τῆς οἰκίας τοῦ Πινδάρου νὰ φεισθῶσιν· ὃς καὶ τὰς Πλαταιᾶς ἀνέκτισε μόνον διὰ τὴν προθυμίαν, ἣν ἐδείξαντο οἱ Πλαταιεῖς κατὰ τοὺς Μηδικοὺς χρόνους, καὶ διὰ τὴν καταφρόνησιν καὶ θυσίαν τῶν ἰδίων ἀγαθῶν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας.

Ἀπέθανε δὲ ὁ Πίνδαρος πολὺ ἤδη γέρον, « προήκων εἰς γῆρας » κατὰ Πausανίαν (Θ. 23, 2.), κατὰ δὲ τὸν Θωμαῖν Μάγιστρον (ἐν βίῳ Πινδάρου) ἀπέθανεν ὕψους κοντούτης. Οὕτως λέγει καὶ ὁ διὰ στίχων βιογράφος. **Κάτθανεν ὁ γδῶκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.** Τῇ μαρτυρίᾳ τῶν δύο τούτων βιογράφων συμφωνεῖ καὶ ἡ χρονολογία τοῦ κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ ποιητοῦ συντεθειμένου ἐπινίκου Πυθ. Η'. Ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦ συνέβη, ὡς λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, ὧδε· ἀπερχομένων εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἄμμωνος θεωρῶν, ἐζήτησε δι' αὐτῶν τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον· καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει ἀπέθανεν· ἀπέθανε δὲ ἐντὸς τοῦ θεάτρου ἐν Ἄργει, ὅπου κατὰ τὸ ἐπὶ τῇ τελευτῇ αὐτοῦ σωζόμενον ἐπίγραμμα διέτριβε μετὰ τῶν δύο θυγατέρων ἐπὶ θεωρίαν πανηγυρῶς τινος.

Εἴπωμεν ἐνταῦθα καὶ περὶ τῆς μεθόδου, ἣν χρῆται ὁ Πίνδαρος εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν ἐπινίκων. Ἔστι δὲ ἡ

μέθοδος ἢ αὐτῇ, ἣν βλέπομεν ἐν τοῖς σωζομένοις τῶν ἀρχαίων ἐπιταφίοις λόγοις· ἦτοι ἐν τῷ προοιμίῳ λέγει τὴν νίκην, ἣν ὁ ἥρωας αὐτοῦ ἐνίκησε, καὶ ἐν τίνι πανηγύρει ἐνίκησεν. Εἶτα ἐπαινεῖ συντομώτατα αὐτὸν τὸν ἥρωα· καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐγκώμιον τῆς πατρίδος τοῦ ἥρωος ὑμῶν τὰς τε ἀρετὰς αὐτῆς καὶ τὰς πράξεις καὶ τοὺς ἀρχαίους καὶ μυθολογικοὺς ἥρωας. Εἰς τοὺς ἐπαίνους λοιπὸν τῆς πατρίδος πολὺ ἐνδιατριβεὶ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ψδῆς αὐτοῖς ἀφιερῶι. Θαυμάζει δέ τις, διὰ τί οἱ παλαιοὶ τὰς εἰς τοὺς ἥρωας τῶν πατρίδων τῶν ὑμνουμένων ἐνδιατριβὰς τοῦ ποιητοῦ ἐκάλουν παρεκβάσεις, ἐν ᾧ τοιοῦτον ἦν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τὸ ἔθος, νὰ ὑμῶσιν ἐν τοῖς ἐγκωμίοις οὐχὶ κυρίως τὸν ἐγκωμιζόμενον ἢ ὑμνούμενον, ἀλλὰ τὴν πατρίδα. Τὸ δὲ αἴτιον τούτου πάνυ καλῶς ἔχει· διότι τὸν καθ' ἕκαστον πολίτην ἐθεώρουν δούλον, ὅπερ ἐστὶ καὶ ἀληθές, τῆς πατρίδος. Ὅθεν πᾶσα λαμπρὰ πράξις ἐνὸς ἐκάστου τῶν πολιτῶν ἐστὶ κτῆμα οὐχὶ τοῦ δούλου ἀλλὰ τοῦ δεσπότη, τῆς πατρίδος· διὸ ἡ πατρίς πρέπει νὰ ἐπαινῆται διὰ τὸ ἐνδοξὸν ἔργον τοῦ πολίτου, τοῦ δούλου· ὁ δὲ πολίτης πρέπει νὰ ἀναφέρεται ἐν τοῖς ἐπαίνοις τοσοῦτον μόνον, καθ' ὅσον ἐξετέλεσε πράξιν τοιαύτην καὶ οὕτω καλῶς, ὅσαν καὶ ὅπως ἐβούλετο ὁ δεσπότης.

Μετὰ δὲ τὴν πατρίδα ἔρχεται εἰς τὴν φρατρίαν τοῦ ὑμνουμένου καὶ ὑμνεῖ αὐτὴν, εἰ ὑπῆρξεν κατὰ τὴν πατρίδα, ἢ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς νικηφόροι ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν.

Μετὰ δὲ τὴν φρατρίαν ἐπαινεῖ τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς τοῦ ἥρωος, εἴ τις αὐτῶν ἐποίησεν ἀξιόλογόν τι ἔργον. Ἐνίοτε ἐπαινεῖ καὶ τὸν ἡνίοχον, εἰ αὐτὸς ἡνιόχησεν ἐν ἵπποδρομίᾳ, ἢ τὸν διδάσκαλον τοῦ νικήσαντος ἀθλητοῦ, εἰ ἐνίκησε πυγμῇ ἢ πάλλῃ κ. τ. λ.

Μετὰ δὲ τούτους ἐπανέρχεται εἰς τὸν ἥρωα καὶ ὑμνεῖ αὐτὸν διηγούμενος ἐν συντόμῳ, εἰ καὶ ἐτέρας τιὰς

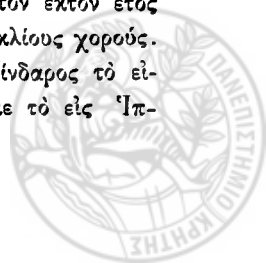
νίκας ἐν τοῖς ἱεροῖς τέσσαρσιν ἀγῶσιν, ἢ ἐν πανηγύρεσι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἐνίκησε, καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ ἀρετάς. Τελευτᾶ δὲ αἰεὶ τὸν ὕμνον μετὰ ἐπιλόγου συντομωτάτου μὲν, ἀλλὰ ἀρίστου. Ἐν τρισὶ μόνον ἐκ τῶν σωζομένων ἐπινίκων παρέβη τοὺς κανόνας τούτους τοῦ ὕμνειν τοὺς ἥρωας αὐτοῦ· διότι ἐν ταῖς εἰρημέναις ᾠδαῖς ἀντὶ τοῦ ὕμνησαι τὴν πατρίδα ἢ τοὺς προγόνους ὕμνεῖ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐνδιατρίβων εἰς τὴν ἐξιστῶρσιν τῆς συστάσεως αὐτῶν. Καὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ δευτέρα (Ὀλ. Α'. Β'.) τῶν τριῶν συντίθεται εἰς Ἱέρωνα καὶ Θήρωνα· ὡς μεγάλους λοιπὸν βασιλεῖς τοὺς δύο τούτους ἀνδρας ἐνόμισεν, ὅτι καταστήσει ἀγακλυτοὺς ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν ὕμνων αὐτοὺς ὕμνησῃ τὸν Δία ἐξιστορῶν τὸ περὶ συστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων· καὶ ὀρθῶς ἐνόμισε· διότι οἱ Ἕλληνες, ὡς εἴρηκα καὶ ἐν ταῖς σημειώσεσιν εἰς τὰς ᾠδὰς ταύτας, μετὰ πλείονος διαφύρου ἀναγινώσκουσι καὶ ἀκροῶνται ἄδομην τὴν σύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, ἢ τοὺς ἐπαίνους πόλεώς τινος· διὸ καὶ οἱ ἥρωες, εἰς οὓς οἱ ὕμνοι οὗτοι πεποιήνται, γίνονται γνωστότεροι καὶ περικλεέστεροι. Διὰ τί δὲ ἐποίησε καὶ τὴν τρίτην ᾠδὴν (Ὀλ. ΙΑ'.) κατὰ τὸν αὐτὸν κανόνα, εἴπομεν ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἐκείνης τῆς ᾠδῆς.

Χρονολογικὸς Πίναξ τῶν κυριωτέρων ἐξ ὧν γινώσκομεν τοῦ βίου τοῦ Πινδάρου.

Ὀλυμ. 3. 64, (Π. Χ. 522) Ἐγεννήθη ὁ Πινδάρου.

Ὀλυμ. 68, 3. (Π. Χ. 506) Ὁ Πινδάρου ἄγων κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Boeckhius τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας διεκόσμησεν ἐν Ἀθήναις τοὺς κυκλίους χορούς.

Ὀλυμ. 70, 1. (Π. Χ. 500) Ὁ Πινδάρου τὸ εἰκοστὸν δευτέρου τῆς ἡλικίας ἄγων συνέθηκε τὸ εἰς Ἱπποκλέαν Ι'. εἶδος τῶν Πυθίων.

Ὀλυμ. 72, 1. (Π. Χ. 492) Ἄγων τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας συνέθηκε τὸ εἰς Ξενοκράτη ΣΤ'. εἶδος τῶν Πυθίων, ἕτοι 2 ἔτη μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.

Ἄγων δὲ τὸ τριακοστὸν δευτέρον ἢ τρίτον ἔτος συνέθηκε τὸ εἰς Μίδαυ IB'. εἶδος τῶν Πυθίων.

Ὀλυμ. 73, 1. (Π. Χ. 488.) Ἄγων τὸ τριακοστὸν τέταρτον τῆς ἡλικίας συνέθηκε τὸ εἰς Ἐφάρμοστον Θ'. εἶδος τῶν Ὀλυμπίων.

Ὀλυμ. 74, 1. (Π. Χ. 474.) Ἄγων τὸ τριακοστὸν ὄγδοον ἐποίησε τὸ εἰς Ἀγησίδαμον Γ' καὶ ΙΑ'. τῶν Ὀλυμπίων.

Ὀλυμ. 75, 1. (Π. Χ. 480.) Ἄγοντος τὸ τεσσαρακοστὸν δευτέρον ἢ κατ' ἄλλους τὸ τεσσαρακοστὸν τῆς ἡλικίας ἐγένετο ἢ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία.

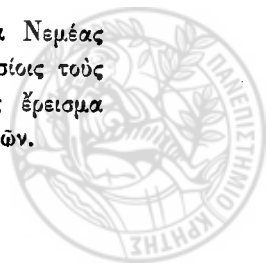
Ὀλυμ. 75, 3. (Π. Χ. 478) Ἄγων τὸ τεσσαρακοστὸν τέταρτον τῆς ἡλικίας ἐποίησε τὸ εἰς Ἰέρωνα Γ'. τῶν Πυθίων.

Ὀλυμ. 76. (Π. Χ. 477) Ἄγων τὸ τεσσαρακοστὸν πέμπτον, ἐν ταύτῃ ἕως τῆς ἡλικίας συνέθηκε τὸ εἰς Τιμόδημον Ἀθηναῖον Β'. εἶδος τῶν Νεμέων.

Σημειώσεις. Τὸ Γ'. τῶν Νεμέων τὸ εἰς Ἀριστοκλείδην Αἰγινήτην καὶ τὸ Δ'. τὸ εἰς Τιμάσαρχον Αἰγινήτην καὶ τὸ Ε'. τὸ εἰς Πυθέαν Αἰγινήτην καὶ τὸ ΣΤ' τὸ εἰς Ἀλκιμίδην Αἰγινήτην συνετέθησαν ἐν ἀγνώστῳ ἐποχῇ.

Ὀλυμ. 76, 1. (Π. Τ. 476.) Ἄγων τὸ τεσσαρακοστὸν ἕκτον τῆς ἡλικίας ἐποίησε τὸ εἰς Ἀσώπιχον ΙΔ'. τῶν Ὀλυμπίων καὶ τὸ εἰς Θήρωνα Β'. εἶδος. Τὸ δὲ εἰς Θήρωνα Γ'. εἶδος τῶν Ὀλυμπίων ἀγνωστον εἰ ἐν τῇ Ὀλυμπιάδι ταύτῃ, ἢ ἐν τῇ ἐβδομηκοστῇ ἐβδόμῃ ἐποίησεν.

Κατὰ ταύτην τὴν Ὀλυμπιάδα ἐλθὼν ἐκ Νεμέας ὁ Πίνδαρος εἰς Ἀθήνας ἐδίδαξεν ἐν τοῖς Διονυσίαις τοὺς δύο Διθυράμβους, ἐν οἷς ἐκάλει τὰς Ἀθήνας ἔρεισμα Ἑλλάδος, δι' ὃ ἐζημιώθη ὑπὸ τῶν αὐτοῦ πολιτῶν.

Ἔτος 76, 3. (Π. Χ. 474.) Ἄγων τὸ τεσσαρακοστὸν ἔγδοον τῆς ἡλικίας συνέθηκε τὸ εἰς Μεγακλέα ἑβδομον τῶν Πυθίων.

Ἔτος 76, 4. (Π. Χ. 473.) Ἄγων τὸ τεσσαρακοστὸν ἑννατον τῆς ἡλικίας συνέθηκεν, ὡς εἰκάζουσι, τὸ εἰς Χρόμιον Αἰτναῖον Α'. εἶδος τῶν Νεμέων.

Ἔτος 77. (Π. Χ. 472.) Ἄγων τὸ πεντηκοστὸν ἔτος διατρίβων ἐν Σικελίᾳ παρὰ Ἰέρωνι συνέθηκε τὸ εἰς Ἰέρωνα Α'. εἶδος τῶν Ὀλυμπίων.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἐποίησεν ἕως καὶ τὸ εἰς Χρόμιον Αἰτναῖον Θ'. εἶδος τῶν Ὀλυμπίων.

Ἔτος 77, 1. (Π. Χ. 471.) Ἄγων τὸ πεντηκοστὸν πρῶτον τῆς ἡλικίας συνέθηκε τὸ εἰς Ἐργοτέλη ΙΒ'. τῶν Ὀλυμπίων.

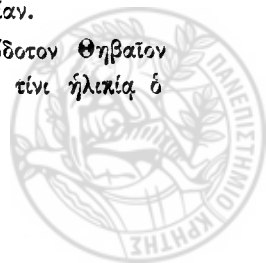
Ἔτος 77, 3. (Π. Χ. 470.) Ἄγων τὸ πεντηκοστὸν δεύτερον ἔτος συνέθηκε τὸ εἰς Ἰέρωνα Α'. καὶ Β'. τῶν Πυθίων.

Ἔτος 78. (Π. Χ. 469.) Ἄγων τὸ πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος συνέθηκε τὸ εἰς Ἀγησίαν Συρακούσιον ΣΤ'. εἶδος τῶν Ὀλυμπίων.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἕως ἡλικίαν συνέθηκε καὶ τὸ εἰς Ξενοκράτη Ἀκραγαντίνον Β'. εἶδος τῶν Ἰσθμίων. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἕως συνέθηκε καὶ τὸ εἰς Δεΐνιδα Μέγαν Αἰγινήτην Η'. εἶδος τῶν Νεμέων.

Ὁ χρόνος τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν ἔγραψεν ὁ ποιητὴς τὸ εἰς Μελισσον Θηβαῖον Γ'. καὶ Δ'. τῶν Ἰσθμίων, ἐστὶν ἄγνωστος· ὡσαύτως περὶ τοῦ εἰς Φυλακίδαν Αἰγινήτην Ε'. καὶ ΣΤ'. εἶδους τῶν Ἰσθμίων ὁ χρόνος δύσκολον νὰ ὀρισθῇ· τοῦτο μόνον εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐγράψαν μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν.

Τὸ Α'. τῶν Ἰσθμίων, τὸ εἰς Ἡρόδοτον Θηβαῖον οὐδὲ κατ' εἰκασίαν δύναται νὰ ὀρισθῇ, ἐν τίνι ἡλικίᾳ ὁ Πίνδαρος ἐποίησεν.

Ὀλυμ. 78, 3. (Π. Χ. 466.) Ἄγων τὸ πεντηκοστὸν ἕκτον ἔτος συνέθηκε τὸ εἰς Τελεσεικράτην ἔννατον εἶδος τῶν Πυθίων.

Ὀλυμ. 79. (Π. Χ. 465.) Ἄγων τὸ πεντηκοστὸν ἑβδομον τῆς ἡλικίας συνέθηκε τὸ εἰς Διαγόραν Ῥόδιον Ζ'. εἶδος τῶν Ὀλυμπίων.

Ὀλυμ. 79, 1. (Π. Χ. 464.) Ἄγων τὸ πεντηκοστὸν ὄγδοον ἔτος συνέθηκε τὸ εἰς Ξενοφῶντα Π'. εἶδος τῶν Ὀλυμπίων.

Ὀλυμ. 79, 3. (Π. Χ. 462.) Ἄγων τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος συνέθηκε τὸ εἰς Ἀρκεσίλαον Δ' καὶ Ε'. τῶν Πυθίων.

Ὀλυμ. 80, 1. (Π. Χ. 460.) Ἄγων τὸ ἐξηκοστὸν δευτέρον ἔτος συνέθηκε τὸ εἰς Ἀλκιμέδοντα Η'. τῶν Ὀλυμπίων.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος φαίνεται, ὅτι συνέθηκε καὶ τὸ εἰς Κλέανδρον Αἰγινήτην Η'. εἶδος τῶν Ἰσθμίων.

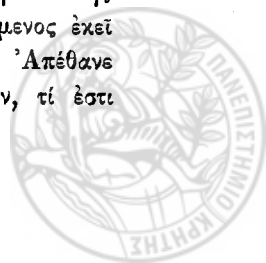
Ὀλυμ. 81, 1. (Π. Χ. 456.) Ἄγων τὸ ἐξηκοστὸν ἕκτον τῆς ἡλικίας ἐποίησε κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Boeckhiius τὸ εἰς Στρεψιάδην Θηβαῖον Ζ'. εἶδος τῶν Ἰσθμίων.

Ὀλυμ. 81, 3. (Π. Χ. 454.) Ἄγων τὸ ἐξηκοστὸν ὄγδοον τῆς ἡλικίας ἐποίησε τὸ εἰς Θρασυδαῖον ΙΑ'. τῶν Πυθίων.

Ὀλυμ. 82, 1. (Π. Χ. 452.) Ἄγων τὸ ἑβδομηκοστὸν τῆς ἡλικίας συνέθηκε τὸ εἰς Ψαῦμιν Δ' καὶ Ε'. εἶδος τῶν Ὀλυμπίων.

Ὀλυμ. 83, 3. (Π. Χ. 446) Ἄγων τὸ ἑβδομηκοστὸν ἕκτον τῆς ἡλικίας ἐποίησε τὸ εἰς Ἀριστομένη Η'. τῶν Πυθίων.

Ὀλυμ. 84, 3. (Π. Χ. 442.) Ὀγδοηκοντούτης ἀπέθανεν ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ἄργους παραγενόμενος ἐκεῖ μετὰ τῶν δύο θυγατέρων ἐν ταῖς πανηγύρεσιν. Ἀπέθανε δὲ τὸ αὐτὸ ἔτος, καθ' ὃ ἠρώτησε τὸ μαντεῖον, τί ἐστὶ τὸ ἄριστον τοῖς ἀνθρώποις.

ΒΙΟΣ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ

ΠΑΛΑΙΟΥΣ ΣΧΟΛΙΑΣΤΑΣ

Πινδάρου γένος διορθωθὲν παρὰ τοῦ σφωτάτου
κυροῦ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου.

Πίνδαρος, τὸ μὲν γένος Θηβαῖος, υἱὸς Δαΐφραντου
κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν· οἱ
δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφραντον καὶ Σκοπελίνον· οἱ δὲ
Παγωνίδου καὶ Μυρτωῆς, ἀπὸ κόμης Κυνὸς κεφαλῶν· ἡ δὲ
Μυρτῶ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ τῷ ἀδελφῷ, ὃς τὴν ἀθλητικὴν
δικάσκειν τὸν Πίνδαρον, ἐπεὶ εἶδε μείζονος ἕξεως ὄντα, πα-
ρέδωκε Λάσπῳ τῷ Ἑρμιονεῖ μελοποιῷ, παρ' ᾧ τὴν λυρι-
κὴν ἐπαιδεύθη· γέγονε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Αἰσχύλου,
καὶ συγγεγένηται αὐτῷ, καὶ τέθνηκεν, ὅτε καὶ τὰ Περσικὰ
ἤκμαζεν· ἔσχε δὲ θυγατέρας δύο, Πολύμητιν καὶ Πρωτο-
μάχην· κατῴκει δὲ τὰς Θήβας, πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς
μητρὸς τῶν θεῶν Ἑρέας τὴν οἰκίαν ἔχων· ἐτίμα δὲ τὴν θεὸν
σφόδρα, ὧν εὐσεβέστατος, καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὸν Ἀπόλ-
λωνα, εἰς ὃν καὶ πλεῖστα γέγραφε· νεώτερος δὲ τὴν Σιμωνί-
δου, πρεσβύτερος δὲ Βακχυλίδου· κατὰ δὲ τὴν Ἐρέου
κατάβασιν ἤκμαζε τὴν ἱλικίαν· ἐτιμήθη δὲ σφόδρα ὑπὸ
πάντων τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος οὕτω
φιλεῖσθαι, ὡς καὶ μερίδα τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ
λαμβάνειν, καὶ τὸν ἱερέα βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις Πίνδαρον ἐπὶ
τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ· λόγος καὶ τὸν Πᾶνα ὀρχήσασθαι ποτε

τὸν αὐτοῦ παιᾶνα καὶ χαίρειν ἄδοντα τοῦτον ἀεὶ ἐν τοῖς ὄρεσι· φασὶ δὲ καὶ ὅτι ποτὲ Λακεδαιμόνιοι Βοιωτοῦς ἐμπρήσαντες καὶ Θήβας, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας αὐτοῦ, θεασάμενοι ἐπιγεγραμμένον τόνδε τὸν στίχον. «Πενδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὰν στέγαν μὴ καίετε»· ὅπερ καὶ Ἀλέξανδρον μετὰ ταῦτά φασι πεποιηκέναι, καὶ γὰρ οὗτος ἐμπρήσας τὰς Θήβας μόνης τῆς ἐκείνου οἰκίας ἐφείσατο· ἐχθρῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς ποιήμασιν, Ὡ ταλαίπωροι Θῆβαι, καὶ Μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι, ἐζημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν οἱ Θηβαῖοι, ἅπερ ὑπὲρ ἐκείνου ἔτισαν Ἀθηναῖοι. Γέγραπται δὲ αὐτῷ ἑπτακαίδεκα βιβλία, ὧν τέσσαρα ἢ λεγομένη Περίοδος, Ὀλυμπιονικαί, Πυθιονικαί, Νεμεονικαί, Ἰσθμιονικαί.

Ἔστι δὲ τὰ Ὀλύμπια ἀγῶν εἰς τὸν Δία, τὰ Πύθια ἀγῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὰ Νέμεα ἀγῶν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δία, τὰ δὲ Ἰσθμια ἀγῶν εἰς τὸν Ποσειδῶνα· τὰ δὲ ἔπαθλα τούτων ἐλαία, δάφνη, σέλινον ξηρὸν τε καὶ χλωρὸν· ἀλλὰ περὶ μέντοι τῶν ἄλλων οὐ χρεῖα νῦν ἐστι λέγειν, καὶ τὰ ἐπιβάλλοντα τούτοις ὕστερον ἐροῦμεν· νῦν δὲ περὶ τῆς θέσεως τῶν Ὀλυμπίων λεκτέον· τινὲς μὲν οὖν ταῦτα εἰς τὰ περὶ Οἰνομάου καὶ Πέλοπος ἀναφέρουσιν· ἄλλοι δὲ φασιν, ὡς οὕτως αἰτηρὰν οὕσαν τὴν θέσιν οὐκ ἂν διεφύλαξαν· ἄλλοι δὲ Ἡρακλεῖ ἀνατιθέασιν, ὃ καὶ Πίνδαρος λέγει ἐνδοξότεροις κοσμῶν τὸν ἀγῶνα· ἐπεὶ γὰρ τὴν Αὐγείου κόπρον ἐκάθηρε καὶ τῶν ἐπηγγελμένων οὐκ ἔτυχε, συναγαγὼν πολὺν στρατὸν τὸν τε Αὐγείαν φονεύει, καὶ τὴν Ἥλιον παραστηράμενος καὶ πολλὰ λάφυρα συναγαγὼν, ἀγῶνα τίθησι τοῖς μετ' αὐτοῦ πολεμήσασιν, ὅθεν καὶ τὸ ἔθος διαμείναι, ἀλλ' οὐδὲ αὕτη ἔμεινεν ἢ θέσις ἐπὶ τῆς συμβάσεως αὐτῆς δυσχερείας· ὑπόμνησις δὲ τῆν· ἀλλ' Ἰφιδίος τις καὶ Εὐρύλοχος τοὺς Κερραίους πολεμήσαντες· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὴν παράλον τῆς Φωκίδος ληστοὶ κατέχοντες· καὶ πολλὰ λάφυρα συ-

ναγαγόντες, ὁ μὲν Ἴφιτος τὰ Ὀλύμπια συνεστήσατο, ὁ δὲ τὰ Πύθια Εὐρύλοχος· καὶ ἐκ τούτου ἐπιμεῖναι τῆν θέσιν συνέβη.

Τέθνηκε οὖν ὁ Πίνδαρος ἐξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς (ἢ ὡς τινες ὀγδοήκοντα) ἐπὶ Ἀβίωνος ἀρχοντος κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα· ἀχροατῆς δὲ γέγονε Σιμωνίδου· ὁ δὲ ἐπινίκιος οὐ ἡ ἀρχή, Ἄριστον μὲν ὕδωρ, προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικά διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἥλιδι ἠγωνίσσατο· γέγραπται δὲ Ἱέρωνι βασιλεῖ Συρακουσίων· αἱ δὲ Συράκουσαι πόλις τῆς Σικελίας· ὃς καὶ κτίστης Αἴτνης ἐγένετο πόλεως, ἀπὸ τοῦ ἔρους αὐτῆν οὕτως ὀνομάσας· ἀποστείλας γὰρ οὗτος ἵππους εἰς Ὀλυμπίαν ἐνίκησε κέλῃτι.

Καὶ ἄλλως ἐκ τῶν Σουΐδα.

Πίνδαρος Θεβαῖος, Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δέ τινες Δαΐφάντου, ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές· ὁ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προγενής Πινδάρου, τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἰστόρησαν αὐτόν· μαθητῆς δὲ Μοριτίδος γυναικός, γεγονώς κατὰ τὴν ἐξ Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ἐέρξου στρατεῖαν ὧν ἐτῶν μ'. καὶ ἀδελφός μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱός Δαΐφαντος, θυγατέρες δὲ Εὐμητις καὶ Πρωτομάχη· συνέβη δὲ αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον αὐτόν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλεμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα, ἐτῶν νέ· ἔγραψε δ' ἐν βιβλίῳις ιζ', Δωρίδι διαλέκτῳ ταῦτα Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, Νεμεονίκας, Ἴσθμιονίκας, Προσόδια, Παρθένια, Ἐνθρονισμοὺς, Βακχικά, Δαφνηφορικά, Παιᾶνας, Ὑπορχήματα, Ὑμνους, Διθυράμβους, Σκολιά, Ἐγκώμια, Θρήνους, Δράματα τραγικά ιζ', Ἐπι

γράμματα ἐπικά, καὶ καταλογάδην Παραινέσεις τοῖς Ἑλλησι καὶ ἄλλα πλείστα. Καὶ ἕτερος Πίνδαρος Σκοπελίην Θηβαῖος, καὶ αὐτὸς λυρικός, ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου.

Τὰς Θήβας τὴν πόλιν Ἀλεξάνδρῳ φασι εἰς ἔδαφος κατασκάψαι, καὶ πλὴν ἱερέων τε καὶ ἱερείων τοὺς ἄλλους ἀνδραποδίσαι· καὶ τὴν Πινδάρου δὲ τοῦ ποιητοῦ οἰκίαν καὶ τοὺς ἐκγόνους τοῦ Πινδάρου φησὶν Ἀρρίανος ὁ ἱστορικός ἐν τῇ πρώτῃ διαβάσει· Ἀλεξάνδρου ἀπαθείς ἐφύλαξεν αἰδοῖ τῇ τοῦ Πινδάρου.

Γένος Πινδάρου διὰ στίχων ἡρωϊκῶν.

Πίνδαρον ὑφαγόρην, Καδμηΐδος οὐδεὶ Θήβης,
 Κλειδίκη, εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαῖφραντῳ,
 Γείνατο, ναιετάουσα Κονὸς κεφαλῇ παρὰ χώρῳ,
 Οὐκ οἶόν γ' ἅμα τῷ καὶ Ἐρείτιμον, εἰδόμεν θήρην,
 Εἰδόμεν πυγμαχίην τε παλαισμοσύνην τ' ἀλεγεινήν.
 Τὸν μὲν ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κίτθετο μήτηρ,
 Εἰσέτι παιδίον ὄντα, μέλισσά τις, ὡς ἐπὶ σίμβλῳ,
 Χεῖλεσι νηπιάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτάτο.
 Τῷ δὲ λιγυρθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων
 Ἐπλετο διὰ Κύριννα· θεμελῖα δ' ὠπάσε μύθων
 Τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς,
 Ὅς τε ρά οἱ κατέδειξεν ὕδῶν καὶ μέτρον αἰοιδῆς.
 Εὐτε δ' Ἀλεξάνδροιο Φιλιππιάδαο μενοιγῆ
 Καδμείων ἀφίκοντο Μακηδόνες ἄστεα Πέρσαι,
 Πινδαρέων μεγάρων οὐχ ἤψατο θεσπιδαῆς πῦρ.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν μετόπισθεν ἔτι ζῶντι δ' αἰοιδῷ
 Φοῖβος ἀναξ ἐκέλευσε πολυχρύσου παρὰ Πυθοῦς
 Ἥϊα καὶ μέλι λαρόν ἀεὶ Θήβηνδε κομίζειν.
 Καὶ μέλος, ὡς ἐνέπουσιν, ἐν οὔρεσιν ἠΰκρωτος Πάν
 Πινδάρου αἰὲν αἰεῖδε, καὶ οὐκ ἐμέγηρην αἰείδων.
 Ἥμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρῆσαν
 Αἰναρέται Πέρσαι μετὰ Δατίδος ἀγριοφώνων,
 Τῆμος ἔτι ζῶεσκεν, ὅτ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.

Τῷ Τιμοξείνῃ παρελέξατο δια γυναικῶν
 Ἦ τέκεν Εὔμητιν μεγάλητορα καὶ Δαίφαντον,
 Πρωτομάχην δ' ἐπὶ τοῖσιν ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
 Τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας ἐνδεδεγμένους,
 Καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι, θεῶν τ' ἔρικυδέας ὕμνους,
 Ἡδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.
 Τοῖος ἐὼν καὶ τοῖα πορῶν καὶ τόσσα τελέσσας
 Κάτθανεν ὑδῶκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

Περὶ λυρικῶν ποιητῶν.

Λυρικοὶ ποιηταὶ μουσικῶν ἀσμάτων εἰσὶν ἐννέα·
 ἐννέα δὲ καὶ αἱ καθ' ἡμᾶς τῶν θείων ἀσμάτων ῥοδαί·
 τὰ δὲ ὀνόματα τῶν προειρημένων ποιητῶν εἰσι τάδε.
 Ἄλκμᾶν, Ἄλκαῖος, Σαμφῶ, Στησίχορος, Ἴβυκος, Ἄνα-
 κρέων, Σιμωνίδης, Βακχυλίδης καὶ Πίνδαρος· τινὲς δὲ καὶ
 τὴν Κόρινναν.

Εἰς τοὺς ἐννέα λυρικοὺς ποιητὰς ἠρωελεγεῖον.

Ἐννέα τῶν πρώτων λυρικῶν πάτρην γενεὴν τε
 Μάνθανε, καὶ πατέρας καὶ διάλεκτον ἄθρει.

Ἦν Μυτιληναῖος μὲν ἔην, γεραρώτερος ἄλλων,
 Ἄλκαῖος πρότερος, κήχηκός Αἰολίδος.

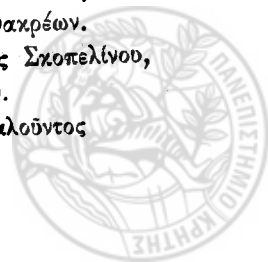
Ἦ δ' ἐπὶ τῷ ξυνήν πάτρην φωνὴν τε δαεῖσα
 Σαμφῶ, Κληΐδος καὶ πατὴρ Εὐρυγύρου,
 Στησίχορος Σικελός· πάτρη δὲ οἱ Ἥμερα ἐστίν.

Εὐφύμου πατὴρ, Δωρικὸς ἀρμονίην.
 Ἴβυκος Ἰταλός αὖ ἐκ Ῥηγίου ἢ Μεσσηνίας,
 Ἡελίδα πατὴρ, Δωρίδα δ' ἠρμόσατο.

Παρθενίου δὲ πατὴρ λιγυρὸς πάϊς Ἡετίου
 Ἦν ἄρα μελπόμενος Τήϊος Ἀνακρέων.

Πίνδαρος ἦν Θηβαῖος, ἀτὰρ πατὴρ Σκοπελίνου,
 Δώριον αἰνήσας ἀρμονίην ἐπέων.

Ἡδὲ Σιμωνίδεω Κεῖου Δωριστὶ λαλοῦντος

Τὸν πατέρ' αἰνήσας ἴσθι Λεωπρεπέα.
 Ἴσα δασεῖς καὶ Κεῖος ἔην γενεῇ μελοποιούς·
 Μελωνος πατέρος δ' ἔπλετο Βακχυλίδης.
 Ἀλκμάν ἐν Λυδοῖσι μέγα πρόπει· ἀλλ' Ἀδάμαντος
 Ἔστι καὶ ἐκ Σπάρτης, Δωρίδος ἀρμονίης.

Βίος Πινδάρου.

Πίνδαρος ὁ ποιητῆς Θηβαῖος ἦν ἐκ Κυνός κεφαλῶν· κόμη δέ ἐστι Θηβαϊκή· υἱὸς Δαΐφάντου, κατὰ δ' ἐνίους Παγώνδα, ἔνιοι δὲ Σκοπελίνου αὐτὸν γενεαλογοῦσι, τινὲς δὲ τὸν Σκοπελίνον πατρῶν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ αὐλητὴν ὄντα τὴν τέχνην διδάξαι αὐτὸν ὑπὸ πολλοῦ καμάτου εἰς ὕπνον κατενεχθῆναι, κοιμωμένου δὲ αὐτοῦ μέλισσαν τῷ στόματι προσκαθίσασαν κηρία ποιῆσαι. Οἱ δὲ φασιν, ὅτι ὄναρ εἶδεν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλήρες εἶναι αὐτοῦ τὸ στόμα, καὶ ἐπὶ ποιητικὴν ἐστράτην διδάσκαλον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησιν οἱ μὲν Ἀγαθοκλέα, οἱ δὲ Ἀπολλόδωρον λέγουσιν, ὃν καὶ προῖστάμενον κυκλίων χορῶν ἀποδραμοῦντα πιστεῦσαι τὴν διδασκαλίαν τῷ Πινδάρῳ παιδί ὄντι, τὸν δὲ εὖ διακοσμήσαντα διαβόητον γενέσθαι· ἔρεισμα δὲ τῆς Ἑλλάδος εἰπὼν Ἀθήνας ἐξημιώθη ὑπὸ Θηβαίων χιλίας δραχμάς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι· ἦν δὲ οὐ μόνον εὐφυῆς ποιητῆς ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος θεοφιλῆς· ὁ γοῦν Πάν ὁ Θεὸς ὤφθη μεταξὺ τοῦ Κιθαιρώνας καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ ἄσμα ἐποίησεν εἰς τὸν θεόν, ἐν ᾧ χάριν ὁμολογεῖ τῆς τιμῆς αὐτῷ, οὐ ἡ ἀρχή· Πάν Πάν Ἀρκαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ· ἀλλὰ καὶ ἡ Δημήτηρ ὄναρ ἐπιστάσα αὐτῷ ἐμέμφατο, ὅτι μόνην τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν· ὁ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε ποίημα, οὐ ἡ ἀρχή· Πύτνια θεομοφόρε χρυσάνιον· ἀλλὰ καὶ βωμῶν ἀμφοτέρων τῶν θεῶν πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ἰδίας ἰδρύσατο. Πausανίου δὲ τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως ἐμπιπρῶντος τὰς Θήβας ἐπέγραψέ τις τῇ οἰκίᾳ· Πινδάρου

τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στέγγην μῆ· καίετε· καὶ οὕτω μόνῃ ἀπόρθητος ἔμεινεν· καὶ ἔστι τὸ νῦν ἐν Θήβαις Πρωτανεῖον· ἀλλὰ καὶ ἐν Δελφοῖς ὁ προφήτης μέλλον κλείειν τὸν νεῶν κηρύσσει καθ' ἡμέραν· Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρίτω πρὸς τὰ δεῖπνον τῷ θεῷ· καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη, ὡς αὐτὸς φησι· Πενταστηρὶς ἑορτὰ βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατός ὑπὸ σπαργάνοις· λέγεται δὲ θεωροῖς ἀπιούσιν εἰς Ἄμμωνος αἰτήσαι Πίνδαρος τὸ ἐν ἀνθρώποις ἄριστον καὶ ἀποθανεῖν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ· ἐπέβαλε δὲ ταῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβυτέρῳ· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηται ἀμφότεροι πράξειον· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε· καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου βασιλείας· ἀλλὰ καὶ ἀμφότεροι παρὰ Ἰέρωνι τῷ Συρακουσίων τυράννῳ γεγέννηται· Γήμας δὲ Μεγάκλειαν τὴν Λυσιθέου καὶ Καλλίνης ἔσχεν υἱὸν Δαίφραντον, ᾧ καὶ δαφνηφορικὸν ἄσμα ἔγραψεν· καὶ θυγατέρας δύο Πρωτομάχην καὶ Εὔμητιν· Γέγραφε δὲ βιβλία ἑπτὰ καὶ δέκα· ὕμνος, παιᾶνας, διθυράμβων β'· προσοδίων β'· φέρεται δὲ καὶ παρθενίων β'· καὶ γ', ὃ ἐπιγράφει κεχωρισμένων παρθενίων ὑπορχημάτων β'· ἐγκώμια, θρήνους, ἐπινίκιον δ'· φέρεται δὲ ἐπίγραμμα ἐπὶ τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τόδε.

Ἡ μᾶλα Πρωτομάχα τε καὶ Εὔμητις λιγύφωνοι

Πινδάρου ἔκλαυσαν θυγατέρες πινοταί·

Ἄργόθεν ἦμος ἔκοντο κομιζούσ' ἐνδόθι κρωσσοῦ

Λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθρόα πυρκαϊῆς.

Πινδάρου ἀποφθέγματα.

Πίνδαρος ὁ μελοποιὸς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος, τί πρίονος ἄξύτερον, εἶπε διαβολή.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς καὶ ἐρωτώμενος, τί πάρεστι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε παιᾶνα.

Ἐρωτηθεὶς πάλιν, διὰ τί Σιμωνίδης πρὸς τοὺς το-

ράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐ θέλει· ὅτι βούλομαι, εἶπεν, ἐμαυτῷ ζῆν, οὐκ ἄλλω.

Ἐρωτηθεὶς διὰ τί τῷ εὖ πράττοντι τὴν θυγατέρα οὐ δίδωσιν· οὐ μόνον δεῖσθαι φησὶν εὖ πράττοντος, ἀλλὰ καὶ πράξοντος εὖ.

Ἐρωτηθεὶς πάλιν ὑπό τινος, διὰ τί μέλη γράφων οὐκ ἐπίσταται ἄδειν, εἶπεν· καὶ γὰρ οἱ ναυπηγοὶ πηδάλια κατασκευάζοντες κυβερνᾶν οὐκ ἐπίστανται.

Τοῦς φυσιολογούντας ἔφη ἀτελεῖ σοφίας δρέπειν καρπὸν.

Ἄντιπάτρου Σιδωνίου εἰς Πίνδαρον.

Πιερικὴν σάλπιγγα, τὸν εὐαχέων βαρὸν ὕμνων

Χαλκευτὴν, κατέχει Πίνδαρον ἄδε κόνις,

Οὐ μέλος εἰσαΐων φθέγγεαί κεν, ὡς ἀπὸ Μουσῶν

Ἐν Κάδμου θαλάμοις σμήνος ἀπεβλίστατο.

Τοῦ αὐτοῦ.

Νεβρείων ὅπως σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,

Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σείο χέλυσ.

Οὐδὲ ματιγὴν ἀπαλοῖς ξουθὸς περὶ χεῖλεσιν ἔσμῳς

Ἐπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σείο μέλι.

Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερῶεις θεός, ὕμνον ἀκούσας

Τὸν σέο, καὶ νομίῳν λησάμενος δονάκων.

Πλάτωνος, ἢ Ἄντιπάτρου Σιδωνίου, ἢ Λεωνίδου.

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,

Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

Χριστοδώρου Κοπτίτου ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν ἀγαλμάτων.

Θήβης δ' Ὠρυγίης Ἐλικώνιος ἴστατο κόκνος

Πίνδαρος ἱμαρόφωνος, ἐν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

Ἐτρεφε Βοιωτοῖο παρά σκοπὴν Ἐλικῶνος,
 Καὶ μέλος ἀρμονίης ἐδιδάξατο· τικτομένου γάρ
 Ἐξόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ στομάτεσσι μέλισσαι
 Κηρὸν ἀνεπλάσσαντο, σοφῆς ἐπιμάρτυρα μολπῆς.

Πλάτων ἐν Μένωνι Το. II. p. 81. A.

Λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιη-
 τῶν, ὅσοι θεοὶ εἰσιν.

Ἀθήναιος XIII. p. 564. D.

Ὁ δὲ μεγαλοφωνότατος Πίνδαρος. [At idem I.
 p. 3. Eupolis comicus dixerat τὰ Πινδάρου ἤδη κα-
 τασειγασμένα. Ex Schedis Heynii.]

Διογένης Λαέρτ. ἐν Ἀρκεσίλαφ S. 31.

Ἀπεδέχετο δὲ πάντων μᾶλλον Ὅμηρον, οὗ καὶ
 εἰς ὕπνον ἰὼν πάντως τι ἀνεγίνωσκε, ἀλλὰ καὶ ὄρθρου
 λέγων, ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ἀπιέναι, ὅπου ἂν βούλοιο ἀνα-
 γνῶναι· τὸν τε Πίνδαρον ἔφασκε δεινὸν εἶναι, φωνῆς
 ἐμπλήσαι, καὶ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων εὐπορίαν παρατχεῖν.

Horatius Carm. IV. 2.

Monte decurrens velut amnis, imbres
 Quem super notas aluere ripas,
 Feruet, immensusque ruit profundo
 Pindarus ore;*)

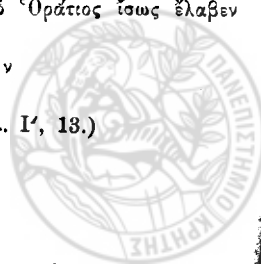
Laurea donandus Apollinari
 Seu per audaces nova *Dithyrambos*
 Verba devolvit, numerisque fertur
 Lege solutis;

*) Εἰς τὴν παρομοίωσιν ταύτην ὁ Ὀράτιος ἴσως ἔλαβεν
 ἀφορμὴν ἐκ τοῦ

Νῦν, ψᾶφον ἐλισσομένην

Ὅπα κῶμα κατα-

κλύσσει· ῥέον· (Πινδ. Ὀλ. I', 13.)

Seu deos regesve canit, deorum
Sanguinem, per quos cecidere iusta
Morte Centauri, cecidit tremendae
Flamma Chimaerae; **)

Sive quos Elea domum reducit
Palma caelestis, pugilemve equumve
Dicit et centum potiore signis
Munere donat;

Flebili sponsae iuvenemve raptum
Plorat, et vires animumque moresque
Aureos educit in astra, nigroque
Invidet Orco.

Multa Dircaeum levat aura cycnum,
Tendit, Antoni, quoties in altos
Nubium tractus.

Μετάφρασις.

Ὁ Πίνδαρος, ὡς περ ποταμὸς κατ' ὄρους ῥέων, ὄν ὄμβροι ὑπὲρ τὰς συνήθεις ἠῶξήσαν ἕχθας, καχλάζει καὶ ὑπερμεγέθης διὰ βαθέος ῥεῖ στόματος· ἵνα Ἀπόλλωνος δάφνη δωρηθῆ, ἣ νέα διὰ τολμηρῶν διθυράμβων ῥήματα κυλινδεῖ καὶ μέτροις νόμου ἐλευθέρως φέρεται, ἣ θεοὺς ἄδει καὶ βασιλεῖς, αἶμα θεῶν ὑφ' ὧν δικαίῳ θανάτῳ ἔπεσον οἱ Κένταυροι, ἣ δὲ φλόξ τῆς τρομερᾶς Χιμαίρας κατεσβέσθη· ἣ οὖς ἐκ τῆς Ἥλιδος οὐκαδε οὐράνιον ἄθλον ἐπανάγει, ἣ πύκτας ἣ ἵππους μέλπει καὶ δῶρφ ἑκατὸν ἀνδριάντων κρείσσονι δωρεῖται· ἣ μνηστῆ πολυδακρῦτῳ ἠρπαγμένον νεανίαν θρηγεῖ καὶ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ καὶ τὴν φοχὴν καὶ τοὺς τρόπους εἰς τὰ ἄστρα ἀνυφοῖ καὶ τῷ μέλανει Ἄδῃ φθονεῖ. Πολλῆ, Ἀντώνιε, αὔρα ἀνυφοῖ τὸν Διρκαῖον κύκνον, ὅτε εἰς τὰς ὑψηλὰς νεφῶν χῶρας ἵπταται.

**) Πιν. Ὀλ. ΙΓ'. 128.

Quinctilianus Instit. Or. X. 1, 61.

Novem vero lyricorum longe Pindarus princeps, spiritus magnificentia, sententiis, figuris, beatissima rerum verborumque copia, et velut quodam eloquentiae flumine; propter quae Horatius eum merito credidit nemini imitabilem.

Μετάφρασις.

Τῶν δὲ ἑννέα λυρικῶν πολὺ πρῶτος ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ πνεύματος, κατὰ τὰς γνώμας, τὰ σχήματα, τὴν εὐτυχεστάτην τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ῥημάτων ἀφθονίαν καὶ τὸν οἶον ποταμὸν τινα ἐδγλωττίας· δι' ἃ Ὁράτιος δικαίως ἠγάσαστο αὐτὸν τοῖς πᾶσιν ἀρίμῃτον εἶναι.

ΕΚ ΤΩΝ

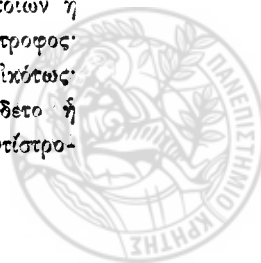
ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΧΟΛΙΑΣΤΩΝ

ΜΕΤΡΙΚΑ

Ἰστέον, ὅτι οἱ λυρικοὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἐχρῶντο στροφῇ, ἀντιστροφῇ καὶ ἐπιφθῶ· στροφῇ μὲν, ὅτε ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐστρέφοντο ἐπὶ τὰ ἀριστερά, ἦτινι ἀναλογεῖ ἢ τοῦ παντός κίνησις ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἐπὶ τὰ δυτικὰ· δεξιὰ γὰρ καλεῖ Ὅμηρος τὰ ἀνατολικά, ἀριστερά δὲ τὰ δυτικά· ἀντιστροφῇ δὲ, ὅτε ἐκινουῦντο ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἦτινι ἀναλογεῖ ἢ τῶν πλανήτων κίνησις ἢ ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολάς, ἐπιφθῶ δὲ, ὅτι ἴσταντο ἐν ἐνὶ τόπῳ καὶ ἔλεγον τὰς ᾠδὰς, ἦτινι ἀναλογεῖ ἢ στάσις τῆς γῆς· ἐχρῶντο δὲ καὶ δυάσει καὶ τριάσει, ὡς οὗτος ὁ ποιητής, ἦγγουν στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ καὶ ἐπιφθῶ, ἢ στροφῇ μόνῃ καὶ ἀντιστροφῇ· πολλοὶ δὲ καὶ τετράσει, ἦγγουν στροφῇ, ἐπιφθῶ, ἀντιστροφῇ, καὶ πάλιν ἀνομοίῳ ἐπιφθῶ. πεντάσει δὲ, ἦγγουν ἐπιφθῶ, στροφῇ, ἐπιφθῶ, ἀντιστροφῇ, ἐπιφθῶ· ἅτινα ἐλέγετο προφθικὰ, ἐπιφθικὰ, μεσοφθικὰ καὶ παλινφθικὰ.

Ἄλλως παρὶ αὐτῶν. Ἐπειδὴ λυρικός ἐστὶν ὁ Πίνδαρος, καὶ πρὸς λύραν ᾄδονται τὰ ποιήματα αὐτοῦ, κατὰ τριάδας, στροφῆν, ἀντίστροφον καὶ ἐπιφθόν, καὶ ἐκ κώλων τὰ μέλη συνίστανται· πλὴν ὅσων καὶ ὁμοίων ἢ στροφῇ, ἐκ τοσοῦτων καὶ τοιοῦτων καὶ ἢ ἀντίστροφος· ἢ δὲ ἐπιφθός ἀνόμοιός ἐστι πρὸς αὐτάς, καὶ εἰκότως· ἐπεὶ κινουμένοις εἰς τὰ δεξιὰ ταῖς χορευταῖς ἤδετο ἢ στροφῇ, εἰς δὲ τὰ ἀριστερά ἐκ τῶν δεξιῶν ἢ ἀντίστρο-

φος, ἡ δὲ ἐπιφθόσος ἵσταμένοις διεβιβάζετο εἰς εἰκόνα τῆς τε τοῦ παντός κινήσεως ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δυσμᾶς, τῆς τε τῶν πλανήτων κινήσεως ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολάς, καὶ τῆς γῆς ἀκινήσιός· καὶ οὕτω μὲν ἡ τριαδικὴ μελοποιΐα κατὰ τὰς στροφάς, τὰς ἀντιστροφούς καὶ τὰς ἐπιφθόσους· ταῦτα δὲ ἐκ κώλων συνίστανται· τὰ δὲ κῶλα μέτρον διάφορον ἔχουσιν ἐκ ποδῶν συνιστάμενον.

Περὶ τῶν εἰκοσιοκτῶ ποδῶν.

Ἰστέον, ὅτι οἱ πάντες πόδες εἰσὶν εἰκοσιοκτῶ· τέσσαρες οἱ δισύλλαβοι, ὅκτώ οἱ τρισύλλαβοι, ἑκαταίδεκα οἱ τετρασύλλαβοι, οἱ δὲ καὶ τέλειον μέτρον καὶ συζυγίαν ἀπαρτίζουσιν· οἱ δ' ἄλλοι πόδες πλὴν τοῦ καθαροῦ δακτύλου κατὰ διποδίαν εἰς συζυγίαν συνίστανται, καὶ μέτρα λέγονται ὧν τινῶν δὴ μέτρων καὶ αἱ καταλήξεις τέσσαρές εἰσιν· ἀκατάληκτον τὸ μὴ ἔχον ἔλλειμμα τυχόν· καταληκτικὸν τὸ κατὰ συλλαβὴν λείπον· βραχυκατάληκτον τὸ κατὰ πόδα δισύλλαβον ἢ τρισύλλαβον λείπον· καὶ ὑπερκατάληκτον τὸ ἔχον ἐπέκεινα συλλαβὴν.

Περὶ δισυλλάβων ποδῶν.

Δισύλλαβοι πόδες εἰσὶ τέσσαρες· πυρρήχιος ἐκ δύο βραχειῶν, — —, οἶον, λόγος· ἴαμβος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, — —, οἶον, λέβητος· τροχαῖος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, — —, οἶον, ἦτορ· σπονδαῖος ἐκ δύο μακρῶν, — —, οἶον, ἦρωσ.

Περὶ τρισυλλάβων.

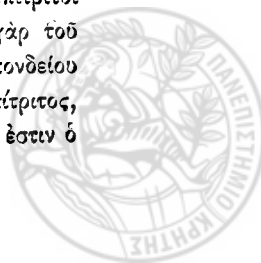
Τρισύλλαβοι δὲ ὅκτώ· χορείος ὁ καὶ τρίβραχος, — — —, οἶον, ἄατος· δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, — — —, οἶον, Πίνδαρος· ἀμφίβραχος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, — — —, οἶον, ἄμητος· ἀνάπαιστος ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, — — —, οἶον,

ἀπάτωρ· βακχείος ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, —
 — —, οἶον, δομήτωρ· ἀμφίμακρος ὁ καὶ Κρητικὸς ἐκ
 μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, — — —, οἶον, Καικίας·
 παλιμβάκχειος ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, — — —,
 οἶον, συγγνωστός· μολοττός ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν, — — —,
 οἶον. Πειραιεύς.

Περὶ τετρασυλλάβων.

Οἱ δὲ τετρασύλλαβοί εἰσιν ἑκκαίδεκα· προκλειου-
 σματικὸς ὁ ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, — — — —, οἶον, ἀνια-
 ρός· παίων πρῶτος ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, —
 — — —, οἶον, ἡμίονος· παίων β'. ἐκ βραχείας καὶ μα-
 κρᾶς καὶ ἐτέρων δύο βραχειῶν, — — — —, οἶον, ἀγευέος·
 παίων γ'. ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας,
 — — — —, οἶον, παράκοιτος· παίων τέταρτος ἐκ βραχειῶν
 τριῶν καὶ μακρᾶς, — — — —, οἶον, παρακαλῶ· Ἴωνικὸς
 ἀπὸ μείζονος ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, — —
 — —, οἶον, κλειτώνυμος· Ἴωνικὸς ἀπ' ἐλάττονος ἐκ δύο
 βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, — — — —, οἶον, κακοδαίμων·
 διτρόχαιος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ
 βραχείας, — — — —, οἶον, Κλειτόδημος· διάμβος ἐκ βρα-
 χείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, — — — —,
 οἶον, θεηγορῶ· ἀντίσπαστος ὁ ἐκ βραχείας καὶ δύο μα-
 κρῶν καὶ βραχείας, — — — —, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου
 τῶν ἀντεσπασμένων ὄντων καὶ ἐξ ἐναντίας, οἶον, θεόκλη-
 τος· χορίαμβος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ βρα-
 χείας καὶ μακρᾶς, ἢ μακρὰ δὲ καὶ ἡ βραχέια ἀντὶ χο-
 ρείου ἐστὶ τριβραχέος, — — — —, οἶον, χειρονομῶ.

Περὶ τῶν τεσσάρων ἐπιτρίτων. Οἱ τέσσαρες ἐπιτρίτοι
 λέγονται κατὰ λόγους ἀριθμητικούς· ὁ τέταρτος γὰρ τοῦ
 τρίτου ἐπίτритος· ἐπειδὴ τοῖνον ἐκ τέτραχρόνου σπονδαίου
 καὶ τριχρόνου ἰάμβου ἢ τροχαίου σύγκειται ὁ ἐπίτритος,
 διὰ τοῦτο ἐπίτритος λέγεται· καὶ πρῶτος ἐπίτритός ἐστὶν ὁ

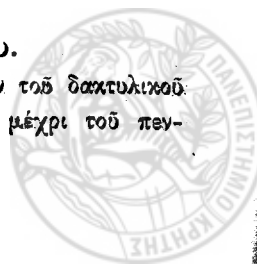

ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, — — — —, οἶον, θεορρήμων· β'. ἐπίτριτος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, — — — —, οἶον, τοιχορύκτης· τρίτος ἐπιτριτος ὁ ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, — — — —, οἶον, αὐτοκράτωρ· τέταρτος ἐπίτριτος ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, — — — —, οἶον, εἰρήναρχος· δισπόνδειος ὁ ἐκ τεσσάρων μακρῶν, — — — —, οἶον, εἰρηναρχῶ.

Ἰστέον δὲ, ὅτι ἀντιπαθεῖ τῷ τροχαίῳ ὁ ἱαμβος· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ τῶν τετρασυντάβων τινὲς μὲν τῷ τροχαίῳ πρόσκεινται καὶ πρὸς τὰς ἱαμβικὰς συζυγίας ἀπάδοντές εἰσι· τινὲς δὲ τῷ ἱαμβῷ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς συζυγίας οὐ συμφωνοῦσιν· ἤγουν πρὸς μὲν τὸν χορίαμβον καὶ πρὸς τὸν ἀντίσπαστον αἱ ἱαμβικαὶ συζυγίαι χρήσιμοι, πρὸς δὲ τοὺς Ἴωνικούς οὐκέτι· πρὸς δὲ τοὺς Ἴωνικούς πάλιν αἱ τροχαϊκαὶ συζυγίαι χρήσιμοι, πρὸς δὲ ἐκείνους οὐκέτι· εἰσὶ δὲ ἱαμβικαὶ συζυγίαι ἢ δύο ἱαμβοὶ ἢ σπονδεῖος καὶ ἱαμβος, καὶ πλεόν οὐδέν· αἱ δὲ τροχαϊκαὶ συζυγίαι ἢ δύο τροχαῖοι ἢ τροχαῖος καὶ σπονδεῖος· πολλάκις δὲ κείνται καὶ ἀπὸ τῶν τρισυντάβων· ἐπὶ γὰρ τοῦ ἱαμβικοῦ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ ἢ ἱαμβος ἢ σπονδεῖος ἢ χορεῖος ἢ δάκτυλος ἢ ἀνάπαιστος· ἐπὶ δὲ τῶν ἀρτίων χωρῶν τῆς δευτέρας καὶ τετάρτης καὶ ἕκτης ἢ ἱαμβος ἢ χορεῖος ἢ ἀνάπαιστος, οὐδέποτε δὲ ὁ ἀπὸ μακροῦ ἀρχόμενος· ἐπὶ δὲ γε τοῦ τροχαϊκοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ καὶ ἕκτῃ ἢ τροχαῖος ἢ σπονδεῖος ἢ δάκτυλος ἢ ἀνάπαιστος ἢ χορεῖος· ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ οἱ ἀπὸ μακροῦ ἀρχόμενοι καὶ μόνιοι, ἢ τροχαῖος ἢ δάκτυλος ἢ σπονδεῖος, οὐδέποτε δὲ ἀνάπαιστος ἢ χορεῖος· καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ποδῶν.

Δημητρίου Τρικλινίου.

Ἰστέον, ὅτι πάντα τὰ μέτρα πλὴν τοῦ δακτυλικοῦ κατὰ διποδῖαν μετρεῖται, καὶ ἀνέρχεται μέχρι τοῦ πεν-

ταμέτρον· ἔστι δὴ μονόμετρον μὲν τὸ ἔχον πόδας δύο, δίμετρον τὸ ἔχον πόδας τέσσαρας, τρίμετρον τὸ ἔχον ἑξέ, τετράμετρον τὸ ἔχον ὀκτώ, πεντάμετρον τὸ ἔχον δέκα, καὶ περαιτέρω οὐ πρόβεισι· παντὸς δὲ μέτρον πλήν τοῦ δακτυλικοῦ ἀποθέσεις ἵτοι καταλήξεις εἰσι τέσσαρες· βραχυκατάληκτον, καταληκτικόν, ἀκατάληκτον καὶ ὑπερκατάληκτον· καὶ βραχυκατάληκτον μὲν ἔστιν ὡς ἐν παραδείγματι ἐπὶ τοῦ μονομέτρον εἰπεῖν, ὕπερ ποδὸς ὄλου δεῖται πρὸς ἀπαρτισμὸν, οἷον τὸ φεῦ φεῦ, ἢ τὸ ἰῶ, ἢ τὸ ἕα· ταῦτα γὰρ μονόμετρά ἐστι βραχυκατάληκτα διὰ τὸ ἔχειν μὲν τὸν ἕνα πόδα, τοῦ ἑτέρου δὲ λείπεσθαι· καταληκτικόν δὲ τὸ δέσμενον μιᾶς συλλαβῆς πρὸς ἀπαρτισμὸν, οἷον τὸ ἰῶ μοι, ἢ τὸ ὦμοι μοι· ταῦτα γὰρ μονόμετρά ἐστι καταληκτικά διὰ τὸ ἔχειν ὄλον πόδα καὶ μίαν συλλαβὴν ἵτοι ἥμισυ ποδὸς, λείπεσθαι δὲ μιᾶς συλλαβῆς πρὸς ἀπαρτισμὸν· ἀκατάληκτον δὲ ὕπερ ἀπηρτισμένους ἔχει τοὺς πόδας, οἷον τὸ ἰοῦ ἰοῦ, ἢ τὸ ἰῶ ἰῶ, ἢ τὸ φεῦ φεῦ ἰῶ· ταῦτα γὰρ μονόμετρά ἐστιν ἀκατάληκτα διὰ τὸ ἀπηρτισμένους ἔχειν τοὺς πόδας καὶ μὴ ἔλλιπεις ὡς τὰ εἰρημένα· ὑπερκατάληκτον δὲ τὸ ἔχον μὲν ἀπηρτισμένους τοὺς πόδας, ἔχον δὲ καὶ συλλαβὴν μίαν πλείονα· εἴρηται δὲ πλήν τοῦ δακτυλικοῦ, ὅτι τοῦτο μόνον κατὰ μονοποδῖαν μετρεῖται διὰ τὸ εἶναι τοὺς πόδας τρισυλλάβους· ὅτε μὲν οὖν ἀπηρτισμένους ἔχει τοὺς πόδας, λέγεται ἀκατάληκτον, ὅτε δὲ πλείονα συλλαβὴν ἔχει, λέγεται καταληκτικόν εἰς συλλαβὴν, ὅτε δὲ δύο, καταληκτικόν εἰς δισύλλαβον· οὐκ ἔχει γὰρ ἐν τούτῳ χώραν τὸ βραχυκατάληκτον ἢ τὸ ὑπερκατάληκτον, ὡς οἱ μετρικοί φασιν· ταῦτα καὶ ἐπὶ διμέτρον καὶ τρίμετρον καὶ τῶν λοιπῶν συμβαίνει τὰ πάθη.

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΟΔΥΜΠΙΑ

ΕΙΔΟΣ Α΄

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩι

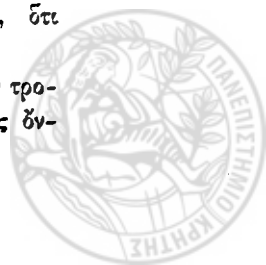
ΚΕΛΗΤΙ.

✽✽✽

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ α. ἔδου.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος σύγκεται ἐκ κώλων 17.

- Κῶλον 1. $\text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} | \text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—}$ Ἐξ ἀντισπάστου καὶ λαμβικῆς
συζυγίας, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον,
Γλυκῶνειον ἀπὸ τοῦ εὐρόντος αὐτὸ Γλύκωνος
Γλυκῶνειον καλούμενον.
- " 2. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Φερεκράτειον καλούμενον ἀν-
τισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ συζυγίας
τροχαϊκῆς καὶ ἀντισπάστου καταληκτικοῦ εἰς
συλλαβήν. Τινὲς τῶν παλαιῶν νομίζουσι τὸν
στίχον τοῦτον Ἴθυφαλλικόν, δηλονότι τροχαϊκὸν
δίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ δευτέρου ποδὸς
δακτύλου ἀντὶ τροχαίου, οὕτω $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$.
- " 3. $\text{—} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν
ἢ πρώτη συζυγία πᾶσι τέταρτος.
- " 4. $\text{—} \text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Δίμετρον ἀναπαιστικὸν κα-
ταληκτικὸν ὃ καὶ παροιμιᾶκὸν λέγεται, ὅτι
αἱ παροιμίαι τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐγράφοντο.
- " 5. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Ἴθυφαλλικὸν ἦτοι δίμετρον τρο-
χαϊκὸν βραχυκατάληκτον τοῦ τρίτου ποδὸς ὄν-
τος δακτύλου.

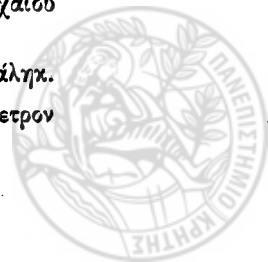
- Κῶλον 6. $\dot{\sim} \sim \sim \sim \sim | \dot{\sim} \sim \sim$ Ἴθυφαλλικόν, ἕτοι δίμετρον τροχαϊκόν, βραχυκατάληκτον ἢ Φερεκράτειον.
- " 7. $\dot{\sim} \sim \sim \sim \sim | \dot{\sim} \sim \sim$ Τροχαϊκόν δίμετρον καταληκτικόν, ὃ καὶ Εὐριπίδειον καλεῖται· ἔτι δὲ καὶ ληκύθειον λέγεται ἴσως διὰ τὸν βόμβον τοῦ τροχαϊκοῦ, ὃν ἐκτελεῖ καὶ ἡ λήκυθος.
- " 8. $\dot{\sim} \sim \sim \sim \sim | \sim \sim \sim$ Τροχαϊκόν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ δευτέρου δακτύλου ὄντος.
- " 9. $\sim \dot{\sim} \sim \sim \sim | \sim \dot{\sim} \sim \sim \sim$ Ἰαμβικόν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- " 10. $\sim \dot{\sim} \sim \sim \sim | \dot{\sim} \sim \sim$ Φερεκράτειον δίμετρον καταληκτικόν εἰς συλλαβὴν τῆς πρώτης συζυγίας ἀντισπάστου τῆς δευτέρας τροχαϊκῆς καταληκτικῆς.
- " 11. $\dot{\sim} \sim \sim \sim \sim | \sim \sim \sim \sim \sim$ Τροχαϊκόν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- " 12. $\sim \sim \sim \sim \sim | \sim \sim \sim$ Χοριαμβικόν δίμετρον καταληκτικόν.
- " 13. $\sim \sim \sim \sim \sim | \sim \sim \sim$ Προκελευσματικόν δίμετρον καταληκτικόν. Ὁ τοιοῦτος ρυθμὸς ταχυτῆσιν ἀρμόττει, ὅθεν καὶ προκελευσματικός· διὸ καὶ ἐχρήσατο αὐτῷ ἐνταῦθα μὲν, ἵνα τὸ ταχὺ τῆς φήμης δηλώσῃ, ἐν δὲ στ. 30, ἵνα τὸ ὀξυκίνητον τοῦ νοῦς, ἐν δὲ στ. 60 τὸ ταχὺ τῆς κλήσεως καὶ πανταχοῦ, ὅπου τάχος βούλεται νὰ σημάνῃ, τούτῳ τῷ μέτρῳ χρῆται.
- " 14. $\dot{\sim} \sim \sim \sim \sim | \dot{\sim} \sim \sim$ Εὐριπίδειον ὡς τὸ ἕβδομον κῶλον.
- " 15. $\sim \sim \sim \sim \sim | \sim \sim \sim \sim \sim$ Δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ παίωνος πρώτου. Ἐν στ. 32 ἡ πρώτη μακρὰ τοῦ ἀντισπάστου διηρημένη ἐστὶ εἰς δύο βραχείας.
- " 16. $\sim \dot{\sim} \sim \sim \sim | \dot{\sim} \sim \sim \sim \sim | \sim \sim \sim$ Τρίμετρον καταληκτικόν ἐξ ἀντισπάστου, διτροχαίου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικοῦ εἰς συλλαβὴν.

Κῶλον 17. — — — | — — — | — — Τρίμετρον βαχυκατά-
ληκτον τοῦ πρώτου παίωνος δευτέρου, τῶν δὲ
λοιπῶν Ἰάμβων.

Περὶ τῆς ἐπιφθοῦ

ἐκάστη ἐπιφθοῦ τοῦ εἶδους τούτου ἔχει κῶλα δεκατρία.

- Κῶλον 1. — — — | — — — | — — Παιωνικὸν δίμετρον ὑπερ-
κατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας παίωνος δευ-
τέρου, τῆς δευτέρας ἐξ ἰάμβων καὶ συλλαβῆς,
" 2. — — — — — Ἰαμβικὸν πενθημιμερές τοῦ πρώ-
του ποδὸς ἀναπαίστου.
" 3. — — — | — — — | — — = Ἀντισπαστικὸν τρί-
μετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἀν-
τισπαστοῦ καὶ ἰαμβικῆς καταληκτικῆς. Καλεῖ-
ται δὲ τὸ μέτρον τοῦτο τὸ ἐν μέσῳ μὲν ἔχον
τὸν ἀντισπαστον ἐκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικὰς
συζυγίας Ἀλκαϊκόν.
" 4. — — — — | — — — | — — Ἀντισπαστικὸν τρί-
μετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν. Διαφέρει
τοῦ Ἀλκαϊκοῦ μόνον καθὸ ἐτέρωθεν ἔχει ἀντι
ἰάμβων τροχαίους.
" 5. — — — | — — — | — — Παιωνικὸν τρίμετρον
καταληκτικὸν τῆς πρώτης συζυγίας ἐκ παίωνος
δευτέρου, τῆς δευτέρας ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, τῆς
τρίτης ἐκ βαχχείου.
" 6. — — — | — — — | — — = Ἀντισπαστικὸν τρί-
μετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπαστοῦ διἰάμβου
καὶ διἰάμβου.
" 7. — — — | — — — — — = Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος δί-
μετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, διτροχαίου
καὶ συλλαβῆς.
" 8. — — — | — — Δίμετρον ἰαμβικὸν βραχυκατάληκ.
" 9. — — — | — — = Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον
βραχυκατάληκτον.

- Κῶλον 10. — ὀ — — | — ὀ — — Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καὶ Ἀνακρεόντειον καλεῖται.
- ” 11. — ὀ — — | — ὀ — — Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος. Καλεῖται δὲ τὸ δίμετρον τοῦτο Κλεομάχειον.
- ” 12. — — — — | — — — — | — — — — Ἐπιωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου, Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ τροχαϊκῆς συζογίας καταληκτικῆς. Καλεῖται δὲ τὸ μέτρον τοῦτο Ἀλκαϊκὸν ἑνδεκάσύλλαβον.
- ” 13. — — — ὀ | — ὀ — Χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοίμῳ: ἀπὸ (στ. 1-17) λέγων τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ὡς ἐξοχώτερον πάντων τῶν ἄλλων (στ. 1-12) λαμβάνει ὑπόθεσιν τοῦ ποιήματος νὰ κελαδήσῃ τὸν Δία ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰέρωνος ὑμνῶν τὸν ἀγῶνα, (στ. 13-17). Ἐἶτα λέγει τὰ αἷτια, δι' ἃ ὁ Ἰέρων εἶναι ἄξιος νὰ κελαδηθῇ ὁ Ζεὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ (στ. 18-38). Ἐντεῦθεν ἄρχεται τῆς ὑποθέσεως ὑμνῶν τε τὸν ἀγῶνα καὶ κελαδῶν τὸν Δία. Διότι ὅσα λέγει περὶ Πέλοπος, ἀναφέρονται εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐπομένως πρὸς τὸν Δία τὸν προστάτην αὐτῶν (στ. 38-162). Ἐν τῷ μέσῳ λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ διηγηθῇ καὶ τὰς παρὰ τοῦ Διὸς ποινὰς τοῦ Ταντάλου πρὸς διδασκαλίαν τοῦ Ἰέρωνος.

Ἐντεῦθεν (ἀπὸ στ. 62 μέχρι τέλους) ὡς ἐν ἐπιλόγῳ ἐπανέρχεται εἰς τὴν καλλίστην καὶ καταλληλοτάτην ἐκείνην εὐχὴν, δι' ἧς θέλει νὰ νοουθηθῇ τὸν Ἰέρωνα, χωρὶς νὰ ψυχράνῃ αὐτὸν, εἰς τὸ νὰ μὴ ἐπαρθῇ ἐκ τοσαύτης δόξης καὶ εὐτυχίας καὶ γένηται ἀλαζῶν καὶ ὑβριστής.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

« Ἦν Ἰέρων Δεινομένους παῖς, Δεινομένους δὲ παῖδες τέσσαρες, Γέλων, Ἰέρων, Πολύζηλος καὶ Θρασύβουλος. Οὗτος δὲ ὁ Ἰέρων τύραννος ἦν Συρακουσίων τῶν ἐπὶ Σικελίᾳ, ἔσχε δὲ υἷὸν Δεινομένην.» Π. Σ, Ὁ αὐτὸς Σ. ἀναφέρει τρεῖς Ὀλυμπιακὰς νίκας τοῦ Ἰέρωνος, τὴν μὲν γενομένην ἔπιπφ κέλῃτι Ὀλυμ. 73, τὴν δὲ κέλῃτι Ὀλυμ, 77, τὴν δὲ τεθρίπφω Ὀλυμ. 78. ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ Ὀλυμ. καὶ ἐτελεύτησεν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ παροῦσα φῶδι ὑμνεῖ τὴν δευτέραν νίκην τὴν κέλῃτι Ὀλυμ. 77. Διότι ὅτε ἐνίκα τὴν πρώτην Ὀλυμ. 73. ἐβασίλευεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Γέλων, ἐν ᾧ κατὰ τὴν παροῦσαν νίκην ὁ Ἰέρων ἀμφέπει θεμιστεῖον σκᾶπτον, καὶ οὐχὶ ὁ Γέλων· τούτοις συμφωνεῖ καὶ τὰ παρὰ Πausaniá ἐν Ὀλυμπία ἀναθήματα, ἃ ἀνέθηκεν ὁ παῖς Δεινομένης ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἰέρωνος ἀποθανόντος πρὶν ἢ τῷ Ὀλυμπίῳ Διᾷ ἀναθῆναι τὰ ἀναθήματα. ἃ ἠΰξατο ἐπὶ τῶν ἔπιπφων ταῖς νίκαις· ὧν ἡ ἐπιγραφή.

Σὸν ποτὲ νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν
ἀγῶνα

Τεθρίπφω μὲν ἄπαξ, μονοκέλῃτι δὲ δις,
Δῶρ' Ἰέρων τάδε σοι ἐχαρίσσατο, παῖς δ'
ἀνέθηκεν

Δεινομένης πατρὸς μνήμα Συρακουσίου.

« Ὁ δὲ ἐπινίκιος, οὗ ἡ ἀρχή. Ἄριστον μὲν ὕδωρ προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικά διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ τὰ

περὶ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἥλιδι ἠγωνίσαστο.» Π. Σ.
Ὁ σκελετὸς τῆς ψῆδῆς ἐστίν. «Ἀφιεροῖ τῇ νίκῃ τοῦ Ἰέ-
ρωνος δια τὰς βασιλικὰς αὐτοῦ ἀρετὰς τὸ ἐγκώμιον τοῦ
Πέλοπος, ὅστις πρῶτος ἀγωνισάμενος ἐν Ἥλιδι συνέ-
στησε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.» Τοῦτον τὸν σκε-
λετὸν εὐσαρκώσας ὁ ποιητὴς κατεσκεύασε ἐπίνικον ἀμί-
μητον.

Στροφή α. Κώλων ιζ'.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
 Χρυσὸς αἰθόμενον πῶρ
 Ἄτε διαπρέπει νο-
 κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·
 Εἰ δ' ἄεθλα γαρούεν

5

— Στ. 1-17. «Ὡσπερ τὸ μὲν ὕδωρ ἐστὶ τὸ χρησιμώτατον πάντων τῶν στοιχείων, ὁ δὲ χρυσὸς τὸ λαμπρότερον τῶν λοιπῶν τοῦ πλούτου στοιχείων, ὁ δὲ ἥλιος τὸ φαινότερον τῶν ἄστρον· οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἐστὶ φέρτερος τῶν ἄλλων ἀγώνων, ἵνα ἐλθόντες εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ Ἱέρωνος κελαδῶμεν τὸν Δία.» — ἄριστον ὕδωρ] ὅτι τὸ ὕδωρ ἐστὶν ἄριστον ἕτοι χρησιμώτατον καὶ ὠφελιμώτατον τῶν λοιπῶν κοσμικῶν στοιχείων γῆς, πυρὸς καὶ ἀέρος, ἕτε παλαιὰ κοσμογονία καὶ θεολογία βεβαιεῖ, καὶ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς οἱ λαβόντες ἀφορμὴν νὰ εἴπωσι περὶ τούτου ἀνομολογοῦσι τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα οὔτε φιλοσοφεῖ, οὔτε τόπος ἐστὶ νὰ φιλοσοφῇ· ποιεῖ δὲ τὰς παρομοιώσεις, ὡς παρίστανται τὰ πράγματα ταῖς αἰσθήσεσιν. Ὅθεν καλεῖ τὸ ὕδωρ ἄριστον οὐχὶ παραβάλλων αὐτὸ πρὸς τὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς φιλοσόφους στοιχεῖα· ἀλλὰ θεωρῶν αὐτὸ ὡς προϊὼν τῆς γῆς αὐτοφρὲς παραβάλλει πρὸς τὰ λοιπὰ ἐκ τῆς γῆς αὐτοφρᾶ· καὶ οὕτω τῷ ὄντι ἐστὶν ἄριστον πάντων· διότι τὰ μὲν λοιπὰ, ἵνα χρήσιμα γένωνται τῇ ἀνθρωπίνῃ συντηρήσει, δέονται μεγάλης περιποιήσεως καὶ τροποποιήσεως, τὸ δὲ ὕδωρ οὐδενὸς τούτων δεῖται. Ὑδωρ δὲ ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς τὸ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν πηγῶν, τὸ πόσιμον καὶ τὸ ἐκ τῶν νεφῶν (διότι καὶ αὐτὰ ἐκ τῶν ἀναθυμιά-

σεων γίνονται) οὐχὶ δὲ καὶ τὸ θαλάσσιον. Ὅθεν ὁ νοῦς «ὥσπερ τὸ ὕδωρ εἶναι ἄριστον πάντων, ὅσα ἐκ τῆς γῆς αὐτοφυῶς γεννῶνται, οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν εἶναι ἄριστος ὅλων τῶν τε πανελληνίων ἀγώνων καὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι καθ' ἑκάστης, ὥστε νὰ ἄδῃται ὁ Ζεὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἱέρωνος τοῦ νικῆσαντος ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἡ ἐξήγησις τοῦ ἄριστον αὐτῆ οὐκ ἀρέσκει μοι ἐνταῦθα «ἄριστον, διότι ἐκ τοῦ ὕδατος πυκνοτέρου μὲν γιγνομένου ἀποτελεῖται ἡ γῆ, ἀραιότερου δε, ὁ ἀήρ· ἐκ δὲ τοῦ αἴρος πάλιν, τὸ πῦρ.» — Ὁ δὲ χρυσὸς] ἤδη παραβάλλων τὸν χρυσὸν πρὸς τὰ λοιπὰ προϊόντα τῆς γῆς, ἃ δέονται ἀνθρωπίνης ἐργασίας πρὸς τροποποιήσιν καὶ περιποίησιν (ἃ τῷ ὄντι τὸν πλοῦτον τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦσιν,) εὐρίσκει αὐτὸν διαπρεπέστατον καὶ κάλλιστον πάντων, (ἐν δὲ Ὀλ. 3. στ. 75. καλεῖ τὸν χρυσὸν κτεάνων αἰδοιέστατον.) Ὅθεν «ὥσπερ ὁ χρυσὸς ἐστὶ διαπρεπέστατος καὶ κάλλιστος τῶν λοιπῶν συστατικῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πλοῦτου, οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἐστὶν εὐπρεπέστατος καὶ κάλλιστος πάντων τῶν λοιπῶν ἀγώνων.» Ἡ δὲ σύνταξις ἔχει οὕτως, «ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει ἕξοχα μεγάνορος πλοῦτου, ἅτε (καθὰ, ὡς) αἰθόμενον πῦρ διαπρέπει νυκτί.» — ἅτε πῦρ νυκτί] ἀναπλήρου οὕτως «ἅτε πῦρ διαπρέπει νυκτί (ἐν καιρῷ νυκτός) ἕξοχα νυκτός.» Τὸ μὲν ἕξοχα ἐπαναληπτέον καὶ ἐνταῦθα· τὸ δὲ νυκτός, ἐξυπακούεται ἐκ τῆς τεθειμένης λέξεως νυκτί. Ἡ ἡμετέρα δημῶδης γλῶσσα τὴν παρομοίωσιν ταύτην τοῦ Πινδάρου ἐκφράζει οὕτω «ὁ χρυσὸς διαφέρει τοῦ λοιποῦ πλοῦτου τὴν λάμπιν, ὡς ἡ ἡμέρα ἀπὸ τὴν νύκτα. — μεγάνορος] τοῦ μεγάλους ποιούντος τοὺς ἄνδρας· «τοῦ τοὺς ἄνδρας μεγίστους κατὰ τε τὸν νοῦν καὶ ψυχὴν ποιούντος νομίζεσθαι πλοῦτου» Π. Σ. — εἰ δ' ἄεθλα κ. τ. λ.] Ἦδη ἐτέραν παραβολὴν ποιεῖ, τὴν τοῦ Ἥλιου πρὸς τὰ ἄλλα ἄστρα θέλων νὰ ποιήσῃ τὴν δε τὴν παρομοίωσιν «ὥσπερ οὐδὲν ἄλλο ἄστρον θερ-

Ἐλδεαι, φίλον ἦτορ,
 Μηκέθ' ἀλίου σκόπει
 Ἄλλο θαλπνότερον
 Ἐν ἀμέρα φαιινὸν ἄστρον
 Ἐρήμας δι' αἰθέρος·
 Μῆδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
 Φέρτερον αὐδάσομεν·
 Ὅθεν ὁ πολύφατος
 Ὑμνος ἀμφιβάλλεται

10

μαίνει καὶ λάμπει πλέον τοῦ ἡλίου, οὕτως οὐδεὶς ἄλλος ἀγὼν θερμαίνει καὶ τέρπει τὴν ψυχὴν τοῦ νικήσαντος καὶ λαμπρὸν καὶ ἔνδοξον αὐτὸν ποιεῖ, ὅσον ὁ Ὀλυμπιακός.» — ἐν ἀμέρα.] Αἱ λέξεις αὗται ἐτέθησαν μόνον πρὸς ἀντίθεσιν τοῦ ἀνωτέρω «νυκτί» — ἐρήμας δι' αἰθέρος] ἀντιθετικῶς πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ ὄντα, ὕδωρ καὶ χρυσός· ἐν Ὀλ. Π. 124 τὸν αἰθέρα καλεῖ ψυχρόν. Σύνταξον δὲ σκόπει ἐρήμας δι' αἰθέρος. «Τὸν αἰθέρα ἐνταῦθα θηλυκῶς εἶπε ποιητικῶς ἔθει· ἐρήμας δὲ δι' αἰθέρος οἱ μὲν φασὶ τοῦ οὐρανοῦ πυρός, ὥπερ οὐ πλησιάζει τι τῶν παρόντων διὰ τὸ αὐτοῦ δαπανητικόν. διὸ καὶ ἐρημός ἐστιν. Ἐγὼ δὲ φημι· τὸν ἀέρα, εἰ καὶ πέτονται ἐν αὐτῷ ζῶα, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ οἰκεῖν ἐνταῦθα, ἐρημός ἐστιν, ἐπεὶ τὸ μὲν πῦρ ἄνω ὃν ἡμῖν οὐχ ὁράται, ἡμεῖς δὲ διὰ τοῦ ἐν τῷ μεταξύ γῆς οὐρανοῦ καὶ ἀέρος δαφανοῦς ὄντος ἡλίου, σελήνης καὶ ἄστρα καταλαμβάνομεν· ὅτι δὲ καὶ τὸ αἰθὴρ ἀντὶ τοῦ ἀήρ εἴρηται, μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφελ. 569) λέγων περὶ τῶν νεφελῶν οὕτως. Ἡμέτερον πατέρ' αἰθέρα βιοθρέμμονα πάντων· ἐν γὰρ τῷ

στ. 8. μηκέτ' ἀλίου ἐν τοῖς πλείστοις τῶν παλαιῶν ἐκδόσεων εἴρηται.

στ. 9. ἡμέρα ἐν τινεὶ ρογράφῳ· — φαιινὸν ἐν ἐνὶ χειρογράφῳ.

ἀέρι· καὶ οὐκ ἐν τῷ πυρὶ αἱ νεφέλαι συνίστανται καὶ οὗτος πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις τὸ ζῆν παρέχει.» Π. Σ. — μηδ' Ὀλυμπίας . . . ἐστίαν) Ὁ νοῦς· «Μηδὲ εἴπωμεν, ὅτι ὑπάρχει ἕτερος ἀγὼν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ φέρτερος ὥστε ἐλθόντες εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ Ἰέρωνος νὰ κελαδῶμεν τὸν Δία.» Τούτοις δὲ βούλεται νὰ σημάνη ὁ ποιητής, ὅτι ἐν τῇ ἰσχύϊ τοῦ Ἰέρωνος θὰ ἄσῃ ὁ χορὸς ὕμνον τοῦ Διὸς εἰς τιμὴν καὶ ἔπαινον τῆς νίκης τοῦ Ἰέρωνος· ἦτοι τοὺς μὲν ἄλλους ἀθλοφόρους ἐγκωμιάζει ὁ ποιητής ὕμνων τοὺς ἥρωας τῆς αὐτῶν πατρίδος, τὰς ἀνδραγαθίας αὐτῆς καὶ τὸ γένος ἢ φρατρίαν, ἣ ἀνήκει ὁ ὑμνοῦμενος, καὶ τέλος τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀρετάς. Ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆς πατρίδος καὶ τῶν ἡρώων αὐτῆς καὶ τῶν συγγενῶν τοῦ Ἰέρωνος θὰ κελαδήσῃ, ἦτοι θὰ ἄσῃ καὶ ὑμνήσῃ τὸν Δία, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἀφιερωτῶν ἐγκώμιον τοῦ Διὸς τῇ νίκῃ τοῦ Ἰέρωνος. Ἡ δὲ σύνταξις τοῦ χωρίου ἐστὶν «Μηδ' αὐδάσομεν Ὀλυμπίας, ὅθεν ὁ πολύφατος . . . μητίεσσι, ἀγῶνα φέρτερον κελαδεῖν Κρόνου . . . ἐστίαν.» — αὐδάσομεν] «ὀριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ (αὐδάσωμεν) ὡς ἐν τῷ (Ἰλιαδ. α'. 363) ἵνα ἴδωμεν ἄμφω» Π. Σ. ὁ Π. Σ. ἐκλαμβάνει τὸ «αὐδάσομεν» ἀντὶ τοῦ «αὐδάσωμεν» ἕνεκα τοῦ μηδὲ, καὶ ὅτι ἐν τῇ ἡγουμένῃ προτάσει ἐχρήσατο ὁ ποιητής προστακτικῇ «σκόπει.» — Ὀλυμπίας φέρτερον] φέρτερον τοῦ Ὀλυμπίας ἀγῶνος. «Ὀλυμπία, Πίσσα, καὶ Ἥλις τὸ αὐτό. Ὀλύμπια δὲ οὐδετέρως ὁ ἐκεῖ τελούμενος ἀγὼν.» Π. Σ. — ὅθεν . . . μητίεσσι] ταῦτα ὡς ἐν παρενθέσει «ἐξ ἧς Ὀλυμπίας περιπλέκεται ὡς στέφανος περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν νικητῶν ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὁ πολύφατος ὕμνος·» ἦτοι οἱ νικῶντες ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑμνοῦνται ὑπὸ τῶν ποιητῶν τὸν πολύφατον ὕμνον. Οὕτω καὶ ἐν Ὀλυμ. 3.17 τὰς ἀπὸ θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰοδαί.» — Ὁ πολύφατος] «οὐ πολὺ κλέας» Π. Σ. Τὸ ἄρθρον τὸ ἐπίτηδες ἐτέθη, ἵνα σημάνη τὸ τοῖς πᾶσι γνωστὸν καὶ θρυλλούμενον· —

Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
 Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεῖαν ἰκομένους
 Μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν·

15

Ἀντιστροφή α. Κ. ιζ.

Θεμιστεῖον δς ἀμφέπει
 Σκάπτου ἐν πολομάλῳ
 Σικελία, δρέπων μὲν
 Κορυφᾶς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
 Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ

20

ἀμφιβάλλεται] περιπλέκεται ὡς στέφανος περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν νικητῶν — σοφῶν μητίεσσι] «τῇ φρονήσει καὶ σκέψει καὶ σπουδῇ τῶν σοφῶν, ἧτοι τῶν ποιητῶν.» Μὴ θεωρήσης τὴν δοτικὴν μητίεσσι ὡς συντακτικὴν τῷ ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν «ἐμπαιεῖται» εἰσδύεται ταῖς ψυχαῖς τῶν σοφῶν» ἀλλ' ὡς δοτικὴν ὀργανικήν. — κελαδεῖν] ἡμᾶς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸν χορόν. Ἐξήρηται δὲ τὸ ἀπαρέμφατον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω φέρτερον, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀμφιβάλλεται. Ἔστι δὲ ὁ τῆς Ὀλυμπίας ἀγῶν φέρτερος παντὸς ἄλλου ὥστε ἀφικόμενοι (ἐγὼ ὁ ποιητὴς καὶ ὁ χορὸς, ἢ μόνον ὁ χορὸς) εἰς τὴν ἱεράν ἐστίαν τοῦ Ἰέρωνος νὰ κελαδῶμεν καὶ ὑμῶμεν τὸν Δία· διότι ὁ Ἰέρων ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τοῦ δὲ ἀγῶνος τῆς Ὀλυμπίας προστάτης ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

στ. 15. μητίεσι ἐν πολλοῖς χειρογρ.

στ. 16. ἰκόμενοι ἐν πλείστοις χειρογράφ. Προῆλθε δὲ ἡ γραφὴ αὕτη, ἐπειδὴ συνέταττον «αὐδάσομεν ἰκόμενοι.» Ἐν ἄλλοις εὑρηται ἰκομένοις ἀντὶ γενικῆς «ἰκομένων» ἵνα συνταχθῇ «σοφῶν ἰκομένων.» Προῆλθον δὲ αἱ γραφαὶ αὗται ἐκ τοῦ, ὅτι ἅπαντες ἐξήρτων τὸ κελαδεῖν ἐκ τοῦ ἀμφιβάλλεται, οὐδενός θεωρήσαντος τὴν πρότασιν «ὅθεν ὁ πολύφατος . . . μητίεσσι» ὡς παρενθετικὴν· τὴν δὲ ἡμετέραν γραφὴν ἰκομένους πρῶτος Schmidius ἐκ πολλῶν χειρογράφων παρέλαβεν,

στ. 35. Ἐν τισι χειρογράφοις ἡ τελευταία συλλαβὴ μαν τῆς λέξεως ἵπποχάρμαν κεῖται ἐν τῷ ἑτέρῳ στ. οὕτω «μαν βασιλῆα.»

Ὅθεν ὁ Ἱέρων τῇ τοῦ Διὸς βοήθειᾳ ἔτυχε τῆς νίκης. Ὑπισχνεῖται λοιπόν, ὅτι εἰς τιμὴν τῆς νίκης τοῦ Ἱέρωνος θὰ ὑμνήσῃ κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἱέρωνος τὸν Δία. Ὁ Πίνδαρος τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ ὑμνεῖν τοὺς ἥρωας αὐτοῦ, ἔγχοι τοῦ ἀφιερῶν τῇ νίκῃ ἡδὲ τῶν ἐγκώμιον τοῦ Διὸς θεωρεῖ τὸν ἄριστον, ὡς συμπεραίνεται ἐκ τοῦ Ὁλ. ΙΑ΄. 11. (ὄρου ὄρα καὶ τὰς σημειώσεις.) Ὅτι δὲ ἀντὶ τοῦ κελαδεῖν ἀπ' εὐθείας τὸν Δία ἐγκωμιάζει τὸν Πέλοπα, οὐδὲν θαυμαστόν· διότι πᾶν ἱστορικὸν ἀναφερόμενον εἰς τὴν σύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ὕμνος ἐστὶ καὶ κελεύσματι τοῦ Διὸς (ὄρα κατωτέρω σημ. εἰς στ. 36-38.)

— Στ. 18. θεμιστεῖον] «Ἡρωδιανὸς προπαρυξόμενος ἀναλογώτερον γὰρ ἢ δὲ συνήθεια προπερισπᾶ» Π. Σ.

— Στ. 19. Σκάπτον.] Δωρικῶς ἀντὶ σκῆπτρον. «Ὡς θέμεστές εἰσι δίκαια καὶ νόμοι, καὶ θεμιστεύειν ἐστὶ δικαιοδοτεῖν καὶ νόμους τάττειν, οὕτω θεμιστεῖον σκάπτον μᾶλλον ἢ εἴη σκῆπτρον βασιλέως δικαιοδοτούντος καὶ νόμους τάττοντος» Β. — ἀμφέπει) κρατεῖ, διοικεῖ.

— Στ. 20 δρέπων] συνηθέστερον μέσ. δρέπεισθαι· παρὰ δὲ Πινδάρῳ συνηθέστερον δρέπειν «ἀπανθιζόμενος πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον ἀνδρείας, δικαιοσύνης καὶ τῶν ἐξῆς» Π. Σ.

Στ. 22. Ἀγλαΐζεται δε] ἀκαταλλήλως συνέπλεξε διὰ τοῦ μέν, δὲ τὸ δρέπων τῷ ἀγλαΐζεται, ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν «δρέπων μὲν, ἀγλαΐζόμενος δέ.» Ἡ τοιαύτη, ὅμως τροπὴ τῆς συντάξεως συνήθης ἐστὶ τῷ Πινδάρῳ, ἐτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς λογοποιοῖς εὐρηγται σπανίως. Τὸ δὲ «ἀγλαΐζεται . . . ἰώτῳ» σημαίνει «λαμπρύνεται καὶ κοσμεῖται καὶ ἐν τῷ ἀνθεὶ τῆς ὠδῆς» ἔγχοι μουσικός ἐστι, καὶ περὶ τὴν μουσικὴν διάκειται καὶ κοσμεῖται αὐτῇ. «Φησὶν ὁ Σονέσιος· τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ γενόμενος (ὁ Ἱέρων,)

Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
 Οἷα παίζομεν φίλαν
 Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
 Τράπεζαν· ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
 πὸ φόρμιγγα πασσάλου
 Λάμβαν'· εἴ τί τοι Πίσας τε
 Καὶ Φερενίκου χάρις

25

ἀλλ' ὑπὲρ τῆς εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι διετέλε-
 σεν» Π. Σ. Ἰέρωνά φασι τὸν Σικελίας τύραννον
 τὰ πρῶτα ἰδιώτην εἶναι καὶ ἀνθρώπων
 ἀμουσότατον καὶ τὴν ἀγροικίαν, ἀλλὰ μη-
 δὲ κατ' ὀλίγον διαφέρειν τοῦ Γέλωνος.
 Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ συνηνέχθη νοσησαι, μου-
 σικώτατος ἀνθρώπων ἐγένετο, τὴν σχολὴν
 τὴν ἐκ τῆς ἀρρώστιας εἰς ἀκούσματα πε-
 παιδευμένα καταθέμενος· ῥωσθεὶς οὖν συ-
 νῆν Σιμωνίδῃ τῷ Κεῖφ καὶ Πινδάρῳ τῷ
 Θηβαίῳ καὶ Βακχυλίδῃ τῷ Ἰουλιήτῃ. Αἰ-
 λίαν. 4.15.

— Στ. 24 Οἷα παίζομεν] ἀναπλήρου τὴν βραχυλο-
 γίαν ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ «ἀγλαΐζεται μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ»
 οὕτω «ἄδων τοιαῦτα, οἷα παίζομεν — παίζομεν) ἄδομεν
 διασκεδάζοντες καὶ εὐθυμοῦντες. — ἀμφὶ φίλαν τράπεζαν)
 περὶ ἀρεστὴν τράπεζαν.

— Στ. 26-28 «Τὸ Δωρίαν οἱ μὲν φασὶν ἰστο-
 ρικῶς διὰ τοῦτο, ὅτι πρῶτοι οἱ ἐν Παρνασσῷ Δω-
 ριεῖς λύραν ἐπήξαντο· οἱ δὲ μυθικῶς, ὅτι πρῶτος Ἑρ-
 μῆς ταύτην πήξας Ἀπόλλωνι δῶρον ἔδωκεν· οὗς αὐ-
 τὸς ἔασας Δωρίαν νύει τὴν Δώριον μέλος ἄδουσαν, ἣ
 ὅτι ὁ ἐπινίκιος Δωριστὶ συνετέταχτο· εἰσὶ δὲ ἀρμονίαι
 τρεῖς. Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. Περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ
 ἀρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν, ὅτι Δώριον μέλος σεμνότα-

τόν ἐστι» Π. Σ. — ἀπό πασσάλου λάμβανε) «ὅτι ἐπὶ πασσάλων ἔκειντο αἱ κιθάραι καὶ Ὅμηρος. (Ὀδυσσ. α 40) Πασσάλῳ ἐγκρεμάσασ' διὰ τὸ ἐτοίμους εἶναι εἰς τὸ ἀναλαβεῖν· ἢ ὅτι ὡς ἀνάθημα ἐν τινὶ τόπῳ τοῦ οἴκου ἀνάκεινται,» Π. Σ. Ἐκ τοῦ, ἀπὸ πασσάλου λάμβανε τὴν φόρμιγγα, οὐκ ὀρθῶς εἰκάζει ὁ Boeck, ὅτι ὁ ἐπινίκιος ᾄδεται ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ἰέρωνος συμποσιαζόντων τῶν φίλων καὶ παρόντος καὶ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ καὶ μάλιστα χοροστατοῦντος. Ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα οὐ λαλεῖ κυριολεκτικῶς, ἀλλὰ τροπικῶς, τοῦτο ἄνευ ποιητικῆς ἐκφράσεως βουλόμενος νὰ εἴπῃ «συντίθῃτι, ὦ θυμὲ, ὕμνον εἰς τὴν νίκην τοῦ Ἰέρωνος κατὰ Δῶριον μέλος»· διότι οἱ ποιηταὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν «συντίθῃμι ἢ συνάττω» λέγουσιν «ᾄδω» ἢ ἐπικαλοῦνται τὴν φόρμιγγα νὰ συντάξῃ τὸ μέλος, ὡς (ἐν Νεμ. Δ'. 71) Ἐξόφαινε, γλυκεῖα, καὶ τοδ' αὐτίκα, φόρμιγξ, Λυδία σὺν ἀρμονία μέλος, παράβαλε καὶ πρὸς τὸ Νεμ. Ι'. 39. Ὅθεν οὐκ ᾄδεται νῦν κυρίως ὑπὸ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ποιεῖται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ μελεάζεται δοκιμαζόντος ἴσως τὸ μέλος, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ διὰ τῆς κιθάρας. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ θέμα τοῦ λόγου, τὸ κελαδεῖν Κρόνου παῖδα. Ἀφ' οὗ εἶπε τὰ αἷτια, ὧν ἕνεκα ὁ Ἰέρων ἐστὶν ἄξιός νὰ κελαδήσῃ παρ' αὐτῷ τὸν Δία, λαμβάνει τὴν φόρμιγγα ἐκ τοῦ πασσάλου μέλλων νὰ ἄρξῃται τοῦ κελαδεῖν, ἥτοι νὰ ἄρξῃται τῆς συνθέσεως τοῦ μελεάσματος τοῦ εἰς Δία ὕμνου.

— Στ. 28-31 εἶ τί . . . φροντίσιν) «ἐὰν κατὰ τι ἡ τέρφις, ἣν ὁ ἐν Πίσῃ ἀγὼν καὶ ἡ ταχύτης τοῦ Φερενίκου παρέσχεν, ἔθῃκε τὸν νοῦν σου (νόον τοι) εἰς γλυκυτάτας φροντίδας, ἥτοι ἐποίησε τὸν σὸν νοῦν νὰ φροντίξῃ μετὰ ἡδονῆς, πῶς νὰ ποιήσῃ ὕμνον ἀρμόζοντα — χάρις Πίσσης καὶ Φερενίκου] «τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ ἐν τῇ Πίσῃ ἀγῶνος καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ἵππου Φερενίκου». Π. Σ. Τὸ ὄνομα

Νόον ὑπὸ γλοκυτά-

30

ταις ἔθηκε φροντίσιν

Ἵστε παρ' Ἄλφεῷ σῦτο, δέμας

Ἄκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,

Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην

Ἐπφδὸς ἀ. Κ. γι'.

Συρακόσιον, ἵπποχάρμαν

35

Βασιλῆα· λαμπει

Δὲ οἱ κλέος παρ' εὐάγορι Λυδοῦ

Πέλοπος ἀποικίᾳ τοῦ μεγασθενίης

Φερένικος ἔχει καὶ ὁ ἵππος, ᾧ ὁ Ἰέρων ἐνίκησεν ἐν Πυθίαις, (Πυθ. 3.132.)

— Στ. 32 Ἵστε παρ' Ἄλφεῷ σῦτο] «ὁ γὰρ Ἄλφεός ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιβρέει καὶ τὴν Ἥλιον». Π. Σ. — σῦτο «ἔτρεχεν» Π. Σ. ἐκ τοῦ σεύομαι.

— Στ. 34. Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην] «τῇ νίκη προσέμιξε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Ἰέρωνα» Π. Σ.

— Στ. 35 Ἴπποχάρμαν.] «Ἴπποχάρμαν δὲ τὸν τῇ ἵππικῇ χαίροντά φησι καλῶς δὲ τὸ ἐπίθετον τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ ἵπποτροφεῖν, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐ τύχης γέγονεν ἔργον τὸ τῷ Φερενίκῳ χρήσασθαι ἀλλὰ ἐπιστήμης καὶ τῆς περὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιμελείας (καὶ μεγάλης δαπάνης)». Π. Σ.

— Στ. 36-38. Λάμπει . . . ἀποικίᾳ] Ἐντεῦθεν μεταβαίνει εἰς τὴν διήγησιν τοῦ περὶ Πέλοπος μύθου ὅστις ἀναφερόμενος εἰς τὴν σύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ὧν προστάτης ἐστὶν ὁ Ζεὺς, οὐκ ἐξοφάνθη βεβαίως ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως τῆς τοῦ κελαδησαί τὸν Δία. Ἀλλὰ διατὶ διηγήσατο τοῦτον τὸν μῦθον ὁ ποιητής; Ὁ Boeck, ᾧ πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ὁ ἡμέ-

τερος Δούκας ἠκολούθησε, νομίζει οὐκ ἀτόπως, ὅτι διηγήσεις περὶ βασιλέων Ταντάλου, Πέλοπος, Οἰνομάου ἀρμόζει τὰ μάλιστα εἰς τὸν ἐπινίκιον τοῦ Ἰέρωνος βασιλέως καὶ αὐτοῦ. Ἔτι δὲ τὸ τοῦ Ταντάλου παράδειγμα δύναται οὐ μόνον νὰ προφυλάξῃ τὸν ἄγαν εὐτυχοῦντα βασιλέα ἀπὸ τῆς ἐπάρσεως, ἣ ὑπέπεσεν ὁ Τάνταλος, ἀλλὰ καὶ τὰς κακίας, ἃς εἶχε, νὰ διορθώσῃ· τὴν γὰρ καὶ φιλόργυρος καὶ βίαιος καὶ καθόλου τῆς ἀπλότητος καὶ καλοκαγαθίας τοῦ ἀδελφοῦ (Γέλωνος) ἀλλοτριώτατος· διὸ καὶ πλείονές τινες ἀφίστασθαι βουλόμενοι παρακατέσχον τὰς ἰδίας ὁρμὰς διὰ τὴν τοῦ Γέλωνος δόξαν καὶ τὴν εἰς τοὺς ἅπαντας Σικελιώτας εὐνοίαν.» Διοδωρ. ΙΑ'. 67.4, — οἱ] αὐτῷ ἀντὶ γενικῆς, αὐτοῦ τοῦ Ἰέρωνος· — παρ' εὐάνορι ἀποικίᾳ] «τῇ ἐχούτῃ καλοῦς ἄνδρας καὶ ἀνδρείους, τῇ Πελοποννήσῳ» Π. Σ. Ἔτεροι δὲ διὰ τοῦ ἀποικίᾳ ἐννοοῦσι μόνον τὴν Ἥλιδα· ἀλλὰ ποιητικωτέρα ἐστὶν ἢ κατὰ τὸν Π. Σ. ἐννοία.

— Στ. 38-42. Τοῦ μεγασθενῆς . . . κεκαδμένον.] Ἐν τούτοις ἀναφέρει ἅπαντα τὸν περὶ Πέλοπος μῦθον, οὗ τὸ μὲν πρῶτον μέρος, τοῦ ὀποίου ὁ μεγασθενῆς γεάσχος Ποσειδῶν ἠράσθη, παραδέχεται ὡς ἀληθές· τὸ δὲ δεύτερον, ἃ φ' οὐ αὐτὸν ἢ Κλωθὴ ἐξέβαλὲν ἐκ καθαροῦ λέβητος κεκοσμημένον κατὰ τὸν ὥμον ἐλέφαντι, τοῦτο, λέγω, τὸ μέρος τοῦ μύθου νομίζων ἀνάξιον τῆς σοφίας καὶ τῆς περὶ τὴν γαστέρα ἐγκρατείας τῶν θεῶν ἀνασκευάζει ἐν ταῖς ἐπομένοις. Περὶ μὲν τοῦ ἔρωτος τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὸν Πέλοπα μαιράκιον ὄντα ὁ μῦθος δὲν φαίνεται πεπλασμένος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, ἀλλ' ἐπεκράτει ἐπ' αὐτοῦ, ἂν καὶ μὴ ἦ δυνατόν νὰ ἀποδειχθῇ, ὡς φαίνεται ἐξ' αὐτῆς τῆς ἀναγνώσεως τοῦ κειμένου. Περὶ δε τῆς κατακερματίσεως τῶν κρεῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ταντάλου κ. τ. λ. ἰσθόρηται «Τάνταλος τιμῶμενος πάνυ παρὰ θεοῖς καὶ βουλόμενος καὶ αὐτοὺς ἀνταμείψασθαι σφάττει τὸν ἑαυτοῦ

Ἐράσσατο γαίαοχος Ποσειδᾶν,
 Ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε 40
 Κλωθῶ, ἐλέφαντι φαίδιμον
 ὦμον κακαδμένον.
 Ἡ θαυματά πολλά.
 Καὶ πού τι καὶ βροτῶν φρένας
 Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον 45
 Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
 Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

παῖδα Πέλοπα καὶ δεῖπνον παρατίθει τοῖς θεοῖς· τῶν ἄλλων οὖν θεῶν ἀποδεξαμένων αὐτὸν τῆς γνώμης (κατανοησάντων τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ὃς ἦν νὰ ἀποπειράσῃται αὐτῶν, εἰ καὶ τὰ ἀπόντα γινώσκουσιν) καὶ μὴ φαγόντων Δημήτηρ ἐλθοῦσα ἐκ τῆς θυγατρὸς ζητήσεως καὶ ἀγνοοῦσα τὸν ὦμον κατέβρωξεν. Γνωρίσας δὲ ὁ Ζεὺς Ἑρμῆ προσέταξεν ἐγκαθεῖναι πάλιν λέβητι τὰ κρέα καὶ ὑγιῆ τὸν παῖδα ἀποδοῦναι. Ἑρμῆς δὲ ἐλεφάντινον ὦμον προσήρμοσε τῷ Πέλοπι.» Π. Σ. — [μεγασθενῆς γασάοχος] «ὁ μέγαν ἔχων ἰσχὺν, ὁ τὴν γῆν συνέχων· ἐπεὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἐστὶ τὸ κινεῖν τὴν γῆν, ἐπ' αὐτῷ δῆπου ἐστὶ καὶ τὸ μὴ κινεῖν· διὸ οὐ μόνον ἐνοσίχθων (καὶ γῆνις καλεῖται,) ἀλλὰ καὶ ἀσφάλιος καὶ γαίηοχος ὁ αὐτός» Π. Σ. — [ἐπεὶ ἔξελε] ἀφ' οὗ ἔξελεν, ἐξήγαγεν. Τὸ δὲ ἀντίθετόν ἐστι (στ. 60) «ὅποτε ἐκάλεσε πατὴρ κ. τ. λ. ἦτοι οὗ ὁ Ποσειδῶν ἠράσατο οὐχ ἐπεὶ νιν λέβητος ἔξελε Κλωθῶ, (ὅπερ οὐ παραδέχεται ὁ Πίνδαρος) ἀλλ' ὅποτε ἐκάλεσε πατὴρ.» — [καθαροῦ λέβητος] εἰς ὃν ὁ Ἑρμῆς ἢ οἱ θεοὶ ἐνέβαλον τὰ αὐτοῦ αὐθις κρέα καὶ συνέπηξαν. **Καθαροῦ** δὲ λέβητος, γανωμένου. — [Κλωθῶ] «τὴν

στ. 43. θαυματά πολλά, αὕτη ἡ γραφή δοκεῖ μοι γνησιωτέρα τῶν ἄλλων, τῶν ἐν τοῖς σχολίοις εἰρημένων.

στ. 44. φάτιν ἀντὶ τοῦ φρένας εἴρηται παρὰ Π. Σ.

Κλωθὴ δὲ λέγει (καὶ οὐχὶ τὸν Ἑρμῆν) ἐξελείν αὐτὸν ἐκ λέβητος, διότι συγκεκλωσμένον ἦν αὐτῷ παρὰ τῆς τύχης αὐθις ἀναζωωθῆναι.» Π. Σ. — Ὁμοιον φαίδιμον] καταστάντα φαίδιμον, στιλπνὸν μετὰ τὴν κόσμησιν· κεκοσμημένον ἐλέφαντι· κατὰ τὸν ὦμον (ὃν κατέβρωξεν ἡ Δημήτηρ,) στιλπνὸν ἐκ τούτου γενομένον.

— Στ. 43-52. Ἡ θαυματὰ πολλὰ . . . Ἐμμεναι τὸ πολλάκις.] «Βεβαίως πολλὰ εἰσιν ἄξια νὰ θαυμάζη τις διὰ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχουσι νὰ πιστεύονται· ἔτι δὲ καὶ ἡ ποίησις, ἣτις ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους καθ' ὑπερβολὴν νὰ ἠδύνωνται, κατασταίνει παρ' αὐτοῖς τὰ ἄπιστα νὰ εἶναι πιστά. Ἐνεκα λοιπὸν ταύτης, ἐπιστεύθη καὶ ὁ περὶ κρεουργήσεως τοῦ Πέλοπος ὑπὸ τοῦ πατρὸς μῦθος.» Ἀπὸ τοῦ, Καὶ πού τι — ἔμμεναι τὸ πολλάκις, ἐξηγεῖ τὸ αἴτιον, διὸ ἐπιστεύθη ὁ μῦθος. Ἀπὸ δὲ τοῦ (στ. 58-68) υἱὲ Ταντάλου — ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι, ἀνασκευάζει τὸν μῦθον. Ἀπὸ δὲ (στ. 72-82) ὡς δὲ ἄφαντος ἔπελες — καὶ φάγον λέγει τὴν γένεσιν τοῦ ψευδοῦς μύθου. — θαυματὰ] κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ, ἔν ἣ θαυμαστὰ ἔργα, ὡς καὶ Ἡσίοδος· θαυματὰ ἔργα» Π. Σ. Φέρεται δὲ καὶ ἕτερα γραφῇ. «Θαύματα» τοῦ τὰ ἐξηγουμένου, ἢ ταῦτα, τοῦ δὲ πολλὰ ἐπιρρήματικῶς ἀντι κατὰ πολλὰ, κατὰ πολὺ· ἢ ὡς ἄρθρον «τὰ πολλὰ» τὰ πλείω τῶν πραγμάτων. Ἐτι δὲ καὶ ἕτερα γραφῇ θαύματα, ἣν παρεδέξατο μὲν ὁ Δούκας, ἀλλ' ἐξήγησεν ὡσεὶ ἦν «θαυματὰ» — Καὶ πού τι] Τὸ καὶ προσθετικόν. Πρὸς δὲ τούτοις εἰσι καὶ οἱ δεδαιδαλμένοι μῦθοι ἧτοι ἡ ποίησις· τὰ δὲ πού τι ἀντι τοῦ πολλάκις. — Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι] «πεποικιλμένοι οὕτως, ὥστε νὰ ἐξέρχωνται πέραν τῆς ἀληθείας» — ψεύδου ποικίλοις.] Τὰ ποικίλα ψεύδη εἰσι χρώματα οἷς δαιδάλλονται οἱ μῦθοι. — Ἐξαπατῶντι βροτῶν φρέ-

Σ. β. Κ. ι',

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς.

Ἐπιφέρεισα τιμᾶν.

50

Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν

Ἐμμεναι τὸ πολλάκις.

Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι

Μάρτυρες σοφώτατοι.

Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν

55

Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.

Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-

νας] Δῶρ. ἀντὶ ἐξαπατῶσιν. — Χάρις δέ] ἡ δὲ τέρψις καὶ τὸ ἐπαγωγὸν τούτων τῶν δεδαιδαλμένων μύθων, — ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς] ἦτις κατασκευάζει τοῖς θνητοῖς ἀπάσας τὰς ἡδονάς, ἦτις ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους καθ' ὑπερβολὴν νὰ ἡδύνωνται. Διότι ἅπαντα τὰ μείλιχα, ἦτοι ὅσα δύνανται νὰ τέρψωσι τὴν φυγὴν τῶν ἀνθρώπων, ἅπαντα ταῦτα παρέχει τὸ ἐπαγωγὸν (ἢ χάρις) τῆς ποιήσεως. — ἐπιφέρεισα τιμᾶν] τοῖς δεδαιδαλμένοις μύθοις. Ἡ δὲ δοτικὴ αὕτη ἐστὶν ὀργανικὴ καὶ οὐχὶ συντακτικὴ τῷ ἐπιφέρεισα δυνάμει τῆς ἐπί. Σύνταττε λοιπὸν «ἐπιφέρεισα τιμᾶν τῷ ἀπίστῳ τοῖς δεδαιδαλμένοις μύθοις» (διὰ τῶν δεδαιδαλμένων μύθων). ἦτοι διὰ τῶν δεδαιδαλμένων μύθων ποιῶσα τοὺς θνητοὺς νὰ τιμῶσι τὸ ἄπιστον — καὶ ἄπιστον] ὁ καὶ προσθετικὸς. Ὁ νοῦς· «οὐ μόνον τὰ θαυμαστὰ, ἀ καὶ αὐτὰ διὰ τὸ θαυμαστὸν τέρποντα πιστεύ-

στ. 52. τὶ ἀντὶ τοῦ τὸ διόρθωσεν ὁ Gedich οὐ καλῶς.

στ. 54. Ἐν τινι χειρογράφῳ μάρτυροι ἀντὶ τοῦ «μάρ-
τυρες.»

ονται ἀλλὰ καὶ τὸ μὴ δυνάμενον καθ' αὐτὸ νὰ πιστευθῇ.»
 — ἐμήσατο] ἐξετέλεσε, κατώρθωσεν, ἐκ τοῦ μῆδομαι.
 — τὸ πολλάκις] τοῦτο (τὸ ἄπιστον) πολλάκις. Τὸ τὸ
 ἀντι «τοῦτο» καλῶς ἔχει πρὸς ἔμφασιν.

— Στ. 53-54. Ἑμέραι . . . σοφώτατοι] «Ὁ δὲ
 χρόνος ὁ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὸν ποιητὴν τὸν κοσμήσαντα
 ψεύδεται τοὺς μύθους) ἐστὶ σοφώτατος, ὥστε νὰ ἐξιγνάσῃ
 τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰρημένων καὶ νὰ μαρτυρήσῃ αὐτήν.

— Στ. 55-57. Ἔστι . . . αἰτία.] Ἐν τούτοις
 προοιμιάζεται, μέλλον νὰ ἀνασκευάσῃ τὸν μῦθον καὶ
 νὰ εἴπῃ τὸ ἀληθὲς ἱστορικόν. «Ἔστι δ' εἰκὸς ἀνθρώπῳ
 εὐφημία περὶ θεῶν λέγειν καὶ μὴ βλασφημοῦντα λέγειν
 αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ γαστριμάργους.» Π. Σ. —
 μείων γὰρ αἰτία] «Ἐὑστομοῦντες γὰρ περὶ δαιμόνων οὐ-
 δαμῶς ἀμαρτάνομεν» — αἰτία] ὡς αἴτιος σημαίνει «αἴ-
 τιος βλάβης, ἀμαρτήματος, ὁ βλάψας, ὁ ἀμαρτῶν»
 οὕτω καὶ αἰτία σημαίνει «βλάβην, ἀμαρτίαν» ὅθεν μεί-
 ων αἰτία «μικροτέρα ἀμαρτία. Τὸ δὲ μικροτέρα (μείων)
 οὐ κεῖται ἀντι τοῦ «οὐδεμία» ἀλλ' ἢ ἐξῆς σύγκρισις
 γίνεται ἐν τῷ νῷ τοῦ ποιητοῦ «ὁ εὐφημῶν περὶ τῶν θεῶν
 δυνατὸν ἐν τῇ εὐφημίᾳ νὰ λέγῃ ἄλλα, ἢ ἃ ἐποίησαν οἱ
 θεοί, νὰ λέγῃ δηλονότι ψεύδη, ὅπερ ἐστὶν αἰτία» ἀμαρ-
 τήμα· ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἀμάρτημά ἐστι μείον τοῦ λέγειν
 κακὰ περὶ δαιμόνων ἔστωσαν καὶ ἀληθῆ.» Ὅθεν ἐνταῦθα
 ὁ ποιητὴς διὰ πηδύματος παρέλιπε μετὰ τὸ «ἀμφι
 δαιμόνων καλὰ» τὴν πρότασιν «κἄν ψευδῆ ὣσιν»
 ἢ τοιοῦτόν τι.

— Στ. 58-68. οἰέ . . . μεταβάσαι.] Διηγείται λοι-
 πὸν ἀνασκευάζων τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τοῦ ψεύδει δε-
 δαιδαλμένου μύθου. Ἡ δὲ σύνταξις «οἰέ Ταντάλου,
 φθέξομαι ἀντία προτέρων σὲ ἀγλαστρίαναν ἀρπάσαι τότε...
 (ὥστε) χρυσαίσιν ἀν' ἴπποις . . . μεταβάσαι, ὅπῳ ἐκά-
 λεσε πατὴρ . . . παρέχων.» — σὲ δ'] Μετὰ τὸ κλη-
 τικὸν ἐπιφώνημα εἶωθεν ὁ Πίνδαρος τιθεῖν τὸν σύνδε-

α προτέρων, φθέγξομαι,
 Ὅπότ' ἐκάλεσε πα-
 τήρ ἐς εὐνομώτατον
 Ἔρανον, φίλαν τε Σίτυλον,
 Ἀμοιβαία θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
 Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι,

60

Ἄ. β'. Κ. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἰμέρω,
 Χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις
 Ὑπατον εὐροτίμου
 Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι·
 Ἐνθα δευτέρω χρόνῳ

65

σμον δὲ. — σέ] ἀντικείμενον τοῦ ἀρπάσαι καὶ μεταβάσαι
 — προτέρων] ποιητῶν, — ὅπότ' ἐκάλεσε πατήρ] καὶ
 οὐχί, ὡς ὁ ψευδὴς μῦθος φησι «ἐπεὶ σε καθαροῦ λέβη-
 τος ἐξελε Κλωθώ» — ἐκάλεσε] δηλ. τοὺς θεοὺς ἐκ τοῦ
 ἐπομένου θεοῖσι — εὐνομώτατον ἔρανον] ἔρανος κυ-
 ρίως ἢ ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς (συνεισφορᾶς) καὶ δαπάνης
 πολλῶν τινῶν εὐωχία. Ἔρανος δὲ ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ἐστί-

στ. 61. 62. τὸν εὐνομώτατον εἰς ἔρανον· ἐναντίον τοῦ
 κατὰ τοὺς Π. Σ. μέτρον.

στ. 68. ἐν ἐνὶ χειρογρ. δεῖπνα θεοῖσι.

στ. 66. χρυσέαισι τ' ἀν' ἵπποις· διόρθωσις Schmidii·
 ἐν δὲ τοῖς χειρογράφοις κεῖται ἄνευ τοῦ τ. Ἡ κατὰ τὰ χειρό-
 γραφα ἐξήγησίς ἐστι κρείσσον τῆς κατὰ τὴν διόρθωσιν· διότι
 κατὰ τὰ χειρογράφα τοῦτο βούλεται νὰ εἴπῃ ὁ ποιητής, ὅτι
 «ἤρπασεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Πέλοπα, ἵνα ἀναβιβάσας αὐτὸν εἰς τὸν
 Οὐρανὸν ποιήσῃ ἀθάνατον» διὰ τοῦτο λέγει ἐν στ. 105 κ. ἐξῆς
 «Τοῦνεκα προῆξαν υἱὸν . . . ἔθνος.»

στ. 69. ἀνωτέρω χρόνῳ ἐκ διορθώσεως Pauw. δς
 ἐπέισθη τῇ χρονολογίᾳ τοῦ Π. Σ.

ασις, ἦν τις πλούσιος ὢν πρὸς ἐνδειξιν ἀγάπης ἢ εὐγνωμοσύνης, ἐποίει τοῖς φίλοις ἰδίοις ἀναλώμασιν οὐχὶ ἐν τῷ ἑαυτοῦ οἴκῳ ἀλλ' ἐν τρίτου τινός (ὄρα Λεξ. Duncanii.) Καὶ ταύτην τὴν δευτέραν σημασίαν ἔχει ἐνταῦθα ἡ λέξις ἔρανον. Εὐνομώτατον δὲ οὐχὶ ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. «δικαιότατον ἐπεὶ ἀντίδοσις ἦν, ὧν ὑπὸ θεῶν ἀγαθῶν ἔπαθεν, ἢ διὰ τὸ τοὺς θεοὺς ἐστιάτορας εἶναι» ἀλλὰ ὡς ἐξηγεῖ Boeckhkius «οὐκ ὠμὸν τῷ αἵματι τοῦ υἱοῦ.» — Φίλαν τε Σίπυλον] φίλην τῷ Ταντάλῳ. «Σίπυλον· οἱ μὲν πόλεως ὄνομα, οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν καὶ ἐν ᾧ κατῴκει, ὁ Πέλοψ» Π. Σ. — ἀμοιβαῖα δεῖπνα] «δεῖπνα διδούς αὐτοῖς ἀμοιβήν ἔχοντα τῶν δεῖπνων, ὧν αὐτοὶ δεδώκασι αὐτῷ» Π. Σ. — Ἀγλαοτριαιναν] Δωρικ· ἀντὶ Ἀγλαοτριαινήν. Ἐπίθετον Ποσειδῶνος, τοῦ ἀγαλλομένου ἐπὶ τῇ χρήσει τῆς τριαίνης· ἢ κατὰ Duncan τοῦ τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρωμένου· — ἀρπάσαι] φθέξομαι, ὅτι σὲ ἤρπασεν (ἴσως οἰνοχοοῦντα) ὁ ἀγλαοτριαινῆς Ποσειδῶν δαμείς ἔρωτι πρὸς σὲ κατὰ τὰς φρένας· — χρυσαῖσιν ἄν. ἵπποις] «ἐπὶ ἄρματος χρυσοτρίχων ἵππων» χρύσει ἵπποι οὐ μόνον, ὅτι τό τε ἄρμα ἐστὶ χρυσοῦν καὶ οἱ χαλινοὶ καὶ τὰ φάλαρα, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἵπποι εἰσὶ χρυσομάλλοι· — μεταβᾶσαι] μεταβιάσαι: ἐξήρτηται ἐκ τοῦ ἀρπάσαι «ἤρπασέ σε, ἵνα ἀνά χρυσαῖς ἵπποις μεταβιάσῃ.»

— Στ. 69-71. Ἐνθα . . . χρέος] «ἐνθα, ποτὶ (πρὸς) τὸ ὑπατον δῶμα τοῦ Διός, ἦλθεν ὀλίγον ὕστερον καὶ Γανυμήδης τῷ Διὶ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν» — δευτέρῳ χρόνῳ] Οὐκ ὀρθῶς χρονολογοῦσιν οἱ Π. Σ. λέγοντες «προτέρῳ δὲ ἐχρῆν εἰπεῖν· πρεσβύτερος γὰρ Γανυμήδης Πέλοπος . . . Ἐκτωρ γὰρ καὶ Ἀγαμέμνων, Ἄτρεὺς καὶ Πρίαμος, Πέλοψ καὶ Λαομέδων». Διότι λογίζονται τὸν Ἀγαμέμνονα σύγχρονον τῷ Ἐκτορι, καίπερ πολὺ νεωτέρῳ ὄντι. Πιθανώτερον δὲ δύναται τις νὰ χρονολογήσῃ οὕτως. Ὁ Πέλοψ ἐβασίλευσε τῆς Πελοποννήσου Π. Χ. 1322. Ὑποτι-

- Ἦλθε καὶ Γανυμήδης 70
 Ζηγὶ τῶδ' ἐπὶ χρέος.
 Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
 λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
 μενοι φῶτες ἄγαγον
- Ἐννεπε κρυφᾶ τις αὐτί- 75
 κα φθονερῶν γειτόνων,
 Ὅδατος ὅτι τε πυ-
 ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμάν
 Μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
 Τραπέζαισὶ τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν 80

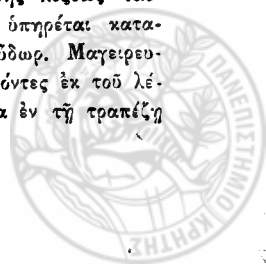
θέντος δὲ, ὅτι ἦγε τότε τὸ 20.ον ἔτος, ἐγεννήθη ἄρα 1342 Π. Χ. Ὁ δὲ Τρῶς ὁ πατὴρ τοῦ Γανυμήδου ἀπέθανε 1340 Π. Χ. Ἐὰν λοιπὸν ὑποθεθῆ, ὅτι ὁ Γανυμήδης ἦγε τότε τὸ 10.ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἐξάγεται, ὅτι ὁ Γανυμήδης ἦν νεώτερος τοῦ Πέλοπος ἔτη 7. Ὅθεν καλῶς ἔχει τὸ «ὕστερφ χρόνφ.» καὶ οὐκ ἀνάγκη πρὸς κατανόησιν τοῦ χωρίου οὔτε σχήματος ὑπερβατοῦ, οὔτε

στ. 72. ἄφαντος ἔν τισι χειρογράφοις.

στ. 78, ἐπ' ἀκμάν ἐν πολλοῖς τῶν χειρογρ.

στ. 79, κατά ἐκ διορθώσεως *Hermani*, ἵνα ἡ «κατέταμον» ταύτης ὅμως τῆς διορθώσεως οὐδεμία χρεία ἐστί· διότι τὸ μὲν ἐν (στ. 77.) τε οὐκ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ σε· ἀλλὰ συμπλεκτικός οὕτως «τάμον τε διεδάσοντό τε καὶ φάγον,» ἡ δὲ ἀντωνυμία σε ἐννοεῖται ἐκ τοῦ κατοτέρω σέθεν.

στ. 80. Ἡ λέξις δεύτατα, ἣ ἐν πλείστοις χειρογρ. εὔρηται, φαίνεται, ἔστιν ὑπερβητικὸν τοῦ «δεύτερον» ὡς τὸ ὕστατος τοῦ ὕστερος, Ἐνταῦθα δὲ βούλεται νὰ σημάνη διὰ τῆς λέξεως ταύτης τὰ μικρότατα τεμάχια τῶν κρεῶν, εἰς ἃ οἱ ὑπηρεταὶ καταμελίσαντες τὸν Πέλοπα ἐβρίψαν εἰς τὸ βράζον ὕδωρ. Μαγειρευθέντα λοιπὸν τὰ ἐλάχιστα ταῦτα τεμάχια ἐκβαλόντες ἐκ τοῦ λέβητος, ἐν ᾧ ἐμαγειρεύθησαν, διεδάσαντο ὀλόγυρα ἐν τῇ τραπέζῃ τοῖς θεοῖς.

έτέρας ἐξηγήσεως τῆς λέξεως ὑστέρω βεβιασμένης. — τῶν ἐπὶ χρέος] «ἐπὶ τῷ αὐτῷ χρέει ἦλθεν (ἀνηράσθη) τῷ Διὶ Γανυμήδης, ἐφ' ᾧ καὶ Πέλοψ τῷ Ποσειδῶνι.»

— Στ. 72-81. Ὡς δ' ἄφαντος . . . φάγον.] Ἐν ταύτοις τοῖς στίχοις λέγει ὁ ποιητὴς τὸ αἴτιον, ἐξ οὗ ἐπλάσθη ὁ ψευδὴς μῦθος. Βούλεται δὲ ποιητικῶς ταύτην τὴν ἔννοιαν νὰ ἐκφράσῃ· «Ὡς δὲ ἀναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος σὺ μὲν ἐγένου ἀφανὴς, τοῦ δὲ πατρὸς ἐπιστρέψαντος ἐκ τῆς ἐστίασεως (τοῦ ἐράνου) οἴκαδε, ἐρωτωμένον ὑπὸ τῆς μητρὸς, ποῦ ἐστὶν ὁ παῖς, καὶ λέγοντος τάληθές, ὅτι ἀνηράσθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ μήτηρ μὴ πιστεύουσα ἔπεμψε τοὺς ἀναζητήσοντας· ὡς δὲ οὗτοι οὐχ' εὗρόν σε, διέσπειραν κρύφα οἱ φθονεροὶ τῶν γειτόνων, ὅτι ὁ πατήρ σφάττει τὸν ἑαυτοῦ παῖδα καὶ παρατίθει τὰ κρέα αὐτοῦ τοῖς θεοῖς εἰς τράπεζαν· οἱ δὲ θεοὶ κατανοήσαντες τὴν πονηρίαν τοῦ πατρὸς ἀποκατέστησαν πάλιν τὸν παῖδα ἐκ νέου προσαρμόσαντες ἀντὶ τοῦ καταβρωχθέντος ὤμον ἐλεφάντινον, ὃν τότε εὐειδέστατον γενόμενον ἀνήρπασεν ὁ Ποσειδῶν· — ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες] ὡς δὲ ἐγένου ἀφανὴς, ἐπειδὴ ἀνηράσθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος — κρυφᾶ.] Τὸ τῆς ὀμιλουμένης λοιπὸν κ ρ υ φ ᾶ Δωρικόν. — ὕδατος . . . ἀκμῆς] ἀμφὶ ἀκμὴν ὕδατος πυρὶ ζέουσιν (Δωρ. ἀντὶ ζέουσιν.) Ποιητικῶς ἀντὶ ἀφὶ ἀκμῆν ζέοντος πυρὶ ὕδατος. ἔτσι περὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὸ πῦρ ἔξεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν. — μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη] ἔταμόν σε μαχαίρα κατὰ μέλη μεληδόν. Ἐν τοῖς «ἔταμόν σε ἀμφ' ἀκμῆν» ἐννοεῖται ὅτι κότεν ἐμβάλοντες εἰς αὐτὴν (τὴν ἀκμὴν) ἔτσι ἐν ᾧ ἔγκμαζεν ἡ ζέσις τοῦ ὕδατος, ἔταμόν σε καὶ ἐνέβαλον τὰ σὰ κρέα εἰς αὐτό. Ὑποκείμενον δὲ τοῦ ἔταμόν ἐστὶν οἱ θεράποντες τοῦ Ταντάλου. — Τραπέζαισσι τ' . . . διεόασαντο] «καὶ περίε ἐν ταῖς τραπέζαις διεμόρασαν (τοῖς θεοῖς) τὰ ἐλάχιστα τεμάχια, εἰς ᾧ ἔταμον καὶ ἔψησαν τὰ σὰ κρέα.» — ἀμφί] ἐπιρρήματικῶς «περίε»

Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Ἐ. β. Κ. γ'.

Ἔμοι δ' ἄπορα γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἶπειν.

Ἄφισταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν

Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δὴ τιν' ἄν- 85
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρφ δ' ἔλεν

Ἐξηγουσὶ τινες τὸ ἀμφὶ δεύτατα «περὶ τὴν δευ-
τέραν τράπεζαν» οὐκ ὀρθῶς· διότι δὲν δυναμέθα νὰ ὑπο-
θέσωμεν, ὅτι ἡ φαγοῦσα τὸν ὦμον θεὰ παρεγένετο τῇ
εὐωχίᾳ περὶ τὴν δευτέραν τράπεζαν. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερα
γραφὴ «δεύματα» ἐκ τοῦ δεύω τοῦ βρέχω, πο-
τίζω· ἦν τινες παρεδέξαντο ἐρμηνεύσαντες «τὰ σὰ κρέα
βεβρεγμένα ζωμῶ (σάλτσα) διεδάσαντο ὀλόγυρα (ἀμφὶ)
εἰς τὰς τραπέζας.» Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν γραφὴν ὁ
ποιητὴς ἐννοεῖ, ὅτι διαμελίσαντες τὸν Πέλοπα ἐνέβαλον
εἰς τὸ ζέον ὕδωρ καὶ ἐμαγείρευσαν τὰ μέλη κατασκευά-
σαντες τὸ λεγόμενον γιανί. — καὶ φάγον] συνεκδοχι-
κῶς τὸ ὄλον ἀντὶ τοῦ μέρους· διότι δὲν ἔφαγον ἅπαντες
οἱ θεοὶ, ἀλλὰ μόνη ἡ Δήμητρα ἢ κατ' ἄλλους ἡ Θέτις.
Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς καταλείπει τῷ ἀναγνώστῃ νὰ ἀνα-
πληρώσῃ αὐτὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρω (στ. 40-42) τὴν ἐννοίαν
οὕτω πως «καὶ ἐντεῦθεν προῆλθεν ὁ ψευδὴς μῦθος. ὅτι
ἡ Κλωθὴ ἐξεῖλέ σε ἐκ καθαροῦ λέβητος κ. τ. λ.» ὡς
ἡμεῖς ἀνεπληρώσαμεν ἀνωτέρω.

στ. 85 Ἡ γραφὴ φέρεται ἐν τοῖς μὲν τῶν χειρογρ. κακη-
γόρως. ἐν δὲ τοῖς κακαγύρους, ἐν δὲ τοῖς, κακηγόρους, ἐν δὲ
τοῖς κακηγόρος, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ κακαγόρος.

— Στ. 82. ἄπορα] ἀντί ἄπορον.

— Στ. 83. εἶπεν τινα τῶν μακάρων] «νά εἶπω
τινά ἐκ τῶν μακάρων γαστρίμαργον, ὡς οἱ πρὸ ἐμοῦ λέ-
γουσι τὴν Δήμητραν ἢ τὴν Θέτιν.

— Στ. 84. ἀφίσταμαι] τοῦ εἶπεν· «μακράν εἶμι
τοῦ νά εἶπω τινά τῶν θεῶν γαστρίμαργον. — ἀκέρδεια]
βλάβη. — λέγογχεν] ὁ ἄνθρωπος λαγχάνει ἀκέρδειαν
οὐχὶ ἀκέρδεια τὸν ἄνθρωπον Ὅθεν ἐστὶ προσωποποιΐα·
ἀντί τοῦ «οἱ κακῆγοροι οἱ βλασφημοῦντες, ὡς λέγει Dun-
canius, κληρονομοῦσι βλάβην» Κακαγόρωσ αἰτιατικῆ
Δωρικῆ.

— Στ. 85-108. Εἰ δὲ δὴ τινα . . . αὐθις ἀνέρων
ἔθνος] Ἐν τούτοις τοῖς στίχοις ὁ ποιητῆς, ἐν ᾧ λέγει τὸ
αἴτιον, δι' ὃ οἱ θεοὶ ἀπέπεμψαν ἀπὸ τῆς αὐτῶν συνουσίας
τὸν Πέλοπα πάλιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκει σιωπηλῶς
τὸν Ἰέρωνα, ὅστις εἰς τὴν κορυφὴν τῆς εὐδαιμονίας ἀνέβη,
νά μὴ μιμηθῆ τὸν Τάνταλον, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς κόρφ ἄταν
ὑπέροπλον ἔλῃ· καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ αἴτιον, δι' ὃ ἐνδια-
τρίβει πολὺ εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἐν Ἄδου κολάσεων
τοῦ Ταντάλου. — καταπέφαι μέγαν ἔλβον] «νά διατη-
ρήσῃ τὴν μεγάλην εὐδαιμονίαν, τὴν τιμὴν, ἧς παρὰ τῶν
θεῶν ἐτύχχανεν.» ἔστι δὲ μεταφορὰ ἐκ τῶν εἰς τὸν στό-
μαχον εἰσαγομένων σιτίων, «ἃ πεφθέντα μὲν ὑνίνησι
τοὺς μεταλαμβάνοντας αὐτῶν, ἅπεπτα δὲ μείναντα τοῦ
στομάχου μὴ δονηθέντος κατεργάσασθαι αὐτὰ βλάβην
ἐπάγει» Π. Σ. — κόρφ δ' ἔλεν ἄταν] «ἔνεκα δὲ τῆς
ὑπερηφανίας, ἣν ἔσχεν ἐξ' αὐτῶν τῶν παρὰ τῶν θεῶν
τιμῶν, ἔλαβε βλάβην». Καλῶς ἔχει ἡ λέξις κόρφ πρὸς
τὴν ἀπὸ τοῦ στομάχου μεταφορὰν. Σημαίνει δὲ κόρος
κυριολεκτικῶς μὲν τὴν πλησμονὴν τοῦ στομάχου τὴν
ἐκ τροφῶν· εἶτα δὲ καὶ τὴν σιχασίαν καὶ ἀηδίαν τὴν
ἐκ τῆς πλησμονῆς· ἠθικῶς δὲ τὴν ἐκ τοῦ πλοῦτου
καὶ τῆς εὐτυχίας πλησμονὴν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἐκ τῆς
πλησμονῆς καταφρόνησιν καὶ ὑπεροφίαν καὶ ἀλαζονείαν.

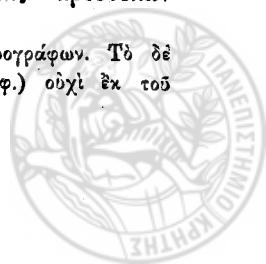
Ἦταν ὑπέροπλον, 90
 Τάν οἱ πατήρ ὑπερκρέμα-
 σε, καρτερόν αὐτῷ λίθον,
 Τόν αἰεὶ μενοιῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
 Εὐφροσύνας ἀλάται.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Ἦχει δ' ἀπάλαμον βίον 95
 Τοῦτον ἐμπεδόμεχθον,
 Μετὰ τριῶν τέταρτον,
 Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
 Ἄλικεσσι συμπόταις
 Νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100
 Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
 Θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν
 Ἄνῆρ τις ἔλπεταί τι λαθέ-
 μεν ἔρδων, ἀμαρτάνει.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Τάνταλος ἐκ τῆς μεγάλης εὐτυχίας γενόμενος ἀλαζῶν ἔλαβε βλάβην. — ὑπέροπλον] «τὴν νικῶσαν τὰ ὄπλα. Ἐνταῦθα δὲ τὴν ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον» Π. Σ. — τάν οἱ πατήρ] «ἦν (ἄτην) ὁ πατήρ οἱ, αὐτοῦ (τοῦ Ταντάλου), ὁ Ζεὺς» — ὑπερκρέμασεν] Ἐπειδὴ τὸ ἐπόμενον καρτερόν λίθον ἐστὶν ἐπιξηγηματικὸν τοῦ τάν (ἄτην,) διὰ τοῦτο ἐχρήσατο τῷ ῥήματι ὑπερκρέμασεν — αὐτῷ] ὑπερκρέμασεν αὐτῷ τῷ Ταντάλῳ — τόν αἰεὶ . . . ἀλάται] «ὄν αἰεὶ ἐπιθυμῶν ἀπώσασθαι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀποβάλλει τὴν εὐφροσύνην, ἤτοι ἀποτυγχάνει» — μενοιῶν κεφαλᾶς βαλεῖν] Κακῶς ἐξηγήσατο ὁ Δούκας «προσοκῶν

στ. 103. λασέμεν ἔν τισι τῶν χειρογράφων. Τὸ δὲ λαθέμεν (ὑπερ ἐστι τῶν πλείστων χειρογράφ.) οὐχὶ ἐκ τοῦ «λαθεῖν» ἀλλ' ἐκ τοῦ «λήθειν» ἐνεστώτος.

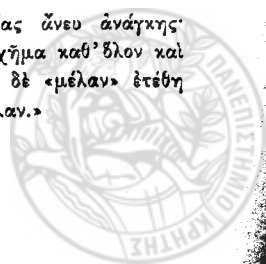
ἐφ' ἑαυτὸν (ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν) καταπεσεισθαι.» Ὁ λίθος ἠωρεῖτο ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, ὁ δὲ Τάνταλος ἠλλάσσε μὲν ἀεὶ θέσιν μετακινούμενος (τοῦτο βούλεται νὰ εἴπῃ διὰ τῶν «τὸν αἰεὶ μενοιωνῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,») ἀλλ' ὅπου ἂν μετεκινεῖτο, ὁ λίθος ἀεὶ εὐρίσκετο αἰωρούμενος ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς· μὴ κατορθῶν λοιπὸν νὰ ἐκβάλῃ τὴν κεφαλὴν ἔξω τοῦ σημείου, ἐφ' ὃ ἔμελλε νὰ πέσῃ ὁ λίθος, ἀπέβαλλε τὴν ἐκ τῆς ἐλπίδος εὐφροσύνην (εὐφροσύνας ἀλάται). Ἐν ταῖς λέξεσι «βαλεῖν κεφαλῆς» ἔγκειται ἡ ἔννοια τῆς «ἀπό» — Ἔχει δὲ . . . πόνον] «ἔχει δὲ τοῦτον τὸν ἀπάλαμον βίον (ὄντα) ἐμπεδόμοχθον, (ὅστις ἐστὶν ἐμπεδόμοχθος,) πόνον τέταρτον μετ' ἄλλων τριῶν» — ἀπάλαμον] «ὃν οὐκ ἔστι μηχανὴ ἀποφυγεῖν» — τοῦτον] «τὸν ὑπὸ τῷ λίθῳ» Π. Σ. — ἐμπεδόμοχθον] «διτηνεκῶς μοχθηρόν» Π. Σ. — μετὰ τριῶν] οὐχὶ μετὰ τριῶν ἄλλων ἀμαρτάντων πρὸς τοὺς θεοὺς (Σισύφου, Τιτυοῦ, Ἰξίονος,) οὔτινες καὶ οὗτοι κολάζονται ἐν Ἄδου· διότι ἀδύνατόν ἐστι νὰ ἐννοήσῃ τις κατὰ τὴν φύσιν τῆς γλώσσης ἄλλο οὐσιαστικὸν ἐκτὸς τοῦ «πόνων» ἐκ τοῦ κειμένου «πόνον.» Ἄλλὰ ποῖοι εἰσὶν οἱ τρεῖς πόνοι; Οὗτοι εὐρηγῆται παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσ. Δ. στ. 582-592.) Εἰσὶ λοιπὸν α'. τὸ ἴστασθαι ἐν λίμνῃ, β' τὸ διψῶντα καὶ μενεαίνοντα πιεῖν φεύγειν τὸ ὕδωρ, γ'. τὸ πίπτειν κατὰ κεφαλῆς καρποὺς δένδρων ἀγλοκάρπων, καὶ ὅποτε ὁ γέρον (Τάνταλος) ὄρμα ταῖς χερσὶ νὰ συλλέξῃ αὐτοὺς, ρίπτειν τὸν ἄνεμον πρὸς νέφη σκιόεντα. Ὁ δὲ Πίνδαρος πρὸς τοὺς τρισὶ τούτοις τοῖς παρ' Ὀμήρῳ πόνοις προστίθῃσι καὶ τέταρτον τὸν τοῦ λίθου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. — ἀθανάτων ὅτι . . . θέσσαν] «ὅτι κλέψας ἐκ τῶν ἀθανάτων νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν, οἷς ἐποίησαν (οἱ θεοὶ) αὐτὸν ἀθάνατον, ἔδωκεν αὐτὰ τοῖς ὀμήλιξι, μεθ' ὧν συνεποσίαζεν.» Ἀναφέρονται καὶ ἕτερα ἀμαρτήματα τοῦ Ταντάλου, ἃ ἤμαρτε πρὸς τοὺς θεοὺς. Ὁ δὲ Πίνδαρος ποιητικῶς ἐν μόνον ἀναφέρει, τὸ κλέ-

- Τοῦνεκα προῆκαν υἷον 105
 Ἐθάνατοί οἱ πάλιν
 Μετά τὸ ταχύποτον
 Αὐθις ἀνερων ἔθνος.
 Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φράν
 Λάχλαι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, 110
 Ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον
 Ἄ. γ'. Κ. ιζ.
 Πισάτα παρὰ πατρὸς εὖ-
 δοξον Ἴπποδάμειαν
 Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἔλθῶν
 Πολιᾶς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνα, 115
 Ἄπυεν βαρύκτυπον

φας νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. — τοῦνεκα . . . ἔθνος] Ἀπὸ τῆς εἰς τὰ περὶ τὸν Τάνταλον παρεκβάσεως, ἦν ἐπίτηδες ἐποίησε πρὸς διδασκαλίαν, ὡς ἐλέχθη, τοῦ Ἰέρωνος, ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τὸ κελαδεῖν τὸν Δία. Διότι τὰ περὶ Πέλοπος, ὡς εἶπομεν, ἀφορῶσι τὸν ἀγῶνα τῆς Ὀλυμπίας, οὗ προστάτης ἐστὶν ὁ Ζεὺς. — προῆκαν πάλιν] «ἀπέπεμψαν ὀπίσω» — υἷον οἱ] τὸν υἷον αὐτοῦ — μετὰ] «εἰς» — αὐθις] Ἡ ἔνωσις τῶν μορίων πάλιν αὐτῶν, πάλιν αὐθις, συνήθης καὶ τοῖς πέλοις.

— Στ. 109-110. Πρὸς . . . ἔρεφον] «Ὅτε δὲ ἐλθόντος πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἡλικίαν αἱ τρήχες αὐτοῦ ἔστεφον τὸ γένειον ἦτοι, «ὅτε ἔφηβος ἐγένετο.» Καθὰ ἡμεῖς ἀνωτέρω ἐχρονολογήσαμεν, ὁ Πίνδαρος περιγράφει

στ. 110. μελαγγένειον» ἐξ εἰκασίας ἀνευ ἀνάγκης· διότι «ἔρεφόν νιν γένειον» ἐστὶν, ὡς εἶπομεν, σχῆμα καθ' ὄλον καὶ μέρος ἴσον τῷ «ἔρεφον τὸ γένειον αὐτοῦ»· τὸ δὲ «μέλαν» ἐτέθη κατὰ βραχυλογίαν ἀντὶ τοῦ «ποιῶσαι αὐτὸ μέλαν.»

ἐνταῦθα τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ἤγε ὁ Πέλοψ τὸ 20.ον περίπου ἔτος. — λάχνα: ἔρεφον] «ὁ χνοὺς ἐσκέπαζε τὸ γένειον ποιῶν αὐτὸ μέλαν.» Τὸ δὲ νιν, σχῆμα ὅλον καὶ μέρος ἀντι γενικῆς, αὐτοῦ.

— Στ. 111-114 ἐτοῖμον . . . σχεθέμεν] «ἀπεδύθη εἰς προκείμενον γάμον, ἦτοι νὰ λάβῃ σύζυγον τὴν εὔδοξον Ἴποδάμειαν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦ βασιλέως τῆς Πίσσης Οἰνομάου — ἐτοῖμον] «ἐπεὶ πᾶσι παρέκειτο· ἄθλος γὰρ ἦν τῷ νικῶντι» Π. Σ. — ἀνεφρόντισεν] μετὰ σκέψιν πολλήν πᾶσαν αὐτοῦ τὴν φροντίδα κατέβαλεν εἰς ἐτοῖμον(ὡς βραβεῖον προκείμενον τῷ νικῶντι) γάμον» — σχεθέμεν] σχεθεῖν, σχεῖν, νὰ λάβῃ. «Ἱστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατὴρ Ἴποδοαμείας, ἐρῶν αὐτῆς διὰ τὴν τοῦ κάλλους ὑπερβολὴν καὶ οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναικᾶ τι, προὔκαλεῖτο πάντας εἰς ἄμιλλαν δρόμου τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυῆσασθαι, θαρρῶν τῷ αὐτοῦ ἄρματι, ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι· οὕτω δὲ ἐποίησε τὴν ἄμιλλαν· τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἴποδοάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἄρματι φέρειν καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου, αὐτὸς δὲ ἕπισθεν ἰὼν καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὅποτε ἔμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἔγχει καὶ ἀνήρει. Τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὠλωκεῶς ἠττήθη ὑπὸ Πέλοπος· ὁ γὰρ ἠνίοχος αὐτῷ τοῦ Οἰνομάου Μυρτίλος ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἄρματος πανουργήσῃ τι, καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεῦθεν ἠττήθῃναι παρασκευάσῃ. Οὗ γενομένου Πέλοψ Ἴποδοάμειαν ἔσχε» Π. Σ.

— Στ. 115. Οἶος ἐν Ὀρφνα] Πλήρες τοῦτο ποιητικοῦ κάλλους. Μέλλων νὰ παραχαλέσῃ τὸν θεόν, οὐ ποτε παιδικᾶ ἐγένετο, περὶ πράγματος, ὃ οὐδεὶς ἕτερος ἤθελε νὰ γνώσκῃ, μόνος ἐν νυκτὶ ἄπυσεν, ἐφώνει, γῆρχετο τῷ Ποσειδῶνι

— Στ. 116. Βαρόκτυπον] «Ἐπίθετον τοῦ Ποσει-

Εδτρύαιναν· ὁ δ' αὐτῶ
 Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
 Τῶ μὲν εἶπε· φίλι-
 α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι, 120
 Ποσείδαον, ἐς χάριν
 Τέλλεται, πέδασον ἔγχος
 Οἰνομάου χάλκεον·
 Ἐμέ δ' ἐπὶ ταχυτά-
 των πόρευσον ἀρμάτων 125
 Ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον,
 Ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
 Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον
 Ἐ. γ'. Κ. ιγ'.
 Θυγατρὸς. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
 νος ἀναλκιν οὐ φῶ- 130
 τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἴσιν ἀνάγκα,
 Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
 Καθήμενος ἔψοι μάταν, ἀπάντων

δῶνος διὰ τὸν πάταγον, ὃν ἡ θάλασσα κινουμένη ποιεῖ.»
 Δουγκ.

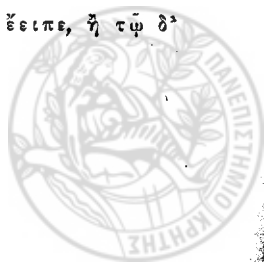
— Στ. 118. σχεδὸν] «εὐθύς» οὐχὶ «πλησίον»
 Τὸ ἔτοιμον τῆς τοῦ θεοῦ ἀκοῆς δεδήλωκεν» Π. Σ.

— Στ. 119-122. Φίλια . . . τέλλεται, πέδασον] εἴτι
 φίλια δῶρα Κυπρίας, Ποσείδαον, εἰς χάριν τέλλεται, ἄγε
 πέδασσον.» Τὸ «φίλια δῶρα Κυπρίας, εἰς χάριν τέλλεται»
 σημαίνει «τὰ φίλια δῶρα, Κυπρίας, ὧν παρ' ἐμοῦ ἀπῆ-

στ. 119. ἐν τισι χειρογρ. κείται τῷ δ' εἶπε, ἢ τῷ δ'
 εἶπε.

στ. 127. Ἐν τισι τρεῖς τε.

στ. 128. Ἐν πολλοῖς μνηστῆρας.

λαυσάς, εἰσι εἰς χάριν, ποιουσί σε νά μοι χρεωστῆς χάριν.» Ἡ δὲ ἑτέρα ἐξήγησις» εἴ τίς σοι χάρις ἐστὶ τοῦ ἐμὲ γῆμαι» μικρὰν ἔχει ἐνταῦθα σημασίαν.

— Στ. 122. πέδαςον] κατάσχεσ, ἐμπέδησον» Π. Σ.

— Στ. 124-126. ἐμὲ δε . . . πέλασον] «Δός μοι ταχύτατον ἄρμα, ἵνα σὺν τούτῳ πορευθεῖς εἰς Ἥλιον ἀγωνίσωμαι τῷ Οἰνομάῳ ποιήσον δὲ νά νικήσω.» — πόρευσον εἰς Ἥλιον] πόρευσόν με εἰς Ἥλιον, ἵνα ἀγωνίσωμαι.»

— Στ. 127. τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις] «Τῶν δὲ ἀνηρημένων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα. Μέρμιος, Ἴππόθοος, Πέλοψ Ὀπούντιος, Ἀκαρνάν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος. Αὐτομέδων, Λάσιος, Χάλκων, Τρικίρωνος, Ἀλκίθους ὁ Παρθάνοος, Ἀριστόμαχος, Κρόκαλος, ὧν ταῖς κεφαλαῖς ἐμελλε ναὸν ἀνεγερεῖν τῷ Ἄρει». Π. Σ. — ὀλέσαις] Δωρ. ἀντὶ ὀ λ έ σ α ς.

— Στ. 128. ἀναβάλλεται] μακρύνει Π. Σ.

— Στ. 129-131. ὁ μέγας δὲ . . . λαμβάνει] «ὁ ἀναλκις καὶ ἀνανδρὸς ἀνὴρ οὐ τολμᾷ εἰς τὸν περὶ ψυχῆς κίνδυνον νά ἔλθῃ» Ὡσανεὶ ἔλεγεν «οὐδεὶς δύναται νά με ἀποτρέψῃ τοῦ κινδύνου τούτου· διότι δὲν εἶμαι ἀναλκις.» — ὁ μέγας κίνδυνος] «ὁ περὶ τῆς ψυχῆς» Π. Σ.

— Στ. 131-133. θανεῖν . . . μάταν] «Διὰ τί δὲ τις ἐκείνων, οἷς ἀνάγκη ἐστὶ νά ἀποθάνωσι, ἤθελε παρασκευάζῃ ἑαυτῷ ματαίως ἀνώνυμον γῆρας καθήμενος ἐν σκότει» — θανεῖν οἷσιν ἀνάγκα] «τοῖς θνητοῖς» — ἀνώνυμον γῆρας ἔφοι] ἴσον τῷ «ἀνωνυμίαν (ἀδοξίαν) τῷ γῆρα ἔφοι.» τὸ δὲ ἔψειν μαγειρεῦειν, παρασκευάζειν «παρασκευάζει διὰ τὸ γῆρας ἀδοξίαν» — ἐν σκότῳ καθήμενος] «ἐν ἀκινήσιᾳ καὶ ἀφανείᾳ καθήμενος, μηδὲν ποιῶν ἐνδοξον ἐν τῇ ἀκμαίᾳ ἡλικίᾳ, ἵνα μαγειρευθῇ, παρασκευάσῃ εὐκλειαν γήρωσ» — καθήμενος] οὐχι ὅτε ἤδη ἐστὶ γέρων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἀκμάζει τὴν ἡλικίαν καὶ δύναται νά πράττῃ ἔργα ἐνδοξα, ἵνα τὸ κλέος αὐτῶν ἔχῃ τροφὴν ἐν τῷ γῆρα. Ἡ

- Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὔτοσι
 Ἄθλος γ' ὑποκίσεται· τὸ δὲ 135
 Πράξιν φίλαν δίδοι.
 Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἄ-
 κράντοις ἐφάφατ' ὧν ἔπεσ-
 σι· τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
 Ἔδωκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῖ- 140
 σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.
 Σ. δ'. Κ. ε'.
- Ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν
 Παρθένον τε σύνευον·
 Τέκε δὲ λαγέτας ἕξ
 Ἄρεταῖσι μεμαότας υἱούς. 145
 Νῶν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 Ἄγλααῖσι μέμικται,
 Ἄλφειοῦ πόρφ κλιθεῖς,
 Τύμβον ἀμφίπολον
 Ἔχων πολυξενωτάτῳ πα- 150

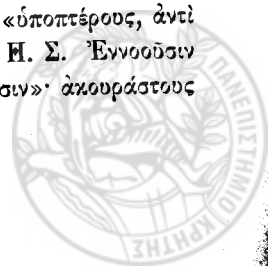
τῶν τε Π. Σ. καὶ νεωτέρων ἐξηγήσεις τοῦ χωρίου τούτου
 εἰς λόγους ἄνευ σημασίας.

— Στ. 134-135. ἀλλ' ἐμοὶ . . . ὑποκίσεται]
 «ἐάν τε συμπράσσης, ὦ Πόσειδον, ἐάν τε μὴ, ἐγὼ
 ὑπομενῶ τοῦτον τὸν ἄθλον τοῦ γάμου» Π. Σ.

— Στ. 136. δίδοι] Δωρ. ἀντὶ δίδου.

Στ. 137. ἐφάφατο] τὸ ἐφάπτεσθαι παρὰ Πινδάρῳ
 συχναίως συντάσσεται δοτικῇ.

— Στ. 140. πτεροῖσιν ἀκάμαντας] «ὀποπτέρους, ἀντὶ
 τοῦ ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν» Η. Σ. Ἐννοοῦσιν
 οἱ Π. Σχολιασταὶ τὸ ὡς ἐν τῷ «ἐν πτεροῖσιν» ἀκουράστους

ὡς μὲ πτερὰ, ὡς νὰ εἶχον πτερὰ.» Ἀλλὰ κατὰ τὴν γραφὴν τοῦ κειμένου ὁ Πίνδαρος θέλει καὶ λέγει σαφῶς τοὺς ἵππους πτερωτούς. Ὅρα καὶ Πausανίαν 5.17.4.

— Στ. 142. βίαν Οἰνόμαον] ἐν διὰ δουσὶν ἀντι τὸν βίαιον (ἰσχυρόν) Οἰνόμαον ἔλεν Οἰνόμαον, καθειλεν, ἐνίκησε καὶ κατεβίβασε τοῦ θρόνου Ἥλιδος· ἔλεν δὲ τὴν παρθένον σύνευγον ἴσον τῷ «ἔλαβεν αὐτὴν σύζυγον.»

— Στ. 145. ἀρεταῖσι μεμαύτας] «ἐπιθυμοῦντας ἀρετῶν, ἔργων ἀρετῆς.» Τὸ μέμα εὗρηται παρ' Ὀμήρῳ συντεταγμένον γενικῆ. (Ἥρη) μεμαυῖα ἔριδος καὶ ἀυτῆς (Ἰλ. 732). Εὗρηται δ' ἔτι συντεταγμένον καὶ δοτικῆ, ὡς ἐνταῦθα συντάξεν ὁ Πίνδαρος, λαοὶ . . . μεμαύτες ἐγχείησιν (Ἰλ. β. 818.) Ἔτεροι προαιροῦνται τὴν γραφὴν μεμαλότας τὴν καὶ συνήθη. ἐξηγοῦντες «οἱ μέλημά εἰσι ταῖς Ἀρεταῖς ὡς νόμφαις» περὶ ὧν αἱ ἀρεταὶ φροντίζουσι, οὓς τρέφουσιν αἱ ἀρεταί. Ἦσαν δὲ κατὰ τοὺς Π. Σ. οἱ γεννηθέντες υἱοί, Ἀτρεὺς, Θυέστης, Πιθεὺς, Ἀλκίθους, Πλεισθένης, Χρῦσιππος.

Στ. 146-151. Νῶν δ' . . . παρὰ βωμῷ] «Ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλοψ ἑναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφειοῦ βέεμασι (ταφεῖς) περισημότατον ἔχων μνήμα παρὰ τῷ πολυξενωτάτῳ βωμῷ.» Π. Σ. — αἱμακουριάς] «Βοιωτικὴ ἢ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουριάς τὰ τῶν νεκρῶν ἑναγίσματα λέγουσιν αἱμακουριάς, τοῖς μεθ' αἱμάτων γινομένοις ἑναγισμοῖς. κατ' ἐνιαυτὸν δὲ ἐγένοντο τῷ Πέλοπι» Π. Σ. — τύμβον ἀμφίπολον] «τινὲς φασι μνήμα, ἄλλοι ἱερὸν εἶναι τοῦ Πέλοπος καὶ πρὸ τοῦ Διὸς αὐτῷ τοὺς Ἥλείους θύειν, τοῦ Ἡρακλέους πρώτου κατὰ τιμὴν τοῦτο πεποιηκότος «Π. Σ. ἀμφίπολον] «περιπολούμενον, ὡς τῶν ἐπιφοιτῶντων διὰ τὸ ἄγαν τῆς κακασκευῆς εὐπρεπὲς κύκλω περιτόντων καὶ θεωμένων» Π. Σ. — πολυξενωτάτῳ βωμῷ] τοῦ Διὸς· τινὲς τῶν Π. Σ. ἐννοοῦσι τὸν βωμὸν αὐτοῦ τοῦ

ρά βωμῶ. τὸ δὲ κλέος
 Τηλόθεν δέδορκε τὰν Ὀ-
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
 τὰς ποδῶν ἐρίζεται, 155
 Ἄκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
 Ὁ νικῶν δέ, λοιπὸν ἀμφὶ βίσιον
 ἔχει μελιτέεσσαν εὐδίαν,
 Ἄ δ' Κ. ιζ'.
 Ἀέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἀ-
 εὶ παράμερον ἐσλόν, 160
 Ἰπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῶ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 Κεῖνον ἵππικῶ νόμῳ

Πέλοπος καὶ οὐχὶ τοῦ Διός, ὅρα καὶ Πausανίαν 5.13. Πο-
 λυξενώτατος δὲ λέγεται «ἐπεὶ πολλοὶ ξένοι εἰσρέουσιν
 εἰς τὸν Ὀλυμ. ἀγῶνα καὶ πάντες ἐπ' αὐτοῦ θύουσιν, οἱ μὲν
 ἐπ' εὐσεβείᾳ, οἱ δὲ μαντεσόμενοι διὰ τῶν Ἰαμιδῶν τῶν
 ἐκγόνων τοῦ Ἰάμου τοῦ λαβόντος τὴν μαντικὴν παρὰ
 τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀπόλλωνος, (ὅρα Ὀλ. ΣΤ. ἸΙΙ καὶ
 ἐξῆς) οἱ δὲ ἀγωνισόμενοι βοήθειαν ἐπικαλούμενοι». Π. Σ.

— Στ. 151-156. Τὸ δὲ κλέος . . . θρασύπονοι]
 Σύνταξον οὕτω «τὸ δὲ κλέος τῶν Ὀλυμπιάδων, ἵνα (ἐν
 αἷς) ταχυτάς ποδῶν ἐρίζεται, ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι,
 ἐν δρόμοις Πέλοπος τηλόθεν δέδορκε.» — τηλόθεν δέδορκε]
 «μακρῶθεν ὁράται τὸ κλέος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος,
 καὶ πανταχοῦ βλέπεται καὶ βοᾶται» Π. Σ. Τὸ δὲ δ ο ρ κ ε]
 παρακ. τοῦ δ ἔ ρ κ ω ἀντι παθητικοῦ ἐνεστ. ὅρα καὶ
 Νερμ. 3. 148 καὶ Νερμ. 9. 98, ἐν οἷς χωρίοις σημαίνει
 «λάμπει.» — τῶν Ὀλυμπιάδων] τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ πα-
 νηγύρεων, τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. — Ἐν δρόμοις

Πέλοπος] «ἐν ταῖς ἀμαξοδρομίαις»· «ἐν τοῖς δρόμοις οὓς ἔδραμεν ὁ Πέλοψ, ἐρίζων τῷ Οἰνομάῳ.» Π. Σ. Τοῦτο δὲ λέγει ὁ Πίνδαρος πρὸς μείζονα ἔπαινον τοῦ Ἰέρωνος, ὅς ἐνίκησεν ἄρματι — ἴνα] «ὅπου, ἐν αἷς» ἀναφέρεται πρὸς τὸ Ὀλυμπιάδων καὶ οὐχὶ πρὸς τὸ ἐν δρόμοις· διότι τῶν δύο ἐπομένων κώλων μόνον τὸ πρῶτον «ταχυτάς ποδῶν ἐρίζεται» ἀρμόζει μᾶλλον τῷ δρόμοις· τὸ δὲ δεύτερον «ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι» ἀρμόζει ἅπασι τοῖς ἀγῶσι· — θρασύπονοι] «αἱ μετὰ θράσους πονοῦσιν, ἀγωνίζονται.»

Στ. 157. Ὁ νικῶν δὲ] «ἐν δρόμοις Πέλοπος, ὡς ὁ Ἰέρων.»

Στ. 158. μελιτόεσσαν εὐδΐαν] «γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ εὐφροσύνην γλυκυτάτην.»

— Στ. 159. ἀέθλων γ' ἔνεκεν] «ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀγῶνας»· ἦτοι «ἐὰν μὴ συμβῆ ἕτερα τινε αἰτία νὰ διαταράξῃ τὴν ἐκ τοῦ ἀγῶνος γλυκυτάτην τῆς ψυχῆς εὐδΐαν, μόνος ὁ ἀγὼν οὗτος, ἐν ᾧ ἐνίκησεν, ἀρκεῖ νὰ διατηρήσῃ αὐτὴν μέχρι τέλους τοῦ βίου.»

Στ. 159-162. Τὸ δ' αἰεὶ . . . βροτῶ] «Τὸ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πάντοτε μέχρι τέλους τοῦ βίου διαμένον ἀγαθόν ἐστὶ παντὶ βροτῶ ὕπατον»· «εἴ τις τὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρὰ πάντων τιμᾶται, οὐκ ἐστὶ τούτου μείζον οὐδὲν» Π. Σ.

Στ. 162-165, Ἐμέ δὲ . . . χρῆ] «ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ στεφανώσω ἑκείνον (τὸν Ἰέρωνα) ἕνεκα τοῦ ἵππιου νόμου, καθ' ὃν ἐστεφανώθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὐχὶ κλάδῳ ἐλαίας, ἀλλὰ Αἰολίδι μολπῆ»· Ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ ἐπιλόγου, τελειόνων, ὅσα ἐν ἀρχῇ (στ. 18-38) ἤρξατο νὰ εἴπῃ περὶ Ἰέρωνος ἀποδεικνύων αὐτὸν ἄξιον ὥστε νὰ ὑμνηθῇ ὁ Ζεὺς ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. — κείνον] οὐχὶ τὸν νικῆσαντα ἐκ τοῦ ἐν στ. 157. ὁ νικῶν, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἐν στ. 17 Ἰέρωνος. — ἵππιῳ νόμῳ] «ἕνεκα τῆς νίκης». Δι' ἕκαστον εἶδος ἀγῶνος ὑπῆρχε νόμος, ὃς διέ-

Αιοληΐδι μολπᾶ

Χρή. πέποιθα δὲ ξένον

165

Μή τιν' ἀμφότερα

Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύν-
ναμιν κυριώτερον,

Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαυδα-
λωσέμεν ὕμνων πτοχαῖς.

170

Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-

ὼν, τεαῖσι μῆδεται,

Ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἰέρων,

ταπτε τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἔπρεπεν ὁ ἀγωνιζόμενος νὰ ἀγωνίζηται, ἵνα νικήσας στεφανωθῇ. Ὅθεν καὶ διὰ τοῦς δρόμους τοῦ Πέλοπος, ἐν οἷς τηλόθεν δέεδορκε τὸ κλέος τῶν Ὀλυμπιάδων καὶ ἐν οἷς ἠγωνίσαστο ὁ κέλῃς τοῦ Ἰέρωνος, ὑπῆρχεν ὁ αὐτὸς νόμος. Κατὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν νόμον ἀγωνισάμενος ὁ Ἰέρων ἐστεφανώθη. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νόμος οὗτος ἦν περὶ τῶν ἐφ' ἵππων ἀγωνιζομένων· διὰ τοῦτο λέγει ἐνταῦθα ἰππίφ νόμφ, συνεχδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «τῆ ἐφ' ἵππου νικη». Ἐνεκα λοιπὸν τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅπερ ἐστὶ ἕνεκα τῆς νίκης, θὰ στεφανώσω καὶ ἐγὼ αὐτόν. — Αἰοληΐδι μολπῆ] ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἐν Ὀλυμπία κλάδον ἐλαίας. Λέγει δὲ τὸ μέλος Αἰοληΐδα μολπῆν, διότι ὁ ποιητῆς Θηβαῖος ὢν Αἰολεὺς ἦν. «Ἐμὲ δὲ πρέπει Αἰολίδι μολπῆ καὶ ὕμνῳ στεφανώσαι ἑκείνον τὸν ἐξ Ὀλυμπίας ἐν νόμφ ἰππίφ

στ. 167. Αἱ γραφαί· καλῶν τε ἴδριν ἄμα καὶ δύν-
μιν προήλθον ἐκ τῆς ἀσυνήθους συμπλοκῆς «ἀμφότερα ἴδριν τε,
ἢ κυριώτερον» ἀντὶ τοῦ «ἴδριν τε καὶ κυριώτερον.» Ἀναφέρω
καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα τὰ παρὰ Πλάτωνι χωρία, ἃ ὁ Boeck ἀναφέρει
ὅπου ὑπάρχει ἢ αὐτῆ δια τῶν αὐτῶν μορίων συμπλοκῆ· κλάτ
τ' ἐν θυσαῖσις ἢ φοβεῖται». Ἴων. σελ. 535. περὶ αὐτοῦ τε . . . ἢ
αὐ περὶ τοῦ ἀποκρινομένου» Θεαίτητ. 4.

νενικηρότα, κατὰ νόμους· νενομισμένον γάρ ἐστι μὴ μόνον τοῖς οἰκειοῖς ποσὶ ἀγωνίζεσθαι πεζῇ, ἀλλὰ καὶ ἰππικῶς· λέγω δὴ ἐν κέλῃτῃ καὶ δίφρῳ καὶ τετρώρῳ» Π. Σ. Ἔτεροι δὲ παραβάλλοντες πρὸς Πυθ. Β΄. 127 καὶ Ἰσθμ. Α΄. 21 ἐρμηνεύουσι τὸ «ἰππικῶ νόμῳ» διὰ τοῦ «ἄσματος εἰς ἰππικὸν ἀγῶνα» πρὸς ἣν ἐξήγησιν οὐκ ἀντιμάχομαι.

— Στ. 165-170. Πέποιθα δὲ . . . πτυχαῖς] «πέποιθα δὲ, ὅτι δὲν θὰ κοσμήσω μὲ κλυτὰς πτυχὰς ὕμνων ἄλλον τινὰ ξένον ἀμφοτέρα ἔχοντα καὶ γνῶσιν τῶν καλῶν καὶ κυριότητα δυνάμεως μείζονα τῶν νῶν τοῦλάχιστον ἀνθρώπων» τινὲς τῶν Π. Σ. τὸ μὴ τινὰ ἄλλον ξένον θέλουσιν ὑποκείμενον τοῦ δαιδαλώσειν οὕτως «πέποιθα ὅτι μηδεὶς ἄλλος φίλος ἐκτός ἐμου, ὧν ἀμφοτέρα καὶ ἴδρις τῶν καλῶν καὶ κυριώτερος (καὶ κρείττων) τῶν γε νῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν τοῦ λόγου δυνάμιν θὰ σε δαιδαλώσῃ κλυταῖς κ. τ. λ.» Ἄλλὰ ἡ ἔννοια αὕτη ἐκτός τοῦ ὅτι ἐστὶν ἀπρεπής, δεικνύουσα ἐνταῦθα ἄνευ ἀνάγκης μεγαλαυχίαν τοῦ ποιητοῦ, ἐστὶ καὶ ἀντιπατικὴ πρὸς τὰ ἀνωτέρω. στ. 162-164.) Διότι ἐν μὲν τοῖς ἀνωτέρω ὑπισχνεῖται ὅτι θὰ στεφανώσῃ μολπῇ τὸν Ἰέρωνα· ἤδη δὲ ἀντὶ τοῦ Ἰέρωνος στεφανοῖ ἑαυτὸν — ἀμφοτέρα καλῶν τε ἴδριν ἢ δυνάμιν κυριώτερον] σχεδὸν ἐπανάληψις ἐν ἄλλαις λέξεσι τῶν ἐν στ. 18-25. ὅρα καὶ Πυθ. 2 στ. 104-112. Το δὲ ἣ ἀντὶ τοῦ καὶ. — πτυχαῖς ὕμνων] ὁ Π. Σ. πτυχὰς ἐννοεῖ τὰς στροφάς, ἀντιστροφάς καὶ ἐπφδούς. Ὁ δὲ Β. πρὸς τοῖς εἰρημένους ἐννοεῖ καὶ τὰς τεχνικὰς κάμψεις τοῦ μέτρου, τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς ὀρχήσεως.

— Στ. 171-174. Θεὸς . . . μερίμενσιν] «ὁ θεὸς ὧν ἐπίτροπός σου Ἰέρων, φροντίζει ὑπὲρ τῆς τῶν σῶν μερίμων ἐκτελέσεως ἔχων τὴν φροντίδα ταύτην ἔργον σπουδῆς καὶ ἐνασχόλημα.» Ἡ δοτικὴ μερίμεναισιν ἀντὶ γενικῆς ἐξαρτάται ἐκ τοῦ μὴ δεται. Τὶ δὲ εἰσιν αἱ μερίμναι αὗται τοῦ Ἰέρωνος, ἐκ τῶν ἐπομένων καταφαί-

Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,

Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

175

Ἐ. δ'. Κ. γ'.

Σὺν ἄρματι θεῶ κλειῖξιν,

Ἐπίκουρον εὐρών

Ὀδὸν λόγων, παρ' εὐδαιελον ἐλθῶν

Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὧν Μοῖσα καρτερώ-

τατον βέλος ἀλκᾶ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι- 180

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι τὸ δ' ἔσχατον κορυ-

φῶται βασιλεῦσι. μηκέτι

Πάπταινε πόρσιον.

νεται· εἰσὶ δηλονότι αἱ μέριμναι τοῦ ἀγωνίζεσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ νικᾶν.

— Στ. 174. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι] «ἐὰν δὲ μὴ ἦ δυνατόν νὰ παύσῃ (ὁ θεός) ταύτης τῆς ἐπιτροπείας, τῆς περὶ τῶν μεριμνῶν σου φροντίδος· διότι ῥο α ἰ ἄ λ λ ο τ' ἄ λ λ α ἰ εὐ θ υ μ ἰ ἄ ν τ ε μ ἔ τ α καὶ πόνων εἰς ἄνδρας ἔβαν (Ολ. 2.62).»

— Στ. 175-179. Ἔτι γλυκυτέραν . . . ἐλθῶν Κρόνιον] «Ἐλπίζω ὅτι ἐλθῶν εἰς τὸν εὐδαιελον Κρόνιον θὰ δυναθῶ νὰ σὲ κλείσω (κέν κλειῖξιν) εὐρών ἐπίκουρον ὀδὸν λόγων ἔτι γλυκυτέραν βογηθοῦντος καὶ ὀδηγοῦντος με εἰς ταύτην τὴν ὀδὸν ταχέος ἄρματος.» Ἐν τούτοις παροτρύνει τὸν Ἰέρωνα νὰ πέμψῃ ἐν τῇ ἐπιούσῃ Ὀλυμπιάδι εἰς Ὀλυμπίαν καὶ ἄρμα, ἵνα ἀγωνίσῃται — γλυκυτέραν] τῆς ὁδοῦ, ἣν μοι ἔδειξεν ὁ νῦν κέλῃς, — σὺν ἄρματι θεῶ εὐρών] «τῇ βογηθείᾳ καὶ ὀδηγίᾳ θεοῦ ἄρματος, ὅπερ θὰ πέμψῃς εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνα· καὶ ἐπομένως, ἐκ τῆς νίκης, ἦν θὰ νικήσῃ τὸ θεὸν ἄρμα.» — κλειῖξιν] σὲ καὶ οὐχὶ τὴν ὀδὸν ἀντικείμενον, — εὐρών σὺν ἄρματι] «εὐρών ἐκ τῆς νίκης τοῦ ἄρματος»

— ὁδὸν λόγων] «ἕλγν λόγων». — ἐπίκουρον] οὐχι, ὡς ἐξηγείται Boeck, «ἐπικουρόν σοι, βοηθοῦσαν τὸ σὸν κλέος, ἀλλὰ «ἐπικουρον ἔμοι, βοηθοῦσάν μοι εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ὕμνου.» Τὸ δὲ χωρίον, ὃ ἀναφέρει ὁ Boeck Ὁλιγαίθιδαισιν ἐπίκουρος (Ολ. 13. 137) δὲν βοηθεῖ ἐντελῶς τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ — ἔλθων παρὰ Κρόνιον] μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ «ἐπαινῶν τὴν ἐν Κρονίῳ νίκην τοῦ θεοῦ ἄρματος» ἢ ἀπελθὼν διὰ τῶν ἐγκομιῶν παρὰ τὸν Κρόνιον λόφον· τὸ δὲ Κρόνιον ἀκρωτήριον τῆς Πίστης· περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἀγεται τὰ Ὀλύμπια Π. Σ.

— Στ. «179-182. Ἐμοὶ μὲν ὦν . . . βασιλεῦσι] «τελευτῶν δὲ τὸν ὕμνον προστίθῃμι καὶ τοῦτο (τοιούτην τινὰ σημασίαν ἔχει ἐνταῦθα τὸ ὦν ἕσον οὕν), ὅτι ἐγὼ μὲν δύναμαι νὰ κλείζω ἄριστα τοὺς νικηφόρους, ἄλλοι δὲ ἐπὶ ἄλλοις ἀγαθοῖς μεγάλοι εἰσὶ καὶ τιμῶνται· τὸ δὲ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἐστὶ τοῖς βασιλεῦσιν». — καρτερώτατον ἀκμῆ] «καρτερώτατον κατὰ τὴν ἰσχύν» Π. Σ. — βέλος] «ὥστε βάλλειν καιρῶς τοῖς ὕμνοις τοὺς νικηφόρους» Π. Σ. Πολλαχοῦ ὁ Πίνδαρος τὰς ποιητικὰς ἐννοίας παραβάλλει πρὸς τὸ βέλος — τὸ δὲ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι] «τὸ δὲ τελευταῖον καὶ τὸ πλῆρες, οὐπὲρ οὐκ ἔστιν ὑπερβολὴν τοῖς ἀνθρώποις εὔρειν, κορυφοῦται καὶ ὑψοῦται καὶ ἔστι τοῖς βασιλεῦσιν». Π. Σ.

— Στ. 182-183. μηκέτι . . . πόρτιον] «μηκέτι περίβλεπε καὶ ζῆτει τῆς οὔτης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα· ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον· μηκέτι περαιτέρω ζῆτει τούτων, ὦν ἔχεις βασιλεὺς γενόμενος» Π. Σ.

Στ. 184-188, Εἴη σέ τε . . . παντᾶ] «εἴθε καὶ καὶ σὺ μέχρι βίου νὰ εὐδαιμονῆς βασιλεύων καὶ ἐγὼ νὰ συνδιατρίβω τοῖς νικηφόροις οὕτως, ὡς νῦν σοι, ὦν παντοῦ κατὰ πάσαν τὴν Ἑλλάδα ἐπίσημος ἐπὶ σοφία». Διὰ τοιαύτης καταλληλοτάτης εὐχῆς ὁ Ἰέρων νοουθετεῖται, ὥστε νὰ μὴ γέννηται κόρυφ ὑβριστῆς καὶ ἀλαζῶν

Εἶη σέ τε τοῦτον

Ἵψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ

185

Τε τοσσάδε νικηφόροις

Ὅμιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλ-

λανας ἐόντα παντᾶ.

ἐν ᾧ, εἰ ἀντί εὐχῆς. ἔλεγε σαφῶς τὴν αὐτοῦ ἔννοιαν, ἣ ἔστιν «μηκέτι πάπταινε πόρσιον, ἵνα μὴ πάθῃς τὰ τοῦ Ταντάλου». ἐάν, λέγω, ἔφραζεν οὕτω πως, ἤθελε διεγείρῃ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ βασιλέως καὶ φίλου αὐτοῦ. — ἐμέ τε . . . ὁμιλεῖν] «ἐμέ τε τοσαῦτα (ὅσα νῦν σοι) τοῖς νικηφόροις προσδιαλέγεσθαι τοῖς ἐγκωμίοις» Π. Σ. — ἐπὶ σοφία] «τῇ κατὰ τὴν ποίησιν».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἄριστον μὲν ἐστὶ τὸ ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσός, ὡσπερ τὸ ἐν νυκτὶ καῖον πῦρ ἐστὶν ἐξόχως διαπρεπέστερον (τῆς νυκτὸς), οὕτω καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεγαλύνοντι τοὺς ἄνδρας πλούτῳ ἔξοχα διαπρέπει. Ἐὰν δὲ, ὡ φίλη ψυχῇ, ἐπίθυμῆς νὰ ἄσῃς ἄθλα, μὴ σκόπει διὰ τοῦ ἐρήμου αἰθέρος ἄλλο φαεινὸν ἐν ἡμέρᾳ ἄστρον θερμότερον τοῦ ἡλίου· μηδὲ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνος, (ἐξ οὗ περιπλέκεται ὑπὸ τῶν σοφῶν ποιητῶν ὁ περικλεῆς ὕμνος) ἀγῶνα ἄς εἴπωμεν καλλίονα εἰς τὸ νὰ ὑμνῶμεν τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου ἐλθόντες εἰς τὴν πλουσίαν καὶ εὐδαίμονα ἐστίαν τοῦ Ἰέρωνος, ὅστις τὸ βασιλικὸν κατέχει σκῆπτρον ἐν τῇ πολυμήλῳ Σικελίᾳ δρέπων μὲν ἀπὸ πασῶν ἀρετῶν τὰς κορυφὰς, σεμνυνόμενος δὲ καὶ ἐπὶ τῇ καλλίστῃ μουσικῇ ἁσμάτων, οἷα εὐθυμοῦντες ἄδομεν συχνάκις περὶ φίλην τράπεζαν. Ἀλλὰ λάμβανε ἀπὸ τοῦ πασσάλου τὴν Δωρίαν φόρμιγγα, εἴ ἢ ἐκ τῆς Πίσσης τε καὶ τοῦ Φερενίκου εὐχαρίστησις ἔβηκε τὸν νοῦν σου εἰς γλυκυτάτας φροντίδας, ὅτε παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ἔτρεχε παρέχων τὸ σῶμα ἐν τοῖς δρόμοις ἀκέντητον, προσέμιξε δὲ τῇ νίκῃ τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Συρακούσιον, χαίροντα τῇ ἵπποσύνῃ βασιλέα, οὗ τὸ κλέος λάμπει παρὰ τῇ εὐάδρῳ ἀποικίᾳ τοῦ Λυδοῦ Πέ-

λοπος, οὐδὲ ὁ μεγασθενὴς γηοῦχος Ποσειδῶν ἤρασθη, ἀφ' οὗ ἡ Κλωθὴ ἐξέβαλεν αὐτὸν ἐκ καθαροῦ λέβητος κεκοσμημένον ἐλέφαντι τὸν λαμπρὸν ὤμον. Βεβαίως πολλὰ πράγματά εἰσι θαυμαστά· ἔτι δὲ πολλάκις καὶ μῦθοι ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον μετὰ ποικίλων ψευδῶν κεκοσμημένοι ἐξαπατῶσι τὰς φρένας τῶν βροτῶν ἢ δὲ εὐχαρίστησις, ἢ κατασκευάζει τοῖς θνητοῖς ἀπάσας τὰς ἡδονὰς, ἐπιφέρουσα τιμὴν κατόρθωσε τὸ ἄπιστον καὶ τοῦτο νὰ ἦναι πιστευτὸν πολλάκις· ὁ μετὰ ταῦτα ὅμως χρόνος σοφώτατός ἐστι μάρτυς. Ἔστι δὲ πρέπον τῷ ἀνθρώπῳ νὰ λέγῃ καλὰ περὶ τῶν θεῶν διότι οὕτως ἡ ἀμαρτία ἐστὶν ἐλάσσων. Γιὰ Ταντάλου, περὶ σοῦ δὲ ἐγὼ ἐναντίον τῶν προτέρων θὰ εἶπω, ὅτι, ὁπότε ὁ σὸς πατὴρ ἐκάλεσε τοὺς θεοὺς εἰς τὴν φίλην Σίπυλον πρὸς ὀσιωτάτην ἐστίασιν παρέχων αὐτοῖς ἀμοιβαῖα δεῖπνα, τότε ὁ Ἀγλαοτριάινης ἤρπασέ σε δαμῆεις ἔρωτι τὰς φρένας, ἵνα ἐπὶ χρυσῶν ἵππων μεταβιβάσῃ σε πρὸς τὸ ὑψιστὸν τοῦ εὐρυτίμου Διὸς δῶμα, ἔνθα μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὸν Δία καὶ Γανυμήδης ἐπὶ τῷ αὐτῷ χρέει· ὡς δ' ἐγένου ἀφανής, οὐδὲ ἄνδρες πολὺ ζητοῦντες ἤγαγόν σε πρὸς τὴν μητέρα, τότε τις τῶν φθονερῶν γειτόνων εὐθύς εἶπε κρυφᾶ, ὅτι μεληδὸν μαχαίρα ταμόντες, ἐν ᾧ ἤκμαζεν ἡ διὰ πυρὸς ζέσις τοῦ ὕδατος, ἐνέβαλόν σε εἰς αὐτὸ, καὶ πέριξ ἐν ταῖς τραπέζαις τὰ ἐλάχιστα τεμάχια τῶν κρεῶν σου διεμοίρασαν τοῖς θεοῖς καὶ ἔφαγον αὐτά. Ἔμοι δὲ ἀδύνατόν ἐστι νὰ εἶπω τινὰ τῶν θεῶν γαστρίμαργον· πολλοῦ

γε δεῖ, διότι βλάβη συχνάκις καταλαμβάνει τοὺς κακηγόρους. Ἐὰν δὲ ἄνδρα θνητὸν οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Ὀλύμπου ἐτίμησαν, οὗτος ἦν ὁ Τάνταλος. Ἄλλ' ὁμως οὐκ ἠδυνήθη νὰ χωνεύσῃ τὴν μεγάλην εὐδαιμονίαν· ἔνεκα δὲ τοῦ κόρου ἔλαβεν ὑπερβολικὴν βλάβην, τὴν ὅποιαν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκρέμασεν ὑπὲρ αὐτόν· δηλαδὴ λίθον μέγαν, ὃν ἄει ἐπιθυμῶν νὰ ἀποσπάσῃ τῆς κεφαλῆς, ἀποτυγχάνει τῆς εὐφροσύνης. Ἔχει δὲ τοῦτον τὸν ἀδιόρθωτον, τὸν διὰ παντὸς ἐπίμοχθον βίον, πόνον τέταρτον μετὰ τριῶν ἄλλων· διότι κλέψας ἀπὸ τῶν ἀθανάτων νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν, οἷς ἔθισαν αὐτὸν ἀθάνατον, ἔδωκε τοῖς ὀμήλιξι συμπτώταις.

Ἐὰν δὲ τις ἀνὴρ πράττων ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ λανθᾷσῃ τοὺς θεοὺς, ἀμαρτάνει. Τούτου ἔνεκα οἱ ἀθάνατοι ἀπέπεμψαν πάλιν τὸν υἱὸν ὀπίσω πρὸς τὸ ταχύποτμον γένος τῶν ἀνθρώπων. Ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἀνθηρὰν ἡλικίαν ὁ χνοὺς ἐσκέπαζε καὶ ἐποίει μέλαν τὸ γένειον, μετὰ πάσης φροντίδος ἀνεζήτησε προκείμενον γάμον, νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Πισάτου πατρὸς τὴν εὐδοξον Ἴπποδάμειαν. Ἐλθὼν λοιπὸν πλησίον τῆς πολιᾶς θαλάσσης μόνος ἐν νυκτὶ ἐφύναζε τὸν βαρύκτυπον, καλὴν τρῖαιναν κρατοῦντα. Ἐκεῖνος δὲ εὐθὺς ἐφάνη παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτον μὲν εἶπεν ἂν τὰ φίλια δῶρα τῆς Κυπρίας, ὦ Πόσειδον, ποιούσῃ σοι εὐχαρίστισίν τινα, ἄγε ἐμπόδισον τὸ χάλκεον ἔγχος τοῦ Οἰνομάου· ἐμὲ δὲ πόρευσον ἐπὶ ταχυτάτων ἀρμάτων εἰς Ἥλιδα καὶ ἔνωσόν με (δι' αὐτῶν) τῇ

νίκη· ἐπειδὴ τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας ἐρώντας ὀλέσας παρατείνει τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς· Ὁ δὲ μέγας κίνδυνος ἄνδρα ἀνανδρον οὐ λαμβάνει· διὰ τί δέ τις, ᾧ ἔστι ἀνάγκη νὰ ἀποθάνῃ, καθήμενος ἐν σκότει νὰ παρασκευάζῃ μάτην ἀνώνυμον γῆρας ἄμοιρος ἀπάντων καλῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν τοῦτον τὸν ἀγῶνα θὰ ὑποστῶ· σὺ δὲ δίδου φίλην σύμπραξιν. Οὕτως εἶπεν· οὐδὲ μετεχειρίσθη λοιπὸν λόγους ματαίους. Τοῦτον τιμῶν ὁ θεὸς ἔδωκε καὶ δίφρον χρυσοῦν καὶ ἵππους τοῖς πτεροῖς ἀκουράστους. Καθέλκε δὲ τὴν δύναμιν τοῦ Οἰνομάου καὶ ἔλαβε τὴν παρθένον σύνευνον· καὶ ἐγέννησεν υἱοῦς ἕξ ἡγεμόνας λαῶν ἀρετῶν ἐπιθυμοῦντας. Νῦν δὲ τιμᾶται μεγαλοπρεπέσιν ἐναγίσμασι, ταφεῖς παρὰ τῷ βεῖθρω τοῦ Ἄλφειοῦ, ἔχων παρὰ τὸν βωμὸν, εἰς ὃν πλεῖστοι ξένοι συχνάζουσι, τύμβον περιπολούμενον. Τὸ δὲ κλέος τῶν Ὀλυμπιάδων, ἐν αἷς περὶ ταχύτητος ποδῶν καὶ ἰσχύος ἀκμῶν θρασυπόνων γίνεται ἄμιλλα, ἐν τοῖς Πέλοπος δρόμοις μακρόθεν λάμπει. Ὁ δὲ νικῶν ἔχει κατὰ τὸν λοιπὸν βίον γλυκυτάτην εὐφροσύνην, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀγῶνας. Τὸ δὲ διὰ παντὸς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγαθὸν ἔστι παντὶ βροτῷ μέγιστον ἀπάντων. Ἐγὼ δὲ πρόπει νὰ στεφανώσω ἐκεῖνον ἕνεκα τῆς κατὰ τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἵππιον νόμον νίκης Αἰολίδι μολπῇ. Διότι πέποιθα, ὅτι μηδένα ἄλλον φίλον ἀμφοτέρα, καὶ ἔμπειρον τῶν καλῶν καὶ κατὰ τὴν δύναμιν διαφέροντα τῶν γε νῦν ὑπαρχόντων ἀνθρώπων θὰ κοσμήσω κλυταῖς πτυχαῖς ὕμνων. Θεὸς προστάτης

σου ὦν, Ἰέρων, φροντίζει, περὶ ὧν μεριμνᾷς, ἔχων
 τοῦτο ἔργον. Εἰ δὲ μὴ ἐστὶ δυνατόν νὰ παύσῃ
 ταχέως, ἐλπίζω ὅτι θὰ δυνηθῶ ἐλθὼν παρὰ τὸν
 ἐπίσημον Κρόγιον, λόφρον, νά, σε ἐπαινήσω ἕνεκα
 ταχέος ἄρματος, εὐρῶν διὰ τούτου ὁδὸν λόγων
 βοηθὸν ἔτι γλυκυτέραν. Ἐν ἐμοὶ λοιπὸν ἡ Μοῦσα
 τρέφει βέλας ἰσχυρότατον πῆν ἀλκήν, ἄλλοι δὲ
 ἐπ' ἄλλοις εἰσὶ μεγάλοι, τὸ δὲ ἔσχατον τῶν ἀγα-
 θῶν αὖξεται ἐπὶ τὸ ἀκρότατον τοῖς βασιλεῦσι
 μηκέτι ζήτηι περαιτέρω. Εἴθε νὰ ὑπάρξῃ δυνατόν
 καὶ σὺ τοῦτον τὸν χρόνον τοῦ βίου νὰ ὑφιβατῆς
 βασιλεύων, καὶ ἐγὼ νὰ ὀμιλῶ, ὡς νῦν, νικηφόροις,
 ὧν πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπίσημος ἐπὶ σοφία.

ΟΔΥΜΗΙΑ

ΕΙΔΟΣ Β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

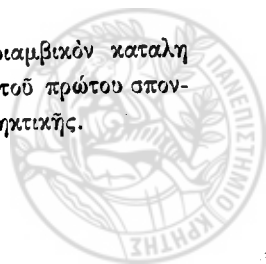
ΑΡΜΑΤΙ.

—*—

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ β'. ἔδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων 14.

- Κῶλον 1. $\text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} | \dot{\text{—}} \text{—} \text{—}$ Ἐκ συζυγίας λαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς· καλεῖται δὲ τὸ μέτρον τοῦτο περιδικόν· διότι περιοδεύει ἀπὸ μιᾶς διποδίας ἔδους τινὸς εἰς διποδίαν ἑτέρου ἔδους· ὥστε ὁ στίχος νὰ μὴ δύναται νὰ λάβῃ ὄνομα ὠρισμένου τινὸς μέτρου.
- " 2. $\overset{\cdot}{\text{—}} \text{—} \text{—} | \dot{\text{—}} \text{—} \text{—}$ Δίμετρον Ἴωνικὸν καταληκτικὸν ἐκ συζυγίας τροχαϊκῆς διαλελυμένου τοῦ πρώτου τροχαίου εἰς χορεῖον· καὶ ἐξ Ἴωνικῆς ἀπὸ μείζονος καταληκτικῆς.
- " 3. $\overset{\cdot}{\text{—}} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—}$ Δίμετρον ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας ἀντισπαστικῆς διαλελυμένων τῶν δύο μακρῶν εἰς ἀμφίβραχυν, τῆς δὲ δευτέρας λαμβικῆς.
- " 4. $\text{—} \text{—} \text{—} | \dot{\text{—}} \text{—} \text{—}$ Δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικὸν ἀπὸ λαμβικῆς συζυγίας τοῦ πρώτου σπονδείου· καὶ χοριαμβικῆς καταληκτικῆς.

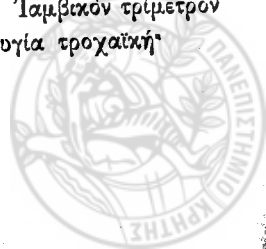
- Κῶλον 5. $- \dot{+} - - - | - -$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ὁ δευτέρος τῆς πρώτης συζυγίας ἴαμβος ἐστὶ διαλελυμένος εἰς χορεῖον· ὁ δὲ δευτέρος τῆς δευτέρας λείπει. Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ στίχῳ τῆς α. ἀντιστροφῆς ὁ δευτέρος ποὺς τῆς πρώτης συζυγίας οὐκ ἔχει τὸν ἴαμβον διαλελυμένον εἰς χορεῖον.
- " 6. $- - - - | -$ Μονόμετρον ἀντισπαστικὸν ὑπερκατάληκτον. Ἡ δευτέρα μακρὰ τοῦ ἀντισπάστου διαλύεται ἔν τισι στροφ. καὶ ἀντιστροφ. εἰς δύο βραχέα.
- " 7. $\dot{+} - - - | - - \dot{+}$ Δίμετρον καταληκτικὸν Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος τῆς πρώτης συζυγίας τροχαϊκῆς, ὁ δὲ Ἴωνικὸς καταληκτικὸς εἰς συλλαβὴν.
- " 8. $\dot{+} - - - | - \dot{+} - -$ Δίμετρον ἀκατάληκτον Ἴωνικὸν τῆς πρώτης συζυγίας Ἴωνικῆς ἀπὸ μείζονος, τῆς δευτέρας ἰαμβικῆς.
- " 9. $- - - \dot{+} | \dot{+} - -$ Δίμετρον καταληκτικὸν παιωνικὸν· ἡ πρώτη συζυγία παίων τέταρτος, ἡ δευτέρα τροχαϊκὴ καταληκτικὴ.
- " 10. $- \dot{+} - - | - - -$ Δίμετρον ἀντισπαστικὸν καταληκτικὸν τοῦ δευτέρου ἀντισπάστου ὁ πρώτος ποὺς ἐτράπη εἰς πυρρίχιον.
- " 11. $- \dot{+} - - | -$ Μονόμετρον ἀντισπαστικὸν, ὡς τὸ 6.ον· τούτου ὅμως τοῦ ἀντισπάστου ἡ πρώτη μακρὰ διαλύεται ἔν τισι τῶν ἀντιστοιχοῦντων κώλων εἰς δύο βραχέα.
- " 12. $- - - - | - =$ Ἀντισπαστικὸν, δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 13. $- \dot{+} - - | - \smile =$ Ἐφθήμερες ἰαμβικόν.
- " 14. $- \dot{+} - - | - - -$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

Ἐπιφθός.

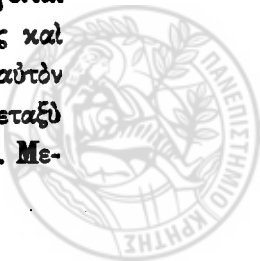
Ἡ ἐπιφθός κώλων ὀκτώ.

- Κῶλον 1. $- \dot{+} - - | \dot{+} - - \dot{+} - \dot{+}$ Τρίμετρον χοριαμβικὸν βραχυκατάληκτον· τῆς πρώτης συζυγίας ἰαμβικῆς, τῆς δευτέρας χοριάμβου καὶ τοῦ πρώτου ποδὸς τῆς τρίτης συζυγίας.
- " 2. $- - - - | \dot{+} - - - | -$ Δίμετρον ὕπερκατάληκτον ἐπιχοριαμβικόν· ἢ μὲν πρώτη συζυγία τροχαϊκή, ἢ δὲ δευτέρα χοριαμβική, ἧτις ἐν ταῖς πλείυταις ἐπιφθόσις ἔχει τὸν ἰαμβον πυρρήχιον· καλοῦσι δὲ τὸ μέτρον τοῦτο ἐπιχοριαμβικόν· διότι ἢ τροχαϊκή συζυγία ἐστὶν ἀνοικεία τῷ χοριάμβῳ.
- " 3. $- \dot{+} - - \vee | - -$ Δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον,
- " 4. $- - - - | - - -$ Παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἢ δευτέρα παιωνική συζυγία ἔχει τὰ δύο πρῶτα βραχέα συνεπτυγμένα εἰς ἓν μακρὸν.
- " 5. $- - - \frown | - - -$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ δεῦτερος ποὺς τῆς πρώτης ἰαμβικῆς συζυγίας χορεῖος.
- " 6. $- \dot{+} - - | - - - - | \frown - - -$ Τρίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον· δύναται δὲ νὰ λαχθῆ καὶ περιοδικόν· ἢ πρώτη συζυγία ἰαμβική· αἱ δὲ ἄλλαι δύο τροχαϊκαί.
- " 7. $- - - - | \dot{+} \dot{+} - -$ Ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· λέγεται δὲ ἐπιωνικόν διότι μεγνύεται τοῖς ἰάμβοις ἀνοικείοις τοῖς Ἰωνικοῖς. Ἀντὶ δὲ τῆς Ἰωνικῆς συζυγίας τίθεται καὶ παιωνική.
- " 8. $\dot{+} - - - | \dot{+} \dot{+} - - | - - -$ Ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· ἢ πρώτη συζυγία τροχαϊκή·

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προομίῳ (στ. 1-3) ἐπικαλεῖται τοὺς ὕμνους, ἧτοι τὴν Μοῦσαν τῶν ὕμνων νὰ ἐμπνεύσωσιν αὐτῷ, τίνα νὰ κελαδήσῃ. Ἀπὸ τοῦ (στ. 4-21), ἐμπνεύσωσιν αὐτῷ νὰ κελαδήσῃ τὸν Θήρωνα, καὶ τὰ αἷτια, δι' ἃ πρέπει νὰ κελαδήσῃ αὐτόν. Ἐπεὶ δὲ ὁ Θήρων εὐρεθεὶς εἰς μέγιστον κίνδυνον, ὥστε καὶ αὐτὸς καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ νὰ ἀπολεσθῇ, εἶτα δὲ περιγενόμενος τῶν κακῶν ἐστερέωσε τὴν εὐδαιμονίαν, εὐχεται (στ. 22-29) ἡ Μοῦσα τῷ Διὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν παρούσαν εὐτυχίαν καὶ βασιλείαν τῷ Θήρωνι καὶ τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ. Διότι οὕτως (στ. 29-38) γίνεται λήθη τῶν παρελθόντων δεινῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα (στ. 39-81) μεταβαίνει εἰς τοὺς προγόνους τοῦ Θήρωνος καὶ ὕμνεῖ τοὺς ἀξιολογωτέρους αὐτῶν. Καταλήξας δὲ (στ. 82-101) εἰς αὐτόν τὸν Θήρωνα, ἐγκωμιάζει αὐτόν δαιμονίως ἐπὶ τῇ δόξῃ, τῷ πλούτῳ καὶ τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ δικαιοσύνῃ. Ἵνα δὲ νουθετήσῃ αὐτόν, ὥστε νὰ μὴ ἐπαρθῇ ἐκ τῶν μεγάλων, ὧν κέκτηται ἀγαθῶν, καὶ τραπῇ εἰς ὕβριν καὶ ἀδικίαν, διηγεῖται (στ. 102-148) τὰ ἐν Ἄδου ἀλλ' οὕτω καλῶς καὶ φρονίμως, ὥστε νὰ φαίνηται, ὅτι κατατάττει αὐτόν μετὰ θάνατον ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων μεταξὺ τῶν θαυμαζομένων ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἡρώων. Με-

τὰ τὴν διήγησιν τῶν ἐν Ἄδου ὑποκρίνεται (στ. 149-159) ὁ ποιητὴς ὅτι συνέρχεται εἰς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς μουσοληψίας καὶ θαυμάζει αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς ὑμνήσεως· καὶ μεμφόμενος τοὺς ἀντιφιλοτιμουμένους πρὸς αὐτὸν ἄλλους ποιητὰς τὸ μὲν μεγαλεῖον τῆς ἐκείνων ποιήσεως παραβάλλει πρὸς τοὺς κόρακας, τὸ δὲ τῆς ἑαυτοῦ πρὸς τὸν αἰετὸν. Καταλαμβάνεται πάλιν (στ. 160 μέχρι τέλους) ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὡς ἐν ἐπιλόγῳ ὑμνεῖ τὴν Ἀκράγαντα ἐπὶ τὸ γενέσθαι γενέτειραν τοιοῦτου ἀνδρός.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Θήρων τύραννος Ἀκραγαντίνων καταγόμενος ἀπὸ Κάδμου (Ὅρ. Σχ. εἰς στ. 10) υἱὸς τῆν Αἰνησιδάμου. ἔγημε δὲ τὴν Πολυζύλου ἀδελφοῦ Ἰέρωνος θυγατέρα. Ἐνίκησε δὲ τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκην, τὴν ἐνταῦθα ὕμνει ὁ ποιητὴς 76 Ὀλυμπιάδα. Ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος τὴν Ξενοκράτης. Ὅτε ὁ Γέλων τύραννος τῶν Συρακουσίων μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐνίκησε κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐν Θερμοπύλαις μάχης (Διοδ. ΙΑ'. 24) τοὺς Καρχηδονίους κατὰ τε ξηρὰν καὶ θάλασσαν τριακοσίας χιλιάδας βαρβαρικοῦ στρατοῦ ἄγοντας, καὶ Θήρων συνεμάχει τῷ Γέλωνι. (Διόδωρ. ΙΑ'. 20.) Ἐτελεύτησε δὲ ὁ Θήρων τὴν 77, Ὀλυμπιάδα τὴν ἀρχὴν, ὡς Διόδωρος λέγει, ἐπιεικῶς διφκηκῶς καὶ ζῶν μεγάλης ἀποδοχῆς ἐτύχανε παρὰ τοῖς πολίταις καὶ τελευτήσας ἡρωϊκῶν ἔτυχε τιμῶν. (ΙΑ'. 53)

ἌΝΑΞΙΦΟΡΜΙΓΓΕΣ ὕμνοι,
 Τίνα θεόν, τίν' ἥρωα,
 Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 Ἦτοι Πίσσα μὲν Διός·
 Ὀλυμπιάδα δ' ἔστα-
 σεν Ἡρακλῆης
 Ἀκρόθινα πολέμου·
 Θήρωνα δὲ τετραορίας
 Ἔνεκα νικαφόρου

5

— Στ. 1-3. Ἄναξιφόρμιγγες . . . κελαδήσομεν] ἔπικαλούμενος τοὺς ὕμνους (ὅπερ ἔστι, τὴν Μοῦσαν τῶν ὕμνων) ἐρωτᾷ αὐτοὺς, τίνα θεόν, τίνα ἥρωα, τίνα ἄνδρα μέλλει κατ' ἔμπνευσιν αὐτῶν νὰ κελαδήσῃ. — ἀναξιφόρμιγγες] «ἦτοι τῶν φόρμιγγων ἀνάσσοντες· ἔπονται γὰρ τοῖς ὕμνοις αἱ φόρμιγγες ἢ οἱ ἀνασσόμενοι ὑπὸ φόρμιγγων ὕμνοι· πρότερον γὰρ ἐνδίδωσι μέλος ὁ κιθαριστής, ἔπειτα ἡ φῶδὴ λέγεται» Π. Σ. «ἀναξιφόρμιγγες, ἤρουν ἀνακτες τῆς φόρμιγγος· ὑπουργὸς γὰρ ἡ φόρμιγγὲ τῶν ὕμνων καὶ πρὸς αὐτοὺς αὐτὴ ἀρμόζεται, καὶ τοῦνομα δὲ ἐνέργειαν ἐγγλοῖ ἀεὶ καὶ οὐδέποτε πάθος· ὡς τὸ ἀλεξίκακος καὶ παυσίκακος καὶ πλήξιππος καὶ ἀλεξιάρη παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. καὶ Ἡμρ. 464)» Π. Σ.

— Στ. 4-14. Ἦτοι Πίσσα . . . ὀρθόπολιν]. Ἀποκρίνονται οἱ ὕμνοι (ἢ Μοῦσα). Ἐὰν μὲν θέλῃς νὰ κελαδήσῃς θεόν, κελαδήσον τὸν Δία τὸν προστάτην τῶν Ὀλυμπιακῶν

στ. 1. θεῶν ἐν τισιν· τίνα δ' ἥρωα ἐν τινι χειρῇ.

στ. 3. τίν' ἄνδρα ἐν πολλοῖς ἦτοι κοινώτερον.

ἀγώνων, ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ κελαδήσῃς ἥρωα, τὸν Ἡρακλέα τὸν συστήσαντα τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐκ τῶν ἀκαρχῶν τῶν λαφύρων τοῦ πρὸς Αὐγείαν πολέμου, ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ κελαδήσῃς ἄνδρα, πρέπει νὰ ἴσῃς μετὰ μεγάλης φωνῆς τὸν Θήρωνα, διότι ἐνίκησεν ἄρματι ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι καὶ διότι ἔχει τοσαύτας ἀρετάς. Μέχρι τοῦ στ. 148 οἱ ὕμνοι ὑπαγορεύουσι, τί πρέπει νὰ ὑμνήσῃ, τί γεγονητέον ἐστί. — Ἦτοι Πίσσα μὲν Διός] «Βεβαίως ἢ μὲν Πίσσα, ἐν ἣ γίνονται οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, τοῦ Διός ἐστιν ἱερόν». — Ὀλυμπιάδα ἔστασεν Ἡρακλέης] «Ἱστορία, ὅπως Ἡρακλῆς τὰ Ὀλύμπια ἔστησεν. Ἡρακλῆς στερηθεὶς τῶν μισθῶν, οὓς ὀπέσχετο αὐτῷ δοῦναι Αὐγείας ὁ τῆς Ἥλδος βασιλεὺς διὰ τὴν τοῦ κόπρου ἐκφόρησιν, ἐστράτευσε κατ' αὐτοῦ μετὰ τὸ τετελευτημέναι τοὺς δώδεκα ἄθλους· καὶ πόλεμον συνάψας καὶ τοῦτον ἀνηρηκῶς τὴν τε πόλιν Ἥλιν λαμβάνει καὶ ἐκ τῶν σκύλων πανήγυριν ἔστησεν εἰς τιμὴν τοῦ Διός.» Π. Σ. — ἀκρόθινα πολέμου] σύνταξον «ἔστησεν Ὀλυμπιάδα οὕσαν ἀκρόθινα πολέμου». ἦτοι τὰ ἀκρόθινα τῶν ἐκ τοῦ πολέμου λαφύρων ἐγένοντο Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, κατηναλώθησαν εἰς τὴν σύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. ἀκρόθινα] — καὶ συνήθως ἀκροθίνια. — Θήρωνα] «Σεμνύνεται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τῷ Διῷ καὶ τῷ καταβεβληκῶτι τὴν ἀρχὴν Ἡρακλεῖ, οὐδὲν δὲ ἦτον καὶ τρίτον σεμνύνεται Θήρωνι νενικηκῶτι» Π. Σ. Θήρων υἱὸς ἦν Αἰνισιγδάμου» Π. Σ. — τετραυρίας ἕνεκα νικαφόρου] «ἕνεκα τοῦ ἀγῶνος δι' ἄρματος νικηφόρου» Π. Σ. Ἡ λέξις τετραυρία, παρὰ τὸ ἀρηρέναι καὶ ἡρμύσθαι τοῖς ἵπποις». Η. Σ. — γεγονητέον ὅπι] «ἄξιόν ἐστι ὑμνήσαι διὰ φωνῆς λαμπράς». Η. Σ. — Τὸ ὅπι οὐ πλεονάζει ἀλλ' ἐπιτείνει τὴν σημασίαν καὶ παρέχει ἔμφασιν τῷ γεγονητέον. — δίκαιον ξένον] «τὸν μετὰ δικαιοσύνης τοὺς ξένους ὑποδεχόμενον» Η. Σ. — ἔρσισμα Ἀκράγαντος]

Γεγωνητέον ὀπί,
 Δίκαιον ξένον,
 Ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,

10

«τείχισμα ὄντα τῆς Ἀκράγαντος· καὶ Ὅμηρος (Ιλιάδ. η. 211.) Ἔρκος Ἀχαιῶν. Ἀκράγας δὲ πόλις καὶ ποταμὸς Σικελίας». Π. Σ. — εὐωνύμων πατέρων] «ἐνδόξων προγόνων· ἐπεὶ ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου εἶχε τὸ γένος». Π. Σ. Περὶ τῆς γενεαλογίας τοῦ Θήρωνος ἀπὸ Κάδμου ὑπάρχουσι δύο κυρίως παραδόσεις ἐν ἐνὶ κυρίως διαφέρουσαι· εἰ καὶ αἱ δύο ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πινδάρου παρήχθησαν. Ἡ πρώτη παράδοσις ἐστὶ ἡ εὐρήμενη ἐν τοῖς Π. Σ. εἰς στ. 16. αὕτη. «Κάδμου γὰρ Πολύδωρος· τοῦ δὲ, Λάβδακος· τοῦ δὲ, Λαῖος· τοῦ δὲ, Οἰδίπους· εἶτα Ἐτεοκλῆς· τοῦ δὲ, Πόλυδωρος, τοῦ δὲ, Αἴμων· τοῦτον δὲ ἐν κωνηγεσίῳ ἐμφυλίῳν τινα ἀποκτείναντα Ἀθήναζε μεταστῆναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ρόδον κατοικῆσαι μέχρι τινῶν γενεῶν καὶ μετὰ

στ. 10. ὅπιν ἐκ διορθώσεως Boeck. Ἐκ δύο αἰτιῶν ὀρμάται ὁ Boeck εἰς τὴν διόρθωσιν ταύτην, πρώτων ὅτι ἡ κοινὴ γραφὴ ὀπί οὐχ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ, ὃ αὐτῷ δοκεῖ ἄριστον. Ἀλλὰ ἔνεκα τοῦ μέτρου καὶ μάλιστα τοῦ κατὰ νεώτερον σύστημα οὐ δικαιούμεθα νὰ διορθώμεν ἄνευ τῆς βοήθειας τῶν χειρογράφων λέξεις καλῶς ἐχοῦσας ὡς πρὸς τὸν νοῦν τοῦ συγγραφέως. Δεύτερον ὁ Boeck νομίζων, ὅτι τὸ ὀπί συνταττόμενον τῷ γεγωνητέον παράγει ψυχρότητα τινα κατ' αὐτὸν, ὅστις θεωρεῖ τὴν λέξιν πλεονάζουσαν, διορθῶν εἰς ὅπιν. καὶ συντάσσων «ὅπιν δίκαιον» ἐλαττοῖ ἐναντίον τοῦ νοῦ τοῦ ποιητοῦ τὸν ἔπαινον τοῦ Θήρωνος. Διότι ἐὰν εἶπῃς τινὰ ἀπλῶς δίκαιον ξένον, ἐπαινεῖς αὐτὸν καὶ ἐπὶ φιλανθρωπία καὶ ἐπὶ χαρακτῆρι καὶ ἐπὶ θεοσεβείᾳ. Ἐὰν ὁμως καλέσῃς αὐτὸν «ὅπιν δίκαιον», κολάζεις τὸν ἔπαινον, καὶ τρόπον τινὰ λέγεις, ὅτι οὐχὶ ἐκ φύσεως καὶ φιλανθρωπίας ἐστὶ δίκαιος, ἀλλὰ μόνον ἐκ φόβου πρὸς τοὺς θεοὺς τοὺς τιμωροῦντας ἐκείνους, οἵτινες ἠδικοῦσι τοὺς ξένους.

ταῦτα ἔλθειν εἰς Ἀκράγαντα· καὶ μέχρι Θήρωνος τὰς ἀπάσας γενεὰς ἑπτὰ πρὸς ταῖς ὀκτῶ συναριθμῆσθαι. Ταῦτα ἱστορεῖ (ὁ Πίνδαρος, ἐν ἐγκωμίῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Βούλομαι παιδεσιν Ἑλλάνων)». Ἡ δὲ δευτέρα παραδosis ἐστὶν ἡ εὐρημένη ἐν τοῖς Π. Σ. εἰς στ. 82 ἢ ἀπὸ Λαίου ἀρχομένη, αὕτη «Λαίου Οἰδίπους, τούτου Πολυνείκης· οὗ Θέρσανδρος, οὗ Τισαμενός, οὗ Αἰτεσίων, οὗ Θήρας, οὗ Σάμος. Οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον, ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ, ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χῶρᾳ, ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς, οὗ Ἐμμενίδης, οὗ Αἰνησίδαμος, οὗ Θήρων». Καὶ αἱ δύο δὲ παραδόσεις, ὡς ἕκαστος ὁρᾷ, ἐκ τοῦ Πινδάρου ἐξήχθησαν· ἡ μὲν πρώτη ἐκ τοῦ ἐγκωμίου τοῦ κατὰ τὸν Π. Σ. ἀρχομένου. Βούλομαι παιδεσιν Ἑλλάνων, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τῶν στ. 76-80 τοῦ παρόντος εἵδους. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι Πίνδαρος ἐν μὲν τῷ Ἐγκωμίῳ κατήγε τὸν Θήρωνα ἀπὸ Κάδμου ἐκ τῆς γραμμῆς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἐτεοκλέους· ἐνταῦθα ἐν (στ. 82) κατάγει ἀπὸ τοῦ Κάδμου ἐκ τῆς γραμμῆς τοῦ Πολυνείκου. Ἐκ δὲ ταύτης τῆς διπλῆς γραμμῆς, δι' ὧν ὁ Πίνδαρος κατάγει τὸν Θήρωνα ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου τοῦ Οἰδίποδος, συμπεραίνεται, ὅτι οἱ τοῦ Ἐτεοκλέους ἀπόγονοι ἀποικήσαντες ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ῥόδον ἠνώθησαν ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἐκ Θήρας εἰς Ῥόδον ἀποικισάντων ἀπογόνων τοῦ Πολυνείκου, καὶ ἐντεῦθεν ἠνωμένοι ἀπέκησαν εἰς Σικελίαν ὅθεν τὸ χάσμα, δὲ ὑπάρχει ἐν τῇ δευτέρᾳ παραδόσει· «ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χῶρᾳ, ὅθεν» ἀναπληρωτέον οὕτω πως «ὁ δὲ Τηλέμαχος ἀποικήσας κατῴκει ἐν Ῥόδῳ, χῶρᾳ, ὅθεν». Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ὀνομάζονται ὅλαι αἱ γενεαὶ ἀπὸ Λαίου μέχρι Θήρωνος οὖσαι 13 καὶ τῆς τοῦ Θήρωνος συμπεριλαμβανομένης· προσθέσει δὲ καὶ τῶν τριῶν, Κάδμου, Πολυδώρου, Λαβδάκου, ἃς παρέλιπεν, γίνονται

Εδωνόρων τε πατέρων

Ἄωτον ὀρθόπολιν·

Ἄ. α. Κ. ιδ'.

Καμώντες οἱ πολλὰ θυμῷ,

15

Ἴσρὸν ἔσχον οἴκημα

Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν

γενεαὶ 15 ἢ 16 ἄνευ τῆς τοῦ Θήρωνος. Ἡ δὲ δευτέρα ὀνομάζει μόνον τὰς μέχρι Αἴμονος γενεὰς ὄσας 8. τῶν δὲ λοιπῶν μέχρι Θήρωνος λέγει μόνον τὸν ἀριθμὸν ἑπτὰ βεβαίως ἄνευ τῆς τοῦ Θήρωνος. Ὁ ἀριθμὸς λοιπὸν τῶν γενεῶν συμφωνεῖ καὶ ἐν ταῖς δυοῖν παραδόσεσιν. Ἐκ τούτων δύναται τις νὰ συμπεράνη, πόσαι γενεαὶ ἔμειναν ἐν Ἀθήναις ἀπὸ Αἴμονος. Ἡ γενεὰ τοῦ Αἴμονος ἀντιστοιχεῖ τῇ γενεᾷ τοῦ Τισομενοῦ. Ἀπὸ δὲ Τισομενοῦ μέχρι Τηλεμάχου, δεσ ἀπέκησεν εἰς Ῥόδον, εἰσι τρεῖς γενεαὶ χωρὶς τῆς τοῦ Τηλεμάχου. Ἡ τετάρτη λοιπὸν γενεὰ μετὰ τὸν Αἴμονα ἀπέκησεν ἐξ Ἀθηναίων εἰς Ῥόδον, ὅπου ἠνώθη μετὰ τῆς τοῦ Τηλεμάχου. Ἐκ Ῥόδου δε ἀπέκησαν καὶ αἱ δύο ἐκ τοῦ Οἰδίποδος γενεαὶ εἰς Σικελίαν ἔχουσαι ἡγεμόνα Ἀντίφημον τὸν Ῥόδιον καὶ Ἐντιμον τὸν Κρήτα, ὅτινες κατὰ τὸν ἐν τῷ Π. Σ. Ἀρτέμονα συνήθροισαν πολλοὺς ἐτι ἐκ Ῥόδου, Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. Ἡ δὲ ἀποικία αὕτη πρῶτον ἔκτισε τὴν Γέλαν (Ὀλυμπιάδ. 22, 3), ἐκ δὲ Γέλας μετὰ 50 περίπου ἔτη (Ὀλυμπ. 49,3) ὀρμήσασα ἔκτισε τὴν Ἀκράγαντα. Ἐπειδὴ λοιπὸν αἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος οὐκ ἦσαν ἡγεμόνες, διὰ τοῦτο τῆς μετὰ Γέλας κτίστης ἀναφέρεται ὁ Ἀντίφημος, τῆς δὲ Ἀκράγαντος Ἀριστέλους, τῶν ἀπογόνων ἕως τοῦ Ἀντιφήμου τις. Οἱ δὲ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος εἶποντο τοῖς ἡγεμόσι καὶ κτίσταις τῶν δύο πόλεων Γέλας καὶ Ἀκράγαντος καὶ τοῖς διαδόχαις αὐτῶν οὐχὶ ὡς ἀπλοῖ καὶ οἱ τοχόντες ἐκ τῶν μετασχόντων

της ἀποικίας, ἀλλὰ ὡς ἡγεμόνες στρατιωτῶν ἢ ἀξιωματικοὶ ἢ σωματοφύλακες («ἀλλ' οὔτε πρόγονοι τῶν Ἀκραγαντίνων Γελῶσι οὐχ οὕτως εὐπορήμεσαν, ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸναντίον μόλις καὶ ταπεινῶς διέζων ἐπὶ φυλακῇ τῆς πόλεως καὶ μισθαρνοῦντες» Π. Σ. εἰς σσ. 16). Τούτων λοιπὸν τίς ποτε ἀποστάς ἐξέβαλε τῆς δυναστείας τῆς Ἀκράγαντος τὸν ἐκ τοῦ Ἀριστάνου ἢ Ἀκτιφήμου ἐν Ἀκράγαντι δυναστεύοντα καὶ κατέστη αὐτὸς τύραννος καὶ οἱ ἔκγονοι αὐτοῦ μέχρι Θήρωνος. — ὀρθόπολιν] «Ὀρθῶς κοσμεῖται ὁ Θήρων τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ, ὃς καὶ τοὺς πολεμίους ἀποκέκρουκε καὶ λείαν ἄπειρον ἤλειψε, ἐξ ἧς ἡ Ἀκράγας μεγαλοπρεπέσιν οἰκοδομήμασιν ἐκοσμήθη (Διοδ. 11.25)» Boek.

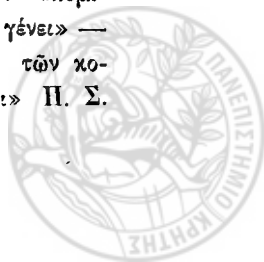
— Σσ. 15-21. Καμόντες . . . , ἐπ' ἀρεταῖς] «Οὔτινες πρόγονοι πολλὰς λύπας δοκιμάσαντες καὶ ἀγῶνας ἔκησαν τὴν παραποτάμιον ἱερὰν πόλιν, τὴν Ἀκράγαντα καὶ ἦσαν φύλακες τῆς Σικελίας, καὶ εἶπετο αὐτοῖς αἰὼν ὁ ἐκ Μοίρας προαδιωρισμένος παρέχων ἕνεκα τῶν ἐμφύτων αὐτοῖς ἀρετῶν καὶ πλοῦτον καὶ τέρψιν». — καμόντες πολλὰ θυμῷ] οὐχὶ περὶ τὴν κτίσιν τῆς πόλεως· διότι δὲν ἔκτισαν τὴν Ἀκράγαντα οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος· ἀλλὰ περὶ τὸ κατασχεῖν τὴν τυραννίδα. Τινὲς τῶν Π. Σ. ἠρμώμενοι ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ χωρίου τοῦ ἀναφερομένου ἐν τοῖς Π. Σ. Ἐν δὲ Ῥόδον κατῴκισθεν, ἔνθ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται· νομίζουσιν ὅχι ὀρθῶς, «ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδ' ὄλως εἰς τὴν Γέλαν κατήραν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα» δίδοντες τῷ χωρίῳ ἄλλην ἔννοιαν, ἣ ἦν ἔχει ὁ Πίνδαρος. (ὄρ. Boek εἰσαγωγ. εἰς τὸ παρὸν εἶδος). — ἔσχον] κατέλαβον ὡς δυνάσται. — Ἱερὸν οἶκημα ποταμοῦ] οἶκημα ποταμοῦ τὴν πόλιν εἶπε διὰ τὴν ὁμωνυμίαν» Π. Σ. «ὅτι δὲ περὶ Ἀκράγαντός ἐστι τῷ Πινδάρῳ ὁ λόγος, σαφὲς ἐξ ὧν περὶ τοῦ πλοῦτου τοῦ Θήρωνος διεξιὼν φησιν. Ἐπὶ τοι

Ὀφθαλμὸς, αἰὼν τ' ἔφε
 πε μόρσιμος, πλοῦτόν
 Τε καὶ χάριν ἄγων 20
 Γησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἄλλ', ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας.
 Ἔδος Ὀλύμπου νέμων.
 Ἀέθλων τε κορυφάν,
 Πόρον τ' Ἀλφειοῦ, 25
 Ἴανθεις αἰοδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-

Ἀκράγαντι τανύσαις κ. τ. λ. (Στ. 165 κ. τ. λ.)» Π. Σ.
 Ἐν Πυθ. IB'. Στ. 3 λέγει περὶ τῆς Ἀκράγαντος καλ-
 λίστα βροτεᾶν πολιῶν Φερσεφόνης ἔδος,
 ἅτ' ἔχθαις ἔπι μαλοβότου ναίεις Ἀκράγαν-
 τος. Ἐν δὲ Πυθ. ΣΤ'. 6 καλεῖ ποταμῖα Ἀκρά-
 γαντι· λέγει δὲ τὴν πόλιν Ἀκράγαντα οἴκημα ποτα-
 μοῦ (τοῦ Ἀκράγαντος)· διότι πᾶσα πόλις ὑπὸ ποταμοῦ
 παραρρέομένη συνήθως καλεῖται «πόλις τοῦ ποταμοῦ»
 Boeck. Ἰερὸν δὲ οἴκημα καλεῖται ἢ Ἀκράγας
 «διὰ τὸ Ἀθηνᾶς ἐνταῦθα νεῶν εἶναι περιττῶς ἀγιστευό-
 μενον, ἢ διὰ τὸ τὴν Ἀκράγαντα τῇ Περσεφόνῃ εἰς τὰ
 ἀνακαλυπτήρια (ὅτε νομφεοθεῖσα τὸν Πλούτωνα ἐξε-
 κάλυψε τὸ πρῶτον εἰς τοὺς ἄνδρας τὸ πρόσωπον) ὑπὸ
 Διὸς δοθῆναι» Π. Σ. — Ὀφθαλμὸς Σικελίας] Ἐξ
 ὄλων τῶν σημασιῶν, ἃς λαμβάνει κατὰ τὰς περιστάσεις
 ἢ φράσις, ὄμμα, ὄφθαλμὸς τινος (ὄρα Boeck),
 ἢ ἀρμόζουσα ἐνταῦθά ἐστι ἢ τοῦ Π. Σ. «ἀσφαλῆς φυ-
 λακῆ». — αἰὼν μόρσιμος] «αἰὼν ἐκ τῆς Μοίρας προσ-
 διωρισμένος»· διότι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ποιητὰς τὰ
 πάντα ἐκ τῆς Μοίρας, ἐκ τῶν θεῶν. Ὅθεν καὶ ἐνταῦθα
 ὁ αἰὼν, ὅστις ἐπιγκολούθει τοὺς πατέρας τοῦ Θήρωνος

φέρων πλούτον καὶ χάριν, ἣν προσδιωρισμένους ἐκ τῆς Μοίρας. — γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς] ἢ «ἐνεκα τῶν γνησίων ἀρετῶν»· ἢ, «ἐπάγων πλούτον γνησίαις ἀρεταῖς» ὡς συντάσσει ὁ Boeck νομίζων, ὅτι οὕτως ἡ ἀντίθεσις τῶν ἐπικτήτων ἀγαθῶν, πλούτου καὶ χάριτος, πρὸς τὰς γνησίας· ἦτοι τὰς ἐμφύτους τοῖς πατράσι τοῦ Θήρωνος ἀρετὰς γίνεται ἐμφαντικωτέρα.

— Στ. 22-29. Ἄλλ' ὦ Κρόνιε παῖ
 λοιπῷ γένει] «Ἄλλ' ὦ παῖ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἐπειδὴ ὁ Θήρων ἐνίκησεν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσιν, οὓς προστατεύεις καὶ διοικεῖς, συγκινηθεὶς ταῖς παρακλήσεσι, περιποιήσαι τὴν τῶν πατέρων αὐτοῦ γῆν τῶν ἐμφύτοις ἀρεταῖς κεκοσμημένων εὐφρων καὶ εὐμενῶς ἔτι καὶ αὐτῷ τῷ Θήρωνι καὶ τοῖς ἀπογόνοις αὐτοῦ, διότι σὺ ὁ διοικῶν τὸν Ὀλυμπόν δύνασαι νὰ ποιήσης τοῦτο.»
 — Κρόνιε] Ἐνεκα τῆς Ῥέας πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ Κρόνιε πατρωνυμικῶς, τοῦ Κρόνου καὶ οὐχὶ ὡς τινες τῶν Π. Σ. «ὦ Ζεῦ ἐν τῷ Κρονίῳ λόφῳ τιμώμενε, παῖ τῆς Ῥέας». — ἔδος Ὀλύμπου νέμων] Ἐν τούτοις θέλει νὰ ἐκφράσῃ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Διός· «παντοδύναμε». Παρακαλῶν τίς τινα ὀφείλει νὰ δείξῃ καὶ ὅτι ὁ παρακαλούμενος δύναται νὰ ἐκτελέσῃ, ὃ παρακαλεῖται. Ὀφείλει δ' ἔτι νὰ εἴπῃ καὶ τὸ αἶτιον, δι' ὃ παρακαλεῖται· καὶ τοῦτο θέλει νὰ ἐκφράσῃ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ἐπομένου ἀέθλων τε κορυφᾶν (νέμων) πόρον τ' Ἄλφεοῦ· δι' οὗ θέλει νὰ εἴπῃ «ἐπειδὴ ὁ Θήρων ἐνίκησεν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσιν, οὓς σὺ νέμεις, διοικεῖς καὶ προστατεύεις». — ἀέθλων κορυφᾶν] κορυφή τῶν ἀγῶνων εἰσὶν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. — ἰανθεὶς αἰδαῖς] «θερμανθεὶς συγκινηθεὶς εἰς ἔλεος ἐκ τῶν δι' ἠδῶν δεήσεών μου». — εὐφρων . . . γένει.) Σύνταξον «κόμισσον σφίσιν πατρίαν ἄρουραν εὐφρων ἔτι λοιπῷ γένει» — κόμισσον] «ἐπιμελείας ἀξίωσον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κομῶν, τουτέστι τριχῶν, αἱ ἐπιμελείας ἀξιοῦνται» Π. Σ.

τρίαν σφίσειν κόμισον

Ἐ. α. Κ. ἡ

Λοιπὸν γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,

Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν

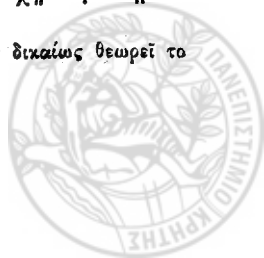
30

Ἀποίητον οὐδ' ἄν

— σφίσειν] Δοτικὴ ἠθικὴ ἢ χαριστικὴ· «κόμισον, ἐπιμελήθητι χάριν αὐτῶν ἧτοι τῶν πατέρων τοῦ Θήρωνος ἕνεκα τῶν γνησίων ἀρετῶν, ἃς ἐκέκτηντο». Τῶν Σχ. τις συντάσσει τὸ σφίσειν τῷ πατρίαν καὶ τότε τὸ σφίσειν δηλοῖ τὸν Θήρωνα καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, τοὺς ἐκγόνοσς αὐτοῦ, καὶ οὐχί, ὡς ὁ Σχ. θέλει τὸν Θήρωνα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ξενοκράτην. — πατρίαν. ἄρουραν] «τὴν πατρίαν γῆν· ἣν ἔσχον οἱ πατέρες τοῦ Θήρωνος. — λοιπὸν γένει] ὁ Θήρων καὶ οἱ ἐκγονοὶ αὐτοῦ εἰσι τὸ λοιπὸν γένος τῶν προγόνων τοῦ Θήρωνος, «εὐχεται τοὺς ἀπογόνους τοῦ Θήρωνος (καὶ αὐτὸν Θήρωνα) ἄρχειν τῶν Ἀκραταντίων» Π. Σ.

— Στ. 29-33 τῶν δὲ πεπραγμένων ... τέλος]. «τὰ δὲ πεπραγμένα εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως· διότι τοῦτο δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω· οὔτε ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ δύνανται νὰ γίνωσι ἀποίητα· διότι τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται». Ταῦτα δὲ δὲν ἀποτελεῖ κρὸς τὸν Δία, ἀλλὰ κρὸς αὐτὸν τὸν Θήρωνα. Σύνταξον «τῶν δὲ πεπραγμένων ἔργων τὸ τέλος οὐδ' ἄν ὁ χρόνος δύναιτο θέμεν (θεῖναι) ἀποίητον». — τῶν δὲ πεπραγμένων ἔργων] ἐννοεῖ τὰς πρὸς Ἰέρωνα ἔριδας τοῦ Θήρωνος καὶ τὰς πρὸς Κάπυον καὶ Ἰπποκράτην συγγενεῖς ὄντας αὐτοῦ μάχας, αἵτινες προήγαγον τὴν δυναστείαν καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἄκρον τοῦ κινδύνου. «ταῦτα λοιπὸν ἐτελείωσαν καὶ δὲν δύνανται νὰ ἀπογίνωσιν τῷ εὐδαίμονι ὁμως βίῳ, ὃν εὐχομαι τῷ Διὶ νὰ παράσχη τῷ Θήρῳνι

στ. 28. σφίσει ἐν τισιν· ὁ Boeck ἴσως δικαίως θεωρεῖ τὸ σφίσειν ἀντὶ γενικῆς «αὐτῶν».

καὶ τῷ αὐτοῦ γένει, λησμονοῦνται». «Ἱστορία περὶ τῶν πεπραγμένων Θήρωνος καὶ Ἰέρωνος. Δεινομένους παῖδες ἐγένοντο Γέλων, Ἰέρων, Πολύζηλος, Θρασύβουλος· Θήρων Ἀκραγαντίνων βασιλευῶν Γέλωνι τῷ Ἰέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας γάμφ συνάπτει τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον νόμισμα ἐν Σικελίᾳ (ἕρα. καὶ Διοδ. 11, 26). Τοῦ δὲ Γέλωνος τελευταῖον τὸν βίον μέλλοντος Πολύζηλος ἀδελφὸς τὴν στρατηγίαν καὶ τὴν γαμετὴν τοῦ ἀδελφοῦ διαδέχεται κατὰ τὰς Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ προστάξεις (τοῦ Ἰέρωνος ὡς πρεσβυτέρου λαβόντος τὴν τυραννίδα), ὥστε τὸ Θήρωνος εἰς Γέλωνα κῆδος εἰς τὸν Πολύζηλον μεταθεῖσθαι· λαμπρῷ δὲ αὐτῷ καὶ περιβλέπτῳ τυγχάνοντι κατὰ τὴν Σικελίαν Ἰέρων φθονήσας ὁ ἀδελφὸς καὶ πρόφασιν σκηψάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον ἐξάγει τοῦτον τῆς νήσου· ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατώρθωσε τὸν πόλεμον ὁ Πολύζηλος. Περμφθεις δὲ ὑπὸ Ἰέρωνος πολεμηῆσαι τοῖς περιούκοις Σικελιώταις βαρβάροις ἔπαυσε τὸν πόλεμον χωρὶς τῆς τοῦ Ἰέρωνος γνώμης· ὁ δὲ μὴ φέρων γυμνότερον αὐτοῦ κατηγορεῖν ἐπειράτο νεωτερισμοῦ. Θρασυδαίου δὲ τοῦ Θήρωνος υἱοῦ πείσαντος τὸν Πολύζηλον ἐπιθέσθαι τῷ Ἰέρωνι, ὑπισχνουμένου αὐτοῦ τοῖς πράγμασι συναντιλήψεσθαι, γνοὺς ὁ Ἰέρων ἔκρινεν αἰρήσειν τὴν Ἀκράγαντα καὶ Θήρωνα καὶ Θρασυδαῖον (ὅτε καὶ Ἱμεραῖοι χαλεπῶς φέροντες τὴν ἀρχὴν τοῦ Θρασυδαίου, ὃν ὁ πατὴρ ἄρχοντα αὐτῶν κατέστησε, ἀποστῆναι διανοούμενοι ἔπεμψαν πρὸς Ἰέρωνα βοήθειαν αἰτοῦντες. Διοδ. 11.48) Μελλόντων δὲ παρὰ Γέλα τῷ ποταμῷ μάχην συνάφειν Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς βουλόμενος μηνύειν τὴν μέλλουσαν τῷ Θήρωνι προδοσίαν ἔσεσθαι καὶ τοὺς προδιδόντας, διέλυσε τοῖς βασιλευσὶ τὴν ἔχθραν, ὡς καὶ κηδεῖαν τινὰ πρὸς ἀλλήλους ποιήσασθαι, Ἰέρωνος λαβόντος τὴν Θήρωνος ἀδελφὴν γυναῖκα» Π. Σ. Περὶ δὲ τῶν πρὸς Κάπυον καὶ Ἱπποκράτην μαχῶν τοῦ Θήρω-

Χρόνος, ὁ πάντων πατήρ,
 Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
 Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
 Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων
 Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθὲν,
 Σ. β'. Κ. ιδ.

35

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπτη
 Ἄνεκὰς ἔλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις

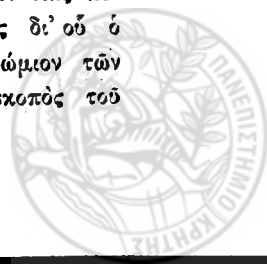
νος ταῦτα εὔρηνται «Κάπυς καὶ Ἴπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεψιοί· οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἑώρων ηῤῆξήμενην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς παρ' Ἰμέραν ἐνίκησεν». Π. Σ. εἰς στ. 173. «Κάπυς γὰρ καὶ Ἴπποκράτης, καίτοι πολλὰ ὑπὸ Θήρωνος εὐεργετηθέντες, ὁμως, ὡς ἑώρων αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν αὐξομένην, φθονήσαντες μετέστησαν πρὸς Ἰέρωνα καὶ πόλεμον ἐγείραντες κατ' αὐτοῦ ἐπειρῶντο τὴν ἀρχὴν καθαιρεῖν, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθησαν, ὧν ἐβούλοντο πράξαι.» Π. Σ. εἰς τὸν αὐτόν Στ. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύο ΣΧ. συμπεραίνεται ὅτι ὁ Κάπυς καὶ Ἴπποκράτης ἦσαν οἱ προδόται, ὧν τὴν προδοσίαν ἐφανέρωσεν ὁ Σιμωνίδης καὶ ὁ Ἰέρων τῷ Θήρωνι μετὰ τὴν συμφιλίωσιν (ᾧρα καὶ εἰσαγωγ. Boeck εἰς τὸ παρὸν εἶδος). Τὴν δὲ συγγένειαν τοῦ Κάπυος καὶ Ξενοκράτους πρὸς τὸν Θήρωνα εὐρίσκομεν ἐν τοῖς Π. Σ. εἰς Πυθ. Στ'. 4. οὕτως «Ἰππόστρατος δὲ ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν φησιν, ὅτι Ἐμμενίδης καὶ Ξενοδοκος Τηλεμάχου υἱοί, καὶ Ἐμμενίδου μὲν οἱ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην, Ξενοδόκου δὲ Ἴπποκράτης καὶ Κάπυος, οἱ φουγαδευθέντες ὑπὸ Θήρωνος ἕσπερον Κάμικον κατέσχον Σικελιωτικὸν πόλισμα».

— Στ. 34. Λάθα δὲ . . . γένοιτ' ἄν] «Λήθη δὲ

τῶν ἤδη δικαίως ἢ ἀδίκως πεπραγμένων δύναται νὰ ὑπάρξῃ σὺν τῇ παρά τοῦ Διὸς εὐδαιμονία — σὺν πόντῳ εὐδαιμόνιῳ] σημαίνει τὸ αὐτὸ, ὅπερ ἐκφράζει ἅπασα ἡ ἐν στ. 37—38 πρότασις ὅταν θεοῦ μοῖρα . . . ὑψηλόν.

— Στ. 35-38. Ἐσλῶν γὰρ . . . ἕλβον ὑψηλόν] «Διότι μεγάλη δυστυχία, οἷα τῷ Θήρῳ συνέβη ἐκ τῶν αὐτῶν πολέμων, ἐξ ὧν ἡ δυναστεία καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ ἐκινδύνευσε νὰ ἀπολεσθῇ, εὐτυχίας καὶ τέρψεως, ἢ ἐπισυνέβη ἐκ τοῦ ὅτι πρὸς τε τὸν Ἴέρωνα διηλλάγη καὶ τοὺς φοβερωτάτους κρυφίους ἐχθροὺς κατετρόπωσε καὶ τὴν δυναστείαν ἐν μεγίστῃ ἀσφαλείᾳ κατέστησεν, εἰς λήθην ἐκπίπτουσα θνήσκει ἐντελῶς, ὅταν ὁ Ζεὺς ἐξακολουθῇ νὰ διατηρῇ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσφαλείᾳ τὴν δυναστείαν καὶ τὴν παρούσαν εὐδαιμονίαν αὐτῷ τε καὶ τῷ αὐτοῦ γένει». — παλίγκοτον] σημαίνει τὸν ἀεὶ πάλιν ἐπαναφέροντα καὶ περιστρέφοντα ἐν τῇ ἑαυτοῦ φυγῇ τὸν κότον, τὸν ἀεὶ μιμνησκόμενον τοῦ κότου, τὸν ἄσπονδον ἐχθρόν. Ἐνταῦθα πῆμα παλίγκοτον πάθημα, δυστυχία ἐχθίστη. — θεοῦ μοῖρα] ὁ Ζεὺς· διότι τῷ Διὶ ἀνωτέρω ἠὲ ἤχθη. — πέμπει . . . ὑψηλόν] «ἐκ θεμελίων ἄρχεται καὶ ἀνεγείρει ὡς ὑψηλὸν οἰκοδόμημα μέγαν καὶ ὑψηλὸν ἕλβον». Καλῶς παραβάλλει τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Θήρωνος πρὸς οἰκοδόμημα, ὃ ἐκ θεμελίων ἀνεγείρεται καὶ ὑψοῦται· διότι καὶ ἡ εὐδαιμονία, ἣν εἶχεν ὁ Θήρων πρὸ τῶν ἐμφυλίων πολέμων, κατέπεσεν ἤδη καὶ νῦν ἐκ θεμελίων ἀνηγέρθη καὶ ὑψηλὴ ἐγένετο. Τὴν δὲ τοιαύτην παραβολὴν ποιεῖ διὰ τῶν πέμπῃ ἀνεκὰς.

— Στ. 39-40. Ἐπεται . . . κούραις]. «Ὁ λόγος οὗτος, ὅτι τὸ μέγα πένθος ἀφανίζεται ἀπὸ τῆς μνήμης ὑπὸ παρούσης μεγάλης εὐτυχίας, ἀρμόζει ταῖς κούραις τοῦ Κάδμου». Θαυμαστός ἐστὶν ὁ τρόπος δι' οὗ ὁ ποιητὴς ἀπὸ τοῦ Θήρωνος μεταβαίνει εἰς ἐγκώμιον τῶν προγόνων αὐτοῦ. Διότι ὁ μὲν φαινόμενος σκοπὸς τοῦ

Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
 θον αἰ μεγάλα, Πένθος
 Δὲ πιτνεὶ βαρὺ
 Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
 Ἀποθανοῖσα βρόμφ
 Κεραυνῷ, ταυνέθει-
 ρα Σεμέλα· φιλεῖ

40

45

ποιητοῦ ἐστὶ νὰ στηρίξη, ὅσα εἶπε περὶ Θήρωνος, ἐπὶ παραδειγμασι τῶν παθημάτων καὶ εὐτυχιῶν τῶν θυγατέρων τοῦ Κάδμου, ἅτινα ἔχουσιν ὁμοιότητά τινα. Ὁ δὲ κύριός ἐστι νὰ ἀναφέρῃ καὶ ἐπαινέσῃ τοὺς προγόνους αὐτοῦ. Ποιεῖ δὲ οὕτως ὁ ποιητής, ἵνα φαίνεται ὡς θεόληπτος καὶ ἐνθουσιῶν· διότι τῷ ὄντι ἡ Μοῦσα ἢ οἱ ὕμνοι, οὐδὲ ἐν ἀρχῇ, Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, ἐπεκαλέσατο, ἐμπνέουσι ταῦτα εἰς αὐτόν. Κύριος λοιπὸν σκοπὸς καὶ ἀναγκαῖός ἐστι νὰ εἴπῃ, ποία ἐστὶν ἡ καταγωγὴ, ποῖοι εἰσιν οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος. Διότι μνησθεὶς ἀνωτέρω (στ. 13) εὐωνύμων πατέρων ὀφείλει νὰ εἴπῃ, ποῖοι εἰσιν οἱ εὐώνυμοι οὗτοι πατέρες· καὶ ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ περὶ καταγωγῆς λόγου. Εὐκόλως δὲ τις μὴ καθορῶν τὸν κύριον σκοπὸν δύναται νὰ ἐκλάβῃ, ὡς καὶ ἐξέλαβον, τὸν φαινόμενον σκοπὸν ὡς κύριον. Τῆς πρώτης γενεᾶς τοῦ Κάδμου συνεχδοχικῶς μόνον τὰς δύο θυγατέρας ἐγκωμιάζει· τῆς δὲ δευτέρας ὁ ἔπαινος ἐμπεριέχεται, ἐν ταῖς λέξεσι (στ. 65-67) ἃ τε πα-

στ. 42. πίτνει ἐξ εἰκασίας Mingarelli, ἣν παρεδέξατο ὁ Boech. Παπάδοξος εἰκασία. Ὁ Πίνδαρος πανταχοῦ εἶθε νὰ ἐκφράζῃ τι ἀξίωματικῶς καὶ εἶτα νὰ ἐφαρμόξῃ τὸ ἐκπεφρασμένον ἀξίωμα τοῖς πράγμασιν. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ «Πένθος δὲ πιτνεὶ . . . πρὸς ἀγαθῶν» ἐξήνεγκεν ὡς ἀξίωμα, ὅπερ ἐφαρμόζει ἐν τοῖς ἐπομένοις «Ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις κ. ἐξῆς.»

τρώϊον . . . σὺν ἔλβφ, δι' ὧν μεταβαίνει εἰς τοὺς ἀπὸ Λαίου μέχρι Θερσάνδρου. «Εὐὸ δὲ τῶν Κάδμου θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρει, ἵνα οὐκ εἴη παραδείγματι χρῆσθαι· τὸ γὰρ τοῦ Θήρωνος γένος ἐνθένδε (ἀπὸ Κάδμου) κατάγεσθαι φησιν ὁ Πίνδαρος ἐν ἐγκωμίῳ, οὐ ἢ ἀρχή. Βούλομαι παῖδεσιν Ἑλλήνων» Π. Σ. Οὐ μόνον ὁ Π. Σ. ἀπατάται νομίζων, ὅτι ἀναφέρει τὰς Κάδμου θυγατέρας μόνον ὡς παράδειγμα ὁ ποιητὴς τῶν λόγων αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ ὁ ἄλλως εὐφυσέστατος τῶν κριτικῶν Boeck νομίζων, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἐπιτήδεις μέμνηται τῆς πρότερον μὲν δυστυχίας εἶτα δε εὐτυχίας τῶν Κάδμου θυγατέρων, ἵνα παρηγορήσῃ τὸν Θήρωνα ἐπὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Δημαρέτῃ ἀπολεσάσῃ τὸν πρῶτον σύζυγον Γέλωνα κ. τ. λ. — εὐθρόνοις) ἐν οὐρανῷ νῦν οὔσαι τῷ ὄντι εὐθρόνοι εἰσι ἐπὶ θεῶν ἔδραις καθήμεναι. «Τοῦτο πρὸς τὴν διαδεξαμένην εὐτυχίαν ἀκουστέον» Π. Σ. «ταῖς νῦν ἐνδόξῳ τάξει Ἰδρυμέναις» Π. Σ. Κόραι τῶ Κάδμου ἦσαν Ἰνώ, Σεμέλη, Αὐτονόη, Ἀγαθή· ὧν τὰς δύο μόνον, Ἰνώ καὶ Σεμέλην ἀναφέρει ὡς παράδειγμα.

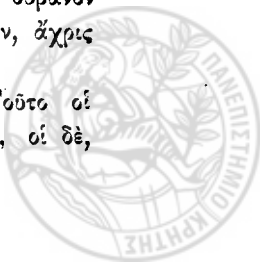
— Στ. 42. πιτνεῖ βαρὺ] Μεταφορικῶς ἐκ τῶν μεγάλων σωματίων, ἃ καταπίπτουσι βαρέα.

— Στ. 43. κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν]. Τὰ ἀγαθὰ λέγει κρεῖσσονα τοῦ πάθους· διότι τοῦτο κατανικᾶται, καταπίπτει ὑπ' αὐτῶν εἰς λήθην.

— Στ. 45. βρόμφ κεραινοῦ] «βροντῇ κεραινοῦ» ἀπλῶς ἀντὶ «κεραινοῦ».

— Στ. 47. τανυέθειρα Σεμέλα] «μακρόθριξ» Π. Σ. «Ἡ τῆς Σεμέλης ἱστορία δῆλη, ὅτι ἐγκυμονοῦσα Διόνυσον, Ἥρας ἐπιβουλαῖς εἰποῦσα τῷ Διὶ μετὰ κεραινοῦ ἐλθεῖν πρὸς αὐτὴν κατεκαύθη, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνήλθε, Διὸς ἐβράφαμένου τῷ μηρῷ τὸν Διόνυσον, ἄχρις ἂν ὁ προσήκων ἔλθῃ καιρὸς». Π. Σ.

— Στ. 48. Φιλεῖ δὲ μιν Παλλάς]. «Τοῦτο οἱ μὲν ἀπλῶς διὰ τὴν ἐν θεοῖς διατριβὴν λέγουσιν, οἱ δὲ,

Δέ μιν Παλλάς αἰεῖ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

50

Ἄ β'. Κ. ιδ'

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ

Μετὰ κόραισι Νηρῆος

Ἄλιαις βίοτον ἄφθιτον

Ἵνοι τετάχθαι τὸν ὄ-

λον ἀμφὶ χρόνον. Ἵτοι

55

Βροτῶν γε κέκριται

Πεῖρας οὗ τι θανάτου,

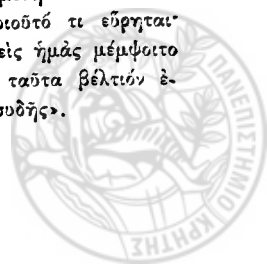
ὅτι ὡς ἐπιχωρία θεός· ἄγαλμα γὰρ αὐτῆς ὁ Κάδμος ἰδρύσατο ἐν Ὀγκαις κώμῃ τῆς Βοιωτίας. Ὀγκαία οὖν ἢ Ἀθηναῖα τιμάται» Π. Σ. ἢ «χάριν τοῦ πατρὸς Διὸς ἢ Ἀθηναῖα φιλεῖ τὴν Σεμέλην» Boeck.

— Στ. 50. παῖς ὁ κισσοφόρος] «ἐπιθετικῶς ὁ Διόνυσος· παῖς δὲ ἔτσι ὁ νεαρός, ἢ παῖς αὐτῆς τῆς Σεμέλης» Π. Σ.

— Στ. 54. Ἵνοι] «Ἄθνη ἢ Λευκοθέα· οὕτω γὰρ καλεῖται ἢ Ἰνώ· μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς φυγούσα ἦλθεν εἰς τὸν Ἰσθμόν καὶ ἐκεῖθεν ἦλατο εἰς τὴν θάλασ-

στ. 48. Μετὰ τὸν στ. τοῦτον προστίθεται ἐν πολλοῖς τῶν χειρογράφων καὶ ὁ νόθος οὗτος στ. φιλεόντι δὲ (ἢ τε) Μοῖσαι. Ἀνεξήγητον, πῶς παρεξέφρησεν. Ἐξέκοψε δὲ αὐτὸν Δημήτριος Τρικλίνιος ταύταις ταῖς λέξεσι, «Περὶ σὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ κῶλον τὸ Φιλεόντι δὲ Μοῖσαι· τῶν γὰρ ἄλλων στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν ἀνά ιδ'. ἔχουσῶν κῶλα αὕτη μόνη πεντεκαίδεκα εἶχεν, ἔπερ ἦν ἄτοπον· οὗ γὰρ ἐν ἑτέροις τοιοῦτό τι εὔρηται· διὸ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ . . . οἶμαι δὲ, ὡς οὐδεὶς ἡμᾶς μέμφοιτο τοιαῦτα πεποιηκότας, ἀλλ' ἐνοήσας, ὡς οὕτω ταῦτα βέλτιόν ἐστιν ἔχειν, θαυμάσειεν ἂν τις μάλιστα τῆς οπισθῆς».

στ. 52. Νηρέος ἐν τινι χειρογρ.

σαν ἐνάλιος θεός γεννηθεῖσα· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος.

«Τὸν δ' εἶδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἴνώ.
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς ἀδθήεσσα,
Νῦν δ' ἀλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς
(Ὅδυσσ. ε. 333) Π. Σ».

— Στ. 55-64. Ἦτοι βροτῶν . . . ἄνδρας ἔ-
βαν] «Βεβαίως, ὅποιον τὸ τέλος τοῦ βίου ἔσται, οὐδα-
μῶς ἐστὶ γνωστὸν τοῖς βροτοῖς, οὐδὲ ἐὰν βιοῦντες μετὰ
εὐδαιμονίας συνεχοῦς θὰ ἀποθάνωμεν ἐν ἡσυχίᾳ ἢ τοῦ-
ναντίον. Διότι συμβαίνουνσι τοῖς ἀνθρώποις διαδοχικῶς
ἄλλοτε μὲν εὐτυχίαι ἄλλοτε δὲ δυστυχίαι». Καὶ ἐνταῦθα
ὁ Boeck ἀπέτυχε τοῦ νοῦ τοῦ ποιητοῦ, ἐξηγῶν, ὅτι ὁ
ποιητὴς λέγει ταῦτα, ἵνα παρηγορήσῃ τὸν Θήρωνα ἐπὶ
τῷ θανάτῳ τοῦ προτέρου γαμβροῦ Γέλωνος. Εἶπομεν
ἀνωτέρω (Στ. 39. 40), ὅτι ἐξ ἀνάγκης ὁ ποιητὴς χρε-
ωστῆι νὰ ἀναφέρῃ ἡμῖν, πόθεν κατὰγεται ὁ Θήρων, ποῖοι
ἦσαν οἱ πατέρες, ἦτοι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ. Ὑμνησε λοι-
πὸν μέχρι τοῦδε τὰ ἀξιολογώτερα πρόσωπα τῆς πρώτης
γενεᾶς τοῦ Κάδμου, Σεμέλην καὶ Ἴνώ. Νῦν δὲ πρέπει
νὰ ἀναφέρῃ τὰ πρόσωπα τῆς δευτέρας γενεᾶς, ἀλλὰ ἀπο-
σιωπᾷ ταῦτα ἢ μὴ θεωρῶν τοῦτο ἀναγκάσιον, ἢ μὴ εὐ-
ρίσκων τι ἄξιον λόγου νὰ διηγηθῇ περὶ αὐτῶν, ἢ ἀρ-
κούμενος εἰς ὃ λέγει ἐν στ. 65-67. ἀναφερόμενον καὶ
εἰς τὰ πρόσωπα τῆς δευτέρας γενεᾶς. Ἦδη δὲ μέλλει
νὰ μεταβῇ εἰς τὰ πρόσωπα τῆς τρίτης, τετάρτης καὶ
πέμπτης γενεᾶς, ὅπου εὐρίσκει πολλὰ ἄξια λόγου νὰ
διηγηθῇ. Ἐπειδὴ δὲ εἰσι πατροκτονίαι καὶ ἀδελφοκτονίαι,
ὀφείλει προοιμιαζόμενος νὰ ἀποδώσῃ τὰ ἀμαρτήματα ταῦτα
οὐχὶ εἰς τὴν κακίαν τῶν προσώπων, ἀλλὰ εἰς τὴν ἄγνοιαν
τοῦ μέλλοντος καὶ εἰς τὴν Μοῖραν, ἣ ὑπόκειται ἢ ἀνθρω-
πίνῃ φύσει. — οὐ κέκριται] οὐκ ἔστι γνωστὸν· «κέκριται
πεφανέρωται» Π. Σ. — Πείρας θανάτου βροτῶν] «τὸ ἄκρον
τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ θάνατος καὶ εἰς τὸ ὅποιον διανύοντες

Οὐδ', ἀσύχιμον Ἀμέραν
 Ὅποτε, παῖδ' Ἀλίου,
 Ἄτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
 60
 Τελευτάσομεν.

Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
 Εὐθυμῶν τε μέτα καὶ
 Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ἐ β'. Κ. ἦ.

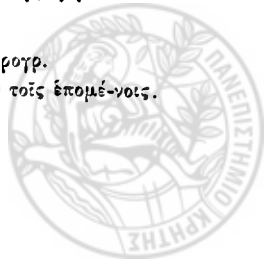
Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρῴων
 65
 Τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον

τὴν ἑδὸν τοῦ βίου οἱ βροτοὶ ἀφικνοῦνται». Ἀγνοοῦσι λοιπὸν οἱ βροτοὶ ποῖον ἔσεται αὐτοῖς τὸ ἄκρον τοῦτο, ἦτοι ἂν θὰ λάβωσι φυσικὸν θάνατον ἢ βίαιον διὰ πατροκτονίας ἢ διὰ ἀδελφοκτονίας, ἐπειδὴ ἄλλως πως εἶναι προσδιωρισμένον ἐκ τῆς Μοίρας, ὡς ἐκ τοῦ Στ. 65 κ. τ. λ. θέλει νὰ ἐννοήσωμεν. Ὅθεν πεῖρας σημαίνει, εἶδος, ποιὸν θανάτου. Τοῦτο δὲ ὡς καὶ τὸ δεύτερον κῶλον ἀρμόζει τῷ θανάτῳ Λαίου καὶ Οἰδίποδος καὶ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκουσ. — οὐδ, ἀσύχιμον κ. τ. λ.] Σύνταξον. Οὐδὲ (κέκριται) ὅποτε σὺν ἀτειρεῖ ἀγαθῷ τελευτάσομεν ἀσύχιμον Ἀμέραν, παῖδ' Ἀλίου. — Οὐδ' ὅποτε] «οὐδ' ἔστι γνωστὸς ὁ χρόνος, ὅποτε». Τὸ μῦθον τοῦτο ὁ π ὅ τ ε παρῆσχε τοῖς ἐρμηνευταῖς πολλὰς μερίμνας. Ὁ Θίρσιος ἐνορῶν δύο ἐννοίας συνεπτυγμένας ἐν τῷ μορίῳ τούτῳ «ὅποτε τελευτάσομεν καὶ εἰ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν» νομίζει ὅτι εὔρε τὸ ἀληθές. Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτως. Τὸ ὁ π ὅ τ ε κέεται κυριολεκτικῶς. Ἡ ἀληθὴς ἐννοια τοῦ ποιητοῦ εὐρίσκεται ὧδε. Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κῶλῳ, βροτῶν

στ. 56. Τὸ γὰρ λείπει ἐν πολλοῖς τῶν χειρογρ.

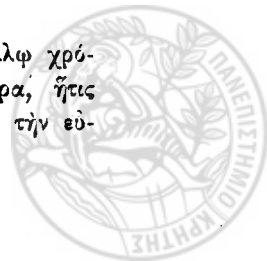
στ. 62-64 ἐστὶν ἀξίωμα, ὅπερ ἐφαρμόζει, ἐν τοῖς ἐπομένοις.

στ. 66. τὸνδε ἐν τισι χειρογρ.

... θανάτου, λέγει οὐχὶ ὅτι ὁ χρόνος, πότε θὰ ἀποθά-
νωμεν, δὲν εἶναι γνωστὸν, ἀλλ' ὅτι τὸ ποιὸν τοῦ θανά-
του οὐκ ἔστι γνωστὸν τοῖς ἀνθρώποις· τὸ δὲ ποιὸν ἐστὶ
διττὸν θάνατος φυσικὸς καὶ θάνατος βίαιος· ἢ μᾶλλον
περιγράφων αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, ἀ-
σύχιμον Ἀμέραν . . . τελευτάσομεν τὸν φυ-
σικὸν θάνατον, διδάσκει ἡμᾶς, πῶς πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν
καὶ ἐκφράσωμεν καὶ τὸν βίαιον θάνατον. Ἡ ἐκφρασις
λοιπὸν τοῦ βιαίου θανάτου πρέπει νὰ ἴηαι ἀντίθετος
τῆς ἐκφράσεως τοῦ φυσικοῦ θανάτου, οὕτω πως «τέλος
θανάτου σὺν κατατετριμμένῳ ἀγαθῷ ἐν ἡμέρᾳ τρομερᾷ.
Τὸ πρῶτον λοιπὸν κῶλον, βροτῶν . . . θανά-
του ἰσοδυναμεῖ ταύτῃ τῇ ἐκφράσει «τῷ βροτῷ οὐκ
ἔστι γνωστὸν, εἰ τελευτήσομεν ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ ἐν
ἡσυχῳ ἡμέρᾳ, ἢ κατατετριμμένῳ σὺν ἀγαθῷ ἐν τρομερᾷ
ἡμέρᾳ». Λέγων ἄρα ὁ ποιητὴς ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, ὅτι
τὸ εἶδος, ἦτοι τὸ ποιὸν τοῦ θανάτου, οὐκ ἔστι γνωστὸν
τοῖς ἀνθρώποις, ἐπόμενόν ἐστι νὰ εἴπῃ ἐν τῷ δευτέρῳ
κώλῳ, ὅτι οὔτε ὁ χρόνος, καθ' ὃν θὰ τελευτήσωμεν εἴτε
κατὰ τὸ πρῶτον εἶδος τοῦ θανάτου εἴτε κατὰ τὸ δευτέ-
ρον, ἐστὶ γνωστός. Ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ δὲν ἀναφέρει
ἀμφότερα τὰ εἶδη τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τὸ δεύτερον οἴκο-
θεν ἐννοούμενον παραλείπει συντομίας ἕνεκεν εἰς τὴν
κατάληψιν τοῦ ἀναγνώστου. — ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι . . .
ἔβαν] «ῥεύματα δὲ ἄλλοια καὶ πάλιν ἄλλοια μετ' εὐθυ-
μιῶν καὶ μετὰ μόχθων εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνέρχονται·
θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ' οἷόν τέ ἐστιν ἀνθρώπους ὄντας
ἀεὶ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις τυγ-
χάνειν ἀνάγκαις». Π. Σ. «ῥεύματα δὲ τύχης ἄλλοτε
ἄλλα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔβησαν, ἀντὶ τοῦ ἔρχονται,
καὶ μετὰ τέρψεων καὶ λυπῶν» Π. Σ.

— Στ. 65-69. Οὕτω δὲ Μοῖρα . . . ἄλλῳ χρό-
νῳ] «Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ῥοῶν ἢ Μοῖρα, ἣτις
διατηρεῖ τούτοις τοῖς ἀπὸ Κάδμου κληρονομικὴν τὴν εὐ-

Θεόρτω σὺν ἔλβῳ
 Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει
 Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
 Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λαΐον μόριμος υἱὸς 70
 Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
 θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεισεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ἕξει' Ἐρινυδὸς
 Πέφυγεν εἰσὶ σὺν ἀλλαλο-
 φονίᾳ γένος ἀρήϊον. 75
 Δεῖφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
 ριπῶντι Πολυνείκει,

φρόσωνον εὐτοχίαν μετὰ θείας εὐδαιμονίας, ἐν ἄλλῳ
 χρόνῳ ἐπήγαγε καὶ τι πῆμα κατ' ἐπανάλγηψιν». — τῶν
 δ'] περί ὧν ἐστὶν ὁ λόγος ἐνταῦθα περί τῶν ἀπὸ Κά-
 δμου, τῶν προγόνων τοῦ Θήρωνος, ἐν οἷς συμπεριλαμ-
 βάνεται καὶ ἡ ἀπὸ Κάδμου τρίτη γενεὰ, ὁ Λάβδακος,
 περί οὗ ἀνωτέρω οὐκ ἐποιήσατο μνήμην» — τὸν πότ-
 μον.] Ἡ Μοῖρα ἐστὶν ἡ θεὰ ἢ προσδιορίζουσα ταῖς ἀν-
 θρώποις τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν· πότμος δὲ ἐστὶν
 αὐτὰ τὰ ὑπὸ τῆς Μοίρας προσδιορισθέντα. — θεόρτω
 σὺν ἔλβῳ] σόνταξον μετὰ τοῦ ἔχει. Ὀλβος δὲ σημαί-
 νει ἐνταῦθα «πλοῦτον μετὰ τῆς βασιλείας, ἃ ἀμφότερα
 διετήρησεν ἡ Μοῖρα τοῖς ἀπὸ Κάδμου μέχρι Θερσάνδρου.
 — ἐπί] ἐπάγει· καὶ τοῦτο ἀντι τοῦ ἀορίστου ἐπὶ ἡ-
 γαγεν. — πῆμα παλιντράπελον] τὸν ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος
 φόνον τοῦ πατρὸς Λαΐου καὶ τὴν δυστοχίαν αὐτοῦ τοῦ Οἰδί-
 ποδος καὶ τὴν ἀλληλοκτονίαν τῶν παίδων αὐτοῦ Ἐτεοκλέ-
 ους καὶ Πολυνείκου· παλιντράπελον δὲ «τὸ τρεπόμε-
 νον πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ μὴ ἀναχωροῦν, ἀλλ' ἐπιμέ-
 νον». Ὀνομάζει δὲ οὕτω τὸ πάθος, διότι καὶ ταῖς τριῶν

κατὰ συνέχειαν γενεαῖς διέμεινεν. — ἄλλῳ χρόνῳ] «οὐκ ἐν τῷ χρόνῳ τῶν γενεῶν, ὧν ἐμνημόνευσα, ἀλλ' ἐν ἄλλῳ χρόνῳ ἐν ἐκείνῳ, ἐξ οὗ ἔκτεινεν ὁ υἱὸς τὸν Λαίῳ».

— Στ. 70 μύριμος υἱὸς συναντόμενος]. Σύνταξον «υἱὸς συναντόμενος μύριμος». Ἐκ Μοίρας ἦν τῷ υἱῷ συναντάσθαι. Ἡ δὲ «οὐπερ» ἀναφέρει, τὸ «ἄλλῳ χρόνῳ».

— Στ. 72. παλαιάρατον] «πάλαι πεφατισμένον καὶ ῥηθὲν Λαίῳ. Ἐν δὲ τοῖς Παιῶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσότος Λαίῳ, καθ' ἃ καὶ Μνασίας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει.

Λαίτε Λαβδακίδῃ, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων· ὃν (Λαίῳ) δὴ συμβέβηκε ὑπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς φονευθῆναι Οἰδίποδος, ἐν ὁδῷ περιτυχόντα κατὰ τὴν Φωκίδα καὶ ἐπὶ πέρας ἀγαγεῖν τὸ πρότερον αὐτῷ χρησμοδοτηθέν. Μὴ σπείρει παιδῶν ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ». Π. Σ.

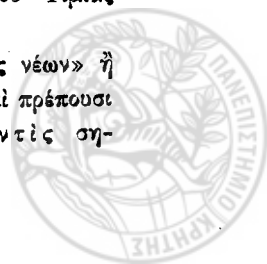
— Στ. 73. Ὁξεία] «ὀξείως βλέπουσα καὶ τιμωρουμένη». Π. Σ.

— Στ. 74. εἰ] ἀντὶ οἱ τὸ γένος αὐτοῦ, τὸν Ἐτεοκλῆ καὶ Πολυνείκῃ.

— Στ. 75. ἀρήϊον] ἦτοι γενναῖον τὰ πολεμικὰ, ἢ ὅτι ἀπ' Ἄρεως τὸ γένος κατήγον διὰ τὴν Ἄρμονίαν. ἐξ Ἄφροδίτης γὰρ καὶ Ἄρεως Ἄρμονία ἢ προμήτωρ αὐτῶν» Π. Σ.

— Στ. 76. λείφθη δὲ Θέρσανδρος] «ἐλείφθη δὲ τοῦ Πολυνείκου πεσότος Θέρσανδρος, Ἄνδρότιμος, Ἄλαστος· ὁ δὲ Θέρσανδρος ἐν Μυσίᾳ τρωθεὶς ὑπὸ Τηλέφου τελευτᾷ. Π. Σ. «Θέρσανδρος ἐπὶ μὲν γάμφ' ἔσχε Δαμώνασσαν τὴν Ἀμφιαράου, ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Τιμίας καὶ Ἀλάστωρ» ἕτερος Π. Σ.

— Στ. 78. νέοις ἐν ἀέθλοις] «ἐν ἀθλοῖς νέων» ἢ ὡς ὁ Π. Σ. «ἐν τοῖς ἀκινδύνοις ἀγωνίσμασι καὶ πρέπουσι νέοις». Ὡς ἐν Εὐριπ. Μήδ. 48, νέα φροντίς ση-

Νέοις ἐν ἀέθλοις

Ἐν μάχαις τε πολέμου

Τιμώμενος, Ἄδραστιδᾶν 80

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.

Ὅθεν σπέρματος ἔχον-

τι ρίζαν. Πρέπει

Τὸν Αἰνησιδάμου

Ἐγκωμίων τε μελέων 85

Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

A. γ. K. ιδ'.

Ὀλομπία μὲν γὰρ αὐτὸς

Γέρας ἔδεκτο Πυθῶνι

Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,

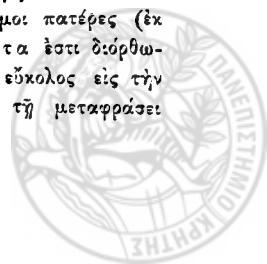
μαίνει φροντίδα, ἣν φροντίζουσιν οἱ νέοι, οὕτω καὶ ἐν-
ταῦθα ἀθλοὶ νέοι, ἀθλοὶ, οὗς ἀθλοῦσιν οἱ νέοι.

— Στ. 79. ἐν μάχαις τε . . . τιμώμενος] «Ὡς
δὲ τοῖς σὺν Ἀγαμέμνονι ἐς Τροίαν στρατεύουσιν ἡ δια-
μαρτία τοῦ πλοῦ γίνεται καὶ ἡ πληγὴ περὶ Μυσίαν,
ἐνταῦθα καὶ τὸν Θέρσανδρον κατέλαβεν ἀποθανεῖν ὑπὸ
Τηλέφου μάλιστα Ἑλλήνων ἀγαθὸν γενόμενον ἐν τῇ
μάχῃ» Πausan 9. 5. 7.

— Στ. 80-81. Ἄδραστιδῶν θάλος] «ἐκ μιᾶς γὰρ
τῆς Ἀδράστου θυγατρὸς Ἀργείας γέγονεν». Π. Σ. —
ἀρωγὸν δόμοις] τοῖς πατρικοῖς, ἤτοι ταῖς Θήβαις, «ἤτοι

στ. 77. ἐριπέντι ἐν τινι χειρογρ.

στ. 82. ἔχοντι αὕτη ἐστὶν ἡ κοινὴ γραφὴ ἀπάντων τῶν
χειρογρ. ἀντὶ τοῦ «ἔχουσι» δηλονότι οἱ εὐώνυμοι πατέρες (ἐκ
τοῦ στ. 13) τοῦ Θήρωνος, Ἡ δὲ γραφὴ ἔχοντα ἐστὶ διόρθω-
σις, ἣ τοσοῦτόν ἐστιν ἀπαράδεκτος, ὅσον καὶ εὐκόλος εἰς τὴν
σύνταξιν. Ὅθεν παρεδεξάμην αὐτὴν μόνον ἐν τῇ μεταφράσει
διὰ τὸ εὐκόλον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῷ κειμένῳ.

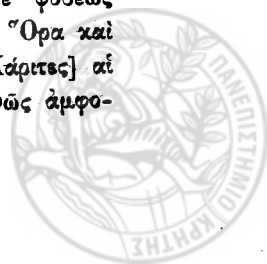
της αὐτοῦ βασιλείας ὑπέρμαχον· ἐπεὶ Θέρσανδρος καὶ Διομήδης οἱ ἐπίγονοι ἐπιστρατεύσαντες ταῖς Θήβαις τῶν προαναιρεθέντων πατέρων ἐξεδίκησαν τὸν φόνον» Π. Σ. Ἐνταῦθα τελευτᾷ τὸν περὶ τῶν προγόνων τοῦ Θήρωνος λόγον καὶ πηδᾷ εὐθὺς εἰς τὸν Θήρωνα.

Παραλείπει δὲ τὰς ἄλλας γενεάς ἢ διότι νομίζει, ὅτι ἡ ὕλη τῶν λόγων, ἣν παρέχουσιν, οὐκ ἔστιν ἀξία διηγήσεως, ἢ ἀκολουθῶν τῇ μεθόδῳ, ἣ χρῆται καὶ ἐν ἄλλοις εἰς ἄλλους ὕμνοις· ἐν οἷς διηγούμενος ἐν μέρος τῆς ἱστορίας, ἢ μυθολογίας τῶν προγόνων τοῦ ἀθλοφόρου, ἢ ὕμνων ἕνα, ἢ δύο ἥρωας τῆς πατρίδος αὐτοῦ τοὺς λοιποὺς συνεκδοχικῶς παραλείπει.

— Στ. 82. Ὅθεν ἔχοντι ῥίζαν] «Ἀπὸ τοῦ ὁποῖου (Θερσάνδρου) κατάγονται οἱ πατέρες τοῦ Θήρωνος». Ὅρα σημεῖωσιν εἰς στ. 13. λέξ. εὐωνύμων πατέρων.

— Στ. 85. ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε] «ἐγκωμιαστικῶν ᾠσμάτων, φαλμυδιῶν μετὰ λύρας.» Ἡ λέξις ἐγκώμιον ἐπίθετόν ἐστι.

— Στ. 87-93. Ὀλυμπία μὲν γὰρ . . . ἄγαγον] «Διότι ἐν Ὀλυμπίᾳ μὲν αὐτὸς ἐστεφανώθη, Πυθοὶ δὲ καὶ Ἴσθμοι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ κοινωνῶν τῷ Θήρῳ καὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς δόξης καὶ τῆς χαρᾶς». — Πυθῶνι δε . . . Ἄγαγον] Σοντ. Πυθῶνι δὲ καὶ Ἴσμοι ἄγαγον κοινὰ Χάριτες ἐς ὁμόκληρον ἀδελφεὸν ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων. — ὁμόκληρον ἐς ἀδελφεόν] «εἰς Ξενοκράτην» Ὁμόκληρος δὲ οὐχ' ὥσπερ τινὲς τῶν Π. Σ. ἐννοοῦσιν «ὡς ὁμοῦ ἵπποτροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων καὶ ὁμοῦ νικησάντων Ἴσθμια καὶ Πύθια»· ἀλλὰ ἔστι κοσμητικὸν ἐπίθετον τοῦ ἀδελφὸς σημαῖον «ἀδελφὸν τοῦ Θήρωνος κοινωνόν αὐτῷ τῆς τε φύσεως καὶ τῆς δόξης καὶ τῆς ἐκ τῆς νίκης χαρᾶς». Ὅρα καὶ Boeck σημ. εἰς τοῦτο τὸ χωρίον· — κοινὰ Χάριτες] αἱ Χάριτες καλοῦνται κοινὰ· διότι συνεργοῦσι κοινῶς ἀμφο-

Ἴσμοι τε, κοιναὶ Χάρι-

90

τες ἄνθεα τεθρίππων

Δωδεκαδρόμων

Ἄγαγον τὸ δὲ τυχεῖν,

Πειρώμενον ἀγωνίας,

Παραλόει δυσφρόνων.

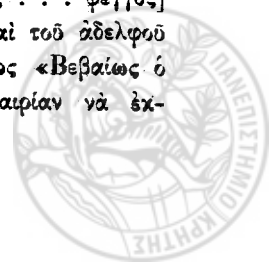
95

Ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς

τέροις τοῖς ἀδελφοῖς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν τερπνῶν καὶ ἡδέων. Ὅτι δὲ σὺν τῇ βοήθειᾳ τῶν Χαρίτων παραγίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τερπνὰ ὄρα ὄλ. Ἰδ. 7. — ἄνθεα] «στεφάνους». — τεθρίππων δωδεκαδρόμων] «δωδεκάκις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια (τὰ μὲν ἐκ πῶλων φερόμενα) ἄρματα· τουτέστι δώδεκα καμπτήρας» Π. Σ. ὄρα καὶ σχολ. εἰς Ὀλυμ., 3. 59.

— Στ. 93-95. τὸ δὲ τυχεῖν . . . δυσφρόνων] «τὸ δὲ νὰ ἐπιτύχη τις ἤτοι νὰ νικήσῃ, ὅταν ἀγωνίζηται, ἐλευθεροῦ αὐτὸν πασῶν τῶν δυσθυμιῶν, ποιεῖ αὐτὸν ἐπιλαθῆσθαι πάντων τῶν δυσαρέστων. — τὸ δὲ τυχεῖν] τῆς νίκης. — πειρώμενον ἀγωνίας] ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἀγωνιζόμενον. — δυσφρόνων] ἀντὶ οὐσιαστικοῦ «τῶν δυσφροσυνῶν. Οἷαν δὴποτε ἀθυμίαν καὶ ἀν' ἐχθρῶν, ἐπιλανθάνεται αὐτῆς ἕνεκα τῆς ἐπὶ τῇ νίκῃ ἰδέξεως. Ἀνωτέρω ἐν στ. 34. εἶπεν, ὅτι ὁ εὐδαίμων πρότμος, ὃν νῦν κέκτηται ὁ Θήρων, δύναται νὰ παράσχη αὐτῷ λήθην τῶν παρελθουσῶν δυστυχιῶν. Νῦν δὲ προστίθῃσιν, ὅτι καὶ ἡ δόξα ἐπὶ τε τῇ αὐτοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκῃ καὶ ταῖς Πυθῶνι καὶ Ἴσμοι νίκαις τοῦ ἀδελφοῦ ἀπολύει αὐτὸν ἐκείνων τῶν δυστυχιῶν, ἀς ὀνομάζει ἐνταῦθα δύσφρονα.

— Στ. 96-102. Ὁ μὲν πλοῦτος . . . φέγγος] Ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀγῶσι Θήρωνος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ νικῶν συμπεραίνων λέγει μετὰ βεβαιότητος «Βεβαίως ὁ πλοῦτος ἀρετῇ μεμιγμένος παρέχει εὐκαιρίαν νὰ ἐκ-

τελῆ ὁ κεκτημένος ἅπαντα τὰ ποικίλα ἀγαθὰ ἐξευρίσκων αὐτὰ μετὰ βαθείας μελέτης καὶ μερίμνης, ὅπου καὶ ἂν ὦσι, καὶ καθίστησι αὐτὸν ἀστέρα ἀρίζηλον καὶ ἀληθινὴν λάμπειν». Ἐννοεῖται οἴκοθεν, ὅτι ταῦτα πάντα ἀναφέρονται πρὸς τὸν Θήρωνα. — μὲν] «βεβαίως τῷ ὄντι» — πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος] «φησὶ δὲ καὶ Καλλιμάχος (Ἔγμν εἰς Δία 95).

Ὅτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἀνδρας ἀέξειν.

Ὅτ' ἀρετῆ ἀφένιοι· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον. Καὶ ἡ Σαπφώ.

Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀγαθὸς συνοικος.» Π. Σ. — ἀρεταῖς] Ἀρετὴ ἐνταῦθα σημαίνει τὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδεύτητα καὶ ἰκανότητα, ἡνωμένην μετὰ σοφίας καὶ παιδείας· — φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρὸν] ἀντὶ «ἀπεργάζεται τὰ τε καὶ τὰ». Καὶ ἡ συνήθεια τῆς νεωτέρας γλώσσης ἔχει τὰς φράσεις ταύτας τὰ καὶ τὰ, τὸ καὶ τὸ, ὅταν ὁ λέγων δὲν θέλῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἤδη εἰρημένα ὡς γνωστά· καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἄλλοι, ὁ ποιητὴς μὴ θέλων νὰ καταριθμήσῃ ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ, ὧν φέρει καιρὸν ὁ μετ' ἀρετῆς πλοῦτος, ὡς γνωστά, λέγει τῶν τε καὶ τῶν. Ὁ Πίνδαρος χρῆται τοῖς μορίοις «τὰ καὶ τὰ πολλαχοῦ (Πυθ. Ε'. 74. Ζ'. 23. Νεμ. Ζ. 81 καὶ ἄλλοι) ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ «ποικίλα πράγματα τοῦ αὐτοῦ εἶδους»· ἢ τοῦ «ἀμφότερα ἀγαθὰ καὶ φαῦλα»· ἢ χρῆται εἰς δεῖξιν δύο πραγμάτων, ἃ ἀνωτέρω εἴρηκην ὡς ἐν Νεμ. Α'. 43. Ὅπου τῶν τε καὶ τῶν δεικνύουσι τὰ δύο ἀνωτέρω ἐν στ. 39-40. Οὕτω λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα δυνάμεθα, ὡς λέγει καὶ Heugnius, νὰ ἐκλάβωμεν τὰ μόρια ταῦτα «τῶν τε καὶ τῶν» ὡς δεικνύοντα τὰ ἀνωτέρω (ἀπὸ στ. 87-95) καὶ οὕτω νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν καλὴν καὶ ἴσως ὑβριωτέραν πάσης ἄλλης ἐξήγησιν, ταύτην «Ὁ μετ' ἀρετῆς πλοῦτος φέρει καιρὸν τῶν, δίδωσι τὴν εὐκαιρίαν καὶ ἰκανότητα, τίθη-

Δεδαυδαλμένος

Φέρει τῶν τε καὶ τῶν

Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων

Μέριμναν ἀγροτέραν,

100

Ἐ. γ'. Κ. ή.

Ἄσπῆρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν

Ἄνδρὶ φέγγος· εἰ δὲ μιν ἔχει

Τις, οἶδεν τὸ μέλλον,

Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-

θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες

105

σιν εἰς κατάστασιν τὸν κεκτημένον τὴν ἀρετὴν μετὰ πλοῦτου ἕνεκα μὲν τοῦ πλοῦτου νὰ δύναται νὰ ἐπιχειρῇ ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς, ὧν ἡ ἐκτέλεσις καθίστηται λαμπρὸν τὸν ἐπιχειροῦντα· (ὡς ἐπεχείρησεν ὁ Θῆρων καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τοῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶσιν)· ἕνεκα δὲ τῆς ἀρετῆς νὰ ἐπιτυγχάνῃ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀγαθῶν, οἷς ἐπιχειρεῖ· Ὅθεν «τῶν τε καὶ τῶν» σημαίνουνσι τὸ μὲν πρῶτον (τῶν) τὴν πείραν, ἧτοι τὸ πειρᾶσθαι ἀγῶνων καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, τὸ δὲ δευτέρον τῶν σημαίνει τὸ τυχεῖν, τὴν ἕνεκα τῆς ἀρετῆς ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἔκβασιν ἐκείνων, ὧν πειράται ὁ ἔχων πλοῦτον μετ' ἀρετῆς. Καὶ τις δύναται νὰ ἀντείπῃ, ὅτι εἰς ἐπιχειρήσιν τῶν ἀγαθῶν καὶ λαμπρῶν ἔργων οὐκ ἀρκοῦσι ταῦτα μόνον, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀρετὴ, ἦν ὑποτίθησιν ὁ ποιητὴς ὅτι ἐκέκτητο ὁ Θῆρων; — ὑπέχων] «κρατῶν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νοός». ἧτοι ποιῶν τὸν νοῦν τοῦ ἀνδρός νὰ μεριμνᾷ καὶ σπουδάζῃ βαθεῶς, καὶ εὐρίσκη, ποίων ἀγαθῶν ἔργων νὰ πειραθῇ καὶ ποίοις τρόποις νὰ ἐπιτύχῃ τῆς καλῆς ἐκβάσεως. — ἀγροτέραν] «κυνηγὸν δηλ. τῶν τε καὶ τῶν». Οὕτω καὶ ἡ Ἄρτεμις ὀνομάζεται ἀγροτέρα ἧτοι θηρήτειρα. Ἐν τῇ αὐτῇ

σημασία καλεῖ καὶ ἐν Πυθ. Θ'. 10. παρθένον ἀγρο-
τέραν «τὴν ἅπαντα ἀγρεύουσιν καὶ θηρευτικὴν» Π. Σ.
— ἀστὴρ . . . φέγγος] Συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ «τὸν ἄν-
δρα ποιῶν ἀστέρα ἐν ἀνθρώποις ἀρίζηλον καὶ ἀλθιγόνον
φέγγος».

— Στ. 102-148. Εἰ δέ μιν ἔχει τις κ. τ. λ.]

Ὁ Θήρων ἔχων τοιαύτην εὐτυχίαν καὶ δόξαν, οἷαν ἐξή-
μνησεν ὁ ποιητής, ἔχει ἀνάγκην καὶ νοουθεσίας, ἵνα μὴ
ὑποπέσῃ εἰς τὸ ἀμάρτημα τῆς ἀλαζονείας καὶ ὕβρεως.
Τοῦτο λοιπὸν ἐν τούτοις τοῖς στίχοις θὰ ποιήσῃ. Καὶ
ἐνταῦθα δὲ θαυμαστός ἐστὶν ὁ τρόπος, ᾧ χρῆται ὁ ποι-
ητής συμβουλεύων. Διότι ἐν ᾧ νοουθετεῖ τὸν Θήρωνα νὰ
μὴ ἀδικῇ, κατατάττει αὐτὸν μετὰ θάνατον ἐν τῇ νήσῳ
τῶν Μακάρων μετὰ Πηλέως καὶ Κάδμου καὶ Ἀχιλ-
λέως, ὥστε ὁ ἀναγνώστης ἀπορῶν τὴν ἀρχὴν, τί νὰ ἐν-
νοήσῃ, πότερον, ὅτι νοουθετεῖ, ἢ ὅτι ἐπαινεῖ, μάλιστα μετὰ
βαθειᾶν σκέψιν εὐρίσκει τὸ ἀλθιθές τοῦ νοῦ τοῦ ποιητοῦ,
ὅτι δηλαδὴ νοουθετεῖ. — Εἴτις μιν ἔχει] «Ἐάν τις ἔχη
τούτον τὸν σὺν ἀρετῇ πλοῦτον, ὡς σὺ ἔχεις αὐτόν». —
οἶδεν] ἕνεκα τῆς ἀρετῆς καὶ σοφίας, ἣν κέκτηται μετὰ
τοῦ πλοῦτου. — ὅτι θανόντων . . . ἔτισαν] «τὸ ἐνθά-
δε πρὸς τὸ ἀπάλαμνονδε συναπτέον, τὸ δὲ αὐτίκα
πρὸς τὸ θανόντων καὶ ἔτισαν, οὕτως αἱ ἀπάλα-
μνοι καὶ βίαιοι φρένες τῶν θανόντων, ἵγουν οἱ συκοφάν-
ται καὶ οἱ πονηροὶ καὶ βίαιοι ἐν τῷ βίῳ ἀποθανόντες
αὐτίκα ποινας, ὧν ἤμαρτον, ἔτισαν καὶ ἀπέδωκαν» Π.
Σ. — ἀπάλαμνοι] «τούτῃστι αἱ ἀδιόρθωτοι, αἱ ἀπαιδα-
γώγητοι, πρὸς ἃς οὐκ ἐστὶ μηχανήσασθαι τι» Π. Σ. —
θανόντων μὲν] Θανόντων ἕσον τῷ μετὰ θάνατον
Τὸ δὲ μὲν ἀντιθετικὸν πρὸς τὸ ἐν στ. 109. δὲ οὕτω
«μετὰ θάνατον οἱ μὲν ἔχοντες ἐνθάδ' ἀπαλάμνους φρένας
αὐτίκα ποινας ἔτισαν, οἱ δὲ ἐσθλοὶ . . . νέμονται» —
ἀπάλαμνοι φρένες] ἀντὶ «οἱ ἔχοντες ἀπαλάμνους φρένας».
— τὰ δὲ ἀλιτρά] Καλῶς λέγει ὁ Π. Σ. «τὸν δὲ ἀντὶ

Ποινὰς ἔτισαν. τὰ δ' ἐν ταῦδε Διὸς ἀρχῇ
 Ἄλιτρον, κατὰ γὰς δικά-
 ζει τις ἐχθρῆ λόγον φράσαις ἀνάγκη.
 Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
 Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις, ἄλι-
 ον ἔχοντες, ἀπονέστερον

110

Ἐσθλοὶ νέμονται βί-
 ον, οὗ χθόνα ταράσσον-
 τες ἀλκῆ χειρῶν,

Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,

115

Κεινὰν παρὰ δίαιταν ἀλ-
 λὰ παρὰ μὲν τιμίαις

Θεῶν, οἵτινες ἔχει-
 ρον εὐορκίαις,

Ἄδακρον νέμονται

120

Αἰῶνα. τοὶ δ' ἀπροσόρα-
 τον ὑχέοντι πόνον.

Ἄ. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσαι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρεῖς

τοῦ γὰρ δεῖ ἀκούειν» — ἐν ταῦδε Διὸς ἀρχῇ] «ἐν τῇ γῆ»
 «Διὸς ἀρχῇ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ κόσμος. Ποσειδῶνος θά-
 λασσα καὶ πάντα τὰ ὕδατα, Πλούτωνος τὰ ὑπὸ γῆν καὶ
 ὁ Τάρταρος». Π. Σ. — κατὰ γὰς] ἐν Ἄδου — δικάζει
 ἐχθρῆ ἀνάγκη] κολάζει τοὺς ἀλιτροὺς μὲ ἀνάγκην ἐχθρὰν
 χρώμενος ἀνάγκη ἐχθρῆ αὐτοῖς, ἐκδίδωσι καταναγκαστι-

στ. 101. ἐ τή τυμον· ἡ γραφή αὕτη εὔρηται ἐν τῷ πε-
 ριθωρίῳ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκδόσεως· ἡ δὲ γραφή ἀλαθανὸν ὑπάρ-
 χει ἐν τῷ κειμένῳ τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως. Πῶς δὲ εἰσέδουσε εἰς
 τὰ χειρόγραφα ἡ νόθος γραφή ἐτυμώτατον ἄηλον.

κὴν ἀπόφασιν ἐχθρὰν τοῖς ἀλιτροῖς». — λόγον φράσαις] «εἰπὼν τὸν λόγον, τὸ αἷτιον τῆς τριαύτης ἀποφάσεως», φράσαις Δωρχ. ἀντὶ τοῦ φράσας. — Ἴσον δὲ νύκτεσσιν . . . ἔχοντες] «ἐπίσης ἐν ταῖς νυξίν (ὅτε ἔχομεν ἡμεῖς ἡμέραν) ἔγγουν ἀεὶ ἐν φωτὶ οὔτεσ» Π. Σ. — ἀπονέστερον βίον] «ἀντὶ τοῦ ἄπονον ἀκοπίαστον ζώην». Π. Σ. «ἀπονέστερον ἡμῶν» Π. Σ. οὐ χθόνα ταράσσοντες . . . ὕδωρ] «οὐ χθόνα ταράσσοντες διὰ τῆς ἰσχύος τῶν χειρῶν ἔγγουν οὐ γεωργοῦντες, οὐδὲ τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ταράσσοντες, ἔγγουν οὐδὲ ναυτιλίᾳ χρώμενοι» Π. Σ. — κεινὰν παρὰ δίαταν] «δι' ἔνδειαν» Π. Σ. «ἐπὶ τροφῆς ἀπορία Δούκας» ὡς δηλονότι γεωργοῦσι καὶ θαλασσοποροῦσιν ἐνταῦθα δι' ἔνδειαν. «οὔα κάμνουσιν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ οἱ ἄνθρωποι, ἵνα βίον πορίσωνται» Π. Σ. — κεινὰν] ἀντὶ τοῦ «κενήν». ἦτοι κενὴν πλοῦτου, δόξης καὶ πάντων, ὅσων ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἄνθρωποι· ἀλλὰ ἐκεῖνοι μὲν, οἵτινες ἔχαιρον εὐσεβοῦντες καὶ δίκαια ποιοῦντες, παρὰ τοῖς τιμίοις θεοῖς ἄδακρον διαγούσιν αἰῶνα, ἐκεῖνοι δὲ οἱ ἀλιτροὶ ἀμύθητον βαστάζουσι πόνον». — παρὰ τιμίοις θεῶν] «ἔγγουν τοῖς ἐν Ἄδου, τῷ Πλούτῳ δηλονότι, καὶ τῇ Περσεφόνῃ» Π. Σ. Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Π. Σ. οὐκ ἀρέσκει ἄλλοις τε καὶ τῷ Boeck, οἵτινες ἐξηγοῦσι τὸ θεῶν οὐχὶ γενικὴν διαιρετικὴν ἐκ τῶν θεῶν, ἀλλὰ ἀντὶ δοτικῆς τοῖς θεοῖς· καὶ ἐπομένως, παρὰ τιμίοις θεῶν, ἐρμηνεύουσι «παρὰ τοῖς ἀξίοις νὰ τιμῶνται παρὰ τῶν θεῶν, παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς δηλ. ἀνθρώποις, οἱ καὶ αὐτοὶ ἄδακρον νέμονται αἰῶνα. Ἄλλ' ἡ ἐξήγησις τοῦ Π. Σ. ἔχει καλῶς· δηλαδή παρὰ τοῖς τιμίοις ἐκ τῶν θεοτήτων τῶν ἐν Ἄδου πρὸς διαστολήν τῶν θεοτήτων ἐκείνων, αἵτινες ἐπιστατοῦσι ταῖς βασιάναις τῶν ἀμαρτωλῶν. — ὅσοι δ' ἐτόλμασαν . . . παρὰ Κρόνου Τύραν] ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται περὶ τοῦ μέλλοντος κατὰ τὸν Πυθαγόριον περὶ ρατεμψυχώσεως δόγμα. Ἐνταῦθα δικαίως δύναται τις νὰ ἀπερήσῃ, διὰ τί

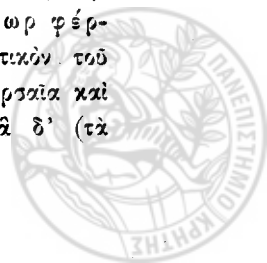
Ἐκατέρωθε μείναντες
 Ἄπο πάμπαν ἀδίκων ἔχειν 125
 Ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς
 Ὅδον παρὰ Κρόνου τύρ-
 σιν· ἔνθα μακάρων
 Νᾶσον ὠκεανίδες
 Αὔραι περιπνέουσιν· ἄν- 130
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει.
 Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
 γλαῶν δενδρέων,

ὁ ποιητὴς περιγράφει τὸ μέλλον κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πυθαγόρου. Δὲν εἶναι πιθανή ἢ ἐξήγησις τοῦ αἰτίου, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Θύρων ἦν Σικελιώτης, ἐν δὲ τῇ περὶ Σικελίαν χώρα ἦν διαδεδομένον τὸ δόγμα τοῦ Πυθαγόρου. Τὸ ἀληθές κατ' ἐμὲ αἰτίον ἐστίν, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἐπίστευεν ἀδιστακτικῶς τὴν μετεμψύχωσιν· δεύτερον λέγων (στ. 103), ὅτι ὁ Θύρων εἶδε τὸ μέλλον, δὲν θέλει νὰ παραστήσῃ αὐτὸν, ἐν ᾧ μάλιστα ἐπαινεῖ, ὡς ἔχοντα γνώσεις περὶ τοῦ μέλλοντος κοινὰς καὶ τετριμμένας· ἀλλὰ ὄντως φιλοσοφικὰς καὶ ἀληθεῖς. — εἰς τρεῖς ἐκατέρωθε μείναντες] «μείναντες τρεῖς ἐπὶ γῆς καὶ τρεῖς ὑπὸ γῆν» — ἀπο πάμπαν . . . ψυχὴν] «ὅσοι ἐτόλμησαν νὰ κρατῶσι τὴν ψυχὴν ἐντελῶς μακρὰν τῶν ἀδίκων ἔργων . . ., ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν μετεμψυχώσεων εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, εἰς τε τὸν ἐν Ἄδου μετὰ θάνατον εἰς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον δίκαιοι γενέσθαι, τὴν ψυχὴν δικαίως καὶ ὁσίως φυλάξαι». Π. Σ. «τῷ τῆς μετεμψυχώσεως δόγματι Πίνδαρος κέχρηται ἀρχὴν ἐξ Ὀμήρου ἔχων· λέγει γὰρ ἐκεῖνος. Μητ' εἴης, βουγάτε, μή τε γέναιο. (Ὀδυσσ. σ. 78). ὁ Πυθαγόρας ἐνδεξάμενος πλατύτερον εἰς μέσον ἐξήνεγκεν· ὅτι δὲ καὶ Πλάτων τῶν τοῦτο πιστευόντων ἦν, μαρτυρεῖ Φαίδων», Π. Σ. —

ἔτειλαν] «τέλλω, τελειῶ ἀνύττω τὴν ὁδόν» Δούκας. — ὁδὸν Διός« ἦν ὁδὸν ἔταξεν ὁ Ζεὺς» Π. Σ. Φαίνεται ὅτι κατὰ τὸν Πίνδαρον ἀπηγεῖτο ἡ συναίνεσις τοῦ Διός, ἵνα οἱ οὕτως δίκαιοι πορευθῶσι εἰς τὰς νήσους τῶν μακάρων· καὶ τοῦτο λέγει ἐν στ. 43- 44. Ἀχιλλεὺς αὖτ' ἔνεικ, ἐπὶ Ζηγνός ἦτορ λιταῖς ἔπεισε μάτηρ. Τὴν συναίνεσιν τοῦ Διός ἐννοεῖ καὶ τις τῶν Π. Σ. ἐρμηνεύων «ἦν ὁ Ζεὺς αὐτοὺς πορεύει» — τύρσιν] «πόλιν, κυρίως δὲ τὸ τεῖχος, λέγονται γὰρ πρῶτοι Τυρσηνοὶ τὴν τῶν τευχῶν κατασκευὴν εὐργκέναι» Π. Σ. — ἔνθα μακάρων . . . περιπνέουσιν] «ὅτι τὰ βασιλεια, εἴτε ἡ ἀκρόπολις τοῦ Κρόνου ἐστὶν ἐν τοῖς νήσοις τῶν μακάρων, δηλοῖ ἢ διὰ τοῦ μυσίου ἔνθα μετάβασις» Boeck.

Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
 Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσι Κρόνος ἐμβασιλεύει,
 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
 Ὀλβιοὶ ἦρωες. (Ἡσιόδ. ἔργ. καὶ ἡμ. 169).
 Ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
 Ἀθάνατοι πέμψουσιν ὅθι ξανθὸς Πραδάμανθος,
 Τῆπερ ῥήστῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν
 Οὐ νεφετὸς οὐτ' ἄρ χειμῶν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
 Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγὸ πνεύοντασ ἀήτας
 Ὀκεανὸς ἀνέγειν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους. (Ὀμ. Ὀδυσσ. 563.)

— ἄνθεμα χρυσοῦ] «ἄνθη ἐκ χρυσοῦ, ἄνθη χρυσᾶ».
 — φλέγει] λάμπουσιν. — τὰ μὲν χειρσόθεν . . . φέρβει] ἄλλα μὲν ἀπὸ τῆς γῆς διηλονότι φλέγουσι ἀπὸ τῆς γῆς, ἄλλα δὲ τὸ ὕδωρ γεννᾷ καὶ τρέφει» Παρατήρησον τὴν ἀντίθεσιν χειρσόθεν. (φλέγει), ὕδωρ φέρβει. Τὸ δὲ ἀπὸ δεινδρέων ἐστὶν ἐπιξηγματοκόν τοῦ χειρσόθεν. Ὅθεν δύο εἰδῶν ἄνθη εἰσι χερσαῖα καὶ ὑδάτινα ἦτοι θαλάσσια, εἰ οὐχὶ λιμναῖα «ἂ δ' (τὰ

Ἵδωρ δ' ἄλλα φέρβει.

Ἵρμοισι τῶν χέρας ἀνα-

135

πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

Ἐ. δ'. Κ. γ.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·

Ὅν πατήρ ἔχει Κρόνος ἔτοι-

μον αὐτῷ πάρεδρον,

Πόσις ὁ πάντων Ῥέας

140

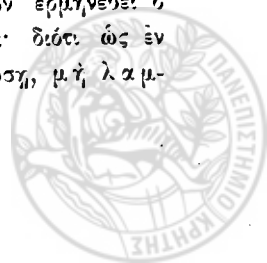
Ἵπέρτατον ἐχούσας θρόνον.

δὲ) αὐτοῖς . . . ἡ θάλασσα τρέφουσα φέρει» Δούκας — Ἵρμοισι στεφάνοις] «τοῖς ἐκ τούτων τῶν ἀνθέων ὄρμοις καὶ στεφάνοις οἱ ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων δίκαιοι κοσμοῦσι τὰς χεῖρας καὶ στεφανοῦσι τὰς κεφαλὰς». Ὁ Boeck ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῶν Π. Σ. ὀδηγούμενος μετέτρεψε τὸ στεφάνοις εἰς κεφαλὰς. Ἐρμᾶνος δὲ, ἵνα μὴ ἀπομακρυνθῆ πολὺ τῆς κοινῆς γραφῆς, μετέβαλε τὴν λέξιν εἰς στεφάνας, λέγων, ὅτι στεφάνη καλεῖται ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθεται ὁ στέφανος. Ἀλλὰ ἀμφότεραι αἱ διορθώσεις οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐξήγησις τοῦ χωρίου ἐστὶ, ὅπερ ἐστὶ γνησιώτατον καὶ οὐδεμιᾶς ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως, ὡς ἐκ τῆς ἐρμηνείας ἐνός τῶν Π. Σ. δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν. Ἡ δὲ ἐρμηνεία τοῦ Π. Σ. ἔχει οὕτως «τῶν καὶ ἀφ' ὧν ἀναπλέκουσι, τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς· δηλονότι καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ παρ' Ἑὐριπίδῃ (Ὀρεστ. 1086).

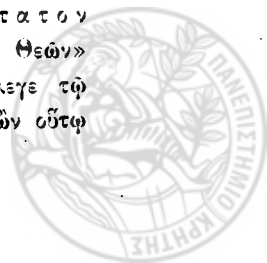
Μήθ' αἶμά μου δέξαι το κάρπιμον πέδον

Μὴ λαμπρὸς αἰθήρ

τὸ πνεῦμά μου δηλονότι. «Ἄριστα λοιπὸν ἐρμηνεύει ὁ Π. Σ. καὶ εὐφύεστατον παράδειγμα φέρει· διότι ὡς ἐν τῷ Ἑὐριπίδῳ οὐ δύναται τις νὰ ἀναπληρώσῃ, μὴ λαμ-

πρὸς αἰθῆρ θεξαίτο αἷμά μου, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ εὔρω τι κατάλληλον πρὸς ἀναπλήρωσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ χωρίῳ δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ, καὶ στεφάνοις τῶν χέρας ἀναπλέκοντι· διότι οἱ στέφανοι δὲν τίθενται ἐπὶ ταῖς χερσίν, ἀλλὰ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. Ὀφείλει λοιπὸν ὁ ἀναγνώστης, νὰ ἀναπληρώσῃ καὶ στεφάνοις, τῶν κεφαλᾶς ἀναπλέκοντι, ὡς ἀναπληροῖ καὶ ὁ Π. Σ. «ἀφ' ὧν (ἀνθέμων ἀναπλέκουσι τὰς χεῖρας ἐν ὄρμοις καὶ τὰς κεφαλὰς ἐν στεφάνοις» Ἦδη δὲ εἴπωμεν, καὶ πῶς προήλθον καὶ αἱ ἐναλλαγᾶι, περὶ ὧν λέγουσιν οἱ Π. Σ. «Κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως εἶπεν ἀντὶ τοῦ χερσίν ἀναπλέκουσιν ὄρμους καὶ στεφάνοις» Π. Σ. τὸ πλήρες γραμματικῶς τοῦ χωρίου ἐστὶν (οὕτω πῶς) ὄρμοις τῶν καὶ στεφάνοις κοσμοῦντες χέρας καὶ κεφαλὰς, ἀναπλέκοντι αὐτοὺς χερσὶ καὶ κεφαλαῖς (ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ κεφαλῶν). Ἐνταῦθα βλέπει τις, ὅτι τὸ κοσμοῦντες δύναται νὰ παραλειφθῆ ὡς εἴκοθεν ἐννοουμένον· αἱ δὲ λέξεις αὐτοὺς χερσὶ καὶ κεφαλαῖς πάντῃ περιτταὶ εἰσιν. Μένουσι λοιπὸν αἱ λέξεις, ἅς καὶ ὁ ποιητὴς ἐκράτησεν. — βουλαις . . . πάρεδρον] Εἰ καὶ ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων οἱ οἰκοῦντες δίκαιοι πάνπαν ὄντες οὐδενὸς δέοντες ἄρχοντες, ὅμως ἔχουσι βασιλέα, ὅστις διὰ τοῦ παρεδρου αὐτοῦ τακτοποιεῖ τὸν βίον τῶν μακαρίων ἐκείνων. Βασιλεὺς λοιπὸν ἐστὶν ὁ Κρόνος, πάρεδρος δὲ αὐτοῦ Ῥαδάμανθυς, ὃς διέταξε τοὺς μάκαρας νὰ κοσμώνται καὶ τὰς χεῖρας καὶ κεφαλὰς τοῖς χρυσοῖς ἄνθεσιν. — πατήρ] τῶν θεῶν. — πόσις . . . θρόνον] Σύνταξον πόσις ὁ Ῥέας ἐχούσης θρόνον ὑπέρτατον πάντων τὸ πάντων τινες ἄνευ ἀνάγκης συντάττουσι τῷ πατήρ. «Ἵψηλότατον θρόνον ἔχει ἡ Ῥέα ὡς πρεσβυτάτη πασῶν τῶν Θεῶν» Boeck. — Πηλεὺς . . . ἀλέγονται] ὡς εἰ ἔλεγε τῷ Θῆρῶν. Σὺν τούτοις συγκαταριθμηθῆσθαι καὶ σὺ ὧν οὕτω

Ἡγλῆύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἄχιλλεῖα τ' ἔναικ', ἐπεὶ
 Ζηγὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. ἐ. Κ. ιδ'.

Ὅς Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τροίας 145

Ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
 να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·

Ἄσῳς τε παῖδ' Αἰθίο-
 πα. Πολλὰ μοι ὅπ' ἀγκῶ-
 νος ὠκέα βέλη

150

Ἐνθὸν ἐντὶ φαρέτρας
 Φωνῶντα συνοτοῖσιν ἔς

σοφός, ὥστε γινώσκεις τὸ μέλλον καὶ δύνασαι ἔνεκα μὲν τοῦ πλοῦτου νὰ ἐπιχειρῆς καὶ νὰ πειράσῃς δικαίων καὶ ἐνδύξων ἔργων, ἔνεκα δὲ τῆς ἀρετῆς, ἦτοι τῆς σοφίας νὰ φέρῃς εἰς πέρας τὸ ἀεὶ ἐπιχειρούμενον. — ἐν τοῖσιν] ἐν τοῖς εὐσεβέσι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων». — ὡς Ἐκτορα ἔσφηλε κ. τ. λ.] «διότι οὗτος ὁ Ἄχιλλεὺς κ. τ. λ.» Τὸ ὅς ἔχει σημασίαν αἰτιολογικὴν ἀπαριθμῆι δηλονότι τὰ αἴτια, δι' ἃ ὁ Ζεὺς δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ ὁ Ἄχιλλεὺς εἰς τὰς νήσους τῶν μακάρων. — Κύκνον . . . πόρε] «Ἱστορία περὶ τοῦ Κύκνου· δύο Κύκνοι ἐγένοντο, ὁ μὲν Ἄρσος υἱὸς ὁ ἐν Θετταλίᾳ τοῦς παριόντας λοχῶν καὶ ἀποκτείνων καὶ βουλόμενος ταῖς κεφαλαῖς ναὸν ἀνεγείρειν τῷ πατρὶ, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ναὸς ἔχων καὶ συμμαχῶν τοῖς Τρωσίν, ἰστάμενος ἐν στενῷ τῆς ἐκεῖ θαλάσσης καὶ οὐκ ἔων τοὺς Ἕλληνας ἀποβῆναι, ὃν Ἄχιλλεὺς ἀπέκτεινεν» Π. Σ. — Ἄσῳς . . . Αἰθίοπα] «Ἱστορία περὶ τοῦ Μέμνονος· Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας δύο παιδὲς γίνονται. Μέμνων καὶ Ἡμα-

θίων, ὧν ὁ μὲν ἀνῆρέθῃ ὑπ' Ἀχιλλέως, Ἡραθίων δὲ ὑπ' Ἡρακλέους κατὰ τὴν ἀπελασίαν τῶν Γηρῶν βροῶν ἐμυθεύσαντο δὲ αὐτοῦς Ἡμέρας εἶναι παῖδας διὰ τὸ Αἰθίοπας ὄντας λευκοὺς καὶ ὠραίους εἶναι» Π. Σ.

— Στ. 149-159. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος . . . πρὸς ὄρουχα θεῖον] Ἐνταῦθα ἀναλαμβάνει ὁ ποιητὴς ἐκ τῆς μουσοληφίας καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὅστις μέχρι τοῦδε ἀπ' ἀρχῆς κατεῖχεν αὐτόν, καὶ παρατηρεῖ, ὅτι προσφύεστατα καὶ ἐπιτυχέστατα ἐξόμνησε τὸν Θήρωνα, μὴ κρατῶν δὲ τῆς χαρᾶς ἐξορμᾶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν περὶ τὴν ποιήσιν ἑαυτοῦ εὐφροάν καὶ νὰ μεμψῆ τῶν ἄλλων ποιητῶν τῶν αὐτῷ ἀντεριζόντων τὴν ἀφύταν. — Πολλά μοι . . . χατίζει] «Πολλοὺς ἐπαίνους γινώσκω ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τούτους ταχέως καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ δύναμαι νὰ ἐκφράσω εὐστοχώτατα· οὔτινες τοῖς σοφοῖς μόνοις καταληπτοὶ εἴσιν, τοῖς δὲ πολλοῖς ἀκατάληπτοι ὄντες δέονται ἐρμηνείας». — ὠκέα βέλη] Πανταχοῦ ὁ Πίνδαρος τὰς ὑψηλὰς καὶ ποιητικὰς ἐπιτυχῶς ἐκπεφρασμένας ἐννοίας βέλη καλεῖ· ὠκέα δὲ διότι ἐκφράζει τὰς ἐννοίας ταύτας μετὰ ταχύτητος καὶ μεγίστης βραχυλογίας. Περὶ τῆς μεταφορικῆς ἐννοίας, καθ' ἣν ὁ Πίνδαρος χρῆται τῇ λέξει «βέλη» ὄρα Σημ. εἰς Ἴσθμ. Ε'. 55-57. — ὑπ' ἀγκῶνος ἔνδον φαρέτρης] «ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος μοι ἔνδον τῆς βελοθήκης». Π. Σ. «φαρέτρης δὲ τῆς διανοίας· τὸ δὲ ὑπ' ἀγκῶνος ὡς πρὸς τὸ φαρέτρης ἀκουστέον· οὕτω καὶ Βουκόλος (Θεοκρ. 17.30) Ὑπωλέιον τε φαρέτραν λέγει· εἰώθασι γὰρ οἱ Σκύθαι ὑπὸ τῶν ἀγκῶνα βέλη βασταάζειν» Π. Σ. ὅτι δὲ φαρέτρα τῶν βελῶν ἐστὶν ἡ διάνοια, αὐτὸς ὁ Πίνδαρος φησι παρακατιῶν στ. 163 φρενὸς εὐκλέας (ὑστέρους). — ἐντί] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἐστίν — φωναέντα συνετοῖσιν] «φωνήν ἀφιέντα καὶ σαφῆ παρὰ σοφοῖς» Π. Σ. ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων χατίζει] «εἰς δὲ τὸ κοινὸν καὶ εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ χυδαιότερους ἐρχόμενοι (οἱ λόγοι, τὰ βέλη)

Δὲ τὸ πᾶν, ἐρμηνέων

Χατίζει σοφὸς ὁ πολ-

λὰ εἰδὼς φυᾶ.

155

Μαθόντες δὲ, λάβροι

Παγγλωσσία, κόρακες ὧς.

Ἄκραντα γαρούμεν,

Ἄ. ε. Κ. ὦ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον,

160

Ἄγε, θυμέ. τίνα βάλλομεν

Ἐκ μαλθακᾶς αὐτε φρε-

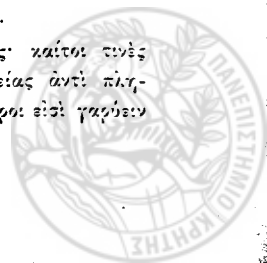
νὸς εὐκλέας ὀϊστοῦς

Ἴέντες; ἐπὶ τοι

ἐρμηνείας χρήζουσιν». Π. Σ. — σοφὸς . . . φυᾶ] «σοφὸς ποιητῆς ἔστι, ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ ἐκ φύσεως ὢν ποιητῆς». — μαθόντες δὲ . . . θεῖον] «οἱ δὲ μαθόντες μὲν μὴ ἔχοντες δὲ φύσιν ποιητικὴν σφειδρᾶ πολυλογία χρώμενοι κρώζουσιν ἀτελειώτα ὡς κόρακες· καὶ οὕτω ἢ ποιήσις αὐτῶν πρὸς τὴν ποίησιν τῶν φύσει ποιητῶν παραβαλλομένη ἐστὶν ὡς τὸ μεγαλεῖον τῶ κοράκων πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀετοῦ. «Αἰνίττεται Βακχολίδην καὶ Σιμωνίδην, ἑαυτὸν λέγων ἀετὸν. κόρακας δὲ τοὺς ἀντιτέχνους, τοὺς εὐφρεῖς ἀετοῖς παραβάλλον, τοὺς ἀφροεῖς κόραξιν» Π. Σ. Ὅτι μὲν οἱ μαθόντες παραβάλλονται ἐνταῦθα πρὸς τοὺς κόρακας, τούτο ἕκαστος ὀρᾷ.

στ. 158. τὸ πᾶν ἐκ διορθώσεως Boeck. ἐγένετο δὲ ἡ διορθωσις διότι τὸ ἐν τῇ κειμένῳ πᾶν ἐστὶ βραχύ.

στ. 158. γαρούμενον γραφή οὐκ ἀπίθανος· καίτοι τινὲς οὐ παραδέχονται, ὅτι ὁ Δυϊκὸς εὑρηται ἄνευ νοθείας ἀντὶ πληθυντικοῦ. Τὸ δὲ λάβροι γαρούμενον ἴσον τῷ «λάβροι εἰσι γαρούμενον (ὥστε γαρούμενον).

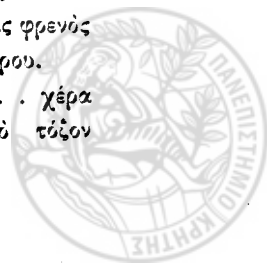

Ἐσαύτως φανερά εἶσι καὶ τὰ ὅμοια, καθ' ἃ παραβάλλονται διηλ. ἢ ἀτελεύτητος φλυαρία αὐτῶν καὶ ὁ ἀτελεύτητος κρωγμὸς τῶν κοράκων. Ὅτι δὲ καὶ οἱ φύσει ποιηταὶ παραβάλλονται πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιχα διηλ. πρὸς τὸν ἀετὸν, καὶ τοῦτο ἐστὶ φανερόν· κατὰ τί ὅμως ὅμοιον παραβάλλονται πρὸς τὸν ἀετὸν, τοῦτο πρέπει νὰ εὔρωμεν. Εἶπεν ἀνωτέρω ὁ Πίνδαρος, ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ εἰς τὸ πᾶν ἐρμηνέων χατίρσουσιν. Ἄρα οἱ λόγοι τῶν φύσει ποιητῶν δὲν ἐννοοῦνται παρὰ τοῖς πολλοῖς, ἢ μᾶλλον, ὡς θέλει αὐτὸς ὁ Πίνδαρος νὰ ἐκφράσωμεν (ἐκ τοῦ φωνᾶντα συνετοῖσιν), εἰς τὸ πᾶν δὲν φωνοῦσιν. Ἀλλὰ οὐδὲ ὁ ἀετὸς φωνεῖ. Ἴδου λοιπὸν κατὰ τί (παραβάλλονται ἐνταῦθα) οἱ φύσει ποιηταὶ πρὸς τὸν ἀετὸν, κατὰ τὸ μὴ φωνεῖν. Ἔστι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ μὲν ἀετὸς ἐντελῶς οὐ φωνεῖ· ὁ δὲ φύσει ποιητὴς φωνεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ φωνεῖ μόνον τοῖς συνετοῖς· καὶ ἡ μικρὰ αὕτη ὁμοιότης ἀρκεῖ ποιητῇ ὄντι τινὶ νὰ ποιήσῃ παράθεσιν. Ὅθεν ἢ ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ Πινδάρου ἐξαγομένη ἀναλογία ἐστὶ· τὸ μεγαλεῖον τῆς ποιήσεως τῶν μαθήσει ποιητῶν ἔχει πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῶν κοράκων, ὡς τὸ μεγαλεῖον τῆς ποιήσεως τῶν φύσει ποιητῶν, πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀετοῦ.

— Στ. 160. Ἐπεχε . . . θυμέ] Καταλαμβάνεται πάλιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ· καὶ λέγει τῇ ψυχῇ αὐτοῦ κράτει νῦν τὸ τόξον πρὸς τὸν σκοπὸν μὴ ἐξέρχῃ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου.

— Στ. 161-164. τίνα βάλλομεν . . . ἰέντες] Ὁ θυμὸς ἐτοιμάζει τὸ τόξον πρὸς τὸν σκοπὸν, παρασκευάζεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ὕμνου· ὁ δὲ ποιητὴς ἐρωτᾷ, τί ἔτι τῶν ἀξίων ἐπαίνου τοῦ Θήρωνος μένει, τίνα ὑμνήσωμεν; — βάλλομεν] ἀντὶ ὑποτακτικῆς, ὡς καὶ ἐν Ὀλυμ. Α΄. στ. 12. ἀὐδᾶσομεν — ἐκ μαλθακᾶς φρενὸς ὀϊστοῦς ἰέντες] Παρατήρει τὸ κάλλος τοῦ ὀξυμῶρου.

— Στ. 164-173. Ἐπί τοι Ἀκράγαντι . . . χέρα Θήρωνος] «Ἀποκρίνεται ὁ θυμὸς. Ἔπεινα τὸ τόξον

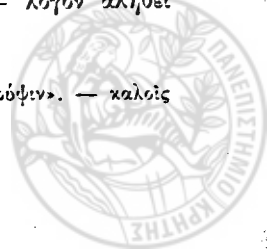

- Ἀκράγαντα τανύσαις, 165
 Αὐδάσομαι ἐνὸρκιον
 Λόγον ἀλαθεὶ νόφ,
 Τεκεῖν μὴ τιν' ἑκατόν
 Γε ἐτέων πόλιν
 Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον 170
 Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
 φθονέστερόν τε χέρα,
 Ἐ. ἐ. Κ. ἡ.
 Θήρωνος. Ἄλλ' αἶνον ἔβα κόρος
 Οὐ δίκαιον συναντόμενος, ἀλ-
 λά μάργων ὑπ' ἀνδρῶν, 175
 Τὸ λαλαγήσαι θέλων
 Κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν κακοῖς
 Ἔργους. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
 Ἐκεῖνος ὅσα χάσματ' ἄλ-
 λους ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο; 180

πρὸς τὴν Ἀκράγαντα καὶ θὰ ὀρκισθῶ, ὅτι ὁ λόγος, ὃν
 θὰ εἶπω πρὸς ἔπαινον αὐτῆς, ἀληθὴς ἐστίν, ὅτι δηλαδὴ
 μηδεμία ἄλλη πόλις ἐγέννησεν ἐν διαστήματι ἑκατόν ἐτῶν
 ἄνδρα διὰ μὲν τῆς φρονήσεως εὐεργετικώτερον τοῖς φί-
 λοις, διὰ δὲ τοῦ πλοῦτου ἐλευθεριώτερον τοῦ Θήρωνος».
 — ἐπὶ Ἀκράγαντα τανύσαις αὐδάσομαι] «ἐτάσσα ἐπὶ
 Ἀκράγαντα τὸ τάξον, ἤτοι παρεσκευάσθη γὰ ἐπαινέσω
 τὴν Ἀκράγαντα καὶ θὰ εἶπω». Ἡ μετοχὴ τανύσαις
 (Δωρ. ἀντὶ τοῦ τανύσαις) ἀπλῶς ῥηματικὴ. Τὸ δὲ αὐ-
 δάσομαι ἀπλῶς ἀντὶ αὐδάσω. — λόγον ἀλαθεὶ

στ. 165. Ἀκράγαντα ἐν τισὶ χειρογρ.

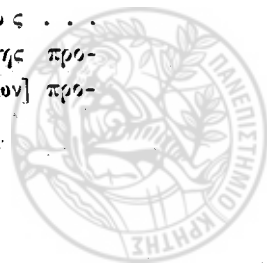
στ. 177. Τὸ κρύφον ἐστὶν ἴσον τῷ «κρύψιν». — καλοῖς
 ἐν τινὶ χειρογράφῳ.

νόφ τεκεῖν μή τινα] «λόγον περιέχοντα νοῦν, ἔννοιαν ἀληθῆ, ἤτοι ἀλήθειαν, ἣτις ἐστὶ μὴ τινα τεκεῖν».
 — ἑκατόν γε ἐτέων] «ἐν διαστήματι ἑκατόν ἐτῶν ἀπὸ τῆς κτίσεως αὐτῆς». «Ἀκρόγας γὰρ ἐν τῇ πεντηχοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐκτίσθη. Θήρων δὲ ἐν τῇ ἑβδομηχοστῇ ἐνίκησεν· ἐπειδὴ οὖν εἴκοσιν Ὀλυμπιάδες διὰ μέσου εἰσὶν, ἡ δὲ Ὀλυμπιάς διὰ πέντε χρόνων ἐγίγνετο, ἑκατόν χρόνων ἀριθμὸς γίγνεται· πεντάκις γὰρ εἴκοσιν ἑκατόν» Π. Σ.
 — μή τινα πόλιν τεκεῖν] «ὅτι μηδεμίᾳ ἄλλῃ τις πόλις ἔτεκεν». — φίλοις . . . Θήρωνος] Σύνταττε· ἄνδρα φίλοις εὐεργέταν μᾶλλον ἀφθονέστερόν τε Θήρωνος· ἤτοι ἄνδρα ἔχοντα τὰς δύο ταύτας ἀρετὰς μείζονας τοῦ Θήρωνος· νὰ εὐεργετῇ τοὺς φίλους διὰ τῆς φρονήσεως καὶ νὰ βοηθῇ αὐτοὺς διὰ χρημάτων. — φίλοις . . . χέραι] ἴσον «ἄνδρα πρὸς φίλους πραπίσι μὲν εὐεργετικωτέρας, χερὶ δὲ ἀφθονεστέρᾳ».

— Στ. 173-177. ἀλλ' αἶνον ἔβα . . . ἐσθλὸν καλοῖς ἔργοις] «ἀλλὰ τῷ ἐπαίνῳ καὶ τῇ δόξῃ τοῦ Θήρωνος ἐπήλθεν ὕβρις ἄδικος ἀνδρῶν ἀπλήστων, ἣτις αἰεὶ θέλει νὰ φλυαρῇ καὶ νὰ κρύπτῃ τὰ καλὰ ἔργα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν». — αἶνον ἔβα] «ἐπέβη, ἦλθεν ἐναντίον τοῦ αἶνου, οὗ ἐστὶν ἄξιος ὁ Θήρων». — κόρος] τῶν φίλων, οὗς π ρ α π ί σ ι καὶ χ ε ρ ῖ ἀ φ θ ὄ ν φ ε ὑ ε ρ γ ε τ η σ ε ν. Οἱ φίλοι ἐκορέσθησαν ἐκ τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν τοῦ Θήρωνος, καὶ ἐτράπησαν εἰς ὕβριν καὶ καταστροφὴν τῶν ἐπαίνων αὐτοῦ» — οὐ δίκᾳ συναντόμενος] «οὐ συμμαχῶν τῇ δικαιοσύνῃ». — ἀλλ' ὑπὸ μάργων ἀνδρῶν] «ἀλλὰ συναντόμενος ὑπὸ μάργων ἀνδρῶν». Ἐννοεῖ δὲ τοὺς περὶ Κάπρον καὶ Ἰπποκράτην (ὄρ. σημείωσιν εἰς στ. 29-33.) Ἔστι δὲ τὸ ἔβα κόρος . . . ὑ π ' ἀ ν δ ρ ῶ ν ἴσον τῷ «ἔβα κόρος οὐκ ἐκ δίκης προερχόμενος, ἀλλ' ἐκ μαργουσύνης ἀνδρῶν. — θέλων] προσωποποιεῖ ἀντὶ τοῦ «ἀνδρῶν θελούντων».

Στ.— 178. ἀριθμόν] ἑαυτῆς.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἄναξιφόρμιγγες Ὕμνοι, τίνα θεόν, τίνα ἥρωα, τίνα ἄνδρα θὰ κελαδήσωμεν; Βεβαίως Πίσσα μὲν ἔστι Διὸς· τοὺς δὲ Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας συνέστησεν Ἡρακλῆς ἐκ τῶν ἀκροθινίων τῶν λαφύρων τοῦ πολέμου. Θήρωνα δὲ πρέπει νὰ κηρύξητε μετὰ μεγάλης φωνῆς, ἐπειδὴ ἐνίκησε τεθρίππῳ, ἄνδρα δίκαιον τοῖς φίλοις, στήριγμα τῆς Ἀκράγαντος ὀρθόπολιν, ἄνθος ἐνδόξων προγόνων, οἵτινες μετὰ πολλὰ πάθη, τῆς ψυχῆς κατέλαβον τὴν ἱερὰν κατοικίαν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἦσαν ὀφθαλμὸς τῆς Σικελίας· καὶ ἠκολούθει αὐτοὺς αἰὼν ἀγαθῆς μοίρας πλοῦτον τε καὶ χάριν προσθέτων ταῖς ἐμφύτοις ἀρεταῖς. Ἄλλ', ὦ παῖ Κρόνου καὶ Ῥέας, διοικῶν τὸν Ὀλυμπον καὶ τὸν κορυφαϊότατον τῶν ἀγῶνων καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ Ἄλφειου, θερμανθεὶς ταῖς ᾠδαῖς περιποίησον εὐμενῶς ἔτι καὶ τοῖς ἐκγόνοις τὴν γῆν τῶν ἑαυτῶν πατέρων. Τῶν γὰρ ἔργων τῶν δικαίως ἢ ἀδίκως πεπραγμένων τὸ τέλος οὐδ' ὁ πάντων πατήρ χρόνος δύναται νὰ καταστήσῃ ἀποίητον· λήθη ὅμως δύναται νὰ ὑπάρξῃ σὺν τύχῃ εὐδαίμων· διότι πάθος ἔχθιστον δαμασθῆν ὑπὸ ἀγαθῶν τέρψεων ἐντελῶς ἀπόλλυται, ὅταν θεῖα μοῖρα πέμπῃ πρὸς τὰ ἄνω ὑψηλὸν ἔλβον. Ἀρμόζει δὲ ὁ λόγος οὗτος ταῖς εὐθρόνοις

κέραις τοῦ Κάδμου, αἱ ὁποῖαι ἔπαθον μὲν μεγάλα, τὸ δὲ πάθος αὐτῶν ἔπεσε βαρὺ κατανικηθὲν ὑπὸ κρεισσόνων ἀγαθῶν. Ἀπέθανε μὲν βροντῇ κεραυνοῦ ἢ μακρόθριξ Σεμέλη, ἀλλὰ νῦν ζῆ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς· φιλεῖ δὲ αὐτὴν πολὺ πάντοτε ἢ Παλλὰς καὶ ὁ πατὴρ Ζεὺς· φιλεῖ δὲ ὁ παῖς αὐτῆς ὁ κισσοφόρος. Λέγουσι δὲ, ὅτι καὶ τῇ Ἴνοι ἔστι διατεταγμένος· διὰ παντὸς τοῦ χρόνου βίος ἀθάνατος ἐν θαλάσῃ μεταξὺ τῶν θαλασσίων θυγατέρων τοῦ Νηρέως. Βεβαίως τὸ εἶδος τοῦ θανάτου οὐκ ἔστι γνωστὸν κατὰ τι τοῖς βροτοῖς, οὐδὲ ὅποτε θὰ τελευτήσωμεν σὺν ἀβλαβεῖ ἀγαθῷ ἐν ἡσυχῇ ἡμέρᾳ θυγατρὶ τοῦ Ἥλιου, ἢ τὸναντίον ρεύματα δὲ ἄλλοτ' ἄλλα μετὰ εὐθυμῶν καὶ πόνων ἔρχονται τοῖς ἀνθρώποις. Οὕτω λοιπὸν ἢ Μοῖρα, ἣτις παρέχει αὐτοῖς μετὰ θείας εὐδαιμονίας κληρονομικὴν τὴν εὐφρόσυνον εὐτυχίαν, ἐπήγαγεν καὶ τι πάθος ἐπίμονον ἐν ἄλλῃ χρόνῳ, ἀπ' οὗ ὁ υἱὸς ἐφόνευσε τὸν Λαῖον ἐκ μοίρας συναντήσας αὐτῷ, ἐτέλεσε δὲ τὸ ἐν Πυθῶνι πάλαϊ χρησιμοδοτηθέν. Ἰδοῦσα δὲ τοῦτο ἢ ὄξεϊα Ἐρινυὺς ἐφόνευσε δι' ἀλληλοκτονίας τὸ ἀνδρεῖον γένος αὐτοῦ. Περσόντι δὲ τῷ Πολυνείκει ἐλείφθη Θέρσανδρος ἐν τοῖς τῶν νέων ἄθλοις καὶ ἐν ταῖς μάχαις τοῦ πολέμου τιμώμενος, κλάδος τῶν Ἀδρασιδῶν, βοηθὸς τῷ πατρικῷ οἴκῳ. Ἐκ τούτου καταγόμενος ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνησιδάμου πρεπὲι νὰ ἐγκωμιάζηται ἐν μέλεσι καὶ λύραις. Διότι ἐν μὲν Ὀλυμπίᾳ αὐτὸς ἔλαβε στέφανον. Πυθοὶ δὲ καὶ ἐν Ἴσθμῷ κοιναὶ Χάριτες ἤγαγον εἰς τῶν

ὁμόκληρον ἀδελφὸν ἄνθη τεθρίππων δωδεκάκις διαδραμιόντων τὸ στάδιον. Τὸ δὲ πειρώμενός τις ἀγῶ νος νὰ ἐπιτύχη, τοῦτο ἐλευθεροῖ αὐτὸν τῶν δυσαρσεκειῶν. Τῷ ὄντι ὁ πλοῦτος ἀρετῇ κεκοσμημένος παρέχει εὐκαιρίαν καὶ τούτων καὶ ἐκείνων τῶν ἀγαθῶν, ὑποβάλλων τῷ νῷ βαθεῖαν μέριμναν εἰς τὸ θηρεῦειν ταῦτα, ἀστῆρ ἀρίζηλος, ἀλγθινὸν φέγγος ἀνδρός. Ἐὰν δὲ τις ἔχη αὐτὸν, γινώσκει τὸ μέλλον, ὅτι μετὰ θάνατον οἱ μὲν ἐνταῦθα ἀδιορθώτους φρένας ἔχοντες αὐτίκα τιμωροῦνται· διότι τὰ ἐν τῇδε τῇ ἀρχῇ τοῦ Διὸς ἀμαρτήματα δικάζει τις ἐν Ἄδου καταναγκαστικῇ ἐχθρᾷ ἀποφάσει δικαιολογῶν αὐτήν, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἐπίσης καὶ τὰς νύκτας ἐπίσης καὶ τὰς ἡμέρας ἥλιον ἔχοντες ἀπονέστερον διάγουσι βίον οὐ ταράσσοντες τὴν γῆν δι' ἰσχυρῶν χειρῶν, οὐδὲ πόντιον ὕδωρ διὰ μάταιον βίον· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκοῦντες, ζῶσι παρὰ τοῖς τιμί-οις ἐκ τῶν θεῶν αἰῶνα ἄδακρυν· οἱ δὲ ἀλιτροὶ τρομερὸν βαστάζουσι πόνον. Ὅσοι δὲ τρίς ἐν τῇ γῇ καὶ τρίς ἐν Ἄδου μείναντες ἀπέσχοντο τὴν ψυχὴν ὄλως ἀδίκων ἔργων, οὗτοι ἤνυσαν τὴν ὁδὸν τοῦ Διὸς πρὸς τὴν πόλιν τοῦ Κρόνου εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων, ἔνθα περιπνέουσιν αὔραι ὠκεανίδες· ἄνθη δὲ χρυσᾶ λάμπουσι· ἄλλα μὲν χερσαῖα ἀπὸ ἀγλαῶν δένδρων, ἄλλα δὲ τὸ ὕδωρ τρέφει· ἐξ ὧν ὄρμοις καὶ στεφάνοις κοσμοῦσι τὰς χεῖρας καὶ τὰς κεφαλὰς κατὰ ὀρθὴν διάταξιν τοῦ Ῥαδαμάνθους ὃν ὁ πατήρ Κρόνος ἔχει πρόθυμον

αὐτῷ πάρεδρον ὁ πόσις τῆς Ῥέας τῆς ἐχούσης
 θρόνον ὑψηλότατον πάντων. Ἐν τούτοις συγκατα-
 λέγονται καὶ Πηλεὺς καὶ Κάδμος καὶ Ἀχιλλεὺς
 ἤνεγκεν ἐνταῦθα ἡ μήτηρ, ἀφ' οὗ παρακλήσεσιν
 ἔπεισε τὴν καρδίαν τοῦ Διὸς, ὅστις κατέβριψε τὸν
 Ἔκτωρα τὸν ἀκαταμάχητον ἀστραβῆ, κίονα τῆς
 Τροίας καὶ ἔπεμψε τὸν Κύννον εἰς θάνατον καὶ
 τὸν παῖδα τῆς Ἥους Αἰθίοπα. Πολλὰ ταχέα
 βέλη ἔχω ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα ἐντὸς τῆς φαρέτρας
 φωνὴν ἐκβάλλοντα τοῖς σοφοῖς μόνον, εἰς δὲ τοὺς
 πολλοὺς ἔχοντα ἀνάγκην ἐρμηνέων· σοφός ἐστιν
 ὁ πολλὰ εἰδὼς σὺν τῇ βοήθειᾳ τῆς φύσεως, οἱ δὲ
 μαθόντες μὴ ἔχοντες φύσιν μαθήσεως σφοδροὶ
 εἰσιν ὥστε τῇ πολυλογίᾳ νὰ κρώζωσιν ὡς κόρα-
 κες πρὸς ἀετὸν παραβαλλόμενοι· Ἄγε νῦν, θυμὲ,
 διεύθυνε τὸ τόξον πρὸς τὸν σκοπὸν. Τίνα θέλεις
 νὰ τοξεύσωμεν πάλιν ρίπτοντες ἐκ μαλθακῆς
 φρενὸς εὐκλεᾶ βέλη; Πρὸς Ἀκράγαντα τανύ-
 σασ θὰ εἶπω μεθ' ὄρκου λόγον ἔχοντα ἔννοιαν
 ἀληθῆ, ὅτι μηδεμίᾳ πόλις ἐν διαστήματι ἑκατὸν
 ἐτῶν ἐγέννησεν ἄνδρα, εὐεργετοῦντα τοὺς φίλους
 διὰ τῆς φρονήσεως καὶ διὰ τοῦ πλοῦτου μᾶλλον
 τοῦ Θήρωνος. Ἀλλὰ τῷ ἐπαίνῳ αὐτοῦ ἐπῆλθε φθόνος
 οὐχὶ ὑπὸ δικαίων κατὰ τι ἀνδρῶν, ἀλλ' ὑπὸ
 ἀπλήστων, ὅστις ἤθελε νὰ φλυαρήσῃ καὶ τοῖς
 κακοῖς αὐτῶν ἔργοις νὰ κρύψῃ τὰ ἀγαθὰ ἔργα
 ἐκείνου· ἐπειδὴ ἡ μὲν ἄμμος δὲν δύναται νὰ ἀριθ-
 μηθῆ· ὅσας δὲ ἐκεῖνος ἐποίησε τοῖς ἄλλοις εὐερ-
 γεσίας, τίς δύναται νὰ φράσῃ;

ΟΔΥΜΙΑ

ΕΙΔΟΣ Γ'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι ΑΠΗΝΗι.

—*—

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τοῦ εἴδους.

Αἱ μὲν στροφαὶ καὶ ἀντιστροφαὶ σύγκεινται ἐκ κώλων ἑννέα· ἣ
δὲ ἐπιφθόσ ἐξ ἐτέρων τσοῦτων.

—

Στροφαὶ καὶ ἀντιστροφαί.

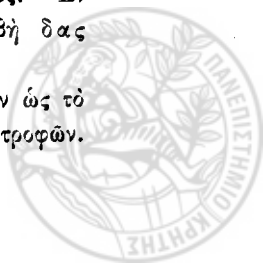
- Κῶλον 1. $\dot{\text{—}} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} | \text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \dot{\text{—}}$ Διπενθημιμερές καταληκτικόν, ἐγκωμολογικὸν καλούμενον, τοῦ πρώτου δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, τοῦ δευτέρου Ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καταληκτικοῦ. Καλεῖται δὲ ἐγκωμολογικόν, διότι ἐκ τοιοῦτου μέτρου συνετίθεντο τὰ ἐγκώμια. Ἐὰν δὲ προγηῆται τὸ ἰαμβικόν πενθημιμερές, τότε καλεῖται τὸ μέτρον ἰαμβέλεγος.
- " 2. $\dot{\text{—}} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} | \dot{\text{—}} \text{—} \text{—}$ Δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ Ἴωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου. Καλεῖται δὲ προσοδιακόν τοῦτο· διότι ἐν ταῖς ἑορταῖς τοιούτοις ἐχρῶντο μέτροις.
- " 3. $\text{—} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} | \text{—} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} | \text{—} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}}$ Τρίμετρον προσοδιακόν ἀκατάληκτον.
- " 4. $\text{—} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} | \text{—} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} | \text{—} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}}$ Δίμετρον προσοδιακόν ὑπερκατάληκτον.
- " 5. $\dot{\text{—}} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} | \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}} | \text{—} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}}$ Τρίμετρον καταληκτικόν

προσοδιακόν. Ὁ Ἴωνικός ἐστὶν ἀπ' ἐλάσσονος καίμενος ἐν τέλει καταληκτικός· ἢ πρώτη συζυγία τροχαϊκή, ἢ δὲ δευτέρα χοριαμβική.

- Κῶλον 6. — — — — — Ἰαμβικόν πενθημιμερές.
 " 7. — — — — — Τροχαϊκόν δίμετρον ἀκατάληκτον.
 " 8. — — — — — | — — — — — Ἐγκωμιολογικόν, ὡς τὸ πρῶτον.
 " 9. — — — — — | — — — — — Τρίμετρον ἀκατάληκτον Στρησιχόρειον ἐξ ἐπιπέριτων δευτέρων. Καλεῖται δὲ ἐκ τοῦ εὐρόντος Στρησιχόρου.

Ἐπωδός.

- Κῶλον 1. — — — — — | — — — — — Τροχαϊκόν δίμετρον ἀκατάληκτον.
 " 2. — — — — — Δακτυλικόν πενθημιμερές.
 " 3. — — — — — | — — — — — Προσοδιακόν τρίμετρον καταληκτικόν· ὡς τὸ πέμπτον κῶλον τῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν.
 " 4. — — — — — | — — — — — Ἰαμβικόν δίμετρον ἀκατάληκτον.
 " 5. — — — — — | — — — — — Προσοδιακόν δίμετρον ἀκατάληκτον τοῦ δευτέρου Ἴωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, τοῦ πρώτου χοριαμβικῆς συζυγίας.
 " 6. — — — — — | — — — — — Ἐγκωμιολογικόν ὅμοιον τῷ πρώτῳ τῶν στροφῶν.
 " 7. — — — — — | — — — — — Ἐγκωμιολογικόν πλήρες τοῦ πρώτου μέρους δακτυλικῷ πενθημιμεροῦς τοῦ δευτέρου ἰαμβικῷ πενθημιμεροῦς.
 " 8. — — — — — Δακτυλικόν πενθημιμερές. Ἐν τῇ πρώτῃ ἐπωδῷ ἢ τελευταία συλλαβὴ δας ἐστὶ συναίρεσις τῶν δ α α εἰς δ α ε.
 " 9. — — — — — | — — — — — | — — — — — Στρησιχόρειον ὡς τὸ ἕννατον κῶλον τῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοιμίῳ (ἀπὸ στ. 1-6) ὑπισχνεῖται νὰ ὑμνήσῃ τὸν Θήρωνα ἐπὶ τῇ ἐν Ὀλυμπία νίκη οὔτῳ, ὥστε νὰ ἀρέσῃ τοῖς Τυνδαρίδαις, ὧν τὴν ἑορτὴν τελεῖ ἐν Τάραντι ὁ Θήρων κωμάζων. Εὐθὺς δὲ μεταβαίνει εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὑμῶν τὸν Θήρωνα μέχρι τοῦ στ. 26. Ἐντεῦθεν λαμβάνων ἀφορμὴν διηγεῖται περὶ τῆς ὑπὸ Ἡρακλέους συστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων καὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ὑπερβορέων κομίσεως τῆς ἐλαίας καὶ ἐν Ὀλυμπία φυτεύσεως. (μέχρι στ. 60). Ἐντεῦθεν μεταβαίνει καταλλήλως εἰς τὸ ὑμνήσαι καὶ τοὺς Τυνδαρίδας, καὶ ὑμῶν αὐτοὺς σὺν τῷ Θήρωνι καὶ τῇ φυλῇ αὐτοῦ ἐκτελεῖ τὴν ἐν τῷ προοιμίῳ ὑπόσχεσιν. Οὕτως ἀπὸ τοῦ στ. 75 μεταβαίνει εἰς τὸν ἐπίλογον λέγων, ὅτι ὁ Θήρων ἀφίκετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς δόξης καὶ εὐδαιμονίας, καὶ συμβουλεύων νὰ μὴ ζητῇ πλεονα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ὁ Ὑμνος οὗτος ἐποιήθη τῷ Θήρωνι, ἵνα δι' αὐτοῦ τελεσθῆ κῶμος ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Θεοξενίων, καθ' ἣν ὁ Θήρων καὶ τὸ γένος αὐτοῦ ἐξίλεον τοὺς Διοσκούρους δημοσίας ἐστιάσεις παρέχοντες. Ἡ δὲ Ὀλυμπιακὴ νίκη, δι' ἣν ἐξυμνᾷ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τὸν Θήρωνα καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ, ἐστὶν ἡ αὐτὴ καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ Β'. εἶδει· διότι εἰ τὴν δευτέρα, ἐκ παντὸς τρόπου ἔπρεπε νὰ ποιήσῃ μνησίαν καὶ τῆς πρώτης. Ἄλλ' οὔτε ἐνταῦθα, οὔτε ἐκεῖ μνημονεύει δύο Ὀλυμπιακῶν νικῶν ὅπερ ἐστὶ τεκμήριον ἱκανὸν νὰ πείσῃ ἡμᾶς, ὅτι ἡ νίκη μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐστὶν καὶ ἐν ταῖς δυοῖν ἰσθαῖς. Ὅτι μὲν ἡ νίκη ὀμνείται ἐνταῦθα ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Θεοξενίων, ἐξ' αὐτῆς τῆς ὁδοῦ δηλοῦται (στ. 67-74). Ἄπαντες οἱ Π. Σ. συμφώνως λέγουσιν, ὅτι τελοῦντι τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοξενίων τῷ Θήρωνι ἠγγέλθη, ὅτι ἐνίκησαν οἱ ἵπποι αὐτοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐκ τούτων δύναται νὰ εἰκάσῃ τις, ὅτι ἡ μὲν προηγουμένη ἠδὴ συντετέθη, ἵνα ἀσθῆ ἡ νίκη ἐν πομπῇ, ὅτε ἐξ Ὀλυμπίας ἐπέστρεψε τὸ νικηφόρον ἄρμα εἰς Ἀκράγαντα· ἡ δὲ παρούσα ἠδὴ συντετέθη μὲν ἐπὶ τῇ αὐτῇ νίκῃ, ἵνα ἀσθῆ ὁμως ἐν ἄλλῳ ἔτει, τὴν ἡμέραν οὐχὶ καθ' ἣν ἐνίκησεν, ἀλλὰ καθ' ἣν ἤλθεν ἡ ἀγγελία, ὅτι ἐνίκησεν. Ἦτοι ὁ Θήρων εὐθὺς μαθὼν ἐν ταῖς Θεοξενίαις, ὅτι ἐνίκησε, προσδῶρισε νὰ ἑορτάξῃ αἰεὶ ταύτην τὴν νίκην τὴν ἡμέραν τῶν Θεοξενίων. Διὰ μίαν λοιπὸν τοιαύτην ἑορτὴν συντετάχθη ἡ παρούσα ἠδὴ.

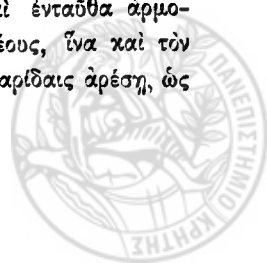
Σ. α. Κ. θ'.

ΤΥΝΔΑΡΙΔΑΙΣ τε φιλοξείνοις ἀδεῖν,
 Καλλιπλοκάμφ θ' Ἑλένα,
 Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, εὐχομαι,
 Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν
 Ὕμνον ὀρθώσαις ἀκαμαντοπόδων

5

— Στ. 1-6. Τυνδαρίδαις . . . ἄωτον] Ἐν τοῖς ἐξ
 τούτοις στίχοις περιλαμβάνεται τὸ προοίμιον τῆς ᾠδῆς·
 « Ὑμῶν ἐπὶ τῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκη τὸν Θήρωνα καὶ με-
 γάλων τὴν κλεινὴν Ἀκράγαντα, εὐχομαι νὰ ἀρέσω τοὺς
 τε φιλοξείνοις Τυνδαρίδαις καὶ τῇ καλλιπλοκάμφ Ἑλένῃ ».
 Δύο πράγματα ὑπόσχεται ἐν τῷ προοίμιῳ, ἐν μὲν, νὰ
 ὑμνήσῃ τὴν νίκην τοῦ Θήρωνος, ἕτερον δὲ νὰ τέρψῃ δι'
 αὐτοῦ τοῦ ὕμνου καὶ τοὺς Τυνδαρίδας. Ὅτι ταρπῶσι δὲ
 οἱ Τυνδαρίδαι διὰ τοῦ ὕμνου, οὐ μόνον, εἰ οὗτος ὑμνεῖ
 ἀξίως τὸν Θήρωνα, ἀλλ' ἐὰν καὶ περὶ αὐτῶν γένηται λό-
 γος πρεπόντως. Ὅτι δὲ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἔχει ὁ ποι-
 ητῆς, δῆλον ἐκ τῆς τοῦ μύθου τοῦ Ἡρακλέους ἐκτετα-
 μένης διηγήσεως· διότι ὡς ἐθεώρησε μεγίστην τιμὴν τῷ
 Ἱέρωνι νὰ ἀφιερῶσθαι (Ὀλ. Α΄.) αὐτῷ ἐν μέρος τῆς
 περὶ συστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ἱστορίας, οὕτω
 καὶ ἐνταῦθα ἀφιερῶσθαι τῷ Θήρωνι ἕτερον μέρος τῆς αὐτῆς
 ἱστορίας· καὶ ὡς ἐκεῖ ἐξελέξατο τὴν ἱστορίαν τοῦ Πέλο-
 πος καὶ Ταντάλου ἀρμοδίως, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀρμο-
 δίως ἐξελέξατο τὸν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους, ἵνα καὶ τὸν
 Θήρωνα μεγάλως τιμήσῃ καὶ τοῖς Τυνδαρίδαις ἀρέσῃ, ὡς

στ. 3. κλεινὴν ἐν τισιν.

ἀναφερομένου τοῦ μύθου καὶ πρὸς αὐτούς. Εὐχεται δὲ νὰ τέρψη τοὺς Τυνδαρίδας· διότι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς αὐτῶν ἑορτῆς τελεῖται καὶ ὁ κῶμος, ἐν ᾧ θὰ ἀσθῆ ὁ ὕμνος. «Ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι παρὰ τοῖς Ἀκραγαντίνοις διὰ τιμῆς εἶναι τοὺς Διοσκούρους, καὶ πατρίῳ ἔθει καὶ νῦν αὐτούς χρῆσθαι». Π. Σ. Ἐννοεῖ δὲ ὁ Ἀρίσταρχος τοῖς πατρίῳ ἔθει καὶ νῦν χρῆσθαι, ὅτι καὶ νῦν τὴν ἑορτὴν τὰ Θεοξένια μεγαλοπρεπῶς τελοῦσιν. Ἡ δὲ ἑορτὴ αὕτη ἔλαβε τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸν Π. Σ. οὕτως, «τοῖς Διοσκούροις εἰς θεοὺς ἀναχωρῶν Ἡρακλῆς τὴν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν ἐνεχείρισεν. Οὗτοι δὲ ἀφ' ἑαυτῶν ἐπενόησαν πανήγυριν, ἣν διὰ τὸ πρὸς πάντας τοὺς θεοὺς γίνεσθαι Θεοξένια ἐκάλου, οἶονεὶ ξενίαν καὶ τράπεζαν τῶν θεῶν». Π. Σ. Ἡ δὲ ἑορτὴ αὕτη ἐπεκράτησε νὰ τελεῖται καὶ εἰς τὸ μετέπειτα κατὰ τε πόλεις, καὶ ἐν ταῖς Ὀλυμπιακαῖς πανηγύρεσιν. «Συνέστησαν (οἱ Τυνδαρίδαι) τὴν ἑορτὴν, τὰ Θεοξένια, εἰς ἣν (ἐν Ὀλυμπίᾳ τελουμένην) πολλοὶ ξένοι συνέρρον καὶ φιλοφρονήσεως ἡξιοῦντο. Θεοξενίων ἑορταὶ παρ' Ἑλλήσιν οὕτως ἐπιτελοῦνται κατὰ τινὰς ὠρισμένας ἡμέρας, ὡς αὐτῶν τῶν Θεῶν ἐκδημούντων ταῖς πόλεσιν». Π. Σ. — φιλοξείνοις] «τοῖς υἱοῖς τοῦ Τυνδάρεω Διοσκούροις, τοῖς φιλοῦσι τοὺς ξένους». Π. Σ. «Φιλόξενοι δὲ εἰσιν οἱ Διόσκουροι οὐ διὰ τὰ Θεοξένια, ἀλλ' ὅτι σωτήρες εἰσι τῶν ἐν κινδύνῳ πιπτόντων, ὅπερ Σιμωνίδης διὰ παραδείγματος βεβαιῶι. Θεοκριτ. κβ'. 6-9 καὶ 25 «ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθῶσι, ὦ φίλοι ἄμφω». Heynius — ἀδεῖν] «εὐχομαι ἀδεῖν» ἀόριστος δεῦτερος ἐπικ. τοῦ ἦδω, τέρπω, ἀρέσκω. — γεραίρων] μετοχὴ χρονικὴ «ἐν ᾧ γεραίρω, νὰ ἀρέσω». — ὕμνον Ὀλυμπιονίκαν] «ὕμνον Ὀλυμπιονίκας ὕμνουντα». — ὀρθώσας] «ἀνεγείρας». Π. Σ. μεταφορικῶς ἐκ τῶν ἀνεγειρομένων καὶ οἰκοδομουμένων οἰκοδομημάτων, ἢ στηλῶν, ἢ ἀγαλμάτων. «Εὐχομαι ὀρθώσας ὕμνον νὰ ἀρέσω γεραίρων». — ἄωτον]

Ἰππων ἄωτον.

Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρίστα

Μοι νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον,

Δωρίῳ φωνᾶν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

Ἄ. α. Κ. θ'.

Ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν

10

Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι

Πράσσουντί με τοῦτο θεόδμητον χρέος,

«ὅστις ὕμνος ἄωτός ἐστιν καὶ κόσμος τῶν ἀκαμαντοπόδων Ἰππων τοῦ Θήρωνος». Π. Σ. Ὁρθότερα σύνταξις ἐστὶν αὕτη «Ὁρθώσαις ἄωτον Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ἀκαμαντοπόδων Ἰππων Θήρωνος» παραβαλ. πρὸς (Ὀλ. Η'. 99) ἄωτον ἐπίνικον χειρῶν. Ὅθεν ἄωτον ὕμνον σημαίνει «ἄριστον ὕμνον»· παράβαλ. πρὸς Ὀλ. Ε'. 2.

— 7-10. Μοῖσα δ' οὕτω . . . ἀγλαόκωμον] «Σὺ δὲ, ὦ Μοῦσα, οὕτω ἐπιθυμοῦντι, νὰ ἀρῶσω δηλονότι τοῖς Διοσκούροις ὕμνων τὸν Θήρωνα, ἐμπνευσὸν μοι νὰ εἴρω νέον λαμπρὸν τρόπον καὶ δι' αὐτοῦ μετὰ Δωρίου μέλους νὰ ἄσω πρὸς ἀγλαΐσμον τοῦ κόμου». Ὅρα, πόσον ἀνεπαισθήτως μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ προοιμίου εἰς τὴν ὑπόθεσιν. — Οὕτω

στ. 7. Ἡ γραφή ποι ἐστὶ κοινωτέρα, ὡς καὶ ἡ παρίστα Ἐπροτίμησα ὁμοῦσιν ἄλλοις τὰς γραφάς τοι καὶ παρίστα τὴν μὲν πρώτην παρέχοντος χειρογράφου τινός, τὴν δὲ δευτέραν ἑτέρου χειρογράφου, ἣν καὶ τῶν Π. Σ. τις γινώσκει. Ἐτι δὲ καὶ ἡ ἔννοια κατὰ ταύτας τὰς, γραφάς ἐστὶ πολλῶν κρείσσων τῆς κατὰ τὴν κοινὴν γραφῆν. Διότι συνεπέστερόν ἐστι νὰ παρακαλῆ τὴν Μοῦσαν νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ νὰ ὑμνήσῃ σύμφωνα τῇ ἐν στ. 3. γενομένῃ εὐχῇ, ἢ νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ Μοῦσα ἐνέμπνευσεν ἤδη νὰ ὑμνήσῃ κατὰ ταύτην τὴν εὐχὴν. Ὅθεν τὸ «παρίστα» ἐστὶ Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ «παρίστη».

στ. 12. θεόδμητον ἐν τισι,

τοί μοι παρίστα ἐναρμόξαι] «οὕτω μοι ἔχοντι, τοιαύτην ἐπιθυμίαν ἔχοντι, ἤτοι νὰ ἀρέσω κ. τ. λ. Παρίστη, «βοήθησον, ἔμπνευσον ἐναρμόξαι, νὰ ἐναρμόξω». Τό μοι συντακτέον οὐ μόνον τῷ παρίστα, ἀλλὰ καί τῷ οὕτω ἵνα ἔχη ταύτην τὴν ἔμφασιν «οὕτω μοι ἔχοντι». — πεδῆ λ φ] μεταφορικῶς ἀντί μέλει, ἀρμονία. — φωνὴν ἀγλαόκωμον] «ὕμνον ἀγλαίζοντα τὸν κῶμον». Λέγει δὲ ἀγλαόκωμον διότι ὁ ὕμνος οὗτος προσδιωρίζεται νὰ ἀσθῆ ἐν τῷ κῶμῳ, ὃν θὰ κωμάσῃ ὁ Θήρων ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Θεοξενίων ἐπὶ τῇ νίκῃ. Διὰ νὰ εἶναι λοιπὸν ἀγλαόκωμος, πρέπει νὰ ἐκτελῆ καὶ τὰ δύο, καὶ τὸν Θήρωνα ἀξίως νὰ ἐξυμνῆ καὶ τοῖς Διοσκούροις νὰ ἀρέσκῃ.

— Στ. 10-24. Ἐπεὶ χαίταισι . . . κόσμον ἐλαίας] «Δέομαί σου, ᾧ Μοῦσα, νὰ μοι ἐμπνεύσης νὰ κατασκευάσω ὕμνον ἀγλαόκωμον ἐπειδὴ ὅ τε στέφανος ὁ τεβείς ἐπὶ τῇ χαίτῃ τοῦ Θήρωνος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ ὡς χρέος θεόδητον τοῦτο, νὰ συμμίξω πρεπόντως τῷ παιδί κ. τ. λ. καὶ ἡ Πίσσα, ὅπου ἐνίκησεν, ἀπαιτεῖ νὰ ὑμνήσω αὐτὴν πρεπόντως, ἵνα καὶ τοῖς Διοσκούροις ἀρέσω, καὶ τὸν Θήρωνα λαμπρῶς ὑμνήσω». — ἐπὶ χαίταισι] ταῖς τοῦ Θήρωνος. — στέφανοι] ὁ ἐπὶ τῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκῃ στέφανος τοῦ Θήρωνος, ὃς βεβαίως ἔκειτο παρὰ τῷ βωμῷ τῶν Τυνδαριδῶν, ἐφ' ᾧ γίνεται νῦν θυσία διότι τοῖς Τυνδαριδαῖς παρὰ τῷ βωμῷ ἐστὶ πιθανόν, ὅτι ὁ Θήρων ἀφιερῶκει τὸν στέφανον ταύτης τῆς νίκης, εἰ ἔσπιν ἀληθές, ὅτι ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Θεοξενίων ἔλαβε τὴν ἀγγελίαν τῆς νίκης. — πράσσοντί με . . . χρέος] «ζητοῦσι τοῦτο (τὸ συμμίξαι) παρ' ἐμοῦ ὡς χρέος παρὰ τῶν θεῶν προσδιωρισμένον τῷ ποιητῇ». Παρὰ τῶν θεῶν δὲ δέδηται κατασκευάσται τοῖς νικῶσιν ἢ νίκῃ, παρὰ τῶν θεῶν ἄρα δέδηται καὶ τοῖς ποιηταῖς τὸ χρέος τοῦ ὑμνεῖν τοὺς νικῶντας. Ἡ φράσις καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς, π ρ ᾶ τ τ ω τ ῖ τ ι ν α, εἰσπράττω, ζητῶ τι παρὰ τινος, γνωστῆ. — ἐπέ-

Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρον,
Καὶ βοᾶν αὐλῶν, ἐπέων τε θέσιν,
Αἰνησιδάμου

15

Παιδι συμμίξαι πρεπόντως·

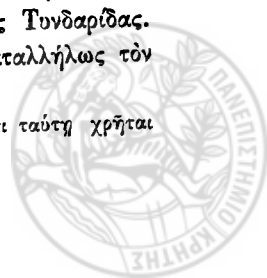
Ἄ τε Πίσα με γεγωνεῖν τὰς ἄπο
Θεόμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰοδαί,

Ἐ. α. Κ. θ'.

Ῥι τινι, κραίνων ἐφετμᾶς

ων θέσιν] «ἐννοίαν διὰ θέσεως λέξεων, ἴτοι διὰ ποιήσεως ἐκφραζομένην». — παιδι συμμίξαι] «νά συνενώσω τῷ παιδι, ἴτοι τῷ ὕμνῳ τοῦ παιδός». — ἄ τε Πίσα με γεγωνεῖν] «Καὶ ἡ Πίσα πράττει με γεγωνεῖν, ἀπαιτεῖ νὰ ὑμνήσω οὕτω· ἡ Πίσα, διότι ἐν αὐτῇ ἐνίκησεν ὁ Θήρων, καὶ ἐορτὴν τῶν Τυνδαριδῶν ἐορτάζει σήμερον, οἱ μέγα συνήργησαν εἰς τὴν σύστασιν τῶν ἀγῶνων· διὸ ἀπαιτεῖ νὰ ὑμνήσω αὐτήν, ἵνα καὶ ὁ Θήρων τὰ μέγιστα τιμηθῇ καὶ οἱ Τυνδαρίδαι ὑμνηθῶσιν. Ὅθεν τὸ Πίσα με γεγωνεῖν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ οὕτω «ἡ Πίσα ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Θήρωνος καὶ ὑπὲρ τῶν Τυνδαριδῶν νὰ ὑμνήσω αὐτήν, ἴτοι τοὺς ἐν αὐτῇ ἀγῶνας. Καὶ εὐθὺς ἀπὸ στ. 24. τὰν ποτε Ἰστρου κ. ἐξῆς ἄρχεται τοῦ περὶ Πίσσης λόγου· διότι ὅσα λέγει περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ἅπαντα ἀναφέρονται εἰς τὴν Πίσσαν. Πῶς δὲ ὁ λόγος ἢ ὁ ὕμνος τῆς Πίσσης θὰ ἀρέσῃ τοῖς Τυνδαριδαῖς; διότι ἐν αὐτῷ δίδεται ἀφορμὴ νὰ ὑμνηθῶσι καὶ οἱ Διόσκουροι ἀπὸ στ. 61-74. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία, δι' ἣν διηγείται ὁ ποιητὴς τὸν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους, ἵνα δηλ. λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ὑμνήσῃ καὶ τοὺς Τυνδαρίδας. Καὶ τῷ Ἱέρωνι (ἐν τῷ Α') ἀφιέρωσε καταλλήλως τὸν

στ. 21. γλεφάρων ἐκ διορθώσεως· διότι ταύτη χρῆται ὁ ποιητὴς ἐν ἄλλοις χωρίοις.

μῦθον τοῦ Πέλοπος, ὡς εἶπομεν, θεωρῶν τὸν τοιοῦτον ἔπαινον ὡς ἄριστον· καὶ ἐνταῦθα καταλλήλως ἀφιερῶ τῷ Θήρῳ τὸν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους· διότι καὶ τὸν Θήρῳ ὡσαύτως (ὡς ἐκεῖ τὸν Ἰέρωνα) ὅτι ἄριστα νομίζει, ὅτι ὕμνῃ, ἅμα δὲ καὶ ὅτι ἀρέσκει τοῖς Τυνδαρίδαις ὕμνων οὕτω τὸν Θήρῳ, ὥστε νὰ ὕμνῶνται συνάμα καὶ αὐτοί. — τὰς ἀπο θεύμοροι . . . κόσμον ἐλαίας]. Οἱ στίχοι οὗτοι ἐτέθησαν καὶ πρὸς ἔπαινον τοῦ Θήρῳ, ὃς ἐστέφθη τῷ στεφάνῳ τῆς Πίσσης, καὶ κυρίως ὡς δίοδος, δι' ἧς μεταβαίνει εἰς τὸν μῦθον τοῦ Ἡρακλέους. — θεύμοροι] διότι ἡ νίκη παρὰ θεῶν προσδιώριστα. «εἰ μὴ γὰρ θεοῦ προνοία νικήσαι τις, οὐδὲ ἄδεται». Π. Σ. Ἐτέθη δὲ ἡ λέξις αὕτη, ἵνα σημάνῃ τὸ μεγαλεῖον τῶν τιμῶν, ἃς ἔχει ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ νικήσας· ὡσεὶ ἔλεγε «τιμαί, αἱ οὐκ ἔρχονται ᾧ τινι δῆποτε, ἀλλὰ μόνον οἷς οἱ θεοὶ μέγα ἀγαπῶσιν». Ἡ δὲ λέξις «ἄσιδαι» σημαίνει τὰς ἐκ τῆς νίκης τιμὰς, αἵτινες διὰ τῶν ᾠδῶν καὶ ὕμνων ταχέως διαδίδονται ἀνὰ πάντας τοὺς λαοὺς. — ᾧ τινι] ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ μετέπεσεν εἰς τὸ ἐνικόν· τούτῳ, φησίν, ἀκολουθοῦσιν αἱ ᾠδαί, ὧτινι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὁ Ἑλλανοδίκης περιβάλλει τὸν στέφανον». Π. Σ. — ἐφετμὰς προτέρας] ἐντολὰς τοῦ Ἡρακλέους τὰς προτέρας ἀντὶ τοῦ τὰς ἀρχαίας, τούτέστιν, ἃς τὴν ἀρχὴν ἐκεῖνος ἐνετείλατο». — Αἰτωλὸς ἀνὴρ] «Πάντας τοὺς Ἡλείους Αἰτωλοὺς εἶπεν· οὕτω γὰρ ὠνομάσθησαν διὰ τὴν Ὀξύλου εἰς Ἥλιον ἀφιξίν, ὥσπερ Ἀσκληπιόδης ἀξίσι». Π. Σ. Ἱστορία, ὅθεν Αἰτωλοὶ οἱ Ἡλείοι. «Ὀξύλος τις ἀνὴρ, εἰς τῶν Αἰτωλῶν, ἠνίκα ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Ἡρακλεῖδαι ἠπείγοντο, καθηγήσατο αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ· ἀντιδόσεως δὲ τρόπῳ τὴν Ἡλείων ἡγεμονίαν παρ' αὐτῶν λαμβάνει, ἐξ' οὗ οἱ Ἡλείοι Αἰτωλοὶ ὠνομάσθησαν· διὰ τοῦτο οὖν Αἰτωλὸς ἀνὴρ εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἡλείου». Π. Σ. — Ἑλλανοδίκας] «Ἑλλανοδίκαι καλοῦνται οἱ προτεταγμένοι τοῦ ἀγῶνος, ἐπεὶ μόνοι Ἑλλήνες ἀγωνίζονται. Περί

- Ἡρακλῆος προτέρας, 20
 Ἄτρεκῆς Ἑλλανοδικῆς βλεφάρων,
 Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
 Ἄμφι κόμαισι βάλαι γλαυ-
 κόχροα κόσμον ἐλαίας. τάν ποτε
 Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἐνεικεν 25
 Ἄμφιτρυωνιάδας,
 Μνάμα τῶν Οὐλυμπία κάλλιστον ἄθλων,
 Σ. β'. Κ. θ'.
 Δάμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
 λωνος θεράποντα λόγῳ.
 Πιστὰ φρονέων, Διὸς αἶτει πανδόκῳ 30

δὲ τοῦ τῶν Ἑλλανοδικῶν ἀριθμοῦ Ἑλλάνικός φησι καὶ Ἀριστοῦδης, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον δύο, τὸ δὲ τελευταῖον δέκα τοσαῦται γὰρ αἱ τῶν Ἡλείων φυλαί, καὶ ἀφ' ἐκάστης εἰς ἦν Ἑλλανοδικῆς». Π. Σ. (Ὅρα καὶ Πaus. στ. 5, 9. 4) — βλεφάρων ὑψόθεν] «οὕτω γὰρ ἐστέφοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἀνακρέων, ἐπὶ δ' ὑφρῦσιν σελίνων στέφανον θέμενοι». Π. Σ. — γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας] «δέον εἰπεῖν γλαυκοχρόου πρὸς τὸ ἐλαίας, ἦτοι γλαυκὸν εἶδος ἐχούσης, γλαυκόχροα εἶπε πρὸ τὸ κόσμον.» Π. Σ.

— Στ. 24-29. τάν ποτε Ἴστρου . . . θεράποντα]

στ. 28, βάλαι ἐν τισι χειρογρ.

στ. 29. Ὅγε ἐν πολλοῖς. Ἄλλα ἡ γραφὴ λόγῳ ἀρμόζει μᾶλλον τῇ ἐνοίᾳ «ὁ Ἡρακλῆς πείσας λόγῳ τὸν θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος.»

στ. 30. αἶτει τινὲς τῶν παλαιῶν τὴν λέξιν ταύτην ἐκλαμβάνουσι ἐκ τοῦ αἵτος, (τέμενος, ἐνδιαίτημα) πτώσεως δοτικῆς καὶ οὐχὶ ὡς ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ἦται. Κατ' αὐτοὺς λοιπὸν ἡ πρότασις ἄρχεται ἀπὸ τοῦ (στ. 24) τάν ποτε, καὶ τελευτᾷ εἰς τὸ στέφανόν τ' ἀρετῆς. ἦτοι «ἦν (ἐλαίαν) ποτε ἤνεγκεν ὁ Ἄμφιτρυωνιάδης . . . διὰ τὸ πάνδοκον ἄλσος, τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ Διὸς (ἵνα ἦ) καὶ φύτρωμα σμικρὸν κοινὸν τοῖς ἀνθρώποις καὶ στέφανος ἀρετῆς».

«ἦν ποτε Ἡρακλῆς ἐκόμισεν ἀπὸ τῶν σκιαρῶν πηγῶν τοῦ Ἴστρου, ἵνα γένηται κάλλιστος στέφανος τῶν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι νικῶντων, πείσας τὸν θεράποντα τοῦ Ἀπόλλωνος λαὸν τῶν Ὑπερβορείων νὰ παραχωρήσωσιν αὐτῷ τὸ φυτὸν τοῦτο». — Ἀμφιτροωνιάδας] «κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾧ γίνεται Ἀμφιτροωνιάδας διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ ἀκόλουθον Ἀμφιτροωνίδης ἐστίν». Π. Σ. — Μνάμα τῶν . . . ἄθλων] «μνημεῖον, στέμμα ἐσομένην τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἄθλων. Ὀλυμπίων μὲν στέμμα ἦν κότινος (ἀγριελαία), Ποθίων δὲ δάφνη, Νεμέων δὲ σέλινον χλωρόν, Ἴσθμίων δὲ σέλινον ξηρόν». Π. Σ. — Δᾶμον Ὑπερβορέων . . . θεράποντα] «πείσας τὸν δῆμον τὸν τῶν Ὑπερβορέων δοῦναι τὸν κότινον, ὅστις δῆμος θεράπων ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ θρησκευτῆς αὐτοῦ. Τοὺς Ὑπερβορέους τοῦ Τιτανικοῦ γένους Φερένικός φησιν εἶναι γράφων οὕτως

Ἄμφι θ' Ὑπερβορέων, οἳ τ' ἔσχατα καιεταίουσιν,
 Νηφ' ὑπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο.
 Τοὺς μὲν ἄρα προτέρων ἐξ αἵματος ὑμνεῖουσιν
 Τιτήνων βλαστόντας, ὑπὸ δρόμον αἰθρήνεντα
 Νάσσασθαι Βορέας γύην Ἀριμασπὸν ἄνακτα.

Ἐκλήθησαν Ὑπερβόρειοι ἀπὸ Ὑπερβορέου τινὸς Ἀθηναίου, ὡς Φανόδημος. Φιλοστέφανος δὲ τὸν Ὑπερβόρεον Θεσσαλὸν φησι εἶναι· ἄλλοι ἀπὸ Ὑπερβορέου Πελασγοῦ τοῦ Φορωνέως καὶ Περιμήλης τῆς Αἰόλου». Π. Σ. — λόγῳ] οὐχὶ βία.

— Στ. 30-32. Πιστὰ φρονέων . . . στέφανον τ' ἀρετᾶς] «Διότι οὗτος πιστὰ καὶ οὐχὶ δόλια φρονῶν ἐξήτει παρ' αὐτῶν (τῶν Ὑπερβορέων) τὴν ἐλαίαν διὰ τὸ τοὺς πάντας δεχόμενον ἄλσος τοῦ Διὸς, ἵνα φυτευθεῖσα ἐν αὐτῷ καὶ σκιά γένηται κοινὴ τοῖς ἀνθρώποις καὶ στέφανος τῶν νικῶντων». — Πιστὰ φρονέων] σχῆμα ἀσύνδετον· διότι ἔπρεπε νὰ ἀρχῆται ἢ πρότασις ἀπὸ τοῦ γάρ·

Ἄλσει σκιάρῳ τε φύτευμα
 Ευὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.

Ἦδη γάρ αὐτῷ,

Πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγισθέν-

των, διχόμενις ὄλον χρυσάρματος 35

Ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

Ἄ. β'. Κ. θ'.

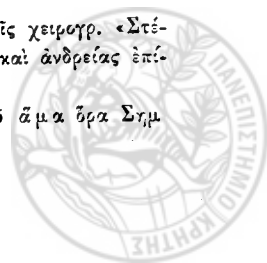
Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν

ἐπειδὴ αἰτιολογεῖ τὸ ἀνωτέρω πείρασ· «ἔπεισεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ καὶ οὐκ ἐβίασεν»· διότι ἐκείνο, ὃ ἤτει (δηλονότι ἐλαίαν διὰ τὸ ἄλλος τοῦ Διὸς), ἐκείνο καὶ ἐφρόνει· ἐφρόνει λοιπὸν σύμφωνα τοῖς λόγοις· ἐκεῖνοι δὲ οἱ θεοσεβεῖς ἄνθρωποι εὐθὺς ἐπείσθησαν καὶ ἔδωκαν αὐτῷ, ὃ ἐζήτηι. — πανδόκῳ] «τῷ πάντας ὑποδεχομένῳ, διὰ τὸ εἰς τοὺς ἀγῶνας πολλοὺς ἐπιέναι». Π. Σ. — ἄλσει] «οὐ θαυμαστὸν, εἰ τὸ μήπω πεφυτευμένον ἄλλος εἶπεν, ἐπεὶ πάντα τὰ ἱερά, κἄν μήπω πεφυτευμένα ἦν, ἄλλος ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ Ὅμηρος. Ὀγχηστὸν θ' ἱερὸν, Ποσιδίῳ ἀγλαὸν ἄλλος· ἤμιστα γὰρ δενδρώδης Ὀγχηστὸς, ἐφ' ὑφγλοῦ κείμενος — φύτευμα ξυόν] «κοινὸν γενέσθαι φύτευμα τοῦ τε ἄλλους τοῦ Διὸς καὶ τῶν στεφάνων τῶν νικόντων ἐν τῷ ἀγῶνι». Π. Σ. οὐχὶ ξυόν, ἤτοι κοινὸν τοῦ τε ἄλλους καὶ τῶν στεφάνων, ὡς λέγει ὁ Π. Σ. ἀλλὰ «κοινὸν τοῖς ἀνθρώποις, τοῖς ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν ἀγῶνων ἐπιφοιτῶσιν.

— Στ. 33-41. Ἦδη γάρ αὐτῷ . . . Κρονίου Πέλοπος] «Διότι συνέστησε μὲν ἐν Πίσῃ τοὺς ἀγῶνας,

στ. 32. ἀρετᾶν καὶ ἀρεταῖς ἐν πολλοῖς χειρογρ. «Στέφανον τ' ἀρετᾶς», ἤγουν βραβεῖον, δυνάμειος καὶ ἀνδρείας ἐπίσημον.

στ. 38. Περὶ τοῦ Δωρικῆ ἀμᾶ ἀντὶ τοῦ ᾄμα ὄρα Σημ εἰς Πυθ, Γ' 65.

ἀφ' οὗ πρῶτον ἀφιέρωσε βωμούς τῷ Διί, καὶ ἐγένετο πανσέληνος καὶ τέλος ἐποίησε δικαίαν κρίσιν περὶ τῶν ἀριστευσάντων καὶ συνάμα διέταξεν ἀνά πενταστηρίδα νὰ ἐπαναλαμβάνωνται οἱ ἀγῶνες· πάντα μὲν ταῦτα καλῶς συνέστησε καὶ διέταξεν· ἀλλ' ὅμως ἡ χώρα τοῦ Κρονίου Πέλοπος οὐκ εἶχεν, οὐκ ἔφυε δένδρα καλά». Ἐν τοῖς ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐκόμισε παρὰ τῶν Ὑπερβορέων τὴν ἐλαίαν· ἤδη δὲ ἄρχεται νὰ διηγῆται, πῶς ἔτυχε νὰ πορευθῆ εἰς τοὺς Ὑπερβορέους. — αὐτῷ μὲν ἀντέφλεξε] Τὸ ἀντιθετικὸν τοῦ μὲν ἐστὶ ἀλλ' οὐ καλὰ. — πατρὶ βωμῶν ἀγιασθέντων] ἕνεκα τῆς μεγίστης συντομίας καὶ βραχυλογίας, ἣ χρῆται ἐν παντὶ τῷ χωρίῳ, συμπεριέλαβεν ἐν ταῖς τρισὶ ταύταις λέξεσι καὶ τοὺς βωμούς, οὓς ἰδίως ἀφιέρωσε τῷ Διί καὶ τοὺς ἐξ, οὓς ἐν Ὀλ. 5 στ. 10 καλεῖ διδύμους· διότι ἀνιδρύθησαν τοῖς δώδεκα θεοῖς, ἵνα ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου δυοὶ θεοὶ θύωσιν. Παρέλιπε δὲ τὸ «καὶ τελεσθέντων τῶν ἀγωνισμάτων» ἐπειδὴ ποιεῖ πρὸς γινώσκοντας τὴν διάταξιν τῶν ἀγῶνων. — διχόμηνης . . . Μῆνα] «ἡ χρυσόδιφρος Μῆνη (σελήνη) διχόμηνης, ἥτοι ἐν διχομηνίᾳ ἔδειξεν ὄλον τὸ ἑαυτῆς φῶς, κατὰ τὴν ἐσπέραν»· διότι ὅτε κόπτει τὸν μῆνα τὸν σεληνιακὸν εἰς δύο ἴσα μέρη πανσέληνός ἐστι. Ὁλη λοιπὸν ἡ πρότασις περιγραφὴ ἐστὶ τῆς κατὰ τὴν ἐσπέραν πανσελήνου — διχόμηνης] «ἐν χρόνῳ πανσελήνου»· «ὅτι πανσελήνῳ ἄγεται ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών. Γίνεται δὲ ὁ ἀγὼν ποτὲ μὲν διὰ τεσσαράκοντα ἐννέα μηνῶν, ποτὲ δὲ διὰ πενήκοντα· ὅθεν καίποτε μὲν ἐν τῷ Ἀπολλωνίῳ μηνί, ποτὲ δὲ ἐν τῷ Παρθενίῳ ἐπιτελεῖται. Ἦγετο δὲ τὰ ἀγωνίσματα ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης μέχρι ἐκκαδεκάτης τοῦ σεληνιακοῦ μηνός». Π. Σ. Ὅθεν ἡ πανσέληνος συνέβαινεν οὐχὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἀγῶνων ἀλλὰ τῇ πέμπτῃ περίπου· ἥτοι τὴν ἐσπέραν ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐγένετο τέλος τῶν ἀγωνισμάτων, ἔπρεπε νὰ γίνηται καὶ πανσέληνος. Εὐδ' ἔσπερον

Καὶ πενταετηρίδ' ἀμᾶ
 Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἄλφειοῦ.
 Ἄλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν 40
 Χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.
 Τούτων ἔδοξεν
 Γυμνὸς αὐτᾶ κάπος ὀξεΐ-
 αῖς ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀλίου.
 Δῆ τότε ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὄρμαι- 45
 Ἔ. β'. Κ. θ'.
 ν' Ἰστρίαν νιν. Ἐνθα Λατοῦς
 Ἴπποσόα θυγάτηρ
 Δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δει-
 ρᾶν καὶ πολυγνάπτων μοχλῶν.
 Εἶδέ μιν, ἀγγελίαις Εὐ- 50
 ρυσθέος, ἔντυ' ἀνάγκα πατρώθεν
 Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
 θ' ἄν ποτε Ταῦγέτα
 Ἄντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

ἔφλεξεν εὐώπιδος Σελάνας ἐρατὸν φά-
 ος Ὀλ. 10.90. τὴν δὲ τελευταίαν ἡμέραν ἤτοι τὴν 16
 τοῦ μηνὸς ἐγένετο ἡ κρίσις περὶ τῶν ἀριστευσάντων, καὶ
 ἡ διανομὴ τῶν στεφάνων. — καὶ μεγάλων . . . θῆκε]
 καὶ ἐποίησε δικαίαν κρίσιν περὶ τῶν ἀριστευσάντων ἐν
 τοῖς μεγάλοις ἀγῶσι καὶ ἐνομοθέτησε ἐν ἀρχῇ ἐκάστου
 πέμπτου ἔτους κατὰ τὴν πανσέληνον νὰ ἄγωνται οἱ Ὀ-

στ. 45. πορεύειν ἐκ διορθώσεως.

στ. 46. Ἰστριανὴν ἐν πλείστοις τῶν χειρογράφων.

στ. 47. Ἴπποσία ἐν δυοῖ χειρογρ.

στ. 49. πολυγνάπτων ἐν τῇ Ρωμ. ἐκδ.

στ. 56. πνοιαῖς ἐν τισι χειρογρ.

λυμπιακοὶ ἀγῶνες». Ποῖοι δὲ ἤριστευσαν ἐν τῇ πρωτογονίᾳ ἐκείνῃ τελευτῇ, ἣν αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἐτέλεσεν, Ὅρα Ὀλυμ. 11-76 κ. ἐξῆς. — ἀγνάν κρίσιν ἐβηκεν] «ἐκρινεν ἀγνῶς καὶ δικαίως». — πενταετηρίδα ἀμὰ θῆκε] «διέταξε δὲ συνάμα καὶ χρόνον, καθ' ὃν νὰ ἀγωνταὶ οἱ ἀγῶνες, καὶ τοῦτον πενταετηρικόν, ἦτοι ἐν ἀρχῇ ἐκάστου πέμπτου ἔτους». — ἐν βάσσαις . . . Πέλοπος] ἐν ταῖς κοιλάσι τοῦ Πέλοπος τοῦ ἐκ τοῦ Κρόνου καταγομένου· δηλονότι ἐν Πίσῃ, ὅπου ἐτέλεσε τὴν πρωτόγονον ἐκείνην τελετήν. «Πλουτῶ γὰρ ἡ θυγάτηρ Κρόνου, ἣς Τάνταλος ὁ πατήρ Πέλοπος». Π. Σ. Κατήγετο λοιπὸν καὶ ἐκ πατρὸς, ὃς ἦν ὁ Ζεὺς, καὶ ἐκ μητρὸς ἀπὸ τοῦ Κρόνου.

— Στ. 42. τούτων] «τῶν καλῶν δένδρων».

— Στ. 43. κᾶπος] ἀνωτέρω εἶπε τὸν χῶρον, περὶ ὃν ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες, ἄλλος, νῦν δὲ κῆπον· διότι ὡς ὁ τόπος ὁ προσδιωρισμένος εἰς κῆπον χωρίζεται ἀπὸ τοῦ λοιποῦ ἀγροῦ, οὕτω καὶ ἐκεῖνος ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ λοιποῦ χῶρου.

— Στ. 45-56. Δὴ τοτ' ἐς γαίαν . . . Βορέα ψυχροῦ] «Τότε λοιπὸν διαταχθεὶς ὑπὸ Εὐρυσθέως νὰ ζητήσῃ τὴν χρυσόκερων ἔλαφον καὶ νὰ ἀγάγῃ αὐτήν, ἀπεφάσισε νὰ πορευθῇ εἰς τὴν Ἰορτίαν γῆν πρὸς τὰ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος· ὅπου ἡ Ἄρτεμις ὑπεδέξατο αὐτὸν εὐμενῶς καὶ παρέδωκε τὴν ἔλαφον. Πρὸς ζήτησιν λοιπὸν καὶ εὖρεσιν ταύτης τῆς ἐλάφου περιπλανώμενος εἶδε καὶ ἐκείνην τὴν γῆν τῶν Ὑπερβορέων». Ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ἀπὸ ποιητικοῦ οἴστρου φαίνεται μὲν ὡς θεομανῆς, ἀλλὰ οὐδὲν παραλείπει ἐκείνων, ἃ εἰσιν ἀναγκαῖα πρὸς κατάληψιν. — Δὴ τότε] «τότε λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν πρωτόγονον ἐκείνην τελετήν». — θυμὸς ὤρμαινε πορευεῖν νιν] «ἡ ψυχὴ ἐπεθύμει νὰ πέμψῃ αὐτὸν, ἦτοι αὐτὸς ἐσκέπτετο νὰ πορευθῇ οὐχὶ ὁμῶς ἵνα λάβῃ τὴν ἔλαϊαν, ἣν οὐκ ἐγίνωσκεν εἰσέτι, εἰ ὑπῆρχεν, ἀλλ' ἵνα

Σ. γ'. Κ. θ'.

Τάν μεθέπων, ἴδε κάκειναν χθόνα. 55
 Ἡνοιάς ὄπιθεν Βορέα
 Ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
 Τῶν νιν γλυκὸς ἡμερος ἔσχεν,
 Δωδεκάγναμπτον περι τέρμα δρόμου
 Ἴππων φυτεῦσαι. 60

εὔρη καὶ λάβη τὴν χρυσόκερων ἔλαφον. — Θυμὸς ὤρ-
 μαινε . . . νιν] αὐτὸς ὤρμα κατὰ θυμὸν
 πορεύεσθαι· καὶ τοῦτο κατ' ἀντιχρονισμόν ἀντί τοῦ
 ὤρμησεν ὡς ἐννοεῖται ἐκ τοῦ ἐπομένου δέξαστο ἢ
 Ἄρτεμις — ἐς γαίαν Ἰσθρίαν] «ὄπου ἦν τὸ ἱερόν τῆς
 Ἄρτέμιδος καὶ ἐφυλάττετο ἐν αὐτῇ ἡ ἔλαφος». — ἐνθα
 Λατοῦς . . . δέξαστο] «ὄπου ὑπεδέξατο αὐτὸν εὐμενῶς,
 δηλονότι ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἔλαφον». «Ἴπποσόα, του-
 τέστιν ἡ τοῦ Ἴππου σοβοῦσα, ἤρουν διεγείρουσα εἰς
 δρόμον, ἤτοι ἡ ἱππική. Π. Σ. — ἐλθοντ' Ἀρκαδίας . . .
 μοχῶν] Ὅπως ἐννοεῖ ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν. Ἡ χρυσό-
 κερως ἔλαφος ἀφιερῶθη ὑπὸ τῆς Ταυγέτης τῇ Ὀρ-
 θωσίᾳ Ἄρτέμιδι, ἤτοι τῇ Ἄρτέμιδι τῇ λατρευομένῃ ἐν
 τῇ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας Ὀρθωσίῃ ἢ Ὀρθίῃ· καὶ ἐν-
 ταῦθα ἐφυλάσσετο. Ἡ δὲ Ἄρτεμις μετεκόμισεν εἰς τὸ
 ἐν Ἰσθρίᾳ ἱερόν αὐτῆς. Ὅτε λοιπὸν διατάχθη ὁ Ἡρα-
 κλῆς νὰ ἀγάγῃ τὴν ἔλαφον, ἐπορεύθη πρῶτον εἰς Ἀρ-
 καδίαν, ἢ νομίζων, ὅτι ἐκεῖ ἦν ἔτι ἡ ἔλαφος, ἢ ἵνα
 λάβῃ πληροφῶριαν. Ἐκεῖ λοιπὸν μανθάνει ὅτι ἡ Ἄρτε-
 μις λαβοῦσα τὴν ἔλαφον μετήγαγεν εἰς Ἰσθρίαν. Διὰ τοῦτο
 ἀρα λέγει ἐλθόντ' ἀπὸ δειρῶν καὶ μοχῶν Ἀρ-
 καδίας — ἐλθόντα] εἰς Ἰσθρίαν γῆν — εὔτε] τελειώ-

στ. 61. καὶ νῦν ἡ κοινὴ γραφή· ἢ δὲ καὶ νῦν διόρ-
 θωσις ἐνεκα τοῦ μέτρου.

σας τὴν ἑορτὴν τῶν ἀγώνων, τότε ἀπεράσισε νὰ πορευθῆ
 εἰς ζήτησιν τῆς ἐλάφου μέχρι τῆς Ἰστροφίας· «ὅτε» «τότε
 ἐλθόντα, εἶτε, ὅτε ἔντυε» ὕπερ κρείσσον. — μιν . . .
 πατρόθεν] «παραγγεῖλαντος τοῦ Εὐρουσθέως ἢ ἐκ τοῦ
 πατρὸς (τοῦ Διὸς) ἀνάγκη διέταττεν αὐτὸν». — ἀγγελίας
 Εὐρουσθέως] «διὰ τῶν προσταγμάτων τοῦ Εὐρουσθέως τῶν
 δι' ἀγγέλων αὐτῷ προστατταμένων δι' ἀγγέλων γάρ,
 φασι, προσέταττεν αὐτὸν Εὐρουσθεὺς, ἃ προσέταττεν». Π.
 Σ. «εἰκότως εἶπε τὸ ἀγγεῖλιαν διὰ γὰρ μηνυμάτων
 ἐπέταττεν αὐτῷ τοὺς ἄλλους τελεῖν». Π. Σ. — ἀνάγκη
 πατρόθεν] Περί τῆς γενεαλογίας τοῦ Εὐρουσθέως ὕρ. Ιλ.
 Τ. 103-124 132. ἐξῆς. «Ἱστορία περὶ τῆς γεννήσεως
 Ἑρακλέους καὶ Εὐρουσθέως· ὅτε Ἀλκμήνη τὸν Ἑρα-
 κλέα ἐκνοσφύρει, τότε φασὶ τὴν Ἥραν φθονοῦσαν Ἀλκ-
 μήνην διὰ τὰς τοῦ Διὸς σποράς, ἐλθοῦσαν πρὸς τὸν Δία
 αἰτῆσαι αὐτὸν παρασκευάσαι τὸν πρῶτον τεχθήσεσθαι
 μέλλοντα κύριον ἕσσεσθαι τοῦ ὕστερον τεχθησομένου· κα-
 τανεύσαντος οὖν τοῦ Διὸς Ἥραν ἐν τάχει ποιῆσαι τὴν
 Εὐρουσθέα γεννηθῆναι. Λέγει οὖν τὴν τοῦ Διὸς πρὸς Ἥ-
 ραν κατάνουσιν ἀνάγκην· ὕστερον δὲ Ἑρακλῆς ὑπὸ Ἥρας
 μανείας ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλωνα καὶ χρώμενος αὐτῷ περὶ
 τῆς νόσου ἤκουσε παρ' αὐτοῦ μὴ ἂν παύσεσθαι τῆς νό-
 σου, εἰ μὴ προσελθόντα τῷ Εὐρουσθεῖ ποιεῖν, ὅσα ἂν ἐκεί-
 νος κελεύη» Π. Σ. — ἄξοντα] ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἐλ-
 θόντα ἀναπλήρωσεν ἐνταῦθα ἐλθεῖν «διέταττεν αὐτὸν νὰ
 ἐλθῆ εἰς Ἰστροφίαν γῆν, ἵνα ἐκείθεν ἀγάγῃ τὴν ἐλαφον. —
 Χρυσόπερων ἐλαφον] ἢ ζῶσαν, ἣς τὰ κέρα ἢ Ταυγέτη
 ἐχρῶσασεν, ἢ μᾶλλον, ἄγαλμα ἐλάφου, ἣς τὰ κέρα ἦσαν
 ἐκ χρυσοῦ. Τοῦλάχιστον τῶν Π. Σ. οἱ λέγοντες, ὅτι ἡ-
 νίκα Ἑρακλῆς παρέσχεν αὐτὴν Εὐρουσθεῖ, τότε εὐρέθη
 ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς γεγραμμένον «Ταυγέτη ἱε-
 ρὰν ἀνέθηκεν Ἀρτέμιδι», τοῦτο ἐνομοδοῖν, ὅτι ἦν ἄ-
 γαλμα — Ταυγέτα] «Ἱστορία, ὅπως ἐτέθη ἢ Χρυσόπε-
 ρως ἐλαφος τῇ Ἀρτέμιδι. Ταυγέτη ἢ Ἀτλαντος θυγάτηρ

Καί γυν ἐς ταύταν ἑορτάν
 Ὅλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
 Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισι Λήδας.

Ἄ. γ'. Κ. θ'.

Τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλονπόνδ' ἰῶν,
 Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν

65

ὕπὸ Διὸς ἔρασθεῖσα μετεβλήθη εἰς ἔλαφον ὑπ' Ἀρτέμιδος, καὶ οὕτω τὸν γάμον ἐξέφυγεν ὕστερον δὲ ὑπ' αὐτῆς πάλιν ἐπανήλθεν εἰς ἄνθρωπον· τούτων οὖν ἀμειβομένη τῇ Ἀρτέμιδι ἔλαφον ἀνατίθησιν αὐτῇ χρυσοῦ κεκοσμημένην τὰ κέρατα». Π. Σ. — ἀντιθεῖσ'] «ἤγρουν ἀνθ' ἑαυτῆς θεῖσα, ἢ ἀνατιθεῖσα κατὰ συγκοπὴν». Π. Σ. — Ὀρθωσία] «Ὀρθωσία ἢ Ἀρτεμις παρὰ τὸ Ὀρθώσιον ἢ Ὀρθιον, ὅπερ ἐστὶν ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεὸς Ὀρθία καὶ Ὀρθωσία καλεῖται». Π. Σ. — ἔγραφεν Ἰερὰν] ἐπέγραψεν ἢ ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἢ ἐπὶ τῶν κεράτων, ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. αὐτὴν ἰερὰν τῇ θεῷ». — Τὰν μεθέπων] Οὐχὶ «ταύτην διώκων» ἀλλὰ «ταύτην ζητῶν». — ἴδε] ἢ περιπλανώμενος, ἕως ἀφίκετο εἰς τὴν Ἰστρίαν γῆν, εἶδε, ἢ ἐκ τῆς Ἰστρίας γῆς. Τὸ δὲ ἴδε ἀντὶ εἶδε Ἰωνικῶς διὰ τὸ μέτρον. — κείνην χθόνα] «τὴν τῶν Ἰπερβορέων, παρ' ἧν ἔλαβε τὴν ἐλαίαν (ὄρα στ. 24 κ. ἐξῆς)». πνοιᾶς ὀπισθεν] «ὀπισθεν τῶν πνοιῶν». Π. Σ. — τῶν] ἐφαλύσθη ὑπὸ τῆς σημασίας τοῦ ἕμερος· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ τὰ ἀντικείμενον τοῦ φυτεῦσαι. — δωδεκάγναμpton] «δώδεκα γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ τρέχει τὸ τέλεον ἄρμα (ἢ ὡς ἐκφράζει Δούκας, δωδεκάκις κάμ-

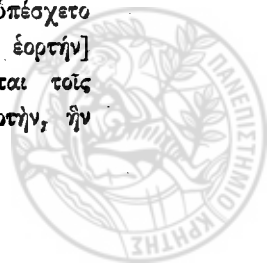
στ. 62. νείσεται καὶ νείσεται ἐν ποιν.

στ. 63. διδύμοις ἐν τινι χειρογρ. ἀλλὰ ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως διδύμοις συλλαβὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ μακρὰ ἕνεκα τοῦ ἀμεταβόλου μ.

στ. 65. διφραλασίας ἐν ἐνὶ χειρογρ.

πτει τὸν καμπτήρα), τὸ δὲ πωλικὸν ὀκτώ». Π. Σ. — φυ-
τεῦσαι] αὐτὰ τὰ δένδρα δηλονότι· ὁ δὲ τόπος, ἐν ᾧ ἐφύ-
τευσε τὴν ἐλαίαν, καλεῖται Πάνθειον· «τὸ Πάνθειον, ἐν
ᾧ πεφύτευται ἡ ἐλαία, ἣν ὄρεπει ἀμφιθαλῆς παῖς χρυσῷ
δρεπάνῳ, κλάδους ἕξ· τέμνων, ὅσα καὶ τὰ ἀγωνίσματα».
Π. Σ. Ἐνταῦθα περιέμενεν ὁ ἀναγνώστης νὰ ἴδῃ τὸ τέ-
λος, εἰ δηλονότι ἐπιστρέφων ἐκ τῶν Ὑπερβορέων ἔλαβε
μεθ' ἑαυτοῦ ἐλαίαν καὶ ἐφύτευσεν αὐτήν, ἢ οὐ. Ἀλλὰ
τοῦτο προλαβὼν εἶπεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς διηγήσεως τοῦ
μύθου στ. 24. τὰ ν πο τε Ἰστρου κ. τ. λ. Ὑμνή-
σας λοιπὸν διὰ τούτων τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἢ
ὡς λέγει ἐν τῷ Ολ. Α. «τὸν Δία παρὰ Θήρωνι κελαδή-
σας» ἐπανέρχεται ἤδη ἐν τοῖς ἐπομένοις εἰς τὸν Θήρωνα.

— Στ. 61-67. Καὶ νῦν εἰς ταύταν . . . Διφρη-
λασίας] «Διὰ δὴ ταῦτα εἰς τοῦτον τὸν κῶμον, ἐν ᾧ
ἐορτάζει ὁ Θήρων τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκην, Ἰλαος ἔρχεται
μετὰ τῶν ἰσοθέων Τυνδαριδῶν, ὧν τελεῖται σήμερον ἐν
Ἀκράγαντι ἡ ἐορτή, καὶ οἱ ἠδύνθησαν, ὅτι ὕμνησα τοὺς
Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὧν τὴν ἐπιστάσιαν καὶ διοίκησιν
ὁ Ἡρακλῆς ἀναχωρῶν εἰς Ὀλυμπον θεὸς γενόμενος
ἐπέστρεφεν αὐτοῖς». Ἴδου λοιπὸν ὁ σκοπὸς, δι' ὃν ὁ ποι-
ητὴς διηγήσατο τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους σύστασιν τῶν
Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Διότι καὶ τὸ κελαδήσαι τὸν Δία
(ἦτοι τὸ ὕμνησαι τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὧν προ-
στάτης ἐστὶν ὁ Ζεὺς) παρὰ τῷ Θήρωνι, ὡς ἐκελάδησεν
ἐν τῷ Ολ. Α. παρὰ τῷ Ἴέρωνι, θεωρεῖ ὁ ποιητὴς τὸν
μέγιστον τῶν ἐπαίνων, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Ολ. ΙΑ΄.
καὶ τὸ διηγήσασθαι τὴν ὑφ' Ἡρακλέους σύστασιν τῶν
ἀγῶνων δίδωσιν ἀφορμὴν νὰ ὕμνησῃ καὶ τοὺς Τυνδα-
ριδας, οἷς ἔδει νὰ ἀρέσῃ, διότι ἐτελεῖτο τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ
καὶ ἡ ἐορτὴ αὐτῶν, καὶ τούτοις ἐν τῷ προοίμιῳ ὑπέσχετο
νὰ ἀρέσῃ. — καὶ νῦν νίσσεται Ἰλαος εἰς ταύτην ἐορτήν]
«καὶ νῦν ἔτι, ὅτε ἐστὶν ἐν οὐρανῷ, συναλλάσσεται τοῖς
νικηφόροις καὶ ἔρχεται Ἰλαος εἰς ταύτην τὴν ἐορτήν, ἢ

Ἄνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥίμφαρμάτου
 Διφρηλασίας. Ἐμὲ δ' ὦν πᾶρ
 Θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις
 Θήρωνί τ' ἔλθειν

Κῦδος, εὐτίππων διδόντων 70

Τυνδαριδᾶν ὅτι πλείσταισι βροτῶν
 Ξειναῖς αὐτοῖς ἐποίχονται τραπέζαις,

Ε. γ'. Κ. θ'.

Εὐσεβεῖ γνώμα φυλάσσον-
 τες μακάρων τελετάς.

Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων 75

ἐορτάζει ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ νικήσας Θήρων». Τὸ καὶ ἔχει σημασίαν προσθετικὴν, ὅπως, οὐ μόνον, ὅτε αὐτὸς ἐπεστάτει τοῖς ἀγῶσι συνέχαιρε τοῖς νικῶσιν, ἀλλὰ καὶ νῦν νίσσεται ἴλαος». — ἐς ταύτην ἐορτᾶν] κατ' ἐμφασιν «ἦν τελεῖ ἀνὴρ ἐν Ὀλυμπίᾳ νικήσας». Διὰ τοῦ «εἰαρτήν» ἐνοεῖ σὺχί τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοξένων, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ κῶμον. — ἴλαος] διὰ τοῦτο, διότι ἐνίκησεν. — σὺν διδύμοις] θὰ ἔλθωσιν καὶ οἱ Τυνδαρίδαι· διότι σήμερον τελεῖται καὶ ἡ ἐορτὴ αὐτῶν, καὶ διότι ἠδύνθησαν τῷ ὕμνῳ. — τοῖς γὰρ ἐπέτραπε] Ἐν μόνον αἰτίων ἀναφέρει, διὸ θὰ ἔλθωσι καὶ οἱ Τυνδαρίδαι, τὰ δὲ λοιπὰ ἐξ εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ ἀνεγνώστοα. — περὶ ἀρετῆς ἀνδρῶν] «ἤγουν τῆς δυνάμειος καὶ τῆς ἐμπειρίας τῶν ἀνδρῶν». Η. Σ. — διφρηλασίας ῥίμφαρμάτου] «διφρηλασίας ἐχούσης ἢ ποιούσης τὰ ἄρματα ταχέα»

— Στ. 67-74. Ἐμὲ δ' ὦν πᾶρ . . . μακάρων τελετάς] «Καὶ τοῦτο ἐὰν εἶπω περὶ τῶν Τυνδαριδῶν πείθομαι, ὅτι θὰ ἀρέσω αὐτοῖς, ὅτι ὁ Θήρων καὶ ἡ φυλὴ αὐτοῦ, οἱ Ἐμμενίδαι, ἔλαβον τὴν δόξαν τῆς ἐν ἄρματι νίκης κατὰ σύμπραξιν αὐτῶν, διότι καὶ αὐτοὶ φιλοτι-

μοῦνται ἐπὶ ἵππικῇ, ὡς καὶ ὁ Θήρων, ἔτι δὲ καὶ διότι ἑορτάζονται ὑφ' ὅλης τῆς φυλῆς τοῦ Θήρωνος πλείσταις τραπέζαις, ἐν αἷς φιλοξενοῦσι τοὺς βροτούς, καὶ διότι τὰς ἑορτάς ὄλων τῶν μακάρων μετὰ εὐσεβείας φυλάσσουσιν. — Ἐμὲ δ' ὦν] «ἐμὲ τοῦλάχιστον» — θυμὸς παροτρύνει] «ἐν ᾧ δηλονότι συλλογίζομαι, εἰ θὰ ἀρέσω τοῖς Τυνδαρίδαις, ἢ οὐ, ὁ θυμὸς παροτρύνει με». — Ἐμμενίδαις] «Ἐμμενίδαι πατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. Τηλεμάχου καταλύσαντος τὸν τῶν Ἀκραγαντίνων τύραννον Φάλαριν παῖς γίνεται Ἐμμενίδης, οὗ Αἰνησίδαμος, οὗ Θήρων καὶ Ξενοκράτης». Π. Σ. Ὅρα καὶ Σχ. εἰς Ὅλ 2. στ. 13. — εὐέππων] Τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἔθηκεν οὐχὶ πρὸς καλλονὴν τοῦ λόγου, ἀλλὰ πρὸς σήμανσιν τῆς ἐννοίας, ὅτι «ἐπεὶ οὗτοι ἔχουσι καλοὺς ἵππους καὶ καλῶς χρώνται αὐτοῖς, διὰ τοῦτο ἔδωκαν τὸ κῶδος τῆς νίκης τῷ Θήρωνι, ὅς καὶ αὐτὸς ἔχει καὶ χρῆται καλῶς καλοῖς ἵπποις». — βροτῶν] μᾶλλον συντακτέον τῷ ξεινίας ἢ τῷ πλείσταισι «τραπέζαις φιλοξενοῦσαις (δι' ὦν φιλοξενοῦσι) τοὺς βροτούς». — ἐποίχονται αὐτούς]. Ὁ Θήρων καὶ οἱ Ἐμμενίδαι «οἴχονται καὶ πορεύονται ἐπ' αὐτούς τοὺς Διοσκούρους, τουτέστι θυσίαις καὶ πανηγύρεσιν αὐτοὺς τιμῶσιν». Π. Σ. — μακάρων τελετάς] «τὰς ἑορτάς ἀπάντων τῶν θεῶν». Π. Σ.

— Στ. 75. μέχρι τέλους. Ἦδη ἔρχεται εἰς τὸν κάλλιστον ἐπίλογον. Περὶ τῶν ἐν στ. 75-76. ἐμπεριχομένων ὄρα, ἃ ἔφημεν εἰς Ὅλ. Α'. 1. Ὁ νοῦς λοιπὸν τοῦ ἐπιλόγου ἐστὶν «εἰ τὸ ὕδωρ ἐστὶν ἄριστον πάντων, ὅσα ἄνευ ἀνθρωπίνης ἐργασίας χρησιμεύουσι τῷ ἀνθρώπῳ, εἰ ὁ χρυσὸς ἐστὶ τιμιώτατον πάντων τῶν κτημάτων, ἐστὶν ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἐνδοξότατος πάντων τῶν λοιπῶν ἀγώνων. Θήρων λοιπὸν νικήσας ἕνεκα τῶν τῷ γένει αὐτοῦ οἰκείων ἀρετῶν τὴν λαμπροτάτην νίκην καὶ ἀφικόμενος εἰς τὸ ἔσχατον τῆς δόξης καὶ εὐδαιμονίας ἀπτεται τῶν Ἡρακλείων σπηλιῶν· περαιτέρω δὲ οὔτε σο-

Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον·
 Νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θή-
 ρων· ἀρεταῖσιν ἰκάνων ἄπτεται
 Οἴκοθεν Ἡρακλέος στηλᾶν· τὸ πόρσω

φός, οὔτε ἄσοφος δύναται νὰ προχωρήσῃ· ὅστις δὲ ἤθελε ζητήσῃ τὰ περαιτέρω, ὠφελιμώτερον αὐτῷ· ἐστὶ νὰ ἦ πένης καὶ ὄλως ἄδοξος». — πρὸς ἐσχατιὰν ἰκάνων] «ἀφικνούμενος πρὸς τὸ ἐσχατον τῆς δόξης καὶ εὐδαιμονίας» ὅπερ ἐστίν· «ἔχων ἅπασαν τὴν εὐδαιμονίαν τυχὼν τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης». Τὸ πλήρες τοῦ πρὸς ἐσχατιὰν εὐρηται ἐν Ἰσθ. Ε'. 17. ἐσχατιαῖς ἡδη πρὸς ὄλβον βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών. — ἀρεταῖσιν οἴκοθεν] «ἰκάνων ἕνεκα τῶν ἀρετῶν τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ἦτοι ἅς ἐκ τῶν πατέρων αὐτὸς παρέλαβε γνησίας καὶ ἐμφύτους οὔσας τῷ γένει αὐτοῦ»· ὅρα Ολ. Β'. 21. «ταῖς οἴκοθεν ἀρεταῖς, ταυτέστι ταῖς γνησίαις, ταῖς οἰκειαῖς τῷ γένει αὐτοῦ» Π. Σ. — ἄπτεται στηλᾶν Ἡρακλέους]. «Ὁ Ἡρακλῆς ἠνίκα ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς εἰς τὴν Ἐρύθειαν λεγομένην νῆσον πρὸς τῷ Ὠκεανῷ παρεγένετο, πᾶσαν διεξελθὼν τὴν πλεομένην θάλασσαν ἐβούλετο προσωτέρω χωρεῖν· εἶτα χάος εὐρῶν καὶ ζόφον ἔστησε στήλας, δι' ὧν ἐμήνυσε τὸ τέλος τῆς θαλάσσης, ὡς μηδὲν εἶναι περαιτέρω πλωτῶν. Πρὸς τοῦτο οὖν ἡ διάνοια ἀποδίδεται, ὅτι ὁ νικῆσας Ὀλύμπια μηδὲν ζητεῖτω πλέον· ἔχει γὰρ τὸ τέλος τῆς εὐδαιμονίας, ὡσπερ τὸ τέλος τῆς θαλάσσης αἰ Ἡρακλέους στήλαι ἐν τόπῳ Γαδείρων». Π. Σ. — οὐ μὴν διώξω] «τὸ πόρσω τῶν στηλῶν, ἦτοι δόξαν καὶ εὐδαιμονίαν μείζονα τῆς τοῦ Θήρωνος». «Ἀπεφάνθη, ὡς εἴωθε, περὶ ἑαυτοῦ, ἃ ἐν γένει ἔδει λεχθῆναι» Boeckhiius. — κεινὸς εἶην] ἕνεκα τῆς παρολόγου σημασίας, ἣν ἐκ τῶν Π. Σ.

ἐπεκράτησε νὰ ἀποδίδωσι τῇ λέξει κεινός «μάταιος καὶ ἀπαίδευτος» οἱ μὲν ἠναγκάσθησαν νὰ ποιήσωσι μεταβολὴν τοῦ κειμένου διορθοῦντες τὸ κεινός εἰς κεινός, οἱ δὲ νὰ ἐννοῶσι τὸ ἄν ἐν τῷ εἴην, ἵνα σημάνωσιν «ἤθελον εἶσθαι μάταιος καὶ ἀνόητος». Οἱ μὲν διορθοῦντες τὸ κεινός εἰς κεινός ἐξηγοῦσιν «εἶθε νὰ ἤμην ἐκεῖνος ὁ τῶν δυνατῶν ἐφιέμενος καὶ μὴ ἀδυνατῶν ἐρῶν» ἢ «εἶθε νὰ ἤμην ἐκεῖνος δηλ. ὁ Θήρων». Ἀλλὰ οὔτε ἡ πρώτη ἐξήγησις, οὔτε ἡ δευτέρα ἀρμόζει ἐνταῦθα. Οἱ δὲ ἀναπληροῦντες τὸ ἄν καὶ ἐξηγοῦντες «ἤθελον εἶσθαι κενός τις καὶ ἀπαίδευτος» λανθάνουσι παριστάνοντες τὸν ποιητὴν ὡς ἀγρίκῳ τινὶ τρόπῳ λαλοῦντα πρὸς τὸν Θήρωνα. Διότι ἡ αὐτῶν ἐξήγησις οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, ἢ τοῦτο «Ἐγὼ εἰ ἦν Θήρων, οὐκ ἐδίωκον τὸ πόρσω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· εἰ δ' ἐδίωκον, κενός ἂν εἶην καὶ ἀνόητος» ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι, «καὶ Θήρων εἰ διώξει, ἀνόητος ἂν εἶη». Ἡ τοιαύτη λοιπὸν ἐξήγησις οὕτως ἀγροῦκος οὔσα, ἔτι καὶ ἐναντία ἐστὶ τῆς εὐλαβείας, μεθ' ἧς συμβουλεύει ὁ ποιητὴς πρόσωπα, ἃ οὐδαμῶς θέλει νὰ ψυχράνη. Ἄπαντα λοιπὸν ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς σημασίας, ἣν ἅπαντες ἀποδίδουσι τῇ λέξει κεινός. Ληφθῆτω ἡ λέξις ὑπὸ τὴν κυριολεκτικὴν σημασίαν, καὶ εὐθὺς ἐξέρχεται ἔννοια ἀρίστη καὶ ἄριστα τῷ ποιητῇ ἀρμόζουσα. Ἡ κυριολεκτικὴ λοιπὸν σημασία ἐστὶν «ἄδειος» ὡς κειναὶ νῆες (Ὅμ. Π. 181) κειν' ὄχεα (αὐτ. Λ. 160. σ. 443). Κατὰ δὲ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ἐνταῦθα κεινός εἴην σημαίνει «εἶθε, εὐχομαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἦμαι κενός ἄδειος· ἀλλὰ τίνος ἄδειος; ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐννοεῖται «δόξης καὶ πλοῦτου», ὡς ἐν Ὅλ. Β'. στ. 117 κεινήν παρὰ δίαιταν, δηλονότι «δίαιταν κεινήν πλοῦτου καὶ ἀφθονίας» καὶ οὐχὶ «δίαιταν ἀνόητον καὶ ἀπαίδευτον». Ἴδου λοιπὸν ἀρίστη ἔννοια. Ἥδη δὲ ἐξηγηθῆτω τὸ χωρίον κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν· «εἰ τίς μοι δοίη αἴρεσιν, πότερον βούλει

Δ' ἔτι σοφοῖς ἄβατον

80

Κἀσόφοις. οὐ μὴν διώξω. κεινὸς εἶην.

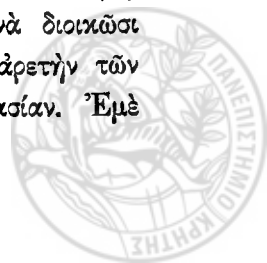
ἔχειν τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον Θήρωνος, ἐφ' ᾧ πλείονα θηρᾶν (διώκειν), ἢ εἶναι πένης καὶ ἄδοξος, ἐγὼ ἀποκριναίμην ἄν· ἐπιθυμῶ ἔχειν τὴν δόξαν καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ Θήρωνος, ὅμως δ' οὐ ζητήσω, οὐ μὴν διώξω πλείονα τούτων· εἰ δὲ μὴ, εὐχομαι, ἐπιθυμῶ πένης εἶναι καὶ ἄδοξος, κενὸς δόξης καὶ πλούτου εἶην».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Εὐχομαι συνθέσας ἄριστον ἐπὶ Ὀλυμπιακῇ
 νίκη ὕμνον τῶν ἀκαμαντοπόδων ἑπῶν τοῦ Θήρω-
 νος, ἐν ᾧ μεγαλύνω τὴν κλεινὴν Ἀκράγαντα, νὰ
 τέρψω τοὺς φιλοξένους Τυνδαρίδας καὶ τὴν καλλι-
 πλόκαμον Ἑλένην. Διὰ τοῦτο λοιπὸν, ὦ Μοῦσα,
 ἔμπνευσόν μοι εὐρῶν νέον τρόπον λαμπρὸν νὰ
 ἐφαρμόσω εἰς Δῶριον μέλος ἀγλαόκιμον ὕμνον·
 ἐπειδὴ στέφανοι ἐπιζευχθέντες ταῖς χαίταις ἀπαι-
 τοῦσι παρ' ἐμοῦ τοῦτο ὡς ἐκ θεοῦ προσδιωρι-
 σμένον χρέος, νὰ συνενώσω τῷ Αἰνησιδάμου υἱῷ
 πρεπόντως καὶ βοήν αὐλῶν καὶ ποιήσιν λέξεων
 καὶ ἡ Πίσσα ἀπαιτεῖ ἔτι νὰ εἶπω περὶ αὐτῆς, ἧς
 ἦς ἔρχονται ἐκ θείας μοίρας ἐπιβεβλημένοι τοῖς
 ποιηταῖς ὕμνοι εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν ἀνθρώπων, φῆτι
 ἀνὴρ Αἰτωλὸς Ἑλλανοδίκης δίκαιος, ἐκτελῶν ἐν-
 τολὰς ἀρχαίας τοῦ Ἡρακλέους ἤθελε περιθέσῃ
 περὶ τὰς κόμας ὑπεράνω τῶν βλεφάρων κόσμον
 γλαυκοχρόου ἐλαίας, ἣν ποτε ὁ Ἀμφιτρυωνίδης
 ἐκόμισεν ἀπὸ τῶν κατασκίων πηγῶν τοῦ Ἴστρου
 μνήμα κάλλιστον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ βραβείων,
 πείσας λόγῳ τὸν λαὸν τῶν Ὑπερβορέων τὸν Ἀπόλ-
 λωνος θεράποντα. Διότι οὗτος σύμφωνα φρονῶν
 τοῖς λόγοις ἤτει διὰ τὸ πάντας δεχόμενον ἄλλος
 τοῦ Διὸς σκιαρὰν τε φυτάδα κοινήν τοῖς ἀνθρώποις

χρησίμην καὶ στέφανον ἀρετῆς. Διότι ἤδη, ἀφ' οὗ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν αὐτοῦ πατέρα τοὺς βωμοὺς, ἀντέφλεξε μὲν αὐτῷ τὴν ἐσπέραν ὄλον αὐτῆς τό φῶς ἢ χρυσάρματος δίχα τέμνουσα τὸν μῆνα σελήνην, καὶ αὐτὸς μεγάλων ἀγώνων ἐποιήσατο δικαίαν κρίσιν, καὶ ἅμα πενταετηρίδα προσδιώρισεν ἐπὶ τῶν θείων ὀχθῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ὅμως ὁ χῶρος οὐκ ἔθαλλε καλὰ δένδρα ἐν ταῖς κοιλάσι τοῦ Κρονίου Πέλοπος· τούτων γυμνὸν τὸ ἄλλος ἐφάνη αὐτῷ, ὅτι ὑπόκειται ὑπὸ τὰς ὀξείας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Τότε λοιπὸν συνέβη νὰ ἀποφασίσῃ νὰ πορευθῆ εἰς τὴν Ἰστροίαν γῆν, ὅπου ἡ ἵππικὴ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς ὑπεδέξατο αὐτὸν ἐλθόντα ἀπὸ τῶν ὀρέων καὶ πολυκάμπτων κοιλάδων τῆς Ἀρκαδίας ἐπειδὴ κατὰ παραγγελίαν τοῦ Εὐρυσθέως ἢ ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀνάγκη διέτασσε νὰ πορευθῆ, ἵνα ἀγάγῃ τὴν χρυσόκερων ἔλαφον, ἣν ποτε ἡ Ταυγόετη ἀναθεῖσα τῇ Ὀρθωσίᾳ Ἀρτέμιδι ἔγραψεν αὐτῇ ἱεράν. Ταύτην ζητῶν εἶδε καὶ ἐκείνην τὴν γῆν ὀπισθεν τῶν πνοῶν τοῦ ψυχροῦ Βορέα· ὅπου ἐθαύμαζε σταθεῖς τὰ δένδρα. Ταῦτα γλυκεῖα ἐπιθυμία κατέλαβεν αὐτὸν νὰ φυτεύσῃ περὶ τὸ δωδεκάκις καμπτόμενον τέρμα τοῦ δρόμου τῶν ἵππων. Τούτου οὖν ἕνεκα ἔρχεται ἔτι μετὰ τῶν ἰσοθέων διδύμων παίδων τῆς βαθυζώνου Λήδας Ἴλος εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν· τούτοις γὰρ ἐπέτρεψεν ἀπερχόμενος εἰς Ὀλυμπον νὰ διοικῶσι τὸν θαυμαστὸν ἀγῶνα ὡς πρὸς τὴν τ' ἀρετὴν τῶν ἀνδρῶν καὶ τὴν ταχυάρματον διφρηλασίαν. Ἐμὲ

τοῦλάχιστον παροτρύνει ἢ ψυχὴ νὰ βεβαιώσω, ὅτι τοῖς Ἐμμενίδαις καὶ Θήρωνι ἤλθε τὸ κλέος διὰ συνεργείας τῶν εὐπίπων Τυνδαριδῶν διότι πλείσταις φίλοξενούσαις τοὺς βροτοὺς τραπέζαις ἐξιλάσκονται αὐτοὺς φυλάσσοντες εὐσεβῶς τὰς τελετὰς τῶν μακάρων. Εἰ δὲ ἄριστον μὲν ἐστὶ τὸ ὕδωρ, ἐντιμότερον δὲ πάντων τῶν κτημάτων ὁ χρυσοῦς, νῦν τοῦλάχιστον πρὸς τὸ ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας ἀφικόμενος τοῖς οἴκοθεν ἀρεταῖς ὁ Θήρων ἀπτεται τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους· τὸ δὲ περαιτέρω ἐστὶν ἄβατον καὶ σοφοῖς καὶ ἀσόφοις. Ἐγὼ ὅμως, εἰ σχοίην τοιαύτην εὐδαιμονίαν, δὲν θὰ θηρεύσω μείζονα· εἰ δὲ μὴ, ὠφελιμώτερόν μοι ἐστὶ νὰ μένω πένης καὶ ἄδοξος.

ΘΑΥΜΙΑ

ΕΙΔΟΣ Δ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

ΙΗΠΟΙΣ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τοῦ εἶδους

Ἡ μὲν στροφή καὶ ἀντιστροφή σῳγκεῖται ἐκ κώλων δεκαπέντε·
ἡ δὲ ἐπιφθόσ ἐκ κώλων δώδεκα.

Στροφή καὶ ἀντιστροφή.

- Κώλων 1. ---|---| Προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἀνακλώμενον. Λέγεται δὲ ἀνακλώμενον, διότι ὁ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικὸς τῆς πρώτης συζυγίας ἐγένετο παίων τρίτος τῆς τετάρτης μὲν μακρᾶς συλλαβῆς ἀνακλασθείσης εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ στίχου, τὴν δὲ θέσιν αὐτῆς βραχείας συλλαβῆς καταλαβούσης.
- " 2. ---|---| Μονόμετρον ἀναπαιστικὸν ἀκατάληκτον.
- " 3. ---|---| Ἰθυφαλλικόν, ἔτσι τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 4. ---|---| Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τῆς πρώτης μακρᾶς τοῦ πρώτου Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος ἀναλελυμένης εἰς δύο βραχέα.
- " 5. ---|---| Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἢ πρώτη συζυγία Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος,

- Κῶλον 5. καιτοι ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐστὶ βραχεία· πολλὰκις γάρ, ὡς φησὶν Ἑφαιστίων, ὁ Ἴωνικός ἀπὸ μείζονος ἄρχεται ἀπὸ βραχείας ἀδιαφόρου, ἡ δευτέρα τροχαϊκὴ οἰκεία τοῖς Ἴωνικοῖς.
6. — — — — | — — — — | — — Ἴωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.
7. — — — — | — — — — | — — Λογασιδικὸν ἐξ ἀναπέστων καὶ ἰάμβων. Τὸ λογασιδικὸν σύγκριται ἢ ἐκ δακτύλων καὶ τροχαίων, ἢ ἐξ ἀνάπαιστων καὶ ἰάμβων· οἱ δὲ ἀνάπαιστοι μεταβάλλονται καὶ εἰς σπονδεῖους, ὡς ἐνταῦθα.
8. — — — — | — — Ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον. Λείπει συλλαβὴ, ἵνα ἢ τέλειον Φερεκράτειον. Ὁ δὲ πρῶτος ἀντίσπαστος μετεβλήθη εἰς διτρώχαιον· ἐνίοτε δὲ ἄρχεται καὶ ἐκ σπονδείου.
9. — — — — | — — Ἰαμβικὸν ἐφθημιμέρες.
10. — — — — | — — — — — — Ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Καλεῖται δὲ ἐπιωνικὸν, ὅταν ἢ μὲν πρώτη συζυγία ἐστὶν ἰαμβικὴ, ἢ δὲ δευτέρα τροχαϊκὴ.
11. — — — — | — — — — — — Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ σπονδεῖος τῆς πρώτης τροχαϊκῆς συζυγίας μετεβλήθη εἰς δάκτυλον διαλυθείσης τῆς δευτέρας μακρᾶς· ὁ δὲ τελευταῖος τροχαῖος διελύθη εἰς τρίβραχον.
12. — — — — | — — — — — — Ἴωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας Ἴωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, τῆς δευτέρας τροχαϊκῆς ἰσοδυναμούσης τῇ Ἴωνικῇ ἀπὸ μείζονος.
13. — — — — | — — — — Ἴωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
14. — — — — | — — — — Ἴωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν

- Κῶλον 14. ἐκ παιωνικῆς τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς τῆς δευτέρας.
- ” 15. $\text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—}$ Ἰαμβικὸν πενθήμερες.
Ἐμφόδος.
- Κῶλον 1. $\dot{\text{—}} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} | \dot{\text{—}} \text{—} \text{—}$ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τῆς δευτέρας συζυγίας τροχαϊκῆς.
- ” 2. $\dot{\text{—}} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \dot{\text{—}} \text{—}$ Χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν τῆς κατακλείδος ἰαμβικῆς καταληκτικῆς.
- ” 3. $\text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} | \text{—} \dot{\text{—}} \text{—}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 4. $\text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} | \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} \dot{\text{—}}$ Προσοδικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- ” 5. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Ἐπιχοριαμβικὸν ὑπερκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας τροχαϊκῆς, ἧς ὁ πρῶτος τροχαῖος ἀναλύεται εἰς τρίβραχον, τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς.
- ” 6. $\text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} | \text{—} \dot{\text{—}}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ δευτέρου ἰάμβου τῆς πρώτης συζυγίας διαλελυμένου εἰς τρίβραχον.
- ” 7. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$ Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.
- ” 8. $\text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \dot{\text{—}} | \dot{\text{—}} \text{—} \dot{\text{—}}$ Περιδικόν· διότι καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπὸ τοῦ τέλους ἀρχεται ἐξ ἰάμβου· ἦτοι ἡ πρώτη συζυγία ἐστὶν ἰαμβικῆ, ἡ δευτέρα τροχαϊκῆ.
- ” 9. $\text{—} \dot{\text{—}} \dot{\text{—}} \text{—} | \dot{\text{—}} \text{—} \dot{\text{—}}$ Περιδικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τροχαϊκὸν ἀρχόμενον ἀπὸ ἰάμβου.
- ” 10. $\text{—} \dot{\text{—}} \text{—} \text{—} | \text{—} \dot{\text{—}}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- ” 11. $\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—}$ Ἐπίτριτον τροχαϊκόν, τῆς πρώτης μακρᾶς τοῦ πρώτου σπονδείου τοῦ ἀντι τροχαίου ἀναλυομένης εἰς δύο βραχέα,

- Κῶλον 11. ὡσαύτως δὲ καὶ τῆς μακρᾶς τοῦ δευτέρου τροχαίου. Καλεῖται δὲ τροχαϊκὸν ἐπίτριτον διότι ἐὰν τὰ τέσσαρα βραχέα τῶν δύο ἀναλελυμένων τροχαίων τῆς πρώτης συζυγίας ἀντικατασταθῶσιν ὑπὸ δύο μακρῶν, γίνεται ἐπίτριτος τέταρτος. Ἡ δευτέρα συζυγία ἐστὶ χοριαμβική.
- » 12. $\text{—} \overset{\cdot}{\text{—}} \text{—} | \text{—} \overset{\cdot}{\text{—}}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Παρακαλεῖ ὁ Πίνδαρος τὸν Δία νὰ καταστήσῃ τὸν ὕμνον τοῦτον τὸν περιέχοντα τὰς ἀρετὰς τοῦ Ψαύμιδος φῶς χρονιώτατον αὐτοῦ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὰς λοιπὰς εὐχὰς καὶ ἐπιθυμίας νὰ τύχῃ καὶ ἄλλων νικῶν. (στ. 1-18). Ἐἶτα ἐπαινῶν διηγεῖται τὰς ἀρετὰς (19-27). Ἐπειδὴ δὲ πρὶν τύχῃ τῆς νίκης πολλοὶ τῶν Καμαριναίων οὐκ ἐπίστευον περὶ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ· διότι λίαν πολιοῦθριξ παρὰ τὴν ἡλικίαν ὧν ἐνομιζέτο μᾶλλον γέρων, ἢ ὥστε νὰ ἔχῃ ἀρετὰς γενναίας καὶ μεγάλας φιλοτιμίας μετὰ δὲ τὴν νίκην ἐπίστευσαν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀρετῶν, δι' ἧς ἐπαινεῖται παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τινὰ ἥρωα ἐκ τῶν ἀργοναυτῶν, ὃς καὶ αὐτὸς, ὅτε ἡ Ἄργῶ ἔσχεν ἐν Δήμνῳ, ἀγώνων τελουμένων, νέος ὧν συγκατερίθμησεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς μέλλουσι νὰ ἀθλήσωσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἦν πολὺς παρὰ φύσιν, περιεγελάτο ὑπὸ τὸν Δημνίων γυναικῶν νικήσας δὲ ἐθαυμάζετο ὑπ' αὐτῶν (στ. 28-38). Ἐν δὲ τῷ ἐπιλόγῳ ἐκ τεσσάρων μὲν στ. συνισταμένῳ, περιεκτικωτάτῳ δὲ λέγει, ὅτι ἐὰν ἐγίνωσκον οἱ μὴ πρὸ τῆς νίκης πιστεύοντες περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ Ψαύμιδος, ὅτι πολλάκις φύονται καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν πολιοῦθριξ, ἤθελον εἶσθαι βέβαιοι, ὅτι θὰ νικήσῃ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Τὸ παρὸν εἶδος καὶ τὸ ἐπόμενον τὸ Ἐ'. ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Π. Σ. εἰς τρεῖς Ὀλυμπιακὰς νίκας καὶ τὰς τρεῖς τῇ αὐτῇ Ὀλυμπιάδι τῇ ὑγδοηκοστῇ δευτέρᾳ. Καὶ ἢ μὲν ἐνταῦθα ὕμνουμένη ἐστὶ κατ' αὐτοὺς τεθρίππῳ ἢ κατ' ἄλλην γραφὴν ἵπποις· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ ᾠδῇ ὕμνοῦνται κατὰ τοὺς αὐτοὺς Π. Σ. καὶ αἱ τρεῖς νίκαι συνάμα, ἦται τεθρίππῳ, ἀπήνη καὶ κέλητι. Τῶν δὲ μεταγενεστέρων πρῶτος ὁ Boeckhius διὰ λόγους ἀρκετὰ ἰσχυροὺς ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀληθείας τῶν Π. Σ. περιώρισε τὰς τρεῖς νίκας εἰς μίαν τὴν ἀπήνη. Ὁ δὲ πρῶτος ἰσχυρὸς λόγος τοῦ περιορισμοῦ τούτου ἐστὶν, ὅτι αἱ νίκαι αὗται πολλαί εἰσιν, ὥστε εἰς μόνος ἀνὴρ ἐν τῇ αὐτῇ Ὀλύμπιάδι καὶ τὰς τρεῖς νὰ νικήσῃ· δεύτερος δὲ, ὅτι οὐ καταφαίνεται σαφῶς καὶ ἐκ τῶν δύο ᾠδῶν, ὅτι ἐνίκησε καὶ ταῖς τρισὶν, ἀλλὰ μόνον τῇ μιᾷ, ἀπήνῃ. Οἱ δὲ λοιποὶ λόγοι τοῦ Boeckhius οὐ φαίνονται μοι ἰσχύοντες. Ὅτι μὲν λοιπὸν καὶ ἡ παροῦσα ᾠδὴ καὶ ἡ ἐπομένη πεποίηται εἰς ὕμνον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς νίκης τῆς ἀπήνης, τοῦτο ἔχει λόγον. Ὅτι δὲ καὶ ἐποιήθη καὶ ἦσθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὡς νομίζει ὁ Boeckhius, ἵνα ὁ νικητῆς κωμάσῃ πρὸς τὸν τοῦ Διὸς βωμόν, τοῦτο κατ' οὐδένα λόγον ἐστὶ παραδεκτέον. Ἄλλ' ἵνα ἐξηγηθῶσι τὰ πάντα τῆς ᾠδῆς ταύτης οὐχὶ βεβιασμένως, πρέπει νὰ ὑποθῶμεν, ὅτι ὁ ποιητῆς οὐκ ἦν παρὼν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀλλὰ ὁ Ψαῦμις ἀναγγείλας αὐτῷ τὴν νίκην παρήγγειλε νὰ ποιήσῃ δύο ᾠδὰς, τὴν μὲν, τὴν παροῦσαν, ἵνα ἀφικόμενος εἰς Σικελίαν, θυσιάζων τῷ Διὶ κωμάσῃ (τόνδε

Κ ῶ μ ο ν τελέσει στ. 15), τὴν δὲ πέμπτην, ἵνα αὐτῆς ἀδομένης ἢ πομπὴ γένηται. Οἱ Π. Σ. καὶ τὴν παροῦσας ῥόδῳ καὶ τὴν ἐπομένην λέγουσι γεγράφθαι τὴν ὀγδοηχοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα.

Σ. α. Κ. ιε.

Ἐλατήρ ὑπερτάτε βροντᾶς
 Ἀκαμαντόποδος
 Ζεῦ· τεαί γάρ ὦραι
 Ὑπὸ παικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς
 Ἐλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν,

5

— Στ. 1-17. Ἐλατήρ... εὐρυσθενέων ἀρετᾶν] «ὡ ἐκ τῶν ὑπερτάτων τοῦ οὐρανοῦ ἀψίδων βροντῶν Ζεῦ, σὲ ἐπικαλοῦμαι· διότι ὁ Ψαῦμις ἐν ταῖς σαῖς Ὀλυμπιακαῖς ἑορταῖς ἠρίστευσε, καὶ τούτου τὰ ἀθλα ἐγὼ ἄδω· ἐπειδὴ ἀγαθὸς φίλος ὢν αὐτοῦ ἦσθην μεγάλως εὐθύς λαβὼν τὴν ἀγγελίαν τῆς νίκης. Ὡ παῖ τοῦ Κρόνου, ὅστις ἄρχεις τῆς ὑψηλῆς Αἴτης, τῆς πιεζούσης τὸν Τυφῶνα, δέχου τοῦτον τὸν ὕμνον μακροχρονιώτατον φῶς τῶν μεγάλων ἀρετῶν» — ἐλατήρ . . . ἀκαμαντόποδος] «διοικῶν τὴν βροντὴν τὴν ἀκουράστως διακνουμένην, ὡς οἱ ἀκαμαντόποδες ἵπποι». Φαντάζεται λοιπὸν ὁ ποιητὴς τὸν μὲν Δία τὸν βροντῶντα ὡς ἡνίοχον, τὴν δὲ βροντὴν ὡς ἵππον· καὶ διὰ τοῦτο καλεῖ αὐτὴν ἀκαμαντόποδα, ὅπερ ἐπίθετον ἀρμόζει τοῖς ταχέσι καὶ ἀκουράστοις ἵπποις. Ἴσως μεθ' Ὀμηρον δὲν ἐφαντάζετο μόνος ὁ Πίνδαρος τὴν βροντὴν ὡς ἵππον τοῦ Διὸς, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἔτι ποιηταὶ καὶ αὐτὸς ὁ ὄχλος· καὶ διὰ τοῦτο εὔρηται ἐν τοῖς Π. Σ[«Ἰδίως δὲ οἱ νεώτεροι τὴν βροντὴν ὕχημα καὶ ἵππον τοῦ Διὸς ὑποτίθενται, καὶ λέγουσιν, ὡ ἡνίοχε Ζεῦ». — τεαί γάρ ὦραι ἐλισσόμενα] Τὸ γὰρ αἰτιολογεῖ τὸ ἐννοούμενον «ἐπικαλοῦμαι»· εἰς τί δὲ ἐπικαλεῖται αὐτόν, λέγει ἐν τῷ στ. 14 κ. ἐξῆς — τεαί ὦραι] «αἱ ὦραι τῶν Ὀλυμπιακῶν

Υψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων
Ξείνων δ' εὐ πρασσόντων, ἔσαναν

Αὐτίκ' ἀγγελίαν

Ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί.

Ἄλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὅς Αἴτναν ἔχεις, 10

Ἴπον ἠγεμόεσσαν ἑκατογ-

κεφάλια Τυφῶνος ὀβρίμου,

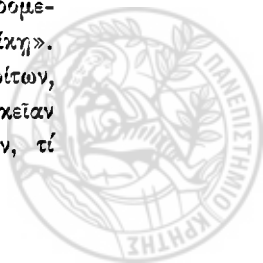
Οὐλυμπιονίκαν

ἀγώνων, οἱ πρὸς τιμὴν σοῦ τελοῦνται». Ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐν Ἰσθμ. Β'. 34. ὅν τε καὶ κάρυκες ὠρών ἀνέγων, ὅπου ὄρα Σημ. — ἐλισσόμεναι] ὡς ἐν κύκλῳ στρεφόμεναι καὶ μετὰ τὸ τέλος ἑκάστου τετάρτου ἔτους ἐπανερχόμεναι. — μ' ἔπεμψαν] οὐχὶ εἰς Ὀλυμπίαν, ὡς νομίζει ὁ Boeckhius· ἀλλ' εἰς Καμάριναν· διότι τῷ «εἰς Ὀλυμπίαν» δὲν ἀρμόζει τὸ «ἔπεμψαν» ἀλλὰ τὸ «μὲ προσεκάλεσαν». Οὐδὲ ἡ λέξις μάρτυρα ἀρμόζει τῷ» εἰς Ὀλυμπίαν»· ἐπειδὴ οἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ θεαταὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην μαρτυρίας. Τὸ αὐτὸ λεχθήτω καὶ περὶ τοῦ «εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμὸν τοῦ Διὸς μὲ ἔπεμψαν μάρτυρα». Ὅθεν ὁ νοῦς· «(αἱ τεαὶ ὦραι) οἱ Ολυμπιακοὶ ἀγῶνες, ἤτοι ἡ νίκη, ἦν Ψαῦμις ἐνίκησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι, μὲ ἔπεμψαν εἰς Καμάριναν». — μάρτυρα] «ὀμνητήν»· διότι ὡς πρὸς τοὺς Καμαριναίους, οἵτινες οὐκ ἦσαν παρόντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, δύνανται νὰ λεχθῇ ὁ ὀμνητὴς μάρτυς. — ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος αἰοιδᾶς μάρτυρα ὑψηλοτάτων ἀέθλων] «μὲ ἔπεμψαν (μάρτυρα), ἵνα μαρτυρήσω, ἵνα ὀμνησω μετὰ ὀδῆς ποικιλοφόρμιγγος ὑψηλοτάτην νίκην, αὐτὴν δηλ. τὴν νίκην τοῦ Ψαῦμιδος», διὰ γὰρ τῶν ποιημάτων καὶ ὕμνων ἐκδηλότεροι οἱ νικῶντες καὶ ἀδιδος ἢ μαρτυρία. «Τὸ

στ. 10. ἀλλὰ Κρόνου ἐν χειρογρ. τινί.

στ. 12. ὀμβρίμου ἐν χειρογρ. τινί.

δὲ ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος τῇ ὑπὸ ἀντί τῆς μετὰ κέχρηται, ἔν' ἧ, μετὰ ποικιλοφορμίγγων, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ίλιαδ. β. 551) Δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων, ἀντί τοῦ μετὰ δαΐδων· ποικιλοφόρμιγγα δὲ εἶπεν ἐπειδὴ σὺν μουσικοῖς ὄργανοις, αὐλῶ τε καὶ κιθάρα ἤδον» Π. Σ. — ξείνων . . . ἔσολοί] «τῶν γὰρ φίλων εὐδαιμονούντων εὐθέως οἱ γνήσιοι καὶ ἀγαθοὶ ἑταῖροι ἤσθησαν ὑπὸ τὸν γλυκειῶν ἀγγελίων μαθόντες» Π. Σ. «Ἀντιχρονισμὸς ἀντί τοῦ σαίνουσιν ἐπὶ τῶν πάνυ βεβαίων· ἔστι δὲ ἐνταῦθα ἀμετάβατον τὸ ἔσσανα, ὡς εἰ εἶποι τις, εὐδιετέθησαν πρὸς τὴν ἀγγελίαν· δικαιολογεῖ δὲ ἑαυτὸν, ὅτι ἀκουσθὲν, ὅτι Ψαῦμις νενίκηκεν, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν φόρμιγγα». Δούκας. Ἀγγελία οὐχὶ τὸ κήρυγμα τοῦ κήρυκος σημαίνει· ἀλλὰ, ἐλθούσης εἰς Θήβας τῆς ἀγγελίας, ὅτι ὁ ἐμὸς ξένος Ψαῦμις ἐνίκησεν, ἐγὼ ὡς ἐσλὸς φίλος ἐχάρην καὶ αὐτίκα ὥρμησα εἰς ποίησιν τοῦ Ὑμνου. — ἀλλ', ὦ Κρόνου . . . ἔχεις] Ἐν ἀρχῇ ἔδωκεν ὁ ποιητὴς τῷ Δαΐ τὸ ἐπίθετον ἐλατῆρα βρονης, ὅπερ δύναται νὰ λεχθῆ ἔν ᾧτινι δῆποτε μέρει τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ἤθελε τελεῖσθαι θυσία τῷ Δαΐ· ἐπειδὴ πανταχοῦ βροντᾷ ὁ Ζεὺς. Ἐνταῦθα δὲ καλεῖ αὐτὸν κύριον τῆς Αἴτνης, ὅπερ ἔχει καλῶς· ἐπειδὴ ἡ θυσία τελεῖται τῷ Δαΐ ἐν Σικελίᾳ. «Ἐν τῇ Αἴτνῃ Διὸς Αἰτναίου ἄγαλμα ἱδρύεται, καὶ ἑορτὴ Αἰτναία καλεῖται» Π. Σ. εἰς Ὀλυμ. ΣΤ'. στ. 162. — ἵπον ἡνεμέσσαν] «Καλεῖ τὴν Αἴτνην πειστήριον τοῦ Τυφῶνος ὑψηλὸν ὥστε νὰ καταπνέηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων». Παρ' Αἰσχύλῳ Προμηθ. 365. ὁ Τυφῶν ἵποῦται ῥίζησιν Αἰτναίαις ὕπο. Ὅρα καλλίστην περιγραφὴν τῆς πίεσεως τοῦ Τυφῶνος Πυθ. α. 33. κ. τ. λ. — Ὀλυμπιονίκαν κῶμον] «ὕμνον ἀδόμνον ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν θυσίᾳ ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιακῇ νίκῃ». — Χαρίτων ἑκατι] «ἔνεκα, πρὸς χάριν τῶν Χαρίτων, αἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ καταστήσωσι τερπνὴν καὶ γλυκεῖαν τοῦ Ψαῦμιδος τὴν νίκη». Περί τῶν θεῶν Χαρίτων, τί

Δέκευ Χαρίτων ἕκα-
τι τόνδε κῶμον,

15

Ἰ. Α. α. Κ. ιέ.

Χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετῶν.

Ψάμιος γὰρ ἔκει

Ἰοχέων ὄς, ἐλαία στεφανωθείς

Πισάτιδι, κῶδος ἔρσαι

20

Σπεύδει Καμαρίνα. Θεὸς εὐφρων

Εἶη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεὶ μιν

ποιῶσι τοῖς ἀνθρώποις, Ἰολ. ιδ'. 7. — χρονιώτατον . . ἀρετῶν] «δέκευ τὸν κῶμον τοῦτον, ἵνα γένηται πολυχρο- νιωτάτη λάμψις τῶν ἀρετῶν τοῦ νικητοῦ». Τὰς δὲ ἀρετὰς καλεῖ εὐρυσθενεῖς, διότι ἔχουσι εὐρὸ σθένος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου παρήγαγον τὴν νίκην.

— Στ. 18-19. Ψάμιος . . . Ἰοχέων] «διότι φέ- ρει, περιέχει τὰς ἀρετὰς τοῦ Ψάμιδος» Θαυμάζω, ὅ- πως ἀτόπως τινὲς τῶν ἐρμηνευτῶν συνέταξαν καὶ ἠρμή- νευσαν τὸ χωρίον. Τὸ Ἰοχέων θεωροῦσιν ὄνομα «τὸ Ἰοχος» καὶ ἐπομένως συντάττουσιν καὶ ἐξηγοῦσιν «ἔκει ὁ κῶμος οὗτος ὧν κῶμος τῶν Ἰοχέων τοῦ Ψάμιδος». Ἄλλὰ πρῶτον ἄνευ φιλοκαλίας δύναται νὰ λεχθῆ «κῶ- μος ζῶων ἢ Ἰοχημάτων»· ἀλλ' οὐδὲ παρὰ Πινδάρφ εὐρηταὶ ποῦ τι τοιοῦτον· ἀλλ' αἰεὶ «κῶμος ἀνδρῶν». Ὅθεν τὸ Ἰοχέων ἐστὶ μετοχὴ τοῦ Ἰοχέω, ἔχω, φέρω κομίζω· οὐ ἀντικείμενον παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ ἴηου-

στ. 14. δέξαι ἐν χειρογρ. τισί.

στ. 18. ἔκει ἐν πλείστοις χειρογρ. Οἱ δὲ παραδεχόμενοι τὴν γραφὴν ταύτην συντάσσουσιν «ὁ κῶμος ἔκει Ἰοχέων Ψάμιδος» διδόντες τῷ ἔκει τὴν σημασίαν. τοῦ «ἀπτεσθαι» ἧς ἕνεκα συντάσσεται γενικῆ, ὡς λέγουσιν, οὐκ ὀρθῶς.

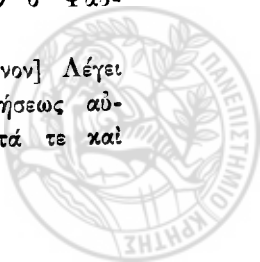
μένου «τὰς εὐρυσθενεῖς ἀρετὰς». Τὸ δὲ Ψάυμιός ἐστι γενικὴ κτητικὴ τοῦ «ἀρετὰς». Ὅθεν «Ποίησον, δέξμαί σου, ὦ Ζεῦ, τόνδε . . . τὸν κῶμον χρονιότατον φῶς εὐρυσθενῶν ἀρετῶν· διότι (οὗτος ὁ κῶμος) ἔρχεται ἔχων τὰς εὐρυσθενεῖς ἀρετὰς τοῦ Ψάυμιδος, ὅς ἐλαία κ. τ. λ.» Ἐνταῦθα ὅμως ἡ λέξις, καθ' ὅσον ἐστὶν ὑποκείμενον τοῦ ἦκει, σημαίνει ἀπλῶς τὸν ὕμνον (διότι κῶμος κυρίως ἐστὶ θυσία ἐν ἑορτῇ τινι γινομένη, ἐν ἣ συμποσιαζόντων τῶν συνδαιτημόνων ἄδεται ὁ ὕμνος)· καὶ καλῶς ἔχει πρὸς τὸ ἀνωτέρω στ. 6. διότι, ὡς ἐκεῖ συνεκδοχικῶς λέγει ἔπεμψαν ἐμὲ μάρτυρα ἀντὶ τοῦ «τὸν ὕμνον», οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ «ὁ κῶμος» ἐννοεῖται ὑποκείμενον «ὁ ὕμνος», ὃν ἔπεμψαν αἱ ὦραι, νῦν δὲ ἦκει ὀχέων, ἔχων, φέρων τὰς ἀρετὰς τοῦ Ψάυμιδος. Ὁ Π. Σ. συντάσσει «ὁ κῶμος ἦκει ἐκ τῶν ὀχέων τοῦ Ψάυμιδος» ἀλλ' οὐδὲ οὗτος ἐπιτυχῶς.

— Στ. 19. ὅς ἐλαία] Ἄρχεται ἐντεῦθεν διηγούμενος τὰς ἀρετὰς, ἃς κομίζει ὁ κῶμος.

-- Στ. 20-21. κῶδος . . . Καμαρίνα] «ἐπισπεύδει κωμάσας νὰ ἀνεγείρῃ δόξαν τῇ Καμαρίνῃ». — ὕρσαι σπεύδει] «σπεύδει ὕρσαι διὰ τοῦ κῶμου» ἐν ᾧ ὁ ὕμνος ἠδόμενος καὶ ὕμνων τὴν Καμαρίνην θὰ ἐγείρῃ κῶδος αὐτῇ.

— Στ. 21-22. Θεός . . . εὐχαίς] «Ταύτην μὲν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ψάυμιδος, νὰ νικήσῃ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὁ θεὸς ἐξετέλεσεν· εἴθε δὲ καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ εὐμενῶς νὰ ἐκτελέσῃ. Ποῖαι δὲ ἦσαν αἱ λοιπαὶ ἐπιθυμίαι, συμπεραίνεται ἐκ τοῦ ἐπομένου τροφαῖς ἑτοῖμον ἵππων καὶ ἐκ τοῦ (Ὀλ. ἐ. 50) Ποσειδανίοισιν ἵπποις ἐπιτερπόμενον. Ἦρχετο λοιπὸν ὁ Ψάυμις νὰ νικήσῃ ἔτι, καὶ ἵπποις.

— Στ. 22-27. ἐπεὶ μιν . . . τετραμμένον] Λέγει τὸ αἶτιον, δι' ὃ ὁ θεὸς θὰ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεως αὐτοῦ. — αἰνέφ μάλα μὲν ἑτοῖμον χάροντά τε καὶ

Αἰνέω, μάλα μὲν
 Τροφαῖς ἔτοιμον ἵππων,
 Χαίροντά τε ξεινίαις πανδόκοις, 25
 Καὶ πρὸς ἄσυχίαν φιλόπολιν
 Καθαρᾶ γνῶμα τετραμμένον.
 Οὐ ψεύδει τέγξω
 Λόγον· διάπειρά τοι
 Βροτῶν ἔλεγχος· 30

Ἐ. Κ. β'.

Ἄπερ Κλυμένοιο παῖδα
 Λαμνιάδων γυναικῶν

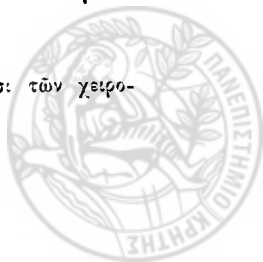
φιλόπολιν] «γινώσκω πρὸς ἔπαινον αὐτοῦ, λέγω μετὰ ἐπαίνων, (αἰνέω) ὅτι ἐστὶ μάλα πρόθυμος καὶ χαίρων καὶ φιλόπολις. — τροφαῖς ἵππων] ἔτοιμον, πρόθυμον εἰς τὸ τρέφειν ἵππους ἀθλητικούς, ἵνα δι' αὐτῶν ἀθλήσῃ· «ἐν τῇ ἀθλήσει τῇ ἱππικῇ» Π. Σ. — χαίροντα . . . πανδόκοις] «χαίρει νὰ φιλοξενῇ πάντας ἀνθρώπους» «χαίροντα, ἤγουν προσκείμενον ξενοδοχίαις πανδόκοις ἤγουν πάντας ὑποδεχομέναις, οὐδένα ἀποστρεφομέναις» Π. Σ. — φιλόπολιν] Πῶς ἐστὶ φιλόπολις; τετραμμένος πρὸς ἄσυχίαν καθαρᾶ ψυχῇ καὶ οὐχὶ τετραμμένος πρὸς στάσεις δολίᾳ ψυχῇ, ἵνα ἀναβῇ εἰς τὰ ὕψιστα ἀξιώματα τῆς πόλεως.

— Στ. 28. οὐ ψεύδει . . . λόγον] «εἰπὼν τοὺς ἀνωτέρω ἐπαίνους δὲν θὰ κηλιδώσω ψεύδει τὸν λόγον, τὴν τῶν ἐπαίνων διήγησιν». Ὁ Ψαῦμις ἦν, ὡσπερ ἐκ τῶν ἐν Ὀλ. ἐ. 51-52. φέρειν γῆρας εὔθυμον

στ. 25. ξεινίαις ἐν τινι τῶν χειρογράφων.

στ. 31. ἄπερ καὶ Κλυμένοιο ἐν τισὶ τῶν χειρογράφων.

στ. 32. γυναικῶν ἐν δυσὶ τῶν χειρογρ.

εἰς τελευτὰν καταφαίνεται, ἐν ἀνδρική ἡλικίᾳ προβεβηκεία ἦδη. Ὅθεν ἡδύνατό τις τῶν πολιτῶν τοῦ Ψαύμιδος νὰ νομίσῃ ψεύδη, ἃ εἶπεν ὁ ποιητὴς περὶ τῶν εὐχῶν αὐτοῦ, νὰ νικήσῃ καὶ ἄλλας νίκας, καὶ περὶ τῆς ἵπποτροφίας πρὸς ἄθλησιν ἵππικὴν διότι ταῦτα τῷ ὄντι εἰσὶ φιλοτιμίαι νεανικαί. Διὰ τοῦτο ἄρα λέγει «οὐ διεγείτῃ ψεύδη». Τὸ δὲ τέγγεω δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ἀντιχρονισμὸς ἀντὶ τέγγω.

— Στ. 29-30. διάπειρα . . . ἔλεγχος] «ἡ ἐξέτασις καὶ δοκιμὴ τῶν βροτῶν ἀποδεικνύει, ὅποιοί τινές εἰσιν. Ταῦτα λέγει πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι οἱ ἔπαινοι τοῦ Ψαύμιδος οὐκ εἰσι ψευδεῖς· ὡσεὶ ἔλεγεν «ἀπόδειξιν καὶ ἔλεγχον τῶν ἑαυτοῦ φιλοτιμιῶν ἔδωκεν ὁ Ψαῦμις τῇ διαπείρᾳ, ἧτοι νικήσας ἐν Ὀλυμπίοις».

— Στ. 31-33. ἄπερ . . . ἀτιμίας] «ἧτις διάπειρα τὸν Κλυμένου παῖδα ἀπέλυσε τῆς ἀτιμίας τῶν ἐν Λύμνῳ γυναικῶν. Ὁ Πίνδαρος παραβάλλων τὸν Ψαῦμιν πρὸς ἧρωα Ἀργοναύτην γινώσκει καὶ ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς φύσεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὕμνουμένων ἐπαίνους νὰ πορίζηται. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη. «Υψηλῆς ἀγῶνα ἐπιτελοῦσης ἐπιτάφιον θόσῃ τῷ πατρὶ Λημνίων βασιλεῖ, συμβέβηκεν ἀπιόντας ἐπὶ τὸ χρυσοῦν δέρας τοὺς Ἀργοναύτας ἐκείσε γενέσθαι καὶ προτραπέοντας εἰς τὸν ἀγῶνα ἀγωνίσασθαι. Ἐργίνος οὖν ὁ Κλυμένου εἰς ὧν αὐτῶν, νεώτερος μὲν τῷ χρόνῳ προπόλιος δὲ τὴν κόμην, ἀγωνιζόμενος ἐγελᾶτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ ἐκερτομεῖτο διὰ τὴν ὄψιν τῶν πολιῶν ὡς μὴ ἰκανὸς ἀγωνίσασθαι· ὡς δὲ αὐτῇ τῇ πείρᾳ διὰ τῶν ἔργων ἐδείχθη ὑπερβαλλόμενος τοὺς ἀγωνιστάς, ἐπαύσατο ἢ κατ' αὐτοῦ γινομένη χλεύη καὶ τοῦναντίον ἐθαυμάσθη. Διὰ τοῦτο οὖν λέγει τὴν πείραν πεπαιχέναι τῆς ὕβρεως τῆς κατ' αὐτοῦ τὰς Λημνιάδας γυναῖκας. Ἦσαν δὲ οἱ ἀγωνισταί, οὓς ὑπερεβάλετο, οἱ τοῦ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαις» Π. Σ. Ὅρ. καὶ Πυθ. δ΄. 449. κ. λ. π. ὅπου ὁ Πίνδαρος οὐκ ἀχο-

Ἐλυσεν ἐξ ἀτιμίας.

Χαλκοῖσι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν

Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλεία, 35

Μετὰ στέφανον ἰών·

Οὗτος ἐγὼ ταχυτάτι·

Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον·

Φύονται δὲ καὶ νέοις

Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ 40

Θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἀλικίας

Ἐοικότα χρόνον.

λουθεῖ τοὺς κοινούς μύθους ἢ τὴν ἱστορίαν, ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. ἀλλὰ ποιεῖ τοὺς ἀργοναύτας ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ὑπὸ χειμῶνος ἀποπλανηθέντας εἰς Λήμνον προσορμίζαι.

— Στ. 34. χαλκοῖσι . . . δρόμον] Αὕτη ἐστὶν ἡ διάπειρα, ἣν ἔδωκεν ὁ ἥρωας Ἐργίνοσ «ἐνοπλον δρόμον νικῆσας. Ὀπλίται γὰρ ἔτρεχον» Π. Σ.

— Στ. 35. Ὑψιπυλεία] «Ὑψιπύλεια, ἢ Ὑψιπόλη· ὡς Πηνελόπεια, ἢ Πηνελόπη παρ' Ὀμήρῳ». Π. Σ.

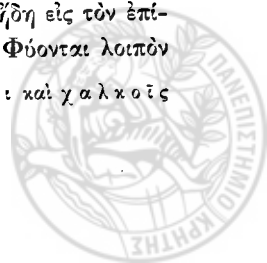
— Στ. 36. μετὰ στέφανον] «πρὸς τὸν στέφανον, τὸ βραβεῖον, προσιὼν τῇ Ὑψιπόλῃ ἐπὶ τὸ στεφανωθῆναι». Π. Σ.

— Στ. 37-38 οὗτος ἐγὼ . . . ἴσον] οἱ λόγοι, οὗσ εἶπε τῇ Ὑψιπόλῃ, ὅτε ἐπλησίασεν. ἵνα στεφανωθῇ. — οὗτος ἐγὼ] «ἐγὼ, ὃν ἠτιμάζετε περιγελώσαι, οὗτος, τοιοῦτός εἰμι κατὰ τὴν ταχύτητα». — χεῖρες . . . ἴσον] Χεῖρες συνεκδοχικῶσ ἀντὶ τὸ σῶμα «τὸ σῶμα, ὅπερ ὑμεῖσ ἐνομίζετε γεροντικόν, ἔστι νέον καὶ ἰσχυρόν, ὡσπερ καὶ ἡ ψυχῆ».

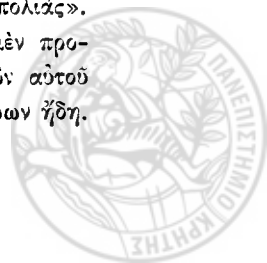
— Στ. 39. μέχρι τέλους] Ἀφίκετο ἤδη εἰς τὸν ἐπίλογον ἔχοντα οὕτως κατὰ ἀναπλήρωσιν. «Φύονται λοιπὸν

στ. 34. χαλκοῖσι καὶ χαλκέοισι καὶ χαλκοῖσ εὔρηνται ἐν τοῖσ χειρογράφοισ.

στ. 38. ἴσον ἐν δυαὶ χειρογρ.

συχνάκις πολιαὶ οὐ μόνον τοῖς προβεβηκόσι τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, οἷός ἐστιν ὁ Ψαῦμις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὄλως νέοις· καὶ ὡσπερ αἱ Λημνιαῖδες δὲν ἔπρεπε νὰ καταφρονῶσι καὶ νὰ μὴ πιστεύωσιν ἕνεκα τοῦ πολιοῦ, ὅτι ὁ Ἐργίνος κέκτηται νεανικὰς καὶ ἡρωϊκὰς ἀρετὰς, καὶ ὅπως μετὰ τὴν διάπειραν ἐθάμβησαν· οὕτω καὶ οἱ πολῖται τοῦ Ψαυμιδος δὲν ἔπρεπεν ὀρώντες τὸ πολὺν αὐτοῦ νὰ μὴ πιστεύωσιν, ὅτι ἔχει, ὡς εἶπον ἀρετὰς, ἵνα μὴ νῦν μετὰ τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκην δόξῃ αὐτοῖς παράδοξόν τι γεγονέναι.» Ἐν τῷ ἐπιλόγῳ λοιπὸν ἀναφέρεται πρὸς τοὺς πολῖτας τοῦ Ψαυμιδος, οἵτινες κατεφρόνου αὐτοῦ μὴ πιστεύοντες διὰ τὸ πολιοῦ, ὅτι ἔχει τὴν ἀρετὴν πρὸς τὸ νικῆσαι. Τοῦτο δὲ δύναται τις εὐκόλως νὰ εἰκάσῃ ἐκ τοῦ Ὀλ. ἐ. 37-38. Διὰ τοῦτο ἄρα ἐκφράζει ὁ ποιητὴς οὕτω σκοτεινῶς, πρῶτον μὲν, ἵνα μὴ ψυχράνῃ τοὺς Καμαριναίους, δευτέρον δὲ, διότι ἐκεῖνοι εὐκόλως ἐνόουν, ὅσα ὁ ποιητὴς παραλείπει. — καὶ ἐν νέοις ἀνδράσιν καὶ παρὰ τὸν ἑοικότα χρόνον] «φύονται πολιαὶ καὶ τοῖς ἀρχομένοις τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας (οἷός ἦν Ἐργίνος,) καὶ τοῖς ἀνδράσιν μὲν ἤδη οὔσι, τοῦ χρόνου δὲ τῆς ἡλικίας (οἷός ἦν Ψαῦμις), καθ' ὃν φύσει οὐκ ἔπρεπε νὰ γίνωνται πολιοί» — νέοις ἐν ἀνδράσιν] νέους ἐν ἀνδράσι λέγει τοὺς νεωστὶ μεταβεβηκότας εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν. Πρόσεξον μὴ συντάξεως «ἐν νέοις ἀνδράσιν». — καὶ παρὰ . . . χρόνον] ἀναπλήρου καὶ σύνταττε «καὶ τοῖς οὔσι παρὰ τὸν ἑοικότα χρόνον τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας. Αἱ δύο ἡλικίαι, ἡ τῶν νεωστὶ ἐρχομένων εἰς τοὺς ἀνδρας καὶ ἡ τῶν ἤδη προβεβηκότων κατὰ τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, συμπλέκονται διὰ τοῦ καὶ, καὶ. Τὸ δὲ παρὰ τὸν χρόνον ἐστὶ ἕσον τῷ πρὸ τοῦ χρόνου. Τὸ δὲ ἐοικότα σύνταττε «ἐοικότα φέσθαι πολιάς». Ἐκ τούτων λοιπὸν φαίνεται, ὅτι ὁ Ψαῦμις ἦν μὲν προκεχωρηκῶς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἀλλὰ τὸ πολὺν αὐτοῦ ἦν μείζον, ἢ ἡ ἡλικία ἀπῆτει· διὸ καὶ ἐφαίνετο γέρων ἤδη.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ζεῦ, ὑπέρτατε ἡγίοχε τῆς ἀκαμαντόποδος
 βροντῆς, σὲ ἐπικαλοῦμαι· διότι αἱ ὤραι ἐπανελθοῦσαι
 ἐκ περιστροφῆς μὲ ἐπεμψαν, ἵνα μαρτυρήσω μετὰ
 ποικιλοφόρμιγγος ῥοῆς ὑψηλοτάτους στεφάνους· ἐ-
 πειδὴ τῶν φίλων εὐτυχούντων εὐθύς οἱ ἀγαθοὶ
 εὐφράνθησαν πρὸς τὴν γλυκεῖαν ἀγγελίαν τῆς
 εὐτυχίας. Ἄλλ', ὦ παῖ τοῦ Κρόνου, ὅστις κατέχεις
 τὴν Αἴτνην, τὸ καταπνεέμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων
 πιεστήριον τοῦ ἑκατογκεφάλου ὄρητικοῦ Τυφῶνος,
 προσδέχου ταῖς Χάρισι χαριζόμενος τοῦτον τὸν ὕ-
 μνον τῆς Ὀλυμπιακῆς νίκης καὶ ποιήσον αὐτὸν
 πολυχρονιώτατον φῶς τῶν εὐρυσθενῶν ἀρετῶν διότι
 τοῦ Ψαύμιδος τὰς ἀρετὰς ἤλθε κομίζων, ὅστις ἐλαία
 τῆς Πίσσης στεφανωθείς σπεύδει νὰ ἀνυψώσῃ δόξαν
 τῆ Καμαρίνης· εἴθε ὁ θεὸς εἴη εὐμενὴς καὶ ταῖς
 λοιπαῖς αὐτοῦ ἐπιθυμίαις. Ἐπειδὴ διαβεβαιῶ μετ'
 ἐπαίνων, ὅτι λίαν μὲν πρόθυμός ἐστι εἰς τὸ τρέφειν
 ἵππους, χαίρει δε φιλοξενῶν πάντας ἀνθρώπους, ἔστι
 δὲ φιλόπολις ἀγαπῶν τὴν ἡσυχίαν καθαρᾷ τῇ
 καρδίᾳ· οὐ κοσμῶ ψεύδει τὸν ἔπαινον τοῦτον διότι τῶ
 ὄντι ἡ διάπειρά ἐστιν ἔλεγχος τοῦ ἀνδρός. Αὕτη
 καὶ τὸν παῖδα τοῦ Κλυμένου ἀπέλυσε ἐκ τῆς
 καταφρονήσεως τῶν Δημνίων γυναικῶν, διότι νι-
 κήσας δρόμῳ ἐν χαλκοῖς ὅπλοις εἶπε πρὸς τὴν

Υφιπύλειαν προσερχόμενος αὐτῇ, ἵνα λάβῃ τὸν στέφανον· τοιοῦτος ἐγώ εἰμι κατὰ τὴν ταχύτητα· τὸ σῶμά ἐστι ἰσχυρὸν ἴσον καὶ ἡ ψυχὴ. Φύονται ἄρα πολιαὶ συχνάκις καὶ τοῖς νέοις, ὅτε μεταβαίνουνσιν εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, καὶ τοῖς οὖσι πρὸ τοῦ χρόνου τῆς ἡλικίας, καθ' ὃν πρέπει νὰ φύωνται πολιαί.

ΟΔΥΜΗΙΑ

ΕΙΔΟΣ Ε΄.

Τ Ω Ι Α Υ Τ Ω Ψ Α Υ Μ Ι Δ Ι

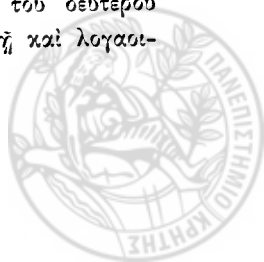
Α Π Η Ν Η .

Μέτρα κατά τούς Π. Σ. τοῦ εἴδους.

Οἱ μὲν τῶν Π. Σ. διαιροῦσι τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τρεῖς στροφάς συμφωνούσας ἀλλήλαις ἐκ κῶλων 19. ἐπφοῦ μὴ ὑπαρχούσης. Οἱ δὲ εὐρίσκουσιν ἐν αὐτῇ στροφάς καὶ ἀντιστροφάς ἔτι δὲ καὶ ἐπφοδούς.

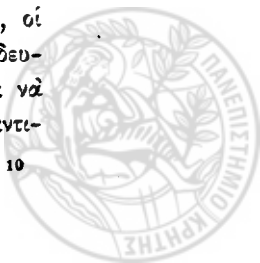
Μέτρα κατά τούς πρώτους τῶν Π. Σ.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} - \dot{\cup} \cup \cup - -$ Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἢ Φερεκράτειον.
- " 2. $\cup \cup \cup | \cup \cup \cup$ Δίμετρον Ἴωνικὸν τῆς πρώτης συζυγίας παίωνος τρίτου ἀντὶ Ἴωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, τῆς δὲ δευτέρας Ἴωνικοῦ ἀπὸ μείζονος.
- " 3. $- \dot{\cup} \dot{\cup} \cup | -$ Ἀντισπαστικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου ἀντὶ ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς.
- " 4. $- \cup \cup \cup \cup \cup -$ Δακτυλικὸν πενθημιμερές.
- " 5. $\dot{\cup} \cup \cup \cup | \dots \cup$ Ἰθυφαλλικὸν, ἦτοι τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 6. $\cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \cup -$ Δίμετρον ἀναπαιστικὸν καταληκτικὸν, τῆς πρώτης συζυγίας ἐξ ἀναπαίστων, τῆς δευτέρας ἐκ βακχείων τοῦ δευτέρου καταληκτικοῦ· δύναται δὲ νὰ λεχθῇ καὶ λογασιδικόν.
- " 7. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup$ Ἰθυφαλλικόν.

8. ——— | ——— Φερεκράτειον, ὡς τὸ πρῶτον.
9. — — — | — — — Προσοδιακὸν δίμετρον, ἢ δίμετρον Ἴωνικόν, ὡς τὸ δεύτερον τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀδιαφόρου.
10. — — — | — — — Δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἢ ἀντισπαστικὸν ὡς τὸ τρίτον τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀδιαφόρου οὔσης.
11. — — — | — — — Δακτυλικὸν πενθημιμερὲς, ὡς τὸ τέταρτον.
12. — — — | — — — Ἰθυφαλλικόν. ὡς τὸ πέμπτον.
13. — — — | — — — Ὡς τὸ ἕκτον.
14. — — — | — — — Ἰθυφαλλικόν ὡς τὸ ἑβδομον.
15. — — — | — — — Τετράμετρον δακτυλικὸν ἢ δίμοιρον ἔπους.
16. — — — | — — — Ἰθυφαλλικόν.
17. — — — | — — — Δίμοιρον ἔπους.
18. — — — | — — — Ἐγκωμιολογικόν τοῦ πρώτου ὅμως μέρους τοῦ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ λείπει ἢ τελευταία συλλαβή, ἀντὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἰάμβου κεῖται τροχαιος.
19. — — — | — — — Ἰθυφαλλικόν.

Οἱ δὲ ἕτεροι τῶν Π. Σ. τοῦ Μοσχοπούλου, ὡς λέγουσιν, ἐπινοήσαντος διαιρουσιν ἐκάστην τῶν τριῶν στροφῶν εἰς στροφήν ἐκ κώλων ἑπτὰ καὶ εἰς ἀντιστροφήν ἐξ ἑτέρων ἑπτὰ καὶ εἰς ἐπωδὸν ἐκ κώλων πέντε. Ὡστε κατ' αὐτοὺς περιέχονται ἐν τῇ ᾠδῇ τρεῖς στροφαί, τρεῖς ἀντιστροφαί καὶ τρεῖς ἐπωδοί. Καὶ τῷ ὄντι, ὡς παρατηρεῖ τις ἐν τῷ ἀνωτέρῳ διαγράμματι τῶν μέτρων, οἱ ἑπτὰ πρῶτοι στίχοι ἐκάστης ὅμοιοί εἰσι τοῖς ἑπτὰ δευτέροις, ὥστε ὀρθότατα δύνανται οἱ μὲν πρῶτοι ἑπτὰ νὰ ἐλληφθῶσιν ὡς στροφή, οἱ δὲ δεύτεροι ἑπτὰ ὡς ἀντι-

στροφή· οί δέ τελευταίοι πέντε ὡς ἐπ' ἄλλοις. Τὴν δὲ διαίρεσιν ταύτην ἐτήρησε καὶ ἡ Aldina καὶ ἡ Romana ἔκδοσις καὶ ἐν χειρόγραφον· καὶ τῶν νεωτέρων τινὲς παρεδέξαντο. Ἡμεῖς ὅμως, ἐπειδὴ οὔτε ἀγαπῶμεν, οὔτε θέλομεν νὰ φαινώμεθα, ὅτι ἀγαπῶμεν τὰς καινοτομίας, διὰ τοῦτο παρεδεξάμεθα τὴν κοινὴν διαίρεσιν, καίτοι ἡ διαίρεσις τοῦ Μουσχοπούλου φαίνεται πολὺ κρείττων τῆς κοινῆς.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

Ἀφιερωὼν τὸν ὕμνον τῇ νόμφῃ Καμαρίνῃ, ὡς δῶρον τοῦ Ψαύμιδος, προελθὼν ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἐνίκησεν ἀπήγη ἐν Ὀλυμπίᾳ, δέεται νὰ δεχθῆι αὐτὸν εὐμενῶς διότι ὁ Ψαῦμις ὑπέστη τὸν ἀγῶνα, ἵνα μεγαλύνῃ τὴν πόλιν τὴν ὀμώνυμον αὐτῇ, καὶ διότι νικήσας αὐτῇ τὸ ἀπὸ τῆς νίκης κλέος ἀνέθηκεν. Εἶτα ποιήσας τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν πολιούχον Παλλάδα ἄδει τὴν ὑπ' αὐτῆς προστατευομένην πόλιν, ἣτις τότε ἀνεκτίζετο, καὶ τοὺς περὶ αὐτὴν ποταμοὺς, ὡς μεγάλως συντείνοντας καὶ βοηθοῦντας τοὺς πολίτας εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν (στ. 1-33). τὴν δὲ τιμὴν ταύτην, ὥστε νὰ κλείσῃ τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ὁ Ψαῦμις, ἐκτήσατο οὐκ ἄνευ ἀρετῶν καὶ πόνων καὶ κινδύνων καὶ δαπανῶν. (στ. 34-38.) Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν Δία παρακαλεῖ αὐτὸν τὴν μὲν πόλιν νὰ κοσμήῃ κατασταίνων ἐν αὐτῇ πολλοὺς πολίτας Ὀλυμπιονίκας, τῇ δὲ Ψαύμιδι νὰ δώσῃ γένεσιν υἱῶν καὶ εὐθυμον γῆρας (στ. 39-53). Τέλος καταλήγει εἰς τὸν ἐπίλογον, οὗ ἡ ἔννοια, εἰ Ψαῦμις μειζόνων ὀλικῶν καὶ ἠθικῶν ἀγαθῶν ὀρέγεται, θεὸς βούλεται γενέσθαι.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ἐκ ταύτης τῆς ῥόδῃς καταφαίνεται, ὅτι ὁ Ψαῦμις ἐνίκησεν ἀπήνη. Ἐν δὲ τῇ Δ'. οὐδαμῶθεν δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ποίαν νίκην ἐνίκησεν. Οἱ δὲ Π. Σ. οὐκ οἶδ' ὅπως λέγουσι «Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος τῷ αὐτῷ Ψαῦμιδι νικήσαντι κέλητι, ἀπήνη καὶ τετρώρφ». Ὅτι δὲ ἐνίκησεν ὁ Ψαῦμις τὴν 82 Ὀλυμπιάδα, ἅπαντες σχεδὸν συμφωνοῦσιν. Ἡ δὲ παρούσα ῥοδή πεποιτήται εὐχὴ πρὸς κῶμον, ὡς ἡ προηγουμένη, ἀλλὰ πρὸς πομπήν. «Ἡ ῥοδή αὕτη εἰς τρεῖς μετρικὰς περιόδους διηρημένη ἐτέρας τοσαύτας περιέχει δεήσεις, εἴτε προσφωνήσεις εἰς θεοὺς, πρώτην εἰς Καμάριναν (στ. 1-8 ἢ 1-19), δευτέραν (στ. 9-16 ἢ 20-37), εἰς Παλλάδα, τρίτην (στ. 17-24. ἢ 38-57), εἰς Δία. Ἐκ τούτου οὖν ὑποπτεύω, ὅτι τὰ τρία ταῦτα μέρη ἐν τῇ αὐτῇ μὲν πομπῇ ἤσθη, ἰδίᾳ δὲ καθ' ἓν παρὰ τρεῖς θεῶν ναοὺς οὐ πολὺ ἀλλήλων ἀπέχοντας τῆδε κάκεισε τοῦ χωροῦ προσερχομένου». Boeckhius.

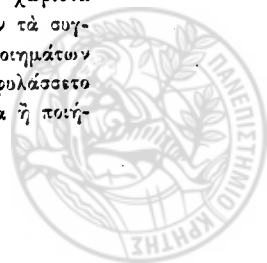
Σ. α. Κ. 16΄.

Υψηλάν ἀρετῶν καὶ
 Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν
 Τῶν Οὐλυμπία,
 Ὀκεανοῦ θύγατερ,
 Καρδία γελανεῖ

5

— Στ. 1-7. Ὑψηλάν . . . δῶρα] «Δέεται τῆς νόμφης Καμαρίνης, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις Καμάρινα νὰ δεχθῆ τὸν ὕμνον, ὃν προσφέρει δῶρον αὐτῇ ὁ Ψαῦμις καὶ ἡ ἀπήνη» — ἄωτον] «τὸ ἄνθος, ὅπερ ἐστὶν ὁ ὕμνος» — τῶν Οὐλυμπία] «τῶν στεφάνων οὐς ἔλαβεν ἐν Ὀλυμπία». — θύγατερ Ὀκεανοῦ] Καλεῖ θυγατέρα τοῦ Ὀκεανοῦ τὴν νόμφην Καμάρινα, ἣ ὁμώνυμος ἡ πόλις καὶ ἡ λίμνη «ἦντινα νόμφην παῖδα τοῦ Ὀκεανοῦ καλεῖ διὰ τὸ πάντας ποταμοὺς καὶ πᾶσας πηγὰς ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ τὴν ἀρχὴν ἐσχηκέναι». Π. Σ. — γελανεῖ] γελώσῃ ὑπὸ τῆς χαρᾶς· «εἰρηναία, φαιδρᾶ» Π. Σ. — ἀκαμαντόποδος . . . δῶρα] Σύνταττε «δῶρα Ψαύμις τε ἀπήνης τε». Καλεῖ δὲ δῶρα (ἀντὶ δῶρον) τὸν ὕμνον, τὸν ἄωτον ἀρετῶν καὶ στεφάνων — ἀπή-

Ὁ Π. Σ. λέγει περὶ τῆς ᾠδῆς ταύτης «αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφείοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμοις ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου». Ἄρα τοῦτο ἐννοεῖ ὁ σχολιαστὴς; «ἐν ἐκείναις ταῖς θέσεσιν τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης, ἐν αἷς ἐφυλάσσοντο χωριστὰ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ποιητῶν τὰ ποιήματα ἢ τῶν πεζῶν τὰ συγγράμματα, ἡ ᾠδὴ αὕτη οὐκ ἦν μετὰ τῶν λοιπῶν ποιημάτων τοῦ Πινδάρου, ὅτε οἱ φιλόλογοι διετίθησαν αὐτὰ, ἀλλ' ἐφυλάσσοντο ἐν ἐκείνῃ τῇ θέσει, ὅπου ἔκειντο ἐκεῖνα τὰ συγγράμματα ἢ ποιήματα, ἃ οὐκ ἦν γνωστὸν, τίνος ποιητοῦ ἦσαν.

Ἄκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ

Ψαύμιός τε δῶρα·

Ἵς, τὰν σὰν πόλιν αὔξων.

Καμαρίνα, λαοτρόφον.

Βωμοὺς ἐξ̄ διδύ-

10

μοὺς ἐγέραρεν ἑορ-
ταῖς θεῶν μεγίσταις

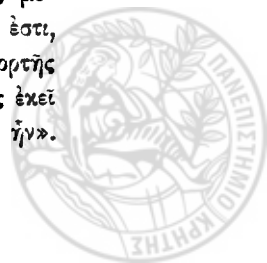
νης] Ὁ ἀγὼν λοιπὸν, ᾧ ἐνίκησεν ὁ Ψαύμις, ἀπήνη ἐστὶ καὶ οὐδεὶς ἄλλος. Διότι εἰ ἐνίκα ἔτι καὶ τεθρίπῳ καὶ κέλῃτι, ὡς λέγουσιν οἱ σχολιασταὶ, ἐνταῦθα ἦν ὁ τόπος, ὅπου ἀναγκαίως ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῶσιν. Εἰ δὲ εἴποι τις, ὅτι ὡς ποιητὴς δὲν ὀνομάζει ἅπαντα τὰ ἀγωνίσματα, ἃ ὁ Ψαύμις ἐνίκησεν, καίτοι οὐ παραδεκτὸν τοῦτο ἐνταῦθα, ὅμως ἔπρεπε νὰ ὀνομάσῃ τὸ κάλλιστον τῶν ἀγωνισμάτων, τὸ ἵπποις ἢ τεθρίπῳ, καὶ οὐχὶ ἐκεῖνο, ᾧ κατὰ Πausανίαν (5, 9, 2) «οὐτε εὐπρέπεια προσῆν, ἐπάρατόν τε Ἡλείους ἐκ παλαιοῦ καὶ ἀρχὴν γενέσθαι σφίσι ἐν τῇ χώρῃ τὸ ζῶον». Εἰσήχθη δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ κατὰ Πausανίαν (5, 9, 1) ὁ δρόμος τῆς ἀπήνης τὴν ἐβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, κατελύθη δὲ τὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην. Ὁ αὐτὸς Πausανίας (αὐτόθι 9, 2) ὀρίζει τὴν ἀπήνην οὕτως «ἦν γὰρ δὴ ἀπήνη κατὰ τὴν συνωρίδα ἡμίονους ἀντὶ ἵππων ἔχουσα.

— Στ. 8-15. ὅς τὰν σὰν . . . μοναμπυκία τε] «ὅς ἐν ταῖς μεγίσταις τῶν θεῶν ἑορταῖς ταῖς τελοῦμεναις διὰ θυσιῶν καὶ διὰ πενθημέρων ἵπποις καὶ ἡμίονοις καὶ μοναμπυκία καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγωνίσμασιν ἀμιλλῶν ἀγωνισάμενος πρὸς δόξαν τῆς σῆς πόλεως ἐνίκησεν». Ἡ ἐξήγησις αὕτη οὐδὲν παρέχει δύσκολον. οὐδὲν βεβια-

στ. 9. Καμαρίναν ἐν τισὶ τῶν χειρογράφων.

στ. 11. γέραρεν ἐν τισιν.

ομένον, οὐδὲν ἄπορον. Καὶ ὅμως τὸ χωρίον ἔκπαλαι κακῶς ἄπαξ ὑπὸ τῶν Π. Σ. ἐξηγηθὲν διατελεῖ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις φιλολόγοις τὴν αὐτὴν τύχην νὰ ἔχῃ. — αὐξων] ἀγωνιζόμενος πρὸς αὐξήσιν τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς σῆς πόλεως. — τὰν σὰν πόλιν] «τὴν ἀπὸ σοῦ ὠνομασμένην πόλιν, ὡ Καμάρινα». Π. Σ. — λαοτρόφον] «τὴν ἐπιτηδεῖαν εἰς τροφήν λαῶν». Π. Σ. — βωμοὺς . . . ἐγέραρεν] Οἱ Π. Σ. ἐκ συμφώνου μαρτυροῦσιν, ὅτι οἱ ἀθλοῦντες μετὰ τὴν νίκην προσέφερον θυσίας τοῖς ἐξ διδύμοις βωμοῖς· «εἰς οὓς ὁ νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ θυσίας προσήγε μετὰ τὴν νίκην ὡςπερ χάριν ἀποδιδούς». Π. Σ. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ εἴπῃ «ἐνίκησεν» λέγει «βωμοὺς ἐγέραρεν ἕται ἐθυσίασεν ἐπ' αὐτῶν, ἐκόσμησε τοὺς βωμοὺς νικήσας». Περὶ δὲ τῶν ἐξ διδύμων βωμῶν ταῦτα Ἡρόδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς Π. Σ. ἱστορεῖ «ἐλθὼν δὲ (ὁ Ἡρακλῆς) εἰς τὴν Ἥλιν τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱερὸν ἰδρῦσατο Διὸς Ὀλυμπίου καὶ Ὀλυμπίαν τοῦ θεοῦ ὁμώνυμον τὴν χώραν ἔθετο· ἔθυσε δὲ αὐτῷ αὐτόθι, καὶ ἄλλοις θεοῖς βωμοὺς ἐξ τῷ ἀριθμῷ συμβῶμων τῶν δώδεκα θεῶν, καὶ πρῶτον τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, ᾧ σύμβωμον ἐποίησε τὸν Ποσειδῶνα, β'. Ἡρας καὶ Ἀθηνᾶς, γ'. Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, δ'. Χαρίτων καὶ Διονύσου, ε'. Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, ς'. Κρόνου καὶ Ῥέας» — ἐορταῖς . . . μεγίσταις] «ἐν ταῖς μεγίσταις ἐορταῖς τῶν θεῶν αὐξων τὰν σὰν πόλιν· ὅπερ ἐστὶ ἀγωνιζόμενος ἐν ταῖς ἐορταῖς ταύταις, ἵνα τυχῶν τῆς νίκης αὐξήσῃ δι' αὐτῆς τὴν δόξαν τῆς σῆς πόλεως. Τὸ θεῶν συντακτέον τῷ μεγίσταις κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν «κατὰ τὰς μεγίστας ἐορτάς τοῦ Διὸς, τὰς μεγίστας πασῶν τῶν ἄλλων ἐορτῶν τῶν θεῶν.» οὐ γὰρ ἐστὶ, ὡς λέγει ὁ Σχολ. «μείζων ταύτης τῆς τοῦ Διὸς ἐορτῆς οὐδεμία ἄλλη· μεγίστας διὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς τοὺς ἐκεῖ ὄντας λέγει· ἢ γὰρ τοῦ Διὸς πανήγουρις καὶ ἐκείνων ἦν».

ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
πταμέροις ἀμίλλαις,

ἵπποις, ἡμίνοις τε, μοναμπυκί-

15

Π. Σ. — ὑπὸ βουθυσίαις . . . ἀμίλλαις] ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μεγίσταις ἑορταῖς «αἱ μέγιστα ἑορταὶ τελοῦνται διὰ βουθυσιῶν καὶ διὰ ἀμιλλῶν ἀγώνων διαρκουσῶν ἐπὶ πέντε ἡμέρας». Ἔστι λοιπὸν περιγραφή τῶν μεγίστων ἑορτῶν ἀπὸ τῶν λέξεων ὑπὸ βουθυσίαις μέχρι τῶν λέξεων μοναμπυκία τε. Καὶ ἐπειδὴ τὰς ἑορτὰς εἶπεν μεγίσταις, διὰ τοῦτο ἐποίησε καὶ τὴν περιγραφὴν μεγίστην βραχυλογώτατος ὢν ὁ Πίνδαρος. Ὅτι δὲ ἐστὶ περιγραφὴ, καὶ ὁ Ἡρόδοτος κατείδεν, λέγων «ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἤγον τὴν ἑορτὴν βουθυσίας ποιῶντες καὶ ἀγῶνας ἐπιτελοῦντες». Ὅσοι δὲ τὸ ὑπὸ βουθυσίαις συντάττουσι τῷ ἐγέραρεν, θεωροῦσι τό τε, τὸ ἐν ἀέθλων τε, ὡς συμπλέκον τὰ ἑορταῖς ἀμίλλαις τε, ὅπερ ἡ θέσις τῶν λέξεων οὐδαμῶς ἐπιτρέπει ἔτι δὲ καὶ ἡ λέξις ἐγέραρεν ἄνευ οὐδενὸς προσδιορισμοῦ καθ' ἑαυτὴν σημαίνει, ἐτίμησε μεγάλην τινὶ θυσίαν τοὺς βωμούς. Ἀλλὰ καὶ εἴ τις θέλει νὰ ὑπάρχη προσδιορισμὸς τῇ λέξει ἐγέραρεν, ἐννοεῖται οἷοθεν τὸ βουθυσίαις, ὅτε αἱ ἑορταὶ, ἐν αἷς ἐγέραρεν, τελοῦνται διὰ βουθυσιῶν. Περὶ τοῦ ὅτι δὲ οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες διήρκουν πέντε ἡμέρας, ὄρα σχολ. εἰς Ὀλυμ. Γ'. 35. — ἀμίλλαις ἀέθλων] «ἀμίλλαις περὶ βραβείων». — ἵπποις . . . μοναμπυκία τε] ἐξαρτῶνται αἱ δοτικαὶ ἐκ τοῦ ἀμίλλαις σημαίνουσαι τὸ κατὰ τι: «αἱ ἄμιλλαι γίνονται τοῖς ἵπποις κ. τ. λ. ἀμιλλῶνται οἱ ἀγωνιζόμενοι περὶ στεφάνων (ἀέθλων) ἵπποις κ. τ. λ.» Ποιητικῶς ἠρίθμησε μόνον τρία ἀγωνίσματα τὰ διὰ τῶν ζώων δι τι ἐν τούτοις περιέχεται καὶ τὸ ἀγώνισμα, ᾧ Ψαῦμις ἐνίκησεν, ἡ ἀπήνη. Εἰ δέ τις ἀπαιτεῖ νὰ ἀπαριθμηθῇ πλείονα, ἐνθυμηθῆτω, ὅτι ὁ ποιητής, μάλιστα ὁ

Πίνδαρος οὐκ ἔστι δικασκαλος. Ἡ κατ' ἑμὲ λοιπὸν σύνταξις τοῦ ὅλου ἀπ' ἀρχῆς χωρίου ἐστὶν «ὅς ἐν ταῖς ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις (ταῖς τελουμέναις) ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε (καὶ ἀθέλων) . . . ἀμίλλαις (γυνομέναις) ἵπποις, ἡμίνοις τε, μοναμπυκία τε, αὔξων τὴν σὴν πόλιν (ἀγωνιζόμενος πρὸς δόξαν καὶ μεγαλείον τῆς σῆς πόλεως) ἐγέραρε τοὺς βωμούς». Ἡ δὲ τῶν Π. Σ. καὶ λοιπῶν σύνταξις ἐστὶν, «ὅς ἐν ταῖς μεγίσταις ἑορταῖς τῶν θεῶν, καὶ ἐν ταῖς τῶν ἀέθλων ἀμίλλαις ταῖς πεμπταμέροις αὔξων καὶ δοξάζων τὴν σὴν λαοτρόφον πόλιν, ὦ νόμφη, ἐν ἵπποις καὶ ἐν (ἀπήνη) ἡμίνοις καὶ ἐν μοναμπυκία ἐγέραρεν ὑπὸ βουθυσίαις τοὺς διδύμους βωμούς». Ἐννοοῦσι δὲ ταύτῃ τῇ συντάξει, ὅτι ὁ Ψαῦμις ἐν ἅπασι ταῖς πέντε ἡμέραις τῶν ἀγώνων ἡγωνίζετο πρὸς δόξαν τῆς πόλεως αὐτοῦ τρισὶν ἀγωνίσμασιν ἵπποις ἕτοι τεθρίππῳ, ἀπήνη καὶ μοναμπυκία· νικήσας δὲ καὶ κατὰ τὰ τρία ταῦτα ἀγωνίσματα ἐγέραρεν, ἕτοι προσήνεγκε βουθυσίαν τοῖς θεοῖς πρὸς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης. Ὑπέπεσαν δὲ εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην οἱ Π. Σ. ἐξ ἧς οὐδ' οἱ νεώτεροι ἠδυνήθησαν νὰ ἐξέλθωσι, πρῶτον διότι δὲν ἐνόησαν, ὅτι ὁ π ὁ β ο υ θ υ σ ί α ι ς μέχρι τέλους τοῦ χωρίου ἐστὶ περιγραφή τῶν μεγίστων ἑορτῶν· δεύτερον δὲ, διότι ἐπειδὴ ἀνεφέρονται τρία μόνον ἀγωνίσματα ἵπποι, ἡμίνοι, μοναμπυκία, δὲν κατενόησαν, ὅτι ἐστὶ ποιητικὴ, ἕτοι συνεκδοχικὴ ἀπαριθμησις ὅλων τῶν ἀγωνισμάτων, καθ' ἃ ἡγωνίζοντο ἐν Ὀλυμπία ταῖς πέντε ἐκείναις ἡμέραις τῶν ἑορτῶν. Ὁ δὲ Boeckhius κατείδε μὲν, ὅτι ὁ νοῦς τοῦ ποιητοῦ οὐκ ἔστιν, ὅτι ὁ Ψαῦμις ἐνίκησε καὶ κατὰ τὰ τρία, ἀλλὰ μόνον κατὰ ἀπήνην, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἐξέλθῃ ὅλως τῆς ἀπάτης, ἀλλὰ ἐξήγησεν. ὅτι ἡγωνίσθη μὲν καὶ τοῖς τρισὶν ἀγωνίσμασιν, δὲν ἐνίκησεν ὅμως καθ' ὅλα, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ἀπήνην. — μοναμπυκία] «μονοχαλίνῳ κέλῃτι» Π. Σ. «τουτέστι δι' ἐνός χαλινοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ἐνός ἵππου τοῦ λεγομένου κέλῃτος». Π. Σ. «νοητέον ἐνὶ ἵππῳ τῷ

α τε. τίν δὲ κῶδος
 Ἄβρον νικάσαις ἀνέθηκε. καὶ
 ὄν πατέρ' Ἄκρων ἐκάρυξε, καὶ
 τῶν νέοικον ἔδραν.

Σ β'. Κ. 16'.

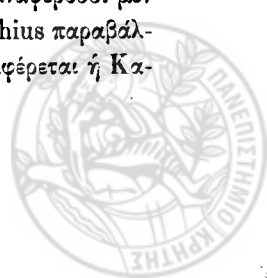
Ἰκων δ' Οἰνομάου καὶ 20
 Πέλοπος παρ' εὐηράτων
 Σταθμῶν, ὧ πολι-
 άχε Παλλάς, αεί-
 δει μὲν ἄλσος ἀγρόν

λεγομένη κέλγτι, ἄμπυξ μὲν γὰρ κυρίως ἀνάδημά τι τῆς κεφαλῆς καὶ λόφος χρυσῷ καὶ λίθοις πεποικλιμένος, ὃν παρὰ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσι, μεταφορικῶς δὲ καὶ οἱ διάχρυσοι χαλινοὶ ἄμπυκες λέγονται, ὡς Ὀμηρ. (Π. 2.358) χρυσάμπυκας Ἴππους καὶ ἀλλαχοῦ». Π. Σ.

— Στ. 16-19. τίν δὲ . . . ἔδραν] «Σοὶ δὲ, ὧ νόμφη Καμάρινα, νικήσας τὸ ἀπὸ τῆς νίκης κλέος ἀφείρωσε καὶ ἐποίησε νᾶ ἀνακηρυχθῆ ὁ πατήρ αὐτοῦ καὶ ἡ πόλις». — τίν] Δωρικ. ἀντὶ σοί· λέγεται ἔτι καὶ τεῖν — ἐκάρυξε] ἐν γὰρ τῷ ἀγῶνι οἱ νικῶντες ἀπὸ τῶν πατέρων ἀνηγορεύοντο καὶ ἀπὸ τῶν προγόνων καὶ πόλεων». Π. Σ. — τῆν νέοικον] «τῆν νεωστὶ οἰκισθεῖσαν». Π. Σ. Ἡ μὲν πόλις Καμάρινα ἀνεκτίσθη ὑπὸ τῶν Γελῶν Ὀλυμπιάδος 79. 4. Ὁ δὲ Ψαῦμις ἐνίκησεν Ὀλυμπιάδος 82. διὸ ἡ πόλις νέοικός ἐστι. Οἱ Π. Σ. τὰς ποικίλας καταστροφὰς καὶ ἀνοικοδομήσεις τῆς Καμαρίνης ἀναφέρουσι μὲν ἀλλὰ συγκεχυμένη χρονολογία. Ὁ δὲ Boeckhius παραβάλλων ὅλα τὰ χωρία τῶν συγγραφέων, ὅπου ἀναφέρεται ἡ Κα-

στ. 16. τοὶ δὲ ἐν τινι χειρογρ.

στ. 20. ἐλθῶν ἐν πολλοῖς χειρογρ.

μάρινα ἐξάγει: «Καμάρινα κτισθεῖσα ὑπὸ Συρακουσίων τὴν 45. 1. Ὀλυμπιάδα κατέστραπται τεσσαράκοντα καὶ ἑξ ἔτεσιν ὕστερον, ἤτοι τὴν 56. 3. ὑπὸ τῶν αὐτῶν. Εἶτα δ' αὖθις ἔκτισεν αὐτὴν Ἴπποκράτης βασιλεὺς Γελῶν Ὀλ. 72. 3. Ὀλίγῳ ὕστερον Γέλων βασιλεὺς Συρακουσίων κατέσκαψεν αὐτήν. Ἡ δὲ τρίτη ὑπὸ Γελῶν ἀνάκτισις αὐτῆς ἐγένετο Ὀλυμπ. 79. 4.»

-- Στ. 20-22. παρ' εὐηράτων σταθμῶν Οἰνομάου καὶ Πέλοπος] «παρὰ τῶν ἐπιθυμητῶν (ἐνταῦθα γὰρ ἐπιθυμοῦσι πάντες νικῆσαι) σταθμῶν Οἰνομάου καὶ Πέλοπος. Ἐνταῦθα (ἐν Πίσῃ) γὰρ Οἰνόμαος ὤκει καὶ Πέλοψ ὕστερον Οἰνόμαον ἐνίκησεν καὶ τελευτήσας ἐτάφη». Π. Σ.

— Στ. 23. ὡ πολιόχοι Παλλάς] «Καμαριναίων θεὸς ἢ Ἀθηνα, καὶ διὰ πλείστης τιμῆς παρ' αὐτοῖς οὖσα ἢ θεὸς, καὶ Ἀθηναῖς ἱερὸν ἐπίσημον ἐν Καμαρίνῃ· τούτῳ δὲ εἰώθει ὁ κῶμος ἀγεσθαι ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ ὕμνος ἄδεσθαι». Π. Σ. Ἐκ τούτου τοῦ σχολίου φαίνεται, ὅτι ὁ Boeckhius, (ὄρα εἰσαγωγὴν) ἔλαβε τὴν ὑποψίαν, ὅτι ὁ ὕμνος οὗτος ἤσθη ἐν τῇ αὐτῇ πομπῇ, ἣν καλεῖ ὁ Σχ. κῶμον, εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως παρὰ τρισὶ ναοῖς. -- αἰδεῖ] Ὡσπερ ἀνωτέρω ἔφη ἐκήρυξε, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἄδει, ἤτοι ἕνεκα τῆς νίκης, ἣν ἐν τῇ πομπῇ ἄδει ὁ χορός.

— Στ. 24. ἄλλος τὸ τεόν]. Ἐκ τοῦ πολιόχοι κατανοοῦμεν ὅτι ἡ πόλις Καμάρινα ἦν ἀφιερωμένη τῇ Ἀθηνᾷ· πᾶς δὲ χώρος θεῷ ἀφιερωμένος ἄλλος καλεῖται. Ὅθεν ἐνταῦθα τεόν ἄλλος λέγει τὴν πόλιν· ὡς καὶ κατωτέρω (στ. 31.) καλεῖ αὐτὴν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὑψίγειον ἄλλος. Καὶ αὐτὸς ὁ νοῦς τοῦ χωρίου ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ ἐκλάβωμεν τὸ ἄλλος ἀντὶ τῆς πόλεως· διότι ἄλλως ἅπαντα μὲν τὰ περὶ τὴν πόλιν ἄδει χωρία, αὐτῆς δὲ τῆς πόλεως οὐ μὲννηται. — ποταμόν τε] τό τε

Τὸ τεὸν, ποταμὸν τε Ὠανον, ἐγ- 25
 χωρίαν τε λίμναν,
 Καὶ σεμνοὺς ὄχετοὺς, Ἴπ-
 παρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν,
 Κολλᾶ τε σταδί-
 ων θαλάμων ταχέως 30
 Ὑψίγειον ἄλσος,
 Ἄπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος
 Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
 Αἰεὶ δ', ἀμφ' ἀρεταῖσι, πόνος θαπά-

μετὰ τὸ μὲν (ἄλσος μὲν) ἀντὶ τοῦ «ἡέ»· ἡ δὲ συμπλοκὴ αὕτη συνήθης τῷ Πινδάρῳ.

— Στ. 26. ἐγχωρίαν λίμνην] «τὴν καλουμένην Καμαρίναν Π. Σ. — Ἴππαρις] «ποταμὸς οὗτος ἐν Καμαρίνῃ· ἔστι δὲ αὐτοῦ τοῦ ρεύματος τὸ μὲν γλοκὺ, τὸ δὲ ἀλμυρόν. Ἱστορία περὶ τοῦ Ἰππάρεως· Ἴπαρις ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ πλησίον Καμαρίνης, τοσοῦτος τῷ ρεύματι, ὡς καὶ ναυσίπορος εἶναι· ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ἔκ τινος ὄρους ἐν Σικελίᾳ δένδρα πολλὰ ἔχοντος· τέμνοντες οὖν ἐνταῦθα οἱ Καμαριναῖοι ξύλα πρὸς οἰκοδομίαν ἐμβάλλουσιν ἐν τῷ ποταμῷ· ὁ δὲ τῷ αὐτοῦ ρεύματι φέρει αὐτὰ πρὸς τὴν πόλιν, ὅθεν λαμβάνοντες χρῶνται· ἔχει δὲ καὶ πλείστους ἰχθύς· διὰ γοῦν τὸ ρεῖν αὐτὸν ἐπὶ συμφέροντι τῆς πόλεως σεμνοὺς τοὺς αὐτοῦ ὄχετοὺς ἐκάλεσεν». Π. Σ. — σεμνοὺς ὄχετοὺς] τὰ σεμνὰ ρεῖθρα.

— Στ. 28. στρατὸν] «τοὺς πολίτας». Παρὰ Πινδάρῳ συχνάκις ἡ λέξις στρατὸς ἀντὶ ἐκκλησίᾳ, λαός.

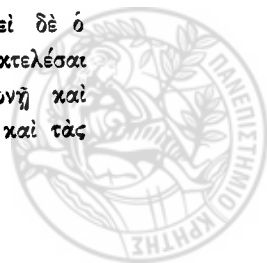
— Στ. 29-31. Κολλᾶ τε . . ἄλσος] «καὶ βοηθῶν τοὺς Καμαριναίους χρωμένους εἰς τὴν πλινθοποιῖαν τῷ

στ. 25. Ὠανιν καὶ Ὠανιν καὶ Ὠανον εὑρηται ἐν τοῖς Π. Σ. καὶ ἐν τισι τῶν χειρογρ.

αὐτοῦ ὕδατι καὶ κατάγοντας διὰ τοῦ ῥοῦ ξύλα ἐκ τῶν ὁρέων ποιεῖ αὐτοὺς νὰ κολλῶσι, ἤτοι νὰ οἰκοδομῶσι ταχέως πολυωρόφους καὶ ὑψωρόφους οἰκίας πόλεως, ἣν ἄλλος (δηλ. τῆς Ἀθηνᾶς) καλεῖ· ἡ δὲ ταχύτης αὕτη τῆς κατασκευῆς ἐστὶν ἀναγκαία πῦλοι νεοκτιζομένη, νεοκφ». — κολλᾶ] συνεκδοχικῶς ἀντὶ οἱ Καμαριναῖοι, ἣ τεχνίται κολλῶσι διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ῥεύματος αὐτοῦ. — σταδίων θαλάμων] «ἰσχυρῶν στερεῶν οἰκιῶν». Παρὰ Πινδάρῳ θάλαμος καὶ μάλιστα εἰς πληθυντικὸν σημαίνει συνηθέστερον οἶκος. — ὑψίγειον ἄλλος] συνηθῶς ἐξηγουῦσι δάσος, οὐ τὰ μέλη· ἤτοι τὰ δένδρα ἐστὶν ὑψηλὰ καὶ ἐπομένως «δάσος ὑψιμελές οἰκιῶν (θαλάμων)» ἐννοοῦντες «πόλιν ὁμοιάζουσαν δάσει, πρὸς οὐ τὰ ὑψηλὰ δένδρα παραβάλλονται αἱ οἰκίαι». Τοιαύτην τολμηρὰν παρομοίωσιν ὁ Πίνδαρος ἐνταῦθα οὐ ποιεῖ· ἀλλὰ καλέσας ἀνωτέρω τὴν πόλιν ἄλλος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπαναλαμβάνει καὶ ἐνταῦθα τὴν λέξιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν «κολλᾶ, κατασκευάζει τὸ σὸν (σοῦ τῆς Ἀθηνᾶς) ἄλλος· ἤτοι πόλιν σοὶ ἀφιερωμένην ἐξ οἰκιῶν ἐδραίων καὶ ὑψηλῶν». Ὅθεν ἀναπλήρωσον καὶ ἀνάγνωθι οὕτως» κολλᾶ ταχέως τὸ σὸν ἐκ σταδίων ὑψιγειῶν θαλάμων ἄλλος». τὸ ὑψίγειον κατ' ἐναλλαγὴν ἀντὶ τοῦ «ὑψιγειῶν» ὑψωρόφων. Ἐκ τῆς ἐκτεταμένης ταύτης περιγραφῆς τῶν ἀγαθῶν, ἃ παρέχει ὁ Ἴππαρις τοῖς Καμαριναῖοις φαίνεται, ὅτι ἡ ἀνάκτισις τῆς πόλεως οὐκ ἦν ἔτι ἐν τῇ τέλει.

— Στ. 32. ἀπ' ἀμηχανίας . . . φάος] Εἰ μὴ Ἴππαρις ταύτας ἰσὰς βοηθείας παρεῖχεν, εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν ἂν ἦσαν οἱ ἀστοί· νῦν δὲ ἀντὶ ἀμηχανίας φῶς καὶ χαρὰν ἔχουσι ἐυεργετούμενοι οὕτως ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ.

— Στ. 34-38. Αἰεὶ δ' . . . ἔμμεν] «Αἰεὶ δὲ ὁ θέλων νὰ ἐπιδείξῃ τὰς ἑαυτοῦ ἀρετὰς πρὸς τὸ ἐκτελέσαι ἔργον, οὐ ἡ ἐπιτυχία ἄδηλός ἐστι, ὑφείλει νὰ πονῆ καὶ νὰ δαπανᾷ· οἱ δὲ πολῖται ὀρώντες τοὺς πόνους καὶ τὰς

να τε μάρναται πρὸς
Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
Εὐδὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Σ. γ. Κ. ιθ'.

Σωτήρ ὕψινεφές Ζεῦ,
Κρόνιον τε ναίων λόφον,
Τιμῶν τ' Ἀλφειὸν

35

40

δαπάνας καταφρονοῦσιν μὲν αὐτοῦ ὡς ἀδυνατῶς ἔχον-
τος εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου, (ὡς συνέβη τῷ Ψαύ-
μιδι, οὗ κατεφρόνουσι οἱ πολῖται ἕνεκα τῆς πολιότητος)·
ἐπειδὴν δὲ ἴδωσιν αὐτὸν τυχόντα, οὐ ἐπεθύμει, καὶ εὐ-
δοκιμοῦντα, τότε καὶ αὐτοὶ πιστεύουσιν, ὅτι σοφός ἐστιν,
ἔχει ἀρετὰς καὶ ἰκανότητα». Ἄπαντα τὰ ἐν τῷ χωρίῳ
τούτῳ ἐκφέρει ὁ ποιητὴς γενικῶς ὡς ἀξίωμα, ὃ ἀρμόζει
τῷ Ψαύμιδι· τὴν ἐφαρμογὴν ὅμως καταλείπει τῷ ἀνα-
γνώστῃ οὐ βουλόμενος νὰ ποιήσῃ αὐτὸς αὐτὴν φοβού-
μενος, μὴ ψυχράνῃ τοὺς Καμαριναίους, οἱ πρότερον μὲν
κατεφρόνουσι τοῦ Ψαύμιδος, καὶ περιεγέλων ὄρωντες, ὅτι
πολιὸς ὢν ἱστοιμάζετο εἰς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα γυ-
μναζόμενος, καὶ δαπανῶν εἰς ἵπποτροφίαν, νῦν δὲ μετὰ
τὴν νίκην θαυμάζουσιν αὐτὸν καὶ νομίζουσιν σοφὸν ἀρμα-
τηλάτην. Οὐ μόνον δὲ τὴν ἐφαρμογὴν ἀφίησιν ὁ ποιητὴς
τῷ ἀναγνώστῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν σύνδεσιν πρὸς τὰ ἀνωτέρω.
Οὕτω πως δὲ συνδετέον «Μετὰ πόνων δὲ καὶ κινδύνων
ἀφίκετο ὁ Ψαῦμις εἰς τοῦτο τιμῆς. Αἰεὶ γὰρ ἀμφ' ἀρε-
ταῖσι κ. τ. λ.» — ἀμφ' ἀρεταῖσι] «προτιθεμένου τινὸς νὰ
ἐπιδείξῃ ἀρετὴν καὶ ἰκανότητα πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου κιν-
δύνῳ κεκαλυμμένου». Τὸ π ρ ὅ ς . . . κ ε κ α λ υ μ μ ἔ -
ν ο ν συντακτέον οὐ μόνον τῷ μάρναται, ἀλλὰ καὶ τῷ

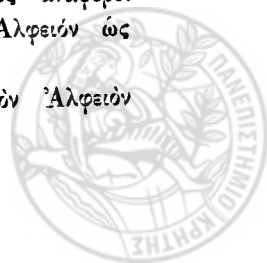
στ. 37. Ἡ χασμοφθία τοῦ δὲ ἔχοντες πλήττει ἴσως
ἀηδῶς τὰ ὦτα, ἀλλ' οὐκ ἐπιτρέπει διόρθωσιν.

ἀμφ' ἀρεταῖσι. Ἡ δὲ σύνταξις «πόνος δαπάνα τε μύρναται (ἀμιλλῶνται πρὸς ἄλληλα πότερον νικήσῃ τὸ ἕτερον ταῖς ἀρεταῖς) ἀμφ' ἀρεταῖς πρὸς ἔργον» δοκεῖ μοι ἀφελόκαλος προσωποποιῶσα εἶναι. — πόνος δαπάνα τε] πόνον μὲν τὴν γυμνασίαν εἶπε, δαπάνην δὲ τὴν ἵπποτροφίαν». Π. Σ. Ὁ μὲν ποιητὴς λέγει ἀξιωματικῶς, ὁ δὲ Π. Σ. ἐρμηνεύει, ὡς εἰ τὸ ἀξίωμα, ἦτοι τὸ γενικῶς ῥηθὲν ἦν ἐφηρμοσμένον τῷ Ψαύμυδι — κινδύνῳ κεκαλυμμένῳ] «τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ τὸ τῆς νίκης τέλος οὐ μόνον ἀδελφόν ἐστι, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον· πολλοὶ γὰρ τῶν ἐν τοῖς σταδίοις ἀγωνιζομένων πρὶν νίκης ἐπιτυχεῖς γεγενῆσθαι ἀπέθανον, ἢ τὸ μέγεθος τῶν ἀγώνων οὐκ ἐνεργόντες ἢ ὑπὸ τῶν ἀνθαμιλλῶν κατενεχθέντες» Π. Σ. — σοφοί] κατὰ τὴν ἀρχαίαν σημασίαν, καθ' ἣν ἡ λέξις σημαίνει τὸν ἔμπειρον ἐν τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ, ὡς (Ποθ. ἐ. 154) ἀρματηγλάτασ σοφός. -- καὶ πολίταις] «οὐ μόνον τοῖς ξένοις, οἱ οὐ φθονοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς πολίταις, οἱ τοὺς ἑαυτῶν κρείσσονας πολίτας φθονοῦσιν». Τὸ καὶ κακῶς συντάσσεται «καὶ σοφοί» ὑπὸ τῶν Π. Σ. καὶ ἄλλων, οὐκ ὀρθῶς ἐκλαμβανόντων τὸ σοφοί ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ φιλόσοφοι.

— Στ. 39. ὕψινεφές] «ὅστις τῶν ἐν ὄψει νεφελῶν κρατεῖς». Π. Σ. «ὁ τὴν δατριβὴν ἄνω ἐπὶ τῶν νεφελῶν ποιούμενος». Π. Σ. Ἡ δέησις γίνεται ἢ πρὸς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, ἢ ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἱερὸν Διὸς ἐν Καμαρίνῃ. Ὁ δὲ Boeckhiius οὐκ ἀτόπως εἰκάζει ὅτι καὶ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν σωτήρ ἐλατρεύετο ὡς σώσας τὴν Καμαρίναν καὶ μὴ ἐγκαταλιπὼν αὐτὴν τελέως.

— Στ. 40. Κρόνιον, Ἀλφεόν] Καλῶς ἀναφέρει τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Κρόνιον λόφον καὶ τὸν Ἀλφεῖόν ὡς ἐνταῦθα νικήσαντος τοῦ Ψαύμυδος.

— Στ. 41. τιμῶν] «ἐνδοξον ποιῶν τὸν Ἀλφεῖόν διὰ τῆς αὐτόθι οἰκῆσεως». Π. Σ.

Εὐρὸν ῥέοντ' Ἰδαί-

ὄν τε σεμνὸν ἄντρον.

Ἰκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις

Ἀπόων ἐν αὐλοῖς,

45

Αἰτήσων πόλιν εὐα-

νορίασι τάνδε κλυταῖς

Δαιδάλλειν σέ τ', Ὀ-

λυμπιόνικε, Ποσει-

δανίοισιν ἵπποις

50

Ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὖ-

θυμον ἐς τελευτάν.

Γιῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὕγι-

εντα δ' εἴ τις ὄλβον

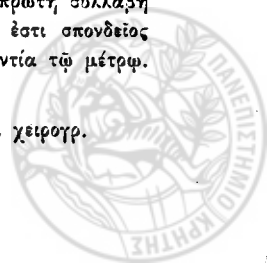
— Στ. 43. Ἰδαῖον τε ἄντρον] «τιμῶν τὸ ἐν Ἰδῇ τῆς Κρήτης ἄντρον διὰ τὴν αὐτόθι ἀνατροφὴν αὐτοῦ». Ἐν Π. τινι σχολίῳ λίαν διεφθαρμένῳ καταφαίνεται, ὅτι καὶ ἐν Ἡλίδι ὑπῆρχεν ἄντρον καλούμενον Ἰδαῖον, ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα οὐκ ἐννοεῖ τὸ ἐν Ἡλίδι, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἐν Κρήτῃ περίφημον παρὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν, οὔτινες ἐγίνωσκον ἄριστα, ποῦ ἀνετράφη ὁ ὕψιστος τῶν ὑπ' αὐτῶν λατρευομένων θεῶν. «Ἰδῆ ὄρος καὶ ἐν Κρήτῃ, ἐνθα Ζεὺς ἀνετράφη Κουρήτων ἡγούτων, ἵνα μὴ γνοίῃ Κρόνος αὐτὸν κλαίοντα». Π. Σ.

— Στ. 45. ἐν Λυδίοις αὐλοῖς] «ἐν αὐλοῖς Λυδιστὶ ἤρμωσμένοις». Π. Σ. «οἱ γὰρ Λυδιστὶ ἤρμωσμένοι

στ. 42. ῥέοντα ἐν πολλοῖς χειρογρ. Ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ Ἰδαῖον ἔστι μακρά, ὅθεν αἱ συλλαβαὶ ὄντ' ἔστι σπονδειαὶ ἀντὶ δακτύλου· ὥστε ἡ γραφὴ ῥέοντά ἐστιν ἐναντία τῷ μέτρῳ.

στ. 47. τὴν γε ἐν τινι τῶν χειρογρ.

στ. 49. 50. Ποσειδωνίοισιν ἐν τισι χειρογρ.

αἰδοὶ ὑπερέτουν ταῖς ἰκεσίαις» Boeckhius «γλυκὸ δὲ τὸ Λύδιον μέλος». Π. Σ.

— Στ. 46-48. αἰτήρων... δαιδάλλειν] «ἵνα ἰκετεύσω σε, ὦ Ζεῦ, νὰ κοσμήῃς ταύτην τὴν πόλιν πολλαῖς κλυταῖς Ὀλυμπιακαῖς νίκαις, νὰ παρέχῃς ταύτῃ τῇ πόλει πολλοὺς Ὀλυμπιονίκας. — εὐανορίαισι κλυταῖς] ἐνδόξοις ἀνδραγαθίαις, ἧτοι νίκαις κλυταῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ. — σέ τε] Ἡ ἀποστροφή νῦν γίνεται πρὸς τὸν Ψαῦμιν, καὶ ὁ Ζεὺς ἐστὶ τρίτον πρόσωπον. Τὸ δὲ σέ ἐστὶν ἀντικείμενον οὐχὶ τοῦ δαιδάλλειν, ἀλλὰ τοῦ ἐξ αὐτοῦ καταλλήλως ἐννοουμένου «ποιῆσαι, παρασχεῖν». Ἡ σύνταξις λοιπὸν ἐστὶν «αἰτήρων σέ, Ζεῦ, τὴν πόλιν δαιδάλλειν (νὰ δαιδάλλῃς), καὶ ποιῆσαι (καὶ νὰ κάμῃς, ὦ Ζεῦ, τίνα; στρέφεται εὐθὺς πρὸς τὸν Ψαῦμιν) σέ, Ὀλυμπιόνικε Ψαῦμι, φέρειν (νὰ φέρῃς).

— Στ. 50. Ποσειδανίοισιν ἵπποις] «ὁ Ποσειδῶν ἔφορός ἐστι τῆς ἵππικῆς καὶ φίλιππος». Π. Σ. Ὅθεν Ποσειδωνίοις ἵπποις σημαίνει «τοιούτοις ἵπποις ἐπιτερόμενος ὁ Ψαῦμις, οἷους φιλεῖ καὶ οἷοις τέρπεται ὁ Ποσειδῶν».

— Στ. 51-52. φέρειν . . . ἐς τελευτήν] «νὰ διάγῃς γῆρας μέχρι θανάτου εἴθυμον» ὡσπερ νῦν, ὅτε εἶσαι εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ γήρωσ· (ἴρα σημ. εἰς Ὀλ. 4 στ. 39. ἐν τέλει).

— Στ. 53. υἱῶν παρισταμένων] «εὐχεται ἢ παῖδας αὐτῷ γενέσθαι τέλειον ἄπαιδι ὄντι, ἢ ἔχοντι ζῆν αὐτοὺς καὶ παρίστασθαι ἐν ᾧ θνήσκει». Π. Σ.

— Στ. 54. μέχρι τέλους. Ἰγίεντα δ' εἴ τις . . .] Ἐν τοῖς στοιχοῖς τούτοις ἐστὶν ὁ ἐπίλογος· «εἴ τις μεθ' ὑγείας ἀπολαύει πλοῦτου μὴ ἐπιθυμῶν τῶν ἀλλοτρίων, ἀλλὰ δόξαν καὶ ἔπαινον προσκτώμενος, οὗτος τὰ πάντα ἔχει, εἰ δὲ πλείονα θέλει, ζητεῖ θεὸς νὰ γένηται». — Ἰγίεντα . . . ἄρδει] «πλοῦτον μεθ' ὑγείας ποτίζει»· τὸν κῆπον, οὐ δένδρα εἰς πλοῦτος καὶ ὑγεία, ἄρδει, ποτίζει,

Ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, καὶ
 Εὐλογίαν προστιθείς, μὴ ματεύ-
 ση θεὸς γενέσθαι.

55

ἵνα μὴ μαρανθῆ· ἦτοι περιποιεῖται τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον καὶ τὴν υἰείαν, ἵνα μὴ ἐλαττωθῶσιν. — ἐξαρκέων κτεάτεσσι] ἀρκούμενος, εὐχαριστημένος τοῖς ἑαυτοῦ κτήμασι (τῷ κήπῳ τῆς υἰείας καὶ τοῦ πλοῦτου) καὶ μὴ ἐπιθυμῶν τῶν ἀλλοτρίων», — εὐλογίαν προστιθείς] «ἐξακολουθῶν νὰ προσθέτῃ δόξαν». Δὲν εἶπεν ἀόριστον «προσθείς»· διότι τότε ἤθελε ποιήσῃ ἀντίφασιν πρὸς τὴν εὐχὴν, ἣν γῆξατο ἐν Ὀλ. Δ'. 20. Θεὸς εἶφρων εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Υψηλῶν ἀρετῶν καὶ Ὀλυμπιακῶν στεφάνων
 γλυκὺν καρπὸν, δῶρον τῆς ἀκαμαντόποδος ἀπή-
 νης καὶ Ψαῦμιος δέχου χαίρουσα, θυγάτηρ τοῦ
 Ὀκεανοῦ Καμαρίνα· διότι οὗτος ἐν ταῖς μεγίσταις
 τῶν θεῶν ἑορταῖς, ταῖς διὰ βουθυσιῶν καὶ πεμφθη-
 μέρων περὶ ἄθλων ἀμιλλῶν ἵπποις καὶ ἡμιόνοις καὶ
 κέλητι τελουμέναις, μεγαλύνων τὴν σὴν λαοτρόφον
 πόλιν, ἐτίμησε τοὺς ἕξ διδύμους βωμούς· σοὶ δὲ νι-
 κήσας ἄβρὸν κλέος ἀφιέρωσε καὶ τὸν αὐτοῦ πα-
 τέρα Ἄκρωνα ἐκύρηξε καὶ τὴν σὴν νεόκτιστον
 πόλιν· ἐλθὼν δὲ ἀπὸ τῶν ἀξιεράστων κατοικιῶν
 Οἰνομάου καὶ Πέλοπος τὸ σὸν, ὃ πολιοῦχε Παλλὰς,
 ἄδει ἄγνὸν ἄλσος καὶ τὸν ποταμὸν Ὠανὸν καὶ τὴν
 ἐγχωρίαν λίμνην καὶ τοὺς σεμνοὺς ὄχετοὺς, οἷς ὁ
 Ἴππαρις ποτίζει τὸν λαὸν καὶ ταχέως καθίστησι
 τὸ σὸν ἄλσος ἐκ στερεῶν πολυωρόφων οἰκιῶν, ἐξ
 ἀμηχανίας εἰς χαρὰν ἄγων τοῦτον τὸν δῆμον
 τῶν ἀστῶν. Καὶ ταῦτα οὐκ ἄνευ κόπου κατώρθωσεν ὁ
 Ψαῦμις· διότι αἰεὶ, ὅτε προτίθεται τις νὰ ἐπιδείξῃ
 ἀρετὰς πρὸς ἔργον ἐπικίνδυνον, πόνος καὶ δαπάνη
 μάχεται πρὸς αὐτὸ· ἐπιτυχῶν δὲ καὶ τοῖς πολίταις
 φαίνεται, ὅτι εἶναι σοφός. Σῶτερ, ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν
 νεφῶν βαίνων Ζεῦ καὶ τὸν Κρόνιον λόφον κα-

τοικῶν καὶ τὸν εὐρυβρέοντα Ἄλφειὸν τιμῶν καὶ
τὸ σεμνὸν Ἰδαῖον ἄντρον, σοῦ ἱκέτης ἔρχομαι
Λυδίοις αὐλοῖς προσφωνῶν, ἵνα σε παρακαλέσω
ταύτην τὴν πόλιν νὰ κοσμήῃς ἐνδόξοις Ὀλυμπια-
καῖς νίκαις, καὶ σὲ, ὦ Ὀλυμπιόνικε Ψαῦμι, τὸν
ἵπποις ταχέσιν ἐπιτερπόμενον, νὰ ποιήσῃ ὁ Ζεὺς
νὰ διάγῃς μέχρι τέλους τοῦ βίου εὐθυμον γῆρας
ἔχων περὶ σεαυτὸν υἱόυς. Ὅστις δὲ ἔχει πλοῦτον
καὶ υἰεῖαν ἀρκούμενος τοῖς ἑαυτοῦ κτήμασι, καὶ
εὐδοξίαν ἔτι προστιθέμενος, οὗτος ἄς μὴ ζητήσῃ
θεὸς νὰ γένηται.

ΟΔΥΜΙΑ

ΕΙΔΟΣ ΣΤ΄.

ΑΓΗΣΙΑ: ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ:

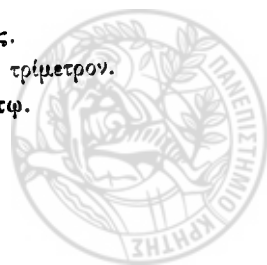
Α Π Η Ν Η:

✽✽✽

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ εἶδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων ἑνδεκα.

- Κῶλον 1. — ◡ ◡ ◡ | — ◡ ◡ ◡ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς ἐν τῇ πρώτῃ στροφῇ τῆς πρώτης συζυγίας ἀμφιμάκρου.
- ” 2. ◡ ◡ ◡ ◡ | ◡ ◡ ◡ ◡ Προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον,
- ” 3. ◡ ◡ ◡ ◡ | ◡ ◡ ◡ ◡ | ◡ ◡ ◡ ◡ Προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας χοριαμβικῆς.
- ” 4. ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ | — ◡ ◡ ◡ — Ἐγκωμιολογικόν, ἕτοι ἐκ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ καὶ ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς.
- ” 5. ◡ ◡ ◡ ◡ | ◡ ◡ ◡ ◡ Ἐὐριπίδειον, ὃ καλεῖται καὶ Ἀγκύθιον· ἕτοι τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές.
- ” 6. ◡ ◡ ◡ ◡ | ◡ ◡ ◡ ◡ | — Προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- ” 7. — ◡ ◡ ◡ — ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ ≡ Ἰαμβέλεγος.
- ” 8. ◡ ◡ ◡ ◡ | — ◡ ◡ ◡ ◡ | ◡ ◡ ◡ ◡ Ἰαμβικὸν τρίμετρον.
- ” 9. ◡ ◡ ◡ ◡ | ◡ ◡ ◡ ◡ | — Ὅμοιον τῷ ἕκτῳ.

- Κῶλον 10. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | - \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Ἐγκωμιολογικὸν λει-
πούσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ ἰαμβικοῦ
πενθημιμεροῦς.
- " 11. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | - \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | -$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερ-
κατάληκτον.

Περὶ τῆς ἐπφδῶς

Ἐκαστῇ ἐπφδῶς ἐκ κῶλων τεσσάρων καὶ δέκα.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup \dot{\cup} - \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Ἐγκωμιολογικὸν λει-
πούσης τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ ἰαμβικοῦ
πενθημιμεροῦς.
- " 2. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Προσοδιακὸν δίμετρον ἀκα-
τάληκτον.
- " 3. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Στρησιχόρειον τρίμε-
τρον ἀκατάληκτον, τοῦ τρίτου ἐπιτρίτου μετα-
βληθέντος Πινδαρικῷ ἰδιώματι εἰς χορίαμβον.
- " 4. $\cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ἀκα-
τάληκτον.
- " 5. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup}$ Ἴωνικὸν δίμετρον ὑπερκα-
τάληκτον.
- " 6. $- \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Μονόμετρον ἀναπαιστικόν.
- " 7. $- \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | - \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατά-
ληκτον.
- " 8. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} - | \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Ληκόθιον.
- " 9. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Προσοδιακὸν δίμετρον ἀκα-
τάληκτον.
- " 10. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν πενθημιμέρες.
- " 11. $\dot{\cup} \dot{\cup} \cup \cup | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Προσοδιακὸν δίμετρον ἀκα-
τάληκτον.
- " 12. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν τρίμετρον.
- " 13. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \cup \cup$ Προσοδιακὸν τρίμετρον
βραχυκατάληκτον· προηγείται ὅμως ὁ χορίαμβος.
- " 14. $- \cup \cup \cup \cup | - \cup \cup \cup \cup | - \cup \cup \cup \cup$ Στρησιχόρειον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ὡς ὅτε κτίζομεν ἀξιοθέατον μέγαρον, ὀφείλομεν νὰ κοσμήσωμεν αὐτὸ προφυλαίῳ ἐν χρυσαῖς κίοσιν, οὕτω μέλλοντες νὰ ποιήσωμεν ὕμνον λαμπρὸν πρέπει νὰ φιλοπονήσωμεν μεγαλοπρεπέστατον τὸ προοίμιον εὐρόντες ἀρετὰς, ὡς χρυσῆς κίονας, ἐφ' ὧν θὰ στηρίξωμεν ἅπαντα τὸν κόσμον τοῦ ὕμνου. Ἄλλ' εὕρηται ἀρεταὶ κρείσσονες ἐκεῖνων, ἃς κέκτηται ὁ Ἀγησίαιος, ὧν ἕνεκα καὶ Ὀλυμπιονίκης ἐστὶ καὶ ἱερεὺς Ἰαμίδης καὶ συνοικιστῆς τῶν Συρακουσῶν; διότι εἰ μὴ ἦν φρόνιμος πολιτικὸς, ἀνδρειὸς, ριψοκίνδυνος ἐν ταῖς μάχαις κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ ὁμοίος τῷ Ἀμφιαράῳ, οὐκ ἂν τὰς μεγάλας ταύτας τιμὰς κατεῖχεν (στ. 1-37). Ἀλλὰ ἃς ἀρξώμεθα ἀπὸ τῆς ἀπῆνης, ἣ κομίσασα τὸν Ἀγησίαν εἰς τὴν νίκην ἐγένετο αἴτιος τοῦ ὕμνου ἃς ἀρξώμεθα ἀπ' αὐτῆς νὰ ὑμνήσωμεν τὸ γένος τοῦ Ὀλυμπιονίκου ἃς ἀναδράμωμεν εἰς τὴν Πιτάνην τὴν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος γεννήσασαν τὴν Εὐδάδην, ἣτις ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔτεκε τὸν Ἰαμόν, ὅστις ἐγένετο ἐξοχώτατος ἐν ἀνθρώποις μάντις, οὐ τὸ γένος πολὺκλειτον κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα οὐδέποτε θὰ ἐκλίπη. Τούτου ἀπόγονός ἐστι καὶ Ἀγησίαιος. ὃς νῦν νικήσας ἀπῆνην περιλούεται ὑπὸ τῆς θεᾶς

Χάριτος τὴν μορφὴν εὐκλεία τοῖς πᾶσι σεβαστῇ (στ. 38-128). Ἄλλ' ὅσῳ εὐκλεέστερος καὶ σεβαστότερος καθέστηκεν ὁ Ὀλυμπιονίκης, τοσοῦτω σφοδρότερος γίνεται ὁ φόβος τῶν φθονερῶν· ἀλλ' οὐδὲν ποιήσουσι· διότι ὁ τε Ἑρμῆς ὁ ἐν τῇ ἐκ προγόνων πατρίδι τοῦ Ἀγῆσια Ἀρκαδία μάλιστα τιμώμενος μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Διὸς, ὁ παρασχὼν τὴν νίκην, προστάτης ἐστὶ τῆς εὐτυχίας αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ θαρσῶ τῇ ἐμῇ Μοῦσῃ, ὅτι θὰ κατισχύσῃ τοῦ φόβου τῶν φθονούντων. (στ. 129-148). Ἄς ὑμνήσωμεν λοιπὸν θαρβραλέως πρῶτον τοὺς θεοὺς τῆς Ἀρκαδίας· εἶτα ἄς δείξωμεν ὅτι ἡ Βοιωτικὴ Μοῦσα δύναται νὰ κατανικᾷ τὸν φθόνον. (στ. 148-155.) Ἦδη δὲ ἄς ἀναμνησθῶμεν καὶ τῶν Συρακουσῶν, ὧν ἐν δικαιοσύνῃ βασιλεύει ὁ Ἰέρων. Εἶθε δὲ ὁ μὲν χρόνος τηροῖ ἄθραυστον τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ ἐν φιλοφροσύναις δέξαιτο τὸν κῶμον τοῦ Ἀγῆσια τὸν ἐξ Ἀρκαδίας τῆς ἐκ μητρὸς πατρίδος εἰς τὴν, ἐν ἣ ἔγεννήθη, ἐρχόμενον· εἶθε ἀμφοτέροις ὁ θεὸς παρέχοι μοῖραν ἀγαθὴν καὶ εὐδοξον (στ. 156-175). Δέσποτα θαλάσσιε βασιλεῦ Πόσειδον, τήρει τὸν βίον τοῦ Ἀγῆσια ἐκτὸς καμάτων καὶ κινδύνων· ἐμοῦ δὲ τὸν ὕμνον καθίστα ἀνθηρὸν καὶ ἐπιτερπῆ κατὰ τοῦ φόβου τῶν φθονούντων αὐτόν. (ἐπίλογος ἀπὸ στ. 176-180).

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Γέγραπται ἡ ῥῆθι, ὡς μὲν ἔνιοι, Ἀγησία Συρακουσίῳ, ὡς δ' ἔνιοι, Στυμφηλίῳ υἱῷ Σωστράτου ἀπήνη νενικηκότι. «Ἄπορον δὲ, τὴν ποστὴν Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν».

Π. Σ. Ὁ Ἀγησίας ἦν πολίτης Συρακούσιος ἀνίκων εἰς τὸ γένος τῶν Ἰαμιδῶν ἐξ Ἀρκαδίας ἀπάντων καταγομένων. Τῶν δὲ προγόνων αὐτοῦ τις ἀπέκησε μετὰ τῆς τῶν Κορινθίων ἀποικίας εἰς Σικελίαν, ἧτις ἡγεμόνα ἔχουσα Ἀρχίαν ἔκτισε τὰς Συρακούσας· διὸ καλεῖται ἐν τῷ ὕμνῳ καὶ ὁ Ἀγησίας τυνοικιστής. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὕμνου καταφαίνεται, ὅτι ὁ Ἀγησίας ἦν καὶ μάντις ἔμπειρος καὶ ἀνδρείος ἐν ταῖς μάχαις, ἐν αἷς πολλάκις ἐκινδύνευσεν· διὸ ἡγαπάτο καὶ ἐφιλοφρονεῖτο σφόδρα ὑπὸ τοῦ Ἰέρωνος, ὡς ἐξ αὐτοῦ πάλιν τοῦ ὕμνου δηλοῦται. Ἄλλ' ἕνεκα αὐτῆς ταύτης, φαίνεται, τῆς παρὰ τῷ βασιλεῖ τιμῆς ἐφθονεῖτο σφόδρα ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Μετὰ τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ ταύτῃ ἀπήνη νίκην οὐκ ἀπέπλευσεν ὁ Ἀγησίας εὐθὺς εἰς Σικελίαν· ἀλλὰ μετέβη εἰς Στόμφαλον τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου τισαύτης δεξιώσεως ἔτυχεν ὡς ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης καταγόμενος, καὶ ὡς φύσει πολίτης αὐτῆς, ὥστε ἠξίωσε καὶ νὰ κωμῶσῃ ἤτοι ἑορτάσῃ τὴν νίκην παρὰ τοῖς ἐκ προγόνων πολίταις. Ὅθεν ὁ ὕμνος οὗτος ἐν Στομφάλῳ προσώρισται νὰ ἀσθῆ.

Σ. α. Α. ιά.

ΧΡΥΣΕΑΣ ὑποστάσαντες εὐ-
 τυχεῖ προθύρῳ θαλάμου
 Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
 Πάξομεν. ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
 Χρῆ θέμεν τηλαυγές· εἰ 5
 Δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
 Βωμῶ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν

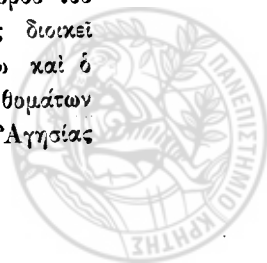
— Στ. 1-4. Χρυσέας . . . πάξομεν] Σύνταττε
 «Ὡς ὅτε χρυσέας κίονας ὑποστήσαντες (ἐν) εὐτυχεῖ
 προθύρῳ θαλάμου πήγνυμεν θαητὸν μέγαρον, οὕτω πή-
 ξομεν ὕμνον, ὑφιστάντες τῷ προθύρῳ αὐτοῦ (τῷ προσι-
 μίῳ) χρυσέας κίονας». — εὐτυχεῖ . . . θαλάμου] «εἰς εὖ
 ἐκτισμένον πρόθυρον, προπύλαιον οἰκοδομήματος». Πα-
 ραβάλλει τὸ προπύλαιον εὐκτιστον λαμπροῦ οἰκοδομήματος
 πρὸς τὸ προσίμιον τοῦ ὕμνου, ὡς οἰκοδομήματος. Τὸ προσι-
 μιον τοῦ ὕμνου τούτου ἐστὶν ἀπὸ στ. 1-36. Ὅτι δὲ θάλαμ-
 ος σημαίνει καὶ οἶκος ὅρα Ὀλ. Ε'. 30. — ὑποστά-
 σαντες] «ὑποβαλόντες, ὑπαρθώσαντες». Π. Σ. — χρυσέας
 κίονας] Παραβάλλει πρὸς τὰς χρυσᾶς κίονας τοῦ προθύ-
 ρου, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ αἰτώμα καὶ ἅπας ὁ κόσμος τῆς
 οἰκίας, τὴν πρότασιν, ἧτοι ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ προσιμίου,
 ἐν ᾧ λέγει, τίς ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις τοῦ ὕμνου, ποῦ στηρίζεται
 ὁ ὕμνος. Ἐταῦθα δὲ ἡ ὑπόθεσις, ἧτοι τὰ παραβαλλόμενα
 πρὸς τὰς κίονας, περιέχεται ἐν τοῖς στ. 6-9. Εἰσὶ λοιπὸν
 τρία, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἅπας ὁ κόσμος τοῦ ὕμνου· πρῶ-

στ. 4. ἀρχομένους διόρθωσις ἄνευ ἀνάγκης.

τον τὸ εἶναι τὸν ὑμνούμενον Ὀλυμπιονίκην, δεύτερον τὸ εἶναι μάντιν, τρίτον τὸ εἶναι συνοικιστῆρα τῶν Συρακουσῶν. — θαυρόν] «θαυμαστόν περί τήν θεάν» Π. Σ. — μέγαρον] «θάλαμος, μέγαρον, μέλαθρον διαφέρουσι· θάλαμος μὲν λέγεται ἀπὸ τοῦ θάλλειν τοὺς δύο νεονύμφους, ὄντινα λέγομεν καὶ παστόν· μέγαρον δὲ λέγεται τὸ παλάτιον καὶ πᾶν οἶκημα ὑψηλόν, ἀπὸ τοῦ μέγα αἴρεσθαι, ἤγουν ὑψοῦσθαι· μέλαθρον δὲ λέγεται ὁ οἶκος, ἐν ᾧ μαγειρεύουσιν, ἤγουν τὸ μαγειρεῖον, ἀπὸ τοῦ μελαίνειν τὸν αἰθέρα διὰ τοῦ καπνοῦ δηλονότι.» Π. Σ.

— Στ. 4.-5. ἀρχομένου . . . τηλαυγές] «οὗτινος γὰρ δήποτε ἔργου, ὅταν ἀρχώμεθα, πρέπει νὰ σχεδιάζωμεν καὶ προσδιορίζωμεν πρόσωπον τηλαυγές· ἄρα καὶ τοῦ ὕμνου, ὅταν ἀρχώμεθα, πρέπει τὸ προσοίμιον, τὸ πρόσωπον τηλαυγές νὰ ἀπεργαζώμεθα τιθέντες ὑπόθεσιν λαμπράν, ἐφ' ἧς θὰ στηριχθῆ ὁ κόσμος παντός τοῦ ὕμνου». Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ «γάρ». Τὸ ἀξίωμα τοῦτο οἱ παλαιοὶ ἐφήρμοζον οὐ μόνον ἐν τοῖς οἰκοδομήμασιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς πράξεσι, νομίζοντες, ὅτι εἰ ἀγαθὴ εἶη ἡ ἀρχὴ τῆς πράξεως, τοιοῦτον ἔσεται καὶ τὸ τέλος. (ὄρα εἰς Πυθ. Α'. 65. κ. ἐξῆς).

— Στ. 6-11. εἰ δ' εἶη μὲν . . . αἰοιδαῖς] «εἰ δέ τις καὶ Ὀλυμπιονίκης ἐστὶ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ εἶναι ἱερεὺς τοῦ ἐν Πίσῃ μαντικοῦ βωμοῦ ἔχει ὡς Ἰαμίδης, καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ συνοικιστῆρος τῶν κλεινῶν Συρακουσῶν παρὰ τῶν προγόνων παραλαβὼν τῇ ἐν ταῖς μάχαις ἀνδρεία, καὶ μαντικῇ ἐπιστήμῃ διεφύλαξε, ὁ τοιοῦτος πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τυγχάνῃ μεταξὺ τῶν πολιτῶν παντός ὕμνου, εἰ οὗτοι οὐ φθονεροὶ εἰσιν;» ταῦτα λοιπὸν εἰσιν οἱ χρυσοὶ κίονες τοῦ προθύρου τοῦ ὕμνου. — βωμῶ . . . ἐν Πίσῃ] ὡς ὁ ταμίης διοικεὶ καὶ διαθέτει τὰ ἐν τῷ ταμείῳ χρήματα, οὕτω καὶ ὁ μάντις διοικεὶ καὶ διαθέτει, ἐξηγεῖ τοὺς διὰ τῶν θεμάτων καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ πυρὸς χρησμούς. Ὁ δὲ Ἀγῆσις

Πίσσᾳ, συνοικιστήρ τε τῶν κλεινῶν Συρα-

κουσῶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον

Κείνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις ἀφθόνων

10

Ἄστων ἐν ἡμερταῖς αἰοδαῖς;

Ἄ. ἁ. Κ. ἰά.

Ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδί-

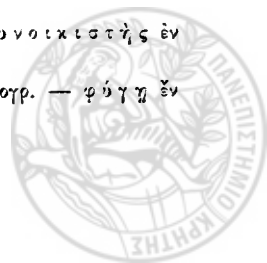
λῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων

Σωστράτου υἱός· ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταί

καλεῖται ταμίης, ἦτοι μάντις, ἱερεὺς τοῦ μαντικοῦ βωμοῦ τοῦ ἐν Πίσῃ Δίος· διότι οἱ ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ μόνον εἶχον τὸ ἀξίωμα τοῦτο νὰ ὦσιν ἱερεῖς τοῦ βωμοῦ τούτου καὶ νὰ μαντεύωνται ἐπ' αὐτοῦ· «δι' ἐμπύρων ἐν Ἡλιδι Ἰαμίδαί ἐμαντεύοντο, ἀφ' ὧν τὸ γένος εἶχεν Ἀγησίας». Π. Σ. — «μαντείῳ ἀντὶ τοῦ μαντικῷ». Π. Σ. — Συνοικιστήρ τῶν Συρακουσῶν] «οὐχ ὁ Ἀγησίας αὐτὸς συνήκισε τὰς Συρακούσας, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν συνοικησάντων κατήγετο». Π. Σ. Τῶν Ἰαμιδῶν τις σὺν τοῖς περὶ Ἀρχίαν τὸν οἰκιστὴν τῶν Συρακουσῶν παρεγένετο εἰς Συρακούσας ὡς ἱερεὺς μάντις. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἅπαντες οἱ ἐν Συρακούσαις πρόγονοι τοῦ Ἀγησία ἐγένοντο ἐπίσημοι, ὥστε νὰ διατηρήσωσι τὸ ἀξίωμα τοῦ συνοικιστοῦ. Ὁ δὲ Ἀγησίας οὐ μόνον παρέλαβε παρ' ἐπισήμων πατέρων (μνημονεύων ὁ ποιητὴς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Σωστράτου υἱός· δείκνυσιν, ὅτι τῶν ἐπισήμων τις ἦν.) τὸ ἀξίωμα τοῦ συνοικιστοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐμεγάλυνε καὶ ἐδόξαζε τοῦτο διὰ τε ἀνδραγαθίων καὶ διὰ μαντοσύνης μεγίστην ὠφέλειαν προσενεγκούσης τῇ τε Γέλωνι καὶ Ἰέρωνι ἐν ταῖς μάχαις.

στ. 8. Πίσσᾳ ἐν δυοῖ χειρογρ. — συνοικιστήρ ἐν χειρογρ. τισὶ καὶ ἐκδόσειςιν.

στ. 8. 9. Συρακουσῶν ἐν ἐνὶ χειρογρ. — φύγη ἐν τισὶ χειρογρ.

Ὅτι δὲ ἠνδραγάθησε καὶ ἐκινδύνευσεν ἐν μάχῃ, καταφαίνεται ἐκ τῶν (ἐν στ. 14-15.) ἀκινδύνοι δ' . . . τίμαι. Ὅθεν συνοικιστῆρ ἐνταῦθα οὐ μόνον πατραγαθίας σημαίνει, ἀλλὰ καὶ προσωπικὰς μεγάλας ἀρετάς: — τίνα κεν φύγοι ὕμνον;] ἴσον «οὐδένα ἂν φύγοι ὕμνον» ἦτοι καὶ εἰ βούλοιο ἀποφυγεῖν ὕμνον τινά, οὐκ ἂν δύναίτο ἴσον τῷ «ἅπαντας ἂν λάβοι τοὺς ὕμνους». — κείνος ἀνὴρ] δὲ ἂν εἴη Ὀλυμπιονίκης κ. λ — ἐπικύρσαις] ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ κύρσαις, τυχῶν. — ἀφθόνων ἀστῶν] ἐξήρηται οὐχὶ ἐκ τοῦ αἰδαῖς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπικύρσαις, «ἐὰν τύχη νὰ ἔχη πολίτας μὴ φθονερούς». «ἐπειδὴ οἱ πολῖται κατὰ φύσιν ἀλλήλοις φθονοῦσιν». Π. Σ. — ἐν ἡμερταῖς αἰδαῖς] συναπτεόν τῷ (ἐν στ. 9.) ὕμνον· δηλονότι «ὕμνον ἀδόμενον οὕτω, ὥστε ἕκαστος νὰ ἐπιθυμῇ αὐτοῦ, ἢ νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἀκούῃ αὐτόν».

— Στ. 12.-14. Ἴστω . . . υἱός] «ἄς γινώσκῃ ὁ Σωστράτου υἱός, ὅτι αὐτῷ ὄντι Ὀλυμπιονίκῃ καὶ μάντει ἱερῷ τοῦ Διὸς καὶ συνοικιστῆ τῶν Συρακουσῶν δαιμονίως ἀρμόζουσιν ἅπαντες οἱ ἐν ἡμερταῖς ῥῥαῖς τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν ὕμνοι». — ἐν τούτῳ πεδίλῳ ἔχων πόδα] «ἐν τούτῳ τῷ ὑποδήματι ἔχει ἐνηρμοσμένον τὸν πόδα». Πέδιλόν ἐστι οὐχὶ τὰ τρία προειρημένα Ὀλυμπιονίκης κ. λ. ἀλλὰ τὸ ὑμνεῖσθαι ἐν ταῖς ἑαυτοῦ πολιταῖς· ἐκεῖνα δὲ εἰσιν αἴτια, δι' ἃ ὁ ποὺς ἀρμόζει ἐν τούτῳ τῷ πεδίλῳ, ἦτοι, δι' ἃ αὐτὸς πρέπει νὰ ὑμνῆται. — δαιμόνιον] «δαιμονίως, προσφυσέστατα». Ὅτι δὲ ἦν παροιμία τὸ «ἔχειν τὸν πόδα ἐν τούτῳ τῷ πεδίλῳ» ἐπὶ πραγμάτων, ἃ προσήκουσί τινι, οἱ Π. Σ. οὐδὲν περὶ τούτου λέγουσιν.

— Στ. 14.-15. ἀκινδύνοι . . . τίμαι] «διότι αἱ μετὰ κινδύνων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἀρεταὶ εἰσι τίμαι». Λέγει τὸ αἴτιον, δι' ὃ ἔχων ὁ Ἀγησίας τὰ τρία ἀνωτέρω προσόντα πρέπει νὰ ὑμνῆται ἐν ταῖς ἑαυτοῦ πολιταῖς. Ἐκ δὲ τῆς αἰτιολογίας ταύτης φαίνεται σαφῶς, ὅτι ἐκινδύνευσεν ὁ Ἀγησίας. Ὅθεν ἢ Ὀλυμπιονίκης

Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις, 15
Τίμαι· πολλοὶ δὲ μέ-

μγανται, καλὸν εἶ τι ποναθῆ.

Ἄγησία, τὴν δ' αἶνος ἔτοιμος, δν ἐν

Δίκα ἀπὸ γλώσσης Ἄδραστος μάντιν Οἰ-

κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον

20

Φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαί' αὐτόν τε νιν

Καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

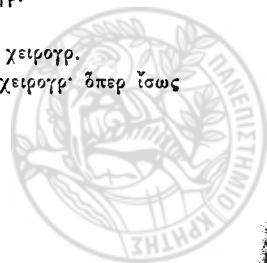
ἐγένετο μετὰ κινδύνων, ἢ τὰ ἀξιώματα τοῦ συνοικιστοῦ παρέλαβε μὲν παρὰ τῶν πατέρων, ἐμεγάλυνε δὲ δι' ἀνδραγαθιῶν καὶ κινδύνων ἐν μάχαις. Ἀλλὰ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι, εἰ καὶ κίνδυνός τις συνέβη, ὅπερ σύνθηες, οὐκ αὐτὸς ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ὁ αὐτοῦ ἠγίοχος Φίντις. Εἰ δὲ τινες νομίζουσιν, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἄγησίας ἠγίοχησεν ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ οὐχὶ ὁ Φίντις, αὐτοὶ φασὶ τοῦτο, οὐχὶ ὁ Πίνδαρος. Ἄρα ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι δὲν ἐκινδύνευσεν. Ἄρα ἐκινδύνευσεν ἐν τῷ ἀξιώματι τοῦ συνοικιστοῦ καὶ μάντεως ἐν μάχαις οὐ μόνον κατὰ γῆν, ἀλλὰ καὶ κατὰ θάλασσαν, ὡς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τοῦ οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις. Καὶ ἡ ἐν τοῖς κατωτέρω παραβολῇ τοῦ Ἀγησίου πρὸς τὸν Ἀμφιάραον ἔτι μᾶλλον διαφωτίζει, ὅτι ἐπαινεῖται ἐνταῦθα ὁ Ἀγησίας δι' ἀνδραγαθίας καὶ κινδύνους ἐν μάχαις. Ἔτι δὲ καὶ τὸ εἶναι σφόδρα φίλον τῷ Ἰέρωνι, ὡς ἐκ τῶν στ. 159 καὶ ἐξῆς δηλοῦται, τί ἄλλο σημαίνει, ἢ ὅτι ὁ Ἀγησίας ἐν μάχαις συνηγωνίσατο τῷ βασιλεῖ; Ἡ δὲ ἀναπλήρωσις τῆς συντάξεως τοῦ χωρίου τιαυτῆ τίς ἐστὶ «ἀκίνδουνοι ἀρεταὶ

στ. 16. 17. μέμναται ἐν τινι χειρογρ.

στ. 19. γλώσσας ἐκ διορθώσεως.

στ. 19. 20. Ὀϊκλείδαν ἐν πολλοῖς χειρογρ.

στ. 20. Ἀμφιάρηον ἐν πλείστοις χειρογρ' ὅπερ ἴσως ἐστὶ καὶ κρεῖσσον.

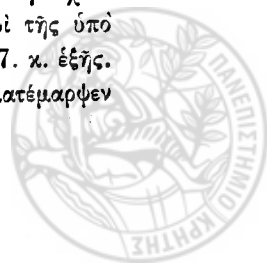
οὔτε παρ' ἀνδράσιν ἐν γῆ μαχομένοις, οὔτε παρ' ἀνδράσιν ἐν ναυσὶ τίμιαι» ἢ οὕτω, ὡς φαίνεται, ὅτι συντάσσει καὶ Δούκας· «ἀκίνδονοι ἀρεταὶ οὔτε ἐν γῆ, οὔτε ἐν ναυσὶν εἰσι τίμιαι παρ' ἀνδράσιν» ὁ νοῦς «οἱ ἄνθρωποι οὐ τιμῶσι τὰς ἀρετάς, ἅς τις ἄνευ κινδύνου ἐπιδείκνυσι εἴτε ἐν ἐρηῳ, εἴτε ἐν θαλάσῃ».

— Στ. 16-17. πολλοὶ δὲ . . . ποναθῆ] «διότι ὅ, τι ἂν καλὸν μετὰ πόνου καὶ κινδύνου κατορθωθῆ, τούτου πολλοὶ μέμνηται». — πολλοὶ] οὐκ ἔφη «πάντες» ἐννοῶν, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ φθονοῦντες, ὡς συμβαίνει τῷ Ἀγγρσία, ᾧ πολλοὶ τῶν πολιτῶν ἐφθόνουν, καθὰ συμπεραίνεται ἐκ τοῦ (στ. 10) ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἀριδαίς. — ἔτοιμος] «πρόχειρος, οὐ σὺν πόνῳ εὐρισκόμενος, ἅτε δηλονότι ὑφ' ἐτέρου (τοῦ Ἀδραστος) προειρημένους». Π. Σ. «εἴ τις βούλεται ἐπαινέσαι σε, ὦ Ἀγγρσία, ἔτοιμον καὶ πρόχειρον ἔχει τὸν ἔπαινον, ἐκείνον δηλ. ὃν ἐποίησεν ὁ Ἀδραστος εἰς Ἀμφιάρων. — ὃν ἐφθέγγετο] τίς δὲ οὗτος ὁ ἔπαινος, λέξει ἐν τοῖς ἐπομένους. στ. 23 κ. ἐξῆς.

— Στ. 20. Οἰκλειδαν] τὸν υἱὸν τοῦ Οἰκλέως· «πατρωνυμικόν. Ὀϊκλεὺς, Ὀϊκλέως, Ὀϊκλειδης καὶ Οἰκλειδης». Δούκας.

— Στ. 21.-22. ἐπεὶ κατὰ . . . ἔμαρψεν] «ἀφ' οὗ σχισθεῖσα ἡ γῆ κατέπιεν καὶ αὐτὸν ἐκείνον (αὐτὸν τέ νιν) ἐν Ὠρωπῇ τῆς Βοιωτίας καὶ τὰς φαιδίμους, τὰς λαμπράς, τὰς περιφανεῖς ἵππους». Π. Σ. «Οἱ μὲν φασὶ καταποθῆναι ὑπὸ τῆς γῆς ζῶντα καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἵππους ἐν Ὠρωπῇ τῆς Βοιωτίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον αὐτοῦ ἐστίν, οἱ δὲ περὶ Κλεωνάς». Τὰς δὲ ἵππους αὐτοῦ φησὶν Αντίμαχος εἶναι ἀυσστάτους, οἱ δὲ θεσσαλοὺς, ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θόας καὶ Δίας· ὁ δὲ ἡγίοχος αὐτοῦ Βάτων ἐκαλεῖτο ἢ Σχοίνικος, συγκαταποθεῖς αὐτῶν». Π. Σ. Ὅρα περὶ τῆς ὑπὸ τῆς γῆς καταπόσεως τοῦ Ἀμφιάρου Νεμ. Θ. 57. κ. ἐξῆς.

— Στ. 23. ἔπειτα δὲ] ἐπεὶ δηλ. ἡ γῆ κατέμαρψεν

Ἐ. ζ. Κ. ιδ'.

Ἐπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
σθέντων, Ταλαϊονίδας

Εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· 25

Ποθέω στρατιᾶς

Ὅφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφοτέρων,

Μάντιν τ' ἀγαθὸν,

Καὶ δουρὶ μάργασθαι. τὸ καὶ

Ἄνδρὶ κώμου δεσπότη 30

Νῦν πάρεστι Συρακοσίφ.

Οὐ φιλόνεικος ἐὼν,

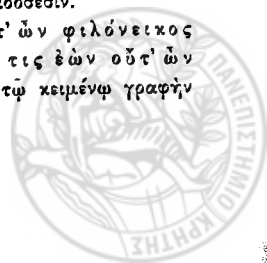
αὐτόν τε Ἀμφιάραον καὶ τὰς ἵππους. — τελεσθέντων νεκρῶν ἑπτὰ πυρῶν] «ἀντὶ τοῦ τελεσθέντων νεκρῶν ἑπτὰ καύσεων· τῶν νεκρῶν τῶν ἑπτὰ πυρκαϊῶν τελεσθέντων, ἤγουν συναχθέντων καὶ ἀποκαταστάντων ἐπὶ τῇ δοθήσει τῇ πυρᾷ· ὅτε συνηθροίσθησαν οἱ τῶν ἑπτὰ πυλῶν νεκροὶ ἐν Θήβαις καὶ ἐγένοντο ἑπτὰ πυρκαϊαί· ἑπτὰ γὰρ ταγμάτων ὄντων ἐκάστου τάγματος οἱ πεσόντες εἰς ἰδίαν πυρκαϊάν συνελέγοντο· ὥστε οἱ ἐν ἐνὶ ἐκάστῃ ἀποθανόντες πυρᾷ ὑπεβλήθησαν πεπαυμένου τοῦ πολέμου καὶ ὑποσπόνδους τῶν Ἀργείων τοὺς αὐτῶν νεκροὺς εἰληφόντων». Π. Σ.

στ. 23. 24. τελεσθέντων ἴσως ἐστὶ συντακτικόν «πυρᾶν τελεσθέντων» ὡς τὸ (Νικαδ., Θερ. 329) καταψυχθέντος ἀκάνθης, κατὰ σχῆμα ἐναλλαγῆς.

στ. 25. ἐν Θήβαις γε ἐν τινι χειρογρ.

στ. 31. πάρεστι Πρῶτος ὁ Καλλιέργης προσήνεγκεν τὴν γραφὴν ταύτην ἢ ἐκ χειρογράφων ἢ ἐξ ἰδίας διορθώσεως. Ὁ Π. Σ. ἀναγινώσκει πᾶρ τί. ἐν χειρογρ. πάρεστι — Συρακοσίφ ἐν ἐνὶ χειρογρ. καὶ τισὶ παλαιαῖς ἐκδόσεσιν.

στ. 32. 33. οὔτε δύσερις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνεικος ἄγαν ἐν χειρογρ. τισί· καὶ οὐ δύσερις τις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνεικος ἄγαν ἐν ἑτέροις χειρογρ. Τὴν δὲ ἐν τῇ κειμένῃ γραφῇ προσήνεγκε πρῶτος ὁ Καλλιέργης.

«τελεσθέντων ἐπισωρευθέντων, ἤτοι καταριθμηθέντων, ἵνα καὶ τὸ ἐξῆς τοῦ λόγου οὕτως ἔχη· καταριθμήσας γὰρ ὁ Ἄδραστος τοὺς νεκροὺς καὶ λείποντα τὸν Ἀμφιάραον εὐρών (διὰ τὸ καταποθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῆς γῆς) δυσφορήσας τὸν λόγον ἐφθέγγετο». Π. Σ.

— Στ. 24. Ταλαονίδας] ὁ υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἄδραστος. «Ἀπὸ τοῦ Ταλαοῦ Ταλαίων, ἀπὸ τούτου Ταλαϊονίδης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰαπετός Ἰαπετίων, εἶτα ἀπὸ τούτου Ἰαπετιονίδης». Π. Σ.

— Στ. 26-29. Ποθέω . . . μάρνασθαι] Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἄδραστος, ὅτε μὴ εἰδὼν ἐν τοῖς νεκροῖς τοῖς καταριθμηθεῖσι καὶ ταῖς πυραῖς τεθεῖσι καὶ τὸν Ἀμφιάραον ἐδυσφόρησεν. — στρατιάς ἐμᾶς ὀφθαλμὸν] καλεῖ οὕτω τὸν Ἀμφιάραον, διότι ὡς μάντις μὲν ὄρα τὰ μέλλοντα, ὡς ἀνδρείος δὲ ἀμύνεται τὰ δεινὰ τῆ στρατιᾶς. Τοῦτο δὲ διασαφεῖ διὰ τοῦ ἐπομένου ἀμφοτέρων . . . μάρνασθαι, ὕπερ ἐν Νεμ. Γ'. 16. ἐκφράζει μάντιν Οἰκλειδαν, πολέμοιο νέφος. — ἀγαθὸν μάντιν] ἴσον τῷ ἀγαθὸν μαντεύεσθαι.

— Στ. 30-31. τὸ καὶ ἀνδρὶ . . . Σωρακουσίῳ] «Τοῦτο τὸ πρὸς Ἀμφιάραον ῥηθὲν ἀρμόζει καὶ τῷ Ἀγησίᾳ τῷ δεσπότῃ τοῦ μετὰ χορείας ὕμνου· καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἀμφοτέρᾳ ἔστι καὶ ἀνδρείος καὶ ἐκ μάντεων καταγόμενος». Π. Σ. «Φασὶ γὰρ τὸν Ἀγησίαν μετ' Ἰέρωνος στρατευσόμενον πολλοὺς πολέμους κατωρθωκέναι μαντεία καὶ ἀρετῇ». Π. Σ. Ταύτην τὴν μαρτυρίαν τοῦ Π. Σ. ὁ Boeckhius ἀνευ λόγων θεωρεῖ ψευδῆ.

— Στ. 32-35. Οὐ φιλόνομος . . . μαρτυρήσω]. Τοσοῦτόν ἐστι βέβαιος περὶ τῆς προσφορῆς παρομοιώσεως τῶν μαντικῶν καὶ πολεμικῶν ἀρετῶν τοῦ Ἀγησία πρὸς τὰς τοῦ Ἀμφιαράου, ὥστε καὶ μετ' ὄρκου ἐπιβεβαῶσι τὴν ἀλήθειαν. Ἔχει δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν ἐκείνου τῶν πολιτῶν τοῦ Ἀγησία, οἵτινες ἐκ φθόνου ἐφιλονεῖκουσιν τοῖς ἐπαινοῦσιν αὐτόν· δι' ὃ λέγει «ἐγὼ καίτοι οὐκ εἰμι φι-

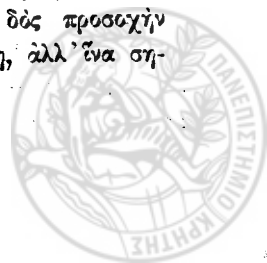
Ὅτ' ὦν δύσερίς τις ἄγαν,
 Καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσας.
 Τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρή- 35
 σω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέφονται Μοῖσαι.

Σ. β'. Κ. ιά.

᾽Ω Φίντις, ἀλλὰ ζευξὸν ἦ-
 δη μοι σθένος ἡμιόνων,
 ᾽Αἰ τάχος, ὄφρα κελεύθῃ τ' ἐν καθαρᾷ
 Βάσομεν ὄρχον, ἴκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν 40

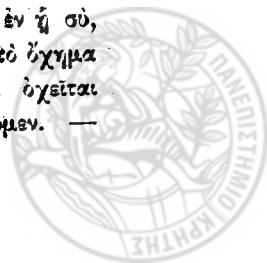
λόνεικος (ὡς οἱ φθονεροί), οὔτε δύσερις, ὅμως καὶ μεθ' ὄρκου ἀνευ δέους (σαφῶς) θὰ μαρτυρήσω αὐτῷ τοῦτο. — καὶ] ἴσον τῷ «οὐ μόνον φιλονεικήσας καὶ ἐρίσας, ἀλλὰ καὶ ὁμόσας». — μαρτυρήσω] διὰ τοῦ παρόντος ὕμνου.

— Στ. 36. μελίφθογγοι . . . Μοῖσαι] «Αἱ γλυκύφωνοι δὲ ᾠδαὶ οὐκ ἀντιτάξονται, συνδραμοῦνται τῇ μαρτυρίᾳ». Π. Σ. Κάλλιον δὲ οὕτως «αἱ γλυκύφθογγοι Μοῦσαι ἐπιτρέφουσί μοι μεθ' ὄρκου μαρτυρήσαι, τῶν πολλῶν πολιτῶν τοῦ Ἀγγισία ἕνεκα [φθόνου μὴ πειθομένων εἰς τὴν ἀλήθειαν]. Αἱ Μοῦσαι αἱ γλυκύφθογγοι, ὧν ἡ χάρις ἅπαντα τεύχῃ τὰ μείλιχα θνητοῖς καὶ ἐπιφέρουσα τιμὴν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστῶν ἕμμεναι τὸ πολλακίς (Ὀλ. Α. 48.) καὶ ὧν ἡ σοφία κλέπτει παράγοισα μύθοις (Νεμ. ζ'. 34.), οὐκ ἐπιτρέπουσι βεβαίως τῷ ποιητῇ πείθειν δι' ὄρκου, ἀλλὰ διὰ μελιφθόγου χάριτος· νῦν δὲ, ὅτε πρέπει νὰ πείσῃ φθονερούς· ἐπιτρέφουσι καὶ ὄρκον. — μελίφθογγοι] δὸς προσοχὴν τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ, ὅπερ οὐκ ἀπλῶς ἐτέθη, ἀλλ' ἵνα ση-

μάνη «αί πλήρεις γλυκύτητος καὶ χάριτος οὐ δέονται ὄρκου».

— Στ. 37-45. Ὡ Φίντις . . . ἀναπιτινάμεν αὐταῖς] Μέλλων ἀπὸ τοῦ προοιμίου νὰ μεταβῆ εἰς τὸν ὕμνον τῶν προγόνων τοῦ Ἀγησία, ἐνταῦθα ποιεῖ θέσιν ἀρμολογιωτάτην, ὅπως ὀνομάσῃ καὶ τὸ ἀγώνισμα, ᾧ ἐνίκησεν. Τὴν διάβασιν ταύτην τινὲς θεωροῦσι παιδιάν. (lusum) τοῦ ποιητοῦ· ἀλλ' οὐκ ἔχει οὕτως. Ἔστιν ἀλληγορία ποιητικὴ μετὰ μερίστης χάριτος. Τὸν ὕμνον ἔφη (Ὀλ. Ε΄. 7.) δῶρον ἀπήνης. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸν ὕμνον τοῦ Ἀγησία λέγει ἀλληγορικῶς δῶρον τῶν ἡμιόνων. — Φίντις] «Δωρικῶς ἐσχημάτισται· εἴη δ' ἂν κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον Φίλιτις· οἱ Δωριεῖς γὰρ μετατιθέασιν τὸ λ εἰς ν, ὅταν ἦ εἴτε τὸ τ εἴτε τὸ θ». Π. Σ. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἀγησίου, ὅστις διεύθυνε τοὺς ἡμιόνους ἐν Ὀλυμπίᾳ· οἱ δὲ λέγοντες, ὅτι αὐτὸς Ἀγησίας ἡνιόχησεν, ἀδαιρέτως λέγουσιν. Οὐδ' ὁ ποιητὴς ἂν ἤξει αὐτὸν μνήμησ. καὶ μνήμησ μάλιστα τοιαύτης, εἰ μὴ ἡνιόχησεν. Ὁ δὲ νοῦς τοῦ ὄλου χωρίου, «Ὡ Φίντις, ἀπὸ τῆς ἀπήνης, ἦ σοῦ ἡνιοχοῦντος νικήσασα ἐδωρήσατο τὸν ὕμνον, ἀπὸ ταύτης ἀρξόμεθα νὰ ὑμῶμεν τὸ γένος τοῦ Ἀγησία». — ἀλλὰ ζεῦξον . . . ἡμιόνων] «ἀλλὰ καιρὸς ἤδη, ὦ Φίντις, νὰ ζεῦξῃς ἐν τῇ ἐμῇ φαντασίᾳ τὰς ἡμιόνους, ὡς ἐξευγμέναι οὔσαι σοῦ ἡνιοχοῦντος ἔτρεχον ἐν Ὀλυμπίᾳ». Τοῦτο δὲ ἐστὶν ἴσον τῷ «ἄς φαντασθῶμεν ἤδη τὸν Φίντιν ἡνιοχοῦντα ἐν τῷ σταδίῳ ἐξευγμένας τὰς ἡμιόνους. — μοι] «ἐν τῇ ἐμῇ φαντασίᾳ». — ἃ τάχους] «ὡς τάχος». Π. Σ. — ὄφρα κλεεύθῃ . . . ὄρχον] «ἵνα οὕτως ἐξευγμένον τὸ ὄχημα θέσωμεν ἐν καθαρᾷ ὕδῳ, ἦτοι ἐν τῇ ὕδῳ τῆς ἐμῆς ποιητικῆς φαντασίας καὶ οὐχὶ ἐν τῇ γῆνῃ τῇ ἀκαθάρτῳ, ἐν ἣ σὺ, ὦ Φίντις, ἡνιόχεις». Πλάττει λοιπὸν, ὅτι ἔχει τὸ ὄχημα σὺν τῷ ἡνιόχῳ ἐν τῇ αὐτοῦ φαντασίᾳ καὶ ὅτι ὄχεῖται ἐπ' αὐτοῦ. — βάσομεν] ἀντι ὑποτακτικῆς βήσομεν. —

Καὶ γένος· κείναι γὰρ ἐξ
 Ἄλλαν, ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
 Ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμ-
 πιά ἐπεὶ δέξαντο. χρῆ τοίνυν πύλας
 Ὕμνων ἀναπιπνάμεν αὐταῖς.

45

Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον,
 Δεῖ σάμερόν γ' ἐλθεῖν ἐν ὄρα·

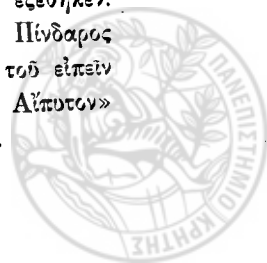
Ἄ. β'. Κ. ιά.

Ἄ τοι Ποσειδάωνι μι-

ἴκωμαι τε . . . γένος] «καὶ ἔλθω ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὀχήμα-
 τος καὶ πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, ἐξ ὧν κατάγεται ὁ
 Ἄγησία, ἦτοι τῶν Ἰαμιδῶν». Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἄνευ
 ποιητικοῦ τρόπου «ἢ ἀπήνη νικήσασα δωρεῖται τὸν ὕμνον
 καὶ ἀναγκάζει με νὰ ὕμνήσω καὶ τοὺς προγόνους τοῦ
 Ἄγησία» λέγει ποιητικῶς «ὀχοῦμαι ἐπ' αὐτῆς εἰς τὸν
 ὕμνον» ὄρα καὶ ἐν ἀρχῇ Σημ. εἰς Ὀλ. Ζ'. 23. —
 καὶ] συναπτόν «καὶ πρὸς ἀνδρῶν γένος». Ὁ δίφρος
 Μουσῶν, (Ὀλ. Θ'. 121. Ἰσθμ. Β. 3.) ἢ ἄρμα
 Πιερίδων, ἐπ' οὗ βαίνουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ τοξεύου-
 σιν ὕμνους, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἐνταῦθα πρὸς τὴν ἀπή-
 νην τοῦ Ἄγησία, ἣτις ἕνεκα τῆς νίκης ἀναγκάζει αὐτὸν
 νὰ ὕμνη. Ἐκεῖ δίφρος τῶν Μουσῶν ἐστὶν ἡ καθαρὰ ποι-
 ητικὴ φαντασία τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὡσπερ ἐν τῇ μάχῃ
 χρῆται ὁ πολεμιστὴς τῷ δίφρῳ πορευόμενος, ὅπου τοῦ
 πεδίου ἐστὶν ἀνάγκη, ἐν τάχει καὶ τοξεύων ἀπ' αὐτοῦ
 εὐστόχως, οὕτω καὶ ὁ ποιητὴς χρῆται τῇ αὐτοῦ φαντα-
 σίᾳ πορευόμενος ἐπ' αὐτῆς ὡς ἐπὶ δίφρου ἐν τάχει, ὅπου
 εὐρίσκει τόπους, ἀπ' ὧν νὰ τοξεύσῃ, ἦτοι εὐστόχως νὰ
 ὕμνήσῃ. Ἐνταῦθα δὲ ἀπήνη ἐστὶν ἐκείνη ἡ πραγματικὴ

ἀπήνη τοῦ Ἀγχισία, ἣ ἐν τῷ νῶ τοῦ ποιητοῦ οὐσα δίδωσιν ἀφορμὴν νὰ ὑμνήσῃ οὐ μόνον τὸ γένος τῶν Ἰαμιδῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἐκείνην. — ἐξ ἄλλαν] «ἐκ πασῶν τῶν ἄλλων ἡμιόνων» — ὁδὸν ταύτην] τὴν πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν. — ἀγεμονεῦσαι ἐπίστανται] «δύνανται νὰ ἡγεμονεύσωσιν, ὅπερ ἐστὶν ἄνευ ποιητικοῦ τρόπου, δύνανται νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν νὰ πορευθῶ τὴν ὁδὸν ταύτην, ἵνα ὑμνήσω τὸ γένος». — στεφάνους . . . δέξαντο] Τοῦτο λέγει οὐ μεταφορικῶς ἀλλὰ κυρίως, «ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ αἱ ἡμίονοι τοῖς στεφάνοις ἐβάλλοντο καὶ τοῖς ἄνθεσιν». Π. Σ. — χρή τοίνυν . . . αὐταῖς] «Πρέπει λοιπόν, ὅτε αὐταὶ νικήσασαι ἐδωρήσαντο τὸν ὕμνον, νὰ ἀναμνησθῶμεν αὐτῶν ὑμνοῦντες» — ἀναπιτυνάμεν] ἀναπιτυνάειν, ἐκ τοῦ ἀναπιτυνάω, καὶ ἀναπιτύνειν, ἴσον τῷ ἀναπετάννυμι, ἀνοίγω.

— Στ. 46-47. Πρὸς Πιτάναν . . . ἐν ὄρα] Πρὸς τὸν Φίντιν ἔτι ἀποτείνεται. — σήμερον] διότι σήμερον τελεῖται ὁ κῶμος. — ἐν ὄρα] εἰπὼν ἀνωτέρω ἢ τὰ χροσ καλῶς νῶν ἐν ὄρα, ἐγκαίρως. Δέν θέλει νὰ μακρολογήσῃ ἐπὶ πλέον, ἵνα μὴ ὑπερβῇ τὰ ὄρια τοῦ ὕμνου. — πρὸς Πιτάναν] «πρὸς τὴν πόλιν τῆς Πιτάνης». «Ἱστορία περὶ τῆς Πιτάνης. Εὐρώτου τοῦ Λακωνικοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ γέγονε Πιτάνα, ἐξ ἧς ἢ ἐπὶ ταῖς ὕχθαις τοῦ Εὐρώτα κειμένη πόλις ὠνομάσθη Πιτάνα. Αὕτη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἔγκυος γενομένη καὶ τῷ δοκεῖν εἶναι παρθένος λανθάνουσα, ὅτε καιρὸς ἦκε τοῦ τοκετοῦ, γενήσασα τὴν Εὐάδην δέδωκε τοῖς Ἀμφιπόλοις λάθρα πρὸς Αἴπυτον Ἀρκάδων βασιλέα ἀγαγεῖν τὸ βρέφος. Ἄλλοι δὲ φασιν καὶ ἀληθῆ λέγοντες, ὡς ἦνίκα τοῦτο ἐγέννησε, διὰ τῶν θεραπαινίδων εἰς ἐρημίαν ἐξέβηκεν. Ὅθεν ἀνελόμενος Αἴπυτος ἔθρεψεν ὁ καὶ Πίνδαρος εἰδὼς, ἐπειδὴ ἐγκώμιον Ἀγχισίου ποιεῖται, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν «ἐκθεῖναι αὐτὴν τὸ βρέφος», «ἐκπέμψαι πρὸς Αἴπυτον» λέγει ἀτιμίαν γὰρ Ἀγχισίου εἶχεν ἄν». Π. Σ.

χθείσα Κρονίῳ, λέγεται
 Παῖδ' ἰοβόστρουχον Εὐάδναν τεκέμεν. 50
 Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδίνα κόλποις.
 Κυρίῳ δ' ἐν μηγὶ πέμ-
 ποῖσ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν
 Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα
 Βρέφος γ', ὅς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἀνασσε Φαι- 55
 σάνα, λάχε τ' Ἀλφεὺν οἰκεῖν.
 Ἐνθα τραφεῖσ', ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκεί-
 ας πρῶτον ἔφασσ' Ἀφροδίτας.

Ἐ. β'. Κ. ιδ'.

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ
 Κλέπτουσα θεοῖο γόνον. 60
 Ἄλλ' ὁ μὲν Ποθῶνά δ', ἐν θυμῷ πιέσας

— Στ. 48. ἃ τοί] «ἦτις» Ἀναφέρεται δὲ οὐ πρὸς τὸ τεθὲν, Πιτάναν, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοούμενον, Πιτάναν, τὴν ἡρωίδα, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Πιτάνα.

— Στ. 50. ἰοβόστρουχον] «μελανοπλόκαμον, μελανότριχα, καλήν». Π. Σ.

— Στ. 51. κρύψε . . . κόλποις] «Ἐκρυψε δὲ ἡ Πιτάνα τὴν ἐν τοῖς κόλποις ἦτοι μυχοῖς τῆς γαστρὸς ἐγκυήσιν, ἣν παρθένος οὖσα ἔτχεν». «Παρθένιοι παῖδες λέγονται οἱ κρύφα τικτόμενοι παρὰ τῶν ἔτι νομιζομένων εἶναι παρθένων οὕτω που καὶ Ὅμηρός φησι (Ἰλιάδ. π. 179.) Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευεν Παρθένιος. Ὄδιν λέγεται οἱ πόνοι τῆς ἐγκυήσεως. Ὅθεν παρθενίαν ὠδίνα σημαίνει πόνους ἐγκυήσεως (ἐγγαστρίας), ἣν παρθένος οὖσα ἔτχεν.

στ. 65. περ' ἐκ διορθώσεως· τὸ δὲ περ' ἐστὶν ἀντί τῆς περὶ.
στ. 66. ἡ δὲ ἐν τινι χειρογρ.

— Στ. 52-53. κυρίῳ . . . ἀμφιπόλους] «τῷ μηρὶ δὲ, καθ' ὃν κυρίως τίκτουσι, γεννήσασα πέμπουσα προσπόλους (δούλους) μετὰ τοῦ βρέφους (Εὐάδνης)». — κυρίῳ μηρὶ] «τῷ τῷ κύρος ἔχοντι τοῦ τόκου». Π. Σ.

— Στ. 54. ἐκέλευσεν . . . βρέφος] «ἐκέλευσε τοὺς ἀμφιπόλους νὰ δῶσι τῷ ἥρωϊ Αἰπύτῳ τῷ υἱῷ Ἐλάτου τὸ βρέφος, ἵνα τρέφῃ αὐτό» — πορσαίνειν] «ἀπὸ τοῦ πόρρω, πόρσω, πορσαίνω, εἰς προκοπὴν ἄγω, τρέφω».

— Στ. 55-56. ὅς ἀνδρῶν . . . οἰκεῖν] «ὅς, Αἴπυτος, ἀνδρῶν Ἀρκαδίων ἐβασίλευε κατὰ τὴν πόλιν τὴν Φαισάναν, — λάχε τ') ἥρουν ἐκληρώθη οἰκεῖν τὸν Ἀλφειὸν, «ἀπὸ τῆς Φαισάνης γὰρ καταρῖβει ὁ Ἀλφειὸς πύλεως, ὡς φασι, τῆς Ἀρκαδίας, καταντᾶ δὲ εἰς τὴν Ἥλιν· τὸ δὲ μέσον αὐτοῦ κατὰ τὴν Ἐπίδαυρον». Π. Σ.

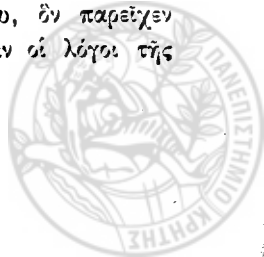
— Στ. 57. ἐνθα] ἐν Φαισάνῃ τῆς Ἀρκαδίας ἀνατραφεῖσα ἡ Εὐάδνη.

— Στ. 59. ἐν παντὶ χρόνῳ] «εἰς τέλος» Δούκας ἦτοι «κατὰ πάντα τὸν χρόνον»· διότι ἐν ἀρχῇ, ὅτε ὁ Αἴπυτος ἔγνω, ὅτι ἡ Εὐάδνη ἦν ἔγκυος, ἔλεγε μὲν ἡ Εὐάδνη, ὅτι ἦν ἔγκυος ἐκ θεοῦ, ἀλλὰ ὁ Αἴπυτος οὐκ ἐπίστευεν· τότε δὲ ἔγνω ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι κρύπτει δηλονότι γόνον θεοῦ, ὅτε ἐλθὼν εἰς Δελφοὺς ἐμαντεύσατο. Ὁ νοῦς λοιπὸν τοῦ «Οὐδ' ἔλαθε . . . θεοῖς γόνον» ἐστὶ. Πρῶτερον μὲν ἡ Εὐάδνη λέγουσα τῷ Αἰπύτῳ, ὅτι κρύπτει ἐν γαστρὶ γόνον θεοῦ, οὐκ ἐπιστευέτο, ἀλλὰ μάλλον παρώργιζε τὸν Αἴπυτον. Τέλος δὲ ἐκ τοῦ χρησμοῦ ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν».

— Στ. 61-65 ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνά δ' . . . πάθας]. Ἦδη δὲ θὰ εἶπη, πῶς ἔμαθεν ὁ Αἴπυτος τὴν ἀλήθειαν «ἀλλ' ὁ μὲν κατανοήσας τὴν κυοφορίαν ὑπὸ ἀφάτου ὀργῆς κατελήφθη, ἀλλ' (ἀκούσας παρὰ τῆς Εὐάδνης, ὅτι ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος κυοφορεῖ) ἐκράτησεν ἐν τῇ ψυχῇ τὴν ὀργὴν μετὰ μεγίστης σκέψεως (φοβούμενος, μὴ τιμωρήσας τὴν Εὐάδνην ἀμάρτη εἰς τὸν θεόν) καὶ

- Χόλον οὐ φατόν ὀ-
 ξεία μελέτη, ὄχρετ' ἰών
 Μαντευσόμειος
 Ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας. 65
- Ἄ δὲ φοινικόχροον
 Ζώναν καταθηκαμένα.
 Κάλπιδά τ' ἀργυρέαν.
 Λόχμας ὑπὸ κυανέας
 Τίκτε θεόφρονα κοῦρον. 70
- Τῆ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραῦμη-
 τίν τ' Ἐλευθῶ συμπαρέστασέν τε Μοίρας.
 Σ. γ'. Κ. ιά.
- Ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχων ὑπ' ὠ-
 δινός τ' ἐρατᾶς Ἰαμος
 Ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα 75

ἦλθεν εἰς Δελφοὺς, ἵνα ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ ταύτης τῆς ἀφορήτου ἀτιμίας, μὴ πιστεύων, ὅτι ἐκποφύρει ἐκ θεοῦ». — οὐ φατόν] «τοσοῦτον μέγαν, ὥστε δὲν δύναται νὰ ῥηθῆ». — ὀξεία μελέτη] ἐπειδὴ ὁ χόλος ἦν οὐ φατός, ἔδει καὶ τὴν μελέτην, τὴν σκέψιν, εἶναι ὀξείαν, ἵνα κρατήσῃ αὐτοῦ. — ἀτλάτου] ἀνυποφόρου· ἐπειδὴ ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ κόρη ἐς ἀνδρὸς ἦν ἔγκυος. — ἀλλ' ὁ μὲν Πυθωνά δ' ὄχρετ] διότι ἔλεγεν ἡ Εὐάδνη, ὅτι ἐκ θεοῦ ἐγκυμονεῖ. — ἐν θυμῷ πιέσας χόλον] ἐπίεσεν· ἤτοι ἐκράτησε τῆς ὀργῆς, διότι ἐφοβεῖτο μὴ ἦ ἀληθές, ὅ, τι ἔλεγεν ἡ Εὐάδνη. — ὀξεία μελέτη] ἕνεκα τοῦ μεγίστου φόβου, ὃν παρῆχεν αὐτῷ ἡ ὑπόψια, μὴ τῷ ὄντι ἀληθεῖς ὡσιν αἱ λόγοι τῆς Εὐάδνης.

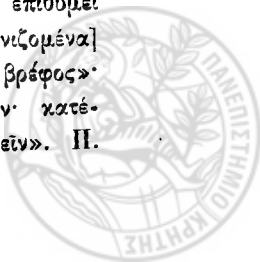

— Στ. 66-70. Ἄ δὲ φοινικόχροκον . . . κοῦρον] Ἐν ᾧ ὁ Αἴπιτος ἐπορεύετο εἰς Δελφοὺς, ἢ Εὐδάνη κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἀρχαίων ἐπορεύετο εἰς τὴν πηγὴν ἔξω τῆς πόλεως οὖσαν παρὰ συνδένδρῳ καὶ συμφύτῳ τόπῳ σὺν ἀργυρᾷ ὕδρῳ (στάμνῳ) ἵνα ἐν αὐτῇ κομίτῃ ὕδωρ· ἐκεῖ καταλαμβάνεται ὑπὸ ὠδίνων, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς κρυπτόν τι τοῦ δάσους μέρος κατατίθεται τὴν τε ὕδριαν καὶ τὴν ζώνην καὶ ἔτικτε τὸν παῖδα. — φοινικόχροκον ζώνην] «κοκκινάβαφον, τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ὑφασμένην· ἔθος δὲ ταῖς τικτούσαις λύειν τὰς ζώνας». Π. Σ. — κάλπιδα ἀργυρέαν] «στάμνον ἀργυρᾶν ἔφερε πρὸς ἔνδειξιν, ὅτι ἡ κόρη ἀνήκεν οἴκῳ πλουσίῳ καὶ βασιλικῷ». «Ἔθος ἦν ταῖς ἡρώεσιν αὐταῖς ὑδρευεσθαι» Π. Σ. — ὑπὸ κυανέας λύχμας] «ὑποκάτω δένδρων σκιᾶς βαθείας ποιητικῶν διὰ τὴν πυκνότητά». Π. Σ. — θεόφρονα] «τὸν Ἰαμον λέγει, ἀφ' οὗ τὸ γένος ἔχει ὁ Ἄγησίαις, ὡς μέλλοντα νὰ γινώσκῃ, ὡς θεός». Π. Σ. — ἔτικτε] «ἐτίθη ἑαυτὴν εἰς τὴν θέσιν τοῦ τίκτειν».

— Στ. 71. Τᾶ μὲν] «ταύτη μὲν τῇ Εὐδάνη» — πραῦμγτιν] «κεχαρισμένα, πραέα φρονούσαν καὶ εὐμενῆ (ταῖς τικτούσαις)». Π. Σ. Οἱ ποιηταὶ καλοῦσι τὴν Εἰλειθυίαν κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν τοῦ πραῦμγτιν «ὠδίνων ἐπαγωγὸν καὶ λεγέων ἐπίκουρον».

— Στ. 72. Ἐλευθῶ] ταυτὸν τῷ τῇ Εἰλειθυίαν. — καὶ τὰς Μοίρας] «καὶ τὰς Μοίρας παρέστησαν, ἵν' εὐδαίμων δηλονοτι εἶη ὁ παῖς». Π. Σ.

— Στ. 73-75. ἦλθεν . . . εἰς φῶς αὐτίκα] «ἔνεκα τῆς παραστάσεως καὶ βοηθείας τῆς Εἰλειθυίας καὶ τῶν Μοιρῶν ἦλθεν αὐτίκα εἰς φῶς ὁ Ἰαμος δι' ἐπεράστου ὠδίνος». — ἐρατῆς] διότι ἐκάστη γυνὴ ἐπιθυμεῖ νὰ γεννᾷ τοιαύτη ὠδίνι, οὕτως εὐκόλως. — κνίζομένα] «ἀλγοῦσα, μετ' ἀλγους κατέλιπε χαμαὶ τὸ βρέφος»· «ἦλγει μὲν γὰρ ὡς μήτηρ στέργουσα τὸ τέκνον· κατέλιπε δὲ αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐρημίας, βουλομένη λαθεῖν». Π.

Λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν,
 Δαιμόνων βουλαῖσιν, ἐ-

θρέψαντο δράκοντες, ἀμεμφεῖ
 Ἴφ μελισσάν, καθόμενοι. βασιλεὺς
 Δ' ἐπεὶ πετραέσσας ἐλαύνων ἔκει' ἐκ 80

Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
 Εἴρετο παιδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι·
 Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἄ. γ'. Κ. ιά.

Πατρός· πέρι θνατῶν δ' ἔσε-
 σθαι μάντιν ἐπιχθονίοις 85

Ἐξοχον οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
 Ὡς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκοῦσαι,
 Οὐτ' ἰδεῖν εὔχοντο, πεμ-

Σ. «λυπούμενη ἐπὶ τὸ μὴ δύνασθαι τρέφειν αὐτό» Π.

Σ. «κεντούμενη, αἰδοῖ» Δούκας.

— Στ. 76. γλαυκῶπες δράκοντες] «λαμπροὺς καὶ
 στίλβοντας ἔχοντες ὀφθαλμοὺς καὶ ἐντεῦθεν φοβεροί». *Dunc.*
 Οὕτω καὶ Πυθ. Δ'. 443 καλεῖ γ λ α υ κ ῶ π α
 ὕ φ ι ν

— Στ. 77. δαιμόνων βουλαῖσιν] «ἕτοι καθόλου
 τῶν θεῶν ἀκουστέον, ἢ εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ποσειδῶνα
 ἀνακτέον, τὸν μὲν πατέρα, τὸν δὲ προπάτορα». Π. Σ.

— Ἴφ ἀμεμφεῖ μελισσάν] «ἔθρεψαν οἱ δράκοντες τὸ
 βρέφος τῷ ἑαυτῶν Ἴφ ὄντι θεῶν βουλαῖς οὐχὶ τοιοῦτω,
 οἷον ἐκβάλλουσιν οἱ δράκοντες φαρμακερῶ, ἀλλὰ ἀμεμ-
 φεῖ, γλυκεῖ, θεραπετικῶ, οἷός ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν».

— Στ. 80. ἐλαύνων] τοὺς ἵππους, ὀχοῦμενος ἐφ'
 ἄρματος.

— Στ. 81. ἅπαντας] συμπεριλαμβανομένης καὶ
 τῆς Εὐάδνης.

— Στ. 82. εἴρετο παῖδα] «ἐπειδὴ οὖν ἦλθεν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ βασιλεὺς Αἴπυτος, ἀνήρετο πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ περὶ τοῦ γεννηθέντος παιδός ἀπὸ τῆς Εὐάδνης». Π. Σ. «παῖδα ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ παιδός· δύο γὰρ προσωπικὰς αἰτιατικὰς ἀποδοῦναι τῷ αὐτῷ ῥήματι ἀσυνήθες· τὴν γὰρ δευτέραν πράγμα ὑφείλει εἶναι». Δούκας· . . . ἄλοχοι θεόν . . . εἰρόμενα! (μιν) παῖδάς τε κασιγνήτους. (Ὅμ. Ιλ. δ. 238). — παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκoi] οὐκ ἔστιν ἴσον τῷ «ἠρώτησε, ποῦ ἐγέννησεν Εὐάδνη τὸν παῖδα»· ἐπειδὴ αὐτῆς γνωσκούσης, οὐκ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὁ ποιητὴς παρακατιών· τοι δ' οὐτ' ὦν ἀκοῦσαι . . . γεγεναμένον· ἀλλ' ἴσον ἔστι τῷ «ποῦ ἔστιν ὁ παῖς, ὃν Εὐάδνη ἔτεκεν, διότι τῷ ὄντι τοῦτο οὐδεὶς οἶδεν. Ὁ νοῦς τοῦ ποιητοῦ «ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ Αἴπυτος, εὔρε τὴν Εὐάδνην οὐκέτι ἔχουσαν ἐν γαστρὶ ἠρώτα λοιπὸν αὐτὴν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ποῦ ἔστιν ὁ παῖς· ἐκείνοι δὲ εἶπον, ὅτι πέντε ἡμέραι παρήλθον ἀπὸ τῆς γεννήσεως· ἠρευνήσαμεν ἐν τῷ δάσει, ἀλλ' οὐχ εὔρομεν τὸν παῖδα, ἠρωτήσαμεν πολλοὺς, εἴ τις τυχὸν εὐρὼν αὐτὸν ἀνείλετο, οὐδὲν ἐμάθομεν. Ταῦτα δὲ ἔλεγον μεθ' ὄρκων».

— Στ. 83-86. Φοίβου γὰρ . . . γενεάν] «ἔλεγε γὰρ αὐτὸν ἐκ πατρὸς Ἀπόλλωνος γεγονέναι καὶ περισσῶς ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους γενέσθαι μάντιν καὶ μηδέποτε αὐτοῦ τὸ γένος διαλείπειν». Π. Σ. — γεγάκειν] Ἐκ τοῦ γάω καὶ γέω ἀχρήστου γέγηκα καὶ Δωρ. γέγακα (γεγενημένος εἰμι), ἀπαρέμ. γεγακέμαι καὶ γεγάκειν. — πέρι θνατῶν] «περισσῶς ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους». Π. Σ. — γενεάν αὐτοῦ.

— Στ. 87-89. ὡς ἄρα . . . γεγεναμένον] «οὕτως ἄρα ἐδήλοσ· οἱ δὲ, ἦγγου οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οὐτ' οὖν ἀκοῦσαι οὔτε ἰδεῖν τοῦτον εὔχοντο, ἦγγου ἠρνοῦντο μετὰ καταρῶν, καὶ ταῦτα πεμπταῖον ὄντα, ἦγγου πέντε ἡμερῶν γεγεννημένον». Π. Σ. — οὔτ' ἀκοῦσαι οὔτ' ἰδεῖν]

πταῖον γεγεναμένον. ἀλλ' ἐγ-
 κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατία τ' ἐν ἀπει- 90
 ράτῳ, ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις
 Ἀκτίσι βεβρεγμένους ἄβρὸν
 Σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖ-
 σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ
 Ἐ. γ. Κ. ιδ'.
 Τοῦτ' ὄνομ' ἀθάνατον. Τερπιδᾶς δ' ἐπεὶ 95
 Χρυσσοστεφάνοις λάβεν

«οὔτε ἤκουσαν, εἴ τις εὔρε τὸν παῖδα ἐν τῇ δάσει ζῶντα
 ἢ νεκρὸν, οὔτε εἶδον αὐτόν, οὔτε ἐν τῇ δάσει ὄντα, οὔτε
 τρεφόμενον παρά τινι εὐράντι ζῶντα καὶ ἀνελομένῳ». —
 πεμπταῖον γεγεναμένον] «ἀντὶ τοῦ πέντε ἡμέρας ἔχοντα
 μετὰ τὸ γεννηθῆναι». Π. Σ. Οὐκ ὀρθῶς θεωροῦσιν οἱ
 Π. Σ. ὅτι τοῦτο λέγεται ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ· διότι,
 καὶ εἰ οἱ λοιποὶ οἱ ἐν τῷ οἴκῳ οὐκ ἐγίνωσκον, ἢ γε μή-
 τηρ ἐγίνωσκε τὰς ἡμέρας, αἱ παρῆλθον ἀπὸ τῆς γεννή-
 σεως. — ἀλλ' . . . γὰρ] «ἀλλ' ὅμως ἐγκέκρυπτο ἐν
 βάτῳ, ὅτε ὁ Αἴπυτος μετὰ μεγίστης ἐρεύνης εὔρεν αὐτόν».

— Στ. 90. ἐν βατία ἀπειράτῳ] «ἐν βάτῳ, ἣν οὐκ
 ἔστι διὰ τὰ κέντρα διαπεράσαι». Π. Σ. Ταῦτα λέγει, ἵνα
 σημάνῃ τὸ αἴτιον, δι' ὃ οἱ οἰκέται τοῦ Αἰπύτου καίπερ
 ζητήσαντες πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ καὶ ἐρευνήσαντες,
 ὁμως οὐκ ἠδυνήθησαν νὰ εὔρωσι τὸν παῖδα.

— Στ. 91-92. ἴων . . . σῶμα] βεβρεγμένους τὸ
 τρυφερὸν σῶμα ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν ξανθῶν καὶ παμπορφύ-
 ρων ἴων ἀκτινοβολούσης δρόσου» ὅπερ ἐστὶ τὸ σῶμα
 ἣν βεβρεγμένον ἐκ τῆς δρόσου, ἢ κατέρρεεν ἐκ τῶν ἴων.
 Βούλεται δὲ τούτοις νὰ εἴπῃ ὁ ποιητής, ὅτι ἡ ἐκ τῶν ἴων
 καταρρέουσα δρόσος οὐκ εἶα τὴν δύναμιν τῆς θερμότητος
 τοῦ ἡλίου νὰ καταφλέγῃ τὸ νεογνόν. Εἰ ὁ Π. Σ. ἀλη-
 θῶς λέγει, ὅτι «τῶν ἴων τὰ μὲν ὑπολευκίζει, τὰ δὲ πορ-

φυρά ἐστιν», ὑπαλλαγή πτώσεώς ἐστιν ἀντι «ἀκτίσιν ἴων ξανθῶν καὶ παμπορφύρων, ἤτοι ἀκτίσι δρόσου ἐπὶ τῶν ἴων». — ἀκτίσι] ὅτι τὸ ἀκτίς ἐνταῦθα σημαίνει ἀκτίνα ἐκ τῆς δρόσου καὶ οὐχὶ ἀκτινά ἤτοι λάμπριν ἐκ τῶν ἴων, δηλοῦται ἐκ τοῦ β ε β ρ ε γ μ έ ν ο ς.

— 93-95. τὸ καὶ κατεφάμιξεν . . . ἀθάνατον] «τοῦτο καὶ διεκήρυξε πανταχοῦ ἢ μήτηρ, ἵνα καλῆται διὰ παντός τοῦ χρόνου Ἰαμος, ὄνομα ὅπερ διὰ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ ἀθάνατον ἐμελλε νὰ γένηται. — τὸ] «διὰ τὸ τοῖς ἴοις δροσιζέσθαι αὐτόν». Π. Σ. ἀλλὰ μᾶλλον συντακτέον «ἢ μήτηρ κατεφάμιξε τοῦτο (τὸ δροσιζέσθαι), ὥστε καλεῖσθαι μιν, (θέλουσα νὰ καλῆται αὐτός). — τοῦτ' ὄνομα] δηλονότι Ἰαμος ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν (θερίζειν) ἴα. — ἀθάνατον] ἐκ τοῦ οὐδέποτε ἐκλείψειν τὴν γενεάν αὐτοῦ. — ἐν παντὶ χρόνῳ] συντακτέον τῷ ἀθάνατον.

— Στ. 95-97. Τερπνάς . . . Ἡβας] «Ἐπεὶ δὲ εἰς ἀκμὴν ἡλικίας ἀφίκετο». — τερπνῆς] «διὰ τὸ τοὺς ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ ὄντας ὠραίους καὶ τερπνοὺς φαίνεσθαι». Π. Σ. — χρυσοστεφάνου Ἡβης]. «τῆς θεοῦ Ἡβης λέγει» Π. Σ. ὀρθῶς ὁ Σχ. οὗτος ἐρμηνεύει· ἕτεροι δὲ οὐκ ὀρθῶς ἐρμηνεύουσιν οὕτως· «Ἡβης παγκάλων προξενούσης στέφανον, ἤγουν γενεῖα ξανθὰ, ἃ προέτεινεν ἡλικίας ἀκμῆ τερπνῆ παγκάλως δὲ αὐτόν στεφανούσα τοῦτέστι ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν ἡλικίας ἐφθασε τερπνῆς καὶ γενεῖοις παγκάλως ἐστεφανώσατο». Ὅτι δὲ ὁ ποιητῆς οὐ διανοεῖται διὰ τοῦ χρυσοστεφάνου Ἡβης τὸν στέφανον τῶν ξανθῶν γενεῖων, ἃ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ τῷ ὄντι περὶ τὸ πρόσωπον τῶν νέων ὡς στέφανος ἀνθοῦσι, τοῦτό ἐστι δῆλον· διότι καὶ ἐν Ποθ. Θ'. 193. τὸ αὐτὸ λέγει, χρυσοστεφάνου Ἡβης καρπὸν ἀνθήσαντα ἐπὶ γυναικός. Ὅθεν τὸ Ἡβης ἐκληπτέον θεᾶς Ἡβης χρυσοῦν στέφανον ἐχούσης· ὁ δὲ καρπός, ἐν παρέχει ἢ χρυσοστέφανος Ἡβη, ἐστὶν αἱ φυσικαὶ καὶ ἠθικαὶ

Καρπὸν Ἡβας, Ἄλφεῷ μέσῳ καταβάς.
Ἐκάλεσσε Ποσει-

δᾶν' εὐρυβίαν ὄν πρόγονον.

Καὶ τοξοφόρον 100

Δάλου θεοδμάτας σκοπὸν.

Αἰτέων λαοτρόφον

Τιμᾶν τιν' ἑᾶ κεφαλᾷ.

Νοκτὸς ὑπαίθριος ἄν-

τερφθέξατο δ' ἀρτιεπῆς 105

Πατρία ὕσσα· μετᾶλλα-

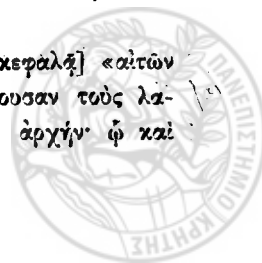
σέν τέ μιν Ὅρσο, τέκνον, δεῦρο πάγ-

χάριτες τῶν ἐν ἀκμῇ ὄντων. — Ἄλφεῷ μέσῳ] οἱ νεώτεροι ἐξηγοῦσιν «ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βέματος ἢ τῆς κοίτης τοῦ Ἄλφειοῦ». Οἱ δὲ Π. Σ. «κατὰ τὴν Ἐπίδαυρον» λέγοντες «τότε δὴ παραγενόμενος εἰς τὴν Ἐπίδαυρον γῆξατο· ἐν μέσῳ γὰρ Ἡλίδος καὶ Ἀρκαδίας ἢ Ἐπίδαυρος, ὧν ἡ μὲν Ἀρκαδία πρὸς τὴν ἀρχὴν, ἡ δὲ Ἥλις πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς οἰκεῖται τοῦ ποταμοῦ».

— Στ. 99. εὐρυβίαν] «οὗ ἢ δύναμις ἐστὶ εὐρεία, μεγίστη». — ὄν πρόγονον] «ἑόν, ἑαυτοῦ πρόγονον»· πατὴρ γὰρ τῆς αὐτοῦ μητρὸς ἦν.

— στ. 101. Δάλου . . . σκοπὸν] «τὸν ἔφορον, τὸν φύλακα τῆς Δήλου». — θεοδμάτας] «ἢ ἦν ἔχουσι οἱ θεοὶ δόμον, Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, ἢ τῆς ὑπὸ θεῶν κατασκευασθείτης ὕραλον γὰρ οὕσαν Ζεὺς ἀνίκεν εἰς φῶς». Π. Σ. «διὰ τὸ πλανωμένην στήναι ὑπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος».

— Στ. 102-103. αἰτέων . . . ἑᾶ κεφαλᾷ] «αἰτῶν ἑαυτῷ ἀρχήν τινα σώζουσαν καὶ ποιμνέουσαν τοὺς λαοὺς». — λαοτρόφον τιμῆν] «βασιλικὴν ἀρχὴν φ καὶ

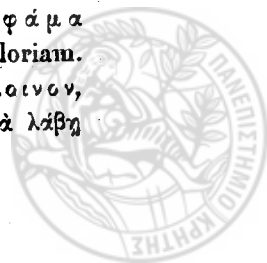

Ὅμηρος ὁμολογῶν τοὺς βασιλέας ποιμένας λαῶν ὀνομάζει». Π. Σ.

— Στ. 104. νυκτός] Συναπτε τῷ καταβάς ἐκάλεσε «ἐν καιρῷ νυκτός» — ὑπαίθριος] Συναπτέον τῷ ἐκάλεσεν αἰτέων· «δίχα τινός ἐν τῇ κεφαλῇ καλύμματος. Καὶ ὁ καιρὸς ἦν οἰκείος πρὸς θεῖαν ἐπίκλησιν, καὶ ἔθος ἦν ὑπαίθριον εὐχεσθαί». Π. Σ.

— Στ. 105. ἀντεφθέξατο . . . μετάλλασέν τέ μιν] «ἀνταπεκρίθη δὲ ἀοράτως ἢ φωνῇ τοῦ πατρὸς, καὶ ὁ Ἰαμος προσεκτικώτατος γενόμενος ἔγνω, ὅτι ἡ φωνὴ ἦν τοῦ πατρὸς». — ἀντεφθέξατο] ἀνταπεκρίνατο μὴ ὀρώμενος· ἀνταπεκρίνατο δὲ τί; τὸ ἐπόμενον. Ὅρσο κ. τ. λ. — μετάλλασέν τέ μιν] «καὶ Ἰαμος ἐμετάλλησεν αὐτήν». Μεταλλάω καὶ μεταλλέω σημαίνει μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐρευνῶ νὰ μάθω τι. Ὅθεν ἐνταῦθα σημαίνει ὁ ἀόριστος ἐμετάλλησεν «ἐπιστήσας ἐντεταμένως τὴν προσοχὴν τῇ φωνῇ κατενόησέ μιν ἵτοι τὴν φωνήν, ὅτι ἦν πατρία καὶ οὐκ ὠλιγόρησεν, ἀλλ' ἐπαίσθη αὐτῇ. Ὅθεν μετὰλλησέν μιν ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαίσθη αὐτῇ καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ὕψιλοιο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου». Αἱ δὲ ἐξηγήσεις τῶν Π. Σ. ποικίλαι εἰσι, ὧν οὐδεμία πείθει με. Τῶν δὲ νεωτέρων οἱ πλείστοι ἔπονται τοῖς Π. Σ. οἱ δὲ ἀριστάμενοι οὐδ' αὐτοὶ πείθουσί με.

— Στ. 107-108. Ὅρσο . . . ὕπισθεν] «ἐγέρθητι, κινήθητι ἐλθεῖν ὧδε εἰς τὴν χώραν τὴν πάγκοινον ἐσομένην». Π. Σ. — δεῦρο . . . πάγκοινον] «ὧδε, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν τὴν ἐσομένην ὕστερον δόξης χώραν πολύκοινον καὶ πολυπληθῆ. — φάμας ὕπισθεν] «τῇ ἐμῇ φωνῇ ἐπικατακολουθεῖ. Τῆς ἐμῆς φωνῆς ὕπισσω». Π. Σ. Οἱ Π. Σ. οὐκ ὀρθῶς ἐρμηνεύουσι τὰς λέξεις ταύτας· φάμα ἐνταῦθα οὐδὲ χρησμὸν σημαίνει, ἀλλὰ δόξαν, gloria. Ὅθεν ὕπισθεν φάμας συναπτέον τῷ πάγκοινον, ἵνα ὁ νοῦς ἡ «ὑπισθεν, ὕστερον τῆς δόξης, ἦν θὰ λάβη

κοινωνον ἐς χώραν ἵμεν φάμας ἔπισθεν.

Σ. δ'. Κ. ια.

Ἴκοντο δ' ὄψηλοῖο πε-
τραν ἀλίβατον Κρονίου· 110

Ἐνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
Μαντοσύνας· τόκα μὲν, φωνὰν ἀκούειν
Ψευδέων ἄγνωστον· εὖ-

τ' ἄν δὲ θρασυμάχανος ἔλθῶν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, 115
Πατρός θ' ἑορτάν τε κτίση πλειστόμβροτον,
Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηγὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τὸτ' αὖ

ἡ χώρα καὶ πάγκοινος καὶ πολυπληθὴς γεννίεται»· ἡ μᾶλλον συναπτέον τῷ ὕρσεο «ἐγέρθητι ἀκολουθῶν δόξαν καὶ εὐκλειαν, εἰς ἣν θά ὀδηγήσῃ».

στ. 115. Ἀλκαϊδᾶν ἐν τισιν.

στ. 116. 117. Οὐδεμιᾶς ἀνάγκη διορθώσεως ἔχουσι τὰ θ' . . . τε. . . τε. διότι εἰ τὸ πρῶτον τε (θ') ἦν γε, (ἕπερ εὐρηται ἐν δυοῖ χειρογρ.), οὐκ ἦν δυνατόν ἐνταῦθα ἐκ τοῦ γε νὰ παραχθῇ ἡ γραφή τε. Ἔτι δὲ τὴν ἀποβολὴν ὕλως τοῦ πρώτου τε ἐγίνωσκον κάλλιστα νὰ ποιήσωσι καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμησε τοιαύτην διορθώσιν νὰ προσενέγκῃ. Ἔτι δὲ καὶ οἱ Π. Σ. ὦν ἄνευ τῆς βοήθειας οὐδὲ βῆμα δυνάμεθα νὰ ποιήσωμεν, καίτοι, ὅταν λέγωσί τι, ἕπερ ἡμεῖς ἀποδοκιμάζωμεν, καλοῦμεν αὐτοὺς *Graeculos*· καὶ αὐτοί, λέγω, οἱ Π. Σ. ζητοῦσι μὲν νὰ αἰτιολογήσωσι τὴν θέσιν τοῦ θ', ἀλλ' οὐ τολμῶσι νὰ ἐκκόψωσιν αὐτό. Ἐγὼ δὲ νομίζω, ὅτι τὸ μὲν θ' συμπλέκει τὴν μετοχὴν ἔλθῶν (στ. 114.) καὶ τὸ κτίση· διὸ καὶ τις τῶν Π. Σ. ἐρμηνεύει «τόχῃ ἔλθῶν εἰς Ὀλυμπίαν καὶ κτίση»· τὰ δὲ τε . . . τε συμπλέκουσι τὰ ἑορτάν, τεθμόν. Ἡ δὲ συμπλοκὴ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ ῥήματος ἐγένετο ἐν εἰδει σχήματος ἀνακολούθου ἢ ὁ Πίνδαρος ἐπέτρεψεν ἑαυτῷ ποιητῇ ὄντι τοιαύτην συμπλοκὴν διὰ λόγον ἄγνωστον ἡμῖν τοῖς μετὰ τοσοῦτους αἰῶνας ζῶσιν.

— Στ. 109-110. Ἰκοντο . . . Κρονίου] «ἀφίκοντο δὲ ἐπὶ τὴν πέτραν τοῦ Κρονίου λόφου τοῦ ὕψηλοῦ τὴν ἡλίβατον, ἤγουν τὴν μετέωρον καὶ ὄρθιαν, τοὔτεστι τὴν Ὀλυμπίαν». Π. Σ. — ἀλίβατον] «ἢ ἐφ' ἧς ἀνατέλλων πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει, ἢ ἐφ' ἧς βαίνοντά τινά ἐστιν ἀλιτεῖν ἦτοι ἀτυχεῖν καὶ ἀμαρτεῖν τῆς ἐκεῖ βάσεως διὰ τὸ ὕψος». Π. Σ.

— Στ. 111. δίδυμον] «ἓνα μὲν τὸ κατὰ τὸ παρὸν, εὐθέως τότε φωνὴν ἀκούειν ψευδέων ἀνεπίγνωστον, δεύτερον δὲ καὶ παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς μαντεύεσθαι». Π. Σ. ἀλλὰ τῷ μὲν πρώτῳ θησαυρῷ μαντοσύνης ἐκέλευσε χρῆσθαι μέχρι τῆς ὑπὸ Ἡρακλέους συστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων καὶ πλεόν οὐ τῷ δὲ δευτέρῳ ἀπὸ τῆς συστάσεως.

— Στ. 112. τόκα μὲν] Συναπτέον τὸ ἀκούειν «εὐθὺς μὲν τότε νὰ ἀκούῃ». — φωνάν] «αὐτοῦ δηλονότι τοῦ Ἀπόλλωνος». Π. Σ. ὡς ἡ Πυθία ἐν Δελφοῖς. — ἀκούειν] ἐκέλευσεν (στ. 119.) ἀκούειν.

— Στ. 113. Ψευδέων ἄγνωστον] «οὐ γινώσκουσαν ψεῦδη ἐνεργητικῶς· εἰ γὰρ ἐπὶ παθητικῆς ἐλέγετο σιγμασίας, δοτικῆ ἂν συνετάττετο». Π. Σ.

— Στ. 114-119. εὐτ' ἂν δὲ . . . κέλευσεν] «ὅταν δὲ ὁ Ἡρακλῆς συστήσῃ ἑορτὴν τῷ πατρὶ αὐτοῦ Διὶ καὶ ἀγῶνας, τότε πάλιν νὰ μαντεύηται δι' ἱερείων ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός». — θρασυμάχανος] «ὁ γενναῖα μηχανώμενος». Π. Σ. — σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδῶν] «τὸ βλάστημα τὸ σεβάσμιον τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου». Π. Σ. Ἀντὶ τοῦ εἶπεν «θάλος Ἀλκαϊδῶν» ἦτοι τοῦ Ἀμφιτρώωνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλκαίου, εἶπε συνεκδοχικῶς πληθυντικῶς «Ἀλκαϊδῶν». «Δίδυμός φησι τὸν Ἡρακλέα θάλος εἶπεν Ἀλκαϊδῶν ἀπὸ Ἀμφιτρώωνος, ὃς ἦν Ἀλκαίου παῖς». Π. Σ. — πλειστόμβροτον] «ἐκ πλειστων ἀνθρώπων συγκροτουμένῃ». Π. Σ. — τεθμὸν μέγιστον ἀέθλων] ἐναλλαγὴ πτώσεων ἀντὶ

Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

Ἄ. δ. Κ. ιά.

Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἑλ- 120
 λανας γένος Ἰαμιδᾶν.

Ὀλβος ἅμ' ἔσπετο. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς

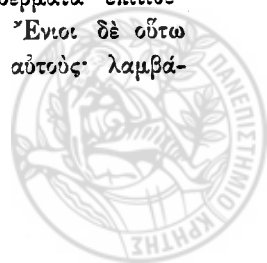
Ἐς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται, τεκμαίρει

Χρῆμ' ἕκαστον. Μῶμος ἐκ

Δ' ἄλλων κρέμαται φθονεόντων 125

Τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον

«μεγίστων ἀθέλων». «τὸν νόμον καὶ θεσμόν τῶν μεγίστων Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων». Π. Σ. Ὅρα καὶ σημ. εἰς Ὀλ. Ε'. 11-14. Ἐκ τοῦ ῥήματος κτίση συνοπακούεται τὸ οἰκεῖον κατ' ἀναλογίαν θ ἦ. — ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ] σύναπτε τῷ θέσθαι χρηστήριον· εἶπε δὲ ἀκροτάτῳ ἦτοι ἐν τῷ ὑψηλοτάτῳ μέρει τοῦ βωμοῦ· διότι ὁ βωμὸς οὗτος ὕψος ἔχων δύο καὶ εἴκοσι ποδῶν διήργεται εἰς κάτω κρηπίδα, ἣ πρόθυσις καλεῖται, καὶ εἰς τὸ ὑψηλότατον τοῦ βωμοῦ· τὰ δὲ ἱερεῖα θύουσιν ἐπὶ τῷ κάτω μέρει, ἦτοι ἐπὶ τῇ κάτω κρηπίδι· τοὺς δὲ μηρούς ἀναφέρουσιν εἰς τὸ ὑψηλότατον τοῦ βωμοῦ καὶ ἐνταῦθα κατακαίουσιν (ὄρα Πausan. Ε'. 13.5.) — χρηστήριον θέσθαι] περιφραστικῶς ἀντιμαντεύεσθαι. Ἐκέλευσε τὸν Ἰαμον ὁ Ἀπόλλων νὰ μαντεύηται ἐπὶ τῷ ἀκροτάτῳ μέρει τοῦ βωμοῦ οὐχὶ θεοφόρητος καὶ ἐνθουσιῶν ἀκούων τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ὡς πρότερον· ἀλλὰ διὰ θυμάτων. «Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἰαμος τῇ δι' ἐμπύρων μαντεία, ἣ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμίδαι χρώνται· ἀναλαμβάνοντες (ἦτοι ἀναφέροντες ἐπὶ τὸ ἀκροτάτον τοῦ βωμοῦ) γὰρ τὰ τῶν ἱερείων δέρματα ἐπιτιθέασιν εἰς τὸ πῦρ καὶ οὕτω μαντεύονται. Ἐνιοὶ δὲ οὕτω φασί· τεμνομένοις δέρμασι μαντεύεσθαι· αὐτοὺς λαμβά-

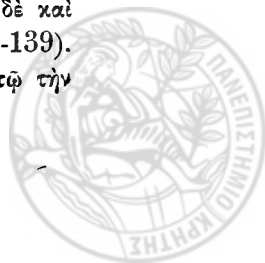

νοντες γὰρ τὰς βύρσας τῶν ἱερείων ἔσχιζον, καὶ κατὰ τὰ σχίσματα ἐμαντεύοντο ἀφορώντες εἰς τὴν τομὴν, πότερα εὐθεΐα ἐστὶν ἢ οὐ». Π. Σ.

— Στ. 120-122. ἐξ οὗ . . . ἔσπετο] Οἱ Π. Σ. ἐρμηνεύουσι ὡς μίαν πρότασιν θεωροῦντες τὸ πολὺ-κλειτον γένος ἀντὶ δοτικῆς: «ἀφ' οὗ δὴ χρόνου τὸ ἐνδοξότατον γένος τῶν Ἰαμιδῶν εὐδαιμονία ἠκολούσησεν». Κρεῖσσον ὅμως ἐστὶ, ὡς συντάττουσιν οἱ νεώτεροι ἀσυνδέτως: «ἐξ οὗ (χρόνου ἢ Ἰάμου) τὸ γένος ἐστὶ πολὺκλειτον· ἅμα (δὲ) ἔσπετο αὐτῷ ὄλβος».

— Στ. 122-124. τιμῶντες . . . ἕκαστον] «ὁ βίος αὐτῶν καταφαίνει, ὅτι τιμῶσι τὴν ἀρετὴν· καὶ τούτου ἕκαστον ἔργον αὐτῶν ἐστὶ τεκμήριον». -- τιμῶντες] ἡ μετοχὴ ἐξήρτηται ἀπὸ τοῦ εἰς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται ὡς ἀπὸ αἰσθήσεως σημαντικοῦ· διότι ἡ φράσις αὕτη ἰσοδύναμος ἐστὶ τῇ «βαδίζουσιν ὁδὸν τοῦ βίου φανεράν» ἵσον «διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἑαυτῶν βίου καταφαίνονται τιμῶντες τὰς ἀρετάς». — τεκμαίρει . . . ἕκαστον] ἕκαστον ἔργον αὐτῶν τεκμαίρει τὸ «εἰς φανεράν . . . ἔρχονται τιμῶντες».

— Στ. 125-128. Μῶμος ἐκ δ' ἄλλων . . . μορφάν] Ὁ ὕμνος ἀπὸ τοῦ στ. 120-124. ἦν κοινὸς πᾶσι τοῖς Ἰαμίδαις· ἐντεῦθεν δὲ μερικεύεται μόνῳ τῷ Ἀγησίᾳ· «οἱ δ' ἄλλοι οἱ φθονοῦντες ψέγουσιν ἐκείνους (τὸν Ἀγησίαν), οἷς ποτε νικήσασιν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἢ ἐκ τῆς νίκης χάρις εὐκλεᾶ τὴν ὕψιν καθίστησιν». Ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος συμπέρασμα παρασιωπωμένης ὑποθέσεως οὕτω πως· «εἰ δὲ ὕμνοῦνται οἱ νικῶντες». Ἡ δὲ συνέχεια τῶν ἐννοιῶν ἀπὸ στ. 125-148. (Μῶμος ἐκ δ' ἄλλων . . . ποικίλον ὕμνον) οὕτω πως ἐκφρασθεῖσα δύναται νὰ γένηται καταφανής· «εἰ δὲ ὕμνοῦνται οἱ νικῶντες, μῶμος μὲν αὐτοῖς κρέματα ὑπὸ τῶν φθονερῶν, ἐγὼ δὲ καὶ οὕτως ὕμνω τὸν Ἀγησίαν· ἐπειδὴ (ἀπὸ στ. 129-139). ὁ Ἑρμῆς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Διὸς δόντες αὐτῷ τὴν

Δρόμον γ' ἔλαυνόντεσσιν αἰδοῖα ποτι-
στάζει χάρις εὐκλέα μορφήν.

Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος,

Ἄγησία, μάτρωες ἄνδρες

130

Ἐ. δ'. Κ. ιδ'.

Ναιετάοντες, ἐδώρησαν θεῶν

Κάρυκα λιταῖς θυσίαις

Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως,

Ὅς ἀγῶνας ἔχει

Μοῖράν τ' ἀέθλων, Ἄρκαδιαν

135

Τ' εὐάνορα τι-

μᾶ' κείνος, ὃ παῖ Σωστράτου,

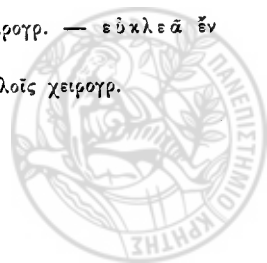
Σὸν βαρυγδούπῳ πατρὶ,

Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.

νίκην βοηθήσουσί μοι, ἵνα κατανικήσω τὸν φθόνον τῶν αὐτοῦ πολιτῶν· ἔτι δὲ (ἀπὸ στ. 140-143.) τὸ τερπνὸν τῶν ἐμῶν ὕμνων θὰ κατανικήσῃ τὸν μῶμον τῶν φθονούτων· τελευταῖον δὲ (ἀπὸ στ. 144-148) ἡ συγγένεια τῆς ἐμῆς πατρίδος πρὸς τὴν τοῦ Ἄγησία καταναγκάζει με νὰ ὑμνήσω αὐτόν, καίτοι οἱ φθονεροὶ φθονοῦσιν ἀεὶ τοὺς ὕμνουμένους. — ἄλλων φθονέοντων] τοὺς πολίτας τοῦ Ἄγησίου ἐννοεῖ· (ὄρα στ. 10.) — κρέματα τοῖς] «ἐπικρέματα, ἐπιφέρεται τούτοις». Π. Σ. — πρῶτοις ποτὲ ἔλαυνόντεσσιν] «ἐπεὶ ποτε ἤλαυνον τοὺς ἡμίονους πρῶτοι, περιῆλθον τὸν δωδέκατον δρόμον πρῶτοι πάντων τῶν ἀνταγωνιζομένων, ἐνίκησαν». — περὶ δωδέκατον δρόμον] ὡς οἱ τέλειοι ἵπποι, οὕτω καὶ οἱ ἡμίονοι δωδεκάκις περιέτρεχον τὸ στάδιον. — αἰδοῖα χάρις] «ἢ ἐκ τῆς

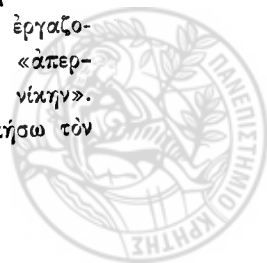
στ. 128. ποτιστάζει ἔν τιτι χειρογρ. — εὐκλέα ἔν τιτι χειρογρ. — μορφήν ἔν τιτι χειρογρ.

στ. 129. ὄροις καὶ ὄροις ἔν πολλοῖς χειρογρ.

νίκης ἀξία αἰδοῦς χάρις». Π. Σ. Ἐπὶ τῆς θεᾶς ἵνα ἐκλάβῃς τὴν Χάριν, ἡ νοῦς ἔχει καλῶς «ἡ θεὰ Χάρις, ἣν πάντες αἰδοῦνται». — ποτιστᾶζει] «καθίστηται τὴν μορφὴν εὐκλεᾶ».

— Στ. 129-139. εἰ δ' ἐτόμως . . . εὐτυχίαν] ἐνταῦθα λέγει τὸ πρῶτον αἶτιον, διὸ παρορμαῖται νὰ ὕμνησῃ τὸν Ἄρκαδιον, καίπερ γνώσκων, ὅτι ὁ ὕμνος διεγείρει τὸν μῶμον τῶν φθονερῶν· «εἰ δὲ ἀληθῶς, ὡς Ἄρκαδιον, οἱ κατὰ μητέρα σοὶ πρόγονοι τὴν Κυλλήνην κατοικοῦντες ἐτίμησαν διὰ δώρων καὶ θυσιῶν πολλῶν πολλάκις τὸν κήρυκα τῶν θεῶν Ἑρμῆν, τὸν τῶν ἀγῶνων δεσπόζοντα καὶ τὰς μερίδας τῶν ἄθλων κεκληρωμένον, τὸν τὴν Ἄρκαδιαν τιμῶντα, τοῦτον ἂν εἴποιμεν καὶ νῦν, ὡς Σωστράτου παῖ, σὺν τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ τελούοντα σοῦ τὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ εὐδαιμονίαν» Π. Σ. — ὑπὸ ὄρος] Ἐν τῷ ὄρει Κυλλήνη ἐγεννήθη ὁ Ἑρμῆς. Οἱ πλείστοι παραδέχονται τὴν γραφὴν ὄροις. — μᾶτρως ἀνδρες] «ἀνδρες καταγόμενοι ἐκ τῆς κοινῆς μητρὸς τῶν Ἰαμιδῶν Εὐάδων». — ἐδώρησαν] «ἀντὶ ἐδώρησαντο» Π. Σ. Συντάσσεται δὲ αἰτιατικῇ τοῦ προσώπου (κήρυκα θεῶν Ἑρμῆν), ᾧ προσφέρεται ἡ δωρεὰ, καὶ δοτικῇ τοῦ πράγματος (λιταῖς θυσίαις πολλαῖς), ὃ προσφέρεται ὡς δωρεὰ. — λιταῖς] «λιτανευτικαῖς» Π. Σ. — πολλά] «πολλάκις» Π. Σ. — εὐσεβέως] ἐδώρησαν. — ἀγῶνας ἔχει] Πουθ. β'. 18. καλεῖται ἐναγώνιος ἦτοι προστάτης τῶν ἀγῶνων. — μοῖραν ἀθλων] Ἡ πάλη προσήκει τῷ Ἑρμῆϊ ὡς εὐρέτη αὐτῆς. — τιμᾶ] «τιμᾶ τὴν Ἄρκαδιαν διὰ τὸ ναὸν αὐτοῦ ἐκεῖ εἶναι καὶ κατοικεῖν ἐκεῖ εἰς τιμὴν αὐτῆς». Π. Σ. — σὺν βαρυγδοῦπι πατρὶ] «σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ Δαῖ τῷ τῶν βροντῶν αἰτίῳ τῶν βαρῶν κτύπον ἐργαζομένων» Π. Σ. — κείνος κραίνει σέθεν εὐτυχίαν] «ἀπεργαζόμενος τὴν σὴν εὐτυχίαν παρέσχε σοὶ τὴν νίκην». Ὅθεν εἰ ὕμνήσω σε, βοηθήσει μοι, ἵνα κατανικήσω τὸν φύγον τῶν φθονερῶν.

- Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ 140
 Γλώσσα ἀκόνιας λιγυράς,
 Ἄ μ' ἐθέλοντα προσέρπει
 Καλλιρόοισι πνοαῖς. ματρομά-
 τωρ ἐμὰ Στυμφαλῖς, εὐανθής Μετώπα,
 Σ. ἐ. Κ. ιά.
- Πλάξιππον ἄ Θήβαν ἔτι- 145
 κτεν' τὰς ἐρατεινὸν ὕδωρ
 Πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων

— Στ. 140-143. δόξαν ἔχω . . . πνοαῖς] Δεύτερον αἴτιον, δι' ὃ παροτρύνεται νὰ ὑμνήσῃ τὸν Ἀγῆσιαν, πιστευῶν, ὅτι θὰ κατανικήσῃ τὸν ψόγον τῶν φθονερῶν. Ὁ νοῦς «ἔχω δόξαν περὶ τῆς ἐμῆς γλώσσης ἀκόνην εἶναι λιγυρῶν ὕμνων, ἥτις δόξα κολακεύει με, ὥστε νὰ θεωρῶ αὐτὴν ἀληθῆ, ἕνεκα τοῦ ἐπιτερπῶς ἄδεσθαι τοὺς ἐμοὺς ὕμνους· ὅθεν, εἰ ὑμνήσω τὸν Ἀγῆσιαν, οἱ ὄξεις μου καὶ λιγυροὶ ὕμνοι εἰσδύσουσιν ὄξέως εἰς τὴν ψυχὴν τῶν πολιτῶν καὶ κρατήσωσι τοῦ μώμου τῶν φθονούντων». Τῆς ἐννοίας ταύτης ὅπως ἀπέκλιναν οἱ Π. Σ. μετὰ τῶν νεωτέρων, ὧν τῆ ἐξηγήσει οὐδαμῶς πείθομαι. — δόξαν . . . λιγυράς] «ἔχω ἐπάνω τῆς ἐμῆς γλώσσης δόξαν τινὰ ἀκόνης λιγυράς» ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ «δοξάζω περὶ τῆς ἐμῆς γλώσσης, δοκεῖ μοι τὴν ἐμὴν γλώσσαν εἶναι ἀκόνην λιγυράν». Ὅθεν τὸ ἐπὶ γλώσσα συναπτέον τῷ ἔχω δόξαν, οὐχὶ τῷ ἀκόνης. Τὴν ἐαυτοῦ λοιπὸν γλώσσαν λέγει ὁ ποιητὴς ἀκόνην. Τί δε ἀκονᾶ ταύτη; τοὺς ὕμνους, τὰς ποιητικὰς ἐννοίας, διὸ καὶ καλεῖ πολλαχοῦ αὐτοὺς βέλη. Ἡ μεταφορά ἐκ τῶν τοξοτῶν ὥσπερ οἱ τοξόται ἀκονῶσι τὰ βέλη τῇ ἀκόνῃ, οὕτω καὶ ἐγὼ τοὺς ὕμνους τῇ γλώττῃ.

στ. 142. προσέλκει ἐν πλείστοις χειρογρ.

στ. 144. Στυμφαλῖς ἀνήκουσα τῇ πόλει Στυμφάλῳ.

Καλεῖ δὲ τὴν γλώσσαν ἀκόνην λιγυράν· ἐπειδὴ ὀξύνει τὰ βέλη, ἤτοι τοὺς ὕμνους, ποιούσα αὐτοὺς λιγυροὺς, ὀξέως εἰσδύοντας. — ἅ . . . προσέρπει] ἤτις δόξα ἔρπει πρὸς ἐμὲ, οὐκ ἀφίσταται τῆς διανοίας ἐμοῦ ἐθέλοντος, εὐμενῶς πρὸς αὐτὴν διακειμένου· ἤτοι ἀποδέχομαι αὐτὴν εὐχαρίστως πιστεύων ἀληθῆ εἶναι. — καλλιρόοισι πνοαῖς] δοτικὴ τοῦ αἰτίου· «πιστεύω τὴν δόξαν μου ὡς ἀληθῆ ἕνεκα τοῦ καλῶς καὶ ἐπιτερπῶς ῥέειν, ἐξέρχεσθαι τὰς πνοὰς ἤτοι τὰς φωνὰς ἐκ τῶν ὄπῶν τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ ἐκ τῶν λαρυγγῶν τοῦ χοροῦ τοῦ ἄδοντος τοῦς, οὗς ἐγὼ ποιῶ, ὕμνους».

— Στ. 144-148. ματρομάτωρ ἐμὰ . . . πλέκων . . . ὕμνον] Ἐνταῦθα ἐκφράζει τὸ τελευταῖον αἶτιον, δι' ὃ ὀρμάται νὰ ὕμνη τὸν Ἀγησίαν, καίπερ γνώσκων, ὅτι διεγείρει τὸν μῶμον τῶν πολιτῶν αὐτοῦ. «Τολμῶ ἔτι, ὦ Ἀγησία, ὕμνεῖν σε ἕνεκα τῆς συγγενείας, ἣν ἔχει ἡ ἐμὴ πρὸς τὴν σὴν πατρίδα». — ματρομάτωρ . . . Μετώπα] «ἡ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Στομφάλου τῆς ὑπὸ τῇ Κυλλήνῃ κειμένης εὐανθῆς Μετώπη ἐστὶ μήτηρ τῆς ἐμῆς μητρὸς, πατρίδος». «Στομφαλὶς ἤγουν Ἀρκαδική. Στόμφαλος γὰρ πόλις Ἀρκαδίας». Π. Σ. Ἀγησίας δὲ Στομφαλίος ἦν ἐκ προγόνων. — ἅ Θήβην ἔτικτεν] «ἡ Μετώπα ἐγέννησε τὴν Θήβην, τὴν ἐμὴν πατρίδα»· ἔτικτεν ἀντι ἀορίστου. «Μετώπη θυγάτηρ μὲν Λάδωνος τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἤτις Μετώπη ἐγέννησε τὴν ἰππικὴν Θήβην, κατ' ἀναφορὰν τῶν ἐνοικούντων ἐν ταῖς Θήβαις. Ὅτι δὲ ἡ Μετώπη τῆς Ἀρκαδίας ποταμὸς, Καλλιμάχος ἱστορεῖ (ἐν ὕμνῳ εἰς Δία. 26) Πολύστειόν τε Μετώπην» Π. Σ. — τᾶς] «ἡς Μετώπης» καὶ οὐχί «ἡς Θήβης»· εἰ μὴ ἡ Μετώπη ποταμὸς ἢ λίμνη ἦν, συναπτέον ἂν εἴη μόνον τῷ ἀνδράσιν, ἵνα ἐνοήσωμεν «ἡς τινος δήποτε πηγῆς»· οὕτως «τᾶς ἀνδράσιν . . . πλέκων . . . ὕμνον πίομαι ἐρατεινὸν ὕδωρ (πηγῆς τινος)»· ἐπεὶ δὲ ἡ Μετώπη

Παικίλον ὕμνον. Ὅτρυνον νῶν ἐταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἕ-

ραν Παρθενίαν κελαδῆσαι·

150

Γνώναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-

θέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν

Ἵν. ἐσσι γὰρ ἄγγελος ὀρθός,

ποταμός ἐστι, καλῶς ἔχει νὰ συνάπτηται τὸ «τᾶς» καὶ τῷ «ὔδωρ» καὶ τῷ «ἀνδράσιν», ἵνα ἡ σύνταξις ἔχη οὕτω «τᾶς ἀνδράσιν . . . πλέκων . . . ὕμνον, πίομαι ἐρατεινὸν ὔδωρ αὐτῆς». — ἐρατεινὸν . . . ὕμνον] καλλιῆτη παρομοίωσις καὶ ποιητικωτάτη, ἐκπεφρασμένη ὅμως βραχυλογικώτατα. Τὸ ὔδωρ τῆς Μετώπης παραβάλλει πρὸς τὸν εἰς τοὺς αἰχμητὰς ἄνδρας αὐτῆς ὕμνον· καὶ δὴ ὥσπερ τὸ ὔδωρ αὐτῆς ἐστὶν ἐρατεινὸν, ὅταν θερμώτατα ὑπὸ δίψης ἐπιθυμῆ τις πιεῖν, οὕτω καὶ ὁ ὕμνος τῶν ἀνδρῶν αὐτῆς ἐστὶν ἐρατεινὸς ἐμοὶ ἐπιθυμοῦντι θερμώτατα τοιοῦτους πλέκειν ὕμνους. Τὸ δὲ πίνειν παραβάλλει πρὸς τὸ πλέκειν, ποιεῖν τοιοῦτους ὕμνους. Ὅθεν ὁ νοῦς: «ὅτε πλέκω ὕμνον εἰς τοὺς πολεμιστὰς ἄνδρας τῆς Μετώπης, οὕτω τέρπομαι, ἐπειδὴ μοὶ ἐστὶν ἐρατεινὸς (διψῶ τοῦ τοιοῦτου ὕμνου), ὥσπερ ἂν τερποίμην, εἰ σφόδρα διψῶν ἔπιον τὸ ὔδωρ αὐτῆς. — ἐρατεινὸν] τὸ ὔδωρ ἐστὶν ἐρατεινὸν, ὅταν σφόδρα τις ὑπὸ δίψης ἐράται τοῦ πιεῖν· καὶ διὰ τοῦτο ἔθηκεν ὁ ποιητὴς τὴν λέξιν ταύτην, ἵνα ὁ ἀναγνώστης κατανοήσῃ τὴν παρομοίωσιν, ὅτι τὸ πίνειν ἐστὶν εὐχάριστον, ὅτε ἐρᾷ τις, ἐπιθυμεῖ πιεῖν, ὥσπερ ἐστὶν εὐχάριστον τὸ πλέκειν ὕμνον, ὅτε ἐρᾷ τοῦ πλέκειν. Ἐν τῇ καινῇ γλώσσῃ ἄριστα δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἔννοια τοῦ Πινδάρου οὕτως «ἐὰν πλέξω ὕμνον· εἰς τοὺς αἰχμητὰς ἄνδρας τῆς Μετώπης, θὰ κατασβέσω θερμωτάτην δίψαν». — ἀνδράσιν αἰχμηταῖς] τῷ Ἀγγεῖα. — πλέκων] Μετὰ τὸ πίομαι περιέμενέ τις νὰ ἀκούσῃ ἀρίστον «πλέξας»

ἀλλὰ ἀντὶ ἀορίστου ἐχρήσατο ἐνεστῶτι κατὰ ἀντιχρο-
νομόν.

— Στ. 148-150. Ὅτρυνον... κελადῆσαι] «νῦν,
ὅτε ἔμαθες τὰς αἰτίας, δι' ἃς οὐ φοβοῦμαι τὸν φόγον τῶν
πολιτῶν τοῦ Ἀγῆσια, ὅτρυνον, ὦ Αἰνέα, τοὺς σοὺς
ἐταίρους τοὺς τὸν χορὸν ἀποτελοῦντας πρῶτον μὲν κελ-
αδῆσαι». — Αἰνέα] «Αἰνέας οὗτος χοροδιδάσκαλος,
ὅστις ὁ Πίνδαρος ἐχρήσατο διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχυρόφωνον
εἶναι καὶ μὴ δύνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ κατα-
λέγειν τοῖς χοροῖς, ὅπερ οἱ πλείστοι καὶ μεγαλόφωνοι
τῶν ποιητῶν ἀγωνιζόμενοι ἐποιοῦν δι' ἑαυτῶν διδάσκοντες
τοὺς χορούς. Ἀπέστρεψεν οὖν τὸν λόγον ὁ Πίνδαρος
πρὸς τὸν χοροδιδάσκαλον». Π. Σ. Ποιῶν τὸν ὕμνον
φαντάζεται, ὅτι ἔχει παρόντα τὸν χοροδιδάσκαλον καὶ
ὕπαγορεύει αὐτῷ, τί νὰ διδάξῃ τὸν χορὸν. — ἐταίρους]
«τοὺς ἐν τῷ χορῷ, τοὺς συγχορευτάς» Π. Σ. — Ἦραν
Παρθηνίαν] «τὴν ἐν τῷ Παρθενίῳ ἔρει τῆς Ἀρκαδίας
τιμωμένην» Π. Σ. διότι καὶ Ἀγῆσιας Ἀρκὰς ἦν ἐκ
γένους.

— Στ. 151-152. γνῶναι... Βοιωτίαν ὄν] «καὶ
ἔπειτα ποιῆσον διὰ τοῦ ὕμνου γνῶναι τοὺς ἀκούοντας,
εἰ κατὰ τὸν ἀληθῆ λόγον ἐκφεύγομεν ἐκείνο τὸ ὄνειδος,
ὃ ἀμουσίας ἕνεκα ἡμῖν τοῖς Βοιωτοῖς προστρέβεται, καὶ
τὴν παροιμίαν τὴν λεγομένην, Βοιωτία ὄς». Π. Σ. —
γνῶναι τ' ἔπειτα] Ἡ σύνταξις «ὅτρυνόν τε ἔπειτα τοὺς
ἐταίρους ποιῆσαι γνῶναι τοὺς ἀκούοντας» ὡς καὶ τινες
Π. Σ. φαίνονται ὅτι συντάσσουσιν διότι ὑποκαίμενον τοῦ
γνῶναι οὐχ ἀρμόζει τοὺς ἐταίρους ἀλλὰ τοὺς ἀκού-
οντας· ὅθεν ἐξ' ἀνάγκης ἐννοεῖται ἐκ τῆς ἐννοίας τὸ
ποιῆσαι. Ἡ δὲ ἀποδιδομένη τῷ γνῶναι ἐνταῦθα σημασία
τοῦ «γνώρισαι, γνωστὸν ποιῆσαι» οὐ φαίνεται μοι ἀναγκαία.
Βοιωτίαν ὄν] «Ἰάντες, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ βάρβαρον,
ῥῆξαν ἐν Βοιωτίᾳ, οὗς διὰ πολλὴν προσοῦσαν αὐτοῖς
ἀλογίαν σκώπτοντές τινες καὶ παραφθείροντες τὸ ὄνομα

Ἡὸκόμων σκοτάλα Μοισᾶν, γλυκὸς
Κρητῆρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.

155

Ἰ. Α. ε. Κ. ια.

Εἶπον δὲ μεμνάσθαι Συρα-
κουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
Τᾶν Ἱέρων καθαρῶ σκάπτῳ διέπων,

ἀντὶ τοῦ λέγειν Ἰάντας Ἰς ἐκάλου· ὥστε καὶ τοῖς ὕστερον διαδοθῆναι τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν· καὶ λοιπὸν ἐνομίσθη διὰ πολλὴν ἀλογίαν καὶ ἀγροικίαν οὕτως ἐξ ἀρχαίου τοῦς Βοιωτοῦς κεκλῆσθαι, οἷτε βουλόμενοι εἰς ἀπαιδευσίαν ἐπισκώπτειν τινὰς ὡς ὄνειδος τοῖς Θηβαίοις τοῦτο ἔλεγον «Βοιωτία ὕς». Λέγει οὖν ὁ Πίνδαρος· διέγειρον τὸν τὰ ἔπη ἄδοντα χορὸν, ἵνα γνῶσιν ἅπαντες, ὡς οὐ τῇ παροιμίᾳ προσήκομεν τῇ λεγούσῃ, Βοιωτία Ἰς, ἀλλ' ἐσμὲν Μουσῶν θρέμματα» Π. Σ. «Ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις· Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιωτικὸν ἔθνος ἔλεγον καὶ Κρατῖνος· Οὗτοι δ' εἰσὶν Συοβοιωτοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν» Π. Σ. Ὁ Πίνδαρος ἐνταῦθα οὐ κομπάζει, ἀλλ' εἰπὼν (στ. 140-143), ὅτι ἡ δόξα, ἣν ἔχει περὶ τῆς ἑαυτοῦ ποιήσεως ἐνθαρρύνει αὐτὸν νὰ ὑμνήσῃ τὸν Ἀγχισίαν, ἀναγκασίως καὶ συνεπῶς προτρέπει τὸν χοροδιδάσκαλον νὰ παρασκευάσῃ τὸν χορὸν οὕτω καλῶς, ὥστε ἡ δόξα αὐτῆ νὰ καταδειχθῇ ἀληθῆς.

— Στ. 153-155, ἐσσι γὰρ . . . ἀοιδῶν] Ἄπαντα ταῦτα ἐκφράζουσι ῥητορικώτατα ταύτην τὴν ἔννοιαν «σὺ ποιήσεις ἀσθῆναι τὸν ὕμνον ἀκριβέστατα καὶ πιστότατα,

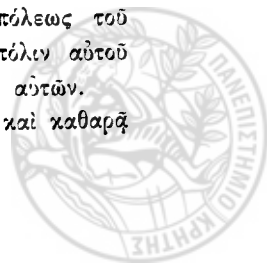
στ. 157. Συρακουσᾶν τε καὶ Συρακουσσᾶν τε καὶ Συρακουσσᾶν τε ἐν τισι χειρογρ., καὶ παλ. ἐκδόστ.

στ. 158. σκάπτῳ ἐν τισι χειρογρ.

ὡς ἐγὼ βούλομαι». — σκυτάλα] σκυτάλην Μουσῶν (τῆς ἑαυτοῦ Μούσης, τῶν ἑαυτοῦ μουσικῶν ᾠσμάτων) λέγει τὸν Αἰνέαν, ἵνα δείξῃ τὴν πίστιν, ἣν ἔχει αὐτῷ, ὅτι αὐτὸς μόνος δι' ἑαυτοῦ δύναται νὰ διδάξῃ τὸν χορὸν κατὰ τὴν διάνοιαν τοῦ ποιητοῦ. «Ὅτε πρὸς τινα πόλιν οἱ Λάκωνες στρατηγὸν ἔπεμπον, βουλόμενοι δηλωσαί τι αὐτῷ τῶν ἀποβρήτων οὐκ ἐπίστευον χάρτη ἀλλὰ τοιοῦτό τι ἐποίουν· τορεύοντες ξύλον στρογγύλον καὶ τέμνοντες εἰς δύο ἴσα, τὸ μὲν ἐν τῷ ἐκπεμπομένῳ στρατηγῷ ἐδίδουον, τὸ ἕτερον δὲ αὐτοὶ κατείχον· ὅποτε δὲ πρὸς αὐτὸν μὴνῶσαι τι ἐβούλοντο, περιειλίσσοντες στενὸν ἱμάντα τῷ παρ' αὐτοῖς ξύλῳ ἔγραφον· εἶτα ἀπολύσαντες τὸν ἱμάντα τῷ στρατηγῷ αὐτὸν ἔπεμπον· ὁ δὲ ἐνειλίσσων τῷ οἰκείῳ ξύλῳ τοῦτον ἀνεγίνωσκε τὰ γεγραμμένα πρὸς αὐτόν». Π. Σ. ἔστι λοιπὸν ὁ Αἰνέας ὡς σκυτάλη ἄνευ ἧς, ἃ ἡ Πηνδάρου Μούσα διανοεῖται, ἀδύνατον γνωστὰ τῷ χορῷ καὶ τοῖς ἀκούουσι γενέσθαι. — Μοισῶν] συναπτέον οὐ μόνον τῷ σκυτάλῃ, ἀλλὰ καὶ τῷ ἄγγελος, ὡς καὶ οἱ Π. Σ. συνάπτουσιν — γλυκὺς . . . αἰδιᾶν] ὑπαλλαγή ἀντι, κρατῆρ γλυκῶν αἰδιῶν, κατὰ παραβολὴν πρὸς τὸν γλυκὺν οἶνον· οἶνος γλυκὺς ἐστὶν ἀγάθρευκτοι (αἱ ἄγαν φημιζόμεναι) ῥῥαὶ τοῦ ποιητοῦ, κρατῆρ δὲ, ἐξ οὗ ἀντλούμεναι προσφέρονται, ὡς οἶνος, τοῖς ἀκούουσιν, αὐτὸς ὁ Αἰνέας.

— Στ. 156. εἶπον μεμνάσθαι] «δίδαξον τὸν χορὸν νὰ ᾄσῃ καὶ τὰς Συρακούσας». Ἐκ τοῦ λέγω ἀρίστ· εἶπα, ας· εἶπον, ἀτω. — Ὀρτυγίας] «Ὀρτυγία νῆσος ταῖς Συρακούσαις παρακειμένη τὸ πρότερον· νῦν δὲ συνήφθη τῇ πόλει ταῖς Συρακούσαις». Π. Σ. Καλῶς μετὰ τὸν ὕμνον τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐκ προγόνων πόλεως τοῦ Ἀγρυσία Στυμφάλου μεταβαίνει εἰς τὴν νῦν πόλιν αὐτοῦ Συρακούσας ὕμνων αὐτὰς τε καὶ τὸν βασιλεῖα αὐτῶν.

— Στ. 158. καθαρῷ σκάπτῳ] «ἀγνῇ καὶ καθαρᾷ καὶ δικαίᾳ βασιλείᾳ». Π. Σ.

Ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
Ἄμφεπει Δάματρα, λευ-

160

κίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν,

Καὶ Ζηγὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι
Δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μῆ
Θραύσαι χρόνος ἔλβον ἐφέρπων.

Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις

165

Ἄγησία δέξαιτο κῶμον,

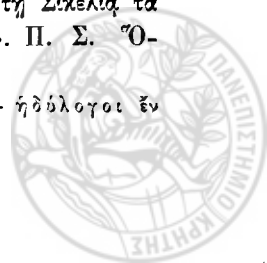
Ἐ. ἐ. Κ. ιδ'.

Οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στουμφαλίων

— Στ. 159-162. ἄρτια . . . Αἰτναίου κράτος] «ἀναγκαῖα καὶ οὐχὶ περιττὰ βουλευόμενος ἱερατεύει τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης καὶ τοῦ Αἰτναίου Διός». — φοινικόπεζαν] «ἐρυθρόποδα· ἐπειδὴ οἱ λιχμῶντες τὰ ἄχυρα ξανθοὶ γίνονται τὴν κεφαλὴν· πᾶν δὲ ἄκρον πέζα καλεῖται». Π. Σ. μᾶλλον, ἐπειδὴ οἱ λιχμῶντες τὰς κνήμας γίνονται ξανθοί: «ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ σίτου» Duncanius. — ἀμφέπει] «θεραπεύει ὡς ἱερεὺς». «Ἱερωσύνην εἶχεν ὁ Ἱέρων Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διὸς Αἰτναίου ἐν Σικελίᾳ ἐκ διαδοχῆς Τελίνου τοῦ προγόνου αὐτῶν». Π. Σ. — λευκίππου] «τῆς λευκοῦς ἵππου εὐχούσης θυγατρὸς αὐτῆς· λέγει δὲ τῆς Κόρης· λευκίππον δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ λέγεται μετὰ τὴν ἀρπαγὴν, τὴν ὑπέστη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, εὐρεθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος, λευκοπῶλφ ἄρματι ἀνήχθαι λοιπὸν εἰς τὸν Ὀλύμπου πρὸς τὸν πατέρα τὸν Δία». Π. Σ. — ἑορτάν] τὴν ἑορτὴν τῶν ἀνακαλυπτηρίων «ἐν γὰρ τῇ Σικελίᾳ τὰ τῆς Περσεφόνης ἀνακαλυπτήρια ἐτελεῖτο». Π. Σ. Ὀ-

στ. 162. Αἰτναίου ἐν τισι χειρογρ. — ἡδύλογοι ἐν τισι χειρογρ.

στ. 165, εὐκράτοις ἐν τισι χειρογρ.

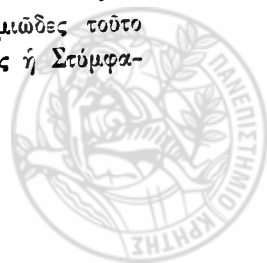

ρα περί τῶν ἀνακαλυπτηρίων Ὀλ. Β'. 16. Σημ. — Ζηγὸς Αἰτναίου κράτος] «περιέπει (ὡς ἱερεὺς) τὸ κράτος τοῦ Διὸς τοῦ κατὰ τὴν Αἴτνην τιμωμένου, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ καὶ τὸν Δία τὸν κατὰ τὴν Αἴτνην τιμωμένον. Ἐν τῇ Αἴτνῃ Διὸς Αἰτναίου ἄγαλμα ἴδρυται καὶ ἑορτῇ Αἰτναία καλεῖται». Π. Σ.

— Στ. 163. ἀδόλογοι δέ μιν . . . γινώσκοντι] «ἀδόλογοι ἦτοι πνοαὶ ἡδεῖαι τῆς λύρας καὶ τῶν λοιπῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ ψοδαὶ ὕμνοῦσιν αὐτὸν, αὐτὸς τε χαίρει καὶ ἀ γ λ α ἴ ζ ε τ α ι μ ο υ σ ι κ ᾶ ς ἐ ν ἰ ὶ ὡ τ φ», ὡς λέγει. Ὀλ. Α'. 22-23.

— Στ. 164. μὴ θραύσοι . . . ἐφέρπων] «εἴθε μὴ ταραξοί ὁ ἐπερχόμενος χρόνος τὸν ἕλβον τοῦ Ἰερωνος»

— Στ. 165-169. σὺν δὲ φιλοφροσύναις . . . Ἀρκαδίας] «εἴθε ὁ Ἰέρων δέξαιτο φιλοφροσύναις τὸν κῶμον τοῦ Ἀγησία ἐρχομένου εἰς Σικελίαν τὴν δευτέραν πατρίδα αὐτοῦ ἀπὸ Στυμφάλου, ἀπὸ τῆς εὐμήλου Ἀρκαδίας λείποντος τὴν πρώτην πατρίδα τὴν μητέρα τῶν προγόνων αὐτοῦ». — σὺν φιλοφροσύναις εὐηράτοις] «δεξιώσεις ἐπεράστοις». Π. Σ. Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι ὁ Ἀγησίας ἦν τὰ μάλα φίλος Ἰερωνος· διότι οὐκ ἀνεμίγησε τὸν Ἰέρωνα τῇ κώμῃ τοῦ Ἀγησία ἀδιαφόρου ὄντος αὐτῷ· «φίλος Ἀγησίας Ἰερωνος καὶ μάντις, ὃς ἀνηρέθη Ἰερωνος καταλυθέντος». Π. Σ. — κῶμον Ἀγησία] ἀνωτέρω (στ. 30.) εἶπε τὸν Ἀγησιάν δ ε σ π ὶ τ η ν κ ῶ μ ο υ . — οἴκοθεν οἴκαδε] «ὅτι Ἀρκὰς καὶ Συρακούσιος ὁ Ἀγησίας». Π. Σ. διότι οἰκεῖ μὲν ἐν Σικελίᾳ πολίτης Συρακούσιός ἐστι· ἐκ τοῦ γένους δὲ ἐστὶ Ἀρκὰς, φύσει πολίτης Στυμφάλιος καὶ οὐ μεταδόσει. Ὅθεν οἴκοθεν οἴκαδε, ἀπὸ πόλεως αὐτοῦ, Στυμφάλου, εἰς πόλιν ἑαυτοῦ τὰς Συρακούσας, «τὸ οἴκοθεν οἴκαδε παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἰόντων». Π. Σ. Ἀρμόζει δὲ τὸ παροιμιῶδες τοῦτο κυρίως τῇ Ἀγησία· διότι αὐτοῦ ἐστὶ οἴκησις ἢ Στύμφα-

Τειχέων ποτινισσόμενον,
Ματέρ' εὐμάλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας.

Ἄγαθαὶ δὲ πέλον-

170

τ', ἐν χειμερία νυκτὶ θαῶς

Ἐκ ναὸς ἀπε-

σκήμφθαι, δὴ ἄγκυραι. θεῶς

Τῶνδ' ἐκείνων τε κλυτὰν

Αἴσαν παρέχει φιλέων.

175

λος καὶ αἱ Σοράκουσαι καὶ οὐχὶ τοῦ κώμου· συνεκδο-
χικῶς δὲ ἀναφέρει αὐτὸ εἰς τὸν κῶμον. — ἀπὸ Στυμ-
φαλίων . . . Ἀρκαδίας] Σύνταττε «ποτινισσόμενον οἴκο-
θεν, ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων, (ἀπὸ) εὐμήλου Ἀρκαδίας
λείποντα μητέρα». Ὁ κῶμος ἤδη τελεῖται ἐν Στυμφάλῳ
(ἔρα εἰσαγωγῆν). Ὁ δὲ ποιητὴς ὑποτίθῃσιν, ὅτι ὁ αὐτὸς
κῶμος τελεσθήσεται καὶ ἐν Σορακούσαις μετὰ τὴν
ἐκείσε ἀφίξιν τοῦ Ἀγῆσια. Φαντάζεται λοιπὸν ἀμφοτέ-
ρους τοὺς κῶμους ὡς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἢ μᾶλλον ὡς
συνέχειαν ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἄρα λέγει πο-
τινισσόμενον καὶ λείποντα. — μητέρα] οὐχὶ
εὐμάλοιο Ἀρκαδίας, ὡς ἅπαντες συντάττουσιν, ἀλλὰ μη-
τέρα αὐτοῦ τοῦ κώμου καὶ συνεκδοχικῶς τοῦ Ἀγῆσια
τοῦ δεσπότη τοῦ κώμου. Οὐκ ἀσύνηθες δὲ τὸ καλεῖσθαι
τὴν πατρίδα μητέρα. Ὅθεν ἡ σύνταξις ἐστὶ «ποτινισσόμε-
νον ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων εὐμάλοιο Ἀρκαδίας Μα-
τέρα λείποντα». — εὐμάλοιο Ἀρκαδίας] δύνатаι νὰ θεω-
ρηθῇ καὶ ὡς σχῆμα ἀσύνδετον «ἀπὸ Στυμφαλ. τειχέων,
(ἀπὸ) εὐμάλοιο Ἀρκαδίας· ἢ ἐπειδὴ τὸ «Στυμφαλίων»
ἐστὶν ἴσον τῷ «τῆς Στυμφάλου»· τὸ «Ἀρκαδίας» δύνатаι
νὰ θεωρηθῇ γενικὴ κτηρικὴ τοῦ «Στυμφαλίων».

— Στ. 170-173. ἄγαθαὶ . . . ἄγκυραι] «τοῦτο

στ. 168. ποτινισσόμενον καὶ προσνεισσόμενον ἐν
τῆσι χειρογρ.

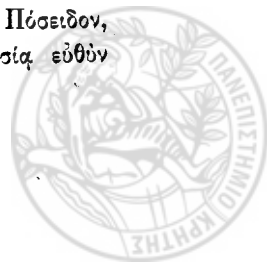
εἶπε διὰ τὸ ἔχειν τὸν Ἀγῆσιαν δύο πατρίδας, Ἀρκαδίαν καὶ Συρακούσας· ὥσπερ γὰρ χειμαζομένης νηὸς ἐν νυκτὶ αἱ δύο ἄγκυραι ὑφάλου πέτρας ἐχόμεναι σώζουσιν αὐτὴν καὶ μὴ τοῖς ἀνέμοις ὑπέκειν ἐργάζονται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δύο πατρίδας ἔχων ὠφελείται· ἀτυχούσης γὰρ τῆς μίας ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἔλθων σώζεται».

Π. Σ. Ὁ ποιητὴς ταύτην βεβαίως τὴν ὑπὸ τοῦ Π. Σ. ἐρμηνευθεῖσαν ἔννοιαν ἔχει· λέγει δὲ ταῦτα ἵσως διότι νομίζει, ὅτι ὁ Ἀγῆσιος, εἰ ὁ φθόνος τῶν Συρακουσίων τὰ ὄρια ὑπερβήσεται, θὰ καταλίπη τὰς Συρακούσας καὶ θὰ μετακίησιν εἰς Ἀρκαδίαν. — ἀγαθαὶ δὲ πέλονται δύο ἄγκυραι] Παρεπήδησεν ὁ ποιητὴς τὴν ἔννοιαν ταύτην «ἀγαθὸν δὲ ἔστιν ἔχειν τὸν Ὀλυμπιονίκην καὶ ἔνδοξον ἄνδρα δύο πατρίδας, ὥσπερ ἀγαθαὶ πέλονται κ. τ. λ.» — ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ] χειμερινὰν νύκτα τῆς νηὸς παραβάλλει πρὸς τοὺς κινδύνους, οἷς οἱ ἐξοχώτεροι τῶν τότε πολιτευομένων ἀνδρῶν ὑπέκειντο — ἀπεσκήμφθαι] «ἀγαθαὶ δὲ εἰσὶ δύο ἄγκυραι ἐκ νηὸς ταχείας ἀπεσκήμφθαι, ἦγουν εἶναι κρεμάμεναι ἐρίδουσαι αὐτὴν· τουτέστι· ἀγαθαὶ δύο πατρίδες δεξιουσθαί τινα· ἀπεσκήμφθαι ἀπὸ τοῦ σκίμπους σκίμποδος σκίμπτομαι, στηρίζομαι ἔσκιμμαι ἐσκήμφθαι».

Π. Σ.

— Στ. 174-175. θεὸς τῶν δε . . . φιλέων] Ἐνταῦθα μεταβαίνει διὰ συνεχείας λόγου εἰς τὸν ἐπίλογον. Εἰπὼν ἐν τῷ ἡγουμένῳ ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ εὐχεται ἐνταῦθα τῷ θεῷ, ὥστε μηδέποτε νὰ συμβῇ τῷ Ἀγῆσιᾳ χειμερία νύξ, ἀλλ' ἐν οἰαδήποτε τῶν δύο πόλεων οἰκίῃ, ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀσφαλείᾳ νὰ διάγῃ· «εἴθε ὁ θεὸς παρέχοι τὴν μοῖραν τούτων, ἦγουν τῶν Ἀρχάδων, ἐκείνων τε, ἦγουν τῶν Συρακουσίων κλυτὴν, τουτέστι ἐπὶ πολλὰς ἀκοὰς ἐρχομένην μετὰ δόξης». Π. Σ. — φιλέων] τὰς τε δύο πατρίδας καὶ τὸν Ἀγῆσιαν.

— Στ. 176. μέχρι τέλους] «ὦ δέσποτα Πόσειδον, ἄνερ τῆς Ἀμφιτρίτης, δίδου, παρέχε τῷ Ἀγῆσιᾳ εὐθὺν

Δέσποτα ποντόμεδον,
 Εὐθὺν δὲ πλοῦν, καμάτων
 Ἐκτὸς ἐόντα, δίδοι, χρυ-
 σαλακάτοις πόσις Ἀμφιτρί-
 τας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος. 180

βίον ἐν εὐθυμίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ, τοὺς δὲ ἐμοὺς ὕμνους ποίει τερπνοῦς». Π. Σ. δέσποτα ποντόμεδον] ἐπικαλεῖται τὸν Ποσειδῶνα ὑπὲρ τοῦ Ἀγῆστια ὡς ἀρχηγέτην πρῶτον τοῦ γένους, πατέρα ὄντα τῆς Πιτάνης (στ. 48). ὥσπερ καὶ αὐτὸς ὁ Ἴαμος ἐκάλεσεν αὐτὸν ὡς πρόγονον (στ. 98). — εὐθὺν πλοῦν] οὐχὶ κυριολεκτικῶς πλοῦν ἀπὸ Πελοποννήσου εἰς Σικελίαν, ἀλλὰ πλοῦν βίου, ἐν ᾧ περιέχεται καὶ ὁ ἐκ Πελοποννήσου. Τί δὲ σημαίνει τὸ εὐθὺν, αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐξηγεῖται ἐπιφέρων «καμάτων ἐκτὸς ἐόντα. — χρυσαλακάτοις] Τὸ ἐπίθετον τοῦτο χρυσιλάκατος ἀποδίδεται παρ' Ὀμήρου τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ σημασίᾳ «χρυσᾶ βέλη ἔχουσα» κατὰ Boeckhiius· διότι ἡλακάτη (τὸ κοινῶς ῥόκα) σημαίνει ἔτι καὶ βέλος, τόξον, ἀποδιδόμενον ὅμως παρὰ Πινδάρφ ταῖς Νηρείσιν, ὡς καὶ τῇ Λητοῖ σημαίνει τὴν χρυσὴν ἡλακάτην, ἣν χρῶνται ἐν τῇ ἀρχαιότητι αἱ ἐπίσημοι δέσποιναί. Ὅρα Duncanius — ἐμῶν δὲ ἄνθος] «Ἔθος δὲ καὶ τοῖς τραγῳδοῖς ἐπὶ τέλους ἔσθ' ὅτε εὐχεσθαι ὑπὲρ ἑαυτῶν, οἷον καὶ Εὐριπίδης ἐν τέλει τῶν τε Φοινισσῶν καὶ τοῦ Ὀρέστου» Δούκας. Ἐνταῦθα ὅμως ὁ ποιητὴς οὐκ εὐχεται ἀπλῶς ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τοῦτο βούλεται νὰ εἴπῃ «εἴθε ὁ θεὸς καθιστάνοι τοὺς ἐμοὺς ὕμνους οὕτως ἀνθηροῦς καὶ ἐπιτερπεῖς, ὥστε νὰ κατισχύωσι τοῦ μῶμου τῶν φθονερῶν πολιτῶν τοῦ Ἀγῆστια».

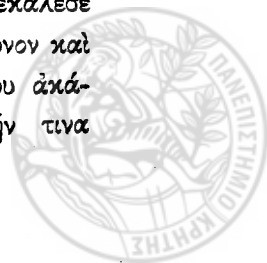

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὡς ὅτε χρυσᾶς ὑποστήσαντες κίονας ἐν εὐ-
 τειχεῖ προφυλαίῳ οἰκίας ἀξιοθέατον μέγαρον οἰκο-
 δομοῦμεν, οὕτω καὶ ὕμνον θὰ πῆξωμεν. Ἐν γὰρ
 τῇ ἀρχῇ παντὸς ἔργου πρέπει νὰ θέτωμεν πρό-
 σωπον τηλαυγές. Εἰ δέ τίς ἐστι μὲν Ὀλυμπιονίκης,
 τοῦ δὲ ἐν Πίσῃ μαντικοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς ταμίας
 καὶ συνοικιστῆς τῶν κλεινῶν Συρακουσῶν, ὁ τοι-
 οὔτος ἀνὴρ τίνος ὕμνου ἤδιστα ἀδομένου οὐκ ἂν
 εἶη ἄξιος, εἰ τύχοι πολιτῶν οὐ φθονούντων; ἄς γι-
 νώσκη δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Σωστράτου, ὅτι τούτῳ τῷ
 πεδίλῳ δαιμονίως ἔχει ἡρμοσμένον τὸν ἑαυτοῦ
 πόδα· διότι αἱ μετὰ κινδύνων ἀρεταὶ κατὰ γῆν
 καὶ κατὰ θάλασσαν τιμῶνται παρ' ἀνθρώποις· πολλοὶ
 δὲ ἐνθυμοῦνται τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου, ὃ μετὰ πόνου
 ἐτελέσθη. Ἀγησία, διὰ σὲ πρόχειρός ἐστιν ἐκεί-
 νος ὁ ἔπαινος, ὃν δικαίως ἐφθέγγαστό ποτε Ἄδρα-
 στος εἰς τὸν μάντιν Ἀμφιάραον τὸν Ὀϊκλέους,
 ἀφ' οὗ ἡ γῆ αὐτόν τε καὶ τοὺς λαμπροὺς ἵππους
 κατέπειεν· διότι εὐθὺς συναχθέντων ἐν Θήβαις τῶν
 νεκρῶν τῶν προσδιωρισμένων εἰς ἑπτὰ πυράς, εἶ-
 πεν ἔπειτα ὁ υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ τοιοῦτόν τι ἔπος,
 ποθῶ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἐμῆς στρατιᾶς ὄντα ἀγα-
 θὸν ἀμφοτέρων καὶ μαντεύεσθαι καὶ δουρὶ μάχε-
 σθαι· τοῦτο καὶ νῦν ἀρμόζει τῷ Συρακουσίῳ ἀν-

δρὶ τῷ δεσπότῃ τοῦ κώμου· τοῦτο ἀδεῶς μέγαν ὄρκον ὁμόσας θὰ μαρτυρήσω ὑπὲρ αὐτοῦ οὔτε φιλόνοικος ὢν, οὔτε ὄλως δύσερις· αἱ δὲ μελίφθογοι Μοῦσαι ἐπιτρέψουσί μοι ὁμόσαι· Ἄλλ, ὦ Φίντις, ζευξόν μοι ὡς τάχιστα ἤδη τὰς σθεναρὰς ἡμιόνους, ἵνα τὸ ὄχημα θέσωμεν ἐν καθαρᾷ ὁδῷ καὶ ἔλθω ἐπ' αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν· διότι ἐκεῖναι μόναι ἐκ πασῶν τῶν ἄλλων δύνανται νὰ ὀδηγήσωσι τὴν ὁδὸν ταύτην, ἐπειδὴ στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐδέξαντο· διὸ πρέπει νὰ ὑμνήσωμεν αὐτάς. Πρὸς Πιτάνην δὲ πρέπει σήμερον ἐγκαίρως νὰ ἔλθω παρὰ τὸ ρεῦμα τοῦ Εὐρώτα· Διότι αὕτη Ποσειδῶνι τῷ υἱῷ τοῦ Κρόνου μιχθεῖσα λέγεται, ὅτι ἐγέννησε παῖδα τὴν εὐπλόκαμον Εὐάδην· ἔκρυψεν ὁμως τὴν ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς γαστρὸς παρθενικὴν ἐγκύησιν· τεκοῦσα δὲ τὸν προσήκοντα μῆνα ἔπεμψε δούλους μετὰ τοῦ βρέφους κελεύσασα νὰ δώσωσιν αὐτῷ, ἵνα τρέφῃ, τῷ ἥρωϊ τῷ υἱῷ τοῦ Ἐλάτου, ὃς ἐν Φαισάνῃ ἐβασίλευεν ἀνδρῶν Ἀρκάδων, καὶ ἔλαχε νὰ οἰκῇ περὶ τὸν Ἀλφειόν. Ἐνταῦθα τραφεῖσα ἡ Εὐάδην ὑπ' Ἀπόλλωνος πρῶτον ἐγεύσατο τῆς γλυκείας ἡδονῆς τῆς Ἀφροδίτης. Οὐδὲ ἐλάνθασε διὰ παντὸς τοῦ χρόνου τὸν Ἐλατίδην Αἴπυτον, ὅτι ἔκρυπτε γόνον θεοῦ· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν κρατήσας ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ ὀργὴν ἀμύθητον μετὰ μεγίστης σκέψεως, ἐπορεύθη εἰς Δελφοὺς, ἵνα μαντεύσῃται περὶ τῆς ἀτλήτου ταύτης συμφορᾶς. Ἐκείνη δὲ καταθεμένη τὴν φοινικοβαφῆ ζώνην καὶ τὴν ἀργυρᾶν ὑδρίαν

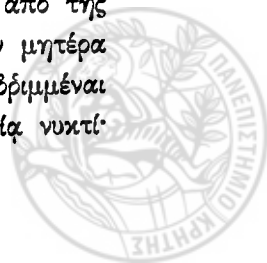
ὑπὸ χλοερούς θάμνους ἔθετο ἑαυτὴν εἰς θέσιν, ἵνα
 γεννήσῃ θεόφρονα υἷόν. Καὶ ταύτη μὲν παρέστησεν
 ὁ Χρυσοκόμης τὴν πραΰνουσαν τὰς ὠδίνας Εἰλεί-
 θιαν συνάμα καὶ τὰς Μοίρας· αὐτίκα δὲ ἐξῆλθεν
 ἐκ τῶν σπλάγχχνων δι' ὠδίνος ποθητῆς εἰς τὸ φῶς
 ὁ Ἴαμος. Τοῦτον μὲν καὶ λυπουμενῆ ἡ μήτηρ
 ὅμως κατέλιπε χαμαί· δύο δὲ φοβεροὶ δράκοντες
 δαιμόνων βουλαῖς περιποιούμενοι τὸ βρέφος ἔθρεψαν
 αὐτὸ τῷ ἰῶ ὄντι θρεπτικῶ ὡς τὸ μέλι τῶν μελισ-
 σῶν. Ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς ὀχούμενος ἀφίκετο ἐκ
 τῆς πετρώδους Πυθῶνος, ἠρώτησεν ἅπαντας τοὺς
 ἐν τῷ οἴκῳ περὶ τοῦ παιδός, ὃν ἐγέννησεν ἡ
 Εὐάδην, λέγων, ὅτι αὐτὸς ἐκ Φοῖβου πατρὸς ἐγεν-
 νήθη, θὰ κατασταθῆ δὲ ἐν τοῖς θνητοῖς πάντων
 ἐξοχώτατος μάντις, ἡ δὲ γενεὰ αὐτοῦ οὐδέποτε θὰ
 ἐκλίπη. Οὕτως ἄρα ἐκεῖνος ἐμήνυεν· ἐκείνοι δὲ
 ὤμνουον, ὅτι οὔτε ἤκουσαν, οὔτε εἶδον αὐτὸν καίπερ
 πέντε ἡμερῶν γεγεννημένον. Ἄλλ' ὅμως εὐρέθη
 ἐγκεκρυμμένος ἐν σχοίνοις καὶ βάτοις ἀπροσίτοις
 βεβρεγμένος τὸ τρυφερὸν σῶμα ἀκτίσι δρόσου ἐπὶ
 τῶν ξανθῶν καὶ παμπορφύρων ἴων τοῦτο καὶ κατε-
 φήμισεν ἡ μήτηρ, ἵνα καλῆται αὐτὸς τοῦτο τὸ
 ὄνομα, ἀθάνατον ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ διὰ τῆς γε-
 νεᾶς αὐτοῦ γενησόμενον. Ἐπεὶ δὲ ἔλαβε τὸν καρ-
 πὸν τῆς τερπνῆς χρυσοστεφάνου θεᾶς, τῆς Ἥβης,
 καταβάς εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἀλφειοῦ νυκτὸς ἐκάλεσε
 τὸν εὐρυσθενῆ Ποσειδῶνα τὸν ἑαυτοῦ πρόγονον καὶ
 τὸν τοξοφόρον ἔφορον τῆς θεοκτίστου Δήλου ἀκά-
 λυπτος τὴν κεφαλὴν, αἰτῶν ἑαυτῷ ἀρχὴν τινα

ποιμνίζουσιν λαόν· ἀντεφθέγγατο δὲ ἡ ἀληθείας λέγουσα φωνὴ τοῦ πατρὸς, καὶ ἐκεῖνος ἔγνω αὐτὴν καὶ ἐπέισθη τοῖς λεχθεῖσιν. Ἐγέρθητι, τέκνον, ἀκολουθῶν ὀπισθεν τῆς εὐκλείας, ἵνα πορευθῶμεν δεῦρο εἰς χώραν ἔνδοξον γενησομένην καὶ πολυπληθῆ. Ἀφίκοντο δὲ εἰς τὴν ἠλίβατον πέτραν τοῦ ὑψηλοῦ Κρονίου λόφου. Ἐνταῦθα ἔδωκεν αὐτῷ διπτόν θησαυρόν μαντικῆς κελεύσας εὐθὺς μὲν τότε νὰ ἀκούῃ φωνὴν μὴ γινώσκουσιν ψεύδη, ὅταν δὲ ἐλθῶν ὁ θρασυμήχανος Ἡρακλῆς, τὸ σεμνὸν θάλος τῶν Ἀλκαίδων ἑορτὴν τοῦ πατρὸς ὑπὸ πλείστων πανηγυριζομένην συστήσῃ καὶ νόμον μεγίστων ἄθλων θέσῃ, τότε μόνον νὰ μαντεύηται ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτάτου μέρους τοῦ βωμοῦ. Ἐξ ἐκείνου λοιπὸν τοῦ χρόνου τὸ γένος τῶν Ἰαμίδων πολὺκλειτον τοῖς Ἑλλησιν ἅπασιν ἐστὶ, συνάμα δὲ ἀκολουθεῖ αὐτῷ καὶ εὐδαιμονία· διὰ δὲ τοῦ βίου αὐτῶν οἱ Ἰαμίδαι καταφαίνονται, ὅτι τιμῶσι τὰς ἀρετάς· τεκμαίρει δὲ τοῦτο ἐν ἕκαστον ἔργον αὐτῶν. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι τοῖς Ἰαμίδαις, οἷς ἡ αἰδοία Χάρις ἐπιχέει μορφὴν εὐκλεᾶ, διότι περιήλαυρόν ποτε πρῶτοι τὸν δωδέκατον δρόμον, τούτοις, λέγω, ἐπιφέρεται φόγος ἐξ ἄλλων, οἵτινες φθονοῦσιν. Εἰ δμως ἀληθῶς οἱ σοὶ ἐκ μητρὸς συγγενεῖς ἄνδρες, Ἀγησία, οἱ κατοικοῦντες τὴν περὶ τὴν Κυλλήνην χώραν προσήνεγκον εὐσεβῶς πολλάκις πολλὰς λιτανευτικὰς θυσίας τῷ Ἑρμῇ τῷ κήρυκι τῶν θεῶν, ὃς τῶν ἀγῶνων προστατεύει καὶ μέρος τῶν ἄθλων ἔχει, τὴν τε εὐάνδρον Ἀρκαδίαν τιμᾷ· ἐκεῖνος, ὦ παῖ

Σωστράτου, μετὰ τοῦ βαρυγδούπου πατρὸς αὐτοῦ ἀπειργάσατο τὴν σὴν εὐδαιμονίαν. Ἔχω δόξαν τινα, ὅτι ἡ ἐμὴ γλῶσσά ἐστιν ἀκόνη λιγυρῶν ὕμνων καὶ ἡ δόξα αὕτη ἐμπέπηχται μοι μετὰ κολακείας ἕνεκα τῶν καλλιβρόων πνοῶν τῶν ἐμῶν ὕμνων. Ἔτι δὲ ἡ περὶ τὴν Στύμφαλον ἀνθηρὰ Μετώπη ἐστὶν ἐμὴ μητρομήτωρ, ἢ τὴν πλήξιππον Θήβην ἐγέννησεν. Εἰς τοὺς πολεμιστὰς λοιπὸν ἄνδρας ταύτης πλέκων ποικίλον ὕμνον θὰ χορτάσω τὴν δίφην τοῦ ὕμνεϊν. Παρότρυνον λοιπὸν νῦν, ὦ Αἰνέα, τοὺς σοὺς ἐταίρους πρῶτον μὲν νὰ κελαδήσωσι τὴν Παρθενίαν Ἦραν, εἶτα δὲ νὰ ποιήσωσι γνωστὸν, εἰ ἀληθῶς καθαρὸι ἐσμέν τοῦ ἀρχαίου ὀνειδους, Βοιωτία ὅς διότι εἶσαι ἄγγελος ἀληθῆς καὶ σκυτάλη τῶν εὐκόμων Μουσῶν, κρατῆρ τῶν μεγαφώνων γλυκειῶν ῥόδων. Δίδαξον δ' ἔτι τοὺς ἐταίρους μνήμην τῶν τε Συρακουσῶν καὶ τῆς Ὀρτυγίας νὰ ποιῶσιν ἦν Ἰέρων δικαίῳ σκήπτρῳ διοικῶν, ἀγαθὰ βουλευόμενος ἱερατεύει τῆς ξανθόποδος Δήμητρος καὶ τελεῖ τὴν ἑορτὴν τῆς θυγατρὸς καὶ ὑπηρετεῖ τῇ κραταιῇ Αἰτναίῳ Διῖ ἔτι δὲ γινώσκουσιν αὐτὸν ἠδύφθογγοι λύραι καὶ μολπαί. Εἴθε μὴ θραύσοι ὁ χρόνος ἐπερχόμενος τὸν ὄλβον αὐτοῦ· εἴθε δεξιώσεις ἐπεράστοις δέξαιτο τὸν κῶμον τοῦ Ἀγησία οἴκοθεν οἴκαδε προσερχόμενον ἀπὸ τῶν Στυμφαλίων τειχῶν, ἀπὸ τῆς μηλοβότου Ἀρκαδίας καταλείποντα τὴν μητέρα αὐτοῦ πατρίδα· ἀγαθὸν δ' ἐστὶ νὰ ὦσιν ἐρριμμένοι ἀπὸ θαῶς νηὸς δύο ἄγκυραι ἐν χειμερίᾳ νυκτί.

?

εἶθε θεὸς φιλιῶν παρέχοι τοῖς τε Ἄρκάσι καὶ Συ-
ρακουσίοις μοῖραν ἐξάκουστον· δέσποτα ποντόμεδον,
σύζυγε τῆς χρυσηλακάτου Ἀμφιτρίτης, δίδου εὖ-
θὺν πλοῦν βίου τῇ Ἀγγοῖα ἐκτός παντὸς καμά-
του, τῶν δὲ ἐμῶν ὕμνων αὔξανε τὸ ἐπιτερπές
ἄνθος.

ΟΔΥΣΣΙΑ

ΕΙΔΟΣ Ζ΄.

ΔΙΑΓΟΡΑΙ ΡΟΔΙΩ.

ΠΥΚΤΗ.

— ❖ —

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπωδοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων ἕνδεκα.

- Κῶλον 1. — — — — — | — — — — — Ἴωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.
" 2. — — — — — | — — — — — Προσοδιακόν.
" 3. — — — — — | — — — — — Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
" 4. — — — — — | — — — — — Εὐριπίδειον.
" 5. — — — — — | — — — — — Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερχατάληκτον.
" 6. — — — — — | — — — — — Δακτυλικὸν πενθημιμερές.
" 7. — — — — — | — — — — — Προσοδιακόν.
" 8. — — — — — | — — — — — Ἐγχωμιολογικόν.
" 9. — — — — — | — — — — — Δακτυλικὸν πενθημιμερές.
" 10. — — — — — | — — — — — Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον.
" 11. — — — — — | — — — — — Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἐπωδός.

Ἡ ἐπωδὸς κώλων τριῶν καὶ δέκα.

- Κῶλον 1. — — — — — Δακτυλικὸν πενθημιμερές.

- Κῶλον 2. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον τῆς δευτέρας συζυγίας χοριαμβικῆς καὶ τῆς τρίτης Ἴωνικῆς ἀπὸ μείζονος.
- ” 3. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 4. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 5. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Μονόμετρον ἀναπαιστικόν.
- ” 6. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν ἐφθημιμερὲς ἀκέφαλον καλούμενον διότι ὁ πρῶτος ποῦς ἐστὶ τρίβραχυς.
- ” 7. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 8. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 9. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν πενθημιμερὲς.
- ” 10. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Ἰαμβέλεγος· διότι προηγείται τὸ πενθημιμερὲς ἰαμβικόν.
- ” 11. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Ἴωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.
- ” 12. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Προσοδιακὸν δίμετρον καταληκτικὸν τοῦ Ἴωνικοῦ ἀπ’ ἐλάσσονος.
- ” 13. $\dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup} \dot{\cup}$ Στησιχόρειον ἦτοι τρίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

Ἐν τῷ προομίῳ (ἀπὸ στ. 1-22) ὑψοῖ τὸν ὑμνούμενον εἰς ἰσόθεον ἕνεκα τῆς ἐπὶ τῇ νίκῃ δόξης. (Ἀπὸ στ. 23-35) ὑπισχνεῖται, ὅτι ὑμῶν τὸν Διαγόραν θὰ ὑμνήσῃ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ῥόδον. Ἄρχεται δὲ (ἀπὸ στ. 36) τῶν ἐπαίνων τούτων ἀπὸ Τληπολέμου τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ῥόδου διηγούμενος τὰ αἷτια, δι' ἃ ἀπώκησε μετὰ Ἀργείων εἰς Ῥόδον (μέχρι στ. 61.) Ἐνταῦθα λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ διηγηθῇ πρὸς ἔπαινον τῆς Ῥόδου, ποίους εὔρεν ὁ Τληπόλεμος αὐτόθι οἰκοῦντας, καὶ εἰς ποῖον βαθμὸν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν καὶ πολιτισμοῦ ὄντας καὶ πόθεν διδαχθέντας ταῦτα ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἥλιου τοῦ προστάτου τῆς νήσου καὶ ἐδιδάχθησαν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς (ἀπὸ στ. 62-99). Ἐντεῦθεν διηγεῖται, πῶς συνέβη νὰ γένηται ὁ Ἥλιος κύριος τῆς χώρας, καὶ πῶς ἐποίησεν ἀπογόνους, καὶ πῶς οὗτοι διεῖλοντο τοὺς κατοίκους εἰς τρεῖς πόλεις, καὶ πῶς ἐκάστη ἔλαβε τὸ ὄνομα (ἀπὸ στ. 100-140). Ἐντεῦθεν ἐπανέρχεται πάλιν εἰς Τληπόλεμον καὶ μνημονεύων τῶν τιμῶν, ὧν τυγχάνει παρὰ τῶν Ῥοδίων μετὰ τὸν θάνατον, τελευτᾷ εἰς τὸν Διαγόραν ἀπὸ (στ. 141-146) καὶ πάντα τὸν λόγον μέχρι τέλους περὶ τὸν Διαγόραν μόνον

στρέφει, ἀπαριθμῶν τὰς νίκας, ἃς ἔν τε τοῖς τέσσαραις μεγάλοις πανελληνίοις ἀγῶσιν ἔσχεν καὶ ἔν τε τοῖς κατὰ τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ἐν δὲ τῷ ἐπιλόγῳ (ἀπὸ στ. 161.) θέεται τοῦ Διὸς νὰ διαφυλάσῃ ἀεὶ τὸν Διαγόραν εὐδοξον καὶ σεβαστὸν παρὰ τε τοῖς πολίταις καὶ ξένοις, καὶ νὰ διατηρῇ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς πόλεως ἀεὶ ἀμετάβλητον.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Ταύτην τὴν φθῆν ἀνακείσθαι φησι Γόργων ἔν τῷ τῆς Λυδίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ χρυσοῖς γράμμασιν. Ὁ Διαγόρας οὗτος νικήσας τὴν 79 Ὀλυμπιάδα υἱὸς μὲν ἦν Δαμαγήτου τοῦ Ῥοδίου. Ἐνίκησε δὲ καὶ Πύθια καὶ Ἴσθια. Περὶ δὲ τούτου τοῦ Διαγόρου εἶπε μὲν καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Ἀπόλλας, μαρτυροῦσι δὲ τοιαῦτα· κατὰ γὰρ τὴν Ὀλυμπίαν ἔστηκεν ὁ Διαγόρας μετὰ τὴν Λυσάνδρου εἰκόνα πηχῶν τεσσάρων, δακτύλων πέντε, τὴν δεξιὰν ἀνατείνων χεῖρα, τὴν δὲ ἀριστερὰν εἰς ἑαυτὸν ἐπικλίνων· μετὰ δὲ τούτον ἴστανται καὶ ὁ Δαμάγητος ὁ πρεσβύτατος τῶν παίδων αὐτοῦ, ὃς ἦν καὶ ὁμώνυμος τῷ πάππῳ παγκρατίων προβεβλημένος, καὶ αὐτὸς πηχῶν τεσσάρων, ἐλάτων δὲ τοῦ πατρὸς δακτύλων πέντε· ἐχόμενος δὲ τούτου ἔστηκε Δωριεὺς ἀδελφός, πύκτης καὶ αὐτὸς προβεβλημένος· τρίτος δὲ μετ' ἐκείνων Ἀκουσίλαος, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἰμάντα ἔχων πυκτικόν, τὴν δὲ δεξιὰν ὡς πρὸς προσευχὴν ἀνατείνων· καὶ οὗτοι μὲν οἱ τοῦ νικηφόρου παῖδες ἔν στήλαις ἴστανται σὺν τῷ πατρί· μετ' ἐκείνους δὲ καὶ

θυγατέρων αὐτοῦ νικηφόροι υἱοὶ δύο, Εὐκλῆς πυγμαῆ νικήσας Ἄνδρωνα, καὶ μετ' ἐκείνον Πεισιρρόθος. Καὶ λέγεται κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν νικήσαντας τοὺς παῖδας τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ περιλαβόντας τὸν πατέρα Διαγόραν περιέναι τὸ στάδιον μακαριζομένους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων χρόμφ δὲ ὑστερόν φασὶ καὶ τὴν τούτου θυγατέρα Καλλιπάτειράν ἐλθεῖν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αἰτεῖν παρὰ τῶν Ἑλληνοδικῶν ἐπιτρέψαι τὴν θέαν αὐτῇ, τοὺς δὲ κωλύειν φάσκοντας κατὰ νόμον γυναῖκα μὴ θεωρεῖν τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα· τὴν δὲ φῆσαι πρὸς αὐτοὺς οὐχ ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἄλλαις γυναῖξιν, ἀλλὰ φέρειν πλεον τι ταῖς προγονικαῖς ἀρεταῖς ἐπερειδομένην· ἔσχε γὰρ καὶ τὸν πατέρα καὶ τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Ὀλυμπιονίκας, Δαμάγητον, Δωρεῖα, Ἰ' Ακουσίλαον, καὶ ἐξ ἀδελφῆς παῖδα Εὐκλέα καὶ αὐτῆς υἱὸν Πεισιρρόθον· καὶ δεῖξαι τὰς τε τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν στήλας· καὶ οὕτω νικηθέντας τοὺς Ἑλληνοδικὰς ἐπιχωρῆσαι καὶ συγγῆθειαν νόμου διαλύσαι καὶ τῇ Καλλιπατείρᾳ τὴν θέαν ἐπιτρέψαι». Π. Σ.

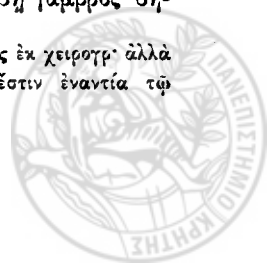
Σ. α. Κ. ιά.

ΦΙΑΛΑΝ ὡς εἶ τις ἀ-
 φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλῶν,
 ἔνδον ἀμπέλου καχλάζου-
 σαν δρόσω, δωρήσεται
 νεανία γαμβρῷ προπίνων 5
 Οἴκοθεν οἶκαδε, πάγ-
 χρυσον, κορυφὰν κτεάνων,
 Συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμά-

— Στ. 1-16 Φιάλαν . . . νικῶντεςσιν] «ὥσπερ τις πατήρ, ἢ κηδεμῶν ἐν γαμηλίῳ συμποσίῳ προπίνων νεανία γαμβρῷ δωρούμενος πάγχρυσον φιάλην πλήρη οἴνου καχλάζοντος τό τε συμπόσιον τιμᾶ καὶ τὴν ἐκ γάμου συγγένειαν αὐτοῦ, αὐτὸν δὲ καθίστησιν ἐνώπιον τῶν παρόντων φίλων ζηλωτῶν καὶ χαρωπῶν ἕνεκα τῆς ὁμοφρονούσης αὐτῷ συζύγου νεαρᾶς· οὕτω καὶ ἐγὼ ὡς εἶ ἤμην πατήρ ἢ κηδεμῶν τῆς νίκης ὡς κόρης δωρούμενος τοῖς νικῶσιν Ὀλυμπία καὶ Πυθοῖ ὕμνον πλήρη νέκταρος τῶν Μουσῶν ἰλαροῦς καὶ χαρωποῦς καὶ ζηλωτοῦς ποιῶ αὐτούς». — τις] κηδεμῶν ἢ πατήρ πλούσιος τῆς νόμφης. Πρὸς τὴν νόμφην παραβάλλεται ἡ νίκη καὶ πρὸς τὸ τις αὐτὸς ὁ ποιητής, ὅστις ὑποθέτει ἑαυτὸν ὡς κηδεμόνα ἢ πατέρα τῆς νίκης, ὡς ἀεὶ νίκας φάλλων — γαμβρῷ] Καὶ ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ γαμβρός ση-

στ. 3. Ἀμπέλου ἔνδον ἐκδόσεις τινὲς ἐκ χειρογρῶν· ἀλλὰ καὶ ἡ κοινὴ τάξις ἔνδον ἀμπέλου οὐκ ἔστιν ἐναντία τῷ μέτρῳ.

στ. 5. νεανία ἐκ διορθώσεως.

μáινει καὶ νυμφίος, νεόνυμφος, ὡς ἐνταῦθα. — ἀφνειὰς ἀπὸ χειρός] «δωρήσεται ἀπὸ τῆς ἀφνειᾶς αὐτοῦ χειρός». Ἄνευ ἀνάγκης βούλονταί τινες συνάπτειν βεβιασμένως τῷ ἑλῶν, καίτοι ἐὰν συναφθῇ τῷ δωρήσεται, ἢ σύνταξις βáινει καλῶς. Καλεῖ δὲ τὴν χεῖρα τοῦ δωρουμένου πατρός ἀφνειὰν θέλων νὰ σημάνη, ὅτι ὁ πατήρ, ἥς τὰ γαμοδαΐσια γίνονται κόρης, ἐστὶ πλούσιος. Ἄφνειάν χεῖρα παραβάλλει πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ποιητικὴν σοφίαν, ἥτις ἐστὶ πλουσία ὕμνων. — προπίνων] «Προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ πόματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἄνακρέων. Ἄλλὰ πρόπινε ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς, ἀντὶ τοῦ χαρίζου καὶ Δημοσθένης τοὺς προδιδόντας τὰς πατρίδας τοῖς ἐχθροῖς προπίνειν ἔφη». Π. Σ. Ἐν δὲ τῷ περὶ παραπροσβ. 384.10. Δημοσθ. ὑπάρχει καταλλήλοτατον παράδειγμα τῆς σημασίας τοῦ προπίνειν. Μετὰ ταῦτα ἐν θυσία τινὶ καὶ δεῖπνῳ πίνων καὶ φιλανθρωπεύομενος πρὸς αὐτούς ὁ Φίλιππος ἄλλα τε δὴ πολλὰ, οἷον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ τελευτῶν ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προῦπινεν αὐτοῖς. — Οἴκοθεν οἰκαδε) Περὶ τοῦ παροικιῶδους τούτου Ὅρα Ὁλ. Στ. 167. «ὥστε ἀπὸ τοῦ ἰδίου οἴκου ἐνεργεῖν τὸν νεανίαν τὴν φιάλην εἰς τὸν ἴδιον οἶκον διὰ γὰρ τὴν οἰκειότητα αἱ οἰκίαι κοιναὶ εἰσι τῷ τε πατρὶ καὶ τῇ νόμφῃ καὶ τῷ γαμβρῷ». — πάγχρυσον, κορυφάν κτεάνων] σὺναπτε τῷ φιάλαν. Ἔστι δὲ ἡ πάγχρυσος φιάλη, κορυφὴ κτεάνων, «ὅτι ἀξιοπρεπέστερος τῶν τοῦ πλούτου χρημάτων ὁ χρυσός, (ὡς Ὁλ. Γ΄. 76 εἶπεν) Κτεάνων χρυσός αἰδοῖεστατος κορυφάν οὖν τὸ κεφάλαιον καὶ ἄκρον ἀκουστέον». Π. Σ. — συμποσίου . . . τιμάσαις ἐόν] «τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ συμποσίου τιμήσας καὶ τὴν συγγένειαν τὴν ἑαυτοῦ». Π. Σ. Ἡ δὲ παραβολὴ ἔχει οὕτω «ὥσπερ τὸ δῶρον τῆς χρυσῆς φιάλης τιμᾶ τὸ γαμήλιον τερπνὸν συμ-

σας ἔόν, ἐν δὲ, φίλων
 Παρεόντων, θήκε μιν ζα- 10
 λωτὸν ὁμόφρονος εὐνάς

A. α. K. ιά.

Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
 Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
 Ἄνδράσιν πέμπιον, γλυκὸν καρ-
 πὸν φρενός γ', ἰλάσκομαι 15
 Οὐλυμπία Πυθοῖ τε νικῶν-
 τεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ἐν
 Φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.

πόσιον καὶ τὸν γαμβρὸν τοῦ δωρητοῦ, οὕτω καὶ ὁ ὕμνος ἐμοῦ, ᾧ δωροῦμαι τοὺς νικῶντας, τιμᾶ τὸν κῶμον, ἕτοι τὸ ἐπινίκιον συμπόσιον, καὶ τὸν γαμβρὸν, ὅς ἐνουμφεύσατο τὴν νίκην, ἕως κήδομαι ὡς πατὴρ ἢ κηδεμῶν, καὶ ὅς ἐγένετο διὰ τοῦ γάμου συγγενῆς ἐμοῦ». — κῆδος ἔόν] Καλεῖ τὸν γαμβρὸν κῆδος τοῦ δωρητοῦ, τοῦ πατρὸς τῆς νόμφης· διότι κῆδος σημαίνει ἰδίως τὴν συγγένειαν τοῦ πατρὸς τῆς νόμφης πρὸς τὸν γαμβρὸν. — ἐν δὲ θήκε] ὁ ἀρίστος ἀντὶ ἐνεστῶτος· ἔσον τῷ ἐντίθησι δέ. Ἡ πρότασις αὕτη ἐστὶν ἀπόδοσις τῆς ὑποθέσεως. Ὅθεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ οἷον ἐπιλανθανόμενος συνδέει τὴν ὑπόθεσιν μετὰ τοῦ συμπεράσματος διὰ τοῦ δέ· — ὁμόφρονος εὐνάς] ἕνεκα τῆς ὁμοφροσύνης τῶν συζευθέντων». Εὐνή συνεκδοχικῶς σημαίνει γάμος. Ὁμόφρων γάμος ἐστὶν ὁμοφρον ζευγας. Ἡ ἔννοια λοιπὸν ἐστὶ «διότι ἀριστα ἀμφότεροι ἀλλήλοις συναρμύζουσι». Τοῦτο

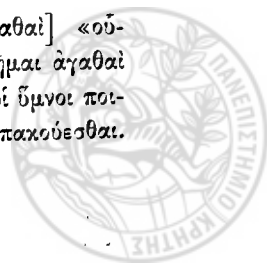
στ. 8. κῆδος ἐκ τινος χειρογρ. — τε παραλείπεται ἐν τινι χειρογρ.

στ. 15. γ' παραλείπεται τινι χειρογρ.

στ. 16. Οὐλυμπία ἢ συνηθεστέρα ἐν τοῖς χειρογρ. γραφή.

δὲ ἐφαρμοζόμενον τῷ Διαγύρα τῷ νομφευσαιμένῳ τὴν νίκην μέγας ἔπαινός ἐστιν — νέκταρ . . . δόσιν] «νέκταρ τέρπον τὴν ψυχὴν χεόμενον διὰ τῆς ψαλμωδίας εἰς τὸν ἀέρα καὶ οὕτως εἰς τὰς ἀκοὰς ἀφικνούμενον». — χυτὸν] πρὸς διαστολὴν τοῦ «ποτόν». διότι ὁ μὲν οἶνος διὰ τῆς πόσεως τέρπει, ὁ δὲ ὕμνος διὰ τῆς εἰς τὸν ἀέρα χύσεως, ἦτοι ἀδόμενος καὶ ψαλλόμενος. — Μοισᾶν δόσιν] ἵνα γένηται καταληπτὴ ἢ σημασία τοῦ χυτὸν, προσέθηκε καὶ τὰς λέξεις ταύτας. Μούσας λοιπὸν ἐννοεῖ τὴν ψαλμωδίαν. Ὅθεν ὁ νοῦς «τὸ νέκταρ χέεται καὶ δίδεται εἰς τὰς ἀκοὰς ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ἦτοι ὑπὸ τοῦ χοροῦ, ὅστις ἐν τῷ κόμφῳ ᾄδει καὶ φάλλει τοὺς ἐμοὺς ὕμνους». Φαίνεται ὅτι, καὶ ὁ Π. Σ. τοιαύτην τινὰ ἐννοίαν ἔχει λέγων «νέκταρ χυτὸν, λέγω δόσιν Μουσῶν, τουτέστιν, ἦν αἱ Μοῦσαι διδύσασιν». Ὅσοι δὲ τὸ δόσιν Μουσῶν ἐννοοῦσι «δῶρον τῶν Μουσῶν» οὐδὲν λέγουσι· διότι ὁ ποιητὴς δωρεῖται τοῖς νικηταῖς· οὐδὲ «δόσιν, ἦν ποιούσιν ἐμοὶ αἱ Μοῦσαι» σημαίνει· διότι ἐξάγεται ἐννοία μὴ ἀρμόζουσα ἐνταῦθα. — καὶ ἐγὼ πέμπων] «οὔτω καὶ ἐγὼ, ὡς εἰ ἦμην πατὴρ τῆς νίκης πέμπων». — καρπὸν φρενός] Τὸ νέκταρ, τὸ χυτὸν παραβάλλον πρὸς τὸ νέκταρ, τὸ ποτόν, τὸν οἶνον, καλεῖ αὐτὸ καρπὸν τῆς ἑαυτοῦ φρενός, ὡσπερ ἐκεῖνο δρόσον ἀμπέλου. — ἀνδράσιν Ὀλυμπία Πυθαῖ τε νικόντεσσιν] «ἀνδράσιν, οἷτινες Ὀλυμπία Πυθαῖ τε ἐνομφεύσαντο τὴν νίκην. ἦς ὡς ἐμῆς θυγατρὸς κίδομαι». Ταῖς λέξεσιν «ἀνδράσιν νικόντεσσιν» ἐννοεῖ τὸν Διαγύραν. — Ἰλάσκομαι] «ὁ πατὴρ τῆς νόμφης καθίστησι τὸν γαμβρὸν ὡς ἄνθρωπον ζηλωτὸν, ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν γαμβρὸν διὰ τὸ νομφεύσασθαι τοιαύτην κόρην ἰλάσκομαι ὡς ἰσόθεον προσφέρων αὐτῷ τὸν ὕμνον ὡς θυσίαν».

— Στ. 17-18. Ὁ δ' ἔλβιος . . . ἀγαθαί] «οὔτος δὲ ἐστὶν εὐδαίμων, ὃν ἀγαθὴ δόξα καὶ φῆμαι ἀγαθαὶ κατέχουσι, τουτέστι διαλαλήσεις χρησταί, ἅς οἱ ὕμνοι ποιούσι· τὸ γὰρ ἐπαγγόμενον τοῦτο δίδωσι συνοπακούεσθαι.

Ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζω-
θάλμιος, ἀδυμελεῖ

20

Θ' ἅμα μὲν φόρμιγγι, παμφώ-
γοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

E. á. K. γ'.

Καὶ νῦν ὑπ' ἀμφοτέρων

Σὺν Διαγόρα κατέβαν, τὰν ποντίαν

Ἵμνέων παιδ' Ἀφροδίτας.

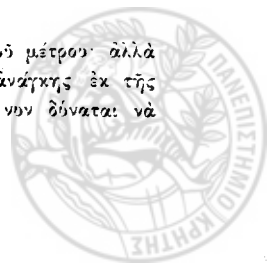
25

ἐπάγεται γάρ· ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλμιος κ. τ. λ.» Π. Σ.

Στ. 19-22. ἄλλοτε δ' ἄλλον . . . αὐλῶν] «Οὐχὶ δὲ πάντας τοὺς ἀθλητάς, ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλον ἐπιβλέπουσα ἢ χάρις δίδωσι τὴν νίκην σὺν τε φόρμιγγι ὁμοῦ καὶ αὐλοῖς». Ἔθος ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ μετὰ τὴν νίκην ὁ νικητὴς νὰ κωμάξῃ πρὸς τὸν τοῦ Διὸς βωμὸν σὺν τοῖς φίλοις ἀποδίδων χάριτας τῷ Δεῖ ἐπὶ τῇ νίκῃ. Ὁ δὲ χορὸς ἦδεν ἐν τῷ κώμῳ τούτῳ μετ' αὐλητοῦ καὶ κιθαρωδοῦ (ἔρ. Σχ. εἰς Ὀλ. Θ'. 1-5). Ὅλον λοιπὸν τὸ χωρίον τοῦτό ἐστι περιγραφὴ τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης, τῆς ἑορταζομένης παρὰ τῷ βωμῷ μετὰ κιθάρας καὶ αὐλοῦ, ἄδοντος τοῦ χοροῦ τὸν ὑπὸ Ἀρχιλόχου πεπονημένον ὕμνον. — ἐποπτεύει· Χάρις] «δίδωσι μετ' εὐμενείας ἢ θεὰ Χάρις τὴν νίκην»· διότι σὺν τῇ Χάριτι πάντα τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα γίνεται τοῖς βροτοῖς (Ὅρα Ὀλ. ΙΔ'. 7.) — ζωθάλμιος] «ἢ θαλεράς ζωῆς πάροχος». Π. Σ. — πανφώνοισι] «πολυφθόγγοις, διὰ τὰς ἐν αὐλῷ ὑπάς». Π. Σ.

στ. 21. θαμὰ ἐν τινι χειρογρ.

στ. 28. καὶ νῦν ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρον· ἀλλὰ διορθώσεις ἀνευ βοηθείας χειρογράφου ἅμα καὶ ἀνάγκης ἐκ τῆς ἐννοίας οὐ παραδεκτά μοι δοκεῖ· ἔτι δὲ καὶ τὸ νῦν δύνатаι νὰ ἦ θέσει μακρὸν διὰ τὸ ἀμετάβολον ν.

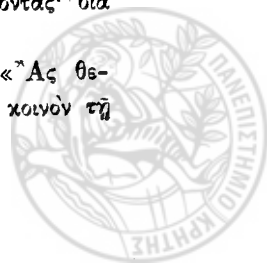
— 23-35. καὶ νῦν ὑπ' ἀμφοτέρων . . . σὺν αἰ-
 χμᾷ] Ἦδη ἀπὸ τοῦ προοιμίου μεταβαίνων εἰς τὴν ὑπό-
 θεσιν, ἔτι εἰς τὸν ἔπαινον τοῦ νικητοῦ, τῶν προγόνων
 καὶ τῆς πατρίδος χρήται τῷ αὐτῷ τρόπῳ, ὃ ἐχρήσατο
 καὶ ἐν Ὀλομ. Στ'. 37. Ἡ μόνη δὲ διαφορὰ ἐστὶ, ὅτι
 ἐκεῖ μὲν ἐπὶ τῆς ἐν τῇ φαντασίᾳ ἐξευγμένης ἀπήνης
 ὀχοούμενος ἀφικνεῖται εἰς τὸν ὕμνον τῶν προγόνων, ἐνταῦθα
 δὲ ἐπειδὴ ἡ νίκη ἐγένετο πυγμῇ καὶ οὐχὶ ἀπήνη ἢ τε-
 θρίππῳ ἢ κέλγρι, οὐδὲν ἄλλο ἔχων, ὃ νὰ ἀποδώσῃ τὴν
 αἰτίαν τῆς νίκης, εἰ μὴ μόνον αὐτὸν τὸν νικητὴν· σὺν
 αὐτῷ ἄρα καταβαίνει διὰ τῆς φαντασίας εἰς Ῥόδον,
 ἵνα ὑμνήσῃ. — καὶ νῦν ὑπ' ἀμφοτέρων] «μετὰ αὐλῶν
 καὶ κιθάρας ἔτι λύρας»· ἀναπλήρου τὰ ὑπὸ τοῦ ποιη-
 τοῦ σεσιωπημένα ὡς εὐκόλως ἐννοούμενα, οὕτω πως,
 «Καὶ Διαγόραν ἐπώπτυσεν ἡ Χάρις ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ
 ἐγένετο κῶμος ἐπὶ τῇ ἐποπτεύσει ταύτῃ σὺν κιθάρᾳ καὶ
 αὐλῷ· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ νῦν σὺν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ κατέβην
 κ. τ. λ.» Ἡ δὲ ὑπὸ ἀντι τῆς μετὰ καὶ Ὅμηρος
 (Ἰλιάδ. σ. 492.) Δ α ἰ δ ω ν ὑ π ὸ λ α μ π ο μ ε ν ἄ ω ν·
 Κατῆλθον οὖν ἀπὸ Θήβης ἐπὶ τὴν Ῥόδον τὴν τοῦ νι-
 κητοῦ πατρίδα μετὰ αὐλῶν καὶ κιθάρας ὕμνων αὐτήν.»
 Η. Σ. — σὺν Διαγόρᾳ] «τοῦ Διαγόρου τὴν ὁδὸν ἡγου-
 μένου· οὗτος γὰρ νικήσας ἐγένετο αἴτιος τῆς ὁδοῦ ταύ-
 της». Η. Σ. — κατέβην] «ἀπὸ Θηβῶν εἰς θάλασσαν,
 ἵνα πλεύσω εἰς Ῥόδον». Ὅρα τὸ ποικίλον τῆς συν-
 τάξεως «κατέβην ὕμνων τὴν ποντίαν . . .
 Ῥόδον, ὕφρα εὐθυμάχην ἄνδρα αἰνέσω
 . . . πατέρα τε Δαμάγητον· ἀντι τοῦ κα-
 τέβην εἰς τὴν ποντίαν Ῥόδον, ὕφρα
 αὐτήν τε ὑμνήσω καὶ αἰνέσω εὐθυμάχην ἄνδρα κ.
 τ. λ. — τὴν ποντίαν . . . Ῥόδον] «ὕμνων τὴν
 Ῥόδον τὴν θαλασσίαν, τὴν παιδα τῆς Ἀφροδίτης καὶ
 νόμφην τοῦ Ἥλιου· τὴν ἡρώϊδα δὲ λέγει, συμπερι-
 λαμβάνει δὲ αὐτῇ καὶ τὴν νῆσον· σύνηθες γὰρ τῷ Πιν-

Ἄελίοιό τε νόμφαν
 Ῥόδον, εὐθυμάχαν
 Ὅφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἄλ-
 φειῶ στεφανωσάμενον
 Αἰνέσω πυγμᾶς ἄποινα 30
 Καὶ παρὰ Κασταλία,
 Πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκα,
 Ἀσίας εὐρυχόρου
 Τρίπολιν νᾶσον πέλας
 Ἐμβόλω ναίοντα Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾶ. 35
 Σ. β'. Κ. ιά.
 Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ

δάρῳ τὰ τῶν Νηρηίδων ὀνόματα κατὰ τῶν πόλεων ἢ
 νήσων τῶν ὁμονύμως λεγομένων τάττειν καὶ τοῦμπαλιν,
 ἔστι δὲ ὅτε καὶ συμπλέκειν, ὡσπερ καὶ νῦν λέγων μὲν
 γὰρ Ἀφροδίτης παῖδα λέγει τὴν ἠρωίδα· ὅτι
 δὲ ποντίαν ὀνομάζει, τὴν νήσον βούλεται δηλοῦν διὰ τὸ
 ἐν θαλάσῃ εἶναι. Ἡρόφιλος δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφρο-
 δίτης τὴν ἠρωίδα Ῥόδον εἶναι φησιν». Π. Σ. Ἴσως κα-
 λεῖ τὴν νήσον ταύτην ποντίαν διότι βλάστην ἐξ ἀλόε
 ὑγρᾶς (στ. 127.) — Ἄελίου νόμφαν] ὄρα στ. 129.
 — εὐθυμάχαν] «εὐθυμάχης ἀνὴρ ὁ ὁμόσε τῇ μάχῃ
 χωρῶν καὶ μηδαμῶς εἰς δειλίαν νεύων. Ὅθεν, ἄνδρα
 μὴ ἐπιστρεφόμενον ἐν τῷ πυκτεύειν, ἀλλ' ἐπ' εὐθείας ἐρ-
 χόμενον εἰς μάχην». Π. Σ. — πελώριον] «ἕτοι τὸν
 μεγαλόσωμον Διαγόραν οὐ παρὰ τὸ τυγχάνον ἐνεκωμί-
 ασε τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ συμφώνως, οἷς ἐξηγησάμεθα περὶ
 αὐτοῦ, ὅτι ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνδρίας αὐτοῦ ἴσταται πύγχε-
 ων τεσσάρων καὶ πέντε δακτύλων». Π. Σ. — πυγμῆς
 ἄποινα] συναπτόεν τῷ στεφανωσάμενον, ἕτοι λαβόντα
 τὸν στέφανον βραβεῖον πυγμῆς. — παρὰ Κασταλία]

«νικήσαντα καὶ ἐν Πυθῶνι· ἢ δὲ Κασταλία κρήνη ἐν Πυθῶνι». Π. Σ. — ἀδόντα δίκῃ] «ἀρέσαντα τῇ δικαιοσύνη, ἀντὶ τοῦ δίκαιον» Π. Σ. ἄδον β΄. ἀορ. τοῦ ἦδω. Ἦρεσε δὲ τῇ δίκῃ ὁ Δαμάργητος ἢ ὡς βασιλεὺς ἢ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ μὴ ὑπαρχούσης ἐν Ῥόδῳ βασιλέως, ὡς πρότανις (ἔρ, Boeckhius.) — εὐρυχώρου] «τὸ αὐτὸ τῷ εὐρυχώρου, ὡς καὶ τὸ καλλίχορος» Δούκας· καὶ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται χορὸς ἀντὶ τοῦ χώρος (Ὀδυσσ. θ. 264.) — τρίπολιν νᾶσον] «τὴν Ῥόδον ὡς Ὀμηρος (Ιλ. β. 655)» Ῥοδίων . . οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διατρίχαι κοσμηθέντες Λίνδον, Ἰήλυσον τε, καὶ ἀργινόν τε Κάμειρον· τρίπολιν οὖν εἶπε τὴν Ῥόδον διὰ τὸ ἔχειν τρεῖς πόλεις. Δίδυμος δὲ φησὶ καὶ τετάρτην εἶναι πόλιν τὴν νῦν Ἀχαιῶν καλουμένην». Π. Σ. — πέλας ἐμβόλω] «πλησίον τοῦ ἐμβόλου τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας» «ἀντικρὺ γὰρ Ῥόδου Λυκία, ἣτις ἐστὶ τῆς Ἀσίας, ἐν δὲ τῇ Λυκίᾳ χωρίον τι ἐμβολος λεγόμενον διὰ τὸ εἰς ὀξὺ λήγγον τε καὶ στενὸν καὶ προήκειν εἰς θάλασσαν· ἐμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξεία, ἃ δὴ καὶ σιμῶματα καλοῦσιν». Π. Σ. «καὶ γὰρ Ῥόδος ἀντικρὺ μὲν κεῖται τῆς Λυκίας καὶ πλησίον ἐν Λυκίᾳ δὲ ἐστὶ πόλις Ἀρύκανθα καλουμένη, ἣς πλησίον ἱερὸν τι χωρίον, ὃ πρότερον μὲν Ἐμβολος ἐκαλεῖτο διὰ τὴν θέσιν τοῦ χωρίου· ἐκ πολλῶν γὰρ καὶ πλατέων τῶν παρακειμένων πέτρων εἰς ὀξὺ λήγει μέρος ἢ χώρα· νῦν δὲ προσονομάζεται Τριήρης ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας, ἐπεὶ ὡσπερ πλοῖα προσέεικεν ἢ θέσις τοῦ τόπου· ἐπὶ οὖν μάλιστα ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ θρησκευτήριόν ἐστιν Ἥλιου, Ῥόδος δὲ ἐξ Ἥλιου, διὰ τοῦτο ὡς οἰκειότερον καὶ προσφορωτέρου μένεται τοῦ τόπου». Π. Σ. — Ἀργεῖα σὺν αἰχμῇ] «σὺν δυνάμει, σὺν πλήθει Ἀργείων ναίωντας· διὰ τοὺς κατελθόντας σὺν Τληπολέμῳ». Π. Σ.

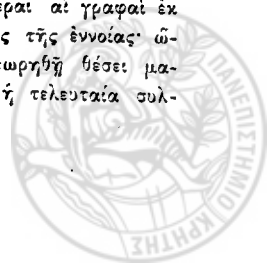
— Στ. 36-40, Ἐθελήσω . . . γέννα] «Ἄς θελήσω πρὸς ἔπαινον ταύτων ἀγγέλλων λόγον κοινὸν τῇ

Ἄρχᾱς ἀπὸ Τληπολέμου
 Ξυγόν ἀγγέλων διορθώ-
 σαι λόγον Ἡρακλέος
 Εὐρυσθενεὶ γέννα· τὸ μὲν γὰρ 40
 Πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὖ-
 χονται· τὸ δ' Ἄμυντορίδαι
 Ματρόθεν, Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώ-
 πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
 Ἄναρίθματα κρέμανται. 45

ἀπὸ Τληπολέμου εὐρυσθενεὶ γενεᾷ τοῦ Ἡρακλέους ἀρ-
 χόμενος ἀπὸ Τληπολέμου νὰ διορθώσω τὸν λόγον τοῦ-
 τον»· — τοῖσιν] «χάριν πρὸς ἔπαινον τούτων, Δαμαγήτου
 καὶ Διαγόρου». — ἀπὸ Τληπολέμου] συναπτεόν οὐ μόνον
 τῷ ἐξ ἀρχᾶς, ἀλλὰ καὶ τῷ γέννα. — ξυγόν] συναπτεόν
 τῷ γέννα «κοινὸν ἀναφερόμενον πάσῃ τῇ γέννα, τῇ γε-
 νεᾷ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ Τληπολέμου». — διορθῶσαι
 λόγον] ὑπαινίττεται τὸν Ὅμηρον, οὗ τὴν περὶ Τληπο-
 λέμου ἐκ μητρὸς γέννησιν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἐξ Ἄρ-
 χους εἰς Ῥόδον ἀποικίσεως ἄλλως διηγείται· διὸ ὁ Πίν-
 δαρος ἐνταῦθα θὰ διορθώσῃ τὴν διήγησιν τοῦ Ὀμήρου.
 Ὁ Ὅμηρος λοιπὸν (Ἰλ. β'. 653) λέγει μητέρα τοῦ
 Τληπολέμου Ἀστυόχειαν, ἣν Ἡρακλῆς ἄγει ἐξ Ἐφύ-
 ρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος· ὁ δὲ Πίνδα-
 ρος διορθῶν λέγει αὐτὴν Ἀστυδαμείαν. Ὁ μὲν Ὅμη-
 ρος λέγει αὐτόθι (στ. 660) ὅτι ἔφυγεν ὁ Τληπόλεμος·
 διότι ἀπείλησαν αὐτὸν οἱ ἄλλοι υἱεῖς, οὐκ ἔ-

στ. 39. λόγων καὶ λόγον γ' ἀμφοτέραι αἱ γραφαὶ ἐκ
 διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου, μὴ ἀναγκαζούσης τῆς ἐννοίας· ὡ-
 σπερ ἄνωτέρω (στ. 28) τὸ νῦν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἕσει· μα-
 κρὸν διὰ τὸ ν ἀμετάβολον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ τελευταία συλ-
 λαβὴ τοῦ λόγον.

νοί τε βίης Ἡρακληείης· ὁ δὲ Πίνδαρος λέγει, ὅτι ἀπέκρησε κατὰ χρησμόν τοῦ Ἀπόλλωνος· τῇ λέξει διορθῶσαι ἐχρήσατο ὁ ποιητής καὶ ἕνεκα τῆς ὑπὲρ τοῦ Τληπολέμου ἀπολογίας, ἣν ποιεῖ ἀπὸ στ. 44-56.

— Στ. 40-43. τὸ μὲν γὰρ . . . Ἀστυδαμείας] «Καυχῶνται λοιπὸν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τληπολέμου, ἐπομένως ὁ Διαγόρας καὶ οἱ ἄλλοι Ῥόδιοι, ὅτι ἐκ πατρὸς μὲν τοῦ Ἡρακλέους κατάγονται ἐκ τοῦ Διός, ἐκ μητρὸς δὲ τῆς Ἀστυδαμείας κατάγονται ἐκ τοῦ Ἀμύντορος»· — γὰρ] ἀρκικόν. — πατρόθεν ἐκ Διός] «Τληπόλεμος ὁ τῶν Ῥοδίων πρόγονος υἱὸς ἦν Ἡρακλέους· ἐπεὶ δὲ ὁ Ἡρακλῆς υἱὸς ἦν τοῦ Διός, οἱ Ῥόδιοι ἄρα ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἦτοι τοῦ Ἡρακλέους τοῦ πατρὸς τοῦ προγόνου καὶ ἀποικιστοῦ αὐτῶν κατάγονται ἐκ Διός. — τὸ δ' Ἀμυνοριδαί . . . Ἀστυδαμείας]. Σύνταττε «τὸ δὲ Ματρόθεν, Ἀστυδαμείας, εἴχονται εἶναι Ἀμυνοριδαί». Τὸ ματρόθεν ἴσον ἐκ ματρὸς. Ὅθεν τὸ Ἀστυδαμείας συμφωνεῖ τῷ σημαινομένῳ «ἐκ ματρὸς» καὶ οὐχὶ τῷ τεθειμένῳ «ματρόθεν». Ἀστυδάμεια ἦν θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντορος· διὸ καὶ Ἀμυνοριδαί καλοῦνται. Ὁ Π. Σ. λέγει «ἔνιοι δὲ καὶ υἱὸν Ἀμύντορα τοῦ Διός εἶναι λέγουσιν»· ἀλλ' ὁ ποιητής οὐ φαίνεται ἐνταῦθα ἐπόμενος τῷ μύθῳ τούτῳ. — Ἀστυδαμείας] «ἔοικεν ὁ Πίνδαρος ἐντετυχημέναι τῷ Ἀχαιῷ ἱστοριογράφῳ· ἐκείνος γὰρ οὕτω γενεαλογεῖ. Ὑπερόχου Εὐρύπυλος· οὐ Ὀρμενος· οὐ Φέρης· οὐ Ἀμύντωρ· οὐ Ἀστυδάμεια ἢ Τληπολέμου μήτηρ». Π. Σ.

— Στ. 43-56. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων . . . καὶ σφόν] Μέλλων νὰ διηγηθῇ τὸ αἶτιον τῆς ἐξ Ἄργους εἰς Ῥόδον μετοικήσεως τοῦ Τληπολέμου, ὅπερ ἐστὶν ὁ φόνος τοῦ Λικυμνίου, ἀναγκάζεται νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὸν, ἢ ὡς εἶπεν ἀνωτέρω, νὰ διορθώσῃ τὸ ἀμάρτημα τοῦτο· «τάς φρένας τῶν ἀνθρώπων περικυκλοῦσιν ἀναρίθμητοι ἀπάται· διὸ ἀδύνατόν ἐστι νὰ εὔρη τις τοῦτο, ὅπερ ἐστὶν

Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὐρεῖν,

Ἄ. β'. Κ. ιά.

Ὅ, τι νῦν ἐν καὶ τελευ-

τᾶ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνη-
τον νόθον σκάπτω θένων

50

Σκλήρᾳς ἐλαίας, ἔκταν' ἐν Τί-
ρυνθι Λικόμνιον. ἐλ-
θόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας,

Τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χλωθεῖς.

Αἰ δὲ φρενῶν ταραχαί

55

Παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Μαν-
τεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθῶν.

εἰς ἄνδρα βέλτιστον, καὶ πρὶν ἔτι ἐκτελεσθῆ καὶ μετὰ
τὴν ἐκτέλεσιν. Οὕτω καὶ ὁ Τληπόλεμος χλωθεῖς ἐφύ-
νευσε τὸν Λικόμνιον νομίσας τοῦτο ἐν τῇ σφοδρᾷ ὄρμῃ
τῆς ὀργῆς βέλτιστον, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐν τῇ κατα-
πάσει τοῦ πάθους ἔγνω, ὅτι κάκιστον καὶ μιᾶρόν ἐστι·
διὸ καὶ μετεμαλήθη κ. τ. λ. « Ὑπεραπολογεῖται τοῦ φόνου,
ὃν δέδρακεν ὁ Τληπόλεμος». Π. Σ. — τοῦτο . . . τυ-
χεῖν] «τὸ δὲ τοιοῦτόν ἐστιν ἀδύνατον γνῶναι· τὸ ποῖον;
ὑπερ ἐπὶ τε τοῦ παρόντος βέλτιστόν ἐστι, καὶ εἰ ἐν τῇ
τελευτῇ ἔξει τις καλόν. Τοῦτο δὲ λέγει ὑπὲρ Τληπολέμου».
Π. Σ. Τὸν νοῦν τοῦ ποιητοῦ ὁ Π. Σ. κατείδεν, ἀλλὰ σα-
φῶς οὐκ ἐξέθετο αὐτόν. — Ὅ, τι νῦν . . . τυχεῖν] Σύν-
ταττε. Ὅ, τι νῦν φέρτατόν ἐστι ἀνδρὶ τυχεῖν ἐν καὶ τε-
λευτῇ. Ὁ νοῦς· «τὸ ὅποιον καὶ νῦν πρὸ τῆς τελευτῆς,

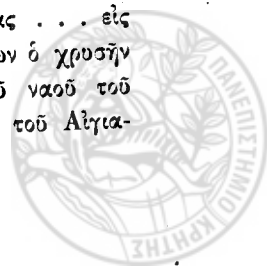
στ. 47. ὁ, τι νῦν καὶ ἐν τελευτᾷ, καὶ ὁ καὶ νῦν
καὶ ἐν τελευτᾷ, καὶ ὁ καὶ νῦν καὶ τελευτᾷ· ἐν διαφοροῖς
χειρογρ.

στ. 50. σκάπτω ἐν τισι χειρογρ.

πρὶν ἐκτελεσθῆ, ἐστὶ βέλτιστον ἀνδρὶ τυχεῖν (ὥστε νὰ τύχη αὐτοῦ, νὰ ἐκτελέσῃ αὐτό)· καὶ ἐν τῇ τελευτῇ, ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτοῦ ἐστὶ βέλτιστον. — καὶ γὰρ Ἄλκμήνας κ. τ. λ.] Ὅσα ἀνωτέρω ἔφη ἀξιωματικῶς, νῦν ἐφαρμόζει τῷ Τληπόλεμῳ. — Λικύμνιον νόθον κασίγνητον ἔκτανε] «Λικύμνιον εἰς Τύρινθα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς Μιδέας παραγενόμενον ὁ Τληπόλεμος στασιάζας πρὸς αὐτὸν περιτινων τιμῶν ἀπέκτεινε τύπτων αὐτὸν ῥάβδῳ σκληρᾶς ἐλαίας. Ἦν δὲ νόθος ἀδελφὸς ὁ Λικύμνιος τῆς Ἄλκμήνης, ὅτι Ἄλκμήνη μὲν ἐξ Ἡλεκτρίωνος καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος θυγατρὸς γηνησίας γυναικὸς, Λικύμνιος δὲ ἐξ Ἡλεκτρίωνος καὶ Μιδέας, γυναικὸς Φρυγίας τὸ γένος». Π. Σ. — ἐκ θαλάμων Μιδέας] «ἤτοι τῶν οἰκῶν τῆς μητρὸς Μιδέας ἢ καὶ τῆς ὁμωνύμου πόλεως· ἐστὶ δὲ αὕτη πόλις τοῦ Ἄργους» Π. Σ. — τὰς δε χθονός] τῆς Ῥόδου. — ποτε] ἔκτανέ ποτε. — αἱ δὲ φρενῶν . . . σοφόν.] Ἐκ τοῦ χολωθεῖς λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ δικαιολογήσῃ τὸν Τληπόλεμον διὰ τοῦ ἀξιώματος τούτου· «αἱ γὰρ προπετεῖς ὄργαι καὶ ταραχαὶ τῶν φρενῶν καὶ τοὺς σοφοὺς διασφάλλεσθαι ποιοῦσι, παραπλανῶσιν. Ἰστέον, ὅτι ἀπὸ τοῦ πλάζω, ὃ σημαίνει πλανῶ, ποιεῖται ὁ μέλλον πλάξω, ὁ ἀόριστος ἔπλαξα, καὶ τὸ τρίτον πληθυντικὸν ἔπλαξαν καὶ παρέπλαξαν». Π. Σ.

— Στ. 57. μαντεύσατο . . . ἐλθῶν] χολωθεῖς ὁ Τληπόλεμος, ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πάθους πρὸ τῆς τελευτῆς, ὡς δι' ἀξιωματῶν ἔφη ἀνωτέρω, ἤτοι πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ φόνου ἐνόμιζεν αὐτὸν φέρτατον, μετὰ δὲ τὴν ἐκτέλεσιν ἔγνω, ὅτι μιὰν πρᾶξιν ἐποίησε καὶ ἐλθῶν εἰς Δελφοὺς ἐμαντεύσατο, ἤτοι ἀπαλλαγὴν καὶ κάθαρσιν τοῦ μύσου καὶ λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς ἤτησεν.

— Στ. 58-61. Τῷ μὲν ὁ Χρυσόκομας . . . εἰς ἀμφιθάλασσον νομόν] «τούτῳ μὲν ὁ Ἀπόλλων ὁ χρυσοῦν ἔχων κόμην εἶπεν ἐκ τοῦ ἀδύτου, ἤγγουν τοῦ ναοῦ τοῦ εὐωδίας πεπληρωμένου, πλεῦσον εὐθὲως ἀπὸ τοῦ Αἰγία-

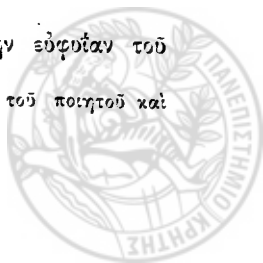
Ἔ. β. Κ. ιγ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσόκομας
 Εὐώδεις ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόον
 Εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς 60
 Στέλλεν ἐς ἀμφιθάλασσον
 Νομὸν ἔνθα ποτὲ
 Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
 Χρυσαῖς νηάδεσσι πόλιν,
 Ἄνιχ' Ἀφραίστου τέχναισι, 65
 Χαλκελάτῳ πελέκει,
 Πατέρος Ἄθαναία κορυφάν κατ' ἄκραν
 Ἄνορούσας, ἀλάλα-
 ξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
 Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μήτηρ. 70

λου τῆς Λέρνης εἰς διατριβὴν καὶ τόπον ἐκατέρωθεν θαλάσση περιεχόμενον δηλονότι εἰς τὴν νῆσον Ἰόδον». Π. Σ. — χρυσόκομας] «ἄλλον πᾶσιν ἐστίν, ὅτι τὸ Χρυσόκομης οὐκ ἄλλου τινός ἐστι ἐπίθετον ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος». Π. Σ. — Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς] «τοῦτ' ἐστίν ἀπὸ τοῦ Ἄργους· ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη, κατὰ δέ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ἧ μυθεύουσι καὶ τὴν ὕδραν καταδευκέναι· φασὶ καὶ τὴν ἄβυσσον κρήνην αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν· οἱ δὲ ἐπίνειον Ἄργους». Π. Σ. — νομὸν ἀμφιθάλασσον] «χώραν περιβρεχομένην θαλάσση περιφραστικῶς ἀντὶ «νῆσον»· νομὸς λέγεται ὁ τόπος, ὅπου νέμονται, βόσκουσι τὰ ζῶα· συνεκδοχικῶς δὲ χώρα. Τίς δὲ ἐστίν αὕτη ἡ νῆσος, ἣν λέγει ὁ χρησμὸς, κατανοεῖται ἐκ τῆς ἐπομένης περιγραφῆς.

— Στ. 62. κ. ἐξῆς] Παρατῆρει τὴν εὐφροσύνην τοῦ

στ. 62. Ἀπὸ τοῦ ἔνθα ἐστὶ διήγησις τοῦ ποιητοῦ καὶ οὐχὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· διὸ ἔθηκα ἄνω τελείαν.

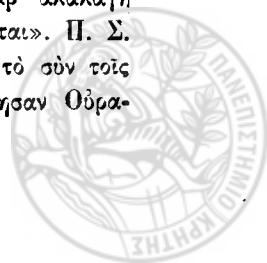

ποιητοῦ εἰς τὸ εὐρίσκειν τόπους ἐπαίνου καὶ εἰς τὸ διηγεῖσθαι οὕτως, ὥστε μὴδὲν νὰ φαίνεται ἐπιτηδευτὸν καὶ παρασκευαστόν. Φαίνεται, ὅτι διηγείται καὶ περιγράφει τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ἀπαράλακτα, ὅπως ἔχει. — ἔνθα ποτέ . . . πόλιν] Ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. β΄. 645) λέγει περὶ τῆς ἀποικίας τοῦ Τληπολέμου καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. Ὁ δὲ Πίνδαρος λέγει, ἔβρεχεν ὁ Ζεὺς πόλιν τῆς Ῥόδου χρυσαῖς νιφάσι, οὐχὶ μόνον πρὸς ἔπαινον τῶν Ἀργείων ἀποίκων, ἐξ' ὧν Διαγόρας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔπαινον αὐτῆς τῆς Ῥόδου ὡς πατρίδος τοῦ Διαγόρου. Ἐπεὶ δὲ ἡ χρυσῆ βροχὴ ἐγένετο πολὺ πρὸ τῆς ἀποικίσεως τοῦ Τληπολέμου διὰ τοῦτο ἄλλος ἐστὶν ὁ μῦθος, ᾧ ἤκολούθησεν ὁ Ὅμηρος καὶ ἄλλος, ᾧ Πίνδαρος. — πόλιν] διότι, ὅτε ὁ Ζεὺς ἔβρεξεν, αἱ ἑπτὰ υἱοὶ τοῦ Ἥλιου μίαν μόνην πόλιν εἶχον. (ὄρα στ. 130-140.)

— Στ. 65-69. ἀνίχ' Ἐφαιστού . . . βοᾷ] «τότε ἔβρεξεν ὁ Ζεὺς, ὅτε πελέκει Ἐφαιστού διαβράγαισθαι τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐξεπήδησεν ἡ Ἀθηνᾶ». — τέχνησιν Ἐφαιστού] συναπτεόν τῷ χαλκελάτῳ «πελέκει χαλκελατηθέντι, κατασκευασθέντι τῇ τέχνῃ τοῦ Ἐφαιστού». — ἀνορούσασα] «ἀναπηδήσασα ἕνεκα τοῦ πελέκεως, ἦτοι τῆς πληγῆς αὐτοῦ, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ πατρὸς αὐτῆς Διός». Τίς κατεσκεύασε τὸν πέλεκυν, λέγει, δηλονότι Ἐφαιστος, τίς δὲ ἐπληξέ τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός, οὐ λέγει. «Ἐν τοῖς Μουσαίου Παλαμᾶων λέγεται ῥῆξαι τὴν τοῦ Διός κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννάτο· ἔνιοι δὲ τὸν Προμηθεᾶ λέγουσι. Σωσίβιος δὲ Ἐρμῆν φησι». Π. Σ.

— ὑπερμάκει βοᾷ] «ὕξὺ ἀνεβόησε· διὰ δὲ τούτου τὸ φιλοπόλεμον τῆς θεοῦ ἐχαρακτήρισεν· ἡ γὰρ ἀλαλαγὴ κυρίως ἐπὶ τῆς τῶν πολεμίων συμβολῆς γίνεται». Π. Σ.

— Στ. 70. Οὐρανὸς . . . μάτηρ] «διὰ τὸ σὺν τοῖς ὄπλοις γεννηθῆναι καὶ διὰ τὴν βοήν ἐφοβήθησαν Οὐρανὸς καὶ Γῆ». Π. Σ.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Τότε καὶ φανσίβροτος
 Δαίμων Ὑπεριονίδας
 Μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι
 χρέος παισὶν φίλοις,
 ὧς ἂν θεᾶ πρώτοι κτίσαιεν 75
 Βωμὸν ἑναργέα, καὶ
 Σεμνὰν θυσίαν θέμενοι,
 Πατρὶ τὲ θυμὸν ἰάναίεν, Κόρα τ' ἐγ-

— Στ. 71-81. τότε καὶ φανσίβροτος . . . αἰδώς] «τότε οὖν διαιρεθείσης τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς καὶ Ἀθηνᾶς ἐξελευθούσης· ἐκ τῆς κεφαλῆς γὰρ αὐτὴν ὠδινεν ἔλθων ὁ Ἥλιος εἶπε τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ τοῖς περὶ Ὀχύμον καὶ Κέρκαφον (ἄρα σγμ. εἰς στ. 131) πρώτους βωμὸν καὶ θυσίας ποιῆσαι αὐτῇ, ὡς ἀναγκαῖον ὄν ἐκεῖ ταύτην οἰκῆσαι, παρ' οἷς ἂν πρώτοις θυσία αὐτῇ γένηται ἀνερχόμενοι δὲ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν πρώτοι οὗτοι θύσοντες ἐπελάθοντο πῦρ κομίσαι, καὶ ἔθυσαν ἀπόρως. Συνέβη οὖν πρώτους Ἀθηναίους θῦσαι μετὰ πυρός· διόπερ καὶ τὴν θεὸν ἐν αὐτοῖς ἀξιώσαι οἰκεῖν. Ζεὺς οὖν τὴν γνώμην Ῥοδίων ἀποδεξάμενος χρυσοῦν ὑετὸν αὐτῆς κατέχευεν διὰ τοῦτό φασι τοὺς Ῥοδίους ἄπυρα θύειν, ὡσπερ οἱ πρώτοι τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυσαν». Π. Σ. — φανσίβροτος] ὁ φαίνων τοῖς βροτοῖς. — Ὑπεριονίδας] «ὁ Ὑπερίωνος παῖς. Ὑπερίων δὲ εἷς τῶν Τιτάνων κατὰ τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν (στ. 371) Θεία δ' Ἡέλιόν τε μέγαν λαμπρόν τε, σελήνην, Ἡῶ θ, ἧ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει, Γείναθ' ὑποδημηθεῖς Ὑπερίωνος ἐν φιλότῃτι». Π. Σ. — ἔντειλε παισὶ φίλοις] «παρήγγειλε τοῖς ἑαυτοῦ φίλοις παισίν». — φυλάξασθαι] νὰ θέσωσιν εἰς τὸν νοῦν, νὰ ἐνθυμηθῶσιν. — μέλλον χρέος] τὴν μέλλουσαν ἀνάγκην, τὸ μέλ-

λον ἐξ' ἀνάγκης νὰ γένηται· χρέος σημαίνει ἐκεῖνο, ὃ
 χρὴ γενέσθαι· ἐνταῦθα δὲ ἐχρῆν ἐκεῖ τὴν Ἀθηναίαν οἰκί-
 σαι, ὅπου ἂν πρῶτον αὐτῇ θυσία γένηται· «τὸ μέλλον χρέος
 λέγει διὰ τοῦτο, διότι ἀναγκαιῶς ἐμελλεν ἐκεῖ τὴν θεὸν
 οἰκίσσειν, ἐν οἷς ἂν πρῶτοις θυσία αὐτῇ γένηται». Π. Σ.
 — ὡς ἂν κτίσσοιεν] ἵνα κτίσωσιν. — ἐναργέα] «βωμὸν
 περιβλεπτον, λαμπρὸν ἐν ὕψει κείμενον καὶ ἀναμφιβόλως
 ἐκ λευκοῦ λίθου». Duncan· «βωμὸν τῇ κατασκευῇ πολυ-
 τελεῖ τυγχάνοντα». — Π. Σ. — σεμνάν] «θυσίαν μετὰ
 σεμνότητος τελουμένην»· «τοῦτο πρὸς τὸν τῆς Ἀθηναίης
 τρόπον· σεμνῶς γὰρ φασὶ τὰ θύματα αὐτῇ τελεῖν». Π. Σ.
 — ἐγχειβρόμῳ] «βρέμουσα κρατεῖ τὸ ἔγχος». «ἔγχος
 μὲν γὰρ τὸ δόρυ, βρόμος δὲ ὁ ἵχος». Π. Σ. — ἐν δ'
 ἀρετάν . . . αἰδώς] «γνωμικόν· οἱ περὶ τῶν μελλόντων
 πραγμάτων τὸ δέον προσκοπήσαντες καὶ τοῦτο προδιδαχ-
 θέντες, οὗτοι εἰς ἀρετὴν καὶ ἡδονὴν ἔρχονται». Π. Σ.
 Κατὰ τὸ σύνθηρος ὁ ποιητής, ὅτε ἀναγκάζεται νὰ διηγῆ-
 σῆται τι ἀμάρτημα τοῦ ἐπαινομένου σπουδάζει νὰ κο-
 λάσῃ αὐτὸ διὰ γνωμικῶν. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Οἱ Ῥόδιοι
 προμαθόντες ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἡλίου τὸ μέλλον ἐδει-
 χθησαν ἐπιμελεῖς περὶ ἐκεῖνα, ἃ προέμαθον, καὶ ἔσπευσαν
 νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ νὰ θυσιάσωσιν·
 ἀλλὰ ἐθυσίασαν ἄνευ πορῶς. Τοῦτο λοιπὸν τὸ ἀμάρτημα
 ἀποδίδει οὐχὶ εἰς ἀμέλειαν τοῦ παρόντος γνωμικοῦ·
 ἀλλὰ εἰς τὴν λήθην, ἣτις ἀτεκμάρτως συμβαίνει τοῖς
 ἀνθρώποις. — ἐνέβαλεν ἀρετὴν ἀνθρώποις] «ποιεῖ ἀγα-
 θοὺς τοὺς ἀνθρώπους· διότι δὲν γίνονται ἀσεβεῖς καὶ
 ἄδικοι, προηινώσκοντες τὰ μέλλοντα»· ὁ δὲ Π. Σ. τὸ
 ἀ ρ ε τ ῆ ν ἐννοεῖ κατόρθωσιν ἐκεῖνου, ὃ ποιεῖ «ὅ μετὰ
 τοῦ προβεβουλευσθαι ποιῶν τι ὁμοῦ τε κατορθοῖ τοῦτο
 καὶ ἡδονὴν ἔχει ἅτε κατορθωκῶς». Π. Σ. — προμα-
 θεὸς αἰδώς] περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ «ἡ αἰδώς τοῦ
 προμεμαθηκός, ἦν ἔχει νὰ ἀμελήσῃ ἐκεῖνων, ἃ προέ-
 μαθεν»· ὅπερ ἐστὶν ἡ «ἐπιμέλεια ἐκεῖνων, ἃ προέμαθεν»

χειβρόμφ· ἐν δ' ἀρετᾶν
 Ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώ- 80
 ποιισι προμαθέος αἰδώς.

Ἄ. γ'. Κ. ιά.

Ἐπὶ μὲν βαίνει τι καὶ
 Λάθας ἀτέκμαρτον νέφος,
 Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὄρ-
 θᾶν ὁδὸν γ' ἔξω φρενῶν. 85

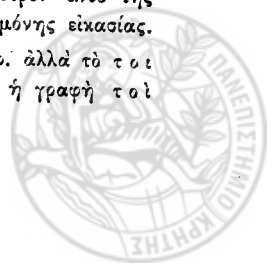
Καὶ τοὶ γὰρ αἰθούσας ἔχοντες
 Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὐ·
 Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
 Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνισι μὲν ξαν-

ἢ «ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ μὴ καταφρόνησις τῶν προεγνω-
 σμένων»· ἦτοι προμαθόντες ἠδούντο νὰ φανῶσιν ἦττονες
 ἄλλων. Τοῦ γνωμικοῦ ἐφαρμοζομένου τοῖς υἱοῖς τοῦ
 Ἑλίου προμηθεὺς ἐστὶν οἱ υἱεῖς. Ὅθεν «ἡ αἰδὼς τῶν
 προμαθόντων υἱῶν τοῦ Ἑλίου, μὴ φανῶσιν ἦττονες τῶν
 Ἀθηναίων, ἐνέβαλεν αὐτοῖς ἀρετὴν (ἐποίησεν αὐτοὺς ἀνα-
 δεῖξαι εὐσέβειαν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ Δία) καὶ χαρὰν,
 διότι θὰ λάβωσι σύνοικον τὴν Ἀθηνᾶν». Δύναται δέ τις
 καὶ νὰ μὴ ἐκλάβῃ τὸ χωρίον ὡς γνωμικόν· ἀλλὰ τὸ
 μὲν «ἀνθρώποις» νὰ θεωρήσῃ ὡς σημαίνον τοὺς περὶ
 τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἑλίου οἰκοῦντας τὴν πόλιν· τὸ δὲ «προ-
 μαθέος» ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ἀφηρημένου «προμαθείας» ἦ-

στ. 83. ἀτέκμαρτον ἢ κοινὴ γραφή· ἀτέκμαρτα δὲ ἐκ
 διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλὰ μόνον τὸ μέτρον ἄνευ τῆς
 ἐννοίας δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀναγκάσῃ εἰς διόρθωσιν ἐκ μόνης εἰκασίας.

στ. 86. καὶ τοὶ γὰρ· ἐν πολλοῖς χειρογρ. ἀλλὰ τὸ τοὶ
 ἐστὶν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ «οὔτοι»· διὸ προτιμητέα ἡ γραφή τοὶ
 μετὰ τόνου.

στ. 88. δ' ἐν ἀπύροις ἐν ἐνὶ χειρογρ.

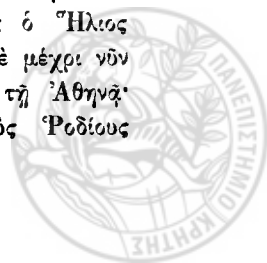

τοι «προγνώσεως». Οὕτω δὲ ἐκλαμβάνομένων τῶν δύο τούτων λέξεων, ἢ ἐξήγησις βαίνει εὐκολωτέρα, αὕτη «ἢ αἰδῶς, ἣν ἡ προμάθεια ἐνέβαλε τοῖς ἀνθρώποις, τοῖς περὶ τοὺς παῖδας τοῦ Ἥλιου, τοῦ νὰ μὴ φανῶσιν ἥττονες ἄλλων, δύο πράγματα παρέσχεν αὐτοῖς, πρῶτον ἀρετὴν· διότι ἔμελλον νὰ φανῶσι θεοσεβεῖς· δεύτερον χαρὰν· διότι ἔμελλον νὰ ἔχωσι σύνοικον τὴν θεόν».

— Στ. 82-85. Ἐπὶ μὲν βαίνει . . . φρενῶν] Τὸ προηγούμενον χωρίον δύνάται· νὰ ἐκληφθῆ καὶ ὡς μὴ γνωμικόν· τὸ παρὸν ὅμως ἐστὶ γνωμικόν, δι' οὗ ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῶν Ῥοδίων «ἐνίστε ὅμως καὶ τοῖς ἀκούουσι καὶ σεβομένοις τὴν προμήθειαν καὶ προσκοιτούμενοις τὸ μέλλον ἐπιβαίνει καὶ τι λήθης ἀπροσδόκητον νέφος καὶ μεταφέρει τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων ἔξω τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ τῶν πραγμάτων». Π. Σ.

— Στ. 86-87. καὶ τοὶ γὰρ . . . φλογός οὐ] «καὶ γὰρ καὶ οὗτοι οἱ Ῥόδιοι καίπερ προμαθόντες παρὰ τοῦ Ἥλιου τὴν τῆς Ἀθηνᾶς γένεσιν καὶ κατακούσαντες παρ' αὐτοῦ τὸ θῆσαι τῇ θεῷ, παρ' αὐτὴν τὴν ἱεροουργίαν τοῦ κυριωτάτου πρὸς τὰς θυσίας ἐπελάθοντο· οὐκ ἔχοντες γὰρ πῦρ ἀνήλθον εἰς τὴν ἀκρόπολιν». Π. Σ. — φλογός αἰθούσας] «τῆς καυστικῆς, παρὰ τῷ αἶθειν· φλογός δὲ σπέρμα, τὸ πῦρ, ἀνθρακιάν, ἢ τὸν σπινθῆρα». Π. Σ. — ἀνέβαν] εἰς τὴν ἀκρόπολιν· παραληπτέον ἐκ τοῦ ἐπομμένου «ἐν ἀκροπόλει». — οὐ] «συναπτέον τῷ ἔχοντες, ἢ ἢ οὐκ ἔχοντες».

— Στ. 88-89. τεύξαν . . . ἐν ἀκροπόλει] «κατεσκεύασαν δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ναόν σὺν θυσίαις ἀπόροις, ἥτοι τελέσαντες ἅμα καὶ θυσίας πυρὸς ἀμετόχους». Π. Σ. Ἐτερος Π. Σ. ἄλλος ἐξηγεῖ ἱεροουργίαν· ἀλλὰ μάλλον ἐξηγητέον βωμόν, ὡς ἐνέτειλεν αὐτοῖς ὁ Ἥλιος κτίσαι βωμόν ἐν ἀργεῖα «ἄπυρα δὲ μέχρι νῦν οἱ Ῥόδιοι θύουσιν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἀρχῆς τῇ Ἀθηνᾷ· καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ποιητῆς φησι ἄπυρα τοὺς Ῥοδίους

θὰν ἀγαγὼν νεφέλαν, 90
 Πολὸν ὕσε χρυσόν· αὐτὰ
 Δέ σφισιν ὄπασε τέχνην

Ἐ. γ'. Κ. γ'.

Πᾶσαν ἐπιχθονίων
 Γλαυκῶπις ἀριστοπόνους χερσὶ κρατεῖν.
 Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρπόν- 95
 τεσσὶ θ' ὁμοῖα κέλευθαι
 Φέρον· ἦν δὲ κλέος
 Βαθύ. Δαέντι δὲ καὶ σοφία
 Μείζων ἄδολος τελέθει.

ἰερά θύειν διὰ τὴν πρὸς τὸν Ἥφαιστον ἕνεκα τῶν γάμων ἔχθραν, ὅτι ἐπεδίωξε τὴν Ἀθηναίαν βουλόμενος συμμιγῆναι· οὐ μόνον δὲ οἱ Ῥόδιοι ἀπύροις ἱεροῖς χρῶνται ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι». Π. Σ.

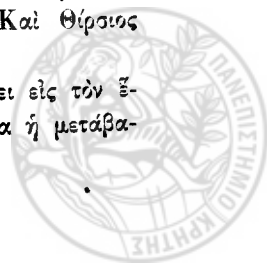
— 90-94. κείνοισι μὲν . . . κρατεῖν] «τὴν εὐσέβειαν ὅμως καὶ προθυμίαν ἐκείνων ἀμειβόμενοι οἱ θεοί, ὁ μὲν Ζεὺς ἀγαγὼν ὑπὲρ τὴν πόλιν τῆς Ῥόδου νεφέλην χρυσὴν ἔβρεξε πολὺν χρυσόν, αὐτὴ δὲ ἡ Ἀθηναῖα ἐχάρισεν αὐτοῖς πᾶσαν τέχνην, ὥστε κατὰ τὰ ἀριστοτεχνήματα τῶν χειρῶν γὰ ὧσιν ὑπέρτεροι πάντων τῶν ἐπιχθονίων». — ξανθάν] «ἔγκουον οὖσαν χρυσοῦ ὥσπερ, καὶ ἡ ἔχουσα ὕδωρ καλεῖται ζοφώδης». — Π. Σ. ὄπασε . . . κρατεῖν] ὁ Π. Σ. συντάσσει «ὄπασε σφισιν κρατεῖν τῶν ἐπιχθονίων ἐν ἀριστοπόνους χερσὶ κατὰ πᾶσαν τέχνην»· κάλλιον ὅμως οὕτω «ὄπασε σφισιν πᾶσαν τέχνην κρατεῖν (ὥστε κρατεῖν) ἐπιχθονίων χερσίν». — αὐτὰ σφιν ὄπασεν] «ἐπεὶ ἡ φρόνησις μηχανᾶται τὰς τέχνας· ὕστερον δὲ οἱ Ῥόδιοι πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον ἀνηκόντων ἐργαλείων εὔρον». Π. Σ. (ᾧρα σημ. εἰς στ. 132.)

— Στ. 95-97. ἔργα δὲ . . . κλέος βαθύ] «οἱ

Ῥόδιοι πρῶτοι τὴν τῶν ἀνδριάντων ἐξεύρου δημιουργίαν καὶ οὕτως ἄριστοι ἀνδριαντοποιοὶ ἦσαν, ὡς ζῶσιν ἐοικότας ἀνδριάντας κατασκευάζειν, καὶ δεσμεῖν αὐτοὺς τοῖς ποσίν, ὡς δεδοικότες, μὴ τοῖν ποδοῖν χρησάμενοι φύγοιεν· ἐδόκουν γὰρ ὡσπερ κινεῖσθαι, τοιοῦτοι, οὐδὲ καὶ Δαίδαλος ἐποίει. Πολέμων γὰρ φησι παρὰ Χίοις μὲν τὸν Διόνυσον δεδέσθαι καὶ παρ' Ἐρυθραίοις δὲ τὸ ἔδος τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὅλως πολλὸν κατεσπάρσθαι λόγον περὶ τῶν ἀγαλμάτων ὡς μὴ μενόντων ἀλλὰ πορευομένων ἄλλοσε πολλάκις. — ἔργα] αὐτῶν τῶν Ῥοδίων. — κέλευθοι] αἱ ἀγοαὶ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων.

— 98-99. δαέντι . . . τελέθει] «τῷ ὑπὸ Ἀθηνᾶς διδασχθέντι καὶ τέχνῃ μείζων ἐστὶν ἄδολος». Ὑπῆρχε φήμη, ὅτι τὰ ἔργα τῶν Ῥοδίων, περὶ ὧν εἶπεν ἀνωτέρω, ἦσαν γοητεία καὶ δόλος. Τὴν τοιαύτην φήμην εἰκόλομεν ἐκ τῶν παρὰ Στράβωνι (14. Σ. 966· Β), Διοδώρῳ Σικελιώτῃ (Γ'. 55), ὅπου λέγεται, ὅτι οἱ Τελχίνες, οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου ἐφημίζοντο ἐπὶ γοητεία καὶ μαγείᾳ. Ταύτην λοιπὸν τὴν φήμην, φαίνεται, ἀνασκευάζων ὁ ποιητὴς λέγει γνωμικῶς, ὅτι τὰ διὰ τέχνης μείζονος τῆς συνήθους κατασκευαζόμενα ἔργα ὑπ' ἀνδρῶν, οἵτινες ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, οὐκ ἔστιν ἀπάτη καὶ δόλος. — δαέντι] ὑπ' Ἀθηνᾶς διδασχθέντι. — καὶ σοφία μείζων] Σοφία παρ' Ὀμήρῳ καὶ Πινδάρῳ σημαίνει καὶ οἶαν δῆποτε τέχνην. Ὅθεν τέχνη οὐ μόνον συνήθης, ἥς τὰ τεχνουργήματα πιστεύουσιν ἅπαντες ἀληθῆ, ἀλλὰ καὶ μείζων τῆς συνήθους, ἥς τὰ τεχνουργήματα οἱ πολλοὶ νομίζουσι γοητείαν καὶ ἀπάτην καὶ δόλον, ὡς τὰ τεχνουργήματα τῶν Ῥοδίων νομίζουσι γοητείαν. — ἄδολος τεμέθει] «ἀνευ δόλου καὶ γοητείας ἐστὶ· ἦτοι τὰ ἔργα ταύτης τῆς τέχνης οὐκ ἔστι γοητεία. Καὶ Θέριος οὕτως ἐξηγεῖ, ὡς φαίνεται.

— Στ. 100. κ. ἐξῆς] Ἦδη μεταβαίνει εἰς τὸν ἔτερον ἔπαινον τῆς Ῥόδου· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ μετάβα-

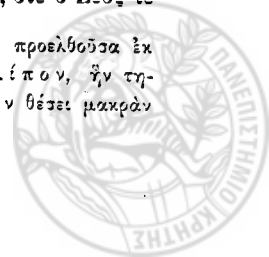

- Φαντί δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ 100
 ῥήσιες οὐπω, ὅτε
 Χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ ἀθάνατοι,
 Φανεράν ἐν πελάγει
 Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
 Ἄλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι. 105
 Σ. δ'. Κ. ιά.
 Ἄπεόντος δ' οὐτις ἔν-
 δειξεν λάχος Ἀελίου·
 Καί ῥά μιν χώρας ἀκλάρω-
 τον λίπον ἄγνον θεόν.
 Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ- 110
 λεν θέμεν· ἀλλὰ μιν οὐκ
 Εἶασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
 Εἶπέ τιν' αὐτὸς ὄραν ἔνδον θαλάσσης
 Αὐξομένην πεδόθεν
 Πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώ- 115
 ποισι, καὶ εὐφρονα μάλοισ.

σις φαίνεται φυσική καὶ ἀναγκαία· διότι εἶπεν ἀνωτέρω (στ. 71-74.) Ὁ Ἥλιος ἐνετείλατο τοῖς ἑαυτοῦ παισίν, καὶ (στ. 64.) εἶπε πόλιν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ διασαφηρίσῃ, ποίους λέγει παῖδας τοῦ Ἥλιου, καὶ διατί λέγει μίαν μόνην πόλιν, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἦσαν τρεῖς ἐν Ῥόδῳ πόλεις.

— 100-105. φαντί δὲ . . . κεκρύφθαι] «φασὶ δὲ λόγοι ἀνθρώπων ἐκ παλαιοῦ χρόνου ἀδόμενοι οὐπω φανεράν εἶναι τὴν Ῥόδον ἐν τῷ πελάγει τῷ θαλασσίῳ, ὅτε ὁ Ζεὺς τε

στ. 109. λίπον ὅτ' γραφή ἐν τινι χειρογρ. προελθοῦσα ἐκ διορθώσεως ἕνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλὰ ἡ γραφή λίπον, ἦν τηροῦσι τὸσαῦτα χειρογρ. παρέχει τὴν λήγουσαν πον θέτει μακρὰν ἕνεκα τοῦ ἀμεταβόλου ν.

καὶ οἱ θεοὶ οἱ ἄλλοι διεμοιρίζοντο ἑαυτοῖς τὴν γῆν· κεκρομμένην δὲ εἶναι τὴν νῆσον ἐν τοῖς βένθεσι τοῖς ἀλμυροῖς, ἦτοι ἐν τοῖς βαθέσι μυχοῖς τῆς ἀλμυρᾶς θαλάσσης». Π. Σ. — παλαιαὶ ῥήσεις] «οὐπῶ γὰρ τῶν ἱστοριογράφων ὄντων οἱ κατὰ καιροὺς ποιηταὶ παρὰ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι λογίων καὶ γεγηρακῶτων, οἷς ὁ χρόνος τὸ ἀκριβές τῆς γνώσεως ἐμαρτύρει, τὰς ἱστορίας κατακούοντες ἐμάνθανον». Π. Σ.

— Στ. 106-107. ἀπεόντος . . . Ἀελίου] «ἀπόντος δὲ τοῦ Ἥλιου, ἐν τῷ ὑπὸ γῆν δηλονότι ἡμισφαιρίῳ τὸν ἑαυτοῦ διανύοντος δρόμον οὐδὲ εἰς τῶν θεῶν ὑπέμνησεν, ὥστε καὶ αὐτῷ τοῦ κόσμου μερίδα γενέσθαι». Π. Σ. — ἔνδειξεν λάχος] «ὑπέμνησεν, ὥστε νὰ προσδιορισθῇ μερὶς τις τῆς γῆς καὶ πρὸς κλῆρον αὐτοῦ».

— Στ. 108-109. καὶ ῥά μιν . . . θεόν] «καὶ δὴ κατέλιπον αὐτὸν τὸν ἀγνὸν θεὸν ἀκλήρωτον, ἄμοιρον χώρας». Π. Σ. — ἀγνόν] «οὐχ' ὅτι καθ' ἑαυτὸν ἀγνός ἐστι, ἀλλ' ὅτι τοῖς ἑαυτοῦ ἀκτίσιν ἀγνίζειν δύναται». Π. Σ.

— Στ. 110-111. μνασθέντι . . . οὐκ εἴασεν] ἐπανελθόντος δὲ τοῦ Ἥλιου ἐκ τῆς περιουσίας καὶ ὑπομνήσαντος τὸν Δία, ὅτι αὐτὸς ἔμεινεν ἀκλήρωτος, ὁ Ζεὺς ἔμελλε νὰ ποιήσῃ ἀνακλήρωσιν· ἀλλ' οὐκ' εἴασεν ὁ Ἥλιος αὐτὸν τοῦτο ποιῆσαι». — ἄμπαλον] νέον μερισμὸν τῆς γῆς καὶ νέαν κλήρωσιν· «ἀνακλήρωσιν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. η. 171,) Κλήρω νῦν πεπάλχθε». Π. Σ.

— 112- 116. ἐπεὶ πολιᾶς . . . μάλοις] «ἐπεὶ εἶπεν ὄραν αὐτὸς ἔνδον τῆς θαλάσσης τῆς λευκῆς τινα γῆν παραυξομένην καὶ ἐγειρομένην ἐκ τοῦ πέδου τοῦ πυθμένος αὐτῆς τῆς θαλάσσης, ἣτις πολυειδῶς καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους τρέφειν δυνήσεται καὶ πρὸς πάντα τὰ ζῶα εὐβοτος καὶ εὐφρων ἔσεται». Π. Σ. — πολύβοσκον] «ἐν ἴσῳ τῷ Ὀμηρικῷ (Ἰλ. γ'. 265.) Πουλυβότειραν». Π. Σ. — εὐφρονα μάλοις] «γλυκειαν τοῖς προβάτοις· συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ζώοις». Π. Σ.

ἸΑ. δ'. Κ. ια.

Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
 Χρυσάμπουκα μὲν Λάχεσιν
 Χείρας ἀνατείνειν, θεῶν δ' ὄρ-
 κων μέγαν μὴ παρφάμεν, 120
 Ἄλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι,
 Φασγόν ἐς αἰθέρα μὲν

— Στ. 117-124. Ἐκέλευσε δὲ ἕσσεσθαι] «Ταύ-
 την λοιπὸν τὴν γῆν ἤτησεν ὁ Ἥλιος, ἀφ' οὗ ἐξέλεθη τῆς
 θαλάσσης, νὰ νεύσῃ νὰ ἀνήσωσιν οἱ θεοὶ ἑαυτῶν· ἤτησε
 δὲ νὰ παραχωρήσωσιν αὐτῶν οἱ θεοὶ τὴν νῆσον δι' ὄρκου
 μὲν αὐτῶν, διὰ τῆς ἐπιχειροτονήσεως δὲ καὶ ἐπικυρώσεως
 τῶν Μοιρῶν». — χρυσάμπουκα] «ἄμπουξ κόσμος ἐπιτι-
 θέμενος ταῖς γυναικῶν κεφαλαῖς, οὗ καὶ Ὀμηρος (Ἰλ.
 γ. 469) μνημονεύει. Ἀμπουκα κεκρύφαλόν τ' ἦ δὲ
 πλεκτητὴν ἀναδέσμη». Π. Σ. — Λάχεσιν] συνεκδοχικῶς
 ἀντὶ Μοίρας· «πιθανῶς δὲ τὴν Λάχεσιν, ἐπεὶ περὶ κλήρου ὁ
 λόγος. Λάχεσις δὲ μία τῶν Μοιρῶν καλεῖται, τριῶν δὲ οὐσῶν
 τῶν πατρῶν Ἡσίοδος (Θεογ. 218) μνημονεύει Κλωθὴ
 τε Λάχεσις καὶ Ἄτροπος. Ἔστι δὲ τὰ ὀνό-
 ματα αὐτῶν πεποιημένα, καὶ ἡ μὲν Κλωθὴ παρὰ τὸ
 συγκλώθειν τὰ ἀνθρώπινα, ἡ δὲ Λάχεσις παρὰ τὴν κλή-
 ρωσιν τὴν παιᾶν, ἣν ἕκαστος γεγονῶς κεκλήρωται, ἡ δὲ
 τρίτη Ἄτροπος παρὰ τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς μοιριδίου ἀνάγ-
 κης». Π. Σ. — χείρας ἀνατείνειν] Ὁ Ἥλιος ἐκέλευσε
 παραχρῆμα τὰς Μοίρας νὰ ἐπικυρώσωσι διὰ τῆς ἀνατάσεως
 τῶν χειρῶν τοὺς ὄρκους τῶν θεῶν· ὡς χειροτονεῖ ὁ
 λαὸς τὰς γνώμας ἐν ταῖς ἐκκλησίαις «Ἀρίσταρχος ἐξηγεῖ.
 Ἐκέλευσε δὲ ὁ Ἥλιος παραχρῆμα τὴν μὲν Μοῖραν Λάχεσιν

στ. 124. ἕσσεσθαι ἡ κοινὴ γραφή· ἀντικατέστη δὲ ἐκ-
 τινος χειρογράφου ἡ γραφή ἕσσεσθαι· ἕνεκα τοῦ μέτρου.

ἐπιχειροτονήσαι τῷ λόγῳ, τοὺς δὲ θεοὺς ὁμόσαι μηδένα παρερεῖν μηδὲ παραπείσαι τὸν Δία περὶ τῆς μελλούσης φαίνεσθαι χώρας». Π. Σ. Ἐπειδὴ ὅτε γέννᾶται ὁ ἄνθρωπος, αἱ Μοῖραι προσδιορίζουσι τὰ μέλλοντα ἕσσεσθαι αὐτῷ· διὰ τοῦτο ὁ Ἥλιος κελεύει αὐτὰς νὰ ἐπικυρώσωσι τὸν περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ κτήσεως τῆς Ῥόδου ὄρκον τῶν θεῶν· τρόπον τινὰ ὡς εἰ ἡ Ῥόδος ἄνθρωπος ἐγενᾶτο· ἔτι δὲ καὶ διότι αἱ Μοῖραι καταδιώκουσι τὰς τῶν θεῶν παραβάσεις, αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραίβασιας ἐφέπουσαι. Οὐδέποτε λήγουσι (Ἡσιόδ. Θεογ. 220). — θεῶν . . . ὄρκον] ἐνταῦθα ἐγένετο ζεῦγμα· διότι ἡ τελεία ἔννοιά ἐστιν οὕτως «ἐκέλευσεν ὁ Ἥλιος μέγαν ὄρκον θεῶν γενέσθαι»· οὕτω καὶ οἱ Π. Σ. συντάσσουσιν, οἵτινες ὁρθότατα κατενόησαν τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρίου. Μέγας ὄρκος θεῶν ἐστὶ τὸ ἠμύνειν αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς) εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στύγος (Ὀμ. Ἰλ. σ. 37.) ἢ τὸ ἠμύνειν τοὺς θεοὺς εἰς αὐτὴν τὴν Στύγα καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ὕδωρ αὐτῆς (Ἡσιόδ. Θεογ. 400). Παρεκάλεισε λοιπὸν ὁ Ἥλιος τοὺς θεοὺς νὰ ὁμόσωσιν εἰς τὴν Στύγα, ὅς ὄρκος ἐστὶ μέγας ὄρκος αὐτῶν. Πόσον κακῶς οἱ νεώτεροι ἐνόησαν ἐξηγουντες, ὅτι ὁ Ἥλιος ἐκέλευσε τὴν Λάχεσιν νὰ ὁμόσῃ. Αἱ Μοῖραι οὐχ ὀρκίζονται ἀλλὰ ἀποφασίζουσι μόνον· τὰ δὲ αὐταῖς δόξαντα οὕτως ἀναγκαῖά εἰσιν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς ὑφαίλει νὰ ὑπακούσῃ. — μὴ παρφάμεν ἀλλὰ νεῦσαι] Ἰποκείμενον τῶν ἀπαρεμφάτων ἐστὶν οὗ τὴν Λάχεσιν, ὡς κακῶς οἱ νεώτεροι ἐξέλαβον, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς. Τὶ λοιπὸν ἐκέλευσεν ὁ Ἥλιος τοὺς θεοὺς νὰ ὁμόσωσιν, μηδένα παρφάμεν, ἀλλὰ νεῦσαι, ἤτοι μηδεὶς αὐτῶν (τῶν θεῶν) παρφάμεν, νὰ παραπέσῃ τὸν Δία, ἀλλὰ νεῦσαι, νὰ κατανεύσῃ σὺν αὐτῷ. Τὸ ἀντικείμενον τοῦ παρφάμεν ληπτέον ἐκ τοῦ ἐπομένου σὺν παιδὶ Κρόνου· «ὁμόσαι τοὺς θεοὺς μὴ παρφάμεν, ἤγγουν μὴ ἄλλο τι βουλευσασθαι αὐτοὺς, ἀλλὰ σὺν τῷ παιδὶ τοῦ Κρόνου τῷ Διὶ κατανεῦσαι εἰς τὸν ἀέρα

Πεμφθεῖσαν ἑᾶ κεφαλᾷ

Ἐξοπῖσω γέρας ἔσσεσθαι· τελευτά-
σαν δὲ λόγων κορυφαί

125

Ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι.

Βλάστε μὲν ἐξ ἀλὸς ὕγρᾶς

Ἐ. δ'. Κ. γ'.

Νᾶσος ἔχει τέ μιν ὀ-

ξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,

Πῶρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.

130

Ἐνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεῖς,

Τέκεν ἑπτὰ, σοφώ-

τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων

Ἀνδρῶν παραδεξαμένους,

Παῖδας ὧν εἷς μὲν Κάμειρον,

135

Πρεσβύτατόν τε Ἴα-

ἀναδοθεῖσαν αὐτὴν τὴν νῆσον γέρας ἔσσεσθαι αὐτῷ τῷ
Ἥλίῳ». Π. Σ. — Δύσκολον τὸ χωρίον διὰ δύο αἰτία·
πρῶτον διότι αἱ ἔννοιαι ἐτέθησαν πρωθυστερώς, δεῖον νὰ
τεθῶσιν ὁδῶς «ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα θεῶν μὲν ὄρκον μέγαν
(γενέσθαι) μὴ παρφάμεν ἀλλὰ . . . ἔσσεσθαι, χρυσάμ-
πυκα δὲ Λάχεσιν χεῖρας ἀνατείνειν»· ἦτοι «εὐθύς δὲ ὁ
Ἥλιος διέταξε τὸν μέγαν ὄρκον τῶν Θεῶν (νὰ ὀρκι-
σθῶσιν οἱ Θεοὶ τὸν μέγαν ὄρκον, ἦτοι εἰς τὸ ὕδωρ τῆς
Στυγῆς, τί νὰ ὀρκισθῶσιν;) ὅτι δὲν θὰ παραπέσωσι τὸν
Δία ἀλλὰ θὰ κατανεύσωσι σὺν αὐτῷ ἢ Ῥόδος, ἀφοῦ
ἐξέλιθῃ τῆς θαλάσσης, νὰ ἡ γέρας αὐτῷ· τὴν δὲ Λάχεσιν
(τὰς Μοίρας) ἐκέλευσε νὰ ἀνατείνωσι τὰς χεῖρας· ἦτοι
νὰ ἐπιχειροτονήσωσι καὶ ἐπικυρώσωσι τὸν ὄρκον τοῦτον
τῶν Θεῶν». Τὸ δεύτερον αἴτιον τῆς δυσκολίας τοῦ χωρίου
ἐστὶ τὸ ζευγμα· διότι ταῖς λέξεσιν «ἐκέλευσεν ὄρκον»

συζευγνύεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ «γενέσθαι»: διότι εἰ ἐτίθετο τὸ «γενέσθαι», εὐκολώτατα κατενοεῖτο τὸ ὑποκείμενον ταῦ μὴ παρφάμεν καὶ νεῦσαι, ὅτι ἦν «τοὺς θεοὺς». — νεῦσαι] ἡ λέξις αὕτη ἀρμόζει ἐκείνη τῇ ὑποσχέσει τοῦ Διὸς περὶ τῆς ἐκτελέσεως, περὶ ἧς οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία· εἰ δ' ἄγε τοικεφαλή κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθῆς. Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον τέκμωρ. (Ὁμ. Ἰλ. α. 524). — μιν] αὐτὴν τὴν νῆσον. — ἔσεσθαι γέρας ἑᾶ κεφαλᾷ] «ὅτι ἡ νῆσος θὰ εἶναι γέρας τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ» ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τοῦ στεφάνου. — ἐξοπίσω] «εἰς τὸ ἐπίον, εἰς τὸ μετὰ ταῦτα». Π. Σ.

— Στ. 125-126. τελεύτασαν . . . πετοῖσαι] «οἱ δὲ λόγοι οὗτοι τοῦ τε Ἥλιου περὶ τῆς ἀνοψώσεως τῆς Ῥόδου ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ οἱ ὄρκοι τῶν θεῶν ἐπληρώθησαν» — κορυφαὶ λόγων τελεύτασαν] «καθ' ὁλοκληρίαν οἱ λόγοι ἐτελείωσαν». Κορυφαὶ λόγων ἐστὶ τὸ σύνολον τῶν λόγων. — πετοῖσαι πεσοῦσαι· πετοῖσαι ἐν ἀλαθείᾳ, ἐπαληθευθεῖσαι.

— Στ. 131-134. ἔνθα Ῥόδῳ . . . παραδεξαμέ-
 μένους παῖδας] «ἐν ἡ νήσῳ τῇ νόμφῃ Ῥόδῳ μυχθεῖς
 ποτε ὁ Ἥλιος ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας τοὺς σοφωτάτους
 γενομένους ἐπὶ τοῦ χρόνου τῶν προτέρων ἀνθρώπων· εἰς
 δὲ οἱ Ἥλιου ἑπτὰ παῖδες οὗτοι. Κέρκαφος, Ἀκτίς, Μα-
 καρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαέθων, ὁ νεώτατος Ὀχίμος»
 Π. Σ. — παραδεξαμένους σοφώτατα νοήματα] παρὰ τῆς
 Ἀθηναῖς, ὡς ἔφη ἀνωτέρω στ. 92. Ὅρα καὶ Διόδωρ. Ε'.
 55 καὶ 57. Ἐπ' αὐτῶν λοιπὸν τῶν ἑπτὰ υἱῶν τοῦ Ἥ-
 λίου ἐγεννήθη ἡ Ἀθηναῖα κατὰ Πίνδαρον, ὅτε ἡ Ῥόδος
 ἦν συνοικημένη εἰς μίαν ἔτι πόλιν.

— Στ. 135-137. ὦν εἰς μὲν . . . Λίνδον τ']
 «τούτων τῶν ἑπτὰ παιδῶν τῶν προειρημένων εἰς ὁ Κέρ-
 καφος ἐκ Κυδίππης τῆς Ὀχίμου θυγατρὸς ἐγέννησε τρεῖς

λυσον ἔτεκεν. Λίνδον τ' ἀπάτερθε δ' ἔχον,
 Διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
 σάμενοι πατρῶϊαν,
 Ἄστέων μοῖραν κέκληνται δέ σφιν ἔδραι. 140

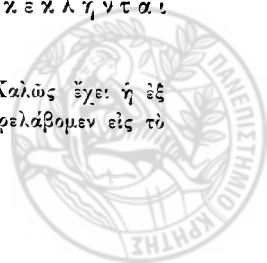
Σ. ἐ. Κ. ιά.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς
 Οἰκτρᾶς γλυκὸν Τλαπαλέμφ
 Ἴσταται Τιρονθίων ἀρ-
 χαγέτα, ὥσπερ θεῶ,
 Μάλων τε κνισσάεσσα πομπᾶ. 145
 Καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις.
 Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
 Ἔστεφανώσατο δῖς· κλεινᾶ τ' ἐν Ἴσθμῶ
 Τετράκις εὐτυχέων.

υἱός, ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Πίνδαρος ἐξέθετο Κάμειρον, Λίνδον, Ἰάλυσον τῶν δύο πρεσβύτερον· ὥστε εἶναι τούτους υἱωνούς καὶ οὐ παῖδας Ἡλίου». Π. Σ.

— Στ. 137-140. ἀπάτερθε δ' ἔδραι] «διανειμάμενοι δὲ οὗτοι εἰς τρία τὴν πατρικὴν αὐτῶν γῆν ἕκαστος χωρὶς εἶχον πόλιν· αἱ δὲ τρεῖς αὐταὶ πόλεις ἕκαστη ἐκ τοῦ ὀνόματος ἕκαστου ἐκλήθησαν». — γαῖαν διαδασάμενοι πατρῶϊαν] «τὴν πατρῶϊαν γῆν, αὐτὴν τὴν νῆσον εἰς τρεῖς νεμιάμενοι». Π. Σ. — ἀπάτερθε εἶχον μοῖραν ἄστέων] «ἕκαστος εἶχε χωριστὰ ἐν μέρος τῶν τριῶν πόλεων, ἦτοι μίαν πόλιν ἕκαστος εἶχεν» — κέκληνται δέ σφιν ἔδραι] Δύο σημασίαι συντηρήθησαν ἐν τῇ λέξει· κέκληνται

στ. 147. ἄνθεσι·ν ἢ κοινῇ γραφῇ. Καλῶς ἔχει· ἢ ἐξ εἰκασίας διόρθωσις ἄνθεσι. ἦν καὶ ἡμεῖς παρελάβομεν εἰς τὸ κεῖμενον.

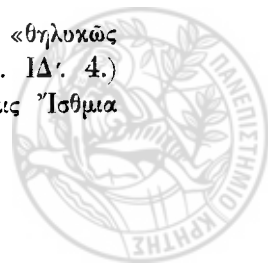

οὕτως «τὰ δὲ ἄσθη ταῦτά ἐστιν αὐτοῖς ἔδραι, καὶ κέ-
κλιγνται ἐξ αὐτῶν, ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν».

— Στ. 141-146. τόθι . . . ἀέθλοισι] Μετὰ πόσης
φιλοτεχνίας ἐπανέρχεται εἰς τὸν πρόγονον τοῦ Διαγόρου
τὸν Τληπόλεμον· «ἐνταῦθα ἴσταται οἰκτρᾶς συμφορᾶς γλυ-
κειᾶ ἀπαλλαγὴ τῇ Τληπολέμῳ θυομένων αὐτῷ ὡς θεῶ
προβάτων καὶ ἀγῶνων τελομένων». — τόθι] ἐν Ῥόδῳ.
— συμφορᾶς] λύπης καὶ μύσους, ἃ ἔσχεν ἐκ τοῦ φόνου
τοῦ Λικουμνίου, καὶ ὧν λυτήριον ἤτησε παρὰ τοῦ μαν-
τείου τοῦ Ἀπόλλωνος. — ἴσταται] ὡς ἀνδρίας πομπῇ
μήλων καὶ κρίσις ἀντὶ τοῦ «τελεῖται πομπῇ κ. τ. λ.». —
Τιρυνθίων ἀρχαγέτα] τῇ ποτε βασιλεῖ τῶν Τιρυνθίων.
— μάλων τε . . . ἀέθλοισι] ἔστι δὲ τὸ λυτήριον πομπῇ,
ἣτοι ἑορτῇ, ἐν ἣ θύονται αὐτῷ πρόβατα, καὶ κρίσις ἐπ’
ἀγῶσιν. — κρίσις ἀμφ’ ἀέθλοισι] «κρίσις περὶ τῶν ἀρι-
στευσάντων ἐν τοῖς ἀγῶσιν»· τὸ ἀπλούστερον «κρίσις ἀέ-
θλων» (Ολ. Γ΄. 37.)· ἐνταῦθα δὲ συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ
ἀ γ ῶ ν ε ς· «ἐτελεῖτο γὰρ αὐτῷ ἀγὼν τὰ Τληπολέμεια,
ὁ δὲ νικήσας αὐτὰ λεύκην ἐλάβανε στέφανον. Ἱστορία·
ὅτε οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν, ἦν καὶ Τλη-
πόλεμος οὗτος μετὰ Ῥοδίων ἀποθανόντος οὖν ἐκεῖ ἦγα-
γον τὰ ὅσῃ αὐτοῦ εἰς Ῥόδον ὡς οἰκιστοῦ ταύτης, καὶ
ναὸν αὐτοῦ ποιήσαντες πανήγυριν κατ’ ἐνιαυτὸν ἄγουσι.
τὰ λεγόμενα Τληπολέμεια· ἔστι δὲ τὸ τῶν ἀγῶνων ἄθλον
λεύκινος στέφανος, ὃν δις ἔσχε Διαγόρας νικήσας». Π. Σ.
Ἐφρονεῦθη δὲ ἐν Τροίᾳ ὁ Τληπόλεμος ὑπὸ Σαρπηδόνοιο
(Ὁμ. Ιλ. Ε. 658.)

— Στ. 147. τῶν ἄνθεσι] τούτων τῶν Τληπολε-
μείων ἀγῶνων τοῖς στεφάνοις.

— Στ. 148-149. κλεινᾶ . . . εὐτυχέων] «θηλυκῶς
τὴν Ἰσθμὸν φησιν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (Ὀλ. ΙΔ΄. 4.)
τὴν Ὀρχομενὸν λέγει δὲ τὸν Διαγόραν τετράκις Ἰσθμια
νενικηκότα στεφανώσασθαι». Π. Σ.

Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα,
Καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθήναις.

Ἄ. ε. Κ. ιά.

Ὅ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔ-
γνω μιν· τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ

Ἔργα καὶ Θήβαις ἀγῶνές

Τ' ἔννομοι Βοιωτοί·

Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-

θ' ἐξάκις ἐν Μεγάροι-

σίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα

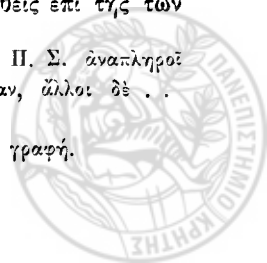
— Στ. 150. Νεμέα . . . ἐπ' ἄλλα] «νικῶν καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ . . . ἄλλην ἐπ' ἄλλη (στεφανηφορίαν δηλονότι), τουτέστι διττὰς στεφανηφορίας ἐστεφανώσατο». Π. Σ.

— Στ. 151. κρανααῖς ἐν Ἀθήναις] «τὴν ὄλην Ἀττικὴν Ἀθήνας προσηγόρευσεν, εἴη δ' ἂν ἦτοι τὰ Παναθήναια νενικηκώς, ἢ τὰ Ἡράκλεια ἢ τὰ Ἐλευσίνια· ἀδήλως γὰρ ἐξενήνοχεν ὁ Πίνδαρος· διὰ δὲ τὸ εἶναι τὴν Ἀττικὴν λεπτόγειον καὶ κατάξηρον τὸ κρανααῖς εἶπεν». Π. Σ.

— Στ. 152. ὅ, τ' ἐν Ἄργει . . . ἔγνω μιν] «καὶ ὁ χαλκός, τουτέστιν ἡ ἀσπίς ἢ χαλκὴ ἢ διδομένη ἐν Ἄργει ἔπαθλον τῷ νενικηκῷτα ἔγνω αὐτόν, ἀντὶ τοῦ ἐδειξιώσατο αὐτόν νενικηκῷτα· τελεῖται γὰρ κατὰ τὸ Ἄργος τὰ Ἡραῖα, ἃ καὶ ἑκατόμβαια καλεῖται παρὰ τὸ ἑκατὸν βοῦς θύεσθαι τῇ θεῷ, οὗς νόμος κρεανομείσθαι πᾶσι τοῖς πολίταις· τὸ δὲ ἔπαθλον ἀσπίς χαλκῆ, ὃ δὲ στέφανος ἐκ μυρσίνης. Ἀρχῆνος Ἀργείων γενόμενος βασιλεὺς, ὅς καὶ ἀγῶνα πρῶτος συνεστήσατο, ταχθεὶς ἐπὶ τῆς τῶν

στ. 150. ἄλλαν ἐπ' ἄλλα. Ὅ μὲν Π. Σ. ἀναπληροῖ «ἄλλαν ἐπ' ἄλλη νίκη»· ἄλλοι δὲ . . . ἡμέραν, ἄλλοι δὲ . . . τύχην.

στ. 157-158. Μεγάροι· σί τ' ἢ κοινὴ γραφή.

ὄπλων κατασκευῆς ἀπὸ τούτων καὶ τὴν τῶν ἄθλων δόσιν ἐποιήσατο». Π. Σ.

— Στ. 153-157. τὰ τ' Ἀρκαδία . . . ἐξάκις] ἐν ἐκάστη χώρᾳ ἅπαξ νικήσας ἐξ οὐσῶν τῶν χωρῶν ἐξάκις ἐνίκησεν. — τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ Θήβαις ἔργα] ἔγνω μιν. Λέγει τὰ ἔργα, «ἐπειδὴ οἱ αὐτόθι νικῶντες σκεύεσι τιμῶνται· ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Λύκαια τῷ Λυκαίῳ Διὶ ἀνακείμενος· οἱ δὲ Ἀρκαῖδες τιμῶντες σκεύεσι χαλκοῖς ἐτίμων τοὺς νικῶντας. Ἐν δὲ Θήβαις τὰ Ἡράκλεια καὶ Ἰολαῖα ἐτελεῖτο· ἐδίδοτο δὲ τῷ νικήσαντι τρίπους χαλκοῦς». Π. Σ. — ἀγῶνες . . . Βοιωτίαι] «καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ οἱ εὐνόμοι, οἱ κατὰ τοὺς νόμους τελούμενοι. Ἐτελοῦντο δὲ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπιαῖς τὰ Ἐρώτια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια, ἐν δὲ Λεβαδίᾳ τὰ Τριφώνια, ἐν δὲ Ὠρωπῷ τὰ Ἀμφιαράϊα». Π. Σ. — Αἴγινα Πελλάνα τε] «ἔγνω τὸν Διαγόραν, ἕτερον Πελλήνη καὶ ἡ Αἴγινα· τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλούμενος Θεοξένια, τινὲς δὲ, καὶ τὰ Ἑρμαῖα· τὸ δὲ ἄθλον ἐστὶ χλαῖνα· ἐν δὲ Αἰγίνῃ τὰ Αἰάκεια, ὧν τὸ ἄθλον ἐστὶ κρατῆρ· ἐστὶ δὲ καὶ Ἀμφορίτης ἀγὼν, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς Ἰάμβοις». Π. Σ. — ἐξάκις] οἱ Π. Σ. φαίνονται ὅτι συνάπτουσι τὴν λέξιν ταύτην μόνον τῷ Αἴγινα Πελλάνα τε ἀλλὰ κρείττον ἐστὶ νὰ συναφθῇ ἀπάσαις ταῖς ἐξ λεχθείσαις πόλεσιν.

— Στ. 157-159. ἐν Μεγάροισιν . . . λόγον] καὶ ἐν Μεγάροις ἡ λιθίνη στήλη, ἐν ἣ ἔγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τοῖς αὐτόθι γινομένοις ἀγῶσι νικητῶν, τὸ ὄνομα τοῦ Διαγόρου ἀεὶ ἀναφέρει· πλειστάκις γὰρ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ νενίκηκε. «Κατὰ τὰ Μέγαρα ἔθος ἐστὶ τῶν νικηφόρων τὰ ὀνόματα λίθοις ἐγκολάπτεσθαι. Ἐτελοῦντο δὲ ἐν Μεγάροις τὰ Διόκλεια καὶ Πύθεια (εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος) καὶ Νέμεα (εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος) καὶ Ἀλκαθῶια». Π. Σ. — λιθίνα φάφος] ἡ ψῆφος τῶν περὶ

Ψάφος ἔχει λόγον. Ἄλλ' ὦ Ζεῷ πάτερ νό-
τοισιν Ἄταβυρίου 160

Μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου

• Τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,
Ἐ. ε. Κ. ιγ'.

Ἄνδρα τε, πῶξ ἀρετὰν

Εὐρόντα· δίδου τέ σί αἰδοίαν χάριν,

Καὶ πᾶς ἀστῶν, καὶ ποτὶ ξεί- 165
νων ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν

Ἄδῶν εὐθυπορεῖ,

Σάφα δαεῖς, ἄτε οἱ πατέρων

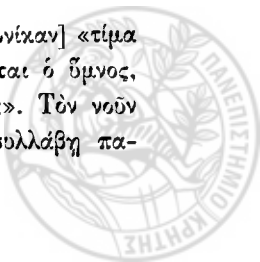
Ἄρθαι φρένες ἐξ ἀγαθῶν

Ἄχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν 170

τῆς νίκης κριτῶν καὶ συνεκδοχικῶς ἢ κρίσις, ἢ ἀπόφασις. ἦτοι τὸ ψήφισμα αὐτῶν, καλεῖ δὲ αὐτὴν λιθίνην· διότι ἦν ἐγκεκολαμμένη λίθῳ, στήλῃ. Ὁ δὲ ἐνικός ἐστὶν ἀντὶ πληθυντικοῦ, ἀντὶ αἱ λίθιναι ψήφοι. — οὐχ' ἕτερον λόγον ἔχει· «ἔχει δὲ ἡ στήλη καὶ ἄλλων τινῶν ἀγωνιστῶν ὀνόματα· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τοῦτό φησι». Π. Σ. Τὴν ἐν Πυθῶνι νίκην οὐκ ἀναφέρει ἐνταῦθα, μνείαν αὐτῆς ποιησάμενος ἐν ἀρχῇ στ. 16 καὶ 31.

— Στ. 160. νότοισιν . . . Μεδέων] «βασιλεύων τοῦ ὕρου Ἄταβυρίου». «Ἄταβύριον ὕρος Ῥόδου, ἐξ' οὗ καὶ Ἄταβύριος Ζεὺς· εἰσὶ δὲ καὶ χαλκοῖ βόες ἐπὶ τοῦ ὕρου, οἵτινες ὅταν μέλλῃ τι τῇ πόλει γίγνεσθαι κακόν, μυκῶνται. Ἔφη δὲ ὁ ποιητὴς νότοισιν ἀλλάξας πτώσιν ἀντὶ νότων». Π. Σ.

— Στ. 161-162. τίμα . . . Ὀλυμπιονίκαν] «τίμα μὲν τὸν νόμον, καθ' ὃν διατίθεται καὶ συντίθεται ὁ ὕμνος, καὶ ὃς ὀρίζεται ἐκ τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης». Τὸν νοῦν τοῦ τεθμῶς Ὀλυμπιονίκης δύναται τις νὰ συλλάβῃ πα-

ραβάλλον πρὸς τὸ χωρίον (Ὁλ. Α΄. 13-14). Ὁ θεὸς ὁ πολύφατος κ. τ. λ. καὶ πρὸς τὸ χωρίον (Ὁλ. Γ. 16-17) τὰς ἄπο θεύμοροι κ. τ. λ.

— Στ. 63. ἄνδρα τε . . . εὐρόντα] «καὶ τὸν ἄνδρα τὸν εὐρόντα ἀρετῆν, εὐφρημίαν ἕνεκα ἀρετῆς, πῶς, τουτέστι διὰ τῆς ἐν πυγμαῖ νίκης». Π. Σ.

— Στ. 164-165. δίδοι τέ . . . ποτὶ ξείνων] «δίδου τε αὐτῷ τιμὴν αἰδεσίμου χάριτος καὶ παρὰ τῶν πολιτῶν καὶ παρὰ τῶν ξένων». Π. Σ. -- αἰδοίαν χάριν] «χάριν, ἧς ἕνεκα καὶ πολῖται καὶ ξένοι νὰ αἰδῶνται αὐτὸν, καὶ οἱ μὲν πολῖται νὰ μὴ φθονῶσι τὴν δόξαν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, οἱ δὲ ξένοι νὰ μὴ διαβάλλωσι πρὸς τοὺς πολίτας (παράβαλε πρὸς στ. 173 μέχρι τέλους: ὅρα καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις.)

— Στ. 168-170. σάφα δασεῖς . . . ἔχραον] «σαφῶς καταμαθὼν καὶ παιδευθεῖς, ὅσα ἐδίδαξαν αὐτὸν ὄρθαι φρένες ἀγαθῶν πατέρων». — ὄρθαι] «ἀληθεῖς, δίκαιαι φρένες». Π. Σ. — ἐξ] «σύνναπτε μετὰ τοῦ ἔχραον ἐξέχραον τουτέστι ἐχρησμοδύτου, παρήνουν αὐτῷ». Π. Σ. Ἄγνοῶ πῶς ἀρέσκει τοῖς Π. Σ. συντάσσειν «δίδοι, ὦ Ζεῦ, δασεῖς», ἐν ᾧ καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ σύνταξις κρείσσων ἂν εἴη «ὁ Διαγόρας ὁδὸν εὐθυπορεῖ δασεῖς».

— Στ. 170-173. μὴ κρύπτε . . . καὶ πόλις] «μὴ ἔα ἐν ἀδοξίᾳ κρυβῆναι, ὦ Ζεῦ, διαφύλαττε αἰεὶ ἐν εὐδοξίᾳ τὸν Διαγόραν καὶ τοὺς ἐκγόνους αὐτοῦ ὄντα κοινὸν σπέρμα ἀπὸ τοῦ Καλλιόνακτος τοῖς Ἐρατιδαῖς· διότι ἐκ τῶν νικῶν πανηγυρίζει μὲν καὶ εὐφραίνεται καὶ ἡ πόλις σὺν αὐτῷ, ἀλλὰ ἐν μιᾷ μοίρᾳ χρόνου κ. τ. λ. — κοινὸν] κακῶς οἱ Π. Σ. ἐξηγοῦσι «τὸ κοινόν, τουτέστι τὸ φανερόν καὶ ἔνδοξον πᾶσι καὶ ὠφέλιμον». Ἡ λέξις κεῖται ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ· ἦτοι ὁ Διαγόρας ἐστὶ σπέρμα κοινὸν σὺν χαρίτεσσιν Ἐρατιδῶν, ὅπερ ἐστὶ σὺν Ἐρατιδαῖς· τοῦτο δὲ πάλιν ἴσον τῷ «τὸ σπέρμα, ἐξ οὗ ὁ Διαγόρας, ἐστὶ κοινόν καὶ τοῖς Ἐρα-

Σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνου-

κτος Ἐρατιδῶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει
Θαλίας καὶ πόλις. ἐν

Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,

Ἄλλοτ' ἄλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὔραι. 175

ταΐδαις». Τὸ δὲ σπέρμα ἐξ οὗ ὁ Διαγόρας, ἐστὶ ἀπὸ Καλλιάνου. ἄρα καὶ οἱ Ἐρατίδαι ἀπὸ Καλλιάνου. «πρόγονος γὰρ τοῦ νικηφόρου ἔνδοξος οὗτος ὁ Καλλιάνου». Π. Σ. Ἐκ τῆς παραδόσεως ταύτης τῶν Π. Σ. ἐρμηνεύεται ἄριστα τὸ χωρίον. Ἡ δὲ ἐρμηνεία, ἣν πρῶτος ὁ Heynius ἐποιήσατο, ὅτι ὁ ποιητὴς εὐχεται ἐν τῷ ἐπιλόγῳ ὑπὲρ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐκγόνων τῆς θυγατρὸς τοῦ Διαγόρου Καλλιπατεΐρας ἢ Ἀριστοπατεΐρας καὶ συζύγου αὐτῆς Καλλιάνου, τοῦ παρὰ Πausanias (465) ἀναφερομένου· ἡ ἐρμηνεία, λέγω, αὕτη ἐστὶν ὅπως ἀπαράδεκτος· διότι καὶ ἐὰν ὑποθεθῆ, ὅτι ὁ ποιητὴς καταλείπει τὸν Ἥρωα τοῦ ποιήματος ἐν τῷ ἐπιλόγῳ καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν θυγατέρα· διότι τὴν νεόγαμος καὶ πάλιν ἢ μετάβασις ψυχρὰ καὶ ἀφιλόκαλός ἐστιν. Ὅθεν ἢ παράδοσις τῶν Π. Σ. ὅτι ὁ Καλλιάνου οὗτος ἦν πρόγονος τοῦ νικηφόρου, φαίνεται ἀληθής· διότι ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται ἀρίστη ἐξήγησις τοῦ χωρίου. Τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐξηγήσεως τοῦ Heynii καταφαίνεται ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων «ἔχει θαλίας καὶ ἐξῆς»· διότι ταῦτα σαφῶς οὐχ ἀρμόζουσι τῷ Καλλιάνου, τῷ γαμβρῷ τοῦ Διαγόρου, ἀλλὰ αὐτῷ τῷ Διαγόρᾳ. Ἄστοπον δ' ἂν εἶη νὰ νομίση τις, ὅτι ἐν τούτοις λέγεται τὸ αἷτιον, δι' ὃ εὐχεται ὁ ποιητὴς ὑπὲρ τῶν ἐκγόνων τοῦ γαμβροῦ τοῦ Διαγόρου. — Ἐρατιδῶν . . . χαρίτεσσιν] «σπέρμα ἀπὸ Καλλιάνου κοινὸν μετὰ τῶν χαρίτων τῶν Ἐρατιδῶν»· σὺν χάρισιν Ἐρατιδῶν ἐν διὰ δυοῖν ἀντὶ τοῦ «σὺν τοῖς κεχαριτωμένοις Ἐρατίδαις». Οἱ Ἐρατίδαι ἦσαν

φυλή ἢ φρατρία ἀπὸ ἐνδόξου τινὸς τῶν προγόνων τοῦ Διαγόρου Ἐράτου, καὶ αὐτοῦ ἀπὸ Καλλιάνακτος καταγομένου. — ἔχει . . . πόλις] «διότι ἔχει μὲν καὶ ἡ πόλις εὐωχίας καὶ εὐφροσύνας ἐκ τῆς νίκης αὐτοῦ». Ὅσοι στίζοντες οὕτως. Καλλιάνακτος Ἐρατιδῶν τοι σὺν χαρίτεσσι ν ἔχει . . . πόλις· οὗτοι μικρὰν προσοχὴν ἔσχον ταῖς λέξεσι κοινὸν σπέρμα. Ἡ πρότασις αὕτη ἐστὶν ἀντιθετικὴ πρὸς τὴν ἐπομένην· καὶ πρὸς ἔμφασιν τῆς ἀντιθέσεως μείζονα ἀναπλήρωσον ἔχει μὲν. Αἰτιολογοῦσι δὲ ἀμφότεραι τὴν εὐχὴν, ἣν ποιεῖται πρὸς τὸν Δία νὰ μὴ κρύπτῃ, ἧτοι νὰ διαφυλάττῃ αἰεὶ ἐνδοξὸν τὸ ἐκ τοιούτων προγόνων σπέρμα.

— Στ. 174-175. Ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ . . . αὔραι] «ἀλλὰ ἐν μιᾷ στιγμῇ χρόνου μεταβάλλονται τὰ πνεύματα τῶν πολιτῶν, καὶ ἐν ᾧ νῦν συνεορτάζουσι καὶ συνευφραίνονται τῷ Διαγόρᾳ ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ μετ' εὐμενείας καὶ ἀγάπης ὑποδέχονται αὐτὸν, τὴν αὔριον αἴφνης μεταβάλλονται εἰς δυσμένειαν· διὸ δέομαί σου, Ζεῦ, διαφύλασσε τὸν Διαγόραν καὶ τοὺς γόνους αὐτοῦ ἀπὸ τῶν τοιούτων κακῶν». Φαίνεται ὅτι τὸ πρότερον μὲν βασιλεῦον γένος τοῦ Διαγόρου νῦν δὲ ἐν ἀριστοκρατικῇ τὰ πρῶτα φέρον ἤρξαστο νὰ εὐρίσκῃ πολλοὺς ἀντιπάλους ἀναπτυσσομένου ἐν Ῥόδῳ τοῦ δημοκρατικοῦ στοιχείου, ἔτι δὲ καὶ ξένων τινῶν διαβαλλόντων τοὺς Διαγορίδας πρὸς τοὺς Ῥοδίους· ὅπερ δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῶν στ. (164-165) δίδοι τε οἱ αἰδοίαν . . . ποτὶ ξείνων. Οἱ δὲ ξένοι οὗτοι ἦσαν βεβαίως Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλοι νησιῶται δημοκρατούμενοι. Διὰ ταῦτα λοιπὸν εὐχεται ὁ ποιητὴς οὕτως τῷ Διῷ, ἐπιφέρων τοιαύτην αἰτιολογίαν τῆς εὐχῆς· «ἐν βραχεῖ δὲ χρόνῳ τὰ πράγματα ἄλλοτε ἄλλως διατίθεται». Π. Σ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὡσπερ εἶ τις λαβὼν φιάλην πάγχρυσον, κτῆμα ἄριστον πάντων, καχλάζουσας ἔνδον ὑγρῷ ἀμπέλου, προπίνων δωρήσεται ἀπὸ πλουσίας χειρὸς νεανία γαμβρῷ ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ οἴκου εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, τιμήσας τὴν τε εὐφροσύνην τοῦ συμποσίου καὶ τὸν ἑαυτοῦ γαμβρὸν, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν φίλων καθίστησιν αὐτὸν ζηλωτὸν διὰ τὴν ἀρίστην συναρμογὴν τοῦ γάμου· οὕτω καὶ ἐγὼ πέμπων εἰς ἄνδρας ἀθλοφόρους ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Πυθῶνι νικῶντας νέκταρ ὑπὸ τῶν Μουσῶν χεόμενον καὶ διδόμενον τῇ ἀκοῇ, γλυκὺν καρπὸν τῆς ἐμῆς φρενὸς, ἱλαροὺς ποιῶ αὐτούς· ὄλβιος δὲ ἐστὶν ἐκεῖνος, ὃν ἡ ποίησις διαφημίζει. Οὐχ ἅπαντας δὲ ἐπιβλέπει εὐμενῶς ἡ θαλερὰν ζωὴν παρέχουσα θεὰ Χάρις σὺν τε φόρμιγγι ἅμα ἠδυμελεῖ καὶ σὺν πολυφθόγοις αὐλοῖς, ὡς ἐπέβλεψεν ἤδη τὸν Διαγόραν ἀλλὰ καὶ ἐγὼ νῦν μετ' ἀμφοτέρων κατέπλευσα σὺν τῷ Διαγόρᾳ, ἵνα ὑμνήσω τὴν θαλασσίαν Ἀφροδίτης παῖδα καὶ νύμφην τοῦ Ἥλιου, καὶ ἵνα ἐπαινέσω τὸν πελώριον ἄνδρα, ὅστις βραβευόμενος ἐπὶ πυγμῇ ἔστεφανώσατο παρ' Ἀλφειῷ καὶ παρὰ Κασταλίᾳ, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Δημάγετον, ἐπεὶ δικαιοτάτος ἐγένετο· οἵτινες σὺν δυνάμει Ἀργείᾳ

οἰκοῦσι τρίπολιν νῆσον καταντικρὺ τοῦ ἐμβόλου τῆς εὐρυχώρου Ἀσίας. Ἐθέλω πρὸς εὐχαρίστησιν τούτων ἀγγέλων λόγον ἐξ ἀρχῆς κοινὸν τῇ ἀπὸ Τληπολέμου γενεᾷ τοῦ Ἡρακλέους νὰ διορθώσω αὐτόν. Πατρόθεν μὲν οὖν καυχῶνται, ὅτι ἐκ Διὸς εἰσιν, ἐκ μητρὸς δὲ, τῆς Ἀστυδαμείας, Ἀμυντορίδαι. Περὶ δὲ τὰς φρένας τῶν βροτῶν κρέμανται ἀναρίθμητοι ἀπάται· ἀδύνατον δὲ ἐστὶν ἀνδρὶ νὰ εὕρῃ ἐκεῖνο, ὅπερ οὐ μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ ἐστὶν ἄριστον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν· τούτου οὖν ἕνεκα καὶ Δικύμνιον τὸν νόθον ἀδελφὸν τῆς Ἀλκμήνης τύψας ποτὲ ἐν Τίρυνθι σκλήπτρω σκληρᾶς ἐλαίας ἐλθόντα ἐκ θαλάμων Μιδέας ἐφόνευσε χολωθεὶς ὁ ταύτης τῆς χθονὸς οἰκιστῆς· διότι αἱ παραχαλῶν τῶν φρενῶν καὶ σοφοῦς παραπλανῶσιν· ἐλθὼν δὲ εἰς Δελφοὺς ἐζήτησε μέσον καθάρσεως· τούτον μὲν ὁ χρυσοκόμης Ἀπόλλων ἐκ τοῦ εὐώδους ἀδύτου ἐκέλευσε νὰ πλεύσῃ ἀπὸ τῆς Λερναίας ἀκτῆς εἰς πανταχόθεν θαλάσση περιβρέομένην γῆν· ὅπου ποτὲ ὁ μέγας βασιλεὺς τῶν θεῶν ἔβρεχε πόλιν χρυσαῖς νιφάσι, ὅτε πελέκει, τέχνη Ἡφαίστου σφυρηλατημένῃ, ἀναπηδήσασα ἢ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἠγάλαξεν ὑπερμεγίστη βοῆ· ἔφριξε δὲ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ μήτηρ γῆ· τότε δὴ καὶ ὁ φωτίζων τοὺς βροτοὺς δαίμων, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, Ἡλῖος ἐνετείλατο τοῖς φίλοις αὐτοῦ παισὶ νὰ θέσωσιν ἐν νῆϊ τὸ μέλλον ἐκ Μοίρας γενέσθαι, ἵνα πρῶτοι κτίσωσι βωμὸν πολυτελεῆ, καὶ σεμνὴν θυσίαν θύσαντες ἰλαρύνωσι τὴν καρδίαν τοῦ τε πατρὸς καὶ

τῆς ἐγχειβρόμου κόρης ἢ δὲ αἰδῶς τῶν προμανθανόντων ἀρετὴν μὲν καὶ χαρὰν ἐμβάλλει αὐτοῖς, ἐπέρχεται δ' ὅμως ἀτεκμάρτως καὶ τι νέφος λήθης καὶ παρέλκει τὰς φρένας ἔξω τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ τῶν πραγμάτων διὸ καὶ οὗτοι ἀνέβησαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν οὐκ ἔχοντες σπέρμα φλογὸς καιούσης, κατεσκεύασαν δὲ βωμὸν ἄνευ ἐμπύρων θυσιῶν καὶ ἐκείνοις ὁ μὲν Ζεὺς ἀγαγὼν χρυσῆν νεφέλην πολὺν ἔβρεξε χρυσόν, αὐτὴ δὲ ἡ γλαυκῶπις ἔδωκεν αὐτοῖς πᾶσαν τέχνην, ἵνα ὑπερέχωσι πάντων τῶν ἐπιχθονίων κατὰ ἀριστοπόνους χεῖρας· ὅθεν αἱ ὁδοὶ ἔφερον ἔργα ὅμοια ζῶσι καὶ κινουμένοις· τὸ δὲ κλέος αὐτῶν ἦν μέγα· τῷ δὲ διδαχθέντι παρὰ τῆς Ἀθηναῆς καὶ μείζων ἢ κατ' ἀνθρώπον σοφία ἐστὶν ἄνευ δόλου. Λέγουσι δὲ αἱ παλαιαὶ φῆμαι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι, ὅτε Ζεὺς καὶ οἱ ἀθάνατοι διαιμοιράζοντο τὴν γῆν, ἡ Ῥόδος οὐκ ἦν ἔτι φανερὰ ἐν τῷ ποντίῳ πελάγει, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀλμυροῖς βάθυσιν ἡ νῆσος ἦν κεκρυμμένη. Ἀπόντος λοιπὸν τότε τοῦ Ἥλιου οὐδεὶς ἐνέδειξε κληρὸν αὐτοῦ· καὶ οὕτω κατέλιπον τὸν ἀγνὸν θεὸν ἀμέτοχον χώρας. Ὅτε δὲ ἐπανελθὼν μνήμην ἑαυτοῦ ἐποίησεν, ὁ Ζεὺς ἔμελλε νὰ ποιήσῃ νέαν κλήρωσιν· ἀλλ' οὐκ εἶασεν αὐτὸν ὁ Ἥλιος. Εἶπε δὲ ὅτι αὐτὸς ὄρᾳ ἔνδον τῆς θαλάσσης γαίαν αὐξανομένην ἐκ τοῦ πυθμένος, ἣτις θὰ δύναται πολλοὺς νὰ τρέφῃ ἀνθρώπους καὶ ἔσεται εὐφρων τοῖς προβάτοις· αὐτίκα δὲ ἐκέλευσε τὴν χρυσομίτραν Λάχισιν νὰ ἐπιδοκιμάσῃ ἀνατείνασα τὰς χεῖρας, νὰ γένηται δὲ ὁ μέγας ὄρκος τῶν θεῶν,

ὅτι δὲν θὰ παραπείσωσι τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου, ἀλλὰ θὰ ἐπινεύσωσι σὺν αὐτῷ νὰ γένηται εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ἢ γῆ αὕτη, ἀφ' οὗ ἀναδοθῆ εἰς τὸν φαινὸν αἰθέρα, γέρας ἑαυτῷ. Ἐξετελεσθήσαν δὲ ἀληθέστατα ἅπαντες οἱ λόγοι αὐτοῦ ἐβλάστησε μὲν ἐκ τῆς ὑγρᾶς θαλάσσης ἢ νῆσος, ἔχει δὲ αὐτὴν ὁ τῶν ὄξειῶν γενέθλιος πατὴρ ἀκτίνων, ἄρχων πῦρ πνεόντων ἵππων· ἐνταῦθά ποτε τῇ νύμφῃ Ῥόδῃ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας, οἵτινες ἐδέξαντο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς σοφώτατα ἐπὶ τῶν προτέρων ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα. Τούτων δὲ τῶν ἑπτὰ ὁ εἰς ἐγέννησε Κάμειρον μὲν καὶ Λίνδον, πρεσβύτατον δὲ Ἰάλυσον, οἱ διελόμενοι ἀλλήλοισι τὴν πατρῴαν γῆν, εἶχεν ἕκαστος χωριστὰ μερίδα ἐν τῶν τριῶν ἄστῃ, ἔσχηκε δὲ ἕκαστον τούτων ὄνομα, ἵνα ὦσιν ἔδραι αὐτοῖς. Ἐν ταύτῃ λοιπὸν τῇ χώρᾳ ἐγένετο γλυκεῖα οἰκτρᾶς συμφορᾶς ἀπαλλαγὴ Τληπολέμῳ τῷ ἡγεμόνι τῶν Τιρυνθίων· ἐνταῦθα αὐτῷ, ὡς θεῶ, πομπὴ θυομένων προβάτων τελεῖται καὶ ἀγῶνες τοῖς δὲ ἄνθεσι τούτων δις ἐστέφθη Διαγόρας· ἔτι δὲ ἐστέφθη τετράκις νικῶν ἐν τῷ κλεινῷ Ἰσθμῷ· καὶ ἐν Νεμέᾳ ἄλλην κατόπιν ἄλλης στέφειως ἐδέξατο, καὶ ἐν κρανααῖς Ἀθήναις. Ἐγνώ δὲ αὐτὸν καὶ ἡ ἐν Ἄργει χαλκῆ ἄσπις καὶ τὰ ἐν τε Ἀρκαδίᾳ καὶ Θήβαις σκεύη καὶ οἱ ἔννομοι Βοιώτιοι ἀγῶνες καὶ οἳ τε ἐν Αἰγίῳ καὶ Πελλήνῃ ἐξάκις νικῶντα· καὶ ἐν Μεγάροις τὰ ἐπὶ λίθου ψηφίσματα τῶν περὶ βραβείων κριτῶν περὶ αὐτοῦ ἀεὶ λόγον ποιοῦνται. Ἄλλ', ὦ Ζεῦ

πάτερ, ἀνάσσων τῶν νώτων τοῦ Ἀταβυρίου, τίμα μὲν τὴν σύνθεσιν τοῦ ἐπὶ Ὀλυμπιακῇ νίκῃ ὕμνου, καὶ ἄνδρα διὰ πυγμῆς νικῆσαντα· δίδου δὲ αὐτῷ χάριν, ἐφ' ἣ καὶ ἄστοι καὶ ξένοι νὰ αἰδῶνται αὐτόν· ἐπειδὴ ὁδὸν ἐχθρὰν ὕβρεως εὐθυπορεῖ, σαφῶς καταμαθῶν τὰ ἀγαθὰ παραγγέλματα, ἃ ὀρθαὶ φρένες ἀγαθῶν πατέρων ὡς χρησμοὺς ἐδίδαξαν αὐτόν· διαφύλαττε αἰεὶ ἔνδοξον τὸ ἀπὸ Καλλιάνακτος σπέρμα κοινὸν καὶ τοῖς χαριεστάτοις Ἑρατίδαις. Ναι, Ζεῦ, διαφύλαττε αἰεὶ ἔνδοξον τὸν Διαγόραν· διότι συνεορτάζει μὲν μετ' εὐωχιῶν καὶ ἡ πόλις, ἐν ἐνὶ δ' ὅμως μορίῳ χρόνου ἄλλοτε ἄλλως μεταβάλλονται αἱ πνοαὶ τῶν ἀνέμων.

ΟΔΥΣΣΙΑ

ΕΙΔΟΣ Η΄

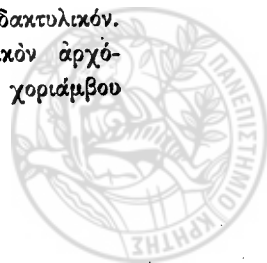
ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων ἑννέα.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Ἐπιχοριαμβικὸν τῆς πρώτης συζυγίας ἐπιτρίτου δευτέρου.
- " 2. $\cup \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \dot{\cup}$ Ἴωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τῆς πρώτης συζυγίας Ἴωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, τῆς δὲ δευτέρας τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· δύναται δὲ νὰ κληθῇ καὶ προσοδιακὸν δίμετρον καταληκτικόν.
- " 3. $\cup \dot{\cup} \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} =$ Ἰαμβέλεγος· ἦτοι ἐκ πενθημιμεροῦς Ἰαμβικοῦ καὶ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ πλεοναζούσης συλλαβῆς.
- " 4. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup$ Σαπφικὸν ἑνδεκασύλλαβον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου, ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου.
- " 5. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup$ Προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἀπ' Ἴωνικοῦ ἀπὸ μείζονος.
- " 6. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup \cup$ Τετράμετρον δακτυλικόν. ἢ προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικόν ἀρχόνον ἐκ χοριάμβου, τοῦ δευτέρου ὅμως χοριάμβου καταληκτικοῦ.

- Κῶλον 7. — — — — — Δακτυλικὸν πενθημιμέρες.
 „ 8. — — — — — Ὡς τὸ δεύτερον κῶλον.
 „ 9. — — — — — Εὐριπίδειον.

Περὶ τῆς ἐπιφθοῦ.

Ἐκάστη ἐπιφθοῶς ἐκ κῶλων ἕνδεκα,

- Κῶλον 1. — — — — — Προσοδιακὸν τρί-
 μετρον ἀκατάληκτον.
 „ 2. — — — — — Δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατά-
 ληκτον.
 „ 3. — — — — — Δακτυλικὸν πενθημιμέρες.
 „ 4. — — — — — Ἐγκωμολογικὸν κα-
 ταληκτικὸν δηλ. ἐκ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ
 καὶ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ καταληκτικοῦ.
 „ 5. — — — — — Ὅμοιον τῷ δευτέρῳ.
 „ 6. — — — — — Ὅμοιον τῷ ἡγουμένῳ.
 „ 7. — — — — — Ὅμοιον τῷ ἡγουμένῳ.
 „ 8. — — — — — Δακτυλικὸν πενθημιμέρες.
 „ 9. — — — — — Προσοδιακὸν τρίμε-
 τρον ἀκατάληκτον.
 „ 10. — — — — — Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος.
 ἢ πρώτη συζυγία τροχαϊκή, ἢ δευτέρα παίων
 τρίτος ἢ τρίτη Ἴωνική ἀπ' ἐλάσσονος βραχυκα-
 τάληκτος.
 „ 11. — — — — — Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατά-
 ληκτον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προομίῳ (ἀπὸ στ. 1-15) ἀφιερῶν τὴν ὁδὴν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ὅπου οἱ μάντιες προεῖπον τῷ Ἀλκιμέδοντι νίκην, καὶ ἀληθῶς ἐνίκησε, παρακαλεῖ νὰ δεχθῆ αὐτὴν εὐμενῶς· εἶτα (ἀπὸ στ. 16-18) ἕτερον πάλιν προοίμιον ποιῶν, ὡς εἶωθεν, ὅτε μέλλει νὰ μεταβῆ εἰς ὑπόθεσιν τινα, ἔρχεται εἰς τοὺς ἐπαίνους αὐτοῦ τοῦ Ἀλκιμέδοντος (στ. 19-27). Ἐντεῦθεν λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ὑμνήσῃ τὴν Αἰγίναν τὴν πατρίδα τοῦ νικητοῦ ὡς προστατεύουσαν μετὰ μεγίστης δικαιοσύνης τοὺς ξένους καὶ παρέχουσαν ἀσφάλειαν αὐτοῖς τὴν ἀρίστην (ἀπὸ 28-40). Ἐξευρῶν δὲ πάλιν ἀφορμὴν ἀναβαίνει εἰς Αἰακὸν, ὃν ἐξυμνεῖ ὡς σφόδρα ἀγαπηθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος, ὥστε καὶ νὰ προσκαλέσωσιν αὐτὸν συνεργὸν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ἵνα καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ γένος λάβῃ τὴν δόξαν τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας. Μεταβαίνει δὲ ἔπειτα εἰς τὸν ἔπαινον τοῦ Μελησίας τοῦ ἀλείπτου καὶ αἰτίου τῆς νίκης τοῦ Ἀλκιμέδοντος (ἀπὸ στ. 70-87). Διηγεῖται (ἀπὸ στ. 88-92) αὐτὴν τὴν νίκην, ἧς αἴτιος ἐγένετο ὁ Μελησίας. Ἀναφέρει (ἀπὸ στ. 93-101) τοὺς ζῶντας πλησιεστάτους συγγενεῖς, οὓς ἐδόξασε διὰ τῆς

νίκης ὁ Ἄλκιμέδων, καὶ τὴν φυλὴν αὐτοῦ, ἣ πρὸς τοῖς πέντε, οὓς εἶχεν ἤδη ἡ φυλὴ, προσέθηκε καὶ ἕκτον στέφανον. Εἶτα (ἀπὸ στ. 102-110) ἀποδοὺς τὸν προσήκοντα ἔπαινον καὶ τοῖς τεθνεῶσι πάππῳ καὶ πατρὶ ἔρχεται εἰς τὰς ἀρίστας εὐχὰς, ἃς εὐξάμενος τελευτᾷ τὸν ὕμνον.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ἡ ᾠδὴ αὕτη ἐστὶ προσδιορισμένη εἰς ὕμνον μόνου τοῦ παιδὸς Ἄλκιμέδοντος Αἰγινήτου νικήσαντος ἐν Ὀλυμπίᾳ τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα· συμπεριελήφθη δὲ ἐν τῷ ὕμνῳ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Τιμοσθένης, ὃς ἐνενικήκει ἐν Νεμέᾳ καὶ ὁ ἀλείπτῃς ἀμφοτέρων τῶν ἀδελφῶν Μελησίᾳς· ἤσθη δὲ ὁ ὕμνος οὗτος οὐχὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς, ὅπου οἱ νικηταὶ κωμάζουσιν χάριτας προσφέροντες τῷ Δᾷ ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ· τοῦτο δὲ κατάδηλον γίνεται ἐκ τῆς ᾠδῆς στ. 67.

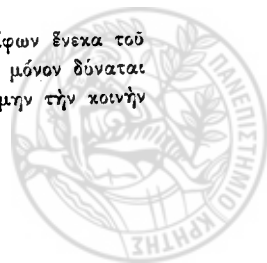
Σ. α. Κ. 6.

ΜΑΤΕΡ ὦ χρυσοστεφάνων
 Ἄέθλων, Ὀλυμπία,
 Δέσποιν' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες,

— Στ. 1-3. Μᾶτερ . . . ἀλαθείας] «ὦ Ὀλυμπία μητέρα, τουτέστιν αἰτία τῶν βραβείων, τῶν καλλιστεφάνων· ἐν ἧ ἡ δηλονότι δίδονται οἱ κάλλιστοι στέφανοι τῶν βραβείων, δέσποινα καὶ προΐσταμένη τῆς ἀληθείας». Π. Σ. Ὀρθῶς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ προοιμιάσῃται οὕτως ἐκ τοιοῦτου τινὸς περιστατικοῦ, ὡς περίπου καὶ ὁ Boeckhkius εἰκάζει. Φαίνεται, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ παιδὸς Ἀλκιμέδοντος καὶ ὁ ἀλείπτης αὐτοῦ Μελησίας παρήσαν κατὰ τοὺς ἀγῶνας ἐν Ὀλυμπία καὶ συμπαρεστάτου ὡς κηδεμόνες τῆ παιδί· πρὸ τοῦ ἀγῶνος λοιπὸν ἠρώτησαν τὸ ἐπὶ βωμῷ τοῦ Διὸς (Ὀλ. ΣΤ΄. 118) χρηστήριον τῶν Ἰαμιδῶν, εἰ ὁ παῖς νικήσει· τῆς δὲ ἀποκρίσεως, ἧτις ἦν καταφατικὴ, ἐπαληθευθείσης, τοῦτου ἔνεκα προοιμιαζόμενος ποιεῖ προσφώνησιν τῇ Ὀλυμπίᾳ καὶ τῇ χρηστηρίῳ. — χρυσοστεφάνων] «διὰ τὸ πολυτιμον καὶ περιμάχητον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ στεφάνων περιῆψεν αὐτοῖς τὸν χρυσὸν ὡς πάντων κτεάνων (Ὀλ. Γ΄. 76) αἰδοιέστατον». Δούκας.

Ἐπιγέγραπται παρὰ τοῖς παλαιοῖς γραμματικοῖς ἡ ᾠδὴ «Αλκιμέδοντι παιδί παλαιστῆ, Τιμοσθένει παλαιστῆ, ἀδελφῷ αὐτοῦ καὶ Μελησίᾳ ἀλείπτῃ».

στ. 2. Ὀλυμπία διόρθωσις ἐκ χειρογράφων ἔνεκα τοῦ μέτρου· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς διορθώσεως τὸ ὑγρὸν λ μόνον δύναται νὰ καταστήσῃ τὸ ο θέσει μακρόν· διὸ παρεδεξάμην τὴν κοινήν γραφήν.

Ἐμπόροις τεκμαιρόμενοι, παραπει-
 ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου, 5
 Εἷ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι
 Μαιομένων μεγάλην
 Ἄρετάν θυμῷ λαβεῖν,
 Τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοῶν.

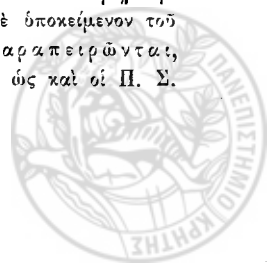
Ἄ. α. Κ. ιθ'.

Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν εὐ- 10
 σεβέων ἀνδρῶν λιταῖς.

— Στ. 3-11. ἵνα μάντιες . . . ἀμπνοῶν] Λέγει τὸ αἶτιον, δι' ὃ ἡ Ὀλυμπία ἐστὶ μήτηρ τῆς ἀληθείας «ὅπου, ἐν Ὀλυμπία, ἄνδρες μάντιες, οἱ Ἰαμίδαι δηλονότι, παρατηροῦντες τὰ σημεῖα τῆς φλογὸς τῶν καιομένων θυμάτων ἀποπειρῶνται, ἥτοι ἐπιζητοῦσι μαθεῖν περὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ζητούντων καὶ ἐπιθυμούντων τιμὴν μεγάλης νίκης κτήσασθαι, εἴ τι Ζεὺς φροντίζει περὶ αὐτῶν». Π. Σ. Ἄννεται δὲ, ἥτοι τελειοῦται ἡ μαντεία πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν τούτων ἕνεκα τῶν Ἰαμιδῶν, οἵτινες πείθουσι τὸν Δία ταῖς δεήσεσιν». — ἐμπόροις τεκμαιρόμενοι] «σκοποῦντες καὶ ἐξετάζοντες τὰ σημεῖα, ἃ γίνονται ἐκ τῶν ἐν τῷ πυρὶ θυμάτων — παραπειρῶνται Διὸς] «ἀποπειρῶνται τοῦ Διὸς ἢ παρὰ ἀντι τῆς ἀπὸ». Π. Σ. — εἷ τινα ἔχει λόγον] ἐκ τοῦ ἐπομέ-

στ. 10. ἄννεται ἔν τισι χειρογράφοις. Ἐὰν δὲ ἡ γραφή ἄννεται, ἢ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χειρογράφων ὑπάρχει, γνησία ἦ, δι' ἄλλην αἰτίαν ἄγνωστον ἡμῖν ἐτέθησαν δύο νν καὶ οὐχὶ τοῦ μέτρου ἕνεκα διότι καὶ ἐν μόνον ὕψρὸν ἀρκεῖ νά ποιήσῃ τὴν συλλαβὴν θέσει μακράν, ἢ ἀδιάφορον. Τὸ δὲ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος τούτου ἑξακτέον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω παραπειρῶνται, τοιοῦτόν τι «τὸ παραπειρᾶσθαι, τὸ μάντευμα» ὡς καὶ οἱ Π. Σ. συντάττουσιν.

στ. 11. λιταῖ γλώσσημα.

νοῦ ἀνθρώπων περὶ ἐννοεῖ ἐνταῦθα «αὐτῶν» ἔχει λόγον αὐτῶν ἴσον «φροντίζει αὐτῶν». — ἀνθρώπων περὶ] σύναπτε οὐχὶ τῷ «ἔχει λόγον περὶ ἀνθρώπων». ἀλλὰ «παραπειρῶνται περὶ ἀνθρώπων», ὡς συνάπτουσι καὶ οἱ Π. Σ. — λόγον] φροντίδα — μαιομένων θυμῷ] ἐπιθυμούντων ἐν τῇ ψυχῇ, σφόδρα ἐπιθυμούντων». — μεγάλην ἀρετὴν] συνεχδοχικῶς ἀντι «δόξαν ἢ νίκην, ἣ ἐκ μεγάλης ἀρετῆς παραγίνεται». — τῶν μόχθων ἀμπνοάν] «ἔργου τῶν καμάτων ἀνάπνευσιν, ἄνεσιν». Π. Σ. τῶν μόχθων, οὐδ' ὑπέστησαν, ἵνα κτησάμενοι τὴν ἀρετὴν τύχωσι τῆς νίκης. "Οθεν ἡ νίκη ἐστὶ ἀμπνοή καὶ ἀνάπαυσις τῶν πόνων καὶ μόχθων. — ἄνεται πρὸς χάριν] «ἀνύεται δὲ, ἔργου τελειοῦται ἢ ἀπόπειρα πρὸς χάριν τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν δηλονότι, γίνεται γνωστὸν, ὅτι λήψουσι μεγάλην ἀρετὴν ἐκείνοι ἐκ τῶν ἐρωτῶντων, οὔτινές εἰσιν ἄνδρες εὐσεβεῖς». — εὐσεβῶν ἀνδρῶν] Σύναπτε οὐχὶ τῷ λιταῖς, ἀλλὰ τῷ πρὸς χάριν· διότι οὕτως εὐσεβεῖς ἄνδρας λέγει τοὺς ἐπιθυμούντας νὰ νικήσωσι καὶ μετ' εὐσεβείας ἐρωτῶντας τὸ χρηστήριον τῶν Ἰαμιδῶν βούλεται δὲ ταύταις ταῖς λέξεσι νὰ ἐπαινέσῃ τοὺς κηδεμόνας τοῦ παιδὸς Ἀλκιμέδοντος ἐπὶ εὐσεβείᾳ, ἐφ' ἣ γίνεται γνωστὸν τοῖς μάντεσι, ὅτι καὶ χαρίζεται τὴν νίκην αὐτοῖς ὁ Ζεὺς — λιταῖς] οἴκοθεν ἐννοεῖται «τῶν μάντεων ἀνδρῶν, τῶν Ἰαμιδῶν». Ἐχαρίσατο μὲν λοιπὸν ὁ Ζεὺς τῷ παιδί τὴν νίκην ἕνεκα τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ τε καὶ τῶν προστατῶν αὐτοῦ, ἕνεκα δὲ τῶν λιτῶν καὶ δεήσεων τῶν Ἰαμιδῶν ἐγένετο αὐτοῖς γνωστὴ ἡ θέλησις αὐτοῦ τοῦ Διὸς. Οἱ συντάσσοντες «λιταῖς εὐσεβῶν ἀνδρῶν» ἀπατηθέντες ὑπὸ τινῶν τῶν Π. Σ. ἐληρμόνησαν, ὅτι ὁ ὕμνος ἔχει ὑπόθεσιν τὴν νίκην τοῦ Ἀλκιμέδοντος, καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἐστὶν ἀνάγκη νὰ ἐπαινέσῃ τοὺς μὲν Ἰαμίδας ὡς εἰσακουσμένους ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὅταν εὐχωνται νὰ μάθωσι παρ' αὐτοῦ, τίνα φροντίδα ἔχει περὶ τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ νικήσωσιν ἐν Ὀλυμ-

Ἄλλ', ὦ Πίσας εὐδενδρον ἐπ' Ἀλφεῶ ἄλσος,

Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν

Δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεὶ,

Ῥ τινι σὸν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν. 15

Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν

Ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ

Σὸν θεοῖς εὐπραγίας

Ἐ. α. Κ. ιά.

Τιμόσθενες, ὕμμε δὲ κλάρωσεν Πότμας

Ζηνὶ γενεθλίῳ δν μὲν 20

Ἐν Νεμέῃ πρόφατον,

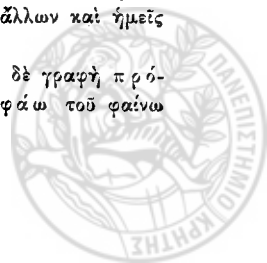
πία, τὸν δὲ Ἀλκιμέδοντα καὶ τοὺς προστάτας αὐτοῦ νὰ ἐπαινέσῃ ὡς εὐσεβεῖς. Φέρεται δὲ παρὰ τοῖς Π. Σ. καὶ γραφῇ πρὸς χάριν εὐσεβείας· ἀλλὰ καὶ τότε συναπτεόν τὸ ἀνδρῶν τῷ εὐσεβείας, ἵνα ἐννοῆται «τῶν ἐρωτῶντων τὸ χρηστήριον».

— Στ. 12-15. ἀλλ', ὦ Πίσας . . . ἀγλαόν] «Πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν ἤρξατο ἀποτείνων τὸν λόγον, εἶτα πολλὰ διὰ μέσου θεῖς καὶ μὴ ἐπαγαγῶν τὴν ἀπόδοσιν ἐπαναλαμβάνει τὸν πρὸς αὐτὴν λόγον καὶ οὕτως ἐπάγει προσεχῆ καὶ ῥαδίαν τὴν ἀπόδοσιν λέγων· «ἀλλ', ὦ Πίσας εὐδενδρον κ.τ.λ.» ἤγουν «ἀλλ', ὦ Ὀλυμπία, δέξαι τοῦτον τὸν κῶμον, τουτέστι τὸν μετὰ χορείας ὕμνον καὶ ταύτην

στ. 18. εὐπραγίας διόρθωσις ἐκ χειρογρ· ἕνεκα τοῦ μέτρου, κακῶς ὅμως· διότι καὶ ἐν τῇ κοινῇ γραφῇ εὐπραγίας ἡ συλλαβὴ πρᾶ ἐστὶ φύσει μακρά.

στ. 20. σὲ μὲν καὶ ὅς σὲ μὲν καὶ ὅς σ' ἐν μὲν, γραφαὶ παραχθεῖσαι ἐκ τῆς γραφῆς, ἣν μετ' ἄλλων καὶ ἡμεῖς παρεδεξάμεθα ὄν μὲν ἐν.

στ. 21. πρόφαντον ἢ κοινὴ γραφῆ· ἢ δὲ γραφῇ πρόφατον εὐρηται ἐν τινι χειρογράφῳ ἐκ τοῦ φάω τοῦ φαίνω φατός, πρόφατος «περίβλεπτος».

τὴν στεφανηφορίαν· μέγα κλέος αἰεὶ, μεγάλη δόξα αἰεὶ ἐστὶν ἐκείνῳ τῷ ἀνθρώπῳ, ὅτινι ἂν ἀκολουθήσῃ τὸ σὸν γέρας, ἤτοι ἡ σὴ τιμὴ ἢ λαμπρά» Π. Σ. — στεφανηφορίαν] τοῦτο ἀρμόζει κάλλιστα τῷ κῶμῳ, ὅστις γίνεται ἐν Ὀλυμπίᾳ μετὰ τὴν νίκην, ἐν ᾧ ὁ νικητὴς κωμᾶζει περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς ἐστεφανωμένος· ἀλλὰ καὶ οὕτως οὐ δυνάμεθα νὰ ὑποθῶμεν, ὅτι ἡ ᾠδὴ αὕτη ἄδεται ἐν Ὀλυμπίᾳ. Πῶς λοιπὸν πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ἡ λέξις αὕτη ἐνταῦθα; ὁ Π. Σ. ἐξηγεῖ «στεφανηφορίαν, ἤγουν τὴν ἐν στεφάνοις ἀνακήρουξιν»· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξήγησις αὕτη οὐ καλῶς ἔχει. Ὁ κῶμος οὗτος, ἐν ᾧ ἄδεται ἡ ᾠδὴ αὕτη τελεῖται, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἐν Αἰγίνῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀλκιμέδων ἐορτάζει καὶ παρίσταται ἐν τῷ κῶμῳ ἐστεφανωμένος διὰ τοῦτο ἄρα ἐχρήσατο ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν λέξιν στεφανηφορίαν.

— Στ. 16-18. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον . . . εὐπραξίας] «οὐ πάντες πάντων κοινωνοῦσι τῶν ἀγαθῶν, παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ἰλ. δ. 320) Ἄλλ' οὐ πῶς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν. Οὐ πάντες ἔχουσι τὰ αὐτὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἄλλα ἐπ' ἄλλον ἔρχονται· πολλοὶ δὲ ὁδοὶ γίνονται εἰς τὸ εὖ πράσσειν σὺν τοῖς θεαῖς· ἤτοι τῶν θεῶν βουλομένων». Π. Σ.

— Στ. 19-23. Τιμόσθενες . . . Ὀλυμπιονίκαν] «ἡ Μοῖρα προσφκείωσεν ὑμᾶς κατὰ τὴν γέννησιν τῷ Διῖ, διὸ σὲ μὲν, ὦ Τιμόσθενες, ἐποίησεν ἐν Νεμέᾳ λαμπρὸν, τὸν δὲ ἀδελφὸν Ἀλκιμέδοντα ἐν Ὀλυμπίᾳ». — κλάρωσε Ζηγὶ γενεθλίφ] γενέθλιος ὁ κατὰ τὴν γέννησιν προσδιοριζόμενος ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἔφορος θεός. Ὅθεν ὁ νοῦς· «Ὁ Πότμος, ἡ Μοῖρα διὰ κλήρου προσδιώρισεν ὑμᾶς τῷ Διῖ ὡς ἐφόρῳ τοῦ βίου ἀμφοτέρων»· οὐ λέγει δὲ γενεθλίφ ὁ ποιητὴς ὡς ἀποβλέπων πρὸς τὸν μῦθον, ὅτι ὡς Αἰγινήται ἢ Βλεψιάδαι κατήγοντο ἐκ τοῦ Αἰακοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Διός· ἀλλὰ τεκμαίρεται, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐστὶ γενέθλιος, ἐκ τοῦ ἐξῆς, ἐκ τοῦ ὅτι δηλαδὴ ἀμφοτέροι

Ἄλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ
θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.

Ἦν δ' ἐσορᾶν καλὸς ἔργῳ

Τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων,

25

Ἐξένεπε, κρατέων

Πάλα, δολιχῆρετμον Αἴγιναν πάτραν·

Ἔνθα Σώτειρα, Διὸς ξενίου

Πάρεδρος, ἀσκεῖται Θέμις

Σ. β'. Κ. θ'.

Ἐξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ

30

Πολὺ, καὶ πολλᾶ ῥέπει,

ἐνίκησαν ἐν ἀγῶσιν (ἐν Νεμέᾳ καὶ Ὀλυμπίᾳ), ὧν προ-
στατής ἐστὶν ὁ Ζεὺς. — ὄν μὲν] τὸν μὲν (σὲ μὲν)· ἐν-
νοεῖται πρὸ τοῦ ὄν ἢ ἀντωνυμία ὧν. Ὅθεν ἢ σύνταξις·
ὕμμε, ὧν τὸν μὲν (ὄν μὲν) . . . Ἄλκιμέδοντα
δέ. — ἐν Νεμέᾳ πρόφατον] Διὸς ἐνίκησεν ὁ Τιμοσθένης
ἐν Νεμέᾳ ἅπαξ μὲν ἀγένης, ἅπαξ δὲ ἐν ἀνδράσι, (ὄρ.
στ. 74-77). — θῆκεν] ὁ Πότμος ἔθηκεν· οὐδαμῶς δὲ
ἐστὶν ἀνάγκη νὰ ἐννοήσωμεν ὑποκείμενον ὁ Ζεὺς· διότι
οὐδ' αὐτὸς ποιεῖ τι παρὰ τὸ εἰμαρμένον. — ἦν . . . κα-
λός] «ἦν δὲ καλὸς ὑφθῆναι ὁ Ἄλκιμέδων, ὅτε ἐν Ὀλυμ-
πίᾳ ἠγωνίζετο παλαίων». Π. Σ.

— Στ. 25-27. ἔργῳ τ' οὐ κατὰ . . . πάτραν]
«οὐ κατήσχυνε δὲ τὸ εἶδος, τὴν εὐμορφίαν τοῖς ἔργοις·
κρατήσας γὰρ πάλῃ ἀνεκήρυξε τὴν Αἴγιναν τὴν ναυτικὴν».
Π. Σ. — ἐξένεπε Αἴγιναν πάτραν] «ἀνακηρυχθῆναι ἐποί-
ησε καὶ ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν Αἰγινήτην τῇ πάλῃ νικήσας».
Π. Σ. — δολιχῆρετμον] «τὴν μακραις κώπαις χρωμέ-
νην· ὅτι ναυτικοὶ ἦσαν οἱ Αἰγινήται, ὡς καὶ ἐν τῷ Περ-

στ. 31. πολλὰ ἢ κοινὴ γραφή· πολλᾶ ἔκ τινων χειρογρ.
καὶ τινος τῶν Π. Σ., ὅστις ἐρμηνεύει «πολλαχού».

σικῶ πολέμῳ δεύτεροι Ἀθηναίων εὐρέθησαν. Ἡσίοδος δὲ λέγει περὶ αὐτῶν· Οἱ δ' ἦτοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας. Πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν ἔπι πτερὰ ποντοπόροιο Νηός». Π. Σ.

— Στ. 28-30. Ἐνθα Σώτειρα . . . ἀνθρώπων] «ἐνθα ἡ σώζουσα τοὺς λαοὺς δικαιοσύνη πρὸς τοὺς ξένους ἐξασκείται, ἐξευρίσκειται καὶ ἐκτελεῖται ὑπὸ τῶν Αἰγινήτων μάλιστα πάντων ἀνθρώπων». Ἐπαινεῖ ὁ ποιητῆς ἐνταῦθα τοὺς Αἰγινήτας ὡς δικαιοτάτους πάντων ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξένους· «διότι παρὰ τῷ πλῶ ἔκειντο καὶ πολλοὺς ὑπεδέχοντο ξένους διὰ τὸ ἐμπορεῖον εἶναι τὴν Αἴγινα· ὅθεν τὸν ἐπὶ μεταβολῆς (πρὸς μεταπώλησιν) φόρτον Αἰγινήτικόν ἔλεγον καὶ τοὺς παντοπώλας Αἰγινόπώλας». Π. Σ. — Διὸς . . . Θέμις] Σύνταττε· ἡ Θέμις ἡ πάρεδρος τοῦ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται· ἦτοι ἡ Θέμις, ἡ δικαιοσύνη πρὸς τοὺς ξένους, ὧν προστατεύει Ζεὺς, ἀσκεῖται. Ἦρκει Θέμις Ξενίου Διὸς, ὡς καλεῖ ἐν Νεμ. ΙΑ΄. 9. ἀλλὰ προσωποποιῶν τὸ θέμις εἰς θεᾶν ἐκάλεσεν αὐτὴν καὶ πάρεδρον.

— Στ. 31-32. ὅ, τι γὰρ πολὺ . . . μὴ παρὰ καιρὸν δυσπαλές] Ἐνταῦθα παρεπήδησε τὸ εὐκόλως νοούμενον· διὸ οἱ Αἰγινήται εἰσι μεγίστου ἐπαίνου ἄξιοι· ὅ, τι γὰρ πολὺ κ. τ. λ. «διότι ὅ, τι ἐστὶ πολὺ καὶ κλίνει εἰς πολλὰ μέρη, ὥσπερ ἐστὶ τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη ἐν πόλει τοσοῦτῳ πολυανθρώπῳ καὶ παρὰ τοσοῦτου πλῆθους ξένων παντοδαπῶν καὶ πολυποικίλων συχναζομένη, τοῦτο δύσκολόν ἐστι νὰ διακρίνη τις ὀρθῶς καὶ ἐγκαίρως, ὥσπερ οἱ Αἰγινήται διακρίνουσιν». — πολὺ] διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν τε ἀστῶν καὶ ξένων λέγει καὶ τὸ δίκαιον πολὺ· «οὕτω γὰρ ἐπλήθυναν οἱ Αἰγινήται, ὡς τεσσαράκοντα ἐπτὰ μυριάδας οἰκετῶν κτήσασθαι, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης». Π. Σ. — πολλᾶ ῥέπει] «τὸ δίκαιον, ὡς ἐν πλάστιγγι, ῥέπει ποτὲ μὲν πρὸς τὸν ἓνα τῶν διαφερομένων καὶ δικαζομένων, ποτὲ δὲ πρὸς τὸν ἕτερον.

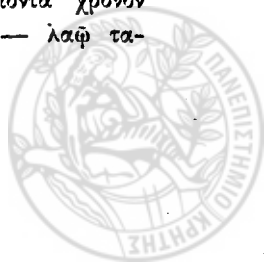
Ὅρθᾳ διακρίνειν φρενί, μὴ παρὰ καιρὸν,
 Δυσπαλές. τεθμός δέ τις ἀθανάτων
 Καὶ τάνδ' ἄλιερκέα χώραν
 Παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις 35
 Κίονα δαιμονίαν,
 (Ὅ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
 Τοῦτο πράσσω μὴ κάμοι)
 Ἄ. β'. Κ. θ'.

Δωριεὶ λαῶ ταμειυ-
 ομέναν ἐξ Αἰακοῦ. 40
 Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
 Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον
 Τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
 Τείχεος ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
 Ὅργουμένων πολέμων 45

— Στ. 33-40. τεθμός δέ τις . . . ἐξ Αἰακοῦ] «θέσπιμα δέ τι τῶν ἀθανάτων καὶ ταύτην τὴν νῆσον ὡς κίονα δαιμονίαν ὑπέστησεν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐν ἀσφαλείᾳ διάγουσι παντοδαποὶ ξένοι, ἧς χώρας ἢ διοίκησις ἐξ Αἰακοῦ μετέβη εἰς Δωριέα λαόν». — καὶ τάνδε] φαίνεται ὅτι ἡ φιλοξενία παρὰ τοῖς νησιώταις τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ἦν μεγίστη καὶ διὰ τοῦτο προσέθηκεν ὁ ποιητὴς τὸν καί. — κίονα] Παρομοιοῖ τὴν νῆσον πρὸς κίονα· διότι ὡσπερ ὁ κίων ἀνυψοῦται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀερίου πελάγους, οὕτω καὶ ἡ νῆσος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλασσίου. — ὁ δ' ἐπαντέλλων . . . κάμοι] «εἴθε δὲ αἰεὶ ἅπαντα τὸν ἐπιόντα χρόνον ὑφίσταιτο ἡ νῆσος ἀσφάλεια τοῖς ξένοις». — λαῶ τα-

στ. 38. κάμῃ ἐν τισι χειρογρ.

στ. 43. τεύξειν ἐν τισι χειρογρ.

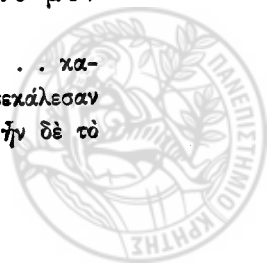

μειουμένην] «ὕπὸ λαοῦ φυλαττομένην ὡς ταμείον». — ἐξ Αἰακοῦ] ἀπὸ τοῦ Αἰακοῦ μετέβη ἢ ταμίευσις ἦτοι ἡ βασιλεία καὶ διοικήσις τῆς νήσου εἰς Δωριέα λαόν. «Αἰακοῦ γὰρ ἐκ Ψαμάθης Νηρηίδος Φῶκος ἐγένετο· τοῦτον ὡς νόθον ἀδελφὸν ἀπέκτειναν Πηλεὺς καὶ Τελαμῶν, καὶ φεύγει ὁ μὲν Πηλεὺς εἰς Θετταλίαν, τὴν καλουμένην Φθίαν, Τελαμῶν δὲ εἰς τὴν Σαλαμίνα· τελευτήσαντος οὖν τοῦ Αἰακοῦ ἔρημος ἡ νῆσος περιελείπετο βασιλεύσας ἐν τούτοις Τριάκων τις Ἀργεῖος συλλέξας πλῆθος Ἀργείων εἰς τὴν Αἴγιαν ἦλθον καὶ κατέκρησαν, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀργεῖοι τοῦ Δωρικοῦ εἰσι γένους, ἔδοξεν ἐκ τοῦ Αἰακοῦ μεταβῆναι τοῖς Δωριεῦσιν ἢ τῆς Αἰγίνης ἀρχή. Ὁ δὲ Αἰακὸς ἐκ Διὸς καὶ Αἰγίνης ἠρωίδος, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ πόλις, ἢ Αἴγινα». Π. Σ.

— Στ. 41-43. τὸν παῖς ὁ Λατοῦς . . . συνεργὸν τείχους] «ὄντινα Αἰακὸν ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν μέλλοντες κατασκευάσειν στέφανον, ἦτοι περίβολον, περὶ τείχος τῷ Ἰλίῳ, συνεργὸν εἶλοντο καὶ συλλήπτορα· τούτους γὰρ κατεδίκασεν ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν τειχοποιῆαν ὑπηρετήσαι τῷ Λαομέδοντι, ἐπειδὴ ἐπεβούλευσαν αὐτῷ εἰς τὴν βασιλείαν· ἠθέλησαν γὰρ αὐτὸν μεταστῆσαι, ὡς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Ἰλ. α. 399.)

Ὅ πότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον
ἄλλοι,
Ἦρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Φοῖβος
Ἀπόλλων,
οὐχ, ὡς ἔνιοι, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη». Π. Σ. — ἐπὶ στέφανον τεῦξαι] ἢ ἐπὶ συνθετέα τῷ τεῦξαι· «μεταφορικῶς δὲ στέφανον ἀντὶ τὸ τεῖχος· τὰ γὰρ τείχη ὡσπερ στέφανοι τῶν πόλεων· καὶ Ἀνακρέων Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν». Π. Σ.

— Στ. 44-47. ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον . . . καπνόν] Λέγει τὸ αἶτιον, δι' ὃ οἱ δύο θεοὶ προσεκάλεσαν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ τείχους τὸν Αἰακὸν ἦν δὲ τὸ

Πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
 Λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Ἐ. β'. Κ. ιά.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον,
 Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς,
 Οἱ δύο μὲν κάπετον, 50
 Αὔθι δ', ἀτουζομένω, πνοὰς βάλον·
 Εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσας.

Ἐννεπε δ' ἀντίον ὄρμαι-

νων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·

Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, 55

αἴτιον, ὥσπερ δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῆς ἀκριβοῦς ἐξετάσεως τοῦ χωρίου (ἀπὸ στ. 44-61), ὅτι ὁ Ἀπόλλων ὡς μάντις ἐγίνωσκεν, ὅτι ἡ Τροία ποτὲ γενήσεται δορυάλωτος καὶ πυρὶ δοθήσεται διὰ τῶν ἐκγόνων ἐκείνων, οἱ ἤθελον οἰκοδομήσῃ τὸ τεῖχος ἵνα περιποιήσῃσι λοιπὸν οἱ θεοὶ τὴν τιμὴν ταύτην τῆς ἀλώσεως καὶ τῷ Αἰακῷ, ὃν ἠγάπων καὶ τοῖς ἐκγόνοις αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἐκάλεσαν αὐτὸν συνεργὸν καὶ οὐχί, ὡς λέγουσιν οἱ Σχολιασταί, «ὅτι ἐπέπρωτο δορυάλωτον γενομένην τὴν πόλιν ταύτην ἐμπρησθῆναι· διὰ τοῦτο φασὶ τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Απόλλωνα εἰς τὴν τῆς Ἰλίου τεύχεσιν προσλαβεῖν τὸν Αἰακόν, ἵνα ἡ πόλις διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομηθέντος μέρους ἀλώσιμος γένηται, καὶ μὴ διὰ τοῦ ὑπὸ τῶν θεῶν». οὐ γὰρ ἦν δυνατόν ἀλῶναι αὐτήν, εἰ τὸ πᾶν ἔργον ἦν τῶν θεῶν». Π. Σ. — ἦν ὅτι] ὑπερβατὸν ἀντὶ τοῦ ὅτι ἦν. — νιν] τὴν Ἰλίον. — ἀμπνεῦσαι καπνόν] «ἀναπνοὴν ἀναπέμψαι καπνοῦ, καταφλεχθῆναι πολλῶ πυρὶ». Π. Σ.

— Στ. 48-52. γλαυκοὶ δὲ . . . βοάσας] «ἐπειδὴ

στ. 50. κάπεσσον, καὶ κάπεσον, καὶ κάπετον, καὶ κάπτετον· ἐν διαφόροις χειρογρ.

δὲ ἐκτίσθη τὸ τεῖχος τότε νεωστὶ, εὐθέως καὶ παραχρῆμα τρεῖς δράκοντες ἐφάνησαν, ὧν οἱ μὲν δύο πειρώμενοι εἰσπηδῆσαι διὰ τοῦ τεύχους εἰς τὸ ἐντὸς κατέπεσον καὶ ἀπέθανον, ὁ δὲ εἰς εἰσῆλθε μετὰ συριγμοῦ καὶ βοῆς». Π. Σ. — γλαυκοί] «στιλπνοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τῇ ἐνοράσει ἐκφοβοῦντες». Π. Σ. — πύργον] «τὸ τεῖχος». Π. Σ. — τρεῖς] εἶπε τὸν ἀριθμὸν τρεῖς οὐχί, διότι ἦσαν τρεῖς οἱ κτίσαντες τὸ τεῖχος· ἀλλὰ διότι τρεῖς γενεαὶ θὰ πειραθῶσι νὰ εἰσπηδῶσι τὰ τεῖχη τῆς Ἰλίου, καὶ αἱ μὲν δύο ἀποτεύζονται, ἡ δὲ τρίτη εἰσπηδῶσει καὶ ἀλώσει τὴν Τροίαν. — κάπετον] «κατέπεσον». Π. Σ. — αὐθὶ δὲ] «εἶτα δὲ» — ἀτοξομένω] «ταραττόμενοι, ἐν ἄτῃ γενόμενοι». Π. Σ. — πνοᾶς ἔβαλον] «οἱ μὲν οὖν δύο ἀπέθανον». Π. Σ. — ἐσόρουσε] «καθ' ὃ μέρος· ὠκοδόμησεν ὁ Αἰακός, ἔσω ὤρμησεν ὁ δρᾶκων — βοάσας] «ἀντὶ συριέας· δηλοῖ δὲ τὴν ἄλωσιν τὴν ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ τῇ ἀπὸ Αἰακοῦ γενομένην· ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει, βοήσας· οἱ γὰρ ἐπιόντες πολέμιοι εἴωθασιν ἐφορμᾶν ἅμα βοῆ». Π. Σ.

— Στ. 53-54]. «εὐθύς δὲ ὁ Ἀπόλλων εἶπεν ἐξηγῶν τὸ σημεῖον, ὃ ἐγένετο κατάντικρυ αὐτοῦ καὶ τῶν συναργατῶν αὐτοῦ». — ὀρμαίνων] σκεπτόμενος τὸ τέρας. — ἀντίον] τὸ καταντικρὸν καὶ οὐχὶ «τὸ ἐχθρὸν, τὸ ἀδέξιον, ὡς ἐξηγοῦσίν τινες.

— 55-56. Πέργαμος . . . ἀλίσκεται] «ἡ πόλις τῆς Τροίας ἀλωθήσεται, ὡ ἦρως Αἰακὲ, δι' ἐκείνου τοῦ μέρους τῶν τειχῶν, ὃ αἱ σαὶ χεῖρες εἰργάσαντο». τοῦτο λοιπὸν οὐκ ἔτι ὠρισμένον ἐκ τῶν Μοιρῶν ἦν ὡς καὶ τὸ ἐπόμενον, ὅτι δηλαδὴ ἀλωθήσεται διὰ τῶν τρίτων ἐκγόνων τοῦ Αἰακοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκτίσθη τὸ τεῖχος, τότε ἡ αἱ Μοῖραι προσδιώρισαν ἐκ τίνος μέρους τῶν τειχῶν θὰ ἀλωθῇ ἡ πόλις καὶ διὰ τίνων ἐκγόνων, ἢ ὁ Ζεὺς τὸ ἐκ τῶν Μοιρῶν προσδιωρισμένον, ὅτι δηλαδὴ ἡ Τροία ἀλωθήσεται ἐκ τῶν ἐκγόνων ἐκείνων, οἱ ἂν τὸ τεῖχος αὐτῆς κτίσειαν, ἔμελλε νὰ ἐφαρμύσῃ ἐνὶ μόνῃ τῶν τριῶν κτι-

Ἦρωσ, χερὸς ἐργασίαις ἀλίσκεται,
 (ᾠς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
 Περμφθὲν βαρυγδούπου Διός·)

Σ. γ'. Κ. θ'.

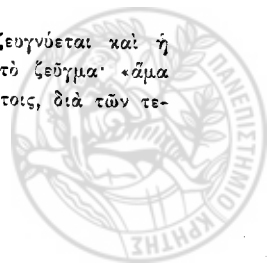
Οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. ἀλ-
 λ' ἄμα πρώτοις ἄρξεται

60

στῶν, τῷ αὐτοῦ υἱῷ τῷ Αἰακῷ· καὶ τοῦτο ἐδήλωσε διὰ τοῦ τέρατος τῶν ὕφρων τῷ μάντει Ἀπόλλωνι. Τοῦτο δὲ σαφῶς δείκνυσι τὸ ἡμαρτημένον τῆς ἀνωτέρω ὑπὸ τῶν σχολιαστῶν ἐξηγήσεως τοῦ αἰτίου, δι' ὃ λέγουσιν, ὅτι οἱ δύο θεοὶ προσεκάλεσαν συνεργὸν τὸν Αἰακόν. Διότι εἰ, ὡς λέγουσι, προσεκάλεσαν τὸν Αἰακόν, «ἐπεὶ οὐκ ἦν δυνατὸν ἀλῶναι τὸ τείχος, εἰ τὸ πᾶν ἔργον ἦν τῶν θεῶν» τίς ἦν ἡ ἀνάγκη νὰ δηλώσῃ ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ σημείου τοῦ δράκοντος, ὅτι ἡ πόλις ἀλωθήσεται διὰ τοῦ μέρους ὃ ἔκτισεν ὁ Αἰακός, γνωστοῦ ἔντος, ὅτι διὰ τοῦ ὑπὸ τῶν θεῶν ὀκοδομημένου τείχους ἡ πόλις οὐκ ἀλίσκεται; Δὲν μένει λοιπὸν ἄλλο αἶτιον, δι' ὃ οἱ θεοὶ προσεκάλεσαν τὸν Αἰακόν συνεργὸν τοῦ τείχους, ἢ ὅτι, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, γινώσκοντες τὸ πεπρωμένον ἠθέλησαν νὰ δώσωσι τὴν δόξαν τῆς ἀλώσεως οὐ μόνον ἑαυτοῖς καὶ τοῖς αὐτῶν ἐκγόνοις, ἀλλὰ καὶ τῷ Αἰακῷ, ὃν σφόδρα ἠγάπων, καὶ τοῖς ἐκείνου ἐκγόνοις. — Πέργαμος] ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου· ἐνταῦθα δὲ συνεκδοχικῶς, ἡ πόλις. — ἀλίσκεται] ἀντὶ μέλλοντος, ἀλωθήσεται.

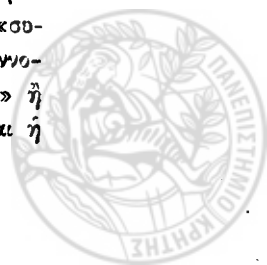
... Στ. 57-58. ὡς ἐμοὶ . . . Διός] «οὕτως ἐμοὶ λέγει, νοεῖν δίδωσι τὸ πεμφθὲν φάσμα, ἵγουν ἡ πεμφθεισα

στ. 60. ἄρξεται· τῇ λέξει ταύτῃ συζευγνύεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ τελευτήσῃ· διότι οὕτως ἀναλυτέον τὸ ζεύγμα· «ἄμα πρώτοις ἄρξεται καὶ τετάρτοις (ἐν τοῖς τετάρτοις, διὰ τῶν τετάρτων) τελευτήσῃ (ἡ ἄλωσις),

ἄψις παρὰ τοῦ Διὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου, τοῦ τῶν βαρυήχων βροντῶν αἰτίου». Π. Σ. — φάσμα] «τὸ φάντασμα, τὸ σῆμα· εἶργται παρὰ τὸ φαίνειν, τὸ δηλοῦν». Π. Σ.

— 59-60. οὐκ ἄτερ . . . ἄρξεται] «άλωθήσεται δὲ ἡ Τροία οὐ χωρὶς τῶν σῶν ἐκγόνων, ἀλλ' ἀρχὴν μὲν ἔξει τοῦ πορθῆσθαι ἀπὸ τῶν σῶν παιδῶν· ἀλωθήσεται δὲ ὑπὸ τῶν τετάρτων ἀπὸ σοῦ». Π. Σ. Τοῦτο ἐκ τοῦ φάσματος μαντεύεται. Οἱ δύο ἄψεις οἱ εἰσπηδήσαντες μὲν τὰ τείχη, καὶ οὗτοι διὰ τοῦ μέρους, ὃ ἔκτισεν ὁ Αἰακός, ἀποθανόντες δὲ εἰσὶν αἱ δύο ἀπὸ τοῦ Αἰακοῦ γενεαί· ἡ μὲν πρώτη οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Πηλεὺς καὶ Τελαμῶν, οἵτινες συστρατεύσαντες τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τοῦ Λαομέδοντος τοῦ βασιλέως τοῖς Τροίας ἕνεκα τῶν ἵππων, οὓς οὐκ ἀπέδωκε τῷ Ἡρακλεῖ, ἐξεπόρθησαν τὴν πόλιν (Ὁμ. Ἰλ. ε. 640. κ. ε.). Ἡ δὲ δευτέρα γενεὰ ἀπὸ τοῦ Αἰακοῦ εἰσὶν ὁ Αἴας καὶ Ἀχιλλεὺς, οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰακοῦ οἱ συστρατεύσαντες τοῖς Ἀτρεΐδαις. Ὁ δὲ τρίτος ἄψις ὁ μετὰ ἀλαλαγμοῦ καὶ βοῆς εἰσπηδήσας ἐστὶν ἡ τρίτη ἀπὸ Αἰακοῦ γενεὰ, ὁ Νεοπτόλεμος, ὁ καὶ Πύρρος κληθεὶς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, δι' οὗ ἀλωθεῖσα ἡ Τροία κατεκλή. — ἀλλ' ἅμα πρώτοις] «ἀλλὰ σὺν τοῖς σοῖς πρώτοις παισίν, ὑπὸ τῶν σῶν πρώτων παιδῶν — ἄρξεται] ἀλίσκεσθαι· διότι ὑπὸ τῶν πρώτων παιδῶν Τελαμῶνος καὶ Πηλέως μόνον ἐπορθήθη, οὐδὲν δὲ ἄλλο ἔπαθεν. — καὶ τετράτοις] εἰπὼν πρώτοις οὐ συμπεριέλαβε τὸν πατέρα, ἐνταῦθα δὲ εἰπὼν τετράτοις, ἦτοι τετάρτοις, συμπεριέλαβε καὶ τὸν πατέρα· διότι μετὰ τοῦ πατρὸς γίνονται τέσσαρες γενεαί. Ἀνωτέρω τὸ ἅμα μεταβαίνει· εἰς τὴν σημασίαν τῆς ὑπὸ, ἐνταῦθα δὲ ἅμα τετάρτοις μεταβαίνει· εἰς τὴν σημασίαν τῆς σὺν. «συνεργεῖα τῶν τρίτων παιδῶν ἦτοι τοῦ Νεοπτολέμου» ἐνοητέον δὲ ῥῆμα ἀντίθετον τῷ ἄρξεται «ἐκτελεσθήσεται» ἢ τοιοῦτόν τι, οὗ ἡ ἔννοια ἔσεται «ἐντελῶς ἀλωθήσεται ἡ πόλις καὶ ἀλωθεῖσα τῷ πυρὶ δοθήσεται».

Καὶ τετράτοις. Ὡς ἄρα θεὸς σάφα εἶπας,
Ἐάνθον ἤπειγεν, καὶ Ἀμαζόνας εὐ-
ἵπους, καὶ ἐς Ἴστρον, ἐλαύνων.

Ὅρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἴσθμὸν ποντίαν

Ἄρμα θοὸν τάνυεν,

65

Ἀποπέμπων Αἰακὸν

Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσείαις.

Ἄ. γ. Κ. θ.

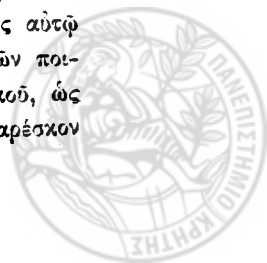
Καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐπο-
ψόμενος δαῖτα κλυτάν.

Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν· 70

— Στ. 61-69. Ὡς ἄρα θεὸς . . . κλυτάν] «ὁ μὲν οὖν Ἀπόλλων τὰ περὶ τῶν δρακόντων σημεῖα σαφῶς διαλύσας ἔσπευδεν ἐλαύνων τοὺς ἵππους εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἀρχομένας χώρας, ὁ δὲ Ποσειδῶν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῦ ταχέος ἄρματος τὸν Αἰακὸν, ἤλαυνε μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἵνα θεάσῃται τὴν κλυτὴν θυσίαν, ἣτις αὐτῷ ἐτελεῖτο, καὶ ἵνα ἀγάγῃ τὸν Αἰακὸν ἐνταῦθα» — Ἐάνθον ἤπειγεν] «Ἐάνθος ποταμὸς τῆς Λυκίας, ἣτις ἦν ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι· εἶπε δὲ Ἐάνθον συνεκδοχικῶς ἀντὶ Λυκίαν· ἤπειγε δὲ ἀντὶ τοῦ ἠπειγέτο ἐνεργητικὸν ἀντὶ μέσου. Ὅθεν, ἠπειγέτο, ἔσπευδεν εἰς Λυκίαν». Π. Σ. — καὶ Ἀμαζόνας εὐίπους] «καὶ εἰς Ἀμαζόνας τὰς καλαῖς ἵπποις χρωμένας, τὰς πολεμικάς». Κατὰ τὸν Π. Σ. λέγοντα «ὁ Ἀπόλλων εἰς τοὺς ἴδιους ἐστέλλετο κλήρους» καὶ αἱ Ἀμαζόνες ἐλάτρευον τὸν Ἀπόλλωνα. — εἰς Ἴστρον] «καὶ ἀπὸ τῶν Ἀμαζόνων ἔσπευδεν εἰς Ἴστρον τὸν ποταμὸν, τοιούστιν εἰς τοὺς Ὑπερβορέους, ἔνθα Ἴστρος τὰς πηγὰς ἔχει». Π. Σ. ὅτι ὁ Ἴστρος ἔχει τὰς πηγὰς ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις ὄρα Ὀλ. Γ'. 24. κ. ἐξῆς. Τὴν δὲ πρόθεσιν εἰς

παράλαβε και εἰς τὰς λέξεις Ἐάνθον καὶ Ἀμαζόνας. — ἐλαύνων] «τοὺς ἔππους δηλονότι». Π. Σ. ἢ κάλλιον τὸ ἐν στ. 65 ἄρμα θοόν. — Ὀρσοτρίαινα] «κλιτικὴ ἀντὶ ὀνομαστικῆς, ὡς καὶ παρ’ Ὀμήρῳ (Ἰλ. π. 33). Ἰππότα Πηλεὺς». Π. Σ. — Ἰσθμὸν ποντίαν] «ἐπιφόρος ἐστὶ πρὸς τὰ θηλυκά, ὡς τὸ Ἐναὶνᾶ Ταρτάρῳ (Πυθ. Α΄. 29)». Π. Σ. Σύνταττε· Ὀρσοτρίαινα ἄρμα τάνουεν ἐπ’ Ἰσθμὸν καὶ Κορίνθου δειράδα ἀποπέμπων Αἰακὸν δεῦρο καὶ ἐποφόμενος. — δεῦρο] «ἐνταῦθα εἰς Αἴγιναν, ὅπου ἄδομεν τὸν ὕμνον τοῦ Ἀλκιμέδοντος· «ἀπὸ τοῦ χοροῦ ὁ λόγος». Π. Σ. Ἡ λέξις αὕτη δεῦρο σαφέστατα δηλοῖ, ὅτι ὁ ὕμνος οὗτος ἄδεται ἐν Αἰγίνῃ, καὶ οὐχὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ· διότι εἰ ἤδεδετο ἐν Ὀλυμπίᾳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς, οὐκ ἠδύνατο ταύτῃ τῇ λέξει χρῆσασθαι. — καὶ Κορίνθου δειράδα] Ἡ θέσις τῶν λέξεων τούτων ἦν μετὰ τὸ ἐπ’ Ἰσθμὸν ποντίαν, ἵνα συμπλέξῃ τοὺς δύο σκοποὺς τῆς εἰς Ἰσθμὸν ἀφίξεως διὰ τοῦ τε, οὕτως· ἀποπέμπων τε, ἐποφόμενος τε· ἀλλ’ ἵνα ποιήσῃ ἐμφαντικωτέραν τὴν διαφορὰν τῶν σκοπῶν, παρενέθηκεν ἐν τῷ μέσῳ καὶ... δειράδα, ὅπερ ἐστὶν ἐπανάληψις ἐν ἄλλαις λέξεσι τοῦ ἐπὶ . . . ποντίαν. «δειράς κυρίως ὁ τράχηλος, μεταφορικῶς δὲ καὶ ὁ Ἰσθμὸς, ὃς στενοῦται, ὡς ἐπὶ σώματι ὁ τράχηλος». Π. Σ. — κλυτάν] «τὴν θυσίαν τὴν εὐκλεᾶ, τὴν περιαδομένην, τὴν τελουμένην αὐτῷ ἐν τῷ Ἰσθμῷ· ἐν γὰρ τῇ Κορίνθῳ τιμᾶται ὁ Ποσειδῶν». Π. Σ.

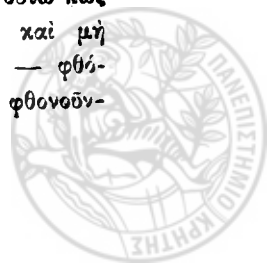
— Στ. 70. Τερπνὸν . . . οὐδὲν] Ὁ Πίνδαρος μέλλων νὰ ἐπαινέσῃ τὸν Μελησίαν τὸν ἀθλητικὸν διδάσκαλον τοῦ Ἀλκιμέδοντος οὐχὶ ὡς συνεργὸν τῆς νίκης (διότι τοὺς συνεργοὺς ἐν παρόδῳ μόνον ἐπαινεῖ), ἀλλὰ ὡς εἰ ἦν τῶν ἐνδόξων τις αὐτοῦ προγόνων, πολλοὺς αὐτῷ ἀφιερῶν στίχους, φοβεῖται, μὴ οὐκ ἀρέσῃ τιεὶ τῶν ποιητῶν· διὰ τοῦτο λοιπὸν προσομιᾶζεται διὰ γνωμικοῦ, ὡς εἶθε ποιεῖν, ὅταν μέλλῃ νὰ δικαιολογήσῃ τι ἀπαρέσκον

Εἰ δ' ἐγὼ Μελησία ἐξ ἀγενεί-
ων κῶδος ἀνέδραμον ὕμνῳ.
Μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.

(Ὅλ. Ζ'. 45. κ. ε. 82. κ. ε.). Ὁ νοῦς τοῦ γνωμικοῦ τούτου διαφόρως ἡρμηνεύθη ὑπὸ τῶν σχολιαστῶν. Ἡ δὲ κατὰ λέξιν ἐξήγησις ἐστίν· «οὐδὲν τερπνόν ἐστὶν ἴσον ἐν τοῖς ἀνθρώποις» οὐχ ὁμοίως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τέρπονται ἅπαντες ἢ δὲ ἐφαρμογὴ τοῦ τοιοῦτου γνωμικοῦ ἐστὶν αὕτη, τὸ ἐν τῷ ὕμνῳ ἐπαινεῖν καὶ τοὺς συνεργήσαντας εἰς τὴν νίκην· (οἶον ἐν μὲν ταῖς ἵπποδρομίαις ἐπαινεῖν τοὺς ἡνιοχῆσαντας, ἢ τοὺς ἵππους, ἐν δὲ τοῖς ἀθλητικοῖς ἀγῶσι τοὺς ἀλείπτας καὶ διδασκάλους)· τοῦτο τοὺς μὲν τέρπει πολὺ, τοὺς δὲ ὀλίγον. Ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῷ ὕμνῳ τοῦ Ἀλκιμέδοντος ἐπαινέσαι καὶ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ οὐκ ἴσως τέρπει ἅπαντας, ἀλλὰ τοὺς μὲν πολὺ, τοὺς δὲ ὀλίγον». Πόσον ἀλλοτριὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ ἐστὶν ἡ ἐξήγησις, ἣν ποιῶσιν τινες τῶν νεωτέρων σχολιαστῶν αὕτη «*Quae ego in Alcimedontis laudem cecini, non omnibus probantur neque enim eadem omnibus jucunda sunt, sed si Alcimedon victor laudatur, ingratum hoc victis est; ita quoque si Melesiam occasione Alcimedontis laudo, invidiam aliorum provocabo*». Ἡ ἐξήγησις αὕτη πρῶτον οὐκ ἐξάγεται ἐκ τῶν λέξεων, αἷς ὁ ποιητὴς χρῆται ἐν τῷ χωρίῳ· δεῦτερον καθίστησι τὸν ποιητὴν ἀνάξιον ἑαυτοῦ· διότι ἐπαινῶν τὸν νικητὴν ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ φανῇ εὐχάριστος καὶ τοῖς ἡττημένοις ἢ τοῖς διδασκάλοις τῶν ἡττημένων ὕπερ ἄτοπον. Ἐὰν δὲ πάλιν νομίζωσιν οἱ ἐξηγῶντες οὕτω τὸ χωρίον, ὅτι ὁ ποιητὴς εἰρωνεύεται πρὸς τοὺς ἡττημένους ἢ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους τοῦ Μελησία, ἡ εἰρωνεία ἐνταῦθα ἐστὶν ἄκαιρος καὶ γελοία. Οὐκ ἄλλο λοιπὸν μένει, ἢ ὅτι ὁ ποιητὴς ἐπιθυμεῖ ἐπαινῶν τὸν Μελησίαν νὰ ἀρέσῃ τοῖς ἑαυτοῦ ὁμοτέχνουσι ποιηταῖς.

— Στ. 71-73. εἰ δ' ἐγὼ . . - φθόνος] «εἰ δὲ ἐγὼ ἐμεγάλυνα ἐν τῷ ὕμνῳ τὸ κλέος τοῦ Μελησία, ὃ ἔσχεν ἐκ τῆς νίκης τοῦ ἀγενοῦ Ἀλκιμέδοντος, μὴ μεμφάσθωσαν οἱ φθονοῦντές με ποιηταί». — κῦδος ἐξ' ἀγενοίων] κῦδος προσελθὼν τῷ Ἀγησία ἐκ τῆς νίκης τῶν ἀγενοίων, ἦτοι τοῦ Ἀλκιμέδοντος· διότι τῆς ἐπὶ μαθήσει δόξης τοῦ μαθητοῦ μετέχει καὶ ὁ διδάσκαλος. — ἀνέδραμον ὕμνῳ] ἀντὶ ὕμνησα. Ἔστι δὲ ὁ ἀόριστος ἀντὶ μελλοντος ἀναδραμοῦμαι. Ὅθεν ἀνέδραμον ὕμνῳ, ὕμνήσω. — μὴ βαλέτω . . . φθόνος]. Οὐχὶ μόνον διὰ τὸν προηγηθέντα ἔπαινον (εἰ δ' ἐγὼ . . . ὕμνῳ) τοῦ Μελησία παρκαλεῖ τοὺς φθονοῦντας ποιητὰς νὰ μὴ μέμφωνται αὐτόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐπομένους (καὶ Νεμέα γὰρ κ. ἐξῆς) ἐπαίνους, οἱ τοσοῦτον πολλοὶ εἰσιν, ὥστε ὑπερβαίνουσι τὰ ὅρια τοῦ εἰς τὸν συνεργὸν τῆς νίκης ἐπαίνου, ἀποτελοῦντες τρόπον τινὰ ἰδίαν ὑπόθεσιν τοῦ ὕμνου, ὡς εἰ ἐπηνεῖτο οὐχὶ διδάσκαλος, οὐ τῆς δόξης ὁ μαθητὴς ἢ ὀλίγον ἢ οὐδὲν μετέχει, ἀλλὰ πρόγονοι ἢ πατρίς. Ὁμολογεῖ λοιπὸν ὁ Πίνδαρος, ὅτι παρέβη τοὺς κανόνας τοῦ ὕμνου, καὶ αισθάνεται, ὅτι οὐ τέρψει πάντας· οὐ λέγει δὲ τὸ αἴτιον, δι' ὃ τοσοῦτον αὐτὸν ἐπαινεῖ, ὡς γνωστὸν ταῖς Αἰγινήταις, παρ' οἷς ἐγένετο ὁ κῶμος. Δύο δὲ αἴτια δύναται νὰ εἰκάσῃ τις, ἐξ ὧν ὁ ποιητὴς ὄρμησεν εἰς τὸν μέγαν τοῦτον ἔπαινον τοῦ Μελησία· τὸ πρῶτον, ὅτι ὡς κηδεμῶν (εἰ μὴ τῷ ὄντι ἦν κηδεμῶν) ἐπεμελεῖτο τοῦ παιδὸς Ἀλκιμέδοντος· τὸ δὲ δεύτερον, ὅτι καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς Τιμοσθένης παρεκάλεσεν ἴσως τὸν ποιητὴν εἰς εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν διδάσκαλον αὐτῶν νὰ ποιήσῃ ἴδιον ἔπαινον. — μὴ βαλέτω] ἐνταῦθα ἐπήδησεν ὁ ποιητὴς, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἶπη οὕτω πως «παραβάς τοὺς τεθμοὺς τοῦ ὕμνου οὐ τέρψω, καὶ μὴ βαλέτω κ. ἐ.». — λίθφ τραχεῖ] ψόγφ σκληρῶ. — φθόνος] συνεχδοχικῶς ἀντὶ οἱ φθονοῦντές με οἱ δὲ φθονοῦντες αὐτόν εἰσιν οἱ ἀντίζηλοι ποιηταί.

Καὶ Νεμέα γὰρ ὁμῶς

Ἐρέω ταύταν χάριν·

75

Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

Ἐ. γ'. Κ. ιά.

Ἐν παγκρατίῳ· τὸ διδάξασθαι δέ τοι,

Εἰδῶτι βραίτερον. ἄγνω-

μον δέ, τὸ μὴ προμαθεῖν.

Κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.

80

— Στ. 74-75. καὶ ἐν Νεμέα . . . χάριν] «διότι ὁμοίως θὰ μεγαλόνω ἐν τῷ ὕμνῳ τὸ κλέος τοῦ Μελησίου, ὃ ἔσχεν καὶ ἐκ τῆς νίκης, ἣν ποτε ἐνίκησεν ἐν Νεμέᾳ ὁ Τιμοσθένης ἀγένοιος». Δύο λοιπὸν νίκας ἔσχεν ὁ Τιμοσθένης, τὴν μὲν ἐν τοῖς ἀγένοιος, τὴν δὲ ἐν ἀνδράσιν, ἀμφοτέρας ἐν Νεμέᾳ, — καὶ ἐν Νεμέᾳ ὁμοίως καὶ ἐν Νεμέᾳ, ὥσπερ ἐν Ὀλυμπίᾳ. — ταύτην χάριν] δηλοῦναι τὴν ἐξ ἀγνεύων χάριν δὲ ἴσον τῷ «κῦδος», ὡς ὠνόμασεν ἀνωτέρω.

— Στ. 76-77. τὰν δ' ἔπειτα . . . παγκρατίῳ] Σύνταξον· ἐρέω δὲ τὴν ἐν παγκρατίῳ ἔπειτα μάχην ἀνδρῶν γενέσθαι ἐκ τῆς ἐν Νεμέᾳ νίκης τοῦ Τιμοσθένους κῦδος τοῦ Μελησία. Οὐκ ὀρθῶς ἀναφέρουσιν οἱ σχολιασταὶ τὰς εἰρηγμένας τρεῖς νίκας εἰς τὸν Μελησίαν· ἦτοι ἐξηγοῦσιν, ὅτι ὁ Μελησίας, καὶ οὐχὶ ὁ Ἀλκιμέδων καὶ ὁ Τιμοσθένης ἐνίκησεν ὁ μὲν ἀγένοιος ὢν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὁ δὲ Τιμοσθένης ἀγένοιος μὲν τὸ πρῶτον ἐν Νεμέᾳ, ἀνὴρ δὲ τὸ δευτέρου πάλιν ἐν Νεμέᾳ. Ἐτι δὲ χεῖρον τινὲς τῶν νεωτέρων τὴν μὲν πρώτην ἐῶσι τῷ Ἀλκιμέδοντι, τὰς δὲ δευτέρας διδοῦσι τῷ Μελησίᾳ. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν τελουμένου τοῦ κόμου ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ Ἀλκιμέδοντος κρείσσον ἐστὶ οἱ μὲν ἀδελφοὶ νὰ ἐπαινῶνται ὡς νικηταί, ὁ δὲ διδάσκαλος ὡς αἴτιος τῆς νίκης· οὐδὲ ἀνάγκη τίς ἐστὶ νὰ ἀπαριθμῆσθαι τὰς νίκας τοῦ διδασκάλου γνω-

στάς τοῖς τότε οὖσας καὶ καθ' ἑαυτὰς ἐν τοῖς ἐπομμένοις ἐνουουμένας. Δεύτερον δὲ, ὅτι ἡ πρώτη νίκη ἐστὶ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, συμπεραίνεται ἔκ τε τοῦ στ. 86. καὶ ἔκ τοῦ ὅτι οὐκ ὀνομάζει ὁ ποιητής, ποῦ ἐγένετο ἡ νίκη αὐτή, δηλῶν ὅτι ὁ λόγος ἐστὶ περὶ τῆς νῦν ὑμνουμένης νίκης. Τρίτον δὲ φαίνεται ὡς ἀσυνεπὲς ἡ μὲν πρώτη νὰ ἦ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, αἱ δὲ λοιπαὶ δύο τοῦ διδασκάλου καὶ οὐχὶ τοῦ ἀδελφοῦ. Τέταρτον ἐν στ. 10 εἶρηκε μὲν τὸν Τιμοσθένη πρόφατον ἐν Νεμέᾳ, οὐχ ὥρισε δὲ ἐπὶ τίνι νίκῃ, ἐν ᾧ ὤφειλεν. Ὅτι λοιπὸν παρέλιπεν ἐκεῖ ὁ ποιητής, ἀναπληροῖ ἐνταῦθα, ὡς πολλάκις εἴωθεν οὕτω ποιεῖν, ὀρίζων, ὅτι ἐνίκησε δύο νίκας τὴν μὲν πρώτην πάλῃ ἀγένειος, τὴν δὲ δευτέραν παγκρατίῳ ἀνήρ.

— Στ. 77-80. τὸ διδάσθαι δὲ . . . φρένες] «Παρέσχον δὲ κλέος τῷ διδασκάλῳ ὁ Ἀλκιμέδων καὶ ὁ ἀδελφὸς Τιμοσθένης· διότι ἐδιδάχθησαν ὑπ' ἀνδρὸς γινώσκοντος, ἦν διδάσκει τέχνην, ἐξ ἰδίας πείρας αὐτὸς πολλὰς νίκας πρότερον νικήσας· τὸ δὲ διδάξαι ἄλλους βεβαίως εὐκόλῳν ἐστὶ τῷ ἐκ πείρας ἐπισταμένῳ· ὁ δὲ μὴ προμαθὼν ἐκ πείρας, ἀμαθὴς αὐτὸς ὢν, ἄλλους διδάσκει· διότι αἱ φρένες τῶν μὴ ἐχόντων πείραν περὶ ἐκεῖνο, ὁ διδάσκουσι, κοῦφοί εἰσιν». — διδάσθαι] «ἀντὶ τοῦ διδάξαι». Π. Σ. — δέ τοι] τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. — εἰδότη] ὅτι σημαίνει «οὐ μόνον ἐκ θεωρίας, ἀλλὰ καὶ ἐκ πείρας» εὐκόλως κατανοεῖται ἐκ τοῦ ἐπομένου ἀπειράτων φρένες. — βραίτερον] «ἤτοι βραχὺν ἀντὶ τοῦ βράδιον, εὐκόλον». Π. Σ. — ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν] ἐννοεῖ ἐκ τοῦ διδάσθαι τὸν διδάσκοντα· «τὸ δὲ μὴ προμαθεῖν ἐκ πείρας τὸν διδάσκοντα ἀνόητόν ἐστιν»· ἐχρήσατο δὲ ἐνταῦθα ὁ ποιητής συνεκδοχῇ μεταθεῖς, ὡς παρατηρεῖ ὀρθῶς ὁ Π. Σ. τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ πρᾶγμα· βούλεται λοιπὸν νὰ εἴπῃ ὁ ποιητής «ὁ δὲ διδάσκων μὴ προμαθὼν ἐκ πείρας, ὁ διδάσκει, ἀνόητός ἐστιν». — κουφότεροι] «ἀντὶ τοῦ κοῦφοι,

Κείνα δ' ἐκείνος ἂν εἴποι
 Ἔργα περαιτέρον ἄλλων,
 Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει,
 Ἐξ ἱερῶν ἀέθλων
 Μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν. 85
 Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων.
 Νίκαν τριακοστὰ ἐλών·

Σ. δ'. Κ. θ'.

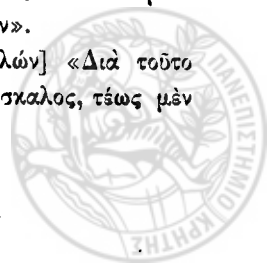
Ὅς τύχα μὲν δαίμονος, ἀ-
 νορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν
 Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις 90
 Νόστον ἔχθιστον, καὶ ἀτιμωτέραν
 Γλῶσσαν, καὶ ἐπίκρυφον οἶμον·

ἐλαφραί». Π. Σ. — ἀπειράτων] «ἐκείνων, οἵτινες οὐκ ἔσχον νίκας ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἵνα οὕτως ἐμπειροὶ γένωνται περὶ τὴν ἀθλητικὴν, ἣν διδάσκουσιν, ὡς ἐγένετο ὁ Μελησιᾶς».

— Στ. 81-85. Κείνα . . . φέρειν] «ἐκείνος ὁ ἀνὴρ, ὁ πολλοὺς ἀγῶνας νενικηκῶς καὶ πεπειραμένος καταστάς περὶ τὴν ἀθλητικὴν τέχνην, δύναται περαιτέρον τῶν ἄλλων νὰ εἴπη καὶ νὰ διδάξῃ ἄνδρα φύσιν ἔχοντα ποθεινοτάτην ἐκ τῶν ἱερῶν ἀγῶνων δόξαν νὰ λάβῃ ἐκείνα τὰ ἔργα, τίς δηλονότι τρόπος ἢ ἀπροβιβάσῃ αὐτὸν εἰς ταύτην τὴν δόξαν». — κείνα ἔργα] «τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει εἰς τὴν ποθεινοτάτην δόξαν». — προβάσει] ἀναπλήρου ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ φέρειν «προβάσει εἰς τὴν ἐξ ἱερῶν ἀέθλων ποθεινοτάτην δόξαν». — μέλλοντα φέρειν] ἴσον τῷ «πεφυκότα φέρειν».

— Στ. 86-87. Νῦν μὲν . . . ἐλών] «Διὰ τοῦτο ἄρα, ἐπεὶ ὁ Μελησιᾶς τοιοῦτός ἐστι διδάσκαλος, τῶς μὲν

στ. 90. τέτρασι ἢ κοινῇ γραφῇ.

έννέα καὶ εἴκοσι γεγυμνασμένοι ὅπ' αὐτοῦ νικήσαντες ἐν τοῖς ἀγῶσι περιεποίησαν γέρας, κῦδος αὐτῶ, νῦν δὲ λαμβάνει καὶ ἕτερον γέρας τριακοστὸν ἐκ τῆς νίκης τοῦ Ἀλκιμέδοντος». — νῦν μὲν] Ἐν τῷ μὲν συνεπτόχθῃ καὶ τὸ δὲ οὕτως «τέως μὲν αὐτῶ ἕτεροι γέρας, νῦν δὲ Ἀλκιμέδων». — γέρας Ἀλκιμέδων] «γέρας Ἀλκιμέδων ἐγένετο αὐτῶ» ἴσον «γέρας Ἀλκιμέδων περιεποίησεν αὐτῶ». τὸ δὲ γέρας, βραβεῖον ἴσον τῷ ἀνωτέρω κῦδος. — νίκαν τριακοστάν] «σὺν ταῖς έννέα καὶ εἴκοσι νίκαις τῶν ἄλλων μαθητῶν τριακοστὴν ταύτην ὁ Ἀλκιμέδων νικήσας».

— Στ. 88-94. ὅς τύχα μὲν . . . ἀντίπαλον] «ὅστις Ἀλκιμέδων ὑπὸ μὲν τῆς παρὰ τῶν θεῶν τύχης εὐνοηθεὶς, ἀνδρείας δὲ οὐ διαμαρτῶν οὐκ ἄμμιρος γενόμενος ἐν τέτρασι παισὶ διὰ τῆς ἑαυτοῦ ἰσχύος ἀπέθηκεν ἐπαναστροφὴν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν πάνυ μεμισημένην, καὶ ἀπαβήρῃσιαστον γλώσσα καὶ ὁδὸν λαθραίαν, ἵνα ἀποφεύγῃ τὰς ὕψεις τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν ἐπὶ τῇ ἤττη αἰσχύνῃν· τῷ δὲ πάππῳ αὐτοῦ ἐπέβαλεν ἰσχὺν ἀντιπαλαίουσαν πρὸς τὸ γῆρας». Π. Σ. — ἐν τέτρασι παιδῶν γυίοις] ὑπαλλαγὴ πτώσεων· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν «ἐν γυίοις τεσσάρων παιδῶν». ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ἐν στ. 55. τ ε α ἰ ς χ ε ρ ὅ ς ἐ ρ γ α σ ἰ α ἰ ς — ἀπεθήκατο] μέσον, ἴσον τῷ «ἀπέθηκε διὰ τῆς ἑαυτοῦ βίας καὶ δυνάμεως». Ἐκληροῦντο οἱ μέλλοντες νὰ ἀγωνισθῶσι πάλῃ ἢ παγκρατίῳ κατὰ συζυγίας. Ἐν τούτῳ λοιπὸν τῷ ἀγῶνι, ἐν ᾧ ἦσαν τέσσαρες οἱ παῖδες καὶ σὺν τῷ Ἀλκιμέδωντι πέντε, ὁ εἰς ἔμελλε νὰ κληρωθῇ εἰς ἐφεδρείαν. Οὐδὲ νὰ εἰκάσῃ τις δύναται, οὐδὲ ἀνάγκη τίς ἐστι νὰ εἰκάσῃ, ἐὰν ὁ κληρὸς τῆς ἐφεδρείας ἔπεσεν εἰς τὸν Ἀλκιμέδοντα. — ἔχθιστον] «οἱ γὰρ νικηθέντες, ὅταν οἴκαδε ἀπίωσιν, ἐν κατηφείᾳ εἰσὶν· ἐχθρὰ οὖν αὐτοῖς ἢ ἀνακομιδὴ· οὐ γὰρ τὸν κατ'εὐχὴν νόστον ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸν ἀπεχθῆ». Π. Σ. — ἀτιμωτέραν] «ἀντὶ τοῦ ἄτιμον». Π. Σ. — ἐπίκρου-

Πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
Γήραος ἀντίπαλον.

Ἄϊδα τοι λάθεται.

95

Ἄρμενα πράξιαι ἀνήρ.

Ἄ. δ'. Κ. ιά.

Ἄλλ' ἐμὲ χρῆ μναμοσύναν

Ἄνεγείροντα φράσαι

Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,

Ἐκτος οἷς ἤδη στέφανος περικέει-

100

ται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.

Ἔστι δὲ καὶ τι θανόντεσσιν μέρος

φον οἶμον] «οἱ γὰρ νενικημένοι οὐ φανεράς ὁδοὺς ἀποι-
ᾶσιν, ἀλλὰ ἐκτρεπόμενοι διὰ τὸ ἐπονειδιστον τῆς ἤττης».

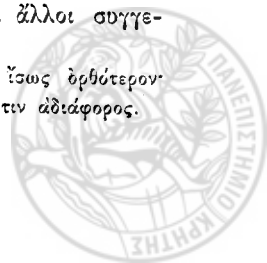
Π. Σ — ἀντίπαλον γήραος] «τὸ μὲν γὰρ γήρας κατα-
βάλλει, ἡ δὲ ἐκ νίκης χαρὰ ἀναρρώνουσιν». Π.Σ.

— Στ. 95-96. Ἄϊδα τοι . . . ἀνήρ] Τοῦτο λέ-
γει περὶ τοῦ πάππου τοῦ Ἀλκιμέδοντος, ὃς γέρων ὦν
αἰεὶ τοῦ Ἄδου μέμνηται, νῦν δὲ ἀρεστὰ τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ
παθῶν ἤτοι εὐτοχίῃσας λησμονεῖ, ὅτι θά ἀποθάνῃ: «τούτ'
ἔστιν ἀθάνατα φρονεῖ διὰ τὴν παρεστῶσαν εὐτοχίαν». Π. Σ.

— 97-101. Ἄλλ' ἐμὲ χρῆ . . . ἀπ' ἀγώνων]
«ἤδη μνησθεῖς τοῦ πάππου τοῦ Ἀλκιμέδοντος πρέπει,
ἵνα ἐξυπνίσω τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, νὰ ὑμνήσω
τούς Βλεψιάδας διὰ τὰς νίκας, ἃς ἔσχον ἐν ἀγῶσιν, ἐν
αἷς δύναμις χειρῶν μάλιστα ἐπιδείκνυται: διότι τούτοις
ἔκτος ἤδη στέφανος περικείται». — μνημοσύναν ἀνεγεί-
ροντα]. Ἐν ᾧ ἐμνήσθη τοῦ πάππου τοῦ Ἀλκιμέδοντος,
ἦλθον εἰς τὴν μνήμην τοῦ ποιητοῦ καὶ οἱ ἄλλοι συγγε-

στ. 93. ἐνέπνευσε ἐν τισι χειρογρ' ἴσως ὀρθότερον
διότι ἡ κατάληξις τε ἔνεκα τοῦ ἐπομένου μ. ἔστιν ἀδιάφορος.

στ. 98. ἀνεγείραντα ἐν τινι χειρογρ.

νεῖς αὐτοῦ, ἦτοι οἱ Βλεψιάδαι· δι' ἃ ἄρα λέγει «ἐν ᾧ ἐκ τοῦ ὕμνου τοῦ πάππου ἐξοπνίζω τὴν ἐμὴν μνήμην (μνημοσύναν ἀνεγείροντα), πρέπει νὰ ὑμνήσω (φράσαι) χειρῶν ἄωτον κ. τ. λ.». Δύναται ὁμοως νὰ δοθῇ καὶ ἑτέρα σύνταξις «μναμοσύναν ἀνεγείροντα Βλεψιάδαις», ἵνα ἡ ἐπομένη λέξις Βλεψιάδαις συναφθῇ τῷ ἐγείροντα, καὶ ἵνα ἡ ἔννοια ᾗ «ἐγείροντα ὡς λαμπρὸν οἰκοδόμημα τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων τοῖς Βλεψιάδαις». — φράσαι Βλεψιάδαις] «νὰ εἶπω διὰ τοὺς Βλεψιάδας, πρὸς ἔπαινον τῶν Βλεψιάδων» ἢ, ἂν τὸ Βλεψιάδαις συνταχθῇ τῷ ἀνεγείροντα, τὸ φράσαι σημαίνει ἀπλῶς «νὰ ὑμνήσω». «Βλεψιάδαι δὲ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ ἢ πατρία ἀπὸ Βλεψιάδου προγόνου τοῦ Ἀλκιμέδοντος». Π. Σ. — χειρῶν] «ἀγώνων, ἐν οἷς ἐπιδείκνυται μάλιστα δύνამις χειρῶν, ἦτοι πάλης κ. τ. λ. — ἄωτον ἐπίνικον] ὕμνον ἐπινίκιον, ὕμνον ἐπὶ νίκαις. Ὅθεν φράσαι χειρῶν . . . ἐπίνικον σημαίνει «νὰ εἶπω ὕμνον τοῖς Βλεψιάδαις, ἦτοι νὰ ὑμνήσω τοὺς Βλεψιάδας ἐπὶ ταῖς νίκαις, ὡς ἔλαβον ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν χειρῶν, ἐν πάλλῃ, παγκρατίῳ κ. τ. λ.». — οἷς] αἰτιολογικόν, ἀντὶ τοῦ τούτοις γάρ. — ἔκτος στέφανος] Ἡ φυλὴ λοιπὸν τῶν Βλεψιάδων ἐξ νίκας ἔσχε μετ' ἐκείνης τοῦ Ἀλκιμέδοντος. — φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων] ἀπ' ἀγώνων, ὧν ὁ στέφανός ἐστι ἐκ φύλλων· «καθὸ οἱ νικῶντες ἐφυλλοβολοῦντο, ἢ φύλλα τοὺς στεφάνους εἶπε διακρίνων αὐτοὺς πρὸς τοὺς δωρίτας καὶ χρηματίτας ἀγῶνας· φυλλίται δὲ ἀγῶνες οἱ στεφανίται, δωρίται δὲ οἱ θέματα (βραβεῖα) διδόντες, ἀργυρίται δὲ οἱ ἔχοντες χρυσαῖά θλα». Π. Σ.

— Στ. 102-103. Ἔστι δὲ καὶ . . . ἐρδόμενον] «ἔστι δὲ καὶ τοῖς τετελευτηγόσι μέθεξις τις καὶ αἴσθησις τῶν ἐπαινῶν καὶ ἡδονῇ, ἂν ἐναγίζηται τὸ προσῆκον αὐτοῖς μέρος κατὰ νόμον καὶ ὁσίως». — καννόμενον ἐρδόμενον] «ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη θυσία ἢ πρὸς θεὸν ἢ πρὸς νεκρὸν,

Κάν νόμον ἐρδόμενον.

Κατακρύπτει δ' οὐ κόνις

Συγγόνων κεδνὰν χάριν.

105

Ἐ. δ'. Κ. ιά.

Ἐρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων

Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν

Καλλιμάχῳ λιπαρὸν

Κόσμον Ὀλυμπία, ὃν σφιν ὄπασεν

Ζεὺς γένει· ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς

110

Ἔργα θέλοι δόμεν· ὀξεῖ-

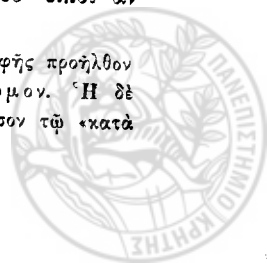
ας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.

ἵνα ἀρεστή γένηται τῷ εἰς ὃν ἡ θυσία, οὐχ, ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς καθιερωμένους κανόνας καὶ ὁσίως πρέπει νὰ τελῆται, οὕτω καὶ τὸ μέρος τῶν ἐπαίνων τὸ προσήκον τοῖς τεθνεῶσι συγγενέσι τοῦ Ἀλκιμέδοντος ὀφείλω νὰ καθιερώσω αὐτοῖς». Ταύτην τὴν ἔννοιαν συνεπτυγμένως εὐρημένην παρὰ τοῖς Π. Σ. παραδεξάμενος ὁ Heynius ὀρθῶς ἠρμήνευσεν. — καννόμον] κατὰ νόμον.

— Στ. 104-105. κατακρύπτει . . . χάριν] «διότι ὁ τάφος, ἡ γῆ οὐ κωλύει τὴν δόξαν καὶ χαρὰν τῶν ζώντων συγγενῶν ἀφικέσθαι εἰς τοὺς τεθνηκότας συγγενεῖς». Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. — οὐ κατακρύπτει] ἀπὸ τῶν τεθνεώτων. — χάριν συγγόνων] τὴν χαρὰν καὶ δόξαν τῶν ζώντων συγγενῶν.

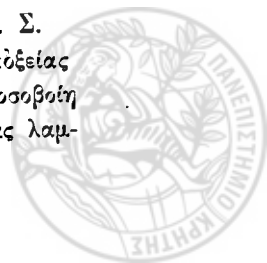
— Στ. 106-110. Ἐρμᾶ δὲ . . . Ζεὺς γένει] «Παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ δὲ ἀκούσας ὁ Ἰφίων τὴν περὶ τῆς νίκης ἀγγελίαν· τὴν παρὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ εἶποι ἂν

στ. 103. κᾶν νόμον· Ἐκ ταύτης τῆς γραφῆς προήλθον αἱ γραφαὶ κᾶν νόμον, κᾶννομον, καὶ ἔννομον. Ἡ δὲ καννόμον, ἐστὶ διόρθωσις ἐκ τῆς κᾶν νόμον ἴσον τῷ «κατὰ νόμον».

καὶ Καλλιμάχῳ τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ στέφανον, ὃν Ζεὺς ἔδωκε τῷ γένει αὐτῶν». Καθὰ ἐγὼ δύναμαι νὰ κατανοήσω, ὁ Ἰφίων ἦν πάππος τοῦ Ἀλκιμέδοντος ἐκ μητρὸς ἀποθανῶν ὀλίγον πρὸ τῆς νίκης. Ὁ δὲ Καλλιμάχος ἦν πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος ἀποθανῶν πολὺ πρότερον τοῦ Ἰφίωνος. Ἀναφέρει λοιπὸν ὁ ποιητὴς καὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἀλκιμέδοντος θέλων διὰ τῆς δόξης τοῦ παιδὸς νὰ παρηγορήσῃ αὐτὴν λίαν, ὡς εἰκός, λυπούμενην ἐπὶ τῷ τότε νεωστὶ συμβάντι θανάτῳ τοῦ πατρὸς. — Ἐρμᾶ . . . ἀγγελίας] Σύνταττε. Ὁ Ἰφίων ἀκούσας Ἐρμού (παρὰ τοῦ Ἐρμού) τὰς ἀγγελίας τῆς αὐτοῦ (τοῦ Ἰφίωνος) θυγατρὸς, ἦτοι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰφίωνος δοῦσα τῷ Ἐρμῇ τὰς περὶ τοῦ παιδὸς αὐτῆς ἀγγελίας θὰ παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ ἐνέγκῃ αὐτὰς τῷ πατρὶ Ἰφίῳ. Οἱ δὲ Π. Σ. καὶ οἱ νεώτεροι συντάττουσιν οὕτως. «Ὁ Ἰφίων ἀκούσας τῆς Ἀγγελίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἐρμού» ἄνευ δηλονότι ἀνάγκης καὶ κακοζήλως προσωποποιοῦσι τὴν ἀγγελίαν εἰς θεὰν καὶ πλάττουσι αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἐρμού. Κατὰ τὴν ἐμὴν ἐξήγησιν πάντων, ὧν προσήκε, μνημονεύει καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς μητρὸς. Εἰ δέ τις ἀπορεῖ, διὰ τί ἡ μήτηρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος πέμπει τὰς ἀγγελίας τῷ πατρὶ αὐτῆς καὶ οὐχὶ τῷ συζύγῳ καὶ πατρὶ τῷ Ἀλκιμέδοντος, λέγομεν, ὅτι τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου παλαιοῦ ἔτι ὄντος ὁ χρόνος παρηγόρησε τὴν γυναῖκα· τοῦ δὲ θανάτου τοῦ πατρὸς νέου ὄντος ἡ θυγάτηρ ἔχει ἀνάγκην παρηγορίας, καὶ τοῦτο θέλει νὰ ποιήσῃ ὁ ποιητὴς. Ἀλλαχοῦ τὰς πρὸς τοὺς νεκροὺς ἀγγελίας φέρει οὐχὶ ὁ Ἐρμῆς, ἀλλ' ἡ Ἥχώ. (Ὀλ. ΙΔ΄. 29). — Καλλιμάχῳ] πατρὶ τοῦ Ἀλκιμέδοντος καὶ συζύγῳ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰφίωνος. — ὃν σφιν . . . γένει] ἡ γὰρ ἐνός νίκη πᾶν τὸ γένος κοσμεῖ». Π. Σ.

— Στ' 112. Ὁξείας . . . ἀπαλάκκοι] «ὀξείας τοῦτ' ἔστι σφοδρὰς καὶ ἐπικυνδίνους νόσους εἴθε ἀποσοβοίῃ ὁ Ζεὺς ἀπ' αὐτῶν». Π. Σ. Ταύτας τὰς τρεῖς εὐχὰς λαμ-

Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν

Μοίρα Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·

Ἄλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίστον,

115

Αὐτοὺς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

βάνει ἀφορμὴν ὁ ποιητὴς νὰ ποιήσῃ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰφίωνος.

— Στ. 113-114. Εὔχομαι . . . μὴ θέμεν] «Εὔχομαι τῷ αὐτῷ Διὶ ἐπὶ τῇ μοίρᾳ τῶν καλῶν μὴ θεῖναι αὐτὸν τὸν Δία, ἀντὶ τοῦ μὴ ἔλασαι συμβῆναι Νέμεσιν διχόβουλον». Π. Σ. — διχόβουλον] Γνωστὸν τὸ, φθονοῦσιν οἱ θεοὶ τοῖς μέγα εὐτυχοῦσιν. Ἡ Νέμεσις ἄρα ἐστὶν ἡ θεὸς, ἣτις δέχα βούλεται· ἦτοι ὅτε μὲν δυστυχεῖ τις, βούλεται ποιῆσαι αὐτὸν εὐτυχῆ, ὅτε δὲ μέγα εὐτυχεῖ, βούλεται τοῦναντίον, ποιῆσαι αὐτὸν δυστυχῆ.

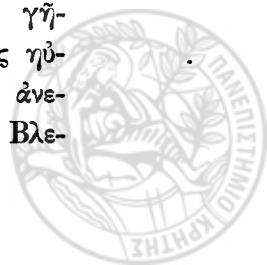

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

ὦ μῆτερ τῶν χρυσοστεφάνων ἄθλων Ὀλυμπία, δέσποινα τῆς ἀληθείας· ὅπου μάντιες ἄνδρες παρατηροῦντες τὰ ἐν ταῖς διὰ τοῦ πυρός θυσίαις σημεῖα ἀποπειρῶνται τοῦ ταχυκεραύνου Διὸς περὶ ἀνθρώπων ἐπιθυμούντων ἐν τῇ ψυχῇ νὰ λάβωσι δόξαν μεγάλην, ἀνάπαυσιν δὲ τῶν πόνων, εἰ δὴ λονότι φροντίζει αὐτῶν· ἢ δὲ πείρα τελευτᾶ πρὸς χάριν τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν ἕνεκα τῶν δεήσεων τῶν μάντεων· ἀλλ' ὦ Πίσσης εὐδενδρον παρὰ τὸν Ἄλφειδὸν ἄλσος, δέξαι εὐμενῶς τοῦτον τὸν κῶμον καὶ τὴν στεφανηφορίαν· μέγα βεβαίως τὸ κλέος αἰεὶ ἐστὶν ἐκείνῳ, ὅτινι ἂν δοθῆι τὸ σὸν βραβεῖον· τῶν δὲ ἀγαθῶν ἄλλα εἰς ἄλλον ἔρχονται· πολλὰ δὲ σὺν τῇ βογηθείᾳ τῶν θεῶν ὁδοὶ εὐπραξίας· ὦ Τιμόσθενες, ὑμᾶς ἀμφοτέρους τοὺς ἀδελφοὺς ἢ Μοῖρα ἀφιέρωσεν εἰς γενέθλιον θεὸν τὸν Δία· διότι σὲ μὲν κατέστησεν ἐν Νεμέᾳ ἐπιφανῆ, τὸν δὲ Ἄλκιμέδοντα παρὰ τῇ λόφῳ τοῦ Κρόνου Ὀλυμπιονίκην· ὅς ἦν μὲν καλὸς τὴν ὄψιν, ἔργῳ δὲ οὐ καταισχύων τὸ κάλλος κρατῶν· πάλῃ ἐποίησε νὰ ἀνακηρυχθῆι ἢ πατρίς αὐτοῦ ἢ ναυτικῇ Αἴγινα· ὅπου ἢ Σώτειρα Θέμις ἢ πάρεδρος τοῦ ξενίου Διὸς ἔξοχα πάντων ἀνθρώπων ἀσκεῖται· ὅ, τι γάρ

ἔστι πολὺ καὶ εἰς πολλὰ μέρη κλίνει, τοῦτο δύσκολόν ἐστι νὰ διακρίνη τις ὀρθῶς καὶ ἐν καιρῷ τῷ πρέποντι. Θεόπισμα δέ τι τῶν ἀθανάτων καὶ ταύτην τὴν θαλάσση περιφραττομένην χώραν ὑπέστησε παντοδαποῖς ξένοις κίονα δαιμονίαν (ὃ εἶθε μὴ ὁ ἐπιῶν χρόνος ἀποκάμοι ἐξακολουθῶν νὰ πράττη), φυλασσομένην ὑπὸ λαοῦ Δωριέως ἐκ τοῦ Αἰακοῦ· ὃν ὁ παῖς ὁ Λητοῦς καὶ ὁ εὐρυμέδων Ποσειδῶν μέλλοντες νὰ κατασκευάσωσι στέφανον περὶ τὴν Τροίαν ἐκάλεσαν συνεργὸν τοῦ τείχους· διότι ἦν πεπρωμένον ἢ Τροία ἐγειρομένου πολέμου, ἐν ταῖς κατ' αὐτὸν πολυπόρθοις μάχαις μέγαν καπνὸν νὰ ἀναπνεύσῃ· ὅτε δὲ νεωστὶ ἐκτίσθη τὸ τεῖχος, τρεῖς φοβεροὶ δράκοντες εἰσεπήδησαν αὐτὸ, καὶ οἱ μὲν δύο κατέπεσον, εἶτα δὲ μετὰ τρόμου ἐξέπνευσαν· ὁ δὲ τρίτος εἰσώρμησε μετὰ βοῆς. Εὐθύς δὲ ὁ Ἀπόλλων ἐξηγγῶν τὸ κατάντικρυ αὐτῶν σημεῖον εἶπεν ἢ Τροία, ὦ ἦρωσ Αἰακὲ, ἀλίσκεται περὶ τὰς ἐργασίας τῆς σῆς χειρὸς (οὕτως λέγει πρὸς ἐμὲ τὸ φάσμα τὸ παρὰ τοῦ βαρυβροντῶντος Διὸς), οὐχὶ δὲ ἄνευ τῆς συνεργείας τῶν σῶν παίδων ἀλλὰ ἐν τοῖς πρώτοις μετὰ σὲ παισὶν ἄρξεται ἢ ἄλωσις καὶ ἐν τοῖς τετάρτοις ἀπὸ σοῦ ἐντελῆς γενήσεται. Οὕτως ἄρα ὁ θεὸς σαφῶς καὶ ἀληθῶς εἰπὼν ἔσπευδεν ἐλαύνων τοὺς ἵππους εἰς τὸν Ἐάνθον καὶ τὰς πολεμικὰς Ἀμαζόννας καὶ εἰς τὸν Ἴστρον. Ὁ δὲ τὴν τρῖαιναν ἀνακινῶν Ποσειδῶν ἐνέτεινε τὸ ταχὺ ἄρμα ἐπὶ τὸν πόντιον Ἴσθμόν, ἵνα Αἰακὸν ἐπὶ τῶν χρυσῶν ἵππων ἀποπέμψῃ

ἐνταῦθα, αὐτὸς δὲ ἐν Κορίνθῳ ἐπιθεωρήσῃ τὴν κλυτὴν εὐωχίαν. Οὐδὲν τερπνὸν ἔσεται ἴσον ἐν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις· διὸ εἰ ἐγὼ ἀνέδραμον διὰ τοῦ ὕμνου εἰς τὸ ἐξ ἀγενείων κλέος τοῦ Μελησιᾶ, οἱ φθονοῦντές με μὴ βαλέτωσαν λίθῳ τραχεῖ φόγου, ὥσπερ οὐδ' εἰ καὶ ἐν Νεμέᾳ λέξω, ὅτι ἔσχεν ὁμοίως ταύτην τὴν χάριν, οὐδ' εἰ καὶ τὴν ἔπειτα ἀνδρῶν ἐν παγκρατίῳ νίκην τοῦ Τιμοσθένους ἀποδώσω αὐτῇ ὡς αἰτίῳ αὐτῆς· διότι βεβαίως τὸ διδάξαι εὐκόλον ἐστι τῇ ἐκ πείρας μαθόντι τὴν τέχνην, ὁ δὲ μὴ προμαθὼν ἐκ πείρας, ὃ διδάσκει, ἀνόητός ἐστι· διότι αἱ φρένες τῶν μὴ νικησάντων ἐν τοῖς ἀγῶσι διδασκάλων καὶ οὕτως ἄνευ πείρας ὄντων κοῦφαί εἰσιν· διότι ἐκεῖνος, ὁ ἐκ πείρας ἔχων τὴν τέχνην, δύναται περαιότερον τῶν ἄλλων νὰ εἴπῃ ἐκεῖνα τὰ ἔργα, τίς δηλονότι τρόπος θὰ προβιάσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεισιν τῆς ἐπιθυμίας ἄνδρα πεφυκότα νὰ λάβῃ ἐξ ἱερῶν ἀγώνων δόξαν ποθεινοτάτην. Νῦν μὲν οὖν τῷ Μελησιᾶ νικήσας παρέσχε τὸ τριακοστὸν βραβεῖον ὁ Ἀλκιμέδων· ὃς παρὰ μὲν τῆς τύχης εὐνοηθεὶς, οὐ διαμαρτῶν δὲ ἀνδρείας ἀπέθηκε διὰ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως ἐν τοῖς μέλεσι τεσσάρων παιδῶν ἐχθίστην ἐπιστροφὴν εἰς τὸν οἶκον, καὶ γλῶσσαν ἀπαβρῆσῆστον καὶ ὁδὸν λαθραίαν· τῷ δὲ πατρὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνέπνευσε δύναμιν ἀντιπαλαίουςαν πρὸς τὸ γῆρας· διότι ἐπιλέλησται τοῦ Ἄδου ἀνήρ, ὅστις ἠτύχησε κατ' ἐπιθυμίαν. Ἄλλ' ἐγὼ πρέπει ἀνεγείρων τὴν μνήμην μου νὰ εἴπω ὑπὲρ τῶν Βλε-

ψαδῶν ὕμνον ἐπὶ ταῖς νίκαις, ἃς ἔλαβον ἐν ἀγῶσι χειρῶν τούτοις γὰρ ἤδη ἕκτος στέφανος ἐκ φυλοφόρων ἀγώνων περιέκειται. Αἰσθάνονται δὲ καὶ οἱ τεθνεῶτες τὸ προσήκον αὐτοῖς μέρος τῶν ἐπαίνων, εἰ ἀφιερῶνται ὁσίως· ἢ δὲ κόνις οὐ κατακρύπτει ἀπ' αὐτῶν τὴν ἀγαθὴν δόξαν τῶν συγγενῶν. Ὁ δ' οὖν Ἰφίων ἀκούσας πορὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὰς περὶ τῆς νίκης ἀγγελίας, ἃς πεμπει αὐτῷ ἢ θυγάτηρ, θὰ εἶπη τῷ Καλλιμάχῳ τὸν λαμπρὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ κόσμον, ὃν παρέσχε τῷ γένει αὐτῶν ὁ Ζεὺς. Ὅς εἴθε θέλοι νὰ δίδῃ τῷ γένει τούτῳ ἔργα ἀγαθὰ ἐπ' ἀγαθοῖς· εἴθε δὲ ἀποσοβοῖ ὀδυνηρὰς νόσους. Εὐχόμεαι νὰ μὴ θέσῃ τῇ μοίρᾳ τῶν καλῶν Νέμεσιν διχόβουλον, ἀλλὰ παρέχων βίον ἀπαθῆ εἴθε αὐξάνοι τῇ δόξῃ αὐτοῦς τε καὶ τὴν πόλιν.

ΟΔΥΜΠΙΑ

ΕΙΔΟΣ Θ΄.

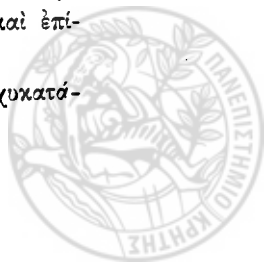
ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ ΟΠΟΥΝΤΙΩ ΠΑΛΑΙΣΤΗ:

✽✽✽

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων δέκα ἕξ.

- Κῶλον 1. $\text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---}$ Ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον.
- ” 2. $\text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---}$ Προσοδιακὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ Ἴωνικοῦ ἀπὸ μείζονος.
- ” 3. $\text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---}$ Φαλαίκειον, ἀπὸ Φαλαίκου τοῦ εὐρόντος καὶ χρωμένου ἀδτῷ. Ἔστι δὲ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. Ἔχει δὲ τὸ μέτρον τοῦτο τὴν πρώτην συζυγίαν ἀντισπαστικὴν, τὴν δὲ δευτέραν Ἰαμβικὴν, τὴν δὲ τρίτην ἀδιάφορον ἢ Ἰαμβικὴν ἢ τροχαϊκὴν. Ἀντὶ δὲ τῆς ἀντισπαστικῆς συζυγίας δύνανται ἀτῆ καὶ τροχαϊκῆ, ὡς ἐνταῦθα, καὶ Ἰαμβικῆ.
- ” 4. $\text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---}$ Γλυκῶνειον. Ἔστι δὲ τὸ μέτρον τοῦτο δίμετρον ἀντισπαστικὸν, τῆς πρώτης συζυγίας ἀντισπαστου, τῆς δευτέρας Ἰαμβικῆς· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀντισπαστου τίθεται καὶ ἐπίτρετος, ἔτι δὲ καὶ τροχαϊκὴ συζυγία.
- ” 5. $\text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---} \text{---}$ Ἴωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

- Κῶλον 6. ---|--- Γλυκόνειον.
- " 7. ---|--- Ἴωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὡς τὸ πέμπτον.
- " 8. ---|--- Γλυκόνειον.
- " 9. ---|--- Ὅμοιον τῷ ἑβδόμῳ.
- " 10. ---|--- Παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τῆς πρώτης συζυγίας παίωνος τετάρτου, τῆς δευτέρας ἐξ ἰάμβου ἢ σπονδείου καὶ ἀναπαίστου.
- " 11. ---|--- Ὅμοιον τῷ ἑβδόμῳ.
- " 12. ---|--- Γλυκόνειον τῆς πρώτης συζυγίας ἀντὶ ἀντισπάστου ἐπιτρίτου καὶ ἄπαξ τροχαϊκῆς.
- " 13. ---|--- Ὅμοιον τῷ ἑβδόμῳ.
- " 14. ---|--- Ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἢ Ἰαμβικὸν ἐφθήμερες.
- " 15. ---|--- Ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας ἐπιτρίτου.
- " 16. ---|--- Ἐπιωνικὸν τῆς πρώτης συζυγίας ἰαμβικῆς.

Περὶ τῆς Ἐπφδοῦ.

Ἐκάστη ἐπφδὸς συνίσταται ἐκ κῶλων δέκα.

- Κῶλον 1. ---|--- Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- " 2. ---|--- Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- " 3. ---|--- Ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικόν.
- " 4. ---|--- Ἴωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- " 5. ---|--- Δακτυλικὸν ἐφθήμερες.
- " 6. ---|--- Προσοδιακὸν τρίμε-

τρον καταληκτικὸν τῆς τρίτης συζυγίας Ἴωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικῆς.

- Κῶλον 7. $- \dot{u} - \dot{u} | - \dot{u} - \dot{u} | - -$ Ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας ἐπι-
 τρίτου.
- " 8. $- \dot{u} - \dot{u} - \dot{u} | - \dot{u} - \dot{u} | -$ Δίμετρον ἰαμβικόν.
- " 9. $- - - | - - -$ Ἴωνικὸν δίμετρον βραχυκατά-
 ληκτον· ἀδιάφορον, εἰ ἢ ἄρχουσα ἐστὶ βραχεῖα.
- " 10. $- - - | - - - | -$ Σαπφικόν· ἦτοι ἀντισπα-
 στικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· ἢ δὲ πρώτη
 συζυγία ἀντι ἀντισπαστοῦ τροχαϊκή.

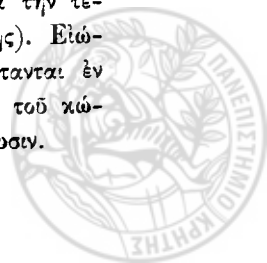
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ἐν τῷ προοίμιῳ (ἀπὸ στ. 1-23) ἐπαινέσας ἐν παρόδῳ τὸν Δία καὶ τὴν Ἥλιδα, ὅπου ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος τὴν περὶ ἧς ἐνταῦθα ὁ λόγος νίκην καὶ τὴν Πυθῶνα, ὅπου πρότερον εἶχε νικήσῃ, ὑπισχνεῖται, ὅτι θὰ ὑμνήσῃ τὰ παλαιόματα αὐτοῦ καὶ τὴν Ὀποῦντα, τὴν πατρίδα. Ἐμβαίνει ἔπειτα εἰς τὸν ὕμνον (ἀπὸ στ. 24) λέγων τινὰς ἐπαίνους περὶ τε τῆς Ὀποῦντος καὶ τοῦ Ἐφαρμόστου (μέχρι στ. 32). Ἐντεῦθεν πάλιν ὡς ἐν προοίμιῳ ἐπαγγέλλεται, ὅτι πεποιεῖως τῇ ἑαυτοῦ ποιητικῇ εὐφυΐᾳ καὶ ταῖς Χάρισιν, αἱ προστατεύουσι τοῦ ποιητοῦ, θὰ καταβάλλῃ πᾶσαν σπουδὴν περὶ τὴν ποίησιν τοῦ ὕμνου, ὥστε διὰ τῆς ταχίστης πανταχοῦ διαδόσεως τῆς ἀγγελίας τῆς νίκης νὰ γένηται ἐξάκουστος ἢ τῶν Ὀπουντίων πόλις (ἀπὸ στ. 33-41). Ἐντεῦθεν, ἵνα ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἔχων προστάτην θεόν τινα πολλὰ κατορθοῖ, διηγεῖται τινὰς μάχας τοῦ Ἡρακλέους (ἀπὸ στ. 42-54). Καθορᾷ (ἀπὸ στ. 55-62) ὅτι ἡ τοιαύτη διήγησις ἔξω τῆς ὑποθέσεως δύναται νὰ ἐκβῆ, ἐπανέρχεται (ἀπὸ στ. 63) εἰς τὸν ὕμνον τῆς Ὀποῦντος ἐνδιατρῖβων εἰς τοὺς περὶ αὐτῆς μύθους (μέχρι στ. 119). Ἐντεῦθεν ἀφ' οὗ ἐμνήσθη τῶν οἰκειῶν τοῦ Ἐφαρμόστου τινὸς Λαμπρομάχου, ὅστις ἕνεκα τῆς νίκης, ἦν τὴν αὐτὴν ἡμέραν μετὰ τοῦ Ἐφαρμόστου ἔσχεν ἐν

Ἰσθμῷ, καὶ ἔνεκεν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἐπισημότητος, ἦν εἶχεν ἔν τε Λοκροῖς καὶ ἐν Θήβαις πρόξενος ὢν τῶν Βοιωτῶν, ἄξιος ἦν μνήμης, μεταβαίνει (ἀπὸ στ. 128) διηγούμενος, ὡς αὐτὸς ὁ Ἐφαρμόστος ἐν πολλαῖς τῆς Ἑλλάδος πόλεσι νίκας ἀθλητικὰς ἔλαβεν (μέχρι στ. 151)· καὶ οὕτως ἐκτελεῖ, ἃ ὑπέσχετο ἐν τῷ προοίμῳ. Ἐκ τῶν πολλῶν νικῶν τοῦ Ἐφαρμόστου λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ φιλοσοφήσῃ, λέγων ἀξιωματικῶς, ὅτι ἕκαστος πέφυκεν ἱκανὸς εἰς ἓν μόνον τῶν ποικίλων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτηδευμάτων. Ὅστις οὖν ἐπιτηδεύει τὸ εἰς ὃ πέφυκεν, οὗτος ἐπιτυγχάνει. Τὸ δὲ δυσχερέστερον πάντων τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐστὶν ἡ ποίησις (μέχρι στ. 161). Ἐντεῦθεν διὰ πηδῆματος ἐμβαίνει εἰς τὸν ἐπιλογον διηγούμενος συντομώτατα μὲν, ἀλλὰ ἐντονώτατα τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς εἰς τὴν ἀθλητικὴν τέχνην ἀρετὰς τοῦ Ἐφαρμόστου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ὁ περίφημος οὗτος διὰ τὰς πολλὰς πολλαχοῦ νίκας παλαιστῆς ἐνίκησε τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ ταύτην νίκην κατὰ τὸν Π. Σ. (εἰς στ. 17). τὴν 73. Ὀλυμπιάδα· κατὰ δὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν νεωτέρων τὴν 78 ἢ τὴν 80. Ὁ κῶμος τελεῖται ἐν Ὀποῦντι περὶ τὸν βωμόν τοῦ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ, ἐφ' οὗ μετὰ τὴν θυσίαν καὶ τὴν τελετὴν ἀφιερῶσει τὸν στέφανον (στ. 166 κ. ἐξῆς). Εἰώθασι δὲ οἱ κωμάζοντες ἐπὶ τῇ νίκῃ νὰ παρίστανται ἐν τῷ κῶμῳ στεφανηφοροῦντες, μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ κώμου νὰ ἀφιερῶσι τὸν στέφανον τῷ θεῷ, ᾧ θύουσιν.

Σ. α. Κ. 1στ'.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
 Φωνᾶεν Ὀλυμπία,
 Καλλίνικος ὁ τριπλῶς κεχλαδῶς,
 Ἄρχεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
 χθον ἀγεμονεύσαι

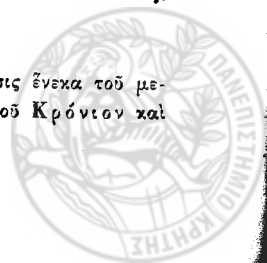
5

— Στ. 1-7. Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου . . . σὺν ἑταί-
 ροις] «Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος τὸ διὰ φωνῆς ἀδόμη-
 νον ἐν Ὀλυμπία, τὸ ἀρχόμενον ἐκ τοῦ Καλλίνικου κ. τ.
 λ. ἤρκεσε νὰ ἡγεμονεύσῃ τοῦ κώμου, ὅτε ὁ Ἐφάρμο-
 στος σὺν τοῖς φίλοις ἑταίροις παρὰ τὸν Κρόνιον λόφον
 χορεύων ἐτέρπετο ἐπὶ τῇ νίκῃ». — φωνᾶεν] Δωρικ.
 ἀντὶ φωνῆς, ἴσον τῷ φωνοῦν, συνεχδοχικῶς ἀντὶ τοῦ φω-
 νούμενον, τραγηδούμενον. — Καλλίνικος ὁ τριπλῶς κε-
 χλαδῶς] Ὀνομάζει ὁ Πίνδαρος τὸ μέλος τοῦ Ἀρχιλόχου
 Καλλίνικον οὐ μόνον, διότι ἀρχεται ἐκ ταύτης τῆς λέ-
 ξεως, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ λέξις αὕτη συχνάκις καθ' ὅλον
 τὸ ποίημα μετὰ ὕγκου φωνῆς καὶ σφρίγγους ἐπαναλαμβά-
 νεται καὶ ταύτην τὴν ἐπανάληψιν βούλεται νὰ ἐκφράσῃ
 ὁ ποιητὴς διὰ τῆς λέξεως κεχλαδῶς. Τὴν ἀρχὴν
 τοῦ Ἀρχιλοχίου μέλους παραδεδώκασι ἡμῖν οἱ Π. Σ.
 ἔχουσαν οὕτω.

Τῆνελλα. 1. Ὁ Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡρά-
 κλεις.

στ. 2. φωνᾶ ἐν ἑν τισι χειρογρ.

στ. 4. 5. Κρονίφ παρ' ὄχθφ. Διόρθωσις ἕνεκα τοῦ με-
 τρου· ἀλλὰ τὸ ὄχθον ν ἀρκεῖ, ἵνα ἡ λέγουσα τοῦ Κρόνιον καὶ
 ὄχθον γένηται θέσει μακρά.

2. Αὐτός τε καὶ Ἴόλαος, αἰχμητὰ
 δύο·
 Τήνελλα. 3. ὦ Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡρα-
 κλεις.

Συνίσταται λοιπὸν τὸ κομμάτιον τοῦτο, ὅπερ ἐστὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ μέλους, ἐκ τριῶν στίχων ἰαμβικῶν. Τὸ ἐπιθετὸν λοιπὸν τριπλόος ἀρμόζει τὸ ὄλη κομματίῳ, ὡς τριστίχῳ· ἀλλ' ὁ ποιητὴς συνήψεν αὐτὸ τῇ μᾶ μόνῃ λέξει τοῦ κομματίου τῇ καλλίνικος. Τὸ δὲ τριστίχον τοῦτο κομμάτιον ἐπανελαμβάνετο ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστης στροφῆς, ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῆς λέξεως κεχλαδῶς, μετ' ἐντάσεως φωνῆς καὶ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ τῶν χορευτῶν. Τὸ δὲ Τήνελλα οὐ προσήκε τῷ Ἀρχιλοχείῳ μέλει ὡς λέξεις σημαίνουσά τι ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἔννοιαν, ἀλλ' ἦν φωνὴ ἀσήμαντος πρὸς μίμησιν ῥυθμοῦ καὶ ἤχου αὐλοῦ ἢ κιθάρας· διὸ καὶ ἐγράψαμεν τὴν λέξιν πρὸ τῶν ἀριθμῶν 1. καὶ 3. καὶ ὅτε μὲν ἀδομένου τοῦ μέλους τοῦτου παρτὴν αὐλητῆς ἢ κιθαρωδῶς, τὸ Τήνελλα ἔμεινεν ἀργόν· μὴ παρόντος δὲ κιθαρωδοῦ ἢ αὐλητοῦ ὁ μὲν ἀρχηγὸς τοῦ χοροῦ μιμούμενος τὴν φωνὴν τῆς κιθάρας ἐφαλλε Τήνελλα, ὁ δὲ χορὸς ἤδε Καλλίνικε κ. τ. λ. «Ὁ Ἀρχιλόχος πρὸ τούτων τῶν λορικῶν γενόμενος ἐλθὼν εἰς Ὀλυμπίαν θελήσας ὕμνον ἀναβαλέσθαι εἰς Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀπορήσας κιθαρωδοῦ, διὰ τινος λέξεως μιμήσασθαι τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ἐπεχείρησε· συντάξας οὖν τοῦτο τὸ κομμάτιον Τήνελλα, οὕτω καὶ τὰ ἐξῆς ἀνεβάλλετο, καὶ αὐτὸς μὲν τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ὑποκρινόμενος ἔλεγεν ἐν μέσῳ τῷ χορῷ τὸ Τήνελλα, ὁ δὲ χορὸς τὰ ἐπιλοιπα· οἷον, Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, αὐτὸς τε καὶ Ἴόλαος, αἰχμητὰ δύο· Τήνελλα· Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡρακλεις. Κεκράτημεν οὖν ἐπὶ πάντων τῶν νικηφόρων παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης ἐπάδεσθαι τὸ μέλος τοῦτο τοῦ Ἀρχιλόχου, καὶ τοῖνον ἐπὶ τοῦ Ἐφαρ-

Κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-
μόστῳ σὺν ἑταίροις.

Ἄλλὰ νῦν ἑκαταβόλων

Μοισᾶν ἀπὸ τόξων

Δία τε φοινικοστερόπαν

10

Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι

Ἄκρωτήριον Ἄλιδος

Τοιοῖσδε βέλεσσιν,

Τὸ δῆποτε Λυδὸς ἦρωσ

Πέλοψ ἐξάρατο κάλλι-

15

στον ἔδνον Ἴπποδαμείας.

Ἄ. α. Κ. ιστ'.

Πτερόεντα δ' ἔει γλυκὺν

Πυθῶνά δ' ὄϊστόν· οὔ-

τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψη,

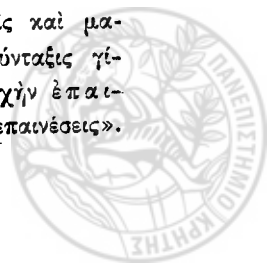
μόστου νικήσαντος ἦσθη. Ἔθος δὲ ἦν κωμάζειν τὴν νίκη-
κην ἐσπέρας τοῖς νικηφόροις μετ' αὐλητοῦ, μὴ παρόντος
δὲ αὐλητοῦ, εἰς τῶν ἑταίρων ἀνακρουόμενος ἔλεγε Τή-
νελλα». Π. Σ. — παρὰ Κρόνιον λόφον] σύναπτε τῷ κω-
μάζοντι. — ἄρκεσεν ἀγεμονεῦσαι] «ικανὸν ἐγένετο
τὸ μέλος τοῦ Ἀρχιλόχου κατὰ τὸν ἔχθον ἦτοι τὸν λό-
φον τὸν Κρόνιον προηγῆσασθαι (ἄρξαι τοῦ χοροῦ) κω-
μάζοντι τῷ Ἐφαρμόστῳ, ἦτοι ἐπὶ τῇ νίκῃ τὴν χο-
ρείαν τελοῦντι σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, τοῦτ' ἔστι τοῖς
συνήθεσι τοῖς προσφιλέσιν». Π. Σ.

— Στ. 8-18. ἀλλὰ νῦν . . . Πυθῶνάδ' ὄϊστόν]
«ἀλλὰ νῦν ὕμνησον, ὦ φυγή, τοῖς ἐμοῖς λόγοις τοῖς ἐκ
τῶν Μουσῶν ἐμπνεομένοις καὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἥλιδα,

στ. 18. μέλεσσιν καίτοι ἢ κοινή γραφή, ὅμως παρήχθη
ἐκ τοῖς βέλεσσιν, ἢ εὔρηται ἐν τινι χειρογράφῳ.

ἦν ποτε Πέλοψ ἔλαβε κέλαιστον δῶρον ἐκ τοῦ γάμου τῆς Ἴπποδαμείας· ὕμνει δὲ καὶ τὴν Πυθῶνα». — ἀλλὰ νῦν ἀπὸ ἐκαταβόλων τόξων] «τότε μὲν οὖν περὶ τὸν καιρὸν τῆς νίκης ἐκεῖνα τὰ τοῦ Ἀρχιλόχου ἤσθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, νυνὶ δὲ ἀπὸ τῶν πύργῳ βαλλόντων, δηλονότι τῶν εἰς ἅπαντα τόπον δῦκνεῖσθαι ποιούντων τὰ ποιήματα μουσικῶν τόξων. Πρὸς μὲν τόξον τὴν ποιήσιν, πρὸς δὲ τὰ βέλη, τὰ ἐγκώμια παραβάλλει». Π. Σ. φοινικοστερόπαν] «τὸν φοινικὴν πέμποντα ἀστραπὴν» Δούκας· — ἐπίνεμαι τοιοῖσδε βέλεσσι] βόσκησον ἕτοι ὕμνησον τοῖς νῦν ἐκπεπομμένοις βέλεσιν (ὕμνοις)· κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τὰ βέλη τοῦ Ἀρχιλόχου. Περὶ τῆς μεταφορικῆς ἐννοίας τοῦ ἐπίνεμαί, τῶν λέξεων, οἷστος, βέλος, τόξον, ἴρα Σημ. εἰς Ἰσθμ. Ε'. 55-57. Παρακελεύεται δὲ ἑαυτὸν ὁ δὲ Π. Σ. «τὸ δὲ ἐπίνεμαι ἢ πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς τὸν χορόν». — σεμνὸν ἀκρωτήριον Ἄλιδος] καλεῖ οὕτως τὸν Κρόνιον λόφον ἦ, ὡς ὠνόμασεν ἀνωτέρω, ὕχθον καὶ συνεχδοχικῶς τὴν Πίσαν. — ἔδνον] συνήθως λέγεται τὸ παρά τοῦ ἀνδρὸς διδόμενον τῇ γυναικὶ δῶρον, τὸ δὲ παρά τῆς γυναικὸς τῷ ἀνδρὶ δῶρον λέγεται φερνή· ἀλλ' ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐγένετο ἐναλλαγή. — πτερόντα . . . οἷστόν] «πάλιν δὲ τῇ τροπῇ κέχρηται παρακελεύεται δὲ ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας βαλεῖν τοῖς τῶν ἐγκωμίων βέλεσι καὶ τὴν Πυθῶνα κατὰ σκοποῦ· ἐνίκησε δὲ Ἐφάρμοστος καὶ Πύθια τὴν τριακοστὴν ἢ τριακοστὴν τρίτην Πυθιάδα· Ὀλύμπια δὲ ἐνίκησε τὴν ἑβδομηκοστὴν τρίτην Ὀλυμπιάδα». Π. Σ.

— Στ. 19-23. οὔτοι χαμαιπετέων . . . ἔ καὶ υἰόν] «ἐὰν ἐλελίζων τὴν φόρμιγγα ἐπὶ τοῖς παλαίσμασι τοῦ Ἐφάρμοστος τοῦ ἐκ τῆς κλεινῆς Ὀπούντος ἐπαινήσης αὐτὴν τε καὶ τὸν υἰὸν αὐτῆς, οὐ κενοῖς καὶ μεταίτοις λόγοις χρήσῃ ἀλλὰ ἀληθέσιν». Ἡ σύνταξις γίνεταί καταφανεστάτη, ἐὰν τὴν ὑποθετικὴν μετοχὴν ἐπαινήσας ἀναλύσῃς εἰς τὸ ἰσοδύναμον «εἰ ἐπαινέσεις».

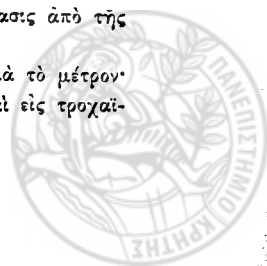

- Ἄνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν 20
 Φόρμιγγ' ἐλελίζων
 Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰ-
 νήσαις ἔ καὶ υἷόν·
- Ἄν Θέμις, θυγάτηρ τέ οἱ
 Σώτειρα λέλογχεν 25
 Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
 Θάλλει δ' ἀρεταῖς ἴ-
 σον τε Κασταλία παρ' Ἄλ-
 φειοῦ τε ῥέεθρον·
- Ἦθεν στεφάνων ἄωτοι 30
 Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείρον-
 τι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

Ἔσεται λοιπὸν ἡ σύνταξις οὕτω «οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψη, εἰ ἐλελίζων φόρμιγγα ἀμφὶ παλαίσμασιν ἀνδρὸς ἐκ κλεινῆς Ὀποῦντος ἐπαινέσεις ἔ καὶ υἷόν». — χαμαιπετέων] μὴ βασιζομένων ἐπὶ πραγματικῆς ἀληθείας, ματαίων· ὡς καὶ (Πυθ. ΣΤ'. 37). ἔ π ο ς χ α μ α ι π ε τ ε ς. — ἔ καὶ υἷόν] «ἔ ἀνωνομία· κείται γὰρ ἀντὶ τοῦ αὐτῆς, τὴν Ὀποῦντα· υἷόν δὲ τὸν Ἐφάρμοστον τὸν υἷόν αὐτῆς καθὼς πολίτην καὶ τέκνον αὐτῆς τῆς πόλεως. — Στ. 24-29. ἄν Θέμις . . . ῥέεθρον] Τὸ ἄν ἀντὶ τοῦ «ταύτην γάρ»· διότι ἀμφότερα τὰ κῶλα αἰτιολογοῦσι

στ. 23. 24. αἰνήσαις τινὲς θεωροῦσιν οὐχὶ ὡς μετοχὴν αἰνήσας, ἀλλ' ὡς εὐκτικὴν «εἴθε αἰνήσεις»· διὸ καὶ τιθέασιν ἄνω τελείαν πρὸ τῆς λέξεως, ἵνα σημάνωσιν, ὅτι ἄρχεται ἄλλη πρότασις· ἀλλὰ κάλλιον ἔστι νὰ θεωρηθῆ μία πρότασις ἀπὸ τῆς λέξεως οὔτοι μέχρι τῆς υἷόν.

στ. 28. σὸν καὶ, ὁ καὶ ἐκ διορθώσεως διὰ τὸ μέτρον· ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης διότι ὁ ἀντίσπαστος μεταβαίνει καὶ εἰς τροχαϊκὴν συζυγίαν.

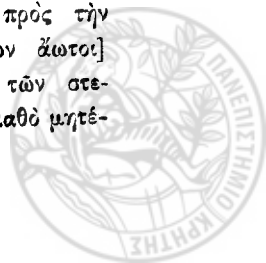

τὸ οὕτοι χαμαιπετέων . . . ἐφάφη· «διότι ταύτην μὲν ἔλαβε διὰ κλήρου ἢ Θέμις καὶ ἢ θυγάτηρ αὐτῆς ἢ σώτειρα μεγαλδοξος Εὐνομία, ὁ δὲ υἱὸς θάλλει καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς, ὡς ἐπεδείξατο ἰσάκις καὶ ἐν Πυθῶνι καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ». — Σώτειρα] «ἢ τὰς πόλεις σώζουσα· λέγει δὲ ὅτι ἢ Ὀποῦς εὐνομία καὶ δικαιοσύνη χαίρει. Θέμιδος δὲ θυγάτερα καὶ Ἡσίοδος λέγει τὴν Εὐνομίαν (Θεογ. 901).

Δεύτερον δ' ἡγάγετο (Ζεὺς) λιπαρὴν Θέμιν, ἢ τέκεν Ὠρας,
Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τε
θαλυίαν.

— θάλλει δέ] Ἡ σύνδεσις τῶν δύο κώλων ἔχει οὕτως· «ἦν (μὲν) Θέμις Εὐνομία τε λέλογχεν· (ὡς) δὲ θάλλει». Οἱ λοιποὶ ἅπαντες (πλὴν ἕως ἐνός τῶν Π. Σ.) νομίζουσιν ὑποκείμενον καὶ τοῦ θάλλει τὸ Ὀποῦς· ἀλλὰ ἡγουμένου τοῦ αἰνήσαις ἔ καὶ υἱὸν κρείσσον ἐστὶ ὁ μὲν ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἔπαινος νὰ ἀναφέρηται πρὸς τὴν μητέρα, ἦτοι τὴν πόλιν, ὁ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ πρὸς τὸν υἱόν, τὸν Ἐφάρμοστον. — Κασταλία] «Κρήνη γάρ ἐστιν ἐν Πυθῶνι· τὰ γὰρ Πύθια ἐνίκησε καὶ τὰ Ὀλύμπια». Π. Σ. μόνος οὗτος ὄλων τῶν Π. Σ. φαίνεται, ὅτι συντάσσει, ὡς ἐγώ· οἱ δὲ λοιποὶ, οἷς ἠκολούθησαν καὶ οἱ νεώτεροι συντάττουσιν, ἢ Ὀποῦς θάλλει.

— Στ. 30-32. Ὅθεν στεφάνων . . . ἀγλαΐδενδρον] «ἐξ ὧν τόπων ὕμνοι στεφάνων ὑφούσι καὶ μεγαλύνουσι τὴν ἀγλαΐδενδρον κλεινὴν μητρὸπολιν καὶ μητέρα τῶν Λοκρῶν ἦτοι τὴν Ὀποῦντα». — ὅθεν ἐκ τῆς Κασταλίας καὶ Ἀλφειοῦ, ὅπου νικήσας τὸ τέκνον τῆς Ὀποῦντος, ὁ Ἐφάρμοστος ἐστεφανώθη· οἱ δὲ ἐκ τῶν νικῶν ἔπαινοι καὶ ὕμνοι τοῦ υἱοῦ ἀναφέρονται καὶ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ ἐπαίρουσιν αὐτήν. — στεφάνων ἄωτοι] «ὕμνοι ἐπὶ στεφάνοις». Ὁ ἄωτος, τὸ ἄνθος τῶν στεφάνων ἐστὶν ὁ ὕμνος· — Λοκρῶν μητέρα] «καθὸ μητέ-

Ἔ. α. Κ. ι.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
 Μαλεραῖς ἐπιφλέγων αἰοδαῖς,
 Καὶ ἀγάνορος ἵππου θάσσον 35
 Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾶ
 Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
 Εἰ σὺν τιμῇ μοιριδίῳ παλάμα
 Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι
 Κάπον· κεῖναι γὰρ ὄπασαν 40
 Τὰ τέρπν'. ἀγαθοὶ δὲ
 Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες
 Σ. β'. Κ. ιστ'.

Ἐρένοντο. ἐπεὶ ἕναν-
 τ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-

ρας τὰς πατρίδας λέγουσι· μητρόπολις δὲ τῶν Λοκρῶν ἡ Ὀποῦς». Π. Σ. — ἀγλαόδενδρον] τὴν καλλιδενδρον. ἐξ οὗ δηλοῖ τὴν εὐγειον». Π. Σ.

— Στ. 33-39. ἐγὼ δέ τοι φίλαν . . . νέμομαι κάπον] «ἐγὼ μὲν ταύτην τὴν προσφιλεστάτην Ὀποῦντα ἐκδήλοισ καταυγάζων ὕμνοις πανταχοῦ ἐκπέμψω ταύτην τὴν ἀγγελίαν θάττον καὶ ἵππου παντός ταχυστάτου καὶ ναὸς ταχείας, εἰ σὺν θεοῦ βουλήσει κεχαρισμένα ποιήματα γράφω». Π. Σ. — μαλεραῖς . . . αἰοδαῖς] «ἐπιφωτίζων καὶ καταλαμπρόνων τῷ καταλάμποντι πυρὶ τῶν ἠδῶν. ταῖς, ὡς πῦρ, καταλαμπούσαις ἠδαῖς». — ἵππου ἀγάνορος] «πάνου γενναίου, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνδρῶν· ὁ ἀγίγνωρ γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων κυρίως λέγεται καὶ ἔστι ταυτὸν τῷ ἀνδρείος· κατὰ τοῦτο οὖν ἵπποι ἀγίγνωρες λέγονται οἱ γενναῖοι καὶ ἀγέρωχοι καὶ εὐψυχοί». Π. Σ. — ἀγγελίαν ταύτην] «τὴν περὶ τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Πυθῶνι νίκης τοῦ πολίτου καὶ τέκνου τῆς Ὀποῦντος».

Φαίνεται ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων τῷ ποιητῇ, ὅτι οὐ πολλῶ χρόνῳ πρότερον τῆς ἐν Ὀλυμπία νίκης συνέβη ἢ ἐν Πυθῶνι. — εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ . . . νέμομαι κάπον] Καλλίστη ἀλληγορία καὶ ἀληθῶς ἀξία τοῦ κλέους τοῦ ποιητοῦ· ὁ δὲ νοῦς ἀπλῶς ἄνευ ποιητικοῦ τρόπου ἐστὶ «εἰ φύσει ποιητῆς ὧν γράφω τερπνὰ ποιήματα». — σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμῃ] «σὺν χειρὶ, ἣτις ἐκ μοίρας καὶ θεοῦ τινος ἐπλάσθη ἐπιδεξία, ὥστε δι' αὐτῆς νὰ δρέπωμαι τὰ ἄνθη τοῦ κήπου τῶν Χαρίτων». Ταῖς λέξεσι μοιριδίῳ παλάμῃ ἀλληγορεῖ τὸ φύσει ποιητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα· — νέμομαι κάπον] «καρποῦμαι τὸν κῆπον» ἴσον «δρέπομαι τὰ ἄνθη τοῦ κήπου τῶν Χαρίτων, ἵτοι ποιῶ φῶδᾶς τερπνάς».

— 40-42. κεῖναι γὰρ . . . ἄνδρες ἐγένοντο] τὸ μὲν πρῶτον κῶλον κεῖναι . . . τὰ τερπν' αἰτιολογεῖ τὸ νέμομαι ἐξ αἴρετον κῆπον Χαρίτων. τὸ δὲ δεῦτερον ἀγαθοὶ δὲ . . . ἐγένοντο αἰτιολογεῖ τὸ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμῃ. «νέμομαι τὸν κῆπον τῶν Χαρίτων καὶ οὕτω ποιῶ τερπνά· διότι αἱ Χάριτες δίδουσι τὰ τερπνά· σὺν χειρὶ δὲ ἐκ δαίμονος τινος πλασθεῖσθαι ἐπιδεξία εἰς τοῦτο· διότι ἐκ δαίμονος τινος καὶ θείας μοίρας καὶ οἱ σοφοὶ γίνονται, ὡς ἐγὼ, καὶ οἱ εἴτε ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν εἴτε ἐν ταῖς μάχαις ἀνδρεῖοι».

— Στ. 43-53. ἐπεὶ ἔναντ' ἄν . . . ἀγυιὰν θνασκόντων] «ἐπεὶ εἰ μὴ ἐκ θεοῦ (τοῦ Διὸς) τοιοῦτος ἐγένετο, πῶς ἂν ἠδυνήθη τῷ ῥοπάλῳ ἀντιμάχεσθαι πρὸς τὴν τοῦ Ποσειδῶνος τριάιναν, ἠνίκα ὁ Ποσειδῶν στὰς περὶ τὴν Πύλον διεκώλυε τὸν Ἡρακλέα; πῶς ἂν ἠδυνήθη μάχεσθαι πρὸς Φοῖβον τῷ ῥοπάλῳ, ὅτε πρὸς αὐτὸν τῷ ἀργυρῷ τόξῳ ἐπολέμει; πῶς ἂν ἠδυνήθη ἀντιτάξασθαι τὸ ῥόπαλον πρὸς τὴν τοῦ Ἄδου ῥάβδον; — ἀντία τριάδοντος] «ἐναντίον τῆς τριάινης τοῦ Ποσειδῶνος τῆς τρεῖς ἐχούσης ὑδόντας, ὕβελους». — σκύταλον] τὸ

ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν; 45
 Ἄνικ' ἀμφὶ Πύλον σταθεῖς,
 Ἥρειδε Ποσειδᾶν.
 Ἥρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ
 Τόξῳ πολεμίζων
 Φοῖβος. οὐδ' Ἀΐδας ἀκι- 50
 νήταν ἔχε ῥάβδον,

σκύταλον, τὸ ῥόπαλον. — Ἥρειδε] «ἐπίεξεν ἐπολέμει γὰρ Ἡρακλῆς τοῖς Πυλίοις διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· ἀνέλων τινα Τραχίνιον καὶ φεύγων τοῦ φόνου τὸ μῦθος ἔρχεται πρὸς Νηλέα τὸν ἄρχοντα τῆς Πύλου ἐπὶ τῷ καθαρθῆναι τοῦ φόνου· μὴ βουληθέντος δὲ τοῦ Νηλέως ἐκίνησε πρὸς αὐτὸν πόλεμον· ὁ οὖν Ποσειδῶν πατὴρ ὦν τοῦ Νηλέως ἐμαχέσατο ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τῷ Ἡρακλεῖ. Νηλεὺς γὰρ καὶ Πελλίας Τυροῦς καὶ Ποσειδῶνος υἱοί». Π. Σ. — Ἥρειδέν τέ μιν . . . Φοῖβος] «Εἰς τὴν Πυθῶνα παρεγένετο ποτε Ἡρακλῆς μαντευσόμενος περὶ τίνος ἔφη οὖν αὐτῷ ἢ Πυθία μὴ παρῆναι τὸν θεὸν μηδὲ χρησιμφοδεῖν». Π. Σ. Τὸ νὰ ἀποπέμπηται λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῆς Πυθίας τὴν σημεῖον, ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἦν πολέμιος τῷ Ἡρακλεῖ· καὶ τὴν ἀποπομπὴν ταύτην περιγράφει ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον ταῖς λέξεσιν Ἥρειδέν τέ μιν κ. τ. λ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς οὕτω πως ἀντετάξατο πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα «ὀργισθεῖς οὖν ἐπὶ τούτῳ ὁ Ἡρακλῆς ἀναρπάσας τὸν μαντικὸν τρίποδα ἔβριψεν αὐτόν». Π. Σ. Πρὸ τῆς προτάσεως ταύτης Ἥρειδέν τε κ. τ. λ. ἀναπλήρου ἐκ τῶν ἡγουμένων οὕτω πῶς τ' ἂν ἐναντία ἀργυρέου τόξου σκύταλον τίναξεν, ἀνίκα Ἥρειδέ μιν Φοῖβος πολεμίζων; Ὁ ποιητὴς οὐ συνάπτει εἰς μίαν

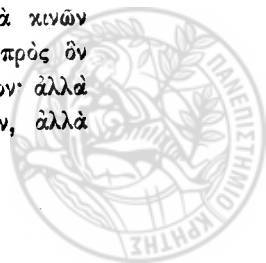
στ. 48. ἀργυρέῳ· ἐπεὶ ἐστὶ Γλοκῶνειον καὶ οὐ Σαπφικόν διὰ τοῦτο αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ ἀναγνωσθήσονται ὡς μία.

τρεις διαφερούσας μάχας, ως ἐσφαλμένως νομίζουσιν ἢ δὲ ἀπάτη αὐτῇ προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ μὲν ποιητῆς τῆς μὲν πρώτης μάχης τὸν τόπον προσδιώρισεν ἀμφὶ Πύλον σταθεῖς, τῶν δὲ λοιπῶν δύο οὐ προσδιώρισεν ὡς ποιῶν πρὸς τοὺς καθ' αὐτὸν γινώσκοντας κάλλιστα τὰ τῆς θρησκείας καὶ μυθολογίας. Τῶν δὲ σχολιαστῶν τινες τὸν τόπον τῆς πρώτης μάχης ἐννοοῦσιν ἄνευ ἀνάγκης καὶ ταῖς λοιπαῖς δύο μάχαις, μὴ ἐνθομούμενοι, ὅτι τὰ βέλη τοῦ ποιητοῦ φωνοῦσιν συνετοῖσιν, ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων χατίζει (Ὀλ. Β'. 152). — οὐδ' Ἀΐδας . . . ῥάβδον] «οὐδὲ ὁ Ἄδης εἶχεν ἐν ἀκίνησίᾳ τὴν ῥάβδον, ἦτοι καὶ ὁ Ἄδης ἤρειδέ μιν, ἐπέεζεν τὸν Ἡρακλέα τῇ ῥάβδῳ τότε λοιπὸν πῶς ἂν ἐτίναξε τὸ ῥόπαλον ἐναντίον αὐτῆς τῆς ῥάβδου, πῶς ἤθελεν ἀντιταχθῆ ἐναντίον αὐτῆς, εἰ μὴ ἐκ θεοῦ τὴν ἀνδρείος;» «ἐπιταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως τὸν Κέρβερον κύνα ἀναγαγεῖν καταβάς διεκωλύετο τῇ ῥάβδῳ ὑπὸ τοῦ Ἄδου· τολμήσας οὖν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀντιτάξασθαι κατώρθωσεν».

Π. Σ. — βράτεια . . . θνασκόντων] Τούτοις περιγράφει τὴν δύναμιν τῆς ῥάβδου. Τὴν δὲ ῥάβδον τοῦ Ἄδου φέρει καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὅταν ἔρχηται εἰς τὴν γῆν· τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς περιγράφει ὁ Ὅμηρος καὶ ἐν Ἰλ. στ. ω. 343. καὶ ἐν Ὀδυσσ. ε. 47 ταῖς αὐταῖς λέξεσιν οὕτω.

Ἐῤετο δὲ (ὁ Ἀργεῖφόντης) ῥάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα
θέλγει,
Ἵν' ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Ἐκ τῆς παρ' Ὀμήρῳ λοιπὸν περιγραφῆς τῆς ῥάβδου, φαίνεται, ὡς καὶ ὁ Π. Σ. λέγει, ὅτι εἶχε δύναμιν θελκτικὴν καὶ δελεαστικὴν, καὶ ἐχρήτο ὁ Ἄδης ταύτῃ οὐχὶ ὡς τριόδοντι ἢ ξίφει ἢ δόρατι, ἀλλὰ κινῶν μόνον αὐτὴν ἐνεποίει θέλξιν, ᾧ ἐβούλετο, ὁ δὲ πρὸς ὃν ἐκίνει τὴν ῥάβδον, θελγόμενος ἐποίει τὸ καλυόμενον· ἀλλὰ τὸν Ἡρακλέα τῇ κινήσει ταύτῃ οὐ κατενίκησεν, ἀλλὰ

Βρότεια σώμαθ' ἄ κατάγει
 Κοίλαν πρὸς ἀγυιάν
 Θνασκόντων. Ἐπό μοι λόγον
 Τοῦτον, στόμα, ῥίψον·
 Ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι
 Θεοὺς ἐχθρὰ σοφία· καὶ
 Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν

55

Ἄ. β'. Κ. ισ'.

Μανίαισιν ὑποκρέκει.

Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-

60

αὐτ'. Ἐὰ πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν

Χωρὶς Ἀθανάτων. φέροις

Δὲ Πρωτογενείας

Ἄστει γλῶσσαν, ἴν', αἰολο-

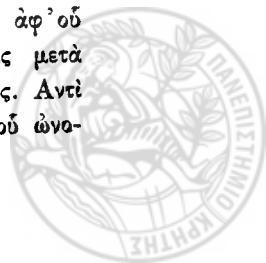
λαβῶν τὸν Κέρβερον ῥήχτο. — πρὸς κοίλην ἀγυιάν
 θνησκόντων] «πρὸς τὴν σκοτεινὴν ἀγυιάν τὴν ἐν Ἄδου.
 ὅπου διατρίβουσιν οἱ θνήσκοντες». Ἄν μὲν ἐννοήσωμεν
 διὰ τοῦ κοίλην ἀγυιάν αὐτὴν, τὴν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ
 Ἄδου ἀγυιάν, ἣν ὁ ποιητὴς φαντάζεται, τότε κατάγει
 τὰ βρότεια σώματα αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἄδου, ἂν δὲ
 ἐννοήσωμεν τὸν τάφον, τότε τὸ ἦ κατάγει ἐννοητέον
 «ἦ ὁ Ἑρμῆς κατὰ κέλευσιν τοῦ Ἄδου κατάγει». Κρεῖσ-
 σον τὸ δεύτερον.

— Στ. 54-59. Ἐπό μοι λόγον . . . ὑποκρέκει]
 Ἐνεγκῶν εἰς παράδειγμα τοῦ, ὅτι οἱ ἄνδρες γίνονται
 ἀγαθοὶ, ἦτοι ἀνδρεῖοι κατὰ θεὸν, πράξεις τοῦ Ἡρακλέ-
 ουσ, ἔπρεπε συνεπῶς νὰ ἐνέγκῃ καὶ τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ
 νίκην τοῦ Ἐφαρμόστου καὶ ἔργα ἑαυτοῦ, ἵνα δείξῃ, ὅτι
 κατὰ δαίμονα καὶ ὁ Ἐφάρμοστος ἐνίκησε καὶ αὐτὸς ἐγέν-
 ητο σοφὸς ποιητὴς· ἀλλ' ἐπιδειξίως ἀποφεύγει τὸ ἐν οὐ

δέοντι καυχᾶσθαι. — ἀπό μοι . . . ῥίψον] «ἀπόρριψον ἤγγου ὡς βᾶρος ἀπόθου, ὡς ἐπιβλαβῆ ἕασον τοῦτον τὸν λόγον, ὦ στόμα». Π. Σ. — μοι] δοτική χαριστική, ἴσον τῷ ἡμετέρῳ «σὲ παρακαλῶ». — ἐπεὶ . . . σοφία] «ἐπεὶ τὸ βλάσφημα περὶ θεῶν εἰπεῖν ἐχθρὰ σοφία ἐστὶ· λέγει δὲ ταῦτα, διότι ἄνδρα ὄντα τὸν Ἡρακλέα τριῶν θεῶν ἀπέδειξε βελτίονα». Π. Σ. — τὸ καυχᾶσθαι . . . ὑποκρέκει] «τὸ ἔξω τοῦ καιροῦ ἐπὶ σοφίᾳ καυχᾶσθαι μανίαις ὑποκρέκει, μανία ἐστὶν ἴσον τοῦτο δὲ φησὶν ἐπεὶ χαρίτων εἶπε κ ἦ π ο ν ν έ μ ο μ α ι». Π. Σ. — μανίαισιν ὑποκρέκει] «προσίμιον ἐστὶ μανίας»· «ὑποκρέκειν κυρίως ἐστὶ τὸ ἡρμαίνεσθαι ὑπηγεῖν ἐν τῷ ἀρμόζειν τὴν κιθάραν, ὑποτερετίζειν· ἢ μεταφορὰ οὖν ἀπὸ τῶν τῆς κιθάρας κρουσμάτων πρότερον γὰρ τῆς κιθάρας ἐπαφώμενοι προανακρούουσιν, ἔπειτα δὲ τέλεον κιθαρίζουσιν». Π. Σ.

— Στ. 61-62, ἕα πόλεμον . . . ἀθανάτων] «ἕα πᾶσαν μάχην μακρὰν τῶν ἀθανάτων» ἢ «ἀποχώριζε πᾶσαν μάχην ἀπὸ τῶν ἀθανάτων» ἴσον «μὴ διηγοῦ μάχας ἀθανάτων».

— Στ. 63-71. φέροις δὲ Πρωτογενείας . . . ὀνόμασθεν] Μετὰ τὴν φαινομένην ταύτην παρέκβασιν (ἀπὸ στ. 40) ἐπανάρχεται τρόπῳ ἀρίστῳ ἐπὶ τὸ προκείμενον, ὡς εἰ ἔλεγεν «Ἄλλὰ διηγούμενος μάχας θεῶν οὐ πέμπω τὴν ἀγγελίαν τῆς νίκης παντὰ τάχιστα, ἀλλὰ διηγούμενος τὰ τῆς οἰκίσεως τῆς Ὀποῦντος τῆς πατρίδος τοῦ Ἐφάρμοστου καὶ τὰ τῶν προγόνων αὐτοῦ. Διὸ εἴθε φέροις, φέρε, ὦ στόμα, τὸν λόγον εἰς τὸ ἄστυ τῆς Πρωτογενείας, ὅπου ἡ Πύρρα καὶ ὁ Δευκαλίων τὸ πρῶτον κατόκησαν καὶ ἐκ λίθων ἐκτέησαντο γόνους». — ἄστυ Πρωτογενείας] Ἡ Πρωτογένεια ἦν θυγάτηρ τοῦ Ὀποῦντος τοῦ βασιλέως τῶν Ἐπειῶν καὶ μήτηρ τοῦ Ὀποῦντος, ἀφ' οὗ ὕστερον ὠνομάσθη ἢ πόλις αὕτη, ἦν ὁ καταβάς μετὰ τὸν κατακλισμὸν ὁ Δευκαλίων, ἐθεμελίωσε πρῶτος. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ εἴπῃ, εἰς τὸ ἄστυ τοῦ Ὀποῦντος, ἀφ' οὗ ὠνο-

βρόντα Διὸς αἴσα,
 Πύρρα Δευκαλίων τε, Παρ-
 νασσοῦ καταβάντε,
 Δόμον ἔθεντο πρῶτον· ἄτερ
 Δ' εὐνάς ὁμόδαμον
 Κτησάσθαι λίθινον γόνον·
 Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν·
 Ἐγείρ' ἐπέων σφιν οἶμον
 Λιγύν. αἶνει δὲ παλαιὸν

65

70

μάσθη ἢ πόλις, λέγει συνεκδοχικῶς εἰς τὸ ἄστυ τῆς Πρωτογενείας, τῆς γεννησάσης τὸν Ὀποῦντα. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκαλεῖτο μὲν Πρωτογένεια· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐννοητέον τὴν μητέρα τοῦ Ὀποῦντος· διότι, ἐν ᾧ ἀνάγκη ἐστὶ νὰ ὀνομάσῃ που ὁ Πίνδαρος τὴν μητέρα τοῦ Ὀποῦντος, οὐδαμοῦ ἄλλοθι ὀνομάζει αὐτήν. Ὅσοι δὲ καλοῦσι τὸν Δευκαλίωνα καὶ Ὀποῦντα, ποιῶσιν (ὡς παρατηρεῖ τις τῶν Π. Σ.) τοῦτο, ἵνα συμβιάσωσι τὰ ὑπὸ τοῦ Πινδάρου λεγόμενα· ἀλλ' οὐδὲ οὕτως συμβιβάζονται· διότι καὶ ἐὰν τῷ ὄντι ὁ Δευκαλίων ἐκαλεῖτο καὶ Ὀποῦς, ὁ δὲ Πίνδαρος τοῦτου τὴν θυγατέρα ἐνταῦθα ἐννοεῖ, τί βούλεται ὁ Ὀποῦς Δευκαλίων ἐν τῇ γῆ τῶν Ἐπειῶν; ἄρα κατεκτήσατο τὴν χώραν ταύτην καὶ αὐτὸς μὲν ἔθετο τὴν ἔδραν ἐν αὐτῇ, τὸν δὲ Λοκρὸν κατέλιπε βασιλέα τοῦ πρώτου μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἰδρυθέντος πολισματοῦ; ἀλλὰ τσαούτη μεγάλη ἐπέκτασις κράτους ἐν μιᾷ γενεᾷ οὐκ ἔστι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ· ὅτε μάλιστα καὶ θάλασσαν πρέπει νὰ διαπεράσωσιν. Ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τοῦ κράτους τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο μὲν βεβαίως, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν γενεῶν τινῶν· ὁ δὲ χρόνος, ὅτε ἐβασίλευσεν ὁ μὲν Λοκρὸς τῆς χώρας τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ δὲ Ὀποῦς τῆς χώρας τῶν Ἐπειῶν, πρέπει νὰ ὑποτεθῇ γενεᾶς τινὰς ὕστερον τοῦ

Δευκαλίωνος. Ὅθεν ἄλλη ἐστὶν ἡ Πρωτογένεια ἢ ἐνταῦθα ἀναγκαιῶς ἀναφερομένη, ἢ θυγάτηρ τοῦ ἐν τῇ γῆ τῶν Ἐπειῶν Ὀποῦντος, καὶ ἄλλη ἢ Πρωτογένεια ἢ θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος, ἣς οὐκ ἔστιν ἀνάγκη νὰ μνησθῆ ὁ ποιητής. — ἵνα] «ὅπου ἔτι ἐν τῷ ἄστει τῆς Πρωτογενείας. — Διὸς αἶσα] «κατὰ βούλησιν τοῦ Διός. Ἱστορία περὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ. Διὸς τὴν γῆν κατακλύσαντος Δευκαλίον καὶ Πύρρα ἐν τινι κιβωτίῳ εἰσελθόντες μετεωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ ὕδατος ὑπεράνω τοῦ Παρνασσοῦ πεπαυμένου δὲ τοῦ ὕδατος καταβάντες τοῦ Παρνασσοῦ ἔφυγον ἐνταῦθα, ὅπου νῦν τὸ ἄστυ τῆς Ὀποῦντος, κατ' ἄλλους δὲ οὐκ ἐνταῦθα, ἀλλ' ἐν Κύνφ. Τότε οὖν προστάχθησαν ὑπὸ Διὸς τὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὅσῃ ἔπισθεν αὐτῶν ῥίπτειν· οὐκ ἄλλην δὲ ἢ τὴν γῆν μητέρα ὑποτοπήσαντες, λίθους λαβόντες ἔπισθεν αὐτῶν ἔρριπτον· καὶ οὐδ' μὲν ἢ Πύρρα ἔρριπτε, γυναῖκες, οὐδ' δὲ ὁ Δευκαλίον, ἄνδρες ἐγένοντο. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ ὄνομα λαός· λᾶς γὰρ ὁ λίθος». Π. Σ. — δόμον ἔθεντο] ἔθεσαν ἑαυτοῖς οἶκον· ἠκοδόμησαν ἑαυτοῖς οἶκον. — ἄτερ εὐνάς] «χωρὶς κοίτης καὶ μίξεως, ἀλλ' ἐκ λίθων βολῆς». Π. Σ. — ὁμόδημον λίθινον γόνον] «γόνον, ἔτι τέκνα ἐκ λίθων ἀποτελέσαντα σὺν τῇ Πύρρα καὶ τῷ Δευκαλίονι καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δῆμον». — λαοὶ ὀνόμασθεν] «ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἐγένοντο ἐκ λίθων ὀνομάσθησαν λαοί».

— Στ. 72. Ἐγειρ' . . . οἶμον λιγύν] Ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλφῳ ἐχρήσατο εὐκτικῇ, φέροις· ἐν τούτῳ δὲ, ὅπερ ἐστὶ τρόπον τινὰ συντομωτάτῃ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ πρώτου, προστακτικῇ «πρὸς τὸ στόμα αὐθις, ἢ πρὸς ἑαυτὸν ἀποτείνει τὸν λόγον. Ἀπέχου, φησὶ τῶν θεῶν καὶ στρέφον τὸν ὕμνον τούτοις· πρὸς τούτους φερέτω σε ἡ ὁδός». Δουκάς. — σφιν] «τοῖς ἀπὸ Πύρρας καὶ Δευκαλίωνος καὶ τοῖς ἐκ λίθων τὸ ἄστυ τῆς Πρωτογενείας οἰκήσασιν»· «κίνησον, ὦ στόμα, χάριν αὐτῶν, τῶν Ὀπου-

Μέν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

Ἐ. β. Κ. ι.

Νεωτέρων. Λέγοντι μάν

75

Χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν

Ἵδατος σθένος· ἀλλὰ Ζηγὸς

Τέχναις ἀνάπτωτιν ἐξαίφνας

Ἄντλον ἐλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν

Χαλκιάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι

80

Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος

τίων δηλονότι τῶν ἀπὸ Δευκαλίωνος, ὁδὸν ἐπέων λιγείαν, ἤγγου ἐμμελῆ». Π. Σ.

— Στ. 73-74. αἶνει δὲ . . . ὕμνων νεωτέρων] Εὔρηται παρά τινι τῶν Π. Σ. ὅτι τοῦτο λέγει ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν Σιμωνίδην. Ἀλλὰ τὸ σχόλιον οὕτω διεφθαρμένον ἐστίν, ὥστε οὐδὲν σαφὲς δύναται τις ἐξ αὐτοῦ νὰ εἰκάσῃ. Τὸ βέβαιόν ἐστίν, ὅτι ὁ λόγος ἐστὶ παροιμιώδης λεγόμενος καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τοῦ Πινδάρου· καὶ λέγεται πρῶτιστα μὲν περὶ τῆς παλαιᾶς φιλίας, ἣν πρέπει νὰ τιμῶμεν καὶ νὰ σεβώμεθα, δεύτερον δὲ, ὡς ἐνταῦθα, περὶ παλαιῶν παραδόσεων, ἃς οὐ δεῖ αὐθαδῶς νὰ ἀποβρίπτωμεν, ἀλλὰ νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ ἀποδεχώμεθα μετὰ σεβασμοῦ (ὄρα *adagialia sacra*. R. P. Andrea Schotto. σελ. 72. στήλ. β.). Ἡ ἐνταῦθα λοιπὸν ἔννοια τῆς παροιμίας αἶνει παλαιὸν οἶνον ἐστὶν «ἀποδέχου, ὦ στόμα, καὶ ἐπαίνει τὴν παλαιὰν ταύτην περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τῆς εἰς τὸ ἄστν τοῦτο καταβάσεως καὶ ἐνοικήσεως τῆς Πύρρας καὶ τοῦ Δευκαλίωνος κ. τ. λοιπῶν, ὅσα ἐν τοῖς ἐπομένοις ῥηθήσεται, παράδοσιν». — ἄνθεα . . . νεωτέρων] «αἶνει ἄνθη»· ἐν τούτῳ ὅμως τῷ κώλῳ τὸ αἶνει ἔχει κατὰ σχῆμα ζεύγματος τὴν σημασίαν τοῦ ζήτει· τὸ δὲ νεωτέρων σημαίνει ὕμνων νεωτέρου τρόπου καὶ οὐχὶ παλαιοῦ καὶ

τετριμμένου «ὕμνων πρωτοτύπων» ὁ δὲ νοῦς «ἐπαίνει μὲν, ὦ στόμα, καὶ ὕμνει τὰς παλαιὰς ὑποθέσεις καὶ παραδόσεις, ἀλλὰ πρωτοτύπως καὶ οὐχὶ κατὰ μίμησιν ἄλλων».

-- Στ. 75. καὶ ἐξῆς. Λέγοντι μὲν κ. τ. λ.] Ἄφ' οὗ διακόψας τὴν τῆς ὑπὸ Δευκαλίωνος καὶ τῶν ἐκτόνων αὐτοῦ οἰκίσεως τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος ἄστεως, διήγησιν ἐνεθάρρυνε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ὑποθέσεως διατάξας καὶ παροιμιακῶς, πῶς νὰ ὕμνῃ, ἐπαναλαμβάνει ἐνταῦθα τὸν διακοπέντα λόγον. Τῷ ὄντι ἡ τέχνη τοῦ ποιητοῦ, ὅσῳ μᾶλλον δυσεξήγητός ἐστι, τοσοῦτῳ θαυμαστοτέρα διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τερπνότητα.

— Στ. 78. Ζηγὸς τέχναις . . . ἐξαίφνας ἄντλον ἐλεῖν] «τὸ πλημμυρῆσαν ἐπὶ τῆς γῆς ὕδωρ ἔλαβεν ἀνάπωσιν, ἀπερρόφηθη» δύναται δὲ καὶ τὸ ἀνάπτωιν νὰ γένηται ὑποκείμενον. — ἄντλον] ὁ ἄντλος καὶ τὸ ἄντλον κυρίως λέγεται «ὁ ἐν τῇ νηϊ τόπος, ἔνθα τὸ ὕδωρ τὸ τε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν συρρέει» Π. Σ. συνεχδοχικῶς δὲ καὶ αὐτὸ τὸ συρρῦέν ὕδωρ μεταφορικῶς δὲ ἐνταῦθα, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς πλημμυρῆσαν.

— Στ. 79-84. κείων δ' ἔσσαν . . . αἰεῖ] «ἐξ ἐκείνων δὲ, τοῦ τε Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας τῶν τε ἐκ λίθων εἰς ἀνθρώπους μεταβληθέντων κατήγοντο οἱ ὑμέτεροι, ὦ Ἐφάρμοστε, πρόγονοι, ἄνδρες ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ ἐκ θυγατέρων τῶν ἀρίστων Κρονιδῶν ἐξ ἐκείνων ἦσαν καὶ οἱ βασιλεῖς ἅπαντες δὲ οἱ τε πολῖται καὶ οἱ βασιλεῖς αἰεὶ ἐγγώριοι ἦσαν μέχρι οὗ βασιλεὺς ἐγένετο ὁ Ὀποῦς». — ἀρχάθεν] «ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Ὀποῦτος» διότι βασιλεύοντος τοῦ Ὀποῦτος ἦλθον, ὡς αὐτὸς ὁ ποιητῆς παρακατιῶν λέγει, καὶ ξένοι πλείστοι, καὶ οὕτω ἔκτοτε οἱ πρόγονοι τοῦ Ἐφαρμοστοῦ οὐκέτι ἐκ μόνων τῶν ἀπὸ Δευκαλίωνος καὶ τῶν Διὸς ἐκ λίθων ἀνθρώπων κατήγοντο. — Ἰαπετιονίδος . . . Κρονιδῶν] Ταῦτα λέγει πρὸς ἐξήγησιν τοῦ

Φύτλας κοῦροι κορῶν τε φερ-
τάτων Κρονιδῶν, ἐγ-
χώριοι βασιλῆες αἰεὶ.

Σ. γ'. Κ. ιστ'.

Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμῶν,
Τὰν παιδ' ἀπὲ γὰς Ἐπει-

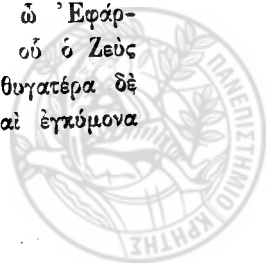
85

ἐκείνων, ἵνα σαφέστερος γένηται. Ἐνταῦθα δ' ἔτι δυνά-
μεθα νὰ κατανοήσωμεν κάλλιστα, τὶ βούλεται νὰ σημάνη
καὶ διὰ τῆς λέξεως ὁ μὲν δ α μ ο ν (στ. 69), ὅτι δηλαδὴ ἀμ-
φότερα τὰ γένη τό τε ἐκ Δευκαλίωνος καὶ τὸ ἐκ λίθων διὰ
τῆς ἐπιγαμίας συνεφύησαν. — Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι]
«ὄντες τέκνα (οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι) τοῦ γένους τοῦ Ἰα-
πετοῦ»· διότι ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα ἦσαν ἔκγονοι
τοῦ Ἰαπετοῦ ἐνός τῶν Τιτάνων υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ
τῆς Γῆς· «Ἰαπετοῦ παῖδες Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς·
Προμηθεὺς καὶ Κλυμένης ὁ Δευκαλίων, Ἐπιμηθεὺς καὶ
Πανδώρας Πύρρα· Πύρρας δὲ καὶ Δευκαλίωνος Πρωτο-
γένεια». Π. Σ. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶν ὁ μῦθος τοῦ Π. Σ. ἢ
ὕπ' αὐτοῦ ἀναφερομένη Πρωτογένεια ὡς θυγάτηρ τοῦ Δευ-
καλίωνος οὐχ ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ ἀνωτέρω (στ. 63) μνημο-
νευθεῖση. — κορῶν τε φερτάτων Κρονιδῶν] Φερτάτους
Κρονίδας καλεῖ τοὺς ἐκ τῶν λίθων τῶν ὑπὸ Πύρρας καὶ
Δευκαλίωνος ῥίπτομένων ἀνθρώπους. Λέγει δὲ ἐκ κορῶν
διὰ βραχυλογίαν καὶ οὐχί, διότι μόνον οἱ ἐκ τῆς Ἰαπε-
τιονίδος φύτλης ἄνδρες ἐλάμβανον γυναῖκας τῶν ἐκ λί-
θων εἰς ἀνθρώπους μεταβληθέντων, οἱ δὲ τοῦ λιθίνου
γόνου ἄνδρες οὐκ ἐλάμβανον γυναῖκας Ἰαπετιονίδας. Οὐ

στ. 88. Μίχθη καλῶς ἔχει ἡ γραφή· διότι ἡ πρώτη συ-
ζυγία τοῦ Γλυκωνείου δύναται νὰ ᾖ καὶ ἐπίτριτος τέταρτος.

θαυμαστόν δέ, εἰ ὁ Πίνδαρος καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους τούτους Κρονίδας· διότι τὰ πατρωνυμικά οὐ μόνον τὸν υἱὸν τοῦ πατρὸς σημαίνουσιν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς εἰς τὸ γένος τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς προσήκοντας, ὡς Ἰαμίδαι, Πελοπίδαι, Ἐρεχθεῖδαι κ. τ. λ. Οὕτω λοιπὸν καὶ Κρονίδαι οὐ μόνον οἱ υἱοὶ τοῦ Κρόνου καλοῦνται, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ εἰς τὸ γένος τὸ ἀπὸ τοῦ Κρόνου δύνανται νὰ κληθῶσιν. Οἱ δὲ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐκ λίθων ἀνθρωποὶ δημιουργήματα τοῦ Διὸς εἰσιν· διότι Διὸς ἀΐσα (στ. 65) ἐγένοντο, καὶ ὡσπερ τὰ ἐκ συνουσίας τέκνα τοῦ Διὸς δύνανται νὰ κληθῶσι Κρονίδαι, οὕτω καὶ τὰ ἐκ μηχανῆς καὶ σοφίας τοῦ αὐτοῦ Διὸς ἀνθρώπινα τέκνα ὀρθῶς δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι Κρονίδαι. Οὐδαμῶς δὲ πρέπει νὰ προσέχη τις τοῖς λέγουσιν, ὅτι ὁ Πίνδαρος διὰ τοῦ κ ο ρ ῶ ν ἐννοεῖ τὰς θυγατέρας τοῦ ἐνὸς ἢ δύο, ὃν ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τις τῶν ἀπὸ Δευκαλίωνος γυναικῶν· διότι σύμφυσις δύο γενῶν, οἷαν ἐννοεῖ ἐνταῦθα ὁ ποιητής, οὐκ ἐκ τῆς ἐπιγαμίας ἐνὸς μόνου ἢ καὶ δύο οἴκων γίνεται. Σημειωτέον δ' ἔτι, ὅτι πρῶτος φαίνεται ὁ Πίνδαρος, ὅτι ἐξόμνησε τοὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐκ λίθων πλασθέντας ἀνθρώπους ὀνομάσας αὐτοὺς φερτάτους Κρονίδας· καὶ διὰ τοῦτο ἄρα εἶπεν ἀνωτέρω (στ. 74) «ἕμναι μὲν παλαιὰς ὑποθέσεις, ἀλλὰ ἀνθεσι νεωτέροις, οἷς οὐκ ἐδρέφαντο ἄλλοι». — ἐγχώριοι] «ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ γεγεννημένοι, ἐντόπιοι». ἔστι δὲ σχῆμα ἀσύνδετον· «ἐξ ἐκείνων δὲ ἦσαν οἱ βασιλεῖς αἰεὶ ἐντόπιοι». Ὁ δὲ τελευταῖος τῶν ἐντοπίων βασιλέων καταγομένων ἐκ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τοῦ λιθίνου γόνου ἦν ὁ Λοκρὸς, ὃν ἀναφέρει παρακατιών.

— Στ. 85-92. πρὶν Ὀλύμπιος . . . ὄρφανὸν γενεᾶς] «ἕως τότε οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι, ὧ Ἐφάρμοστε, οἱ βασιλεῖς ἦσαν αἰεὶ ἐντόπιοι, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς ἀρπάσας τὴν γυναῖκα μὲν τοῦ Λοκροῦ, θυγατέρα δὲ ἐκ τῆς γῆς τῶν Ἐπειῶν τοῦ Ὀπούντος καὶ ἐγκύμονα

ὦν Ὀποῦντος ἀναρπάσας, ἕκαλος
 Μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν
 Δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
 Λοκρῶ, μὴ καθέλοι μιν αἰ- 90
 ὶων, πότμον ἐφάψας,
 Ὀρφανὸν γενεᾶς. Ἐχε
 Δὲ σπέρμα μέγιστον
 Ἄλοχος. εὐφράνθη τε ἰδὼν
 Ἦρωσ θετὸν υἱόν, 95
 Μάτρωσ δ' ἐκάλεσσέ μιν
 Ἰσώνουμον ἔμμεν,

ἐν τῷ Μαινάλω ὄρει ποιήσας ἤνεγκεν αὐτὴν πάλιν τῷ
 Λοκρῶ, ἵνα μὴ τελευτήσῃ ἔρημος γενεᾶς». — πρίν]
 «ἕως οὗ»· οὕτω καὶ (Ὀλ. 13.92.) πρίν . . . ἤνεγ-
 κεν. — ἀπὸ γὰς Ἐπειῶν] Σύναπτε τῷ τὰν παῖδα
 καὶ οὐ τῷ ἀναρπάσας· διότι ἡ κόρη αὕτη τοῦ Ὀποῦν-
 τος συνώκει Λοκρῶ ἐν τῇ πόλει τῆς Ὀποῦντος καὶ οὐχί
 ἐν τῇ γῆ τῶν Ἐπειῶν. — τὴν παῖδα τοῦ Ὀποῦντος]
 Ἐνταῦθα ἦν ἀνάγκη νὰ εἶπῃ καὶ τὸ ὄνομα τῆς κόρης
 ταύτης· διότι ὁ ποιητὴς οὐδὲν ἀσαφές καταλείπει· ἀλλ'
 ἐπειδὴ εἶπεν αὐτὸ ἅπαξ ἐν ἀρχῇ (στ. 63) οὐκ ἐπανα-
 λαμβάνει καὶ ἐκ δευτέρου. Ὁ δὲ Ὀποῦς οὗτος ὁ πατὴρ
 τῆς κόρης ταύτης τῆς ἀνωτέρω ῥηθείσης Πρωτογενείας,
 οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἦν ποταμὸς, οἱ δὲ, ὅτι ἦν βασιλεὺς
 τῶν Ἐπειῶν, ἦτοι τῶν Ἠλείων. Ὅτι δὲ ἤρξέ ποτε ἐν
 Ἠλιδι Ὀποῦς δῆλον· διότι «ἔστι καὶ Ὀποῦς πόλις Ἀ-
 χαΐας καὶ τῆς Ἠλείας ἄλλη» Στεφ. Βυζ. — ἀναρπά-
 σας] «μετέωρον εἰς τὸν ἀέρα λαβῶν λάθρα». Π. Σ. —
 — ἕκαλος] ἡσυχος· διότι ἀρπάσαντος αὐτὴν λάθρα οὐδεὶς
 γινώσκων ἠδύνατο νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν· οὐδὲ αὐτὸς ἐφο-
 βεῖτο μὴ ἐν μικρῷ χρόνῳ ἀπουσίας αὐτῆς γνωστὴ γέννηται
 ἡ πράξις. Ἐν τῇ λέξει λοιπὸν ἕκαλος ὑποκρύπτεται ἡ ἐν-

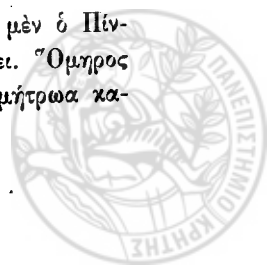
νοια τοῦ ἐλαχίστου χρόνου, ὅς διήλθε, μέχρις οὗ ἐπα-
νήνεγκεν αὐτὴν εἰς τὸν σύζυγον χωρὶς αὐτὸς νὰ λάβῃ
ὑποψίαν τινά. — Μεναλίσαιον ἐν δειραῖς] «ἐν ταῖς ἐξο-
χαῖς τοῦ Μαινάλου ὄρους τῆς Ἀρκαδίας ἱεροῦ τοῦ Διός»
Π. Σ. — ἔνεικεν] «ἤνεγκεν». — Λοκρῶ] «τῷ συζύγῳ
αὐτῆς, τῷ βασιλεῖ τῆς Ὀποῦντος, ὃς οὐδεμίαν ὑποψίαν
ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐκ τῆς ἐν ὀλίγῃ ὥρᾳ ἀπουσίας αὐτῆς.
— μὴ καθέλοι . . . γενεᾶς] «ἵνα μὴ καταστρέψειεν
αὐτὸν, τὸν Λοκρὸν δηλονότι, ὁ χρόνος ὑστερημένον παι-
δων καὶ γένους πότμον, ἤγουν συντυχίαν θανάτου ἐπά-
γαγών, ἐπικρεμάσας». Π. Σ. Τὸ δὲ μὴ καθέλοι
ἐξήρηται ἀπὸ τοῦ ἀναρπάσας μίχθη.

— Στ. 93. ἔχε δὲ σπέρμα . . . ἄλοχος] «ἐπα-
ναχθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Διός ὡς τάχιστα τῷ συζύγῳ αὐτῆς
Λοκρῶ ἄλοχος αὐτοῦ εἶχε σπέρμα μέγιστον». — σπέρμα
μέγιστον] «ἀντὶ τοῦ υἱὸν ἀπὸ σπέρματος μεγίστου». Π. Σ.
κάλλιον οὕτως «σπέρμα ἐξ οὗ ἔμελλε νὰ ἀναβλαστήσῃ
μέγιστος ταῖς ἀρεταῖς καὶ τῇ δόξῃ ἀνὴρ».

— Στ. 94. ἰδών] ἀφ' οὗ ἐγεννήθη.

— Στ. 95. θετὸν υἱόν] «θετὸν λέγει ὁ ποιητῆς
ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου· προειρήκει γὰρ, ὅτι εἶχεν ἡ
γονὴ Πρωτογένεια σπέρμα μέγιστον ἐκ Διός· ὁ γὰρ Λο-
κρὸς ἴδιον αὐτοῦ ἐνόμιζεν· λέγεται γὰρ ὁ Λοκρὸς ἄπαις
γεγενῆσθαι καὶ τὸν ἐκ Διός συλληφθέντα ὑπὸ τῆς Πρω-
τογενείας ἴδιον νενομικέναι παῖδα». Π. Σ.

— Στ. 96-97. μάτρως . . . ἔμμεν] «ἤσθεις οὖν
ὁ Λοκρὸς ἐκάλεσεν αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ πρὸς μητρὸς
πάππου, ἤτοι Ὀποῦντα, Ὀποῦς γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ βασιλεὺς
τῶν Ἡλείων καὶ πατὴρ τῆς Πρωτογενείας». Π. Σ. —
μάτρως] «μήτρως ὑπὸ τῶν μεθ' Ὀμηρον καλεῖται καὶ
ὁ πρὸς μητρὸς πάππος» Duncan. «καὶ νῦν μὲν ὁ Πίν-
δαρος τὸν ἐκ μητρὸς πάππον μήτρωα ὀνομάζει. Ὀμηρος
δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφὸν μήτρωα κα-
λοῦσι· φησὶ γοῦν ἐν Ἰλιάδι (π. 717)

Ἵπέρφατον ἄνδρα μορφᾶ
 Τε καὶ ἔργοισι. πόλιν δ' ὤ-
 πασεν λεῶν τε διαιτᾶν. 100

Ἰ. Α. γ'. Κ. ιστ.

Ἐπίκοντο δέ οἱ ξένοι,
 Ἐκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-
 βᾶν, ἰδ' Ἀρκάδες, οἳ δὲ καὶ Πισᾶται·
 Ἰῆα δ' Ἄκτορος ἐξόχως
 Τίμασεν ἐποίκων 105
 Αἰγίνας τε Μενότιον.

Τοῦ παῖς, ἅμ' Ἀτρεΐδαις
 Τεύθραντος πεδίον μολῶν,
 Ἔστα σὺν Ἀχιλλεΐ
 Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς 110

Ἀσίω, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος Ἴπποδά-
 μοιο,
 Αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Λύ-
 μαντος». Π. Σ.

ἰσώνομον] «ὀμόνομον».

— 98-99. Ἵπέρφατον . . . ἔργοισι] γενόμενον (ὃς κατέστη) ἄνδρα «ὑπερφυσῆ, ὑπερθαύμαστον καὶ τῷ εἶδει καὶ τοῖς πράγμασιν». Π. Σ. Τούτοις ἐξηγεῖ ὁ ποιητῆς τί ἀνωτέρω ἐνόει λέγων σπέρμα μέγιστον.

— Στ. 100. πόλιν δ' . . . διαιτᾶν] τότε δέ, ὅτε ἀνδρωθεὶς ὑπερφυῆς ἐγένετο, «ἐνεχειρήσεν αὐτῷ ὁ Λοκρὸς τὴν πόλιν καὶ τὸν ὄχλον, ἵνα διαιτᾶ, ἦτοι διοικῆ αὐτήν». Π. Σ. «Ἀμφιτρώωνος καὶ Χθονοπάτρας ἀπόγονος Φύσκος, οὗ Λοκρὸς ὢν ἀπὸ μὲν Φύσκου Φύ-

στ. 103. οἳ δ' ἐν ἐν πολλοῖς χειρογρ.

στ. 108. Τεύθραντος διόρθωσις ἄτοπος.

σκοι πρώην, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάθησαν. Λοκροῦ δὲ Ὀποῦς, πρὸς ὃν διενεχθεὶς ὁ πατὴρ Λοκρὸς ἐᾷ μὲν ἄρχειν ἐκείνον, αὐτὸς δὲ οἰκεῖ τὰ πρὸς ἐσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν τοὺς ἐκεῖ, οἱ Ἑσπέριοί τε καὶ Ὀζόλαι ἐκαλοῦντο, Εὐστάθιος εἰς Ἰλιαδ. β. σελ. 277.

— Στ. 101-119, ἀφίκοντο δὲ . . . αἰχμᾶς] «διαβοήτου δὲ τῆς τοῦ Ὀποῦντος ἀρετῆς τυγγανούσης πανταχόθεν τὰς ἰδίας αὐτῶν πατρίδας οἱ περίοικοι καταλειπότες πρὸς αὐτὸν ἔσπευδον· παρεγένοντο μὲν οὖν καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους καὶ ἐκ τῶν Θηβῶν καὶ Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Πίσσης· τῶν δὲ ἐποίκων τούτων τῶν κατοικησάντων ἐν τῷ βασιλευμένῳ ὑπ' αὐτοῦ τόπῳ τὸν Μενoitιον ἐξόχως ἐτίμησεν τὸν υἱὸν τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης· οὗτινος ὁ υἱὸς Πάτροκλος ἅμα τοῖς Ἀτρείδαις ἐλθὼν εἰς τὴν Μυσίαν τὴν γῆν τοῦ Τεύθραντος μόνος ἀντέστη τὸν τῷ Ἀχιλλεῖ, ὅτε ὁ Τήλεφος ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας τρέψας τοὺς ἄλλους Δαναοὺς ἐνέβαλεν εἰς τὰς ναῦς· ὥστε δύναται μαθεῖν ὁ φρόνιμος, πόσον ἰσχυρὸς καὶ ἀνδρείος ἦν ὁ Πάτροκλος· ἐκ τούτου δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς παρῆνει αὐτῷ μηδὲ ποτε παρατάττεσθαι ἐν ταῖς μάχαις μακρὰν τῆς ἑαυτοῦ αἰχμῆς». Π. Σ. — υἱὰ Ἄκτορος Αἰγίνας τε Μενoitιον] «τὸν Μενoitιον λέγει τὸν πατέρα τοῦ Πατρόκλου, υἱὸν δὲ τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, Αἰγίνα δὲ θυγάτηρ Ἄσωποῦ τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἧτις μετὰ τὸ τεκεῖν ἐκ τοῦ Διὸς Αἰακὸν καὶ Δαμοκράτειαν ἤλθεν εἰς Θεσσαλίαν καὶ ἐγαμήθη Ἄκτορι, ἐξ οὗ ἔσχε Μενoitιον, ὃς ἐπέφησε τὴν Ὀποῦντα ἀναστάς ἀπὸ Θεσσαλίας· συγγενῆς γὰρ ὑπῆρχε τοῦ Λοκροῦ· ὁ δὲ Πάτροκλος ἦν παῖς τοῦ Μενoitiou ἀπὸ Σθενέλης. Τούτον δὲ τὸν Πάτροκλον καὶ Μυρμιδόνων τῶν ἄριστον ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. σ. 10) φησὶν». Π. Σ. — Τεύθραντος πεδίον] οὕτως καλεῖ τὴν Μυσίαν. «Τεύθρας γὰρ ἐβασίλευσε τῆς Μυσίας, ἀφ' οὗ ἡ χώρα οὕτως ὠνομά-

Τρέψαις ἀλίαισιν
 Πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
 ὦσ' ἔμφροσι δεῖξαι
 Μαθεῖν Πατρόκλου βιατᾶν
 Νόον γ' ἐξ οὗ Θέτιος γό-
 νος οὐλίφ μιν ἐν Ἄρει
 Ἐ. γ'. Κ. ι.

115

Παραγορεῖτο, μήποτε
 Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
 Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Εἴην
 Εὐρησιεπῆς ἀναγεῖσθαι
 Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρω·

120

σθη· ὅτε δὲ οἱ Ἕλληγες εἰς τὴν Μυσίαν παρεγένοντο, κἄκει νομίσαντες εἶναι τὴν Ἰλιον ἐπολέμουσι τοῖς Μυσοῖς, ὁ τότε βασιλεύων τῶν Μυσῶν πάντας τοὺς Ἀχαιοὺς ἐτρέψατο καὶ μέχρι τῶν νηῶν ἤλασε, πλὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου· διὰ τοῦτο οὖν μέμνηται τοῦ γένους τοῦ Μενoitίου ὡς ἀνδρείου· ὁ δὲ Τήλεφος ἦν θετός υἱὸς Τεύθραντος, γήσιος δὲ Ἡρακλέους καὶ Αὐγῆς». Π. Σ. — ἀλίαισιν πρύμναις] ταῖς ναυσὶ ταῖς ἐν θαλάσῃ ἔτι οὔσαις καὶ οὐπω ἀνειλκυσμέναις. — ὦσ' ἔμφροσι δεῖξαι μαθεῖν] «ὥστε ἔδειξεν, ἦτοι ἐποίησε διὰ δείγματος πράξεως δυνατὸν τῷ ἔμφροσι νὰ μάθῃ»· ἡ δὲ σύνταξις· ὦστε ὁ παῖς τοῦ Μενoitίου δεῖξαι τῷ ἔμφροσι ἔργα (ὥστε) μαθεῖν· «ὥστε ὁ Πάτροκλος νὰ δεῖξῃ τῷ ἔμφροσι ἔργα, νὰ μάθῃ»· — ἐξ οὗ Θέτιος γόνος] «ἐξ οὗ περιστατικοῦ ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς ἔμφρων παρηγορεῖτο». — παραγορεῖτο . . . αἰχμᾶς] Τῷ ὄντι, ὡς βούλεται νὰ εἴπῃ καὶ ὁ Π. Σ. ὁ Πίνδαρος ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς Ὀμηρικοὺς στίχους (Ἰλ. 89).

στ. 115. νόον ἐξ· ἐν τισι χειρογρ· ἄνευ δηλονότι τοῦ γ'.

Μὴ σὺ γ' ἀνευθεν ἐμείο λιλαίεσθαι πολεμίζειν

Τρωσὶ φιλοποτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.

Ὅθεν τὸ παρηγορεῖτο σημαίνει «συνεβούλευε τὸν Πάτροκλον πρὸς παρηγορίαν αὐτοῦ λυπούμενου τοὺς Ἀχαιοὺς ὑφ' Ἑκτορος κινδυνεύοντας». Ὁ δὲ νοῦς τοῦ ὄλου «ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς ἔμφρων κατανοήσας ἐκ τῆς πρὸς Τηλεφον μάχης τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ μέγα θάρρος τοῦ Πατρόκλου καὶ ὑποτεύων, μὴ ἀνήκεστόν τι παρά τοῦ Ἑκτορος αὐτῷ συμβῆ, παρηγορῶν τὴν ἐπὶ τῷ πάθει τῶν Ἀχαιῶν λύπην αὐτοῦ συνεβούλευε μὴ τάττεσθαι μακρὰν τῆς ἑαυτοῦ τάξεως ἐν ταῖς μάχαις».

— Στ. 120-122. Εἶην εὐρησιεπῆς . . . δύναμις ἔσποιο] Τελειώσας τὸν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ἐφαρμοστοῦ ἔπαινον σκέπτεται, εἰ καὶ ἕτερος ἔτι τόπος ὑπάρχει, ἢ πατὴρ ἢ ἀδελφός ἢ ὅστις δήποτε συγγενής καὶ οἰκεῖος, οὗ ἔπαινεθέντος ὁ ἔπαινος νὰ ἀντανακλᾷ καὶ εἰς τὸν Ἐφάρμοστον. Ταῦτα λοιπὸν σκεπτόμενος λέγει «εἶθε εὐροίμι βέλη· ὥστε ἐποχοῦμενος ἐν τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν ἐτοίμως καὶ εὐστόχως καὶ, ὅπου δεῖ, νὰ ρίπτω ἀπ' αὐτοῦ αὐτὰ τὰ βέλη· εἶθε εἶη μοι τόλμη καὶ μεγάλη δύναμις εἰς τοῦτο». — Εὐρησιεπῆς] «εὐρετῆς ἐπῶν»· συνήθως ὁ ποιητής τὰ ἔπη κατὰ μεταφορὰν καλεῖ βέλη· ἀλλ' ἐν ταῦθα καίτοι εἶπε μεταφορικῶς δίφρον (ἐν δίφρῳ Μουσῶν), ἐξ' οὗ ρίπτουσιν οἱ πολεμισταὶ τὰ βέλη, αὐτὰ ὅμως τὰ βέλη ἐκάλεσε κυριολεκτικῶς ἔπη. — ἀναγεῖσθαι πρόσφορος] ὥστε ἀναγεῖσθαι προσφόρως «ὥστε νὰ διηγῶμαι ἐπιτηδεῖως καὶ καταλλήλως». Τὸ πρόσφορος ἢ προσφόρως ταύτην ἔχει ἐνταῦθα τὴν δύναμιν «νὰ διηγῶμαι ἤτοι νὰ ἐπαινῶ πράγματα ἢ πρόσωπα, ἀπ' ὧν ὁ ἔπαινος νὰ ἀντανακλᾷ εἰς τὸν Ἐφάρμοστον»· εἰπὼν κυριολεκτικῶς εὐ ρ η σ ι ε π ῆ ς, ἐχρήσατο κυριολεξίᾳ ἀ ν α γ ε ῖ σ θ α ι ἀντὶ τοῦ ἀλληγορικοῦ «ρίπτειν βέλη»· ἐννοητέον ὅμως «ἀναγεῖσθαι ἀπὸ τοῦ δίφρου τῶν Μουσῶν»· τὸ δὲ πρόσφορος ἀντὶ ἐπιρρήματος, προσφόρως. — ἐν Μουσῶν δίφρῳ] συντακτέον

Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναμις

Ἔσποιο. προξενία δ' ἀρετᾶ

Τ' ἦλθον τιμᾶρος Ἴσθμιαί-

σι Λαμπρομάχου μί-

125

τραις· ὅτ' ἀμφοτέρωι κράτησαν

Σ. δ'. Κ. ιστ'.

Μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.

Ἄλλαι δὲ δὴ ἐν Κορίν-

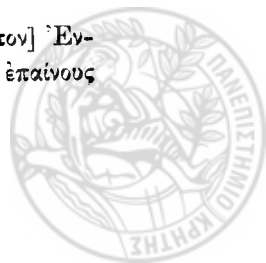
«ἐν τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν (καθήμενος ἢ ἐποχούμενος) ἀναγείσθαι ἀπ' αὐτοῦ». Τὴν ποιητικὴν φαντασίαν καλεῖ ἀλληγορικῶς ὁ ποιητὴς δίφρον τῶν Μουσῶν, παραβάλλον οὕτως τὸν ποιητὴν πρὸς πολεμιστὴν, ὅστις ἐπὶ δίφρου ὑχούμενος ρίπτει ἀπ' αὐτοῦ βέλη· διὸ καὶ πολλαχοῦ καλεῖ τοὺς λόγους τοῦ ποιητοῦ βέλη. Καὶ ἐν Ἴσθμ. Β'. 3. λέγει, ὅτι οἱ ποιηταὶ βαίνουσιν εἰς δίφρον Μουσῶν. — τόλμα] «τόλμα καὶ δύναμις τοῦ ἀναγείσθαι». Καλῶς ἔχουσιν αἱ λέξεις τόλμα καὶ δύναμις ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ, ὃν παραβάλλει πρὸς πολεμιστὴν ἀπὸ δίφρου τοῦ ἐξουθενήσαντα. — ἀμφιλαφῆς] «ἀντὶ τοῦ μεγάλῃ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὕγχνων ἐχόντων σωματίων, ὧν ἀμφοτέρωι χερσίν ἐστι λαβέσθαι. Ἔστι δὲ ἀμφιλαφῆς, καὶ τροπὴ τοῦ β εἰς φ κατ' ἔθος τῶν Μακεδόνων ἀμφιλαφῆς». Π. Σ.

— Στ. 123-125. προξενία δ' . . . μίτραις] ἐν τῇ σκέψει περὶ τοῦ, τί ἔτι ἔχει νὰ ὑμνήσῃ, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ, ὁ Λαμπρόμαχος, ὃς βεβαίως στενὰ ἦν οἰκειὸς τῷ Ἐφαρμόστῳ. Οὗτος νικήσας Ἴσθμια ἦν ἄξιος ὕμνου, διὰ δὲ τὴν οἰκειότητα ὁ ὕμνος αὐτοῦ οὐκ ἦν ξένος τοῦ Ἐφαρμόστου. Λέγει λοιπὸν «Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαμπρόμαχος ἐστὶ πρόξενος ἡμῶν τῶν Θηβαίων καὶ κοσμεῖται ἀρετῇ, διὰ τοῦτο ἔρχομαι ἐπὶ τοῦ δίφρου τῶν Μουσῶν, ἵνα ἐπαινέσω τοὺς ἐν Ἴσθμῳ στεφάνους αὐτοῦ». — προξενία δ' ἀρετᾶ τ'] Τὸν Λαμπρόμαχον οἱ μὲν

λέγουσιν εἶναι Ὀπούντιόν τινα φίλον τοῦ Ἐφαρμόστου, οἱ δὲ συγγενῆ, οἱ δὲ ἀδελφόν· ἀλλ' ἅπαντες κατ' εἰκασίαν λέγουσιν. Οἷαν δὴ ποτε δὲ οἰκειότητα καὶ ἂν εἶχε πρὸς τὸν Ἐφάρμοστον, ταύτην ὁ ποιητὴς σιωπᾶ ὡς γνωστὴν, παρ' οἷς γίνεται ὁ κῶμος· σιωπῶν δὲ τὸ κυριώτατον τοῦτο τῆς συγγενείας αἴτιον, δι' ὃ ἐπαινεῖ τὸν Λαμπρόμαχον, λεγεί τὰ ἕτερα δύο τῆν προξενίαν καὶ ἀρετὴν, ἵνα ὁ ἔπαινος ἔτι μείζων γένηται. — ἦλθον] ἀντιχρονισμὸς ἀντὶ ἔρχομαι. Καλῶς δὲ ἔφη ἦλθον, ἵνα παραληφθῆ ἐκ τῶν ἡγουμένων «ἐπὶ τοῦ δίφρου τῶν Μουσῶν». — τιμάρορος] «ἵνα τιμήσω, ἐπαινέσω τὰς μίτρας»· certe in τιμάρορος est *ao iunctum uno sono efferendum*. Heynius. — μίτραις] «μίτραις νῦν τοῖς στεφάνοις καὶ ταῖς νίκαις· μίτραι γὰρ κυρίως οἱ ἀπὸ φασκίων καὶ ὠραρίων γινόμενοι στέφανοι, ἔνδοθεν δὲ τῶν στεφάνων μίτρας καὶ διαδήματα ποικίλα εἰώθασιν συνδεῖν». Π. Σ.

-- Στ. 126-127. ὅτ' ἀμφότεροι . . . ἀμέραν] «ὅτε ἀμφότεροι ἐν Ἰσθμῷ ἐνίκησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν». — ὅτ'] κρείσσον «ὅτε» καὶ οὐχὶ «ὅτι»· ἀναφέρεται δὲ κατὰ σχῆμα συνέσεως εἰς τὸ Ἰσθμιαῖσι· διότι εἰπὼν ὁ ποιητὴς τὴν λέξιν ταύτην ἔβαλεν ἐν τῷ νῷ «ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν». Ὅθεν τὸ πλήρες «ἀς μίτρας ἔλαβεν ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν ὅτε κ. τ. λ.». — κράτησαν ἔργον] ἐνίκησαν. — μίαν ἀν' ἀμέραν] «τὴν αὐτὴν ἡμέραν». Ἀμφότεροι δὲ ἐνίκησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν Ἰσθμῷ. Ἡδύνατο δὲ κάλλιστα νὰ ἐξηγηθῆ τὸ χωρίον, «ὅτι κατὰ μίαν ἡμέραν οἱ δύο ἐνίκησαν, ὁ μὲν Ἐφάρμοστος Ὀλύμπια, ὁ δὲ Λαμπρόμαχος Ἰσθμια» ὡς τις τῶν Π. Σ. ἐξηγεῖ· ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἀδύνατον, διότι ὁ χρόνος ἀμφοτέρων τῶν ἀγῶνων οὐ συμπίπτει, ὡς παρατηρεῖ καὶ Boeckhius.

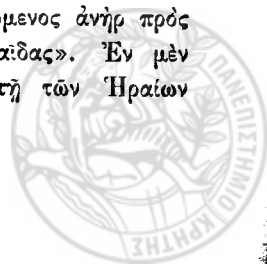
-- Στ. 128-131. ἄλλαι δὲ δύο . . . κόλπον] Ἐν-
τεῦθεν ἄδη περιορίζεται εἰς τοὺς προσωπικοὺς ἐπαίνους

- θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
 Ταί δὲ καὶ Νεμείας Ἐφαρ- 130
 μόστῳ κατὰ κόλπον·
 Ἄργει τ' ἔσχεθε κῶδος ἀν-
 δρῶν. παῖς δ' ἐν Ἀθήναις.
 Οἶον ἐν Μαραθῶνι, συ-
 λαθεῖς ἀγενείων, 135
 Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων,
 Ἄμφ' ἀργυρίδεσσιν;
 Φῶτας δ' ὄξυρεπεῖ δόλῳ
 Ἀπτῶτι δαμάσσαις,
 Διήρχετο κύκλον ὄσσα 140
 Βοᾶ, ὠραῖος ἐὼν καὶ

τοῦ Ἐφαρμόστου. — ἐν Κορίνθου πύλαις] «ἐν τῷ Ἴσθμῳ· Κορίνθου γὰρ πύλαι ὁ Ἴσθμός». Π. Σ. — ἄλλαι δύο χάρμαι] «ἄλλαι δύο χαραὶ καὶ νῆκαι· καθ' Ὀμηρον (Ἰλιάδ. Η. 218) χάρμαι, μάχαι». Π. Σ. — ἐγένοντο] τῷ Ἐφαρμόστῳ. Παραληπτέα ἢ δοτικὴ «Ἐφαρμόστῳ» καὶ ἐνταῦθα ἐκ τοῦ ἐπομένου στίχου· οὐ δυνάμεθα δὲ νὰ ἐννοήσωμεν ἐκ τοῦ ἀ μ φ ὅ τ ε ρ ο ι (στ. 126) δοτικὴν «ἀμφοτέροις»· διότι εἰ ὁ ποιητὴς ταύτην τὴν ἔννοιαν εἶχεν, ὄφειλε νὰ θέσῃ αὐτὴν διὰ τὴν ἀντίθεσιν· ἄλλως δὲ ἡ ἔννοια αὐτοῦ καθίσταται ἀσαφὴς καὶ ἀμφίβολος. — ἔπειτα] «μετὰ τὴν νίκην, ἣν ἔσχεν ἐν Ἴσθμῳ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μετὰ τοῦ Λαμπρομάχου». — ταί δὲ καί] «καὶ ἄλλαι δὲ νῆκαι ἐγένοντο». — κατὰ κόλπον Νεμείας] «περίφρασις ἀντὶ τοῦ ἐν Νεμέᾳ». Π. Σ.

— Στ. 132-133. Ἄργει . . . Ἀθήνας] «καὶ ἐν Ἄργει ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος ἀγωνιζόμενος ἀνὴρ πρὸς ἄνδρας καὶ ἐν Ἀθήναις παῖς πρὸς παῖδας». Ἐν μὲν Ἄργει οἱ ἀγῶνες ἐγίνοντο ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἡραίων

(ὄρα σημ, εἰς Ὀλ. Ζ. 152.), ἐν δὲ Ἀθήναις «ἐνίκησε τὰ Παναθηναῖα ἢ Ὀλύμπια». Π. Σ.

— Στ. 134-142. οἷον ἐν Μαραθῶνι . . . ρέξαις] «ἐξαιρεθεὶς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀγενοίων ἐν Μαραθῶνι πόσον μέγαν ἀγῶνα ὑπέστη πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους ἀγωνισάμενος περὶ τῶν ἀργυρῶν φιαλῶν· νικήσας δὲ τοὺς ἄνδρας διὰ τέχνης ὀξυρεποῦς καὶ ἀπτῶτου μετὰ πόσης βοῆς καὶ εὐφημίας τῶν θεωμένων διήρχετο τὸν κύκλον τοῦ σταδίου καλὸς ὢν καὶ ἄριστα ἔργα κατορθώσας». — οἷον] θαυμαστικόν. — συλαθεὶς ἀγενοίων] «τότε νεωστὶ ἐξεληθὼν ἀγενοίων» Boeckhius «ἐαυτὸν λάθρα ἐξαγαγὼν ἐκ τῶν ἀγενοίων» Π. Σ. «ὑποκλέψας ἐαυτὸν τῶν ἀγενοίων συνετάχθη τοῖς ἀνδράσι» Δούκας. Κατὰ τοὺς Π. Σ. καὶ Δούκαν ἐκτός τοῦ ὅτι τὸ παθητικὸν κείται ἀντὶ τοῦ μέσου, ἄπορον ἔτι ἐστὶ πῶς ἠδύνατο λάθρα νὰ μεταβῆ εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας. Ὅθεν ἡ ἐρμηνεῖα τοῦ Boeckhius πιθανωτέρα. Ἄλλ' ἄρα μὴ ἢ τότε ἀνάπτυξις τοῦ Ἐφαρμοστόου ἦν μείζων ἢ ὡς ἀρμόζει τῇ ἡλικίᾳ τῶν παιδῶν· οἱ δὲ κριταὶ τῶν ἀγῶνων ἰδόντες τεραστίαν τινὰ ἀνάπτυξιν ἐκεῖνοι μὲν ἐσύλασαν ἐκ τῶν παιδῶν ἧτοι ἀφήρεσαν αὐτὸν οὐκ ἐάσαντες ἀγωνισασθαι πρὸς τοὺς παῖδας, οὗτος δὲ κατετάξατο ἐαυτὸν εἰς τοὺς ἄνδρας; τοῦτό μοι δοκεῖ ὀρθότερον πάντων. Ταύτην τὴν ἔννοιαν φαίνεται, ὅτι ἔχει καὶ τις τῶν Π. Σ. λέγων «ἀγωνιζόμενος γὰρ ἐν Μαραθῶνι, ἔκκριτος γενόμενος ἐκ τῶν ἀγενοίων, προβάς ἄνδρας ἐνίκησεν». — ἀμφ' ἀργυρῖδεσσιν] «ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ἀργυρίσιν, ἧγουν ταῖς ἀργυραῖς φιάλαις. Ἀθηναῖοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν· τοῖς δὲ ἐν Μαραθῶνι ἐν τοῖς Ἑρακλειοῖς ἀγωνιζομένοις φιάλαι ἀργυραὶ ἐδίδοντο ἔπαθλον». Π. Σ. — ὀξυρεπεῖ] «δόλφ ἧτοι τέχνη ἐχούση ταχεῖαν τὴν ροπὴν τὸ ἀποτελεσμα, ὅπερ ἐστὶ τὴν νίκη». — ἀπτῶτι] «ἄνευ πτώσεως, ἀποτυχίας». — ὄσσα] ἀντὶ ὄση καὶ τοῦτο θαυμαστικόν. — βοῆ] «βοῆ

Καλὸς, κάλλιστά τε ῥέξαις;
 Ἄ. δ'. Κ. ιστ'.

Τὰ δὲ Παρῤρασίῳ στρατῶ
 Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη
 Ζηγνὸς ἀμφὶ πανάγουριν Λυκαίου· 145

Καὶ ψυχρὰν ὀπὸτ' εὐδια-
 νὸν φάρμακον αὐρὰν
 Πελλάνα φέρε· σύνδικος
 Δ' αὐτῶ Ἰολάου
 Τύμβος εἰναλία τ' Ἐλεού- 150
 σὶς ἀγλαταῖσιν.

Τὸ δὲ φυᾶ, κράτιστον ἅπαν.

Πολλοὶ δὲ διδασκταῖς

Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος

Ἔωρουσαν ἐλέσθαι. 155

τῶν θεατῶν, οἷτινες βοῶντες καὶ κραυγάζοντες εὐφή-
 μουν τὸν νεανίαν νικητὴν». — ὠραῖος] «ἔγγου» ἐν ἀκμῇ
 ἡλικίας». Π. Σ.

— Στ. 143-145. τὰ δὲ Παρῤρασίῳ . . . Λυκαίου]
 «κατὰ δὲ τὰ ἔργα τὰ γενόμενα αὐτῶ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ
 λαῷ κατὰ τὴν πανήγουριν τοῦ Λυκαίου Διὸς θαυμαστὸς
 ἐφάνη ὢν· Παρῤρασία γὰρ μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἐνθα
 τελεῖται ἀγὼν τοῦ Διὸς τοῦ τιμωμένου ὑπὸ τὸ ὄνομα
 Λύκαιος ἀπὸ τοῦ ὄρους Λυκαίου». Π. Σ. — τὰ δὲ
 Παρῤρασίῳ στρατῶ] «κατὰ δὲ τὴν ἐν Παρῤρασία νίκην,
 ὅπου ἦν συνηγμένος ὁ λαὸς τῆς Ἀρκαδίας. Τὴν αὐτὴν
 πανήγουριν ἀναφέρει καὶ ἐν Ὀλ. Ζ. 153 ὡς τελοῦμένην
 ἐν Ἀρκαδίᾳ μὴ προσδιορίζων, ποῦ τῆς Ἀρκαδίας.

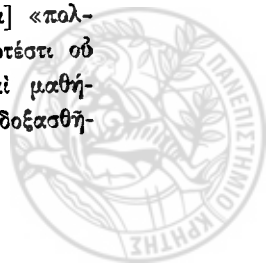
— Στ. 146-148. καὶ ψυχρὰν . . . φέρε] «θαυ-
 μαστὸς ἐφάνη καὶ ὀπότε ἐν Πελλήνῃ νικήσας ἐβραβεύθη».
 — φάρμακον εὐδιανόν] καλεῖ οὕτως τὴν χλαίαν, ἣν

ἐν τοῖς ἀγῶσι ταῖς ἐν τῇ Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἔπαθλον ἐλάμβανον οἱ νικηταί· «ἀγεται δὲ ἐν Πελλήνῃ ἑορτὴ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος Θεόξενια λεγομένη· εὐδιανόν δὲ, ἦτοι εὐδίαν ποιοῦν, ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἀνάπαυσιν ἀλεξάνεμον· ἐπεὶ ἐν χειμῶνι τῆς ἑορτῆς ταύτης τελουμένης, ἡ διδομένη χλαῖνα ἢ χλανὶς τῷ ὄντι ἦν φάρμακον καὶ βοήθημα τῶν ψυχρῶν αὐρῶν καὶ τοῦ κρύους· πεποιήται δὲ ταῦτα παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ὀδυσσ. ξ. 529) Ἄμφι δὲ χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν». Π. Σ. — φέρε] «τὸ τοῦ Ὀμήρου ἐέσσατο».

— Στ. 149-151. σύνδικος δ' αὐτῶ . . . ἀγλαΐαισι] «μάρτυς δὲ τῶν ἀγλαΐων καὶ λαμπροτήτων ἦτοι τῶν νικῶν αὐτοῦ ἐστὶν ὁ τάφος τοῦ Ἰολάου καὶ ἡ Ἐλευσίς» Π. Σ. — τύμβος Ἰολάου] «τὸν ἐν Θήβαις τῶν Ἡρακλείων ἀγῶνα θέλων δηλώσαι τύμβον Ἰολάου εἶπεν· ἐπειδὴ ἐν Θήβαις ἀγὼν ἐτελεῖτο Ἡράκλεια καὶ Ἰολαία· ἦν δὲ ἐν μέσῳ τῷ σταδίῳ, ἔνθα Ἐφάρμοστος ἐνίκησε, κοινὸς τάφος Ἀμφιτρώωνος καὶ Ἰολάου· τὸ δὲ ἔπαθλον τοῦ ἀγῶνος τούτου ἦν τρίπους χαλκοῦς». Π. Σ. — εἰναλία Ἐλευσίς] «ἦγουν ἡ παραθαλασσία Ἐλευσίς· ἐτελεῖτο δὲ αὐτόθι ἀγὼν Κόρης καὶ Δήμητρος, δεῖ ἐκαλεῖτο Ἐλευσίνια, ἐλάμβανε δὲ γέρας ὁ νικῶν κριθάς». Π. Σ.

— Στ. 152. Τὸ δὲ φυᾶ . . . ἅπαν] «ἐνίκησε δὲ τοσαύτας νίκας ὁ Ἐφάρμοστος· ἐπειδὴ φύσει, οὐ μόνον διδασκαλίᾳ ἐστὶ παλαιστής· ἅπαν δὲ τὸ ἐκ φύσεως καὶ οὐχὶ μόνον ἐκ διδασκαλίας πρᾶσσόμενον κράτιστόν ἐστι» Παράβαλε πρὸς ταῦτα καὶ Νεμ. Γ. 69. κ. ἐξῆς. — τὸ φυᾶ] Παράλαμβανε ἐκ τοῦ ἐπομένου διδακταῖς «καὶ οὐ μόνον διδασκαλίᾳ».

— Στ. 153-155. Πολλοὶ δὲ . . . ἐλέσθαι] «παλλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐν διδακταῖς ἀρεταῖς, τουτέστι οὐ φύσει ὄντες ἀνδρεῖοι, ἀλλ' ὑπὸ διδαχῆς μόνον καὶ μαθήσεως ὤρμησαν λαβεῖν κλέος, ἦτοι νικῆσαι καὶ δοξασθῆναι». Π. Σ.

Ἄνευ δὲ Θεοῦ, σεσιγα-
 μένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆ-
 μ' ἕκαστον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι
 Ἐ. δ'. Κ. ι.

Ὅδῶν ὁδοὶ περαιτέραι.

Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει 160
 Μελέτα. σοφίαι μὰν αἰπει-
 ναί. Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄθλον,

— Στ. 156-157. ἄνευ δὲ . . . χρῆμ' ἕκαστον] «ὥρμησαν μὲν κλέος ἐλέσθαι, κατώρθωσαν δὲ οὐδὲν καὶ ἅπαντες οὗτοι σεσιωπημένοι ὑπὸ τε τῶν ποιητῶν καὶ τῆς ἱστορίας εἰσίν». Ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου τούτου ἐστὶν ἀντίθετος τῇ τοῦ ἀνωτέρω, τὸ δὲ φυᾶ . . . ἅπαν. Ἡ δὲ σύνταξις ἐστίν· ἕκαστον δὲ χρῆμα οὐ σκαιότερον (ἀγαθὸν) ἄνευ θεοῦ (πραττόμενον) σεσιγημένον ἐστίν. Ἐὰν δὲ ἐκληφθῆ τὸ οὐ σκαιότερον ὡς ἐπίβρῆμα «οὐ σκαιῶς, εὐλόγως», ἡ σύνταξις ἐστὶ· ἕκαστον δὲ χρῆμα ἄνευ θεοῦ οὐ σκαιότερον σεσιγημένον ἐστίν. — ἄνευ θεοῦ] ἴσον «ἄνευ φύσεως ἀλλὰ μόνον μετὰ διδασχῆς», ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρω «τὸ φυᾶ» ἀναπληροῦται «τὸ φυᾶ πρασσόμενον». οὕτω καὶ ἐνταῦθα «ἄνευ θεοῦ πρασσόμενον». — σεσιγαμένον] ἐστίν· σεσίγηται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἢ ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ τῆς ἱστορίας· «οὐκ ἐπαινείται». — οὐ σκαιότερον χρῆμα ἕκαστον] «ἕκαστον πρᾶγμα οὐ τῶν σκαιότερων, ἀλλὰ τῶν ἀξιολογωτέρων, ὡς παραδείγματος χάριν ἡ στρατηγική, ἡ παλαιστική, ἡ ἰατρική κ. τ. λ.». Ὁ νοῦς λοιπὸν τοῦ χωρίου ἐν παραδείγματι· ὅστις διδασχθεὶς μὲν καλῶς τὴν στρατηγικὴν μὴ ἔχων δὲ ἐκ θεοῦ, ἦτοι ἐκ φύσεως τὰ προσόντα τοῦ στρατηγοῦ γίνεται στρατηγός, οὗτος σεσίγηται, ἦτοι οὐδὲν κατορθοῖ, ὥστε νὰ ἐπαινῆται.

— Στ. 158-159. ἐντὶ γὰρ . . . περαιτέραι] «εἰσὶ

δὲ ἕτεροι ἀμείνονες, παρασημότεραι εὐδοώτεροι ὁδοί, δι' ὧν τις δύναται περαιώσαι· ὃ ἔστιν, εἰ μὴ πέφυκας πρὸς τὸ παγκράτιον, πάλην ἄσκει ἢ ἄλλο τι, πρὸς δ' ἂν εὐφυῶς ἔχεις· δεῖ ἕκαστον τὴν δεδομένην αὐτῷ ἐκ θεῶν ὁδόν, ταύτην εἶναι καὶ μὴ παραβιάζεσθαι. Ὅμηρος (Ἰλ. ν. 730 καὶ 732).

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα.

Ἄλλω δ' ἐν στήθεσι τίθει νόον».

Π. Σ. — περαιότεραι] «πρακτικώτεραι, ἀνυστικώτεραι».

Π. Σ.

— Στ. 160. μία δ' οὐχ . . . θρέψει μελέτα] «οὗ γὰρ μία ἄσκησις καὶ ἐν ἐπιτήδευμα πάντας ἡμᾶς δύναται τρέφειν» Π. Σ. Τὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. ν. 729). Ἄλλ' οὐ πως ἅμα πάντα δυνησέαι, αὐτὸς ἐλέσθαι.

— Στ. 161. σοφίαι μὰν αἰπειναί] «τὰ περὶ τὴν σοφίαν ὅμως ἢ τὰ περὶ τὸν λόγον ἐπιτηδεύματα, ἐν οἷς καὶ ἡ ποίησις, ἣν ἐγὼ ἐπιτηδεύω, κείνται ἐν μεγάλῳ ὕψει καὶ μετεώρῳ· διὸ καὶ αἱ ὁδοὶ εἰς αὐτὰ εἰσὶν ἀνωφερέσταται καὶ λίαν δυσχερεῖς». Τὴν σχέσιν ταύτης τῆς ἐννοίας πρὸς τὰ ἐπόμενα καταλείπει τῷ ἀναγνώστῃ νὰ εὕρῃ. Εὐρῶν δὲ τὴν σχέσιν ὁ ἀναγνώστης διὰ τῆς ἀναπληρώσεως τῶν παραλειπομένων θαυμάζει τὴν τέχνην τοῦ ποιητοῦ καὶ εὕρισκε καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν παρενέθηκε τὴν ἐννοιαν ταύτην. Ὁ δὲ λόγος ἔστιν, ὅτι βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι μόνος ὁ πεφυκὸς ποιητῆς, καὶ εἰς ἄκρον ἐσπουδακῶς καὶ μεμελετηκῶς δύναται νὰ ὑμνήσῃ ἀξίως τὸν Ἐφάρμοστον.

— Στ. 162. μέχρι τέλους. Τοῦτο δὲ . . .] ἡρέμα μὲν καὶ ὁμαλῶς μεταβαίνει εἰς τὸν ἐπίλογον ἀλλὰ διὰ πηδῆματος· ὃ πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ οὕτω πως Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄθλον θαρσέων, εἰ εἷς ἐκ δαίμονος ποιητῆς καὶ ἀφίκου εἰς τὸ ἄκρον τῆς περὶ τὴν ποίησιν σπουδῆς, ὄρθιον ὄρυσαι

Ἵρθιον ὄρυσαι θαρσέων,
 Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
 Εὐχείρα, δεξιόγυιον, ὄρων-
 τ' ἀλκάν, Αἰάντεόν τε δαί-
 θ' δς Οἰλιάδα νι-
 κῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

165

κ. τ. λ. Τὸ πῆδημα δύναται νὰ ἀναπληρωθῆ ἐκ τοῦ στ. 38-40. καὶ τούτου ἕνεκα ἐποίησε τὸ πῆδημα, ἵνα μὴ ἐπαναλάβῃ τὰ ἐκεῖ ῥιθέντα. Τὸ δὲ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ οὖν. — τοῦτο . . . γεγάμεν] Ἀποτείνεται πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς δευτέρου πρόσωπον· κελεύει λοιπόν. «Προσφέρων δὲ, ὧ ποιητὰ, τῷ Ἐφαρμόστῳ τοῦτο τὸ βραβεῖον ὡς καρπὸν τοῦ σοῦ ἐπιτηδεύματος, βύησον μετὰ θάρρους, ὅτι οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐκ θεοῦ ἐγεννήθη εὐχείρ κ. τ. λ.». — προσφέρων] ἐκ τοῦ ἡγουμένου σοφίαι συμπλήρωσον «ἐκ τῆς σῆς σοφίας, ἐκ τῆς σῆς μελέτης». — τοῦτο ἀθλον] «τοῦτον τὸν ὕμνον ὡς βραβεῖον». — Ἵρθιον] «ὄξυ καὶ μέγα» Π. Σ. — δαιμονίως γεγάμεν] «ἀντὶ τοῦ θεία μοίρα γεγονέναι». Π. Σ. Τὸ δαιμονίως ταῦτον τῷ ἀνωτέρω φ υ ᾱ. — δεξιόγυιον] «ἐπιδέξιον κατὰ πᾶν μέλος τοῦ σώματος». Π. Σ. — ὄρωντ' ἀλκάν] «βλέποντα ἀνδρικῶς, ἀνδρεῖον, παράστημα γενναῖον ἔχοντα, τῷ βλέμματι ἀλκὴν καὶ δόναμιν ἐμφαίνοντα». Π. Σ. — Αἰάντεόν τε . . . βωμόν] «καὶ ὅστις νῦν μετὰ τὴν Ὀλυμπιακὴν νίκην θυσιάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Αἴαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰλέως ἐστεφάνωσεν αὐτόν». — δαίθ'] δοτικὴ δαιτί· συνεκδοχικῶς ἀντὶ θυσία, ἐν θυσία «θυσίαν ποιήσας μετὰ τὴν ἐξ Ὀλυμπίας ἐπάνοδον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ἥρωος τῆς πατρίδος αὐτοῦ πρὸς εὐγνωμοσύνην. —

στ. 167. Ἰλιάδα· τινὲς προτιμῶσι τὴν γραφὴν ταύτην τὴν ἐκ τοῦ Ἰλίου ἀντὶ τοῦ Οἰλέως.

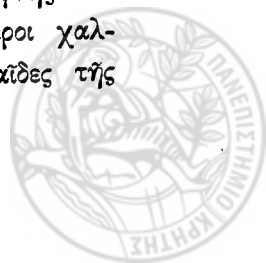
Οἰλιάδα] γενική κατὰ σχῆμα συνέσεως· διότι τὸ βωμὸν Αἰάντεον ἴσον ἐστὶ τῷ βωμὸν Αἴαντος· ἐννοεῖ δὲ Αἴαντα τὸν Λοκρὸν. — νικῶν] ἀντιχρονισμὸς ἀντὶ νικήσας· ἐννοεῖ δὲ τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκην, καὶ οὐχί, ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. νίκην ἐν τῇ ἑορτῇ τῇ ἐν Ὀποῦντι εἰς Αἴαντα τὸν Λοκρὸν τελουμένη· διότι ὅτι μὲν ἤγοντο ἐν Ὀποῦντι τὰ Αἰάντεια εἰς τιμὴν Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰλέως, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀπιστήσῃ, ὅτι ὅμως ἐνταῦθα ἐν τῷ τέλει τοῦ τε ὕμνου καὶ τοῦ ἐπιλόγου ἐπανέρχεται πάλιν ὁ ποιητὴς εἰς τὴν ἀπαριθμῆσιν τῶν νικῶν τοῦ Ἐφαρμόστου, τοῦτο φαίνεται οὐ καλῶς ἔχον. — ἐπεστεφάνωσεν] «ἐστεφάνωσεν ἐκ νέου». Ἡ ἐπὶ σημαίνει προσθήκην· δηλ. πρὸς τοῖς στεφάνοις, οὓς ἐν ταῖς νίκαις εἰληφῶς ἀφιέρωσε τῷ υἱῷ τοῦ Οἰλέως, προσέθηκε καὶ τὸν τελευταῖον τῆς Ὀλυμπίας. *Nam victorias honorem et decus afferunt, ut patriae, ita et diis patriis.* Heynius.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

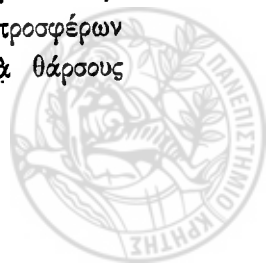
Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος τὸ διὰ φωνῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀδόμενον, Καλλίνικος ὁ τριπλοῦς μετὰ καχλάσματος ἐπαναλαμβανόμενος, ἤρκεσε νὰ γένηται παρὰ τὸν Κρόνιον λόφον ἡγεμῶν τοῦ κώμου, ὃν Ἐφάρμοστος σὺν τοῖς φίλοις ἐταίροις ἐκεῖ ἐκώμασεν. Ἀλλὰ νῦν ἀπὸ τῶν τόξων τῶν ἑκατηβόλων Μουσῶν ἄψαι τοῖσδε τοῖς βέλεσι Διὸς τε τοῦ φοινικαστράπτοντος καὶ τοῦ ἱεροῦ λόφου τῆς Ἥλιδος, ὃν ποτε ὁ Λυδὸς ἥρωϊς Πέλοψ ἔλαβε καλλίστην φερνὴν τῆς Ἴπποδαμείας· πέμπε δὲ γλυκὺ πτερόεν βέλος εἰς τὴν Πυθῶνα. Οὐχὶ ψευδέσι λόγοις χρῆσθαι κρούων τὴν φόρμιγγα ἐπὶ τοῖς παλαίσμασιν ἀνδρὸς ἐκ τῆς κλεινῆς Ὀποῦντος καὶ ἐπαινῶν αὐτὴν τε καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς· διότι ταύτην μὲν ἔλαβε διὰ κλήρου ἡ Θέμις καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς σῴτειρα ἡ μεγαλόδοξος Εὐνομία, ἐκεῖνος δὲ θάλλει ταῖς ἀρεταῖς τοσοῦτον ἐν Κασταλίᾳ, ὅσον καὶ παρὰ τὸ ρεῖθρον τοῦ Ἀλφειοῦ· ἐξ ὧν οἱ ληφθέντες στέφανοι ὑμνούμενοι ἐξυψοῦσι τὴν ἀγλαόδενδρον μητρόπολιν τῶν Λοκρῶν. Ἐγὼ δὲ τὴν φίλην ταύτην πόλιν φλογεραῖς ψδαῖς καταλάμπων καὶ ἀγερώχου ἵππου ταχύτερον καὶ ὑποπτέρου νηὸς πανταχοῦ θὰ πέμψω ταύτην τὴν ἀγγελίαν,

εἰ χειρὶ τινι ἐκ μοίρας διωρισμένη δρέπομαι τὰ ἄνθη τοῦ ἐξαιρέτου κήπου τῶν Χαρίτων· διότι ἐκεῖναι ἔδοσαν τὰ τερπνά· ἄνδρες δὲ ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ ἐκ δαίμονος γίνονται· ἐπειδὴ πῶς Ἡρακλῆς ἄνευ βοηθείας δαίμονος ἠδύνατο νὰ τινάξῃ τὸ ῥόπαλον ἐναντίον τῆς τριαίνης, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν σταθεῖς περὶ τὴν Πύλον ἐπίεζεν αὐτόν; πῶς ἐναντίον τοῦ ἀργυροῦ τόξου, ὅποτε αὐτῷ ὁ Φοῖβος πολεμῶν ἐπίεζεν αὐτόν; ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄδης ἐχρήσατο κατ' αὐτοῦ τῇ βράβδῳ, ἣ κατάγει εἰς τὴν σκοτεινὴν ἀγυιὰν τῶν θνησκόντων τὰ βρότεια σώματα. Ἄλλὰ ἀπόρριψον, παρακαλῶ, ὦ στόμα, τὸν λόγον τοῦτον. Ἐπεὶ τό τε λοιδορεῖν τοὺς θεοὺς ἐστὶ μοι ἐχθρὰ σοφία καὶ τὸ καυχᾶσθαι ἐν οὐ δέοντι ἀρχὴ μανίας ἐστὶ· μὴ νῦν λάλει τὰ τοιαῦτα· ἄφες πάντα πόλεμον καὶ μάχην μακρὰν τῶν ἀθανάτων· εἴθε δὲ φέροις τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ ἄστυ τῆς Πρωτογενείας, ὅπου κατὰ βούλησιν τοῦ ποικιλοβρόντου Διὸς Πύρρα καὶ Δευκαλίων ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ καταβάντες πρῶτον ὑποδομήσαντο οἶκον, ἄνευ δὲ συνουσίας ἐκτήσαντο ἐκ λίθων ἀνθρώπους, τοῦ αὐτοῦ αὐτοῖς δήμου· οὗτοι δὲ ἕνεκα τῆς γενέσεως λαοὶ ὠνομάσθησαν. Ἄνοιξον λιγυρὰν ὁδὸν ἐπῶν· ἐπαίνει δὲ οἶνον παλαιὸν μὲν, ζήτει δὲ ἄνθη ὕμνων νεωτέρου τρόπου. Λέγουσιν οὖν, ὅτι τὴν μέλαιναν γῆν κατέκλυσε πλησμονὴ ὕδατος· ἀλλὰ τέχνη τοῦ Διὸς τὸ πλημμυρῆσαν ὕδωρ αἴφνης παλιν ἀνεβρόφθη. Ἐξ ἐκείνων δὲ οἱ ὑμέτεροι χαλκῶσπιδες πρόγονοι ἦσαν, ἐξ ἀρχῆς παῖδες τῆς

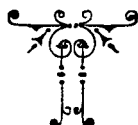

Ἰαπετονίδος φυλῆς ἐκ θυγατέρων ἀρίστων Κρο-
 νιδῶν βασιλεῖς δὲ ἀεὶ ἐγγώριοι ἦσαν, ἕως οὗ ὁ
 ἥγεμὼν τοῦ Ὀλύμπου ἀναρπάσας λάθρα τὴν τοῦ
 ἀπὸ τῆς γῆς τῶν Ἐπειῶν Ὀποῦντος κόρην ἐμίχθη
 αὐτῇ ἦσυχος ἐν ταῖς κορυφαῖς τοῦ Μαινάλου, καὶ
 ἤνεγκε πάλιν εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς Λοκρὸν, ἵνα
 μὴ ὁ χρόνος ἐπενεγκῶν θάνατον ἀφανίσῃ αὐτὸν
 ὀρφανὸν γενεᾶς. Εἶχε δὲ ἡ σύζυγος σπέρμα με-
 γίστου μέλλοντος· μετὰ δὲ τὴν γέννησιν ἰδὼν ὁ
 ἦρως υἱὸν εὐφράνθη νομίζων, ὅτι οὐκ ἔστι θετός·
 ἐκάλεσε δὲ αὐτὸν ὀμώνυμον τῷ τῆς μητρὸς πα-
 τρι, ἄνδρα γενόμενον ὑπερφυᾶ τῇ τε μορφῇ καὶ
 τοῖς ἔργοις· ἔδωκε δὲ αὐτῷ νὰ διοικῆ τὴν πόλιν
 καὶ τὸν λαόν. Ἀφίκοντο δὲ αὐτῷ ξένοι ἐξ Ἄρ-
 γους καὶ ἐκ Θηβῶν, ἕτεροι δὲ ἐξ Ἀρκαδίας, ἄλλοι
 δὲ καὶ Πισᾶται. Πάντων δὲ τῶν ἐποίκων ἐξόχως
 ἐτίμησεν ὁ Ὀποῦς Μενότιον τὸν υἱὸν τοῦ Ἄκτορος
 καὶ τῆς Αἰγίνης· οὗ ὁ παῖς ἐλθὼν μετὰ τῶν
 Ἀτρειδῶν εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Τεύθραντος μόνος
 μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἀντέστη πρὸς Τήλεφρον, ὅτε
 τοὺς ἀνδρείους Δαναοὺς τρέψας ἐνέβαλεν εἰς τὰς
 ἐν θαλάσῃ ναῦς ὥστε παντὶ ἔμφρονι διὰ πρά-
 ξεως ἐπέδειξε νὰ μάθῃ τὸν ἰσχυρὸν νοῦν τοῦ Πα-
 τρόκλου καὶ τούτου ἕνεκα ὁ γόνος τῆς Θέτιδος
 παρηγορῶν συνεβούλευε νὰ μὴ παρατάττηται ποτε
 ἐν ταῖς ὀλεθρίαις μάχαις χωριστὰ ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ
 δαμασιμβρότου τάξεως. Εἶθε εἶην εὐρετῆς λόγων,
 ὥστε προσφόρως, ὅπου δεῖ, νὰ διηγῶμαι ἀπὸ τοῦ
 δίφρου τῶν Μουσῶν· εἶθε ἐπακολουθοῦ μοι τόλμη

καὶ ἀμφιλαφῆς δύναμις. Ἐνεκα δὲ τῆς προξενίας καὶ ἀρετῆς τοῦ Λαμπρομάχου ἔρχομαι νὰ ὑμνήσω τοὺς ἐν Ἴσθμῷ στεφάνους αὐτοῦ, οὓς ἔλαβεν, ὅτε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀμφοτέροι ἐκεῖ ἐνίκησαν· ἄλλαι δὲ δύο ἐγένοντο ἔπειτα τῷ Ἐφαρμόστῳ ἐν τῷ Ἴσθμῷ νίκαι· ἔτι δὲ καὶ ἕτεραι ἐγένοντο τῷ αὐτῷ ἐν Νεμέᾳ· καὶ ἐν Ἄργει ἔλαβε κῦδος πρὸς ἄνδρας ἀγωνιζόμενος, ἐν Ἀθήναις δὲ παῖς πρὸς παῖδας ἀγωνιζόμενος· οἷον δὲ ἀγῶνα ἐν Μαραθῶνι, ἐξαιρεθεὶς ἀπὸ τῶν ἀγενοίων, ὑπέμεινε πρὸς πρεσβυτέρους ὑπὲρ τῶν ἀργυρῶν φιαλῶν· ἄνδρας τέχνη ὄξυρεπεῖ ἀπτῶτως δαμάσας ὅση βοῆ διήρχετο τὸ στάδιον ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ὧν καὶ καλὸς καὶ κάλλιστα ἔργα ἐργασάμενος· ἐν δὲ τῷ λαῷ τῶν Ἀρκάδων τῷ ἐν Παρβρασίᾳ συνηγμένῳ θαυμαστὸς ἐφάνη περὶ τὴν πανήγυριν τοῦ Λυκαίου Διὸς, ὡς καὶ ὁπότε ἐν Πελλήνῃ ἐφόρεσεν εὐδιανὸν βοήθημα κατὰ τῶν ψυχρῶν ἀνέμων· μάρτυς δὲ αὐτῷ περὶ τῶν νικῶν ἐστὶν ὁ τύμβος τοῦ Ἰολάου καὶ ἡ παραθαλάσσιος Ἐλευσίς· διότι πᾶν τὸ ἐκ φύσεως κρᾶτιστόν ἐστι· πολλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ὤρμησαν νὰ λάβωσι κλέος διδασκαίς ἀρεταῖς· ἀλλὰ ἄνευ φύσεως πᾶν ἔργον οὐχὶ ἀνάξιον λόγου σιγᾶται· διότι ὑπάρχουσι ποικίλαι ὁδοί, ὧν ἡ μὲν ἐστὶ ἀनुσιτικωτέρα τῆς δέ· ἐν δὲ ἐπιτήδευμα οὐχ ἅπαντας ἡμᾶς θρέψει· πασῶν δὲ τῶν εἰς τὰ ἐπιτηδεύματα ὁδῶν ἀνωφερεστέρα ἐστὶν ἡ εἰς τὴν σοφίαν. Ἐκ δὲ τοῦ ὕψους ταύτης προσφέρων βραβεῖον τοῦτον τὸν ὕμνον μέγα μετὰ θάρσους

ἀναβόησον, ὅτι οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐκ θεοῦ ἐγεννήθη
εὐχειρ, καθ' ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ σώματος ἐπι-
δέξιος, βλέπων ἀνδρεῖα, ὃς νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἔστεφάνωσε καὶ πάλιν ἐν θυσίᾳ τὸν βωμὸν τοῦ
Αἴαντος, τοῦ υἱοῦ Οἰλέως.

ΟΔΥΜΠΙΑ

ΕΙΔΟΣ Γ'.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι ΛΟΚΡΩι ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩι.

ΠΥΚΤΗι.

✽✽✽

Μέτρα κατὰ τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιφθού τοῦ εἵδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κώλων ἑξῆς.

- Κῶλον 1. — — — | $\dot{\cup}$ — — — | — — — $\dot{\cup}$ — — — Τρίμετρον ἐπιωνικὸν τῆς πρώτης συζυγίας ἐπιτρίτου δευτέρου, τῆς δευτέρας χοριάμβου, τῆς τρίτης Ἴωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος.
- ” 2. — — — | $\dot{\cup}$ — — — | — — — Τρίμετρον ἐπιωνικὸν καταληκτικὸν τῆς τρίτης συζυγίας τῆς Ἴωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικῆς οὔσης.
- ” 3. — — — | $\dot{\cup}$ — — — | — — — Ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 4. $\dot{\cup}$ — — — | $\dot{\cup}$ — — — | $\dot{\cup}$ — — — — — Μικτὸν ἐκ διμέτρου τροχαϊκοῦ καὶ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ.
- ” 5. $\dot{\cup}$ — — — | $\dot{\cup}$ — — — | — — — Τροχαικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον καταλήγον εἰς Ἴαμβον κατὰ τὸ ἔθος τοῦ Πινδάρου ἐν τῷ τροχαϊκῷ μέτρῳ.
- ” 6. — — — — | $\dot{\cup}$ — — — — — Ἴαμβέλεγος· ἦτοι ἐκ πενθημιμεροῦς ἱαμβικοῦ καὶ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ.

Περὶ τῆς Ἐπιφθοῦ.

Ἐκάστη ἐπιφθὸς ἐκ κώλων δέκα.

- Κῶλον 1. — — — — — | — — — — — Ἐγκωμιολογικόν

ἴτοι ἐκ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ καὶ πενθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ· αἱ δὲ δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ τῆς λέξεως χρυσεαῖς γίνονται ὑφ' ἐν εἰς.

- " 2. $\overset{\cdot}{\cup} \cup \cup \overset{\cdot}{\cup} \cup \cup \overset{\cdot}{\cup} \cup \cup \overset{\cdot}{\cup} \cup \cup$ Δίμοιρον ἔπους, τετραμέτρον δακτυλικόν, ἴτοι τὰ δύο μέρη τοῦ ἑξαμέτρου δακτύλου, ᾧ χρῆται τὸ ἔπος.
- " 3. $\overset{\cdot}{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ἰαμβέλεγος.
- " 4. $\overset{\cdot}{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Τροχαϊκόν τρίμετρον καταληκτικόν.
- " 5. $\overset{\cdot}{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Τὸ αὐτό.
- " 6. $\overset{\cdot}{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ληκύθειον.
- " 7. $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ἐγκωμιολογικόν ἐπαναλαμβανομένης τῆς ἀρχῆς, ἴτοι τῆς πρώτης συζυγίας δευτέρου ἐγκωμιολογικοῦ.
- " 8. $\overset{\cdot}{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Χοριαμβικόν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- " 9. $\overset{\cdot}{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ληκύθειον.
- " 10. $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Τροχαϊκόν δίμετρον ἀκατάληκτον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

Οἱ μὲν τῶν ἀνθρώπων ἔχουσι χρεῖαν πλείστην ἀνέμων, οἱ δὲ ὀμβρίων ὑδάτων. Οἱ δὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι νικηταὶ ἔχουσι χρεῖαν ὕμνων, ἵνα οἱ ἔπαινοι αὐτῶν ἀθάνατοι μένωσιν. Τοιοῦτον ὕμνον, ὃ Ἄγησίδαμε, ἐγὼ ποιήσω σοι, ἐν ᾧ ὑμνήσω τήν τε σὴν ἐν πυγμαχίᾳ νίκην καὶ τὸ γένος τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, τὸ φύσει φιλοξενώτατον, τὸ πάντων τῶν καλῶν ἔμπειρον, τὸ ἐπινοητικώτατον καὶ πολεμικώτατον.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ἐν τῇ ᾠδῇ ταύτῃ ὑπισχνείται ὁ ποιητὴς τῷ Ἀγρησιδάμῳ, ὅτι θὰ ποιήσῃ αὐτῷ ὕμνον, ἵνα δι' αὐτοῦ κωμώσῃ ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι. Ὅτε ὁ Ἀγρησιδάμος ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὁ ποιητὴς ἦν παρῶν (Ὅρα Ὀλ. ια΄ στ. 120). Τότε λοιπὸν μετὰ τὴν νίκην ὁ Πίνδαρος φαίνεται, ὅτι μένων ἔτι ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐποίησεν ἐκ τοῦ προχείρου τὸ ᾠδᾶριον τοῦτο, οὐχὶ ἵνα χρήσῃται αὐτῷ ἐν κώμῳ τινί, ἀλλ' ἵνα συγχαρῇ αὐτῷ καὶ ποιήσῃται δι' αὐτοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. Ὁ δὲ ὕμνος, ὃν ὑπέσχετο ἐναυθῆ, ἐστὶν ὁ ἐπόμενος (Ὀλ. ΙΑ΄). Οἱ δὲ παλαιοὶ γραμματικοὶ, ὡς βλέπομεν ἐν τοῖς Π. Σ. κατατάσσουσι τὴν μικρὰν ταύτην ᾠδὴν ΙΑ΄ ἐπιγράφοντες «Τῷ αὐτῷ τόκος» ὀρμώμενοι ἐκ τῆς ἐν στ. 12 τοῦ ἐπομένου εἵδους λέξεως «τόκος» νομίζοντες, ὅτι ὁ Πίνδαρος τοῦτο τὸ ᾠδᾶριον καλεῖ ἐκεῖ τόκον. «Τόκος ἐπιγέγραπται (ἢ ᾠδὴ αὕτη), ἐπειδὴ ἐν προσθήκῃς μέρει τελευταίαν γέγραφε διδοὺς ὡς ἂν τόκον, διὰ τὸ μὴ παρὰ τὸν τῆς νίκης καιρὸν γεγραφέαν τὸν ἐπινίκιον, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν δανεισμάτων τὸ προσιθέμενον ἐκτὸς τοῦ ἀρχαίου. Τόκος δὲ κέκληται παρὰ τὸ ἐπιτετέχθαι καὶ ἐπιγεγενῆσθαι τῷ ἀριθμῷ τοῦ δανεισματος. Ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Ἀγρησιδάμος τὴν ἑβδομηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα». Π. Σ.

Σ. α. Κ. στ.

ΕΣΤΙΝ ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα.

Χρήσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων

᾽Ομβρίων, παίδων Νεφέλας.

Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι

᾽Υστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, 5

Καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

᾽Α. α. Κ. στ.

᾽Αφθόνατος δ' αἶνος ᾽Ολυμπιονίκαις

Οἶτος ἀγκείται· τὰ μὲν ἀμετέρα

— Στ. 1-3. ᾽Εστιν . . . Νεφέλας] «ἔστι καιρὸς, ὅτε πλείστη χρεία γίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀνέμου, οἷον ἐπὶ πλεόντων μάλιστα συμβαίνει· ἔστι δ' ὅτε πλείστη χρεία γίνεται ὑδάτων οὐρανίων τῶν ἐκ τῶν ὕμβρων, οἷον συμβαίνει τοῖς γηπονοῦσιν» Π. Σ. Παράβαλε πρὸς Νεμ. Γ'. 10. κ. ἐξῆς. — ὅτε] σύναφον «ἔστιν ὅτε». — χρήσις] «χρεία, ἀνάγκη».

— Στ. 4-6. εἰ δὲ σὺν πόνῳ . . . ἀρεταῖς] «εἰ δὲ τις μετὰ κόπου εὖ πράσσει, ἦτοι νικᾷ, οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι γίνονται αὐτῷ ἀρχαί, αἰτίαι τοῦ ἐπικρατῆσαι ὕστερον τὴν φήμην τῆς νίκης, καὶ ἔτι βεβαία ἀσφάλεια ταῖς μεγάλαις ἀρεταῖς τοῦ ὕμνουμένου» Π. Σ. Ἡ παρομοιωσίς ἐστιν αὕτη· ὡς ἕκαστος πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ, ὃν προέθετο, ἔχει ἀνάγκην τινός· οἷον ὁ μὲν πλέων πρὸς ἀφίξιν, εἰς δὲ προέθετο μέρος, ἔχει ἀνάγκην ἀνέμων, ὁ δὲ γεωργὸς πρὸς καλὸν θερισμὸν ἔχει ἀνάγκην ὕμβριμων ὑδάτων· οὕτω καὶ ὁ νικῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι πρὸς

τὸ ἐπαινεῖσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν παρόντων ἐν τοῖς ἀγῶ-
σιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἀπόντων, καὶ οὐ μόνον ὑπὸ
τῶν κατ' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων, ἔτι
δὲ καὶ πρὸς τὸ πιστευθῆναι τὴν ὕπαρξιν τῶν μεγάλων
αὐτοῦ ἀρετῶν ἔχει ἀνάγκην ἡδυσφώνων ὕμνων. — σὺν
πόνῳ] ὁ Ἀγχιδαμος οὐ μόνον ἐκοπίασε τὸν συνήθη
τοῖς ἀγωνιζομένοις κόπον, ἀλλὰ καὶ ἔτι πλέον (ὅρα
Σημ. εἰς Ὅλ. ΙΑ'. 20). — μελιγάρυες] Ἀναπλήρου
ἐνταῦθα τὸ πῆδημα ἐκ τῶν ἀνωτέρω «ἔστι πλείστα χρη-
σις αὐτῷ μελιγαρύων ὕμνων· οὗτοι γὰρ ὑστέρων λό-
γων κ. τ. λ. — ὑστέρων λόγων] «τῆς παρὰ τοῖς με-
ταγενεστέροις φήμης αὐτοῦ» διότι μόνον οἱ παρόντες
καὶ ἰδόντες ὡς γινώσκοντες ἐπαινοῦσιν, οἱ δὲ ἀπόν-
τες καὶ οἱ μεταγενέστεροι, ὡς οὐ γινώσκοντες οὐκ ἐ-
παινοῦσιν. — τέλλεται] τὸ Βοιωτικὸν τοῦτο σχῆμα, ἀντὶ
τέλλονται, γνωστόν. — πιστὸν ὄρκιον] «ὡς πιστὸν ὄρ-
κιον, ὡς ὄρκος». Χάρις καὶ ἀπιστον ἐμήσατο πιστὸν
ἔμμεναι. (Ὅλ. α'. 51.) — μεγάλαις ἀρεταῖς] «οἱ ὕμνοι
εἰσὶ τοῖς μεταγενεστέροις ὡς ὄρκος διὰ μεγάλας ἀρε-
τάς, ἦτοι ὅτι εἶχεν ὁ νικητὴς μεγάλας ἀρετάς».

— Στ. 7. ἀφθόνατος . . . ἄγκειται] «οὗτος ὁ διὰ
ὕμνων, αἶνος, ἔστ' ἂν ἄνθρωποι ὦσιν, ἀθάνατος μένει».
Π. Σ. — ἀφθόνατος] ἐνταῦθα σημαίνει «ὁ μὴ δυνάμενος
νὰ φθονηθῆ» καὶ συνεκδοχικῶς «ὁ μὴ δυνάμενος ὑπὸ
φθόνου νὰ ἀφανισθῆ»· «καὶ γὰρ οἱ τοῖς νικηφόροις παρὰ
τῶν ἄλλων ἀνιστάμενοι ἀνδριάντες ἢ ὑπὸ χρόνου ἢ ὑπὸ
βασκάνων τινῶν καθαιροῦνται, ὕμνον δὲ ῥηθέντα, οὐκ
ἂν τις ἀφανίσσειεν». Π. Σ. — ἄγκειται] «ἀνίκειται ὡς
ἀνδριὰς».

— Στ. 8-9. τὰ μὲν ἀμετέρα . . . ἐθέλει] «ταῦτα
μὲν, ἦτοι τοῦτον μὲν τὸν ὕμνον, ὅς σὲ ἀθάνατον ποιήσει
αὐτὸς ἀφθόνητος ἐσόμενος, ἢ ἡμετέρα γλώσσα ἐπιθυμῶ
νὰ ποιμάνῃ, νὰ διοικήσῃ, νὰ ποιήσῃ». Ὑπισχνεῖται λοιπὸν
διὰ τούτων τῷ Ἀγχιδαμῷ, ὅτι θὰ ποιήσῃ ὕμνον· ἐν

Γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.

Ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεὶ ἔσαιε πραπίδεςσιν.

Ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ, τεᾶς.

Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

Ἐ. α. Κ. ι.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας

Ἄδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-

ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων. 15

Ἐνθα συγκωμάξαι, ἐγγυάσομαι

Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν,

Μήδ' ἀπείρατον καλῶν,

δὲ τοῖς ἐπομένοις προλέγει αὐτῷ, τί θὰ περιέχει ὁ ὕμνος, ὃν ὑπισχνεῖται.

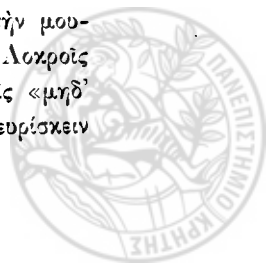
— Στ. 10. ἐκ θεοῦ . . . πραπίδεςσιν] ἐξήνεγκε μὲν γνωμολογικῶς τὴν ἔννοιαν· θέλει δὲ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σημαϊνόμενον ἐαυτῷ, καὶ νὰ εἴπῃ τοῦτο «ἐπιθυμεῖ ἢ ἐμὴ γλῶσσα νὰ ποιήσῃ τοιοῦτον ὕμνον, ὅς ποιήσῃ σε ἀθάνατον, καὶ οὕτω ἐγὼ ἐκτελέσω τὴν ἐμὴν ἐπιθυμίαν»· διότι ἐκ θεοῦ ἀκμάζω κατὰ τὴν ποιήσιν». Ἐπήδῃσε λοιπὸν τοιαύτην ἔννοιαν «καὶ εἰμὶ βέβαιος, ὅτι ἐκτελέσω τὴν ἐμὴν ἐπιθυμίαν». — δέ] αἰτιολογικὸν ἀντὶ τοῦ γάρ. — ἔσαιε] «ἐκ θεοῦ ἔσαιε.» — ἀνὴρ] Δύο προτάσεις συνεπτύχθησαν εἰς μίαν «ἀνὴρ, ὅς ἐκ θεοῦ ἀνθεὶ σοφαῖς πραπίδεςσιν· ἔσαιε ἀνθεὶ». — σοφαῖς] ποιητικαῖς.

— Στ. 12-15. Ἴσθι νῦν . . . ἀλέγων] Ταῦτα λοιπὸν εἰσι, περὶ ἃ ὁ ὕμνος, ὃν ὑπισχνεῖται, θὰ περιστρέφεται· «γίνωσκε λοιπὸν, ὅτι θὰ κελαδήσω ὕμνον ἡδυμελῆ καὶ θὰ ἐπιθέσω αὐτὸν ὡς κόσμον ἐπὶ τῷ ἔνεκα τῆς σῆς πυγμαχίας στεφάνῳ χρυσῆς ἐλαίας, τοὺς Ἐπι-

στ. 16. Εἴθε εὐρεθείη ἐν χειρογράφῳ τινὶ γραφὴ συγκωμάξαιε.

ζεφυρίουσ Λοκρούσ τιμῶν καὶ σεβόμενος». — πυγμαχίας ἐνεκεν] συναπτέον τῷ στεφάνῳ. — κόσμον] ἡ λέξις αὕτη ἐνταῦθα ἔχει ἐν εἴδει ζεύγματος δύο σημασίας· διότι ὡς μὲν ἀντικείμενον τοῦ κελαδήσω σημαίνει ὕμνον, ὡς δὲ συναπτόμενον τῷ ἐπὶ στεφάνῳ τηρεῖ τὴν κυρίαν σημασίαν. — κελαδήσω] ὡσαύτως καὶ ἡ λέξις αὕτη ἔχει συζευκτικὴν ἔννοιαν· «κελαδήσω ὕμνον καὶ θήσω αὐτὸν ὡς κόσμον ἐπὶ τῷ στεφάνῳ». — Λοκρῶν γενεάν] «γένη, δὲ καὶ ἔθνη τῶν Λοκρῶν εἰσι τρία, Ἐπιζεφύριοι, Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι· τούτων οἱ μὲν Ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ εἰσιν ἐν Ἰταλίᾳ, οἱ δὲ Ὀζόλαι, πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ». Π. Σ. — ἀλέγων] «ἐν φροντίδι ἔχων, μεμνημένος, ἀνυμνῶν, φημιζων· καὶ Ἀλκαῖος· Οὐκ ἐγὼ λύκον ἐν Μοῦσαισ ἀλέγω». Π. Σ. Ὑπισχνεῖται λοιπὸν οὐ μόνον τὸν Ἀγρησιδάμον, ἀλλὰ συνάμα καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ νὰ τιμήσῃ.

— Στ. 16-19. Ἐνθα . . . ἀφίξεσθα] «ἐνθα ἦτοι ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ ποιήσατε, ὦ Μοῦσαι, κῶμον, ὕμνήσατε συγχωρευούσαι· βεβαιώσομαι, ὅτι οὐκ ἀφίξεσθα εἰς λαόν, ὅστις διώκει τοὺς ξένους καὶ ἄπειρός ἐστι τῶν καλῶν ἔργων, ἀλλὰ ὅστις ἐστὶν ἄκρως σοφὸς καὶ πολέμιστός». Π. Σ. — συγκωμάξατε] ὁ ὕμνος λοιπὸν, ὃν ἐν τῷ ῥηδάρῳ τούτῳ ὁ ποιητὴς ὑπισχνεῖται τῷ Ἀγρησιδάμῳ, εἰς κῶμον θὰ ᾄσθῃ. — ἐγγράσομαι μὴ μιν φυγόμενον ἀφίξεσθα] Σύνταξον «ἐγγράσομαι ἀφίξεσθα (ὅτι ἀφίξεσθε, ὦ Μοῦσαι) μιν (πρὸς μιν, πρὸς τὴν γενεάν τῶν Λοκρῶν) μὴ (οὐσαν) φυγόμενον». Περὶ τῆσ φιλοξενίας τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν καὶ τῆσ φιλοκαλίας ὄρα Boeckhius. — ἀκρόσοφον] «εἰς τὸ ἄκρον ἐληλυθότα σοφίας». Π. Σ. σοφίαν δὲ ἐνταῦθα σημαίνει οὐ τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν, ἡ ἤκμαζε τὰ μάλιστα ἐπὶ Πινδάρου παρὰ Λοκροῖσ (ὄρα Boeckhius)· διότι αὕτη σημαίνεται ἐν τοῖσ «μηδ' ἀπείρατον καλῶν»· ἀλλὰ τὴν σοφίαν περὶ τὸ ἐφευρίσκειν

Ἄκροσσοφον δὲ καὶ αἰχματάν, ἀφίξεσθαι. Τὸ γὰρ
 Ἐμφυῆς οὐτ' αἰθων ἀλώπηξ 20
 Οὐτ' ἐρίβρομοι λέον-
 τες διαλλάξαιντο ἦθος.

πᾶν ὅ, τι ἦν ἀναγκαῖον ἢ πρὸς τὸ εὖ ζῆν, ἢ πρὸς ἀπαλ-
 λαγὴν κινδύνου, ἢ πρὸς καταδάμασιν τοῦ ἐχθροῦ· τούτου
 οὖν ἕνεκα παραβάλλει τὸ ἐμφυῆς ἦθος τῶν Λοκρῶν πρὸς
 τὴν ἀλώπεκα. — μὴ] «μὴ ἀφίξεσθαι». — μιν] οὐ τὸν
 Ἄγησίδαμον· ἀλλὰ τὴν γενεάν. Ὅθεν τὸ μιν οὐκ ἔστι
 ὑποκείμενον τοῦ ἀφίξεσθαι, ἀλλὰ τὰς Μούσας.

— Στ. 20. μ. τ. τὸ γὰρ ἐμφυῆς . . .] καὶ ἐνταῦθα
 ἐποίησε πῆδημα, ἐπῆδησε δὲ τιαυτά τινα· ἔμφυτον γὰρ
 ἔστι τοῖς Λοκροῖς ἔχειν ταύτας τὰς ἀρετάς· καὶ τὸ ἐμφυ-
 τον τοῦτο ἦθος, εἰ καὶ ἀπώκησαν ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας εἰς
 Ἰταλίαν, οὐκ ἔστι δυνατόν μεταβαλεῖν· διότι οὐδὲ ἡ ἀλώ-
 πηξ ἂν διαλλάξαιτο κ. τ. λ». — οὐτ' αἰθων . . . λέοντες]
 «διότι οὐδὲ ἡ ἀλώπηξ ἂν διαλλάξαιτο τὸ αὐτῆς ἦθος,
 οὐδὲ ὁ λέων». Παραβάλλει τὸ ἐμφυῆς ἦθος τῶν Λοκρῶν
 πρὸς μὲν τὴν ἀλώπεκα διὰ τὸ ἀκρόσσοφον, πρὸς
 δὲ τὸν λέοντα διὰ τὸ αἰχμητάν. — διαλλάξαιντο]
 εὐκτικὴν ἐπὶ δυνατῆς περιστάσεως ἄνευ τοῦ ἂν ὄρα καὶ
 Νεμ. Ε'. 37. «ὄποσκάπτοιο».

στ. 21. 22. . . . λέοντες } ἡ συνήθης διαιρέσις. Ἡ
 Διαλλάξαιντο }
 δὲ διαιρέσις, ἣν ἡμεῖς παρεδεξάμεθα, εὔρηται ἐν δυοῖς χειρογράφοις
 ἔτι δὲ καὶ ὁ Π. Σ. ὁ τὰ μέτρα γράψας, οὕτως ἀναγινώσκει.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ποτὲ μὲν ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις πλείστη χρεία ἀνέμων, ποτὲ δὲ ὀμβρίων ὑδάτων, παίδων τῆς νεφέλης· εἰ δέ τις μετὰ πόνου εὐτυχήσει, ὕμνοι γλυκύφωνοι γίνονται· αὐτῷ βάσις ἐπαίνων ὑστέρων, καὶ οἶον πιστὸς ὄρκος περὶ μεγάλων ἀρετῶν. Οὗτος δὲ ὁ ἀπὸ τῶν ὕμνων ἔπαινος ἀνάκειται τοῖς Ὀλυμπιονίκαις ἀφθαρτος. Καὶ τοιοῦτον ὕμνον ἢ ἡμετέρα γλῶσσα ἐπιθυμεῖ νὰ φθέγγηται· (καὶ ἐκτελέσει ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν), διότι ἀνὴρ ἔχων ποιητικὰς φρένας ἐκ θεοῦ ἀεὶ ἀνθεὶ αὐταῖς (καὶ τοιοῦτός εἰμι ἐγώ). Γίνωσκε λοιπὸν νῦν, ὦ Ἀρχεστράτου υἱὲ Ἀγησίδαμε, ὅτι ἐπὶ τῷ ἔνεκα τῆς σῆς πυγμαχίας στεφάνῳ ἐκ χρυσοῦς ἐλαίας τιθεὶς κόσμον ἡδυμελῆ ὕμνον θὰ κελαδήσω διαφημίζων τὸ γένος τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ὄπου, ὦ Μοῦσαι, ἄσατε συγχωρεῦσαι· ἐγγυῶμαι, ὅτι ἐλθοῦσαι πρὸς αὐτὸ θὰ εὔρητε λαὸν οὐχὶ φυγόξενον, οὐδὲ ἄπειρον καλῶν, ἀλλὰ ἐπινοητικώτατον καὶ πολεμιστήν· διότι τὸ ἔμφυτον ἦθος οὔτε ἢ διάπειρος ἀλώπηξ. οὔτε οἱ μεγαλόφωνοι λέοντες δύνανται νὰ μεταβάλωσιν.

ΟΔΥΜΠΙΑ

ΕΙΔΟΣ ΙΑ΄

ΤΩι ΑΥΤΩι ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι

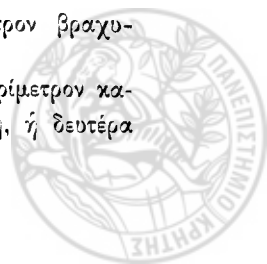
ΠΥΚΤΗι.

—*—

Μέτρα κατά τούς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐμφθοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος σύγκειται ἐκ κώλων ὡκτώ.

- Κῶλον 1. $\cup \cup - \cup | \cup - - \cup | - \cup - \cup$ Ἀσκληπιάδειον ἦτοι ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ὁ πρῶτος ἀντίσπαστος μετεβλήθη κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀντισπᾶστου, ὅστις μεταβάλλεται ἢ εἰς τροχαϊκὴν, ἢ εἰς παιωνικὴν ἢ εἰς ἐπίτριτον· μετεβλήθη λοιπὸν εἰς παιῶνα τρίτον· ἡ δὲ τρίτη συζυγία εἰς ἰαμβικὴν ἢ καὶ χοριαμβικὴν μετεβλήθη.
- " 2. $- \cup - \cup | \cup - \cup - \cup | \cup - \cup$ Χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἡ πρώτη ὅμως συζυγία ἰαμβικὴ καὶ ἡ τρίτη ἰαμβικὴ βραχυκατάληκτος.
- " 3. $\cup - \cup - \cup | \cup - \cup - \cup | \cup - \cup$ Δίμετρον ἰαμβικὸν ὑπερκατάληκτον τῆς δευτέρας συζυγίας ὁ πρῶτος ποὺς δάκτυλος· ὁ πρῶτος ποὺς τῆς πρώτης συζυγίας εὐρίσκεται καὶ σπονδεῖος.
- " 4. $\cup - \cup - \cup | \cup - \cup - \cup$ Δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου καὶ τρίτου ποδὸς διηρημένου εἰς τρίβραχον.
- Κῶλον 5. $- - - \cup | \cup - - \cup$ Προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- " 6. $\cup - - \cup | \cup - - \cup$ Ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 7. $\cup - \cup - \cup | \cup - \cup - \cup | \cup - \cup$ Ἴωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἡ πρώτη συζυγία Ἴωνικὴ, ἡ δευτέρα

ιαμβική, ἢ τρίτη τροχαϊκή καταληκτική.

- " 8. — — — — | — — — — | — — — — Γλυκόνειον. Τῆς δὲ δευτέρας
στροφῆς τὸ ὄγδον κῶλον ἔχει οὕτω,

— — — — | — — — —

Περὶ τῆς Ἐπφοῦ.

Ἐκάστη ἐπφοῦς ἐκ κῶλων ἑννέα.

- Κῶλον 1. — — — — | — — — — | — — — — Χοριαμβικὸν τρίμετρον
βραχυκατάληκτον ἢ πρώτη συζυγία ιαμβική τοῦ
δευτέρου ποδὸς διαλελυμένου εἰς τρίβραχον.

- " 2. — — — — | — — — — | — — — — Προσοδικὸν τρίμε-
τρον ἀκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας τροχαϊκῆς.

- " 3. — — — — | — — — — | — — — — Τρίμε-
τρον ιαμβικὸν βραχυκατάληκτον.

- " 4. — — — — | — — — — | — — — — Ἐπιωνικὸν τρίμε-
τρον ἀκατάληκτον τῆς πρώτης συζυγίας ιαμβι-
κῆς· τῆς πέμπτης ὅμως στροφῆς ἐστὶ καθαρὸν
Ἴωνικὸν τῆς πρώτης διποδίας οὗτης καὶ αὐτῆς
Ἴωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος.

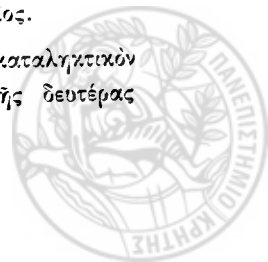
- " 5. — — — — | — — — — | — — — — Ἐπιωνικὸν τε-
τράμετρον καταληκτικὸν τῆς πρώτης συζυγίας παί-
ωνος τρίτου, τῆς τετάρτης τροχαϊκῆς καταληκτικῆς.

- " 6. — — — — | — — — — | — — — — Ἰαμβέλεγος ἐκ πενθη-
μιμεροῦς ιαμβικοῦ καὶ πενθημιμεροῦς δακτυλικοῦ.

- " 7. — — — — | — — — — | — — — — Προσοδικὸν τρίμετρον
βραχυκατάληκτον.

- " 8. — — — — | — — — — | — — — — Ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκα-
τάληκτον τῆς πέμπτης ἀντιστροφῆς ὁ πρῶτος
ποὺς τοῦ κῶλου τούτου αἰ δ ε α συνίζανει ὅφ'
ἐν οὕτως αἰ δ ε α. ὅθεν ἐστὶ σπονδαίος.

- " 9. — — — — | — — — — | — — — — Ἴωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν
τῆς πρώτης συζυγίας τροχαϊκῆς τῆς δευτέρας
Ἴωνικῆς καταληκτικῆς.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Δέεται τῶν Μουσῶν καὶ τῆς θεᾶς Ἀληθείας νὰ ἐμπνεύσωσιν αὐτᾷ δύναμιν λόγου καὶ τρόπον, ὅπως ὡς ἄριστα ποιήσας τὸν ὕμνον κατανικήσῃ τοὺς φθονοῦντας, οἵτινες ἔμελλον νὰ διαβάλωσιν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀγησίδαμον, λέγοντες, ὅτι ἡ βραδύτης τοῦ ἐκτελέσαι τὴν ὑπόσχεσιν προῆλθεν οὐχὶ ἐκ λήθης ἀλλ' ἐξ ἀδιαφορίας (ἀπὸ στ. 1-12). Ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ ποιητοῦ αἱ θεαὶ εἰσακούουσι, διδάσκουσιν αὐτὸν τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ ποιήσῃ. Τότε ἐνθουσιῶν (ἀπὸ στ. 13-16) ἐκφράζει τὴν πεποίθησιν, ὅτι τᾷ ὄντι θὰ καταπνίξῃ τὴν διαβολήν. Εἶτα (ἀπὸ στ. 17) ἀντὶ τοῦ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξύμνησιν τῶν μυθολογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἔργων καὶ κατορθωμάτων τῆς πατρίδος τοῦ ἥρωος (ὡς ἐν ἄλλοις εἴωθε ποιεῖν), λέγων, ὅτι καὶ ἡ πατρὶς τοῦ Ἀγησιδάμου ἀξία ἐστὶν ὕμνου καὶ αὐτὸς ὁ Ἀγησίδαμος, ἀφιεροῖ ἀμφοτέροις τὴν διήγησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους συστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων (μέχρι στ. 71). Ἐντεῦθεν ὕμνεῖ ἐκείνους τῆς στρατιᾶς τοῦ Ἡρακλέους τοὺς ἥρωας, οἵτινες ἐν τοῖς διαφόροις ἀγωνίσμασι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους διαταχθεῖσιν ἐνίκησαν (ἀπὸ στ. 72-89). Εἶτα διηγεῖται τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐπήγνει ἄδουσα ἐν εὐωχίαις ἡ στρατιὰ τοὺς νική-

σαντας ἥρωας (ἀπὸ στ. 90-93). Ἐντεῦθεν ἐπανερχεται εἰς τὸν Ἀγησίδαμον, λέγων, ὅτι καθ' ὄν τρόπον ἐκείνη ἢ στρατὰ ὕμνει τοὺς ἥρωας νικητάς, κατ' ἐκείνον ὕμνησε καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸν (ἀπὸ στ. 94-98). Ἐντεῦθεν λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ εἴπη πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀμαρτήματος τῆς βραδύτητος. ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ὕμνου ἐστὶ νὰ καθιστᾷ τὸ ἔνομα καὶ τὴν δόξαν τοῦ νικητοῦ ἀθάνατον· τοῦτο λοιπὸν ἐξετελέσθη διὰ τοῦ παρόντος ὕμνου, εἰ καὶ πολὺ βραδέως ἐποιήθη (ἀπὸ στ. 99-116). Ἐντεῦθεν ἐμβαίνων εἰς τὸν ἐπίλογον ποιεῖ κοινωνὸν τῷ Ἀγησιδάμῳ τοῦ ὕμνου καὶ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν (ἀπὸ στ. 117-120). Εἶτα τελευταῖα τὸν ὕμνον τοσοῦτον ἄριστα, ὅσον ἀπλούστατα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ὁ Ἀγησίδαμος οὗτος ἐν παισὶν (ᾧρα στ. 120) ἐνίκησε πυγμῇ τὴν 74 Ὀλυμπιάδα, ὡς εἴπομεν καὶ ἐν τῇ προλαβούσῃ ᾠδῇ. Τὸν δὲ παρόντα ἐπίνικον, εὐθὺς μετὰ τὴν νίκην ἐν αὐτῇ τῇ Ὀλυμπίᾳ συνθεὶς ἐκ τοῦ προχείρου τὴν προηγηθεῖσαν ᾠδὴν, ὑπέσχετο· ἀλλὰ ἄγνωστον, διὰ τί μετὰ παρέλευσιν τοσοῦτου ἤδη χρόνου ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσιν. Ὅτι δὲ ὁ διεθνῶν μεταξὺ χρόνος ἦν λίαν πολὺς, σαφὲς ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ἐκφράζεσθαι τὰς (ἐν στ. 120 καὶ 123) λέξεις «τὸν εἶδον κείνον κατὰ χρόνον». Δικαιολογεῖ δὲ ὁ ποιητὴς τὴν ἀμέλειαν τῆς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεως, προφρασιζόμενος λήθην. Ὑπισχνεῖται ὅμως, ὅτι θὰ διορθώσῃ τὸ ἀμάρτημα ἐκπληρῶν τὴν ὑπόσχεσιν ὡς χρέος μετὰ τοῦ τόκου· ἤτοι ποιῶν τὸν ὕμνον μετὰ πάσης τῆς τελειότητος καὶ διηγούμενος, ἃ ὀλίγοι μόνον κρίνουσιν ἑαυτοὺς ἀξίους, ὥστε νὰ λέγωνται ἐν τοῖς ἑαυτῶν ἐπινίκιοις· (ταῦτα δὲ εἰσι ἡ ἐξιστόρησις τῆς ὕψ' Ἡρακλέους συστάσεως τῶν Ὀλυμπιάδων), καὶ χρωμένος ἐν τῷ ὕμνῳ τῷ αὐτῷ τρόπῳ, καθ' ὃν ὕμνησεν ἡ στρατιὰ τοῦ Ἡρακλέους τοὺς ἥρωας τοὺς νικήσαντας ἐν τῇ πρώτῃ συστάσει τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Σ. α. Κ. ή.

ΤΟΝ Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
 Ἄρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς
 Ἐμᾶς γέγραπται· γλυκὸ γὰρ αὐτῶ

— Τὸν Ὀλυμπιονίκαν κ. τ. λ.] Τὸ προσοίμιον τελευτᾷ μέχρι τῆς (ἐν στ. 16) λέξεως χάριν. Ἡ δὲ ἔννοια αὐτοῦ ἐστὶν ἡδε. «Παρακαλεῖ τὴν Μοῦσαν καὶ τὴν Ἀλήθειαν νὰ εὐρωσῶ καὶ ἀναγνώσωσι, ποῦ ἐν ταῖς δέλταις τῶν αὐτοῦ φρενῶν ἐστὶ γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγησιδάμου καὶ τὸ χρέος, ὅπερ ὁ ποιητὴς ὀφείλει μὲν αὐτῶ, ἐλησμόνησεν ὅμως (ἀπὸ στ. 1-4). Αἱ δύο αὐταὶ θεαὶ ὑποτίθενται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὅτι εἰσακούουσι τῆς παρακλήσεως αὐτοῦ καὶ ἀναγινώσκουσι τὸ ὄνομα τοῦ Ὀλυμπιονίκου καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος. Τότε ὁ ποιητὴς (ἀπὸ στ. 5-12) δέεται νὰ ἐμπνεύσωσιν αὐτῶ δύναμιν λόγου, ὥστε νὰ ἀπομακρύνῃ δικαίως ἀφ' αὐτοῦ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπιτίμησιν· δίδει, λέγει, ἐποίησε μὲν ὁ χρόνος αὐτῶ λήθην τοῦ μεγάλου χρέους τῆς ὑποσχέσεως, ὅμως δὲ, ἐὰν αἱ θεαὶ ἐμπνεύσωσιν αὐτῶ δύναμιν, ὥστε νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τοῦτο μετὰ τόκου, δύναται νὰ διαλύσῃ πᾶσαν μομφὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἐνταῦθα πάλιν ὑποτίθενται, ὅτι ἐνέπνευσαν αὐτῶ δύναμιν. Εἶτα (ἀπὸ στ. 13-16.) ὡς ἐνθουσιῶν ὑπὸ Μουσοληφίας λέγει. Νῦν τὸ ρεῦμα τῶν λόγων μου θὰ κατακλύσῃ καὶ ἀφανίσῃ τὴν μομφὴν, νῦν θὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχесίν μου, καὶ θὰ εὐχαριστήσω τὸν ἐμὸν ξένον· ταῦτα εἰπὼν ἐμβαίνει εὐθὺς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὕμνου. — Ἀνάγνωτε] οὐ παρακαλεῖ τὸν χορὸν νὰ ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ τοὺς ἐν τῶ σπουδαστηρίῳ περὶ αὐτόν. Εἰσὶ δὲ περὶ

Μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'.⁹ Ὡ
 Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ
 Ἀλάθεια Διὸς,
 Ὅρθᾳ χερὶ ἐρύκετον ψευδέων
 Ἐνιπάν ἀλιτόξενον.

5

Ἄ. α. Κ. ἦ.

Ἐκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
 Ἄμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος.
 Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὄξει-
 αν ἐπιμομφάν ὁ τόκος ἀνδρῶν.

10

αὐτὸν αἱ Μοῦσαι καὶ ἡ θεὰ Ἀλήθεια, ἃς παρακατιῶν
 ὀνομάζει «φασὶ δέ τινες, ὅτι πρὸς τὰς Μούσας πάσας
 ποιεῖται τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ φημι πρὸς τὴν Μοῦσαν καὶ
 τὴν Ἀλήθειαν». Π. Σ. Παρακαλεῖ δὲ τὰς θεὰς νὰ ἀνα-
 γνώσωσιν, ἵνα βεβαιωθεῖσαι, ὅτι ἐστὶ γεγραμμένος ὁ
 Ἀγησίδαμος καὶ τὸ χρέος ἐν τοῖς φρεσὶν αὐτοῦ, καὶ
 ὅτι οὐχὶ ἕνεκα ἀδιαφορίας πρὸς τὸν ξένον οὐδὲ ἐξ ἀμε-
 λείας οὐκ ἐξεπλήρωσε τὸ χρέος· ταῦτα βεβαιωθεῖσαι αἱ
 θεαὶ βοηθήσωσιν αὐτὸν κατὰ τῆς διαβολῆς καὶ μομφῆς
 τῶν ἀνθρώπων. — ἐπιλέλαθ'] ἐπιλέληθα. Μετὰ τὴν λέ-
 ξιν ταύτην ὑποθετέον, ὅτι αἱ Μοῦσαι καὶ ἡ Ἀλήθεια
 ἀποκρίνονται τῷ ποιητῇ πρὸς ὃ παρεκλήθησαν. — Ὡ
 Μοῦσα] Μετὰ τὴν ὑποθεθειμένην ἀπόκρισιν τῶν θεῶν
 ἄρχεται ὁ ποιητῆς παρακαλῶν αὐτάς, ὡς ἤδη βεβαιω-
 θεῖσας περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, νὰ προσενέγκωσι τὴν
 ἑαυτῶν βοήθειαν· ἵτοι νὰ ἐμπνεύσωσιν αὐτῷ, ἃ πρέπει
 νὰ εἴπῃ. — Ἀλάθεια] Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἐξελέγ-

στ. 9. ὀπελθὼν ἐν τινι χειρογρ.

στ. 10. ἐμὸν ἐν πολλοῖς χειρογρ. — κατασχύνει
 ἐν πολλοῖς χειρογρ.

στ. 10, θνητῶν ἐν τινι χειρογρ.

ξεως τῆς ἀληθείας, διὰ τοῦτο ἐπικαλεῖται τὴν θεὰν ταύτην. — ὀρθῶ χειρὶ ἐρύκετον] «ἐρύκετε, κωλύετε, παύετε ὀρθῆ χειρὶ, ἤγουν δικαίᾳ· ἀντὶ τοῦ κωλύετε διὰ τῆς χειρὸς δικαίως». Π. Σ. Ταῦταίς ταῖς λέξεσιν αἰτεῖ παρὰ τῶν θεῶν ἔμπνευσιν, ἵνα αὐτὸς ἔμπνευσθεὶς κωλύσῃ, — ψευδέων ἐνιπᾶν] «μομφὴν ἐκ ψευδῶν λόγων» ἦτοι μομφήν, ἣν θὰ ποιήσωσιν οἱ ἄνθρωποι λέγοντες ψευδῶς, ὅτι ἐν γνώσει καὶ οὐκ ἐκ λήθης οὐκ ἐξεπλήρωσα μέχρι τοῦδε τὸ ἐμὸν χρέος. — ἀλιτέξενον] «ἀμαρτάνουσαν πρὸς τὸν ξένον, ἦτοι ἀδικουσαν καὶ βλάπτουσαν τὸν ξένον»· ξένον δὲ ἐννοεῖ ἑαυτὸν ὁ ποιητής. — ἔκαθεν . . . χρόνος] «ὁ μέλλων μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν χρόνος, ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ὑπόσχεσις, προσδιορισθεὶς χρόνος, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ ἴναι τετελεσμένος ὁ ἐπὶνικος· ὁ προσδιορισθεὶς, λέγω, οὗτος χρόνος, ὅστις ἦν μέλλων μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ἐπελθὼν ἔκαθεν, ἦτοι ἐκ μακροῦ διαστήματος, ἦτοι πολὺς καὶ πολὺ πέραν τοῦ προσδιορισμένου ἐπιγεγόμενος». — βαθύ] «μέγα»· διότι τὸ ἐξ ὑποσχέσεως ὑφειλόμενον θεωρεῖται **σεβαστὸν** καὶ μέγα. — ὅμως δὲ . . . ἀνδρῶν] Ἐνταῦθα παρασιωπᾶται ὑπόθεσις τοιαύτη τις οὕσα «ἦν ὑμεῖς, ὦ θεαί, παράσχητέ μοι τὴν ὑμετέραν συνέργειαν»· καὶ ἐπομένως ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὄλου ἔσεται οὕτω πως «ὅμως δὲ, ἦν ὑμεῖς, ὦ θεαί, παράσχητέ μοι τὴν ἐμὴν συνέργειαν, ὁ τόκος, ὃν προσθήσω τῷ ὑφειλήματι, δυνατὸς ἐστὶ λῦσαι κ. τ. λ.». — ὄξειαν ἐπιμομφὴν ἀνδρῶν] «τὴν πολλὴν μέμφιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὄξειαν, ἣγουν τὴν ὀξέως κινουμένην, τούτεστι τὴν μετὰ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως κινουμένην». Π. Σ. — λύσαι] «ὅ γὰρ ὑφείλων ἀποδοὺς μετὰ τόκων ἄμεμπτος γίνεται». Π. Σ. — ὁ τόκος] οἱ Π. Σ. οἷς καὶ ἕτεροι ἀκολουθοῦσιν, ἐννοοῦσι τόκον τὸ προηγούμενον φδάριον· διὸ καὶ τιθέασιν αὐτὸ μετὰ τὸν παρόντα ὕμνον «ἐπεὶ δὲ τὸ χρέος χρόνιον γεγονὸς ἀπαιτεῖ καὶ τόκον, προστίθηται μετὰ ταῦτα καὶ φδάριον τι ὡσπερ τινὰ τόκον». Π. Σ.

Νῦν, ψᾶφον ἔλισσομέναν

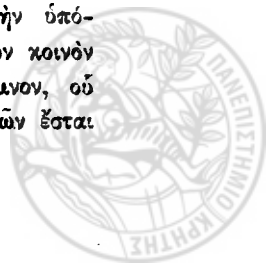
᾽Ὅπα κῶμα κατα-

Ἄλλ' ἢ ἐρμηνεία αὕτη τῶν Π. Σ. οὐκ ἔστιν ὀρθή. Τόκον ἐνταῦθα λέγει τὸ ποιῆσαι τὸν ἐπίνικον κομπωδέστερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον, ἢ ὡς τὴν ἀρχὴν ὑπέσχετο. Καὶ τῷ ἔντι οὕτως ἐποίησε. Διότι ἐν τῷ ᾠδαρίῳ ἐκείνῳ, ὃ ἡμεῖς, ὡς καὶ ἕτεροι, ἔθεμεν πρὸ τοῦ παρόντος ἐπινίκου, τῷ ἔντι ὑπισχνεῖται, ὅτι θὰ ποιήσῃ ὕμνον εἰς Ἀγησιδάμον, ἵνα κωμάσῃ· ἐν ἐκείνῳ λοιπὸν βλέπομεν, ὅτι ὑπισχνεῖται, ὅτι θὰ ἐπαινέσῃ τὴν νίκην τοῦ Ἀγησιδάμου καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ἐνταῦθα δὲ τῶν μὲν ἐπαίνων τῆς πατρίδος καὶ αὐτοῦ ἐν ὀλίγοις ἄπτεται, ἐν δὲ τῷ πλείστῳ τοῦ ὕμνου ἀφιερᾷ τῷ τε Ἀγησιδάμῳ καὶ τῇ πατρίδι τὴν ἐξιστόρησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους συστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ταύτην λοιπὸν τὴν ἐξιστόρησιν καλεῖ ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος τόκον. Ὁ δὲ τόκος οὗτος τῷ ἔντι ἔστιν ἱκανὸς νὰ λύσῃ τὴν ὀξείαν ἐπιμομφὴν τῶν ἀνδρῶν· διότι περὶ συστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἠξίωσε νὰ πραγματευθῆται μόνον ἐν δυσὶν ὕμνοις δύο βασιλέων (Ὀλ. α. καὶ γ'). πραγματευόμενος δὲ, καὶ ἐνταῦθα περὶ τῆς συστάσεως τῶν αὐτῶν ἀγώνων περιποιεῖ τοῖς ὕμνουμένοις μεγίστην τιμὴν, οἷας καὶ τοὺς βασιλεῖς ἠξίωσεν. Ἔστι δὲ ὁ ὕμνος οὗτος μεγαλοπρεπέστερος καὶ πομπωδέστερος τῶν ἄλλων ὕμνων πλὴν τοῦ εἰς Ἴέρωνα καὶ Θήρωνα. Διότι ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ὕμνοις ἐπαινεῖ τὸν νικητὴν, τοὺς προγόνους καὶ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς συγγενεῖς, ἐὰν τυγχάνῃ ἔχων ἐνδόξους, ἀ οὐ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι μέλει· ἐν δὲ τῷ παρόντι ὕμνῳ ἀφιερᾷ τῷ νικητῇ τὴν ἱστορίαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, κτήματος πανελληνίου, οὐ πᾶς Ἑλληγὴν ἐναβρύνεται, ὅτι μετέχει. — Νῦν] Ὑποθετέον, ὅτι αἱ παρακληθεῖσαι θεαὶ κατένευσαν νὰ συνεργήσωσι τῷ ποιητῇ εἰς ὅσα ἐδέετο. Ὁ δὲ ποιητὴς

ἐνθουσιασθεὶς ἀναφωνεῖ «Νῦν, φᾶρον κ. τ. λ». — Νῦν, ὅσα κατακλύσσει] «νῦν ἔστι τρόπος, ὅπως κατακλύσει». ἢ μᾶλλον «νῦν ἔστι τόπος, ὅπου κατακλύσει». Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις ὁ τόπος τίθεται ἀντὶ χρόνου, ἔστιν ἴσον τῷ «νῦν ἔστι καιρὸς, ὅτε κατακλύσει» ἤτοι «Νῦν, ὅτε αἰθεαί μοι βοηθοῦσι, νῦν ἔστι καιρὸς, ὅτε τὸ κῶμα θὰ κατακλύσῃ κ. τ. λ.» Τὸ ὅσα Δωρ. ἀντὶ τοῦ «ὅπῃ». — φᾶρον ἐλισσομένην] ὅτι καλεῖ οὕτως τὴν ἐπιμομφὴν τῶν ἀνθρώπων φανερόν· ἀλλ' ἴδωμεν τίνα σχέσιν ἔχει ἢ ἐλισσομένη ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ ψῆφος ἢ (ἀντὶ πληθυντικοῦ) αἱ ψηφίδες πρὸς τὴν ἐπιμομφήν. Τὰς ἀκοὰς τῶν ἀνθρώπων θεωρεῖ ὁ ποιητὴς ὡς μίαν κοίτην μεγάλην καὶ εὐρείαν ποταμοῦ· καὶ ὡς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τῆς κοίτης διαρρέει, ἐντεῦθεν ἐλίσσει καὶ κυλῖει τὰς ψηφίδας συσσωρευθὲν τῆδε κάκεισε αὐτάς· οὕτω καὶ τὸ ῥέμμα τῶν λόγων τῶν διαρρέοντων διὰ τῆς κοίτης τῶν ἀκοῶν κυλῖει καὶ συσσωρεύει τὰς ἐπιμομφὰς καὶ διαβολὰς τῆδε κάκεισε. Καὶ ταῖς μὲν ἐν τῇ ἐξηρᾷ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ ψηφίδας δύνανται οἱ ἄνθρωποι νὰ χρῶνται πρὸς τὰς ἑαυτῶν χρεῖας, τοῖς δὲ φύγοις τοῖς σεσι-ρευμένοις ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων βιάλλουσιν οἱ φθονοῦντες, ὧν φθονοῦσι. Τὰς ψηφίδας παραβάλλει ὁ ποιητὴς πρὸς τοὺς φύγους καὶ ἐν (Ἰολ. Η΄. 73.)

Μὴ βαλέτω με λίθω τραχεῖ φθόνος.

— κῶμα κατακλύσσει ῥέον] «Ὁ ὑπερὸς τῶν ἑμῶν λόγων λάβρος πίπτων καὶ ῥέων εἰς τὰς ἀκοὰς, ὡς εἰς κοίτην ποταμοῦ, θὰ κατακλύσῃ τοὺς φύγους τῶν διαβαλλόντων καὶ φθονούντων, ὡς τὰς ἐν τῇ κοίτῃ ψηφίδας κατακλύσει τὸ ῥέμμα τοῦ ποταμοῦ, ὅταν ἐκ τῶν ὄμβρων ὑπερρεχέι-λίξηται, καὶ ἀφάντους αὐτάς θὰ πατήσῃ — ὅσα τε κοινὸν λέγον τίσομεν] «καὶ ὅτε θὰ πληρώσωμεν τὴν ὑπόσχασιν» κοινὸν λόγον οὐ σημαίνει «ᾄμνον κοινὸν τῷ τε νικητῇ καὶ τῇ πατρίδι αὐτοῦ» οὐδὲ «ᾄμνον, οὐ πολλοὶ ἐπιθυμοῦσιν», οὐδὲ «ᾄμνον, ὃς διὰ πολλῶν ἔσται

κλύσσει βέρον· ὕπα τε κοινὸν λόγον 15
Φίλαν τίσομεν ἔς χάριν.

Ἐ. α. Κ. θ'.

· Νέμει γάρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν
Ζεφυρίων· μέλει τέ σφισι Καλλιόπα,
Καὶ χάλκεος Ἄρης. Τράπε δὲ Κυκνεΐα
Μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα· πύκτας 20

στομάτων»· ἀλλὰ σημαίνει αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ὑπέσχετο ὅτι θὰ ὑμνήσῃ αὐτόν τε καὶ τὴν αὐτοῦ πατρίδα· ὁ δὲ λόγος τῆς ὑποσχέσεως τῷ ὄντι ἔστι λόγος κοινὸς τῷ τε διδόντι τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τῷ δεχομένῳ αὐτήν». Ὅτι δὲ ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν, δηλοῖ καὶ τὸ ῥῆμα τίσομεν, ὅπερ κυριολεκτικῶς τίθεται ἐπὶ ὑποσχέσεως ὡς χρέους. — φίλαν εἰς χάριν] «πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ ἐγκωμιαζομένου, ἧτις ἐστὶν ἡμῖν φίλη».

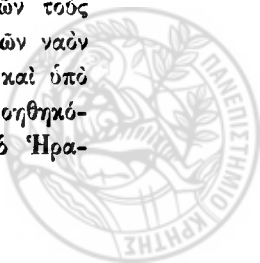
— Στ. 17. Νέμει γάρ] Τοὺς ἡγουμένους τέσσαρας στίχους ἄσας μουσολήπτως γενόμενος ἀρχεται ἤδη τοῦ ὕμνου· τὸ γὰρ αἰτιολογικόν· διότι λέγει τὸ αἴτιον, δι' ὃ, θὰ ἀποτίσῃ τὸν κοινὸν λόγον. — Ἀτρέκεια] ἡ θεὰ Ἀτρέκεια. Καλεῖ οὕτως τὴν δικαιοσύνην, ἣ ἐν τῇ πόλει τῶν Λοκρῶν οὐ τρέει, ἀλλὰ μετὰ μεγίστης ἀκριβείας ἐξευρίσκει τὸ δίκαιον καὶ ἄνευ φόβου ἀπονέμει αὐτό. Νομοθέτης τῶν Λοκρῶν τούτων φημίζεται Ζάλευκος. «Διὰ τί ἡ πόλις τῶν Λοκρῶν εὐνομεῖται, Ἀριστοτέλης φησὶν· ἐπειδὴ γὰρ ἐχρῶντο τῷ θεῷ, πῶς ἂν πολλῆς ταραχῆς ἀπαλλαγείην, ἐξέπεσεν αὐτοῖς χρησμὸς, ἑαυτοῖς νόμους τίθεσθαι, ὅτε καὶ τις ποιμῆν, (ὄνομα δὲ τὴν Ζάλευκος) πολλοὺς νόμους δυνηθεῖ τῷ πολίταις εἰσενεγκεῖν δοκίμους· γνωσθεῖς τε καὶ ἐρωτηθεῖς, πόθεν

στ. 15. κατακλύσει ἔν τισι χειρογρ. ἐκ τοῦ κατακλύω.

εὔροι, ἔφησεν ἐνόπμιον αὐτῷ τὴν Ἀθηναίαν παρίστασθαι διὸ αὐτός τε ἡλευθέρωται καὶ νομοθέτης κατέστη». Π. Σ. — Λοκρῶν Ζεφυριῶν] «Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι, πόλις Ἰταλίας. Ἐκαταίος Εὐρώπη. Οἱ πολῖται Λοκροὶ ὁμωνύμως. Τὸ ἐθνικὸν Λόκριος, ὡς Κύπριος» Στεφ. Βυζ. «Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι, Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι, Λοκροὶ Ὀπούντιοι, Λοκροὶ Ὀζόλαι· τέσσαρα γὰρ γένη Λοκρῶν. Οἱ δὲ Ἐπιζεφύριοι οἰκοῦντες ἐν Ἰταλίᾳ μίαν πόλιν καὶ οὐκ ἐθνηδὸν ἐκλήθησαν οὕτως ἀπὸ ἄκρας ὑπερκειμένης Ἐπιζεφυρίας». Π. Σ.

— Στ. 18-19. μέλει . . . Ἄρης] «οἱ Λοκροὶ εἰσι φίλοι τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ Ἄρεως». Ἀρκείται ὁ ποιητὴς νὰ ἐπαναλάβῃ πρὸς ἔπαινον τῆς πατρίδος τοῦ νικηφόρου μόνον, ὅσα ἐν τῷ ἡγουμένῳ ᾠδαρίῳ ὑπέσχετο, σπεύδων νὰ ἀφελθῆ εἰς τὴν διήγησιν τοῦ περὶ τῆς συστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἐξ ἧς ὁ τε ὕμνος καὶ ὁ ὕμνούμενος θὰ καταστῆ μᾶλλον περιδοξὸς πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν, ἢ ἐκ τοῦ ἐπαίνου τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος· «οὐκ ἀπὸ σκοποῦ δὲ μουσικοὺς εἶπε τοὺς Λοκροὺς, ἀλλ' ὅτι ἐστὶ τις ἀρμονία Λοκριστὶ προσαγορευμένη, ἣν ἔναρμόσαι φασὶ Ξενόκριτον τὸν Λοκρόν». Π. Σ.

-- Στ. 20. Τράπε δὲ . . . Ἡρακλέα] Ἦδη θὰ εἶπῃ καὶ τὸ δευτέρον αἴτιον, δι' ὃ θὰ ἀποτίσῃ τὸν κοινὸν λόγον. Ἔθος ἐστὶ τῷ ποιητῇ, ὅτε μέλλει νὰ δικαιολογήσῃ τι, δι' ἀξιώματος ἢ καὶ παροιμιώδους τινὸς νὰ προσιμιάξῃται· θέλων λοιπὸν νὰ δικαιολογήσῃ τὸ κατ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα συμβάν τῷ Ἀγησιδάμῳ, δικαιολογεῖ αὐτὸ διεγροῦμενος ὡς ἐν προσιμίῳ τὴν ὑπὸ τοῦ Κύκνου τροπὴν τοῦ ὑπερβίου Ἡρακλέους. «Ἱστορία. Κύκνος ὁ Ἄρεως υἱὸς ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν τοὺς παριόντας ἐκαρσάττει, βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν ναὸν τῷ Ἄρει οἰκοδομησάι· παριῶν οὖν καὶ Ἡρακλῆς καὶ ὑπὸ τούτου ἐπιβουλεύθει· μάχην συνῆψεν αὐτῷ· βεβηθηκός δὲ Ἄρεως τῷ παιδί αὐτοῦ Κύκνῳ δείσας ὁ Ἡρα-

Δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλα φερέτω χάριν
Ἀγησιδάμος, ὡς Ἀχιλλεῖ Πάτροκλος.

Θήξας δὲ κε φόντ' ἀρετᾶ ποτὶ

Πελώριον ὄρμασε κλέος ἀ-

νήρ θεοῦ σὺν παλάμα.

25

Σ. β'. Κ. γ'.

Ἄπονον δ' ἔλαβον χάριμα παῦροί τινες.

Ἔργον πρὸ πάντων βίωτῳ φάος.

Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι

κλῆς ἐτρέπῃ εἰς φυγὴν· ἀλλ' ὕστερον αὐτὸν μόνον εὐ-
ρῶν ἐνίκησε καὶ ἀπέκτεινε. Λέγει οὖν τὴν Ἡρακλέους
τροπὴν εἰς παραμυθίαν Ἀγησιδάμου, ὃς ὄκλασε μὲν ἐν
τῷ τῆς πυγμῆς ἀγῶνι καὶ παρὰ μικρὸν ἂν ἐνικήθη ὑπὸ
τοῦ ἀντιπάλου, ἰδόντος δὲ τοῦ ἀλείπτου Ἴλα καὶ θάρσος
ἐμβαλόντος, ἀναρρώσθεις ἐνίκησεν». Π. Σ.

— Στ. 21-22. πύκτας δ' ἐν . . . Πάτροκλος]
«τοὺς πύκτας δὲ ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν ὁ Ἀγησιδάμος
τῷ Ἴλα φερέτω χάριν, ἤγουν εὐχαριστίαν, ὡς περ ὁ
Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ ἔφερε δηλονότι, ὅτε ἔτρεπε τοὺς
Τρῶας μετὰ τῶν ὄπλων αὐτοῦ· ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς τοῖς
ἰδίοις ὄπλοις κοσμήσας Πάτροκλον καὶ παραθαρσύνας
ἔπεμπεν εἰς τὸν πόλεμον». Π. Σ. Παραβάλλει ὁ ποιητὴς
τὴν ὄκλασιν τοῦ Ἀγησιδάμου πρὸς τὸν ἐν τῇ τροπῇ
τῶν Τρῶων φόνον τοῦ Πατρόκλου (διότι ὁ φόνος ἥρωός
τινος ἐν αὐτῇ μάλιστα τῇ νίκῃ οὐδὲ ἔστιν οὐδὲ ἦτα

στ. 21. Ἴλα ἐν τῷ Π. Σ. καὶ ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς σελ.
χειρογρ. Ἰόλα ἐν πολλοῖς χειρογρ.

στ. 22. Ἀχιλλεῖ ἐν τοῖς χειρογρ. ἡ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ
γραφῇ, ἡ καὶ τῷ μέτρῳ ἀρμόζει περιέχεται ἐν ἐνὶ χειρογρ.

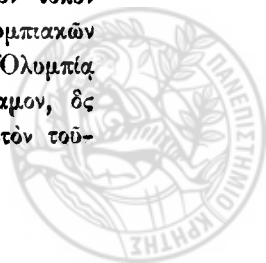
στ. 27. ἔργων καὶ ἔργῳ ἐν πολλοῖς χειρογρ· ἀλλὰ ἡ
γραφῇ ἔργον ἡ ἐν τῷ κειμένῳ παρέχει τὴν ἔννοιαν ἐμφαν-
τικωτέραν.

λέγεται)· τὴν δὲ νίκην τοῦ Ἀγησιδάμου πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου τροπὴν τῶν Τρώων. Ὅθεν ἡ παραβολὴ καλῶς ἔχει καὶ οὐκ ἔστιν ἀνάγκη νὰ ὑποθῶμεν, ὅτι ὁ ποιητὴς ἄλλο τι συμβάν τῷ Πατρόκλῳ ἔννοεῖ ἐνταῦθα μὴ ἀναφερόμενον παρ' Ὀμήρῳ μηδὲ σωζόμενον μέχρις ἡμῶν. — πύκτας] ἢ πύκτης νικῶν ἢ τοὺς πύκτας νικῶν. — Ἰλα] ἅπαντες οἱ Π. Σ. ἀλείπτῃν ἦτοι διδάσκαλον τοῦ Ἀγησιδάμου λέγουσι τὸν Ἰλαν. — ὡς . . . Πάτροκλος] «ὡς ἔφερε χάριν Πάτροκλος Ἀχιλλεῖ, διότι διὰ τῆς πανοπλίας ἐκείνου ἔτρεψε τοὺς Τρῶας εἰς φυγὴν. Φέρειν χάριν σημαίνει «χρεωστῆν εὐγνωμοσύνην».

— Στ. 23-25. θήξαις δὲ . . . σὺν παλάμῃ] «τὸν φύντα πρὸς ἀρετὴν σὺν θεοῦ παλάμῃ παροξύνας τις πρὸς μέγα κλέος ὀρμῆσαι ποιήσειεν ἄν». Π. Σ. — φύντα ἀρετῇ] «γεννηθέντα ἐκ φύσεως ὥστε νὰ ἔχῃ ἀρετὴν». Συχνάκις χρῆται ὁ ποιητὴς δοτικῇ πρὸς σήμανσιν τοῦ σκοποῦ, ὡς ἐνταῦθα ἔστιν ἴσον τῷ, φύντα ἐπ' ἀρετῇ. — θεοῦ σὺν παλάμῃ] ἄνευ γὰρ θεοῦ οὐδὲν γίνεται.

— Στ. 26-27. ἄπονον . . . φάος] Τοῦτο λέγει διότι ὁ Ἀγησιδάμος ἐνίκησε μετὰ πόνου καὶ κινδύνου νίκην, ἥτις ἐστὶ πρὸ πάντων τῶν λοιπῶν κατορθωμάτων λαμπρότης τοῦ βίου, καὶ ἦν ὀλίγοι τινὲς ἔλαβον ἄνευ κινδύνου». — ἄπονον] οὐχὶ κυριολεκτικῶς «ἄνευ πόνου» ἀλλὰ συνεκδοχικῶς «ἄνευ κινδύνου». — φάος] «ὅπερ φωτίζει καὶ λαμπρὸν ποιεῖ τὸν βίον».

— Στ. 28-30. Ἀγῶνα . . . παρ Πέλοπος] Τελειώσας ἐν συντόμῳ τὴν ὑπόσχεσιν, ἦν ἐν τῷ ἡγουμένῳ φθαρὶῳ ἔδωκε τῷ Ἀγησιδάμῳ, ὅτι δηλονότι θὰ ὑμνήσῃ αὐτόν τε καὶ τὴν πατρίδα, ἥδη ἀποτίνει καὶ τὸν τόκον ὑμῶν τὴν ὑπὸ Ἡρακλέους σύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. «Τὸ δίκαιον τὸ ἐκ τοῦ Διὸς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπικρατοῦν παρορμᾷ με ὑμνοῦντα τὸν Ἀγησιδάμον, ὃς ἐνίκησεν ἐν τῷ ἐξαιρέτῳ ἀγῶνι, νὰ ὑμνήσῃ αὐτὸν τοῦ-

Θέμιτες ὤρσαν Διὸς, ἐν ἀρχαί-
φ σάματι παρ Πέλοπος

30

Βίη Ἡρακλέος

Ἐκτίσσατο, ἐπεὶ Ποσειδάϊνον

Πέφυγε Κτέατον ἀμόμονα,

Α. β'. Κ. ή.

Πέφυγε δ' Εὐρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον

Ἄεκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον

35

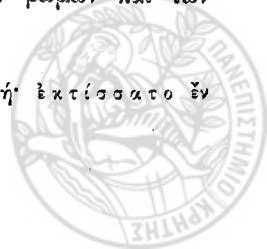
Πράσσοιτο λόχμαισι δὲ δοκεύσας

Ὑπο Κλεωνῶν δάμασε κᾶκεί-

τον τὸν ἀγῶνα, οὗ αὐτὸς ὁ Ζεὺς προστατεύει, ὃν Ἡρακλῆς ἔκτισε πλησίον τοῦ μνήματος τοῦ Πέλοπος». — Θέμιτες Διὸς] «τὸ δίκαιον τὸ θεσπισθὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑφ' Ἡρακλέους, καθ' ὃ ὑμνοῦντες τὸν νικητὴν ἤδον τὸν ἀγῶνα, οὗ προστατὴς ἐστὶν αὐτὸς ὁ Ζεὺς». (ὄρα Σημ. εἰς στ. 92). «Ὅθεν θέμιτες Διὸς οὐκ ἐτέθη ἐνταῦθα εἰς γενικὴν σημασίαν, ἵνα ἅπαντα καὶ τὰ ἅπανταχοῦ δίκαια σημαίνωνται κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν ποιητῶν, ὡς παραδείγματος χάριν παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. π. 403). Εἰ μὲν κ' αὖτις ἴσῳσι Διὸς μεγάλιοι θεμιστεῖς. — ἀγῶνα ἐξαιρετον] ἐκάλεσε τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐξαιρετον οὐχὶ πρὸς ἔπαινον ἀπλῶς τοῦ ἀγῶνος, ἀλλ' ἵνα εἴπῃ, ὅτι ἄσας τοιοῦτον ἀγῶνα ἐν τῷ ὕμνῳ θά περιποιησῇ τιμὴν μεγίστην τῷ Ἀγησιδάμῳ. — ὤρσαν] πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους μετὰ τοῦ τόκου. — ἐκτίσσατο] «συνέστησε κτίσας βωμῶν τῷ Διὶ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς κ. τ. λ.». Ἐνοπάρχουσι λοιπὸν κατὰ ζεύγμα τῇ λέξει ταύτῃ δύο ἔννοιαι, ἡ τῆς κτίσεως τῶν βωμῶν καὶ τῶν

στ. 31. Ἡρακλέως ἐν τινι χειρογρ.

στ. 32. ἐκτίσσατο ἢ κοινή γραφή; ἐκτίσσατο ἐν τισι χειρογρ. καὶ ἐν τῇ Ἀλδίνῃ ἐκδόσει.

λοιπῶν, ἃ Ἡρακλῆς ἔκτισε, καὶ τῆς συστάσεως τοῦ ἀγῶνος.

— Στ. 32-35. Ἐπεὶ Ποσειδάμιον . . . ὑπέρβιον πρᾶσσοιτο] «ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν Κτέατον καὶ τὸν Εὐρυτον, ἵνα παρὰ τοῦ Αὐγείου τὸν μισθὸν τὸν συμπεφωνημένον πρὸς καθαρσιν τῆς κόπρου λάβῃ, ὃν ὁ Αὐγείας οὐκ ἤθελε νὰ ἀποδώσῃ». — Ποσειδάμιον] «Κτέατος καὶ Εὐρυτος ἀδελφοί, τῷ μὲν δοκεῖν Ἄκτορος καὶ Μολιόνης υἱοί, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ποσειδάωνος καὶ Μολιόνης». Π. Σ. — ὡς Αὐγείαν πρᾶσσοιτο μισθόν] «ὁ Κτέατος καὶ ὁ Εὐρυτος συνεμάχουν τῷ Αὐγείᾳ οὐ προθυμουμένῳ δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ τὸν συμπεφωνημένον μισθόν· ἐφόνευσε λοιπὸν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς ἵνα εἰσπράξῃται τὸν Αὐγείαν τὸν μισθόν». Π. Σ. Συνήθης ἢ φράσις «πράττομαί τινα τι» ἀπαιτῶ καὶ λαμβάνω παρὰ τινός τι. — λάτριον μισθόν] «τὸν μισθόν τὸν ὑπὲρ τῆς δουλείας, τῆς καθάρσεως τῆς κόπρου»· ἐλάτρευσε γὰρ τῷ Αὐγείᾳ ἐκβαλὼν τὴν ἐν τῇ αὐτῇ κόπρῳ». Π. Σ. — ἀέκοντα] ἤτοι «τὸν Αὐγείαν μὴ βουλόμενον ἀποδοῦναι τὸν συμπεφωνημένον μισθόν». — ἐκῶν] ἔστι «θέλων ὁ Ἡρακλῆς λαβεῖν τὸν μισθόν». — ὑπέρβιον] Σύναπτε μᾶλλον τῷ μισθόν· «τὸ ὑπέρβιον ἐννοεῖσθω ἀπὸ τοῦ βίος, πλοῦτος, οἷον μισθόν ὑπέρπλουτον» Δούκας· «τὸν ὑπερβολικῶς πολύν». Π. Σ. διὸ καὶ οὐκ ἠδύνατο ὁ Ἡρακλῆς καταφρονῆσαι αὐτοῦ· «ἦν δὲ ὁ μισθός ἡ δεκάτη τῶν βοῶν». Π. Σ.

— Στ. 36-38 λόχμαισι . . . ἐφ' ὁδῷ] «ἐπιτηρήσας γὰρ αὐτοὺς ἐν τοῖς συνδένδροις τόποις τῶν Κλεωνῶν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς ἐνεδρεύσας καὶ λοχίσας». Π. Σ. — λόχμαισι δέ] «ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ ἤγουν ἐν συνδένδροις γὰρ τόποις ὑποκάτω τῶν Κλεωνῶν πόλις δὲ τοῦ Ἄργους αἰ Κλεωναί». Π. Σ. «Ἐκ Κορίνθου εἰς Ἄργος ἐρχομένῳ Κλεωναί πόλις ἐστὶν οὐ μεγάλη . . . ἐν Κλεωναίς δὲ ἐστὶ καὶ μνῆμα Εὐρύτου καὶ Κτεάτου· θε-

νοὺς Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῶ·

Ὅτι πρόσθε ποτὲ

Τυρόνθιον ἔπερσαν αὐτῶ στρατὸν,

40

Μοχοῖς ἄμενον Ἄλιδος,

Ἐ. β'. Κ. θ'.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. Καὶ μὲν

Ξεναπάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, ὅπιθεν

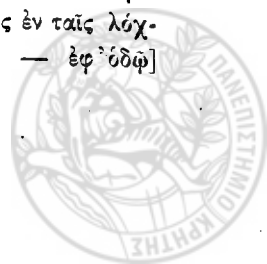
Οὐ πολλὸν, ἴδε πατρίδα πολυκτέανον

Ἵπὸ στερεῶ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου

45

Βαθῦν εἰς ὄχετὸν ἄτας ἴζοισαν εἴαν πόλιν.

ωροὺς γὰρ ἐξ Ἡλίδος εἰς τὸν ἀγῶνα ἰόντας τῶν Ἰσθμίων αὐτοὺς ἐνταῦθα Ἡρακλῆς κατετόξευσεν, ἐργλημα ποιούμενος, ὅτι οἱ πρὸς Αὐγείαν πολεμοῦντι ἀντιταχθέντων οὐδὲν ὑπῆρχεν ἀποδείκνυσθαι λαμπρὸν ὅτι γὰρ καὶ τόλμη καὶ ταῖς ἡλικίαις τοῦ Ἄκτορος τῶν παίδων ἀκμαζόντων, ἐτρέπεθ' ὑπ' αὐτῶν ἀεὶ τὸ συμμαχικὸν τοῦ Ἡρακλέους· ἐς ὃ Ἰσθμιακὰς σπονδὰς Κορινθίων ἐπαγγελιάντων καὶ θεωρῶν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐρχομένων τῶν υἱῶν τοῦ Ἄκτορος, ἀπέκτεινε σφᾶς λοχίσας Ἡρακλῆς ἐν Κλεωναῖς». Πausan. β'. 15. 1. ε, 2. 1. -- κἀκείνους] «ὥσπερ Κτέατος καὶ Εὐρυτος διέφθειραν τὸν στρατὸν τοῦ Ἡρακλέους, οὕτω καὶ ἐκείνους ἐδάμασεν ὁ Ἡρακλῆς. Κάλλιστα κατενόησε τὴν σημασίαν τοῦ καὶ ὁ Π. Σ. λέγων «ὅτι Ἡρακλῆς μετὰ Τυροθίων κατ' Αὐγείου ἐστράτευσεν, συμμαχοῦντες οὗτοι Αὐγείᾳ ἐν τινὶ τόπῳ τῆς Ἡλίδος λοχίσαντες τοῦ στρατοῦ τὸ πλεῖστον διέφθειραν, ἐπειθ' ὕστερον αὐτοὺς Ἡρακλῆς εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν Ἰσθμιακὸν μέλλοντας ἀπέκτεινε λοχίσας καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς λόχμαῖς τῶν Κλεωνῶν, τοῦτους ἀπέκτεινεν». — ἐφ' ὁδῶ]

«ἀντί τοῦ λόχῳ ὡς (Ὅμηρ. Ιλ. α. 151) Ὁ δὲ ὄν ἐλθέμεν, ἀντί τοῦ ἐνέδραν ἐλθεῖν». Π. Σ.

— 39-42. Ὅτι πρόσθε . . . ὑπερφίαλοι] «τὴν αἰτίαν τοῦ γεγενημένου ἀποδιδούς ὁ ποιητὴς λέγει, ὅτι πολλοὺς συστρατεύσαντας αὐτῷ ἀπέκτειναν· οἱ δὲ ἀποθανόντες ἐν τῇ μάχῃ εἰσὶν οὗτοι, Τελαμῶν, Χαλκύδων καὶ Ἴφικλῆς ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ ἀδελφός». Π. Σ. — Τυρόνθιον στρατὸν] «ὅτε Αὐγεία ἐπολέμει Ἑρακλῆς διὰ τὸν μισθὸν τῆς κόπρου, εἶχε πολλοὺς συμμάχους Τυρόνθιους, οὓς οἱ Μολιονίδαι ἐφάνευσαν βοηθῶντες Αὐγεία· ὅτι δὲ ἐν τῷ πρὸς Αὐγείαν πολέμῳ ὁ Ἑρακλῆς ὑπὸ τῶν Μολιονιδῶν ἀλοῦς ἔφυγε· διὸ μνησίνας αὐτοῖς τὸν περὶ Κλεωνᾶς συνεστήσατο λόχον, φησὶ Μνασέας ὁ Παταρεὺς». Π. Σ. — ἄμενον] τὸν στρατὸν τοῦ Ἑρακλέους ἤμενον, καθήμενον, ἐστρατοπεδευμένον ἢ περικεκλεισμένον ὑπὸ τῶν Μολιόνων. — ὑπερφίαλοι] «οἱ ὑπερβολικῶς ὑπερήφανοι, οἱ ἄδικοι». Π. Σ. — ἔπερσαν] «ἐν τοῖς κοιλάσι τῆς Ἥλιδος ἐπόρθησαν, ἀντί τοῦ ἐφθειραν». Π. Σ.

— Στ. 43-46. καὶ μὴν ξεναπάτης . . . πόλιν] «ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ περὶ τοὺς φίλους ἀπατηλὸς Αὐγείας, ὁ τῶν Ἥλείων βασιλεὺς ἐθεάσατο οὐ πολλῷ ὕστερον τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα εἰς πλῆθος κακῶν ἐμβαλλομένην, τοῦτο μὲν πυρὶ, τοῦτο δὲ σιδήρῳ καὶ εἰς ῥεῦμα ἄτης ἐγκαθίσασαν». Π. Σ. — ξεναπάτης] «τοῦτό φησι διὰ τὴν τοῦ μισθοῦ ἀγνωμοσύνην». Π. Σ. — πολυκτέανον] «τὴν πολυκτῆμονα, πολυθρέμμονα». Π. Σ. — ὑπὸ στερεῶ . . . σιδάρου] «ὑπὸ πυρὸς ἰσχυροῦ, δραστηρίου καὶ ὑπὸ πληγῶν σιδήρου· διὰ τὸ καίεσθαι τὴν πορθουμένην πόλιν καὶ κατασκάπτεσθαι ὑπὸ τῶν σκαφέων. — ἐὰν πόλιν] εἰπὼν πατρίδα ἐπαναλαμβάνει κατ' ἔμφασιν ἐὰν πόλιν.

— Στ. 47. νεῖκος . . . ἄπορον] «ἀδύνατον γὰρ ἔστι κινήσας τις πρὸς τοὺς ἐπικρατεστέρους φιλονεικίαν, ἔχθραν νὰ καταλύσῃ αὐτὴν ἄνευ τιμωρίας». — δέ] γάρ

Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον.

Κάκεινος ἀβουλία, ὕστατος,

Ἄλώσιος ἀντήσας, θάνατον

Αἰπὸν οὐκ ἐξέφυγεν.

50

Σ. γ'. Κ. ή.

Ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσας ὄλον τε στρατὸν

Λείαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος

Υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος

Πατρὶ μεγίστω· περὶ δὲ πάξαις

— ἀποθέσθαι] «ἐπιθεις ἑαυτῷ τις τὸ νεῖκος ὡς βᾶρος νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτοῦ»· «ἢ γὰρ ἀπόθεσις ἐπὶ βάρους λέγεται». Π. Σ.

— Σ. 49-51. Κάκεινος . . . ἐξέφυγεν] «καὶ ἐκεῖνος οὐκ ἐξέφυγε τὸν θάνατον». — κάκεινος] «οὐ μόνον τὴν ἑαυτοῦ πόλιν εἶδεν ἕζουσαν εἰς ἄτην, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἀπώλετο». — ἀβουλία] ἂν μὲν συνάφης ἀβουλίᾳ ἀντήσας, σημαίνει «ἔνεκα ἀβουλίας μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλειος συλλέξας στρατὸν καὶ ἐλθὼν εἰς μάχην πρὸς τὸν Ἡρακλέα, οὐκ ἐξέφυγε τὸν θάνατον». Ἐν δὲ συνάφης ἀβουλίᾳ οὐκ ἐξέφυγε, σημαίνει: «κατὰ τὴν ἀπαντήσας, περιτυχὼν τῷ Ἡρακλεῖ οὐκ ἐξέφυγε τὸν θάνατον, δι' ἄνοιαν, ὅτι οὐκ ἐβούλετο ἀποδοῦναι τὸν μισθὸν τῷ Ἡρακλεῖ». Τὸ πρῶτον κρεῖσσον. — ὕστατος ἀλώσιος] «τελευταῖος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλειος».

— Στ. 52-62. Ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ . . . νιφάδι] «ὁ δὲ δὴ τοῦ Διὸς ἰσχυρότατος υἱὸς Ἡρακλῆς συναγαγὼν ἐν τῇ Πίσῃ τὸν ὄλον αὐτοῦ στρατὸν καὶ πᾶσαν τὴν λείαν κατεσκευάσας τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἄλσος, περιφράξας δὲ καὶ καθιερώσας διεχώρισεν αὐτὸ τοῦ κύκλω πεδίου, ὃ προσδιώρισεν εἰς δειπνητήριον τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐτίμησε τὸν Ἀλφειὸν συγκαταλέξας αὐτὸν τοῖς δῶδεκα ἄναξι θεοῖς, καὶ τὸν λύφον ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ Κρόνου· πρότερον

δὲ νιφάδι μόνον πολλῇ ἐβρέχετο ἔρημος ἄλλως οὐσα ἢ χώρα αὕτη». — σταθμάτο ἄλλος] «κατεμέτρει χώρον, ἵνα ποιήσῃ αὐτὸν ἄλλος τῷ μεγίστῳ Διὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἵτοι ἵνα ἀφιερῶσθαι αὐτὸν τῷ Διὶ κτίσας αὐτῷ ἀπὸ τῆς λείας ναὸν καὶ βωμὸν καὶ τοὺς ἐξ διδύμους βωμοὺς (σημ. εἰς Ὀλ. Ε΄. 10). — περὶ δὲ πᾶσαις] «πήξας δὲ φραγμὸν ἢ στήλας ἢ τι τοιοῦτον πέριξ τοῦ τόπου, ὃν κατεμέτρησεν». — Ἄλτιν μὲν . . . διέκρινε] «τοῦτον μὲν τὸν χώρον, ὃν ἐσταθμάτο, Ἄλτιν μετονομασθέντα, διέκρινεν ἐν καθαρῷ». «τὸ δὲ ἄλλος τὸ ἱερόν τοῦ Διός, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι· καὶ δὴ καὶ Πινδάρῳ ποιήσαντι εἰς ἄνδρα Ὀλυμπιονίκην ἄσμα Ἄλτις ἐπωνόμασται τὸ χωρίον» Πausan. εἰ. 10, 2. — ἐν καθαρῷ διέκρινε] «ἐν καθαρῷ ἔργῳ» καὶ συνεκδοχικῶς «ἐν καθαρῶν ἔργοις» ἵτοι «ἐν ἀγναῖς καὶ ἱεροῖς, ἐν ἀγιστεῖαις καὶ θυσίαις καὶ λοιποῖς ἱεροῖς ἔργοις». Κακῶς θὰ ἐξηγήσῃς «ἐν φιλῷ χωρίῳ, loco arboribus non consito». Ἔστι δὲ τὸ ἐν καθαρῷ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπόμενον δόρπου λύσιν. Ὅθεν διέκρινεν ἐν καθαρῷ σημαίνει «προσδιώρισεν εἰς ἔργα ἅγια καὶ ἱερά, εἰς θυσίας καὶ ἀγιστεῖας καὶ μαντείας καὶ ἀγῶνας καὶ ἄλλα τοιαῦτα». — δόρπου λύσιν] ὡσεὶ ὁ δόρπος ἦν δεδεμένος, καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἔδει αὐτὸν λυθῆναι· δόρπος δὲ σημαίνει ἐνταῦθα γενικῶς ὡς ἀντιθετικῶς εὐωχίαν. Ὅθεν ἔθηκε δόρπου λύσιν σημαίνει «ἔταξε τὸ κύκλῳ πεδίον νὰ ἦ τῆ τε ἐν ἐκείνῃ τῇ τελευτῇ στρατιᾶ, καὶ ταῖς ἐν ταῖς μετέπειτα πανηγύρεσι παραγενομένοις ξένοις ἐνδιαίτημα πρὸς ἐστιάσεις καὶ εὐωχίας καὶ τοιαύτας εὐθυμίας». — τιμάσας μετὰ δώδεκα . . . θεῶν] διῦτι συγκατέλεξε καὶ τὸν Ἀλφειὸν εἰς τοὺς δώδεκα θεοὺς θεσπίσας νὰ θύωσιν ἐπὶ τοῦ πέμπτου τῶν ἐξ διδύμων βωμῶν αὐτῷ σὺν τῇ Ἀρτέμιδι. — καὶ πάγον Κρόνου προσεφθέγγετο] «καὶ τὸν λόφον τὸν ἐν τῇ Ἄλτει ἀφιερῶσας τῷ Κρόνῳ Κρόνου πάγον»

Ἄλτιν μὲν ὄγ', ἐν καθαρῷ

55

Διέκρινε· τὸ δὲ

Κύκλω πέδον ἔθθηκε δόρπου λύσιν,

Τιμάσας πόρον Ἄλφειοῦ

Ἄ. γ'. Κ. ή.

Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ πάγον

Κρόνου προσεφθέξατο· πρόσθε γάρ

60

Νώνουμος, ἄς Οἰνόμαος ἄρχε,

Βρέχετο πολλὰ νιφάδι. Ταῦτα

Δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ

Παρέσταν μὲν ἄρα

Μοῖραι σχεδὸν, ὃ τ' ἐξελέγγων μόνος

65

ἐκάλεσεν». Ὅτι δὲ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος λόφος ἢ πάγος ἦν αφιερωμένος τῷ Κρόνῳ, συμπεραίνεται ἐκ τοῦ «ἐπὶ δὲ τοῦ ὄρους τῇ κορυφῇ θύουσιν οἱ Βασίλει καλούμενοι τῷ Κρόνῳ κατὰ ἰσημερίαν τὴν ἐν τῷ ἡρι» Πausan. στ. 20. 1. — πρόσθε γάρ] ἐκ τῶν ἡγουμένων ἀναπληρωτέα πρότασις τις, ἣν αἰτιολογεῖ ἢ παροῦσα πρόσθε γὰρ κ. τ. λ. ἢ δὲ ἀναπληρωτέα ἐστὶ τοιαύτη τις «ἐκ τῶν πράξεων τούτων καὶ θεσμῶν τοῦ Ἡρακλέους περιδοξος ἐγένετο ἢ Πίσσ᾽· πρόσθεν γὰρ τοῦ Ἡρακλέους κ. τ. λ». — πρόσθε . . . βρέχετο] «διότι ἡ χώρα αὕτη τοῦ Οἰνομάου πρὸ τοῦ Ἡρακλέους ἄδοξος ἔκειτο». Ἐναπλήρου καὶ σύνταττε· «πρόσθε γὰρ ἡ χώρα, ἄς Οἰνόμαος ἄρχε, νώνουμος βρέχετο νιφάδι». — νώνουμος] οὐχὶ ὁ πάγος, ἀλλ' ἅπασα ἡ χώρα τῆς Ὀλυμπίας. — ἄς Οἰνόμαος ἡρχε] ἀντὶ ἡ χώρα τοῦ Οἰνομάου. Ἐθθηκε δὲ ἐνταῦθα τὸ Οἰνόμαος οὐχὶ ἵνα ἐμφάνῃ ἀδοξίαν τοῦ Οἰνομάου, ὡς ἐνόμισε τῶν Π. Σ. τις· ὅστις ἐξηγήσῃ τὸ νιφάδι «τῇ περὶ τὸν Οἰνόμαον ἀδοξία»· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶπε πρόσθε, ἦτοι πρὸ τοῦ Ἡρακλέους, διὰ τοῦτο ὠνόμασε καὶ τὸν ἀρχαιύτατον τῶν πρὸ τοῦ Ἡρακλέους βασιλέων τῆς

χώρας ταύτης. Οὐδὲ ἡ ἐξηγήσις «ἄς ἦρχε, ἐφ' ἧς ἡμέρας, ἐφ' ὅσον ἦρχεν» ἧς ἐξηγήσεως αἰτίαν ἔδωκεν ὁ Π. Σ. ἐξηγῶν «ἕως ἐβασίλευεν ὁ Οἰνόμαχος»· οὐδὲ ἡ ἐξηγήσις αὕτη ἀρέσκει μοι· οὐδὲ ἀσύνηθές ἐστι τὸ λέγειν ἅπασαν τὴν χώραν τοῦ Οἰνομάου ἦτοι τὴν Πίσαν ἢ τὴν Ἥλιδα συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ μέρους ἐκείνου, ἐν ᾧ ἐτελοῦντο αἱ πανηγύρεις. — βρέχετο πολλᾶ νεφάδι] «ἐβρέχετο ὑπὸ πυκνῆς καταπιπτούσης χιόνος» ἀντὶ «ἔρημος τὴν οἰκοδομημάτων»· διότι ἀντὶ νὰ καταπίπτῃ ἡ χιών ἐπὶ τοῦ στέγους τῶν οἰκοδομημάτων ἔπιπτε, μὴ ὑπαρχόντων τοιούτων, ἐπὶ τῆς γῆς. Βούλεται λοιπὸν εἰπεῖν, ὅτι ἡ χώρα αὕτη νῦν ἦν κατάπυκνος οἰκοδομημάτων οὕτως, ὥστε ἡ χιών οὐχ' εὔρισκε γῆν ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ πέσῃ.

— Στ. 63-66. Ταῦτα δ' ἐν πρωτοτόνῳ . . . ἐτήτυμον χρόνος] «Ἐν δὲ ταύτῃ τῇ πρώτῃ καταβολῇ τῶν Ὀλυμπιακῶν πανηγύρεων παρεγένοντο καὶ αἱ Μοῖραι, ἵνα κατανεύσωσι κλέος, καὶ ὁ χρόνος, ἵνα κατανεύσῃ διαιώνισιν αὐταῖς». — παρέστησαν Μοῖραι] «παρεστάθησαν αἱ Μοῖραι ἦτοι ἐνέκριναν τὰ ἔργα τοῦ Ἡρακλέους κατανεύσασαι κλέος αὐτοῖς». Ἡ δὲ ἀπόφασις τῶν Μοιρῶν ἐστὶν ἀναγκαία οὐ μόνον τοῖς ἀνθρωπίνοις ἔργοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς θείοις. — σχεδόν] «πλησίον». — ὅ τε] ὁ τε οὐκ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ δέ· ἐπειδὴ τὸ ἐπόμενον τῷ παρεσστημένῳ ὁ Χρόνος ἐστὶ κατέφρασε δέ. — ὅ τε Χρόνος] ἦν ἀναγκαία καὶ ἡ παρουσία τοῦ θεοῦ Χρόνου, ἵνα κατανεύσῃ τὴν διαιώνισιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων· «τὰς Μοῖρας εἶπε καὶ τὸν Χρόνον παραστῆναι τότε τῇ πανηγύρει, ἵνα εὐδαίμων καὶ εὐμοῖρος ἔσοιτο ὁ ἀγὼν καὶ μηδέποτε παύσοιτο». Π. Σ. — ἐξελέγχων ἀλάθειαν] Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐκτίθησιν ἐν Ὀλ. ἀ. 52-53. Ὡσαύτως καὶ Μένανδρος. Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος. Λέγει δὲ ἀξιωματικῶς ὁ Πίνδαρος, ὅτι ὁ Χρόνος ἐξελέγχει ἐτήτυμον τὴν ἀλήθειαν, οὐ μόνον, ἵνα λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ἄσῃ τὰ ἐπό-

Ἄλᾱθειαν ἐτήτυμον

Ἐ. γ'. Κ. θ'.

Χρόνος· τὸ δὲ σαφανές, ἰὼν πόρσω

Κατέφρασεν, ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν

Ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε, καὶ πεντα-

ετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτὰν, 70

Ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ νικαφορίασί τε.

Τίς δῆ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον

Χεῖρесси ποσίν τε καὶ ἄρμασιν.

Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος

Εὐχος, ἔργῳ καθελών; 75

Σ. δ'. Κ. ἦ.

Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον.

μενα «τὸ δὲ σαφηνές κ. τ. λ.» ἀλλὰ καὶ ἵνα σημάνη, ὅτι τῇ ὄντι ὁ Χρόνος ἐξήλεγξεν, ὅτι ὁ ἀγὼν οὗτος εὐμοιρος ἐγένετο.

— Στ. 67-71. τὸ δὲ σαφανές . . . νικαφορίασί τε] «ἔκτοτε δὲ, ἦτοι ἐκ τῆς πρωτογόνου τελετῆς ἐκείνης προΐων ὁ Χρόνος κατέδειξε, ποῦ Ἡρακλῆς ἔθυσε τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων τῶν ἐκ τοῦ πρὸς Αὐγείαν πολέμου καὶ πῶς ἐθέσπισε νὰ γίνηται ἡ πενταετηρική ἑορτή». Τοῦτο τούτοις βούλεται ὁ ποιητῆς νὰ εἴπη «ὁ Ἡρακλῆς ἐθέσπισε τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν νῦν τελοῦσι τὴν Ὀλυμπιακὴν πανήγυριν οἱ Ἡλεῖοι. Πόθεν δὲ ἐδιδάχθησαν τοὺς θεσμοὺς τούτους τοῦ Ἡρακλέους; ἐκ τοῦ Χρόνου». — ὅπα] δύναται ἐνταῦθα νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τοπικῶς «ὅπη» καὶ τροπικῶς «ὅπως». — τὰν πολέμοιο δόσιν διελὼν] «διαμοιρῶσας, ἃ ὁ πόλεμος ἔδωκεν, ἦτοι τὰ λάφυρα». — ἀκρόθινα ἔθυε] «ἐθύσιαζε τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων» — πενταετηρίδα] «ἑορτὰν καθ' ἕκαστον

πέμπτον ἔτος». (ὄρα Σημ. εἰς Ὅλ. Γ'. 33-41). — νικαφορίαῖσι τε] «καὶ ἐν ταῖς πρώταις νικηφορίαῖς».

— Στ. 72-75. Τίς δὴ ποταίνιον . . . καθελών;] Τὴν μὲν διήγησιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὁ Ἡρακλῆς ἐθέσπισε νὰ τελῶνται αἱ Ὀλυμπιακαὶ ἑορταί, παραλείπει ὡς γνωστὴν πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν, οὔτινες παρόντες τὰς ἀγῶσιν ἐθεῶντο, πῶς ἐτελοῦντο θὰ διηγήσῃται· δὲ τοὺς πρώτους ἐν τῇ πρώτῃ συστάσει νικήσαντας, ὡς ὀλίγων πάντοτε γινωσκόντων. — ποταίνιον στέφανον] «ποταίνιον ἀντὶ τοῦ πρόσφατον· ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος σημαίνει τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ὁ πρῶτος πρόσφατός ἐστι φησὶν οὖν· τίς τὸ πρῶτον, τίς πρῶτος ἔλαχε τὸν στέφανον, ὅτε ἔβηκεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἀγῶνα; ἢ τίς τὸν πρῶτον στέφανον ἔλαχεν; Π. Σ. Ἡ λέξις ποταίνιος ἐστὶν ἐκ τῆς ποτι Δωρικ. ἀντὶ τῆς πρὸς καὶ αἶνος, διήγησις. Ὅθεν «στέφανον φέροντα εἰς αἶνον» Δούκας· «ἐνδοξον» ἕτερος Π. Σ. — ἀγώνιον εὐχος] «τὸ ἐκ τοῦ ἀγῶνος καύχημα, ἦτοι τὴν νίκην»· ἐστὶ δὲ ἀντικείμενον καὶ τοῦ θέμενος καὶ τοῦ καθελών. — ἐν δόξῃ θέμενος] ὡς τὰ τίθεμαί τινα ἐν τιμῇ ἐν αἰσχρῷ σημαίνουσι· «θεωρῶ, νομίζω τινὰ ἔντιμον, αἰσχρόν» οὕτω καὶ ἐνταῦθα σημαίνει «νομίσας τὸ ἀγώνιον εὐχος δόξαν». — ἔργῳ καθελών] Ἡ λέξις ἔργῳ ἐτέθη μόνον ἵνα σχῆμα ἀντιθέσεως γένηται· ἡ δὲ ἀντίθεσις ἐστὶ μεταξὺ τοῦ ἐν δόξῃ καὶ ἔργῳ· ὁμοίως ὡς συνήθως λέγουσι λόγῳ, ἔργῳ. — καθελών] Τὸ μὲν ἀπλοῦν ἐλεῖν σημαίνει ἐνίστε ἀπλῶς τὸ λαμβάνειν, ὡς (Ὅλ. Ζ'. 1) φιάλαν ἐλών· τὸ δὲ σύνθετον καθαίρω σημαίνει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ «καταβαλὼν ἢ φθείρας διὰ τῆς μάχης ἢ ᾗτινι δῆποτε βιαίῳ τρόπῳ τινὰ λαμβάνω τι ἢ ἐκεῖνο, ὑπὲρ οὗ γίνεται ἡ μάχη». Ταύτην λοιπὸν τὴν σημασίαν ἔχει ἐνταῦθα τὸ καθελών· ἦτοι «καταβαλὼν τὸν ἀντίπαλον καὶ λαβὼν τὸ ἀγώνιον εὐχος» καὶ καθὼ σημαίνει «λαβὼν» ἔχει ἀντικείμενον τὸ ἀγώνιον εὐχος· καθὼ δὲ σημαίνει «δαμάσας, κατα-

Ποσσί τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
 Οἰωνός· ἦκεν δὲ Μιδέαθεν
 Στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλα νο-
 δαίνων Ἐχεμος Τέγεαν.

80

Δόρυκλος δὲ τέλος
 Πυγμαῖς φέρε, Τίρυνθα ναίων πόλιν.
 Ἄν' ἵπποισι δὲ τέτρασι

ταβαλῶν, νικήσας» ἔχει ἀντικείμενον τὸ οἴκοθεν ἐννοού-
 μενον «τὸν ἀντίπαλον, τὸν ἀνταγωνιστήν». Ὁ νοῦς λοιπὸν
 «καταβαλῶν τὸν ἀνταγωνιστήν καὶ λαβῶν τὸ ἀγώνιον
 καύχημα, τὴν δόξαν τῆς νίκης».

— Στ. 76-79. Στάδιον μὲν . . . στρατὸν ἐλαύ-
 νων] «ὁ νοῦς· ὁ μὲν τοῦ Λικυμνίου παῖς Οἰωνός τὸ εὐ-
 θύτονον καὶ ἀκαμπές στάδιον διαδραμὼν ἠρίστευσεν· οὗ-
 τος δὲ ὁ Οἰωνός ἦλθεν ἀπὸ πόλεως Μιδέας καλουμένης
 τοῦ Ἄργους ἄγων στρατὸν εἰς συμμαχίαν τῷ Ἡρακλεῖ».
 Π. Σ. — εὐθύτονον] «εὐθύ, τὸ μὴ ἔχον καμπήν, κα-
 θάπερ ὁ δίαυλος». Π. Σ. — Οἰωνός] «ἐκλήθη οὕτως
 ὑφ' Ἡρακλέους διὰ τὸ ὀξέως αὐτὸν τρέχειν ὡς πτηνὸν
 καὶ μὴ καταλαμβάνεσθαι». Π. Σ. — στρατὸν ἐλαύνων]
 «μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποιμνίων». Π. Σ.

— Στ. 80. ὁ δὲ . . . Τέγεαν] «ὁ δὲ Ἐχεμος
 ἠρίστευσεν ἐν πάλλῃ δοξάζων τὴν Τεγέαν, τὴν ἑαυτοῦ
 πατρίδα· ἔστι δὲ ἡ Τεγέα πόλις Ἀρκαδική». Π. Σ.
 — κυδαίνων Τέγεαν] «διὰ τὸ ἀναγορευθῆναι ἀπὸ Τε-
 γέας. Ὑπὸ τούτου τοῦ Ἐχέμου τὸν Ἕλληνα φασὶ τε-
 λευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον». Π. Σ.

— Στ. 82. τέλος πυγμαῖς φέρε] «τὸ κράτος τῆς
 πυγμαῖς, τοῦτ' ἔστι τὴν ἐν τῇ πυγμαῖ νίκην ἤρατο». Π. Σ.

στ. 70. σὺν Ὀλυμπιάδι· ἐν τισι χειρογράφ.

στ. 74. ἐν δ' ὄξαν ἐν τισιν.

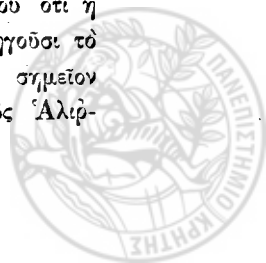

— Στ. 83-84. ἂν ἵπποισι Ἄλιρρόθιου] τεθρίπῳ δὲ ἐνίκησεν ὁ ἀπὸ Μαντινείας Σῆμος, ὄντινα ὀχούμενον θεώμενός τις ἐνόμιζεν, ὅτι ἐθεάτο τὸν Ποσειδῶνα». — Σάμα Ἄλιρρόθιου] τὸν ἐκ Μαντινείας τεθρίπῳ νικήσαντα καλεῖ οὕτως. Ἐκαλεῖτο ὁμῶς Σῆμος, ὡς βλέπομεν ἐν τοῖς ὑπὸ τῶν Π. Σ. ἀναφερομένοις λαμβείοις τῆς Θησίδος.

Τρέφας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος.

Ὁς πρῶτος ἄρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφεῖ.

Παίζει λοιπὸν πρὸς τὰς λέξεις Σῆμος, σῆμα ὁ ποιητής, τὴν Σῆμος ὅμως εἰς νὰ ἐννοήται. Θεέντος λοιπὸν καὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος, ἤθελεν εἶσθαι «Ὁ Σάμος τὸ σάμα τοῦ Ἄλιρρόθιου». Ἄλιρρόθιον δὲ καλεῖ ἐπιθετικῶς ὁ Πίνδαρος τὸν Ποσειδῶνα, ὡς καὶ ὁ ἐν τοῖς Π. Σ. Δίδυμος λέγει παρατιθέμενος τὸ Ὀμηρικόν (Ὀδυσσ. ε. 291-296). Σῆμα λοιπὸν τοῦ Ποσειδῶνος καλεῖ τὸν Σῆμον οὐχί, διότι ὡς Μαντινεὺς ἔφερεν ἐν τῇ ἀσπίδι ἐπίσημον τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς θέλει νὰ ἐννοήσῃ ὁ Δίδυμος, ὅστις λέγει, ὅτι ἡ Μαντινεία τὴν ἱερά τοῦ Ποσειδῶνος, φέρων μάρτυρα Βακχυλιδὴν λέγοντα. Ποσειδῶνι ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα χαλκοδαίδαλοισιν ἐν ἀσπίσι φορέοντες. Οὐ καλεῖ, λέγω, διὰ ταῦτα τὸν ἥρωα σῆμα τοῦ Ποσειδῶνος· ἀλλὰ διότι, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, τὴν ὁμοίως τῷ Ποσειδῶνι, ὅτε ὠχεῖτο ἐφ' ἄρματος· οὐ οἱ ἵπποι ἐπέτοντο ῥίμφμα μάλ' οὐδ' ὑπένερθε διαιένετο χαλκεος ἄξων (Ὀμ. Ιλ. ν. 30.) Οὐ θαυμαστὸν δὲ, εἰ ὁ Πίνδαρος ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ποιήσῃ ταύτην τὴν παρομοίωσιν τοῦ Σάμου πρὸς τὸν Ποσειδῶνα ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Μαντινεία τὴν ἱερά αὐτοῦ. Τινὲς τῶν Π. Σ. ἐξηγοῦσι τὸ σᾶμ' Ἄλιρρόθιου, «κατὰ περίφρασιν, οἶοναί τὸ σῆμαίον καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἄλιρρόθιου, ὁ ἐνδοξος καὶ λαμπρὸς Ἄλιρ-

Ἄ. δ'. Κ. ή.

Ἄπὸ Μαντινέας Σάμος Ἀλιρρόθιου
Κᾶκοντι Φράστῳρ ἔλασε σκοπόν. 85

Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ,
Χέρα κυκλώσας, ὑπὲρ ἅπαντας,
Καὶ συμμαχία θόρυβον
Παραίθυξε μέγαν.

Ἐν δ' ἔσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος. 90

Ἐ. δ'. Κ. θ'.

Ἀεΐδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-
σι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

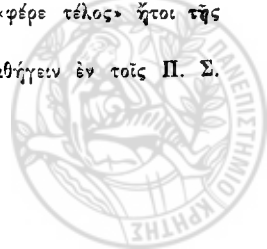
Ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμενοι καὶ νῦν,

Ἐπωνομίαν χάριν νίκας ἀγερώχου, 95

ρόθιος, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. Β. 409) ἰερὴ ἔς
Τελεμαχιοι». Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης ἐρμηνείας τοῦ Π.
Σ. καὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ γράφαντος τὴν Θητηῖδα προέκυ-
ψεν ἡ γραφή Σᾶμος ὠλιρρόθιου ἦτοι ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλιρ-
ρόθιου. Ὁ δὲ καὶ παρὰ τοῖς Π. Σ. Ἀριστόδημος οὐδὲ
ὄλως παραδέχεται τὴν ὕπαρξιν Ἀρχάδος Ἀλιρρόθιου,
ἀποφαινόμενος, «Σῆμόν τινα νῦν νενικηκέναι ἄρματι». Ἐκ

στ. 84. Σᾶμος ἀεΐδετο ἡ γραφή αὕτη προέκυψεν
ἐκ τῆς γραφῆς σαμ' Ἀλιρρόθιου διὰ τὸ δύσκολον τῆς κα-
τανόησεως. Ἐπειδὴ ἦν γνωστὸν, ὅτι ὁ ἐκ Μαντινέας νικήσας
ἐκαλεῖτο Σῆμος, ἔτρεψαν τὸ σαμ' εἰς Σᾶμος· ἐπειδὴ δὲ ὁ Σῆ-
μος οὐκ ἦν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκβαλόντες τὸ Ἀλιρρόθιου ἀν-
τικατέστησαν ἐκ τοῦ στ. 92. τὸ ἀεΐδετο, ἡ ἠεΐδετο, ἦτοι ἀνε-
κηρύττετο, ὡς ἐξηγοῦνται οἱ Π. Σ. Κατὰ δὲ τὴν γραφήν, ἣν πα-
ρεδεξάμεθα ἐννοεῖται ἐκ τοῦ ἡγουμένου «φέρει τέλος» ἦτοι τῆς
«ἰπποδρομίας».

στ. 89. παρεθήξε ἐκ τοῦ παραθῆγειν ἐν τοῖς Π. Σ.
καὶ παλαιαῖς ἐκδόσεσιν,

τούτου ἄρα ἐγένετο σαφέστατα ἐν περιθωρίῳ χειρογράφου τινός ἢ διόρθωσης, Σ ἄ μ ο ς ἠ εἶ δ ε τ ο, ἀναπληρωθέντος τοῦ ῥήματος ἐκ τοῦ κατωτέρω (στ. 92) ἁ εἶ δ ε τ ο.

— Στ. 86-87] «πάντας δὲ ἐν τῷ δισκεύειν ὑπερέβαλεν Ἐνικεύς». — μάκος ἔδικεν ὑπὲρ πάντας] «εἰς μῆκος, ἦτοι μακρὰν ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀνταγωνιστάς ἔρριψεν. — πέτρῳ] «ὅτι δὲ πέτροις τὸ παλαιὸν ἐδίσκευον μαρτυρεῖ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. θ. 190). Β ὀ μ β η σ ε ν δ ἑ λ ἱ θ ο ς». Π. Σ.

— Στ. 88-89. καὶ συμμαχία . . . μέγαν] «καὶ τοῖς παρεστώσιν αὐτοῖς συμάχοις ἐκπλήξιν καὶ ταραχὴν ἐκίνησε μεγάλην διὰ τὸ ὑπερβεβλημένον τῆς βολῆς θαῦμα. Καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ὀδυσσ. θ. 190)

κατὰ δ' ἔπτηξαν . . . ποτιγαίη

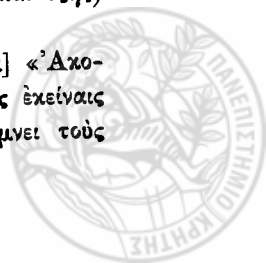
Φαίηκες . . . δολιχὴ ρετμοῖν αὐσίκλυτοι
ἄνδρες

Λ ἄ ο ς . . . ὑ π ὀ ρ ἱ π ἱ ς». Π. Σ.

— Στ. 90-91. ἐν δ' ἔσπερον . . . φάος] «τὴν δὲ ἐσπέραν ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐτελείωσαν οἱ ἀγῶνες, ἐγένετο πανσέληνος». Παράβαλε πρὸς τὰ ἐν Ὀλ. Γ'. 34 καὶ ἐξῆς. Ὅρα καὶ τὰς σημειώσεις. — ἔσπερον] ἐπιρρήματικῶς. — ἐρατὸν φῶς] ἦτοι τὸ τῆς πανσελήνου.

— Στ. 92-93. ἀεῖδετο . . . τρόπον] «ἤδετο δὲ ὁ Ζεὺς καὶ πᾶν τὸ τέμενος αὐτοῦ ἐν τερπναῖς εὐωχίαις πρὸς ἔπαινον καὶ ἐγκώμιον τῶν νικητῶν». Ὁ ἐγκώμιος λοιπὸν τρόπος ἐστὶ νὰ ἄδῃται ὁ θεὸς καὶ οἱ ἀγῶνες, ὧν ὁ θεὸς οὗτος ἄρχει, καὶ ὁ τόπος ὁ ἀφιερωμένος τῷ θεῷ, ἐν ᾧ τελοῦνται οἱ ἀγῶνες· καὶ τοῦτο νὰ γίνῃται πρὸς ἐγκώμιον καὶ ἔπαινον τοῦ νικητοῦ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ ποιητὴς προσημαίνεται, (ἐν Ὀλ. Α'. 15. καὶ ἐξῆς) ἵνα ὁμνήσῃ τὸν Ἴερωνα.

— Στ. 94-98. Ἀρχαῖς δὲ . . . ἀραρότα] «Ἀπολουθοῦντες λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νῦν ταῖς προτέραις ἐκείναις ἀρχαῖς, καθ' ἃς ἡ στρατιὰ τοῦ Ἡρακλέους ὕμνει τοὺς

Κελαδησόμεθα βροντάν καὶ πυρπάλαιμον βέλος,
 Ὅρσικτύπου Διὸς γ' ἐν ἅπαντι κράτει

Αἰθωνα κεραυγὸν ἀραρότα.

Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον

Ἐντιάξει μελέων,

100

Σ. ἐ. Κ. ἡ.

Τὰ παρ' Εὐκλείῃ Δίρκα χρόνῳ μὲν φάνεν.

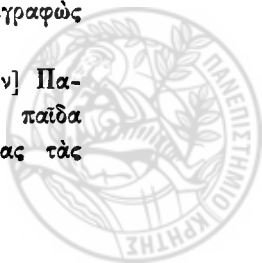
τότε νικήσαντας χάριν τῆς ἀγερώχου Ὀλυμπιακῆς νίκης, ἀφ' ἧς ὁ Αἰγυθίδαμος ἐπωνομάσθη Ὀλυμπιονίκης κελαδοδόμεν τὴν βροντὴν καὶ τὸν κεραυγὸν τοῦ Διός». Τοῦτό ἐστι μέγιστος ἔπαινος τῷ Ἀιγυθιδάμῳ· διότι βούλεται νὰ εἴπῃ, ὅτι ὡς ἡ στρατιὰ τοῦ Ἡρακλέους ἦδεν ἐκείνους τοὺς ἥρωας νικητάς, τῷ αὐτῷ τρόπῳ χρώμενος ὕμνει καὶ αὐτὸς τὸν Ἀιγυθίδαμον καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ· καὶ τοῦτό ἐστι ὁ τόκος ὁ δυνατὸς ὑξείαν ἐπιμομφὴν ἀνδρῶν λῦσαι. Τὸ δὲ βροντὴν καὶ κεραυγὸν τοῦ Διός ἐστι συνεκδοχικῶς ἀντὶ τὴν ὑπὸ Ἡρακλέους σύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἧν βασιλεύς ἐστιν ὁ Ζεὺς. — ἀρχαῖς προτέραις ἐπόμενοι] «παραδείγματι χρώμενοι τῷ τρόπῳ, ὃν ἦδον ἡ στρατιὰ τοῦ Ἡρακλέους τοὺς τότε νικήσαντας». — ἐπωνυμίαν . . . ἀγερώχου] Σχῆμα ὑπαλλαγῆς ἀντὶ τοῦ χάριν ἐπωνυμίας νίκης ἀγερώχου. Ἐπωνύμιος ἢ ἐπωνύμιος καλεῖται ἢ ἐκείνος, ἀφ' οὗ τοῦ ὀνόματος ἄλλος ἐπωνομάζεται ὡς ἄρχων ἐπώνυμος, ἥρωες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν ἢ ἐκείνος, δὲ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἐτέρου ἐπωνομάζεται ὡς (Πυθ. Α'. 58) τοῦ ὄρου ἐπωνυμίαν πόλιν. Ἐνταῦθα δὲ νίκη ἐπωνύμιος σημαίνει τὸ πρῶτον· ἦτοι ὅτι ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἕτερος ἐπωνομάσθη· διότι αὕτη μὲν ὀνομάζεται Ὀλυμπιακὴ νίκη, ἀπὸ ταύτης δὲ ἐπωνομάσθη καὶ ὁ Ἀιγυθίδαμος Ὀλυμπιονίκης, ὡς καλεῖ αὐτὸν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ ὕμνου. Ὅθεν ἐὰν ἐκλάβωμεν τὸ ἐπωνυμίαν

χάριν κατὰ σχῆμα ὑπαλλαγῆς, καὶ ἡ σύνταξις εὐδοῦται καὶ ἡ ἔννοια ἀρίστη καὶ εὐκολωτάτη, ἐστίν. Ἄλλ' ὁ Π. Σ. ᾧ καὶ οἱ νεώτεροι ἠκολούθησαν, ἐκλαμβάνει τὸ χάριν ἀντὶ τοῦ ὕμνον καὶ οὕτω τὴν σύνταξιν καθίστησι χαλεπωτάτην, ἣν οὐδ' αὐτὸς οὐδὲ οἱ ὄπαδοί κατανοοῦσιν. Ἔστι μὲν ἀληθές, ὅτι Χάρις τῆς νίκης προσωποῦσα ἐστὶ καὶ ὅτι ἡ χάρις, ἣν ποιῶμεν πρὸς τὴν νικῆν ὡς πρὸς πρόσωπόν ἐστιν ὁ ὕμνος· ἀλλὰ διὰ τὸ εὐσύντακτον πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν τὴν λέξιν κυριολεκτικῶς καὶ νὰ ἀποδεξώμεθα σχῆμα ὑπαλλαγῆς, ὅπερ οὐκ ἀσυνήθές ἐστι τῷ ποιητῇ· οὕτω καὶ Εὐριπίδ. Ἡλεκτρ. στ. 64. Τὶ γὰρ τὰ δ', ᾧ δύστην' ἐμήν μοχθεῖς χάριν ἀντὶ χάριν ἑμοῦ. — πυρπάλαιμον βέλος] «τὸ πῦρ τὸ ἐκ τῆς παλάμης τοῦ Διὸς βαλλόμενον βέλος, ἦτοι τὸν κεραυνὸν τὸν ἀραρότα». Ὁ δὲ Π. Σ. ἐξηγεῖ «τὸν κεραυνὸν καὶ ἐκ πυρός καὶ ἐκ Διὸς τεχνασθέντα». Ἴσως ἂν κάλλιον ἔλεγε «τὸν ἐκ πυρός καὶ ἐκ τῆς παλάμης τοῦ Ἡφαιστοῦ τεχνασθέντα». — ἐν ἅπαντι κράτει ἀραρότα] «τὸν κεραυνὸν τὸν καυστικόν, τὸν ἀρηρότα, ἣγουν τὸν ἀρμόζοντα, τὸν ἐπαρκοῦντα ἐν ἀπάσῃ χρεΐα τῆς δυνάμεως αὐτοῦ». Π. Σ.

— Στ. 99-100. Χλιδῶσα . . . μελέων] «τρυφῶσα δὲ ἀβρῶς καὶ ἠδέως ἡ μολπή τῶν μελῶν ἀντιᾶσει πρὸς τὸν αὐλόν, ῥηθήσεται μετὰ αὐλῶν· ἐπεὶ μετ' αὐλῶν τὸν ὕμνον ἤδον» Π. Σ. Τὸ ἀντιᾶζει ὡς καὶ τὸ ἀνωτέρω κελ α δ η σ ό με θ α ἐκληπτέον μάλλον ἀντὶ ἐνεστώτος.

— Στ. 101. εὐκλείε Δίρκῃ] «Δίρκῃ πηγῇ ἐν Θήβαις· καὶ ἐν ἀρχῇ φησὶ κεχρονικένας ὁ Πίνδαρος καὶ νῦν ἀπὸ τῆς Δίρκης φησὶ μετὰ πολὺν χρόνον ἀπὸ τῆς ὁμολογίας πεφηνένας τὰ μέλη, ὡς ἐν Θήβαις γεγραφὼς τὸν ἐπινίκιον». Π. Σ. |

— Στ. 102-105. ἀλλ' ὡς τε παῖς . . . νόον] Παβαβάλλει τὸν ὕμνον τὸν εἰς Ἀγησιδάμον πρὸς παῖδα γεννηθέντα πατρὶ γέροντι ἤδη ὄντι κατὰ ταύτας τὰς

Ἄλλ' ὅτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
 Ποθεινὸς ἤκοντι νεότατι
 Τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ τοι θερ-
 μαίνει φιλότατι νόον·

105

Ἐπει πλοῦτος ὁ λα-
 χῶν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον
 Θνάσκοντι στυγερώτατος·

Ἄ. ἐ. Κ, ἦ.

Καὶ ὅταν, καλὰ ἔρξαις αἰοιδᾶς ἄτερ,

Ἄγησίδαμ', εἰς Ἄττα σταθμὸν

110

Ἄνῆρ ἴκηται, κενεὰ πνεύσαις

Ἐπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερπνόν.

ὁμοιότητας· πρῶτον ὡσπερ ὁ παῖς ἐγεννήθη πολὺ ἀργά, οὕτω καὶ ὁ ὕμνος· δεύτερον, ὡσπερ τοσοῦτον γλυκυτέρα τῷ πατρὶ ἐστὶ ἡ γέννησις, ὅσῳ καὶ βραδυτέρα, οὕτω καὶ τῷ Ἄγησίδαμῳ ἡ ἐμφάνισις τοῦ ὕμνου ὅσῳ βραδυτέρα, τοσοῦτῳ γλυκυτέρα ἐστὶ· τρίτον ὡσπερ ὁ παῖς θὰ διατηρήσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ὁ ὕμνος θὰ διακωνίσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἄγησίδαμου. Ἄλοχος δὲ τοῦ Ἄγησίδαμου, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ ὕμνος, ἐστὶν ἡ νίκη. — ἀλλ' ὅτε παῖς] Ἄναπλήρου καὶ σύνταττε· «ἀλλ' ἐφάνησαν (τὰ μέλη, ὁ ὕμνος) σοὶ οὕτως ἠδέως, ὡσπερ παῖς ποθεινὸς γεννάται ἐξ ἀλόχου πατρὶ, μάλα δὲ θερμαίνει». Τὸ ὅτε ἀντὶ τοῦ ὤς. — παῖς ποθεινός] «ὡσπερ ποθεῖ ὁ ἤδη γέρον ὢν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου, οὕτω ἐπόθει πολλοῦ ἤδη χρόνου παρελθόντος καὶ ὁ Ἄγησίας τὸν ὕμνον ἐκ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου τῆς νίκης». — ἤκοντι νεότατι τὸ πάλιν ἤδη] «εἰς τὸ ἀνά-

στ. 102, ὡς τε ἡ κοινὴ γραφή· ἡ δὲ γραφή ὡς τε (Δω-
 ρικ.) ἐξ ἧς ἡ κοινὴ γραφή εὔρηται ἐν χειρογρ.

παλιν τῆς νεότητος ἤδη ἐλθόντι, τοῦτ' ἔστι γηράσαντι» Π. Σ. Συντάσσεται μὲν τὸ πάλιν ἢ ἔμπαλιν γενικῆ, ἀλλὰ καὶ ἡ μετὰ δοτικῆς σύνταξις οὐκ ἔστιν ἐναντία τῆς κοι- νῆς χρήσεως τοῦ πάλιν σημαίνοντος ἐναντιότητα. — θερμαίνει φιλότατι· νόον] «φλέγει ὁ παῖς τὸν νοῦν τοῦ πατρὸς τῆ ἀγάπῃ» ἴσον «φλέγεται ὁ νοῦς τοῦ πατρὸς τῆ πρὸς τὸν παῖδα ἀγάπῃ».

— Στ. 106-108. ἐπεὶ πλοῦτος . . . στυγερώτα- τος] Ἡ πρότασις αὕτη καὶ ἡ ἐπομένη ἐξηγεῖ τὸ αἷτιον, δι' ὃ ἐποίησε τὴν παρομοίωσιν τοῦ πόθου τοῦ Ἀγησιδά- μου νὰ γεννηθῆ ἐκ τῆς νίκης ὕμνος πρὸς τὸν πόθον τοῦ ἤδη γηράσκοντος πλουσίου νὰ γεννηθῆ ἐκ τῆς αὐτοῦ συζύγου παῖς. Ὁ νοῦς «ὁ πλοῦτος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κεκτημένου θὰ λάχῃ δεσπότην ξένον τινὰ τοῦ γένους υἰο- θετημένον, ἐπώδυνός ἐστι αὐτῷ τῷ κεκτημένῳ». — ποι- μένα] «δεσπότην, κύριον» — ἐπακτόν] «ἐξέωθεν τοῦ γέ- νους εἰσηγμένον, υἰοθετημένον». — θνήσκοντι] δοτικῆ ἀπόλυτος οὐχὶ πρὸς τὸ στυγερώτατος ἀλλὰ πρὸς τὸ λαχών· «ὁ πλοῦτος λαχών, ὁ μέλλων νὰ λάχῃ, ὅτε ὁ κεκτημένος αὐτὸν θνήσκαι (ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ κε- κτημένου), δεσπότην κ. τ. λ. — στυγερώτατος] ἐνόει· αὐτῷ, τῷ κεκτημένῳ· «πάνυ γὰρ ἀλγοῦσιν αἱ τοῖς μὴ προσήκουσι διαδόχοις χρώμενοι». Π. Σ.

— Στ. 109-112. καὶ ὅταν . . . τερπνόν] «ῶσαύ- τως καὶ ὅταν τις καλὰ κατορθώσας ἀποθάνῃ, ἄνευ ὕμνου, μόνον μετὰ τοσοῦτους πόνους τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἀνη- γορεύθη νικητῆς, ἠρθάνθη τερπνόν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐλυ- πείτο γινώσκων, ὅτι τὸ κλέος οὐ διαμενεῖ καὶ μετὰ θά- νατον. — καὶ] συμπλέκει τὴν ἡγουμένην πρότασιν τῆ ἐπορε μόχθῳ ὥστε καὶ αὕτη ἐστὶν αἰτιολογικὴ τῆς ἀνωτέρω παρομοιώσεως ὡς καὶ ἡ πρώτη. — κενεὰ πνεύσαις] «μάτην ζήσας» καὶ συνεχδοχικῶς «μάτην μο- χθήσας, ἵνα δηλονότι καταστῆ ἱκανός νὰ νικήσῃ». — κενεὰ] ἐπειδὴ οὐκ ἔτυχεν αἰοιδῆς. — μόχθῳ] ὄν ἐμό-

Τιν δ' ἄδυεπής τε λύρα
 Γλυκός τ' αὐλὸς ἀνα-
 πάσσει χάριν· ἔχοντι δ' εὐρύ κλέος 115
 Κόραι Πιερίδες Διός.

Ἐ. ε. Κ. θ'.

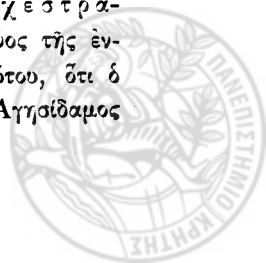
Ἐγὼ δὲ, συναφαπτόμενος σπουδᾶ,
 Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
 Δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, παιδ' ἐ-
 ρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα· τὸν εἶδον 120
 Κρατέοντα χερὸς ἀλκᾶ, βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,

χθῆσεν, ἵνα νικήσῃ. — βραχύ τι τερπνόν] «μικρὸν τινα χρόνον διαρκέσαν μετὰ τὴν νίκην».

— Στ. 113-116. τιν δ' ἄδυεπής . . . Διός] «Σὺ ὅμως ἔμνονον τὸ τερπνόν ἔξεις καὶ τὸ κλέος ἀθάνατον· διότι ἢ μὲν λύρα καὶ αὐλὸς ἐνστάξει σοι χάριν, αἱ δὲ Μοῦσαι παρέχουσι κλέος εὐρύ». — τιν] Δωρικ. ἀντὶ σοί. — λύρα τε αὐλὸς τε] «ὁ ὕμνος οὗτος σὺν λύρᾳ καὶ αὐλῷ ἀδόμενος». — χάριν] χαρὰν, εὐφροσύνην. — ἔχοντι] «ἔχουσι, παρέχουσι». — εὐρὺ κλέος] «κλέος ἀνὰ πάσαν τὴν Ἑλλάδα εὐρυνόμενον· ἐπεὶ ἅπαντες οἱ Ἕλληνες ἕνεκα τῆς περὶ τῆς συστάσεως τῶν ἀγῶνων ἱστορίας ἐπιτερπῶς θὰ ἀναγινώσκωσι τὸν ὕμνον· καὶ οὕτω τὸ κλέος τοῦ Ἀγησιδάμου ἔσεται καὶ εὐρὺ καὶ αἰώνιον. — Πιερίδες] «αἱ Μοῦσαι ἔτι οἱ λόγοι τοῦ ὕμνου ποιητικῶς ἐκπεφρασμένοι».

Στ. 117-120. Ἐγὼ δὲ . . . Ἀρχεστράτου αἴνησα] Εὐθύς περὶ τὸ τέλος τοῦ προοιμίου εἶπεν, ὅτι ἐκτελεῖ ὑπόσχεσιν τῇ τε Ἀγησιδάμῳ καὶ τῇ πατρίδι αὐτοῦ· ἢ δὲ ὑπόσχεσις αὕτη ἐξεπληρώθη διὰ τῆς ἐξυμνήσεως τῆς συστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων· ἄρα τὴν ἐξύμνησιν ταύτην ἀφιέρωσε κοινῶς ἀμφοτέροις, ἵνα κοινῶς ἀμφοτέρους δόξασῃ καὶ τιμήσῃ. Τοῦτο λοιπὸν βούλεται νά

εἶπη ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐπιλόγου· ἦτοι «ἐγὼ ἐξεπλήρωσα τὴν ὑπόσχεσίν μου· ἄσας χάριν τοῦ κλυτοῦ ἔθνους τῶν Λοκρῶν καὶ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Ἀγησίδαμου τὴν σύστασιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ἐτίμησα καὶ ἐδόξασα κοινῶς ἀμφοτέρους, ὡς καὶ ἡ στρατιὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐτίμησε τοὺς τότε νικητὰς ἄδουσα τὸν Δία καὶ τὸ τέμενος τοῦ Διός· ἐξεπλήρωσα λοιπὸν τὸ χρέος μετὰ καὶ τοῦ τόκου». Σημειωτέον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ φῶδῃ ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς τῇ αὐτῇ μεθόδῳ τοῦ ὕμνῳ, ἧ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ὀλυμπίων· καὶ ἐνταῦθα ὀλίγιστα εἶπε περὶ τῶν ἰδίων ἀρετῶν τοῦ ἥρωος καὶ τῆς πατρίδος, ὀλίγιστα καὶ ἐκεῖ περὶ τοῦ Θήρωνος· ἐνταῦθά τε ἐπλήρωσε τὴν φῶδῃ τῆς περὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων διηγήσεως, καὶ ἐκεῖ τὸ αὐτὸ ἐποίησεν. — συνεφαπτόμενος σπουδᾷ] ἴσον· ἐφαπτόμενος σπουδῆ σὺν Μούσαις· τὸ δὲ ἐφαπτόμενος σπουδῆ, ἴσον σπουδᾶζον· διότι ἐσπούδαζε, πῶς γὰρ πληρώσῃ τὸ χρέος μετὰ τόκου· τὸ δὲ σὺν Μούσαις ἴσον σὺν τῇ βοήθειᾳ τῶν Μουσῶν· διότι ἐν τῇ προουμίῳ (στ. 5. καὶ ἑξῆς) ἐπεκαλέσατο τὴν βοήθειαν τῶν Μουσῶν, ἣν καὶ ἔλαβεν. Ἡ παράληψις τοῦ Μούσαις ἢ Πιερίσιν ἐκ τῆς ἡγουμένης προτάσεως οὐ δύσκολός ἐστιν. — ἔθνος ἀμφέπεσον] «περιπτυσάμεν τὸ ἔθνος, ἦτοι ὕμνησα». — μέλιτι δ' . . . αἴνησα] «ἦνησα τὸν παῖδα Ἀρχεστράτου καταβρέχων τῷ μέλιτι τοῦ ὕμνου τῆς νίκης τὰς πράξεις τῆς πόλεως». Ὁ ὕμνος παραβάλλεται πρὸς μέλι· αἱ δὲ πράξεις πρὸς πέμματα, ἃ μέλιτι καταβρέχονται, περιχέονται. Ὅρα περὶ τῆς παραβολῆς ταύτης Σημ. εἰς Ἰσθμ. Ε΄. 67-69. — πόλιν] τὰς πράξεις τῆς πόλεως. Ἡ διόρθωσις μέλιτι εὐάνορα . . . ἐρατὸν δ' Ἀρχεστράτου οὐ μόνον περιττὴ ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὕψος τῆς ἐννοίας τάπεινοί. — τὸν εἶδον] Φανερόν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἦν παρὼν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅτε ὁ Ἀγησίδαμος ἐνίκησεν.

Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέα τε καλὸν
 ὦρα τε κεκραμένον, ἃ ποτ' ἀν-
 αιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄ-
 λαλχε σὺν Κυπρογενεῖ.

125

— Στ. 122. κείνον κατὰ χρόνον] συνάπτουσι τῷ
 κεκραμένον.

— Στ. 123. κ. ἐξῆς· ἃ ποτε . . . Κυπρογενεῖ]
 «ἡ ὠραιότης, ἣτοι ἡ ἀκμή τῆς ἡλικίας καὶ τὸ κάλλος
 βοηθούμενα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐποίησαν αὐτὸν ἀναρπα-
 σθῆναι εἰς Δία καὶ γενέσθαι ἀθάνατον». — Κυπρογενεῖ]
 τὴν δ' Ἀφροδίτην . . . Κικλήσκουσι θεοί
 τε καὶ ἀνέρες, οὐνεκ' ἐν ἀφρῶ θρέφθη . . .
 Κυπρογενέα δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ
 ἐνὶ Κύπρῳ (Ἡσίοδ. Θεογ. 195. κ. ἐξῆς).

στ. 123. κεκραμένον ἢ συλλαβὴ κρᾶ ἐστὶ μακρά.

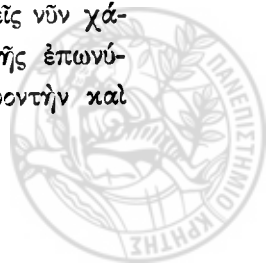

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἀνάγνωτε, παρακαλῶ, ἐν τίνι μέρει τῆς ἐμῆς φρενός ἐστι γεγραμμένος ὁ Ὀλυμπιονίκης παῖς τοῦ Ἀρχεστράτου· διότι ἔχω λησμονήσῃ, ὅτι ὀφείλω αὐτῷ γλυκὺ μέλος. Ἄλλ', ὦ Μοῦσαι, καὶ σὺ, Ἀλήθεια θυγάτηρ τοῦ Διὸς, κωλύετε δικαίως τὴν διὰ φευδῶν λόγων μομφήν, τὴν βλάπτουσαν τοὺς ξένους· διότι πολὺς χρόνος παρελθὼν ἀπὸ τῆς ὑποσχέσεως κατήσχυε τὸ ἐμὸν μέγα χρέος. Ὅμως ὁ τόκος ἱκανός ἐστι νὰ διαλύσῃ τὴν ἐπιμομφήν τῶν φθονούντων ἀνθρώπων. (Γίνεται μουσόληπτος) Νῦν ἐστι δυνατόν τὸ κῦμα τῶν ἐμῶν λόγων νὰ κατακλύσῃ τοὺς σεσωρευμένους χάλικας τῆς διαβολῆς· νῦν ἐστι δυνατόν νὰ πληρώσωμεν τῆ τε πόλει τῶν Λοκρῶν καὶ τῷ Ἀγησιδάμῳ τὴν ὑπόσχεσιν· διότι ἡ Δικαιοσύνη διοικεῖ τὴν πόλιν τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν τὴν τε Καλλιόπην καὶ τὸν χάλκεον Ἄρη λατρεύουσιν οὗτοι. Ἡ δὲ μάχη τοῦ Κύκνου ἔτρεφεν εἰς φυγὴν καὶ τὸν ἀλκιμώτατον Ἡρακλέα. Ἀγησιδάμος δὲ, εἰ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπιάδι πύκτης, τῷ Ἴλω ἄς ἔχη χάριν, ὡς ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ· τὸν δὲ ἐκ φύσεως ἀνδρεῖον παροτρύνας ἀνὴρ σὺν βοηθείᾳ θεοῦ δύναται νὰ παρορμήσῃ εἰς κατόρθωσιν πελωρίου ἔργου ἀκίνδυνον δὲ νίκην, πάντων τῶν ἄλλων ἔργων λαμπρότερον

φωτίζουσαν τὸν βίον ὀλίγοι τινὲς ἔλαβον. Τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑφ' Ἡρακλέους θεσπισθὲν ἐκ τοῦ Διὸς δίκαιον παροτρύνει νὰ ἄσω ἀγῶνα ἐξαιρετον, ὃν Ἡρακλῆς παρὰ τῷ ἀρχαίῳ μνήματι τοῦ Πέλοπος ἔκτισεν, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τοὺς ἐξόχους υἱοὺς τοῦ Ποσειδῶνος Κτέατον καὶ Εὐρυτον, ἵνα ἐκὼν παρ' ἄκοντος τοῦ Αὐγεία εἰσπράξῃ τὸν μέγαν ἐπὶ ὑψηρεσία μισθόν· διότι ἐνεδρεύσας ὑπὸ τὰς Κλεωνὰς ἐν συνδένδροις τόποις ἐδάμασεν ἐκείνους ἐν λόχῳ καὶ Ἡρακλῆς· διότι πρότερόν ποτε καὶ οἱ ἀλαζβόνες Μολίωνες διέφθειραν τὸν Τιρύνθιον στρατὸν αὐτοῦ ἐστρατοπεδευμένον ἐν τοῖς στενοῖς τῆς Ἥλιδος. Ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς ξένους ἀπατῶν βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν οὐ πολλῷ ὕστερον εἶδε τὴν πολυθρέμμονα πατρίδα, τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, καιομένη καὶ κατασκαπτομένη νὰ πέσῃ εἰς βαθὺν ὀχετὸν βλάβης· διότι φορτωθεῖς τις ἔχθραν πρὸς κρείττονας νὰ ἀποθέσῃ αὐτὴν ἀδύνατόν ἐστιν. Καὶ ἐκεῖνος ἔτι μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐξ ἀβουλίας ἐλθὼν εἰς μάχην οὐκ ἐξέφυγε τὸν κακὸν θάνατον· ὁ δὲ ἄλκιμος υἱὸς τοῦ Διὸς συναγαγὼν τὸν τε στρατὸν ὅλον καὶ τὴν λείαν πᾶσαν ἐν Πίσῃ κατεμέτρησε καὶ ἔκτισε μέγιστον τέμενος τῷ μεγίστῳ αὐτοῦ πατρί· περιφράξας, δὲ τοῦτο μὲν Ἄλτιν κληθεῖσαν προσδιώρισεν εἰς ἱερὰς τελετὰς, τὸ δὲ κύκλῳ πεδίον κατέστησεν ἐνδιαίτημα πρὸς εὐωχίαν· ἐτίμησε δὲ τὸν Ἀλφειδὸν ἐν τοῖς δώδεκα ἄναξι θεοῖς, καὶ τὸν λόφον ἀφιερῶσας τῷ Κρόνῳ Κρόνιον ἐκάλεσεν· διότι πρότερον ἢ χώρα αὕτη τοῦ Οἰνομάου ἄσημος καὶ

ἔρημος οἰκοδομῶν ἐβρέχετο ὑπὸ πολλῆς χιόνος. Ἐν δὲ ταύτῃ τῇ πρωτογόνῳ τελετῇ αἱ μὲν Μοῖραι καὶ ὁ Χρόνος, ὁ μόνος ἀσφαλῶς ἐξελέγχων τὴν ἀλήθειαν, παραστάντες, αἱ μὲν παρέσχον εὐμοιρίαν, ὁ δὲ διαιώνισιν οὗτος δὲ προχωρῶν ἐδήλωσε, ποῦ διαμοιράσας τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου ἐθυσίασε τὰς ἀπαρχὰς, καὶ πῶς ἄρα ἐν τῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι καὶ ταῖς πρώταις νικηφορίαις συνέστησε τὴν πενταετηρικὴν ἐορτήν. Τίς λοιπὸν τὸ πρῶτον χερσὶ καὶ ποσὶ καὶ ἄρμασιν ἔλαχε στέφανον, τὸ ἐκ τοῦ ἀγῶνος καύχημα ἔνδοξον μὲν νομίσας, ἔργῳ δὲ λαβῶν αὐτὸ ἐκ τῆς νίκης; Στάδιον μὲν εὐθὺ ἐνίκησε ποσὶ τρέχων ὁ παῖς τοῦ Λικυμνίου Οἰωνός· ἦλθε δὲ ἐκ Μιδέας ἄγων στρατόν· ὁ δὲ διὰ τῆς ἐν πάλλῃ νίκης κυδαίνων τὴν Τεγέαν Ἐχνημος ἦν· Δόρυκλος δὲ πυγμῇ ἐνίκησε Τίρυνθα οἰκῶν πόλιν· ἐν ἄρματι δὲ τεθρίππῳ ἠρίστευσεν ὁ ἀπὸ Μαντινείας Σῆμος τὸ σῆμα καὶ ὁμοίωμα τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ ἀκοντίῳ Φράστῳρ ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ· μακρὰν δὲ ἔβριψεν ὑπὲρ πάντας πέτρον, κυκλώσας περὶ αὐτὸν τὴν χεῖρα Ἐνικεύς, καὶ τῇ συμμαχίᾳ διήγειρε μεγάλας εὐφημίας· τὴν δὲ ἐσπέραν ἐνέφλεξε τὸ ἔρατόν φῶς εὐώπιδος σελήνης· ἦδετο δὲ ὑπὸ τῆς συμμαχίας ἐν τερπναῖς εὐωχίαις κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἐγκωμιάζειν τοὺς νικητὰς ὁ Ζεὺς καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ τεμένει αὐτοῦ θεοί. Ἐκείνους λοιπὸν τοὺς πρώτους θεσμοὺς ἀκολουθοῦντες καὶ ἡμεῖς νῦν χάριν τῆς ἀγερώχου Ὀλυμπιακῆς νίκης τῆς ἐπωνύμου τοῦ Ἀγησιδάμου κελαδοῦμεν τὴν βροντὴν καὶ

τὸ πύρινον ἐκ τῆς παλάμης τοῦ ἐριγδοῦπου Διὸς βέλος, τὸν καίοντα κεραυνὸν, τὸν ἐπαρκοῦντα πάσῃ τῇ θυνάμει αὐτοῦ ἄδονται δὲ σὺν αὐλοῖς μέλι, ἃ μετὰ χρόνον μὲν πολὺν παρὰ τῇ εὐκλειῇ Δίφῃ ἐφάνησαν ἀλλ' ἐφάνησαν οὕτως, ὡς φαίνεται παῖς ποθεινὸς ἐκ νομίμου συζύγου πατρὶ ἤδη προκεχωρηκότι τὴν ἡλικίαν, λίαν δὲ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θερμαίνει τῇ ἀγάπῃ· ἐπειδὴ ὡσπερ τῷ πλουτοῦντι ὁ πλοῦτος, ὃν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κεκτημένου μέλλει νὰ κληρονομήσῃ δεσπότης υἰοθετημένος ἀλλότριος τοῦ γένους, συγερῶτατός ἐστι· οὕτω καὶ ὁ καλὰ ἐργασάμενος ἀνὴρ, Ἄγησίδαμε, ἐὰν ἔλθῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἄδου ἄνευ ᾠδῆς, μάτην πονήσας ἐν τῷ βίῳ, βραχὺ τερπνὸν παρέσχε τῷ μόχθῳ. Σοὶ δ' ὅμως καὶ ἠδύφωνος λύρα καὶ γλυκὺς αὐλὸς ἐνστάζει εὐφροσύνην· αἱ δὲ Πιερίδες κόραι τοῦ Διὸς εὐρὺ παρέχουσι κλέος. Ἐγὼ δὲ μετὰ ζήλου σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν Πιερίδων περιεπτυξάμην τὸ ἔνδοξον ἔθνος τῶν Δοκρῶν τὸν δὲ ἀξιέραστον Ἀρχεστράτου παῖδα ἤγησα καταβρέχων τὴν πόλιν αὐτοῦ μέλιτι ὕμνων ὃν εἶδον κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον νικῶντα παρὰ τὸν Ὀλύμπιον βωμὸν ἀλακῆ χειρὸς καλὸν τε τὴν μορφὴν καὶ ἔχοντα ἐκείνην τὴν ἡλικίαν, ἢ ποτε σὺν τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀφροδίτης ἀπήλλαξε τὸν Γανυμήδη τοῦ ἀναιδοῦς θανάτου.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

ΕΙΔΟΣ ΙΒ΄.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΗΜΕΡΑΙΩ:

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩ:

—*—

Μέτρα κατά τοὺς Π. Σ. τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπιπέδου τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος συνίσταται ἐκ κῶλων ἑννέα.

- Κῶλον 1. — — — | — — — | — — — Προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικόν· ἡ πρώτη συζυγία ἀντι Ἰωνικῆς ἢ παίωνος ἐτέθη ἐπίτριτος δευτέρος, ὅπερ ἀσύνηθες· ἡ τρίτη συζυγία Ἰωνικῆ ἀπ' ἐλάσσονος καταληκτικῆ.
- ” 2. — — — | — — — Δίμετρον ἐπιχοριαμβικὸν ἀκατάληκτον.
- ” 3. — — — | — — — Προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
- ” 4. — — — | — — — Ἀρχιλόγειον.
- ” 5. — — — | — — — Στησιχόρειον κατὰ τὸ ἔθος τοῦ Πινδάρου, καθ' ὃ ἡ τελευταία συζυγία χοριαμβικῆ.
- ” 6. — — — | — — — Προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὡς τὸ πρῶτον, ὅπερ ὅμως ἐστὶ καταληκτικόν.
- ” 7. — — — | — — — Ληκόθειον.
- ” 8. — — — | — — — Προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον.
- ” 9. — — — | — — — Ληκόθειον.

Περὶ τῆς ἐπιφθοῦ

Ἐκάστη ἐπιφθὸς ἐκ κώλων δέκα.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ἐγκωμιολογικόν.
- " 2. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Δάκτυλικόν τρίμετρον ἀκατάληκτον.
- " 3. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ληκόντιον.
- " 4. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ἀναπαιστικόν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.
- " 5. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Προσοδικόν διμέτρον ὑπερκατάληκτον.
- " 6. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Τροχαϊκόν διμέτρον ἀκατάληκτον.
- " 7. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Προσοδικόν τρίμετρον καταληκτικόν τῆς πρώτης συζυγίας τροχαικῆς ἀντὶ Ἴωνικοῦ, τῆς τρίτης Ἴωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος.
- " 8. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Στησιχόρειον κατὰ Πένδαρον.
- " 9. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Στησιχόρειον καθαρόν.
- " 10. $\dot{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Τροχαϊκόν διμέτρον ἀκατάληκτον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Ὡ Τύχη ἀγαθὴ, σῶζε ἐν εἰρήνῃ τὴν Τιμέραν καὶ κράτυνε αὐτήν. Σοῦ δέομαι διότι διὰ σοῦ πάντα τὰ ἀγαθὰ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, οἱ ἐν ταῖς αὐτῶν πράξεσιν οὐδὲν ἄλλο ἄνευ σοῦ, ἢ ματαλαῖς ἐλπίσι βόσκονται διότι οὐδὲν τῶν μελλόντων γινώσκουσιν. Σὺ τοὺς εἰς ἀνιαρὰ δεινὰ ἐμπεσόντας καὶ σωτηρίαν μὴ ἐλπίζοντας σῶζεις. Σὺ καὶ τὸν Ἐργοτέλη φιλοῦσα φυγάδα ποιήσασα ἐκ τῆς Κνωσοῦ τῆς πατρίδος, ὅπου εἰ ἔμενε τὰς ἐμφύτους αὐτῷ ἀρετὰς εἰς ἐμφυλλοὺς στάσεις ἐμελλεν ἀκλεῶς νὰ καταναλώσῃ, ἤγαγες εἰς Τιμέραν, ὅπου καὶ αὐτὸς ἐδοξάσθη καὶ τὴν πόλιν ἐμεγάλυνε στεφανωσάμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Πυθοῖ καὶ Ἴσθμοι.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

«Ἐργοτέλης Κρής ὢν τὸ γένος τῆς πόλεως αὐτοῦ στασιαζομένης φογὰς εἰς Ἱμέραν πόλιν Σικελίας ἀπῆλθεν ὅπου κατέλαβε τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα στασιαζόμενα πρὸς Γέλωνος καὶ Ἰέρωνος· ἐπιπεπαυμένων δὲ τούτων τῆς μάχης καὶ εἰρήνης γενομένης, ἀπελθὼν οὗτος εἰς Ὀλυμπίαν δόλιχον δρόμον νικᾷ κατὰ τὴν ἐβδομηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα· ἔστι δὲ δόλιχος εἶδος δρόμου· ἔπειτα νικᾷ καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια· ἦν δὲ ὁ Ἐργοτέλης, υἱὸς Φιλάνορος καὶ ἐπολιτογραφῆθη ἐν Ἱμέρα». Π. Σ. Κατὰ τοὺς Π. Σ. ἦλθεν ὁ Ἐργοτέλης οὗτος εἰς Σικελίαν, ὅτε ἔβασίλευε τῶν Συρακουσῶν ὁ Γέλων· ἐν τῷ χρόνῳ, φαίνεται, ἐκινδύνευσεν ὁ Γέλων καὶ ἡ Σικελία ὑπὸ Καρχηδονίων. Λέγων δὲ ὁ Π. Σ. «τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα στασιαζόμενα πρὸς Γέλωνος καὶ Ἰέρωνος» ἐννοεῖ τοὺς πολέμους τοῦ Γέλωνος πρὸς Καρχηδόνους καὶ πάλιν τοῦ Ἰέρωνος πρὸς Θήρωνα (ὄρα Σημ. εἰς Ὀλ. Β'. 29-33). Πausanias δὲ λέγει περὶ αὐτοῦ «Ἐργοτέλης δὲ ὁ Φιλάνορος δολιχοῦ δύο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τοσαύτας δὲ ἄλλας Πυθοὶ καὶ ἐν Ἴσθμῳ τε καὶ Νεμείῳ ἀνηρημένος, οὐχ Ἱμεραῖος εἶναι τὸ ἐξ ἀρχῆς, καθάπερ γε τὸ ἐπίγραμμα τῷ ἐπ' αὐτῷ φησι, Κρής δὲ εἶναι λέγεται Κνωσσιος· ἐκπεσὼν δὲ ὑπὸ στασιωτῶν Κνωστοῦ καὶ εἰς Ἱμέραν ἀφικόμενος πολιτείας τετύχηκεν· ὧ καὶ πολλὰ εὗρετο ἄλλα εἰς τιμὴν· ἔμελλεν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς Ἱμεραῖος ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀναγορευθῆσεσθαι». ΣΤ'. 4. 7. Ἐκ δὲ τῆς μαρτυρίας τοῦ Πausanias, ὅτι ἐκτὸς τῆς πολιτογραφῆσεως καὶ ἄλλας τιμὰς ἔλαβε παρὰ τῶν Ἱμεραίων, συμπεραίνεται, ὅτι καὶ ἐν τῷ πρὸς Καρχηδονίου Γέλων-

νος πολέμου καὶ ἐν ταῖς Θήρωνος πρὸς Ἴερωνα ταρ-
χαῖς ὁ Ἐργοτέλης ὑπηρέτησε τῇ νέᾳ αὐτοῦ πατρίδι πο-
λιτικῇ τε καὶ στρατιωτικῇ συνέσει, δι' ὃ εὔρετο τὰς τιμὰς.

Ἡ ἰδὴ αὕτη ἐστὶν εὐχαρίστησις τῇ ἀγαθῇ Τύχῃ,
ἣ ἠδύοκῃσε νὰ φυγαδευθῇ μὲν ὁ Ἐργοτέλης ἐκ τῆς
ἑαυτοῦ πατρίδος Κνωσοῦ, ὅπου εἰ ἄμενον, ἐμελλε νὰ
καταναλώσῃ ἄγνωστος καὶ ἄσημος τὰς ἑαυτοῦ ἀρετὰς εἰς
τὰς ἐμφυλίους ταραχάς· νὰ ἐλευθερωθῇ δὲ ἡ νέᾳ πατρίς
τῶν κινδύνων, οἱ ἐπεκρεμάσθησαν αὐτῇ ἐκ τε τοῦ Καρχη-
δονικοῦ πολέμου καὶ πάλιν ὕστερον ἐκ τῶν στάσεων Θή-
ρωνος πρὸς Ἴερωνα, οὗτος δὲ λαβὼν οὕτω καιρὸν νὰ
ἀγωνισθῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ στεφανωθῇ. Ὅθεν ἐστὶ πρόσ-
διωρισμένη εἰς κῶμον γενησόμενον ἐν τῷ ναφί τῆς ἀγα-
θῆς Τύχης, ὅπου ὁ Ἐργοτέλης θὰ ἀφιερῶσῃ τὸν Ὀλυμ-
πικὸν στέφανον.

Σ. α. Κ. θ'.

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, καὶ Ζηγὸς Ἐλευθερίου,
Ἰμέραν εὐρυσθενέ' ἀμ-
φιπόλει Σώτειρα Τύχα.

Τιν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
Νῆες, ἐν χέρσῳ τε λαίψηροὶ πόλεμοι, 5
Κάγοραὶ βουλαφόροι· αἱ γε μὲν ἀνδρῶν
Πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω

— Στ. 1-3. Λίσσομαι . . . Τύχα] «ὦ Τύχη ἢ σώσασα τὴν Ἰμέραν, κόρη τοῦ ἐφόρου τῆς ἐλευθερίας Διὸς, δέομαί σου, περίεπε τὴν Ἰμέραν καὶ κράτυνε αὐτήν». — Ζηγὸς Ἐλευθερίου] Καλεῖ Ἐλευθέριον τὸν Δία· διότι ἐπιμελούμενος τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἰμέρας ἔπεμψεν ἐν τοῖς κινδύνοις τὴν ἀγαθὴν Τύχην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα νὰ σώσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ αὐτὴν τοῦ κινδύνου τῆς δουλείας. — εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει] «ἀμφιπόλει ποιῶν αὐτὴν εὐρυσθενῆ». — καὶ Σώτειρα Τύχα] Ὅμηρος (Ἔρα. Πausan. Δ'. 30, 3) καὶ Ἡσίοδος (Θεογ. 360) καλοῦσι τὴν Τύχην, κόρην Ωκεανοῦ. Ταύτης τῆς Τύχης ἦτοι τῆς Ὠκεανίδος ὑπῆρχε ναὸς καὶ ἄγαλμα ἐν Φαραῖς τῆς Μεσσηνίας (Pausan. αὐτόθ. 2). Ἄλλ' ἔστι καὶ ἑτέρα Τύχη ἐπικαλουμένη ἀγαθῇ, ἧς βωμὸς ἔστιν ἐν Ὀλυμπίᾳ (Pausan. Ε'. 15,

στ. 1-2. Ἰμέρα εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει ἐν τοῖς χειρογράφοις καὶ παλαιαῖς ἐκδόσεσι κεῖται Ἰμέρα ἢ Ἰμέρ' εὐρυσθενέος. Ἡ δὲ γραφή, ἣν παρεδεξάμεθα ἔστι διόρθωσις ἐκ τῶν Π. Σ.

στ. 7. τὰ δ' ἐκ διορθώσεως ἄνευ λόγου· καὶ μάλιστα κακῶς γενομένης.

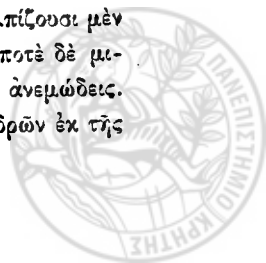
4). καὶ ἐν τῷ μαντείῳ τοῦ Τροφωνίου ἐστὶν αἴκημα ἱερὸν Τύχης ἀγαθῆς (Αὐτ. Θ. 39, 4). Αὕτη λοιπὸν ἡ ἀγαθὴ Τύχη καλεῖται ἐνταῦθα παῖς τοῦ Διός· ἀντὶ ὅμως ἀγαθῆς καλεῖ αὐτὴν Σώτειραν· διότι ἔσωσε τὴν Ἥμεραν. Ἴσως καὶ αὐτοὶ οἱ Ἥμεραῖοι τὴν ἐν τῇ πόλει αὐτῶν βεβαίως ἰδρυμένην ἀγαθὴν Τύχην ἐκάλουν διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν Σώτειραν.

— Στ. 4. Τὴν γὰρ . . . κυβερνῶνται] «διότι ὑπὸ σοῦ κυβερνῶνται, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αἱ νῆες ἐν τῇ ναυμαχίᾳ· ἦτοι ἐκ σοῦ, τῆς ἀγαθῆς Τύχης γίνονται αἱ κατὰ θάλασσαν νίκαι». Τὸ δὲ τὴν Δωρικ. ἀντὶ σοί. Ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐν χέρσφ . . . πόλεμοι ἀναπληρωτέα ἢ βραχυλογία οὕτω πως «τὴν ἐν πόντῳ κατὰ τὰς ναυμαχίας κυβερνῶνται».

— Στ. 6. κάγοραὶ βουλαφόροι] «τὰ βουλευτήρια καὶ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ λαοῦ κυβερνῶνται ὑπ' ἐκείνων τῶν ῥητόρων, οἳ ἕνεκα τῶν ὠφελίμων συμβουλῶν ἀγαπῶνται ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Τύχη ἀποτελεῖ τὰς συμβουλὰς ταύτας τῶν ῥητόρων ὠφελίμους, ἢ εὖνοια ἄρα τοῦ λαοῦ παρὰ τῆς Τύχης γίνεται· ἄρα ἡ θεὰ Τύχη κυβερνᾷ τὰς ἐκκλησίας».

— Στ. 6-9. αἱ γε μὲν ἀνδρῶν . . . ἐλπίδες] «διότι τῶν ἀνδρῶν αἱ κυβερνήσεις οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ ἐλπίδες, δι' ὧν κατορθοῦσιν ἐν τῷ ἁέρι πολλὰ ὅτε μὲν ὑψηλὰ ὅτε δὲ ταπεινὰ, ἔργφ δὲ μὴ ἀληθῆ». Βούλεται λοιπὸν νὰ εἴπῃ, ὅτι πάντα τὰ ἀγαθὰ διὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ προνοίας τῆς ἀγαθῆς Τύχης γίνονται καὶ οὗ διὰ τῆς τῶν ἀνθρώπων. Ὅθεν ἀντὶ τοῦ νὰ εἴπῃ, τί ποιοῦσιν αἱ τῶν ἀνδρῶν κυβερνήσεις ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῆς ἀγαθῆς Τύχης, λέγει, τί ποιοῦσιν αἱ ἐκ τῆς κυβερνήσεως ἐλπίδες αὐτῶν· ἦτοι κυβερνῶντες οἱ ἄνδρες ἐλπίζουν μὲν ἐκ τῆς αὐτῶν κυβερνήσεως ποτὲ μὲν μεγάλα, ποτὲ δὲ μικρά, αἱ ἐλπίδες ὅμως αὐτῶν εἰσι μάταιαι καὶ ἀνεμῶδεις.

— αἱ γε μὲν ἀνδρῶν ἐλπίδες] «διότι αἱ τῶν ἀνδρῶν ἐκ τῆς

Ψευδῆ μεταμώνια τέμνοισαι,
κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

Ἄ. ἀ. Κ. θ'.

Σύμβολον δ' οὐ πώ τις ἐπιχθονίων 10

Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσομένης εὖρεν θεόθεν·

Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.

Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,

Ἐμπαλιν μὲν τερψίος· οἱ δ', ἀνιαραῖς 15

Ἀντικύρσαντες ζάλαις,

Ἐσλὸν βαθὺ πῆματος ἐν μικρῷ
πεδάμειψαν χρόνῳ.

Ἐ. ἀ. Κ. ι.

Ἰδὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν,

αὐτῶν κυβερνήσεως ἐλπίδες»· τὴ γὰρ ἐστὶν ἴσον τῷ γάρ. Ἡ σύνταξις «αἶ γε ἐλπίδες ἀνδρῶν πολλὰ μὲν ψευδῆ ἄνω τὰ δ' αὐτὰ κάτω τέμνοισαι μεταμώνια κυλίνδονται». — πόλλ' . . . τέμνοισαι] «πολλοὺς μὲν ὑψηλά, πολλοὺς δὲ πάλιν ταπεινὰ ψευδεῖς τοῦ ἀέρος καρποὺς θερίζουσαι». τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ὁ παρ' ἡμῖν κοινὸς λαὸς ἐκφράζει «εἰς τὸν ἀέρα κτίζει σπῆτια καὶ παλάτια». — πολλὰ ψευδῆ μεταμώνια] «πολλοὺς ψευδεῖς καρποὺς οὐχὶ ἀρούρης, ἀλλὰ μεταμωνίους, ἑναερίους, τοῦ ἀνέμου». — κυλίνδονται] «ἐν τῷ ἀέρι» καὶ οὐχὶ «ἐν θαλάσσῃ» ὡς τινες ἐκ τοῦ ἀνωτέρω «ἐν πόντῳ θοαὶ νῆες» ἀναπληροῦσιν ἀμελοῦντες τοῦ πλησιεστάτου «μεταμώνια». — τέμνοισαι] «τέμνουσαι (οὐχὶ θάλασσαν ἀλλὰ) καρποὺς, θερίζουσαι» ὡς καὶ ὁ ἡμέτερος Δούκας.

στ. 8. ψ ε ὀ δ η ἑτέρα γραφή.

στ. 9. τ ᾰ μ ν ο ι σ α ι ἐν πλείστοις χειρογράφοις.

— Στ. 10-12. Σύμβολον . . . θεόθεν] «Οὐδαίς δὲ τῶν ἀνθρώπων περὶ πράξεων μελλουσῶν ἔσσεσθαι, περὶ τῶν ἐλπιζομένων πράξεων εὔρε παρὰ θεῶν τεκμήριον ἢ σημεῖον δυνάμενον πιστώσασθαι, ὅτι πάντως κατὰ τὸν δεῶρισμαμένως τὸν τρόπον ἐκβήσονται». Π. Σ.

— Στ. 13. τῶν δὲ] «τῶν γάρ». — τετύφλωνται φραδαί] «ἀπροούρατοί εἰσιν αἱ γνώσεις καὶ ἀφανεῖς αἱ ἀποβάσεις». Π. Σ.

— Στ. 14-18. πολλά δ' . . . χρόνῳ] «οἱ μὲν γὰρ τὰ ἐναντία, ἢ ὡς προσεδόκησαν καὶ μετεῖχον τέρψεως, εὔραντο, οἱ δὲ χαλεπαῖς καὶ δειναῖς πραγμάτων ζάλαις περιτυχόντες μέγιστον ἀγαθὸν αἰφνιδίως ἀντηλλάξαντο τοῦ προσδοκωμένου κακοῦ. Τοῦτο δὲ ἀναφέρει πρὸς τὸν Ἑργοτέλη· ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς προσδοκήσας ἐκ τοῦ κατὰ Κρήτην πολέμου τῆς φυγῆς ἀδέξια τὰ μέλλοντα, δι' εὐτυχίαν πολλὴν ὕστερον δόξαν ἐκτήσατο καὶ μέγιστον ἀγαθὸν ἔσχε τὰς ἐν τοῖς ἀγῶσι νίκας». Π. Σ.
— ἔμπαλιν τέρψιος] «ἐναντίον τῆς παρούσης αὐτοῖς τέρψεως. — ἐσλὸν πεδάμειψαν πῆματος] «μετήμειψαν καὶ μετήλλαξαν ἀγαθὸν ἀντὶ τοῦ δεινοῦ, ὃ ἔπασχον περιτυχόντες ἀνιαιαῖς ζάλαις». — πεδήμειψαν] ἐκ τοῦ πεδᾶ (Αἰολ. ἀντὶ τοῦ μετὰ) καὶ ἤμειψαν.

— Στ. 19. μέχρι τέλους] Ὅ, τι ἐν τοῖς ἡγουμένοις ἀξιωματικῶς εἶρηκεν, ἐνταῦθα ἐφαρμόζει τῷ Ἑργοτέλει· «Καὶ σὺ, Ἑργότελες, περιέτυχες ζάλαις ἀνιαιαῖς περιπλακεῖς ἐμφυλίους μάχαις καὶ φυγῶν τὴν πατρίδα Κνωσσὸν ἀλλὰ ἐλθὼν εἰς Ἰμέραν, παρ' ἐλπίδα μέγιστα εὔρες ἀγαθὰ». — καὶ τεά κεν . . . ποδῶν] Ἡ σύνταξις «καὶ τεά κεν ποδῶν τιμὰ ἀκλεῖς παρὰ συγγόνῳ ἐστὶα κατεφυλλορόησεν, ἄτ' ἀλέκτωρ ἐνδομάχας». — ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ]. Παραβάλλει τοὺς καταναλίσκοντας τὰς ἑαυτῶν ἀρετὰς ἐν ἐμφυλίους πολέμοις πρὸς ἀλέκτορα ἐπιδεικνύοντα τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν πρὸς τοὺς τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἄλλους ἀλέκτορας. — τεά κεν τιμὰ ποδῶν κατε-

Ἐνδομάχας αὐτὸν ἀλέκτωρ, 20
 Συγγόνῳ παρ' ἐστία
 Ἀκλεῆς τιμὰ καταφυλλορόησε ποδῶν.
 Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα
 Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
 Νῶν δ' Ὀλυμπία στεφανωσάμενος. 25
 Καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἴσθμοί τ', Ἐργότελες.
 Θερμὰ Νομφῶν λουτρὰ βαστάξεις, ὁμιλέ-
 ων παρ' οἰκειαῖς ἀρούραις.

φυλλορόησεν] ἄνευ ποιητικῆς ἐκφράσεως τοῦτο θέλει νὰ εἴπῃ «σὺ, ἤθελες καταναλώσῃ ἀκλεῶς τὰς τῶν ποδῶν ἀρετὰς καὶ τὰς ἄλλας τὰς πολεμικὰς ἐν ταῖς ἐμφυλίαις μάχαις, ὡσπερ ἐνδομάχας ἀλέκτωρ. Καὶ Αἰσχύλος (Εὐ-μεν. 846) παραβάλλει τὰς ἐμφυλίους μάχας πρὸς τὰς τῶν ἐνοικίων ἀλεκτόρων. — τὰ τιμὴ ποδῶν] συνεκδοχικῶς ἀντὶ «αἱ ἐκ φύσεως πολεμικαὶ σου ἀρεταί» διότι, ὡς συμπεραίνεται ἐκ τοῦ Πανσανία καὶ τῶν μαρτυριῶν τῶν Π. Σ. ἐδοξάσθη καὶ ἐν τοῖς πρὸς Καρχηδονίους πολέμοις καὶ ταῖς ταραχαῖς Θήρωνος πρὸς Ἰέρωνα. Καλεῖ δὲ τὰς ἐμφύτους πολεμικὰς ἀρετὰς τοῦ Ἐργοτέλους τιμὴν ποδῶν, διότι ἢ ἐν Ὀλυμπία νίκη, εἰς ἣν ὁ ὕμνος ἐποιήθη, ἀρετὴ ποδῶν ἐγένετο. — συγγόνῳ παρ' ἐστία] «ἐν τῇ συγγενικῇ, τῇ ἀπὸ προγόνων». Π. Σ.

— Στ. 25-26. Νῶν δ' ἐν Ὀλυμπία . . . Ἐργό-τελες] Ὁ Πανσανίας λέγει, ὅτι ὁ Ἐργοτέλης δύο νίκας ἔσχεν ἐν Ὀλυμπία καὶ ἑτέρας δύο Πυθοὶ καὶ μίαν ἐν Ἴσθμῳ καὶ μίαν Νευαίων. Ἡ δευτέρα λοιπὸν ἐν Ὀλυμπία νίκη καὶ ἐκείνη τῶν Νευαίων ἐγένοντο ὕστερον ταύτης, ἦν ἐνταῦθα ὕμνεῖ ὁ ποιητής.

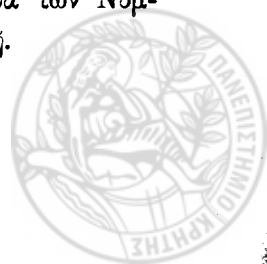
— Στ. 27-28] «τὰ θερμὰ λουτρὰ τῶν Νομφῶν

τὰ ἐν τῇ Ἰμέρᾳ τῇ πόλει βαστάξεις, ἕγγουν ὑψοῖς, μεγαλύνεις, ὁμιλῶν, τοῦτ' ἔστι οἰκῶν, ἀναστρεφόμενος παρά τῇ Ἰμέρᾳ, ὡσπερ εἰ ἀνεστρέφου παρά τῇ οἰκείᾳ γῆ, τῇ πατρίδι σου Κνωσσῶ». Π. Σ. — λουτρὰ Νυμφῶν] «βούλεται δὲ λέγειν ἀπὸ μέρους αὐτὴν τὴν πόλιν· τόπος γὰρ ἐν αὐτῇ τὰ φυσικὰ θερμὰ λουτρὰ ἔχων. Τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τὰ τῆς Ἰμέρας πόλεως λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι, τινὲς δὲ, ὡς ἐνταῦθα Πένδαρος, τὰς νύμφας, ἵνα Ἡρακλῆς ἀπολούσῃται, ὅτε τὰς Γηρυόνηος βοῦς ἀπελαύνων παρεγένετο». Π. Σ. — παρ' οἰκείαις ἀρούραις] διότι ἐγένετο πολίτης τῆς Ἰμέρας.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὁ παῖ τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς Σώτειρα Τύχη, δέομαί σου, παρέπε και κράτυνε τὴν Ἥμέραν διότι διὰ σοῦ ἐν τε πόνται κυβερνῶνται κατὰ τὴν μάχην αἱ ταχεῖαι νῆες και οἱ ἐν χέρσῳ ὀρητικὸι πόλεμοι και αἱ ἐκκλησίαι και τὰ βουλευτήρια· διότι αἱ μὲν ἐκ τῆς κυβερνήσεως τῶν ἀνδρῶν ἐλπίδες κυλινδοῦνται ἐν τῷ ἀέρι κτίζουσαι ἐν αὐτῷ ψεύδη πολλὰ μὲν ὑψηλὰ, πολλὰ δὲ πάλιν χαμηλά· σημεῖον δὲ περὶ μελλούσης πράξεως πιστὸν οὐδεὶς πω τῶν ἐπιχθονίων εὔρεν ἐκ θεοῦ· διότι αἱ περὶ τῶν μελλόντων σκέψεις εἰσὶ τυφλαί· ἐπειδὴ πολλὰ μὲν συμβαίνουσι παρ' ἐλπίδα τοῖς ἀνθρώποις λυπηρά· ἄλλοι δὲ ἀνιαραῖς ζάλαις περιπεπτωκότες ἀπὸ δεινοῦ κακοῦ ἐν μικρῷ χρόνῳ εἰς μέγιστον ἀγαθὸν μετέπεσον. Γιὰ Φιλάνορος, βεβαίως και σὺ ὡς ἐνδομάχης ἀλέκτωρ ἀκλεῶς ἤθελες καταναλώσῃ ἐν τῇ πατρικῇ ἐστία τὴν σὴν ἀρετὴν τῶν ποδῶν, εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα ἐστέρει σε ἐκ τῆς Κνωσσίας πατρίδος. Νῦν δὲ ἐν Ὀλυμπία στεφανωθείς, Ἐργότελες, και δις Πυθοῖ, ἔτι δὲ και ἐν Ἰσθμῷ τὰ θερμὰ λουτρά τῶν Νυμφῶν κρατύνεις διατρίβων ἐν οἰκείᾳ γῆ.

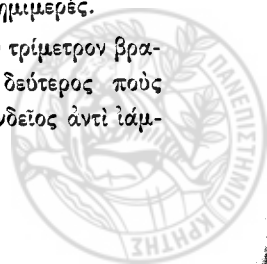

- Κώλον " ὕφ' ἓν, καὶ ἡ ἓν στ. 149. Δὲ ὕφ' ἓν ἀναγνω-
στέαι.
- " 7. — — — — — Δακτυλικὸν πενθήμεμερές.
- " 8. — — — — — Ἐπιχοριαμβικὸν τῆς πρώτης
διποδίας τροχαϊκῆς, τῆς δευτέρας χοριαμβικῆς,
διότι ἡ τελευταία ἐστὶν ἀδιάφορος.
- " 9. — — — — — Προσοδιακὸν δίμετρον.
- " 10. — — — — — Ἴωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον
προηγείται ἢ χοριαμβικῆ συζυγία.
- " 11. — — — — — Ἐπιχοριαμβικὸν ἐξ ἐπιτρι-
του ἢ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ χοριάμβου.

Περὶ τῆς ἐπιφδοῦ.

Ἐκάστη ἐπιφδοῦ ἐκ κώλων ἑνδεκα.

- Κώλον 1. — — — — — Προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατά-
ληκτον.
- " 2. — — — — — Ἐγκωμιολογικόν.
- " 3. — — — — — Τροχαϊκὸν δίμετρον
ὑπερκατάληκτον, τῆς δευτέρας συζυγίας ἐκ δα-
κτύλων.
- " 4. — — — — — Ὅμοιον τῷ ἑνδεκάτῳ τῆς
στροφῆς.
- " 5. — — — — — Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκα-
τάληκτον. Ἐν τῇ πέμπτῃ ἐπιφδοῦ αἱ πρώται
δύο συλλαβαὶ τῆς λέξεως πόλιες ἀναγνωστέαι
ὕφ' ἓν.
- " 6. — — — — — Ληκόθιον.
- " 7. — — — — — Τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατά-
ληκτον.
- " 8. — — — — — Δακτυλικὸν πενθήμεμερές.
- " 9. — — — — — Ἴωνικὸν τρίμετρον βρα-
χυκατάληκτον ἄτακτον· διότι ὁ δεύτερος ποὺς
τῆς δευτέρας συζυγίας ἐστὶν σπονδαῖος ἀντὶ ἰάμ-

Κῶλον „ βου. Ἐν τῇ τετάρτῃ ἐπιφῶν τῆς λέξεως Δι-
σιωπάσομαι ἢ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ συλλαβῇ
ἀναγνωστέα ὑφ' ἐν σιω. Ἐν τῇ πέμπτῃ ἐπιφῶν
ἢ πρώτῃ συλλαβῇ τῆς λέξεως ἀλλὰ ἐκλαμβά-
νεται δι' ἄγνωστον λόγον βραχεῖα.

„ 10. $\dot{\alpha} - \acute{\alpha} - \dot{\iota} - \dot{\alpha} - \dot{\alpha}$ Εὐριπίδειον.

„ 11. $\dot{\alpha} - \acute{\alpha} - \dot{\iota} - \dot{\alpha} - \dot{\alpha} - \dot{\alpha}$ Τροχαϊκὸν δῖμετρον ἀκατά-
ληκτον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

Ἐν τῇ προοίμιῳ (ἀπὸ στ. 1-5) ὑπισχνούμε-
νος, ὅτι θὰ ἐπαινήσῃ τὸν οἶκον τοῦ Ξενοφῶντος ἐμ-
πνέεται ὑπὸ τῶν Μουσῶν τὰς τε ἑκπαλαὶ καὶ τὰς
παρούσας ἀρετὰς τῶν Κορινθίων, ἃς καὶ εὐθὺς
μετὰ τὸ προοίμιον (ἀπὸ στ. 6) ἄρχεται νὰ ὑμνή-
καὶ πρῶτον ὑμνεῖ τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν δικαιο-
σύνην καὶ τὴν εἰρήνην, ἐν αἷς ζῶσι καὶ πολιτεύ-
ονται οἱ Κορίνθιοι· εἶτα τὸν σεβασμὸν τῶν ἀρί-
στων πρὸς τὸ πλῆθος καὶ τοῦ πλῆθους πρὸς τοὺς
ἀρίστους (μέχρι στ. 13). Ἐντεῦθεν (ἀπὸ στ. 14-
16) προλογίζει, ἵνα μεταβῇ εἰς τὸν ἔπαινον τῶν
προγόνων τῶν Κορινθίων. Μεταβαίνων δὲ ἐπαινεῖ
πρῶτον (ἀπὸ στ. 17-21) αὐτοὺς ὡς πολλὰς νίκας
νικήσαντας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν· εἶτα (ἀπὸ στ.
22-30) ὡς ἐφευρετὰς τοῦ διθυράμβου, τοῦ κερα-
μικοῦ τροχοῦ καὶ ὡς μεγάλως ἐπιδόντας εἰς τὴν
κεραμευτικὴν καὶ ἀρχιτεκτονικὴν. Ἐπαινεῖ δὲ (ἀπὸ

στ. 31-33) τούς τε παλαιούς Κορινθίους και τούς παρόντας ως αγαπώντας την Μουσικήν και ως ανδρείους προς τας μάχας. Ἐνταῦθα ἀφιερῶντος τῷ Διὶ τὸν στέφανον Ἐενοφῶντος ἀναγκάζεται ὁ ποιητὴς νὰ διακόψῃ τὴν διήγησιν τῶν ἐπαίνων τῆς πόλεως και νὰ ἀποτείνῃ (ἀπὸ στ. 34-44) πρὸς τὸν Δία εὐχὴν ὑπὲρ τοῦ Ἐενοφῶντος. Ἐντεῦθεν ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν περὶ τῶν ἐπαίνων τῆς πόλεως διήγησιν, ἐξακολουθεῖ (μέχρι στ. 66) ἐπαινῶν τὸν Ἐενοφῶντα και ἀριθμῶν τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν ἄθλα πρῶτον αὐτοῦ, εἶτα τοῦ πατρὸς, εἶτα ὄλου τοῦ γένους αὐτοῦ. Ἐνταῦθα (στ. 67) ἐνθυμεῖται, ὅτι διέκοψε τὴν διήγησιν τῶν ἐπαίνων τῆς Κορίνθου, και καταλιπὼν τοὺς ἐπαίνους τοῦ γένους τοῦ νικηφόρου ἐπανέρχεται εἰς τοὺς ἐπαίνους τῆς πόλεως ὕμνων τοὺς παλαιγόνους αὐτῆς πρῶτον ὡς συνετωτάτους και φρονιματάτους (ἀπὸ στ. 69-77). Εἶτα (ἀπὸ στ. 77-84) ὡς πολεμικωτάτους ἐν Τροίᾳ γενομένους. Ἐνταῦθα λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ διηγηθῇ (ἀπὸ στ. 85-132) και τὴν εὑρεσιν ταῦ χαλινῶν, δι' οὗ ὁ Βελλεροφόντης ἔξευξε τὸν Πηγάσον, και τὰς πρὸς τὰς Ἀμαζόνας αὐτοῦ διὰ τοῦ Πηγάσου μάχας και τὰς πρὸς τὴν Χίμαιραν και πρὸς τοὺς Σολύμους. Τελειώσας ἐνταῦθα τοὺς ἐπαίνους τῆς Κορίνθου ἐπανέρχεται διὰ προλόγου εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ γένους τοῦ Ἐενοφῶντος ἀρξάμενος ἐκεῖθεν, ὅπου διέκοψεν αὐτούς. Ἀποτελειώσας δὲ (ἀπὸ στ. 138-162) ἅπαντα τὰ ἄθλα τῆς φατρίας τοῦ Ἐενοφῶντος κα-

ταντᾶ εἰς τὸν ἐπίλογον (στ. 163) εὐχόμενος νὰ διάγη καὶ αὐτὸς καὶ οἱ τοῦ γένους αὐτοῦ τὸν βίον ἀκινδύνως καὶ ἐν εὐδαιμονίᾳ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ξενοφῶν ἦν Κορίνθιος υἱὸς Θεσσαλοῦ τοῦνομα. Ἐνίκησε δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πένταθλον καὶ στάδιον τὴν 79.τὴν Ὀλυμπιάδα κατὰ πάσας τὰς σωζομένας μαρτυρίας. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ πρότερον τὴν κατὰ τὸν Π. Σ. 69τὴν Ὀλυμπιάδα ἐνεκίκηκει ἀγῶνα ποδῶν (στ. 49), ἄδελφον τίνα· στάδιον ὅμως βεβαίως οὐ· διότι ἐν ταύτῃ τῇ Ὀλυμπιάδι στάδιον ἐνίκηκε Ἰσχύμαχος. Θαυμαστόν, ὅτι ὁ ἡμέτερος Δούκας οὐ δύναται νὰ συμβιβάσῃ τὰς Ὀλυμπιάδας πρὸς τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν ἐνίκησεν ὁ υἱὸς καὶ πρὸς τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν ὁ πατὴρ· ἀλλ' εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὑποτιθέμενος ὅμως, ὅτι ὁ πατὴρ ἐνίκησεν ἐν παισὶ τὰ πάντα εὐκολώτατα συμβιβάζονται. Ὅτι δὲ ὁ οἶκος τοῦ Ξενοφῶντος ἦν τῶν ἐν Κορίνθῳ λίαν ἐπιστήμων ὄχλον· διότι οὐκ ἐδύνατο καλεῖν αὐτὸν ὁ ποιητὴς ἡμέτερον ἄστωϊς, ξένοισι δὲ θεράποντα (ἐν τῷ προοίμῳ)· ἢ ἐπιστημότης τοῦ οἴκου καὶ τοῦ γένους τοῦ Ξενοφῶντος δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ στ. 12. (ὅπου ὄρα τὴν σημείωσιν), καὶ ἐκ τοῦ ἐκιδύγου (στ. 163), ὅπου εὐχεται ὁ ποιητὴς νὰ μὴ περιπέσῃ τὸ γένος τοῦ Ξενοφῶντος εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ πλῆθους. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ὕμνος οὗτός ἐστι προσδιορισμένος οὐ μόνον ἐν κώμῳ κατ' ἔτος ἢ κατὰ τετραετίαν νὰ ᾄδῃται, ἀλλὰ καὶ ἐν πομπῇ νὰ ᾄσθῃ.

Σ. α. Κ. ιά.

ΤΡΙΣΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΝ ἐπαινέων
 Οἶκον, ἄμερον ἀστοῖς,
 Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
 Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἴσθμίου
 Πρόθυρον Ποσειδάως, ἀγλαόκουρον. 5
 Ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνη-
 ταί τε, βάθρον πολίων,

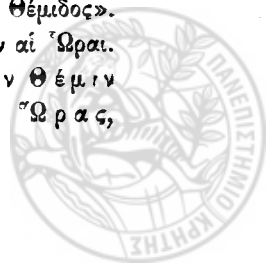
— Στ. 1-5. Τρισολυμπιονίκαν . . . ἀγλαόκουρον] «Τὸν τρισολυμπιονικήν οἶκον ἐπαινῶν θὰ λάβω ἀφορμὴν νὰ γνωρίσω καὶ ὑμνήσω τὴν ὀλβίαν Κόρινθον, τὸ πρόθυρον, ἐν ᾧ τιμᾶται ὁ Ἴσθμιος Ποσειδῶν, τῆς Πελοποννήσου, τὴν ἀγλαόκουρον πόλιν». — Τρισολυμπιονίκαν] «λέγει οὕτως τὸν τοῦ Ξενοφῶντος οἶκον, ἐπειδὴ αὐτῷ μὲν τῷ Ξενοφῶντι δύο Ὀλυμπιακαὶ νίκαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγένοντο πεντάθλου καὶ σταδίου, κατὰ τὴν οὐθ'. Ὀλυμπιάδα νικήσαντι, τῷ πατρὶ δὲ Θεσσαλῷ μία πρόσθεν ἐν τῇ ξθ'. Ὀλυμπιάδι». Π. Σ. — γνώσομαι] ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ, καθ' ἣν καὶ ἡμεῖς λέγομεν «γινώσκω, ἐγνώρισα τὴν δεῖνα πόλιν, τὸν δεῖνα ἄνδρα». Πῶς δὲ δύναται τις νὰ γνωρίσῃ τὴν Κόρινθον; διὰ τῆς γνώσεως τῶν τε ἐθῶν καὶ ἐθίμων τῶν ἐνοικούντων, καὶ τοῦ τρόπου τοῦ πολιτεύεσθαι, καὶ πάντων ἐν γένει τῶν καθεστῶτων, διὰ τῆς καταμαθήσεως τῶν μυθολογουμένων καὶ ἱστορουμένων καὶ τῶν ἐκ φήμης λεγομένων περὶ τῆς πόλεως ταύτης. Ὁ ποιητὴς ὅμως ἐμπνέ-

στ. 5. Ποτειδᾶνος καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ποτιδᾶνος ἐν πλείστοις χειρογρ.

εται ταῦτα πάντα ὑπὸ τῶν Μουσῶν. Ὅθεν παρὰ τῶν Μουσῶν θετέον, ὅτι θὰ γνωρίσῃ τὴν Κόρινθον· τὸν δὲ σκοπὸν, δι' ὃν θὰ γνωρίσῃ οὕτως, ἐκφράζει ἐν στ. 69 κ. τ. λ. ἵνα δηλονότι μὴ ψεύσῃται ἀμφὶ Κόρινθον γαρύων κ. τ. λ. Ὅθεν γνώσομαι τὴν Κόρινθον σημαίνει «αἱ μὲν Μοῦσαι ἐμπνέουσιν ἐμοὶ τὴν γνώσιν τῆς Κόρινθου· ἐγὼ δὲ ὑμνήσω αὐτήν». Οἱ δὲ ἐξηγῶντες τὸ γνώσομαι διὰ τοῦ γνωρίσω ἵτοι «γνωστὴν ποιήσω»· οὗτοι ἀποδιδοῦσι τῷ γινώσκειν σημασίαν, ἣν οὐδαμοῦ λαμβάνει· ἀλλὰ πλὴν τούτου καὶ τὸν ποιητὴν οὕτω μωρὸν ποιῶσιν, ὥστε νὰ νομίζῃ, ὅτι τὴν Κόρινθον ἄσημον καὶ ἄγνωστον οὖσαν αὐτὸς θὰ ποιήσῃ διὰ τοῦ ὕμνου ἐπίσημον καὶ γνωστὴν, μὴ γινώσκων, ὅτι ὁ τὰ μηδενὸς λόγου ἄξια καὶ ἐπαιμένως ἄγνωστα ὕμνων γελοῖος καθίσταται. — πρόθυρον] «πρόθυρον καὶ θύρας καλεῖν τὴν Κόρινθον εἰώθασι διὰ τὸ ἀρχὴν μὲν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἴσθμόν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις. Βακχυλίδης. Ὡ Πέλοπος λιπαρᾶς νᾶσου θεόδματοι πύλαι». Π. Σ. — Ἴσθμίου Ποσειδάonos] γενικῆ ἐξηγητημένῃ οὐχὶ ἐκ τοῦ πρόθυρον ἀλλ' ἐκ τοῦ οἴκον ἐννοουμένου ἱερὸν, ἢ κατοικητήριον.

— Στ. 6. ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομίᾳ] Ὑποτίθεται, ὅτι ἐμπνευσθεὶς παρὰ τῶν Μουσῶν τὴν γνώσιν τῶν τῆς Κόρινθου πραγμάτων διηγεῖται ἐντεῦθεν αὐτά· καὶ ἐπομένως τὸ γὰρ ἐστὶν ἀρκτικόν. — κασίγνηταί τε] «καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς, δηλαδὴ τῆς Εὐνομίας».

— Στ. 7-11. βᾶθρον πολίων . . . Θέμιτος] «αἱ ἀδελφαὶ τῆς Εὐνομίας, ἐφ' ὧν ἀσφαλῶς καὶ ἐδραίως βασιζονται αἱ πόλεις, ἡ Δίκη καὶ ἡ Εἰρήνη, αἱ θησαυρίζουσαι τοῖς ἀνδράσι πλοῦτον, αἱ παῖδες τῆς Θέμιδος». Κατὰ τὸν Ἡσίοδον αἱ τρεῖς αὐταὶ ἀδελφαὶ ἦσαν αἱ Ὀραι. Δεύτερον ἠγάγετο (ὁ Ζεὺς) λιπαρὴν Θέμιν ἢ τέκεν Ὀρας,

Ἄσφαλῆς Δίκη, καὶ ὁμό-
τροπος Εἰράνα, ταμίαι
Ἄνδράσι πλούτου, χρύσσαι 10
Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος,

Ἄ. ἀ. Κ. ιά.

Ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν Ἔβριν, Κόρου
Ματέρα θρασύμυθον.

Ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
Εὐθεία γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν. 15

Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.

Ἔμμιν δὲ, παῖδες Ἄλάτα, πολλὰ μὲν νι-

Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τε
θαλυῖαν
αἴτ' ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι
— ἀσφαλῆς] «ἀσφαλείας ποιητική». Π. Σ. — ὁμότρο-
πος] «ἢ τὴν αὐτὴν τῇ Δίκῃ γνώμην ἔχουσα». Π. Σ.
— ταμίαι . . . πλούτου] «αἰ φυλάττουσαι καὶ διοικοῦσαι
τὰ ταμεία τοῦ πλούτου τῶν ἀνδρῶν» ἢ ὡς ὁ Π. Σ.
«αἰ πάροχοι πλούτου τοῖς ἀνθρώποις». — χρύσσαι] «αἰ
κάλλισται, αἰ θεῖαι». Π. Σ.

— Στ. 12-13. ἐθέλοντι . . . θρασύμυθον] «κα-
τοικοῦσιν αἰ Ἔβραι ἐν Κορίνθῳ· διότι ἐπιμελούμεναι τῶν
ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐθέλουσι νὰ ἀποσοβῶσιν ἐκ τῆς
πόλεως ταύτης τὴν θρασύμυθον καὶ αὐθάδη ἔβριν τῶν προῦ-
χόντων, ἧς τίκτει παρὰ τῷ λαῷ κόρον καὶ καταφρό-
νησιν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς ἀρίστους». — δέ]
ἀντὶ τοῦ γάρ· ἐπειδὴ βούλεται ὁ ποιητὴς νὰ εἴπῃ τὸ αἴ-
τιον, δι' ὃ οἰκοῦσιν αἰ τρεῖς ἀδελφαὶ ἐν Κορίνθῳ. —
Ἔβριν Κόρου ματέρα] Συνήθως ἢ Ἔβρις ἐστὶ Κόρου
θυγάτηρ. Τίκτει τοὶ κόρος ἔβριν, ὅταν κα-
κῶ ἄλβος ἔπηται (Θεογν. 153). τὸ δὲ ἐν τῷ

χρησμῶ τοῦ Βακίδου (Ἡροδοτ. Η'. 77) διὰ Δίκη σβέσσει κρατερὸν κόρον ὕβριος υἷον οὐ πρέπει νὰ φέρηται ὡς παράδειγμα, ὅτι εἰώθεισαν νὰ λέγωσιν ἀδιαφόρως καὶ «ἡ ὕβρις ἐστὶ θυγάτηρ τοῦ κόρου» καὶ «ἡ ὕβρις ἐστὶ μήτηρ τοῦ κόρου»· διότι ἐν τῷ χρησμῶ τὸ κόρον ὀρθότατα δύναται (ὡς ἐννοεῖ καὶ Wesselingius καὶ Larcherus) νὰ σημαίη τὸν Ξέρξην ἢ συνεκδοχικῶς τοὺς Πέρσας καλουμένους υἷους τῆς Ὑβρεως· Ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος οὐκ ἐκφράζεται τὴν συνήθη ἐννοίαν· ἀλλὰ ἐπαινεῖ τοὺς προὔχοντας καὶ ἀρίστους τῆς Κορίνθου, ὧν εἷς ἐστὶ καὶ ὁ Ξενοφῶν, βουλόμενος νὰ εἴπῃ ὅτι οὐκ εἶσιν ὕβρισταὶ καὶ ἄδικοι καὶ αὐθάδεις πρὸς τὸν λαόν, ὥστε οὗτος βαρυνόμενος καὶ κορεννύμενος ἐκ τῆς τοιαύτης ὕβρεως αὐτῶν νὰ ἐκτρέπηται εἰς ἄτοπα ἔργα καὶ στάσεις. Ὅθεν «ὕβριν μὲν τῶν ἀρχόντων καὶ προὔχόντων πρὸς τὸν λαόν· κόρου δὲ καὶ ἀηδίας τοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς προὔχοντας»· ἦτοι «Ὑβριν τῶν ἀρχόντων, τὴν μητέρα, τὴν γενῶσαν τὸν Κόρον τοῦ λαοῦ».

— Στ. 14-15. Ἔχω . . . λέγειν] Γνοὺς τὰ καλὰ τῆς Κορίνθου διὰ τῆς ἐμπνεύσεως τῶν Μουσῶν, ἐπιφέρει «καὶ καλὰ λοιπὸν ἔχω νὰ εἴπω περὶ τῆς Κορίνθου καὶ ἡ ἐν ἐμοὶ ἀκαμπτος τόλμη παροτρύνει τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ λέγειν αὐτά».

— Στ. 16. ἄμαχον . . . ἦθος] Μεταβαίνων εἰς τὸν ὕμνον τῶν προγόνων τῶν Κορινθίων ποιεῖται τὴν μεταβασιν κατὰ τὸ σύνθημα διὰ ἀξιώματος «ἀδύνατόν ἐστι νὰ ἐάσῃ τις τὰς αὐτῷ ἐμφύτους ἀρετὰς ἢ κακίας ἐγκεχυμένας». Τοῦτο δὲ λέγει οὐχὶ περὶ ἑαυτοῦ ὡς ἔχων ἐμφυτον τὴν τόλμην τοῦ λέγειν τάληθῆ, ἀλλὰ περὶ τῶν Κορινθίων ὡς ἐμφύτως ἐχόντων τὰς ἀρετὰς, αἷς ἄρξεται ἐξυμνῶν, καὶ μὴ ἐασάντων αὐτάς κεκρυμμένας.

— Στ. 17-24. ὕμνιν δὲ . . . ἔργον] «ὕμνιν γάρ, ὦ Κορίνθιοι, τὴν ἀπὸ τῶν νικῶν ἡδονὴν τε καὶ τέρψιν παρέσχον αἱ Ὁραὶ, νικηταῖς γενομένοις ἐν τοῖς μεγίστοις

καφόρον ἀγλαΐαν

ἽΩπασάν γ' ἄκραϊς ἀρεταῖς

Ἵπερελθόντων ἱεροῖς

20

Εἰν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ' ἐν

Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

Ἐ. ἀ. Κ. ιά.

ἽΩραι πολυάνθεμοι ἀρ-

χαΐα σοφίσμαθ' ἅπαν δ' εὐρόντος ἔργον.

Ταὶ Διονύσου πόθεν ἐξέφρανεν

25

καὶ ἱεροῖς ἀγῶσιν· οὐ μόνον δὲ ἐνδόξους διὰ τὰς νίκας ἐποίησαν ὑμᾶς αἱ ἽΩραι, ἀλλὰ καὶ σοφίαν ταῖς καρδίαις ὑμῶν ἐνέβαλον». Π. Σ. — παῖδες Ἀλάτου] «Ἀλήτης γὰρ ἠγγήσατο τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι κατήμεσαν εἰς Πελοπόννησον, καὶ αὐτὸς εἰς ὧν τῶν Ἡρακλειδῶν ἦν γὰρ Ἴππότου τοῦ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλείους. Οὗτος ἐκράτησε Κορίνθου· διόπερ παῖδας εἶπεν Ἀλήτου τοὺς Κορινθίους ὡς ἀπογόνους. Δίδυμος δὲ φησι τὸν Ἀλήτην μὴ οἰκιστὴν τῆς Κορίνθου γεγονέναι ἀλλὰ βασιλεῖα ἔτει τριακοστῷ μετὰ τὴν Δωριέων ἀφίξιν». Π. Σ. — πολλὰ μὲν] συναπτέον τὸ πολλὰ τῷ νικηφόρον· «ἦτοι κατὰ πολλὰ ἄθλα νικηφόρον» ἵνα ὁ νοῦς ἦ «ἀγλαΐαν καὶ τέρψιν προσελθοῦσαν ἐκ νικῶν ἐν πολλοῖς καὶ ποικίλοις ἀγῶσι γενομένων». Κυρίως τὸ πολλὰ ἔπρεπε νὰ συναφθῇ τῷ ἐπομένῳ ἱεροῖς εἰν ἀέθλοισιν οὕτω «ἐν πολλοῖς ἱεροῖς ἀέθλοισιν» ἀλλ' ἔθηκε τὸ πολλὰ ἐν ἀρχῇ ἵνα ποιήσῃ τὸν λόγον μεγα-

στ. 20. Ἵπερελθοῦσιν ἐν τισιν· ἔστιν ὁμοῦ γραφὴ προσελθοῦσα ἐκ τῆς γνησίας Ἵπερελθόντων.

στ. 25. Διονύσου ἐκ διορθώσεως χάριν τοῦ μέτρου· ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἐστὶ χρεια διορθώσεως τῆς δευτέρας συλλαβῆς τῆς γραφῆς Διονύσου οὔσης ἀδιαφόρου διὰ τὸ ἐπόμενον ὑγρόν ν.

λοπρεπέστερον, πολλα μὲν . . . πολλα δέ. — ὤπασαν] αἱ ἽΩραι. «Παρέχουσι δὲ αἱ ὤραι τὰς νίκας διὰ τὸ τὰς πανηγύρεις κατὰ περίσδον φέρειν, ἐν αἷς ἀγῶνες καὶ νίκαι γίνονται». Π. Σ. — ὑπερελθόντων] «νικησάντων, ὑπερβαλόντων καὶ κρεισσόνων γενομένων». Π. Σ. Ἴκ τοῦ ἐπομένου ἀνδρῶν ἀναπληρωτέον καὶ ἐνταῦθα «ἀνδρῶν ὑπερελθόντων». — ἽΩραι πολυάνθεμοι] ἐπεὶ ἐν ταῖς ὤραις τοῦ ἔτους γίνονται τὰ ἄνθη, διὰ τοῦτο καλεῖ αὐτὰς πολυανθέμους. — ἀρχαῖα σοφίσματα] ἐφευρέσεις· «οὐ μόνον εὐδόξους διὰ τὰς νίκας τοὺς Κορινθίους αἱ ἽΩραι ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐνέβαλον σοφίαν· ἔτι καὶ ἀνδρείους αὐτοὺς ἤνεγκεν ὁ χρόνος καὶ συνετοὺς καὶ σοφοὺς· ταῦτα δὲ φησιν, ἐπειδὴ Φεῖδων τις ἀνὴρ Κορίνθιος εὔρε μέτρα καὶ σταθμῖα, καὶ ἄλλα πολλὰ λέγονται εὐρηκένα· οἱ Κορίνθιοι. Δέον δὲ εἰπεῖν, τὸ ἀρχαῖον ἐνέβαλον, εἶπεν ἀρχαῖα πρὸς τὸ σοφίσματα. Πῶς δὲ αἱ ἽΩραι ἐνέβαλον τοῖς Κορινθίοις σοφίσματα; ἐπειδὴ ἐν τε τῷ ἔαρι καὶ θέρει καὶ ταῖς ἄλλοις καιροῖς ἐμηχανήσαντο οἱ Κορίνθιοι τοιαῦτα». Π. Σ. Ἄντι τοῦ σοφίσματα εἶπεν ἐν Ὁλ. Ζ. 133 σοφώτατα νοήματα. — ἄπαν . . . ἔργον] «ἅπαντα δὲ ἐργασία τεχνικὴ τοῦ εὐρόντος αὐτὴν κατ' ἀρχὰς ἔτι τοῦ ἐφευρόντος ἐστίν· εἰ γὰρ καὶ τινες τοῖς εὐρεθεῖσι παρὰ Κορινθίων ἐπιδεδωκότες ἐξέλαμψαν, οἱ κατ' ἀρχὰς εὐρόντες αὐτὰ Κορίνθιοι κρείττους εἰσὶν αὐτῷ τῷ εὐρεῖν». Π. Σ. — ἔργον] τέχνη. — τοῦ εὐρόντος] «ἐστὶ τοῦ ἐφευρόντος καὶ οὐχὶ τοῦ ἐπιδεδωκότες τῷ ἔργῳ ἦται τῇ τέχνῃ».

— Στ. 25-26. ταὶ Διονύσου . . . διθυράμβῃ] «αἱ ἑορταὶ αἱ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχουσαι αἱ τελούμεναι σὺν διθυράμβῃ ἀδομένῃ καὶ μετὰ κιθάρας ἢ ἑτέρου ὄργανου ψαλλομένῃ, κύκλιον χορὸν ὀρχουμένου τοῦ χοροῦ ἐπὶ βραβείῳ βόδῃ, πόθεν ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς Κορίνθου ἐξεφάνησαν;». -- αἱ Διονύσου χάριτες] «αἱ τέρψεις τῶν ἑορτῶν τοῦ Διονύσου· κρείσσον αἱ χάριτες καὶ οὐχὶ

Σὸν βοηλάτα χάριτες
 Διθυράμβῳ; τίς γὰρ ἰππεύ-
 οῖς ἐν ἔντεσσιν μέτρα,

αἱ θεαὶ Χάριτες· διότι ἔστι μὲν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐξ δι-
 δύμων βωμῶν ὁ τέταρτος κοινὸς Διονύσου καὶ Χαρίτων
 (ὄρα Σημ. εἰς Ὀλ. Ε'. 10)· ἀλλ' ἐνταῦθα οὔτε τὸ ῥήμα
 ἐξέφανεν οὔτε ἡ γενικὴ Διονύσου ἐῶσι νὰ ἐννοήσω-
 μεν τὰς θεὰς ἀλλὰ τὰς ἐκ τῆς ἑορτῆς τέρψεις. — πόθεν]
 «πόθεν ἄλλοθεν ἢ ἐκ Κορίνθου;». — ἐξέφανεν] ἐξεφά-
 νησαν. «Ὁ Πίνδαρος ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ
 φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ
 τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Κορίνθῳ
 ἴσως οὖν οὕτως ἀκουστέον· αἱ τῶν Διονύσου διθυράμβων
 ἐν Κορίνθῳ ἐφάνησαν Χάριτες, τοῦτ' ἔστι τὸ σπουδαιότα-
 τον τῶν Διονύσου διθυράμβων ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἐφάνη·
 ἐκεῖ γὰρ ὠράθη ὁ χορὸς ὀρχούμενος· ἔστησε δὲ αὐτὸν
 πρῶτος Ἀρίων ὁ Μηθουμαῖος, εἶτα Λᾶσος ὁ Ἐρμιον-
 νεύς». Π. Σ. Ἡρόδοτος δὲ σαφέστατα λέγει, ὅτι ἐν
 Κορίνθῳ πρῶτον διθύραμβος καὶ ἐποιήθη καὶ ὠνομάσθη
 καὶ ἐδιδάχθη ὑπ' Ἀρίωνος τοῦ Μηθουμαίου ὕντος κιθα-
 ρῆδος οὐδενὸς τῶν τότε ὕντων δευτέρου (Α'. 23). —
 σὸν βοηλάτα διθυράμβῳ] Διθύραμβος καλεῖται ὁ Διόνυ-
 σος· διότι κατὰ τὸν Π. Σ. «ἐκ δύο θυρῶν ἐξήλθεν, ἐκ
 τε τῆς μητρῆος γαστρὸς καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ πατρὸς
 αὐτοῦ Διός»· ἐκ δὲ τούτου καὶ τὸ εἰς Διόνυσον ποίημα, ὁ
 κύκλιον χορὸν ὀρχούμενοι ἦδον καὶ αὐτὸς ὁ χορὸς ὠνομά-
 σθη διθύραμβος. Τοῦτον δὲ τὸν διθύραμβον καλεῖ βοηλάτην·
 διότι τὸ τε ποίημα καὶ ὁ χορὸς ἐλαύνεται ἔτι αἰδεῖται
 καὶ χορεύεται ἐπὶ ἀμοιβῇ ἢ βραβεΐῳ βοός, ὥσπερ καὶ ἡ
 τραγῳδία ἔχει τὸ ἄνομα ἐκ τοῦ τράγου, ὃς ἐδίδετο βρα-
 βεῖον τῷ νικῶντι χορῷ· «βοηλάτην τὸν διθύραμβον προ-
 σαγορεύει διὰ τὸ βουὸν εἶναι τῷ νικῆσαντι ἔπαθλον· ἱερὸς
 γὰρ τοῦ Διονύσου». Π. Σ. ἡ δὲ ἐξήγησις, ἣν ὁ αὐτὸς

Π. Σ. φέρει «βοηλάτα, διὰ τὸ ἐλαύνεσθαι τὸν διθύραμβον διὰ βοῆς καὶ λέγεσθαι» οὐ πᾶν ὀρθῶς ἔχει.

— Στ. 27-30. τίς γάρ . . . ἵππειοὺς διδυμον ἔθηκε] «τίς πρῶτος κατεσκεύασε διὰ τροχοῦ κεράμεια ἀγχεῖα· ἢ τίς ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν ναῶν τοὺς διπλοὺς ἀετούς; οὐχ οἱ Κορίνθιοι; — ἵππειοὺς ἐν ἔντεσσι μέτρα] τὸ ῥῆμα ἔθηκεν ἐν τῷ ἐπομένῳ κώλφ. Ὅτι τοῦτοις ὁ ποιητὴς ἐφεύρεσιν τῶν Κορινθίων ἐννοεῖ, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ· ἀλλὰ τίνα ἐφεύρεσιν; Τῶν Π. Σ. τίς λέγει «εὗρον οἱ Κορίνθιοι καὶ τὸ μέτρον τοῦ ἵππικοῦ τροχοῦ, τοῦτ' ἔστι τοῦ ἄρματος, ὅποσον δεῖ γίνεσθαι, ὃν ἵππεια ἔντεα καλεῖ»· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην τοῦτο οὐκ ἐφεύρεσις ἀλλὰ τελειοποίησις τοῦ ἄρματος ἔστι. Ἄλλος δὲ τῶν Π. Σ. ἵππεια ἔντεα ἐννοεῖ τὸν χαλινὸν οὐ μέτρα, λέγει, οἱ Κορίνθιοι εὗρον διὰ τὸν Βελεροφόντην, ὅστις διὰ τοῦ χαλινοῦ ἐδάμασε (στ. 120) τὸν Πήγασον. Ἀλλὰ καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν, ἦν καὶ οἱ νεώτεροι παρεδέξαντο, οὐ σημαίνεται, ὅτι οἱ Κορίνθιοὶ εἰσιν εὗρηται τοῦ χαλινοῦ, ἀλλὰ ὅτι εὗρημένου ὑπ' ἄλλων ἤδη πρότερον, αὐτοὶ μέτρα μόνον αὐτοῦ προσδιώρισαν. Τὰς ἀτοπίας ταύτας ἐνορῶν ὁ Heynius τὸ μὲν ἵππεια ἔντεα ἐξέλαβε «χαλινόν», τὸ δὲ μέτρα «διοίκησιν τῶν ἵππων» ἢ «μετρίασιν τοῦ δρόμου τῶν ἵππων». Ὅθεν ἐξηγεῖ «τίς ἐφεύρε τὴν διὰ τῶν χαλινῶν διοίκησιν τῶν ἵππων;» Ἀλλ' εἰ ὁ ποιητὴς εἶχε τὴν ἐννοίαν τοῦ Heynius, ἔπρεπε νὰ μὴ εἶπῃ ἵππειοὺς ἐν ἔντεσσι, ἀλλὰ μόνον ἐν ἔντεσσι· τὸ δὲ ἵππειοὺς ἔπρεπε νὰ ἀρμόσῃ πρὸς τὸ μέτρα οὕτως, ἵππεια μέτρα· ἐκτός δὲ τούτου ὁ Heynius παραβιάζει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ μέτρα. Τὴν ὀρθὴν καὶ γνησίαν τοῦ Πινδάρου ἐννοίαν ἠρμήνευσεν ὁ παρὰ τοῖς Π. Σ. ἡμέτερος Δίδυμος. Οὗτος λοιπὸν μετὰ πεποιθήσεως, ἢ χαρακτηρίζει τὸν ὀρθῶς γινώσκοντα, «μῆτε τοὺς ἵππικοὺς δρόμους φησὶ, μῆτε τὰς τῶν ἀρμάτων κατασκευὰς, μῆτε τὸν χαλινὸν διὰ τούτων

Ἦ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
 νῶν βασιλῆα δίδου-
 μον ἔθθη; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,
 Ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων

δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμεικὸν τροχὸν ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετετηνεγμένης· τοῦτο μὲν, ὅτι ἵπποις οἰκείος ὁ τροχός, τοῦτο δὲ, ὅτι ἐκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλιμάχος. Π τ έ ρ ν η θ' ἵ π π ο ς ἐ λ α υ ν ὀ μ ε ν ο ς». Ταύτην τὴν ἐξήγησιν οἱ νεώτεροι παρῆδον, μάλιστα δὲ καὶ ἐξέλαβον αὐτὴν πάντῃ ἄτοπον. Ὁ δὲ Π. Σ. ὁ ἀναφέρων τὴν ἐξήγησιν τοῦ Διδύμου προστίθησι πρὸς διασάφησιν καὶ ἐπιβεβαίωσιν αὐτῆς «καὶ Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ εὐρημάτων Ἐπέρβιον τὸν Κορίνθιον φησι· εὐρηκέναι τὴν τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ μηχανήν· μέτρα δὲ αὐτὸν ὁ Πίνδαρος παρ' ὅσον ἐκ κεραμεικοῦ μετροῦμεν». Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐποχῇ οὐ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὸν τροχὸν ἵππειον ἔντονος, ἦτοι ἵππειον σκευὸς ἢ ἐργαλεῖον· διότι νῦν ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς τέχναις καὶ πολλαῖς ἐργασίαις ἐστὶ χρήσιμος ὁ τροχός. Ἐν τῇ ἐποχῇ ὅμως τοῦ Ἐπέρβιου, ὅτε ὁ τροχός ἦν χρήσιμος μόνον ἐν ταῖς διὰ τοῦ ἵππου ἐργασίαις ἵππειον ἐργαλεῖον καὶ ἦν καὶ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ ὁ τροχός. Ὅθεν καλῶς λέγεται, «ὁ Ἐπέρβιος ἢ οἱ Κορίνθιοι ἵππειψ ἐργαλεῖψ δηλονότι τροχῷ χρησάμενοι ἐποίησαν μέτρα, ἦτοι κεράμεια ἀγγεῖα, οἷς ἐμέτρουν»· τὸν κεραμεικὸν λοιπὸν τροχὸν ἠδύνατο ὁ Πίνδαρος τότε νὰ θεωρήτῃ καὶ ὑπὸ τῆς ἔποψιν, καθ' ἣν θεωρεῖ τὸν ἵππον ὁ Καλλιμάχος, καὶ νὰ ὀνομάσῃ αὐτὸν ἵππειον ἐργαλεῖον· διότι ἐλαύνεται πτέρνη ποδὸς κεραμείως, ὡς ὁ ἵππος πτέρνη ποδὸς ἱππέως. Ἡ ἐκτεθεισα παρ' ἐμοῦ ἐξήγησις αὕτη τοῦ Διδύμου καὶ σύμφωνος πρὸς τὰ ἱστορούμενά ἐστι καὶ οὐδὲν ἔχει βεβιασμένον. — μέτρα] «ἔθηκε ἦτοι κατεσκεύασε, ἔπλασεν ἀγγεῖα πήλινα». Καλῶς δὲ καλεῖ

μέτρα τὰ κεράμεια ἀγγεία, διότι τούτοις ἐμέτρον τὰ ὑγρά καὶ στερεά. Οὐ βούλεται, νομίζω, νὰ εἴπη ὁ ποιητὴς μόνον τὰ ἀγγεία, ἀ οἱ Κορίνθιοι ἐφεύρον· ἀλλὰ γενικῶς τὰ τε ὑπὸ προτέρων ἐφευρημένα καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν τῶν Κορινθίων. — Οἰωνῶν βασιλέα δίδουμον] Ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ ἐνταῦθα τὸ γνωστὸν ἀέτωμα τῶν ναῶν, ὃ καὶ ἀετὸς καλεῖται· ἤτοι τὸ τρίγωνον πέρασ τοῦ ὀρόφου τῶν ναῶν (ὄρα ἀρχαιολ. Ῥωσίου. 71. σημ. 2). Καλεῖται δὲ ἀετὸς, ἢ διότι, ὡς νομίζει ὁ Viscontius (Museo Piolem. T. IV. p. VII), ἐν ἀρχῇ τὸ ἐμβαδὸν τοῦ τριγώνου ἐκαλύπτετο ὑπὸ γεγλυμμένου ἀετοῦ, ἢ κάλλιον διότι, ὡς ὑπαπεύει ὁ Winckelmannus (in Animadversionibus de Architectura Veterum), ἀετὸς ἀντὶ τοῦ τριγώνου ἐτίθετο, οὐ αἱ πτέρυγες ἴσως ἐκατέρωθεν ἀνεφημένοι ἐσχημάτιζον τὸ στέγος τοῦ ναοῦ. Καλεῖ λοιπὸν ὁ ποιητὴς βασιλέα τῶν ὀρνίθων (ὡσπερ καλεῖται ὁ ἀληθὴς ἀετὸς, ἢ τὸ ἀγαλμα καὶ ἀνάγλυφον τοῦ ἀετοῦ) οὐχὶ τὸ γνωστὸν ἡμῖν ἀέτωμα τῶν ναῶν, ὅπερ ἐστὶ τελειοποίησις τῆς τέχνης, ἀλλὰ τὸ ἐν ἀρχῇ εὑρεθέν· ὅπερ ἐκ παντὸς τρόπου εἶχεν ἀετόν· διότι ἄλλως ὁ Πίνδαρος πολὺ ἂν εἴη τολμηρὸς. Ἴσως ἢ στοὰ περὶ ἧς λέγει Πausanias (Γ'. 17.4.) εἶχεν ἀέτωμα, ὡσπερ ἐννοεῖ ὁ Πίνδαρος· διότι λέγων ὁ Pausanias ἢ στοὰ «ἔχει ἀετοὺς δύο τοὺς ὀρνίθας» ἐννοεῖ, νομίζω, «ἀετοὺς, οὐχὶ ὡσπερ ἐν τῇ τελειοποιήσει τῆς τέχνης εἰώθασιν, ἀλλὰ τοὺς ὀρνίθας ὡσπερ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς τέχνης». Καὶ ὁ Π. Σ. ὀρνίθα ἐννοεῖ λέγων «ὁ ἀετὸς οἰωνῶν βασιλεύς ἐστὶν ὁ ἐπὶ τῶν ἱερῶν τιθέμενος. — δίδουμον] «ὅτι διπλὰ τὰ ἀετώματα ὕπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, διὰ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κατασκευάζεσθαι αὐτά, ὡς φησι Δίδουμος». Π. Σ.

— Στ. 31-33. ἐν δὲ Μοῖσ' ἀθύρνοος . . . ἀνδρῶν] «ἐν Κορίνθῳ δὲ ἀνθεὶ ἢ Μοῦσα καὶ τὰ πολεμικά».
— Μοῖσ' ἀθύρνοος] «τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι μουσικώτατοι ἦσαν Κορίνθιοι, ἢ ὅτι ἐν Κορίνθῳ κάλλιστοι ποιηταί

Οὐλλίαισιν αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ἵπατ', εὐρὺ ἀνάσσειν Ὀλυμπίας,
Ἀφθόνατος ἔπερσιν

35

Γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,
Ξενοφῶντος εὖθυγε δαίμονος οὖρον·
Δέξαι δὲ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τε-
θμὸν, τὸν ἄγει πεδίων

40

ἐγένοντο, ὧν εἰς ἦν Αἴσων, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης· καὶ ὁ Εὐμόλπος Κορίνθιος ὧν ἔγραψε νόστον τῶν Ἑλλήνων». Π. Σ. — Ἄρης . . . ἀνδρῶν] «τὸν Ἄρην φησὶν ἐν Κορίνθῳ λάμπειν, ὅτι πολεμικώτατοί εἰσιν οἱ Κορίνθιοι καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἔχοντες ἡγεμόνα τὸν Ἀδείμαντον ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας ἠνδραγαθήσαν. Θεόπομπος δὲ φησὶ καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν εὐξασθαι τῇ Ἀφροδίτῃ ἔρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις εἰσελθούσας εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἀφροδίτης, ὅπερ ἰδρύσασθαι τὴν Μήδειαν λέγουσιν Ἦρας προσταξάσης· εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγείον εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς· Αἴδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων καὶ ἀγχεμάχων πολιητῶν

Ἔστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ.

Οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐβούλετο δι' Ἀφροδίτα

Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν δόμεναι.

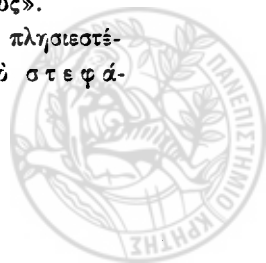
--- Στ. 34-38. Ἵπατε . . . οὖρον] Εὐχεται τῷ

Διὶ νὰ μὴ φθονήσῃ μήτε τὴν τῆς πόλεως δόξαν μήτε τὴν τοῦ Ξενοφῶντος, ἀλλὰ νὰ διατηρῇ ἅπαντα τὸν χρόνον τὸν τε λαὸν τῆς Κορίνθου ἀβλαβῆ καὶ τὸν Ξενοφῶντα

εὐτυχῆ. Εἶπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ ὕμνος οὗτος ἐστὶ προσι-
διωρισμένος εἰς πομπήν ἢ καὶ εἰς κῶμον. Πρέπει λοιπὸν
νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἡ πομπή ἐστὶ νῦν περὶ τὸν ναὸν τοῦ
Διὸς, καὶ ὅτι ὁ Ξενοφῶν ταύτην τὴν στιγμὴν, ἐν ᾗ γί-
νεται ἡ παρούσα εὐχὴ, ἀφιερῶ τῷ ἀγάλματι ἢ τῷ βωμῷ
τοῦ Διὸς τοὺς δύο στεφάνους τὸν τε τοῦ πεντάθλου καὶ
τοῦ δρόμου. — ἀφθόνατος] «ὁ μὴ φθνούμενος· ἐνταῦθα
δὲ τὸ ἀφθόνιος ἐπὶ ἐνεργείας κεῖται». Π. Σ. —
ἔπεσιν] εἶθε μὴ φθονήσῃς, ὦ Ζεῦ, τῇ μεγάλῃ εὐτυχίᾳ
τῆς Κορίνθου καὶ Ξενοφώντος, ἣν τὰ ἐμὰ ἔπη ὑμνοῦ-
σιν». — Ξενοφώντος δαίμονος οὖρον] «ἔθθυσε τὸν οὖ-
ριον ἄνεμον, ᾗ πλεῖ ὁ ἀγαθὸς δαίμων τοῦ Ξενοφώντος».
— δαίμονος Ξενοφώντος] «τοῦ δαίμονος, ὅφ' οὗ τὴν
προστασίαν ἐτέθη ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ὁ Ξενοφών». — οὖ-
ρον] «οὖρος ποιητικῶς ὁ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς ἔττει τῆς πρό-
μνης τῆς νεῶς ἐπιτήδειος ἄνεμος, ὃν οὖριον πεζογράφοι
φασίν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐξ οὐρίας πλεῖν οὖρον
δαίμονος οὖν μεταφορικῶς ἀντι εὐτυχίαν». Π. Σ.

— Στ. 39. οἵ] ἀντίπτωσις· ἀντι γενικῆς κτητικῆς
στεφάνων οὗ «τῶν στεφάνων αὐτοῦ» δύναται δὲ νὰ
ἦ καὶ δοτικὴ ἡθικὴ εἰς τὸ δέξαι· «δέξαι πρὸς τὸ ἀγα-
θὸν αὐτοῦ»· οὐχὶ δὲ ἀντι τοῦ «παρ' αὐτοῦ»· — στεφάνων
ἐγκώμιον τεθμὸν] ἐγκώμιος τεθμὸς ἴσον, θεσμὸς περὶ
ἐγκωμίων ὕμνων. Τὸ δὲ στεφάνων ἐστὶ γενικὴ τοῦ ἐγκώ-
μιον κατὰ σχῆμα συνέσεως, ὡσεὶ τὸ ἐγκώμιον ἦν
θεθειμένον οὐσιαστικῶς. Περὶ τοῦ θεσμοῦ, ὃς ἔθεσπισθη
ἐν τῇ ὑπὸ Ἡρακλέους συστάσει τῶν Ὀλυμπίων, νὰ ὑμνῶν-
ται οἱ στέφανοι, ἔττει οἱ νικηταί, ὄρα Ὀλυμ. Γ'. 92. κ. τ. λ.
Τὸ δὲ ὅλον οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμὸν
σημαίνει «τοὺς στεφάνους αὐτοῦ τοῦ Ξενοφώντος τοὺς
κατὰ τὸν θεσμὸν ἐγκωμιαζομένους, ὑμνουμένους».

— Στ. 40. τὸν ἄγει] ἔφελις ὑπὸ τοῦ πλησιαστέ-
ρου ἀντι «οὗς ἄγει» ἵνα ἀναφέρηται πρὸς τὸ στεφά-
νων.

Ἐκ Πίσας, πεντάθλω ἄμα
 Σταδίου νικῶν δρόμον· οὐκ
 Ἐντεβόλησεν τῶν ἀνήρ
 Θνατὸς οὐπω τις πρότερον.

Ἄ. β'. Κ. ιά.

Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
 νων ἐν Ἴσθμιάδεσσι

45

Φανέντα. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ,
 Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ
 Ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.

Ποθοὶ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου
 Θ', ἀλίφ ἀμφ' ἐνὶ μη-

50

— Στ. 41-42. πεντάθλω . . . δρόμον] «νικήσας δύο νίκας τὸν δρόμον τοῦ σταδίου, ἔγρου τὸ στάδιον, ἄμα τῷ πεντάθλω ἐλέγετο δὲ στάδιον μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἔτρεχον· ἦν δὲ, φασί, πήχεων τριακοσίων διάστημα· πένταθλον δὲ, ὃ εἶχεν ἐν ἐνὶ χρόνῳ τὰ πέντε ταῦτα, πυγμῆν, πάλην, διάλμα, δίσκον καὶ δρόμον». Π. Σ.

— Στ. 43-44. οὐκ ἐντεβόλησεν . . . πρότερον] «ῶν εὐτοχημάτων τῶν τῆς διπλῆς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ νίκης οὐδεὶς πώποτε τῶν ἀνθρώπων πρότερον ἐπέτυχεν». Π. Σ. Ἐκ τῆς πρὸς τὸν Δία εὐχῆς λαμβάνει ἀφορμὴν ἀφείς τοὺς ἐπαίνους τῆς πόλεως νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς ἰδίους τοῦ Ξενοφῶντος καὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ. — οὐπω] πρὸς ἐπίτασιν τοῦ οὐκ.

— Στ. 45-47. δύο . . . ἀντιξοεῖ] «δύο στέφανοι ἀπὸ σελίνων πεπλεγμένοι ἐστεφάνωσαν αὐτὸν φανέντα, ἔγρου παρῆρησιασάμενον, ἀγωνισάμενον ἐν Ἴσθμιάδεσσι,

στ. 42. οὐκ ἔλλειπει ἐν τῇ Aldina ἐκδόσει διὰ τὸ ἐπόμενον οὐπω.

στ. 47. Νεμέα τ' ἐν τισι χειρογρ.

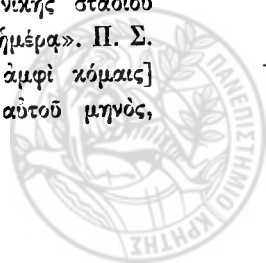

ἀντί τοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ Ἴσθμοι· καὶ τὰ Νεμέα οὐκ ἀντιξοεῖ, ἤγουν οὐκ ἀντίκειται τούτῳ τῷ Ξενοφῶντι· νίκημα γὰρ ἐν αὐτοῖς». Π. Σ — πλόκοι σελίνων] οἱ στέφανοι καλοῦνται πλόκοι «παρὰ τὸ πλέκεσθαι. Σημείωσαι, ὅτι οὐ μόνον πίτυς ἐδίδοτο ἐν τῷ Ἴσθμῳ ἀλλὰ καὶ σελίνου στέφανος, ὥσπερ ἐν τῇ Νεμέᾳ· πλὴν ἐν μὲν τῷ Ἴσθμῳ ἀπὸ ξηρῶν σελίνων, φασί, ἐπλέκετο ὁ στέφανος, ἐν δὲ τῇ Νεμέᾳ ἀπὸ χλωρῶν». Π. Σ. — οὐκ ἀντιξοεῖ] Ἡ λέξις ἀντιξοεῖς εὐχρηστοτάτη οὐσα σημαίνει ἀεὶ ἐναντίος. Ὅθεν ἀντιξοεῖ, ἐναντιοῦται· εἰς τί δὲ ἡ Νεμέα οὐκ ἐναντιοῦται τῷ Ἴσθμῳ; εἰς τὸ στεφανοῦν Ξενοφῶντα· ἄρα καὶ ἡ Νεμέα ἐστεφάνωσεν αὐτόν. Τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀντιξοεῖν ἐστὶ συξέειν, ὅπερ ἐστὶ, διὰ τῆς ξέσεως λεῖον καὶ ὀμαλὸν ποιεῖν τι ξύλον ἢ λίθον, ὥστε ἀρμόζεσθαι ἐτέρῳ τινί. Τὸ ἀντιξοεῖν λοιπὸν φαίνεται, ὅτι ἐσήμαινε τὴν ἀρχὴν ξέειν τι ἐναντίως οὕτως, ὥστε μὴ ἀρμόζεσθαι τῷ λείῳ καὶ ὀμαλῳ.

— Στ. 48-49. πατρός . . . ἀνάκειται] «τοῦ πατρός δὲ αὐτοῦ Ξενοφώντος τοῦ Θεσσαλοῦ φήμη λαμπρὰ τῆς ἀρετῆς τῶν ποδῶν ἀνάκειται, ἀντὶ τοῦ ἐπικρατεῖ, παρραμένει ἐπὶ τοῖς βέουμασι τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Θεσσαλὸς ὁ ἀπὸ Θεσσαλίας· ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον ὁ Θεσσαλός». Π. Σ. — ἀνάκειται] κάλλιστα δύναται νὰ ἐξηγηθῇ «ἀφιέρωται ἐν Ὀλυμπίᾳ ἄγαλμα παριστάνον τὸν Θεσσαλὸν σταδιοδρομοῦντα· ἀλλ' ἐπεὶ ἡ τοιαύτη ἐξήγησις ἔχει ἀνάγκην ἱστορικῆς ἐπιβεβαιώσεως, διὰ τοῦτο ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν ἐξήγησιν «ἡ φήμη τῶν ποδῶν ἐπικρατεῖ αἰωνία ὡς ἄγαλμα» ὡς βούλονται νὰ εἴπωσι καὶ οἱ Π. Σ.

— Στ. 50-51. Πυθοῖ . . . ἀμφ' ἐνί] «καὶ ἐν τῇ Πυθοῖ ἔσχεν, ὁ Θεσσαλὸς δηλονότι, κλέος νίκης σταδίου καὶ διαύλου ἡλίῳ ἀμφὶ ἐνί, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ». Π. Σ.

— Στ. 52-55. μηνός τε οἱ . . . ἀμφὶ κόμαις] «καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ τῇ τραχεῖᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μηνός,

νός τέ οί τωῦτοῦ κρανααῖς

Ἐν Ἀθάναισι τρία μὲν

Ἔργα ποδαρκῆς ἀμέρα

Θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμας.

55

Ἐ β'. Κ. ιά.

Ἐλλώτια δ' ἐπτάκις ἐν

Δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν

Πτοιοδώρω σὺν πατρὶ μακρότεραι

κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα ἢ τοῖς δρόμοις διαρκοῦσα, ἔχουν ἢ τοῖς δρόμοις ἀνατεθειμένη ἡμέρα τρία ἔργα κάλλιστα. ἀντὶ τοῦ τριῶν ἔργων καλλίστων, ἔτοι τριῶν καλλίστων ἀγωνισμάτων ἔθθηκεν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ. Τρία δὲ ἔργα εἶπε διάυλον καὶ ὄπλιτικὸν δρόμον καὶ στάδιον». Π. Σ. — μὴνός τωῦτοῦ] οὐχὶ «μὴνός τοῦ αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἐνίκησε Πυθοῖ» ὡς περ τινὲς τῶν νεωτέρων βούλονται, ἀλλ' ὡς ἐξηγοῦσιν οἱ Π. Σ. Τὸ «τοῦ αὐτοῦ μὴνός» ἀντίθετόν ἐστι τῷ «ἀλίφ' ἀμφ' ἐνὶ» οὕτως «Πυθοῖ μὲν ἐνίκησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ δύο ἀγωνίσματα, ἐν Ἀθῆναις δὲ ἐν διαφόροις μὲν ἡμέραις, ἐν τῷ αὐτῷ δὲ μὴνὶ τρία ἀγωνίσματα» — οἱ] «ἔθθηκεν οἱ, αὐτῷ, περὶ τὰς κόμας». — ποδαρκῆς ἡμέρα] «ἢ πρὸς τὸν δρόμον τότε ἀποκληρωθεῖσα καὶ ἐπαρκοῦσα». Π. Σ. ἐστι δὲ συνεκδοχικῶς ἀντὶ πληθυντικοῦ «αἱ ἡμέραι αἱ τοῦ αὐτοῦ μὴνός προσδιορισθεῖσαι πρὸς τοὺς ἀγῶνας τῶν ποδῶν». Οὕτως ὑποθετέον τὸ πρᾶγμα τοῦ αὐτοῦ μὴνός· συνέβησαν πλείονες ἑορταὶ ἐν ἐκάστῃ δὲ ἑορτῇ ἀπεκληρώθη καὶ ἡμέρα πρὸς δρόμον. Ἐν ταύταις λοιπὸν ταῖς διαφόροις ἡμέραις ἀγωνισάμενος ὁ Θεσσαλὸς ἔλαβε τὸν αὐτὸν μῆνα τρεῖς στεφάνους.

— Στ. 56. Ἐλλώτια δ' ἐπτάκις] «κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐλλωτίων περιέθηκεν ἢ ποδαρκῆς ἡμέρα αὐτῷ περὶ τὰς κόμας καλλίστους στεφάνους ἐπτάκις». — Ἐλλώτια] «ἑορτὴ Ἀθηνᾶς ἐν Κορίνθῳ. Ἱστορία:

Τιμάνδρου θυγατέρες Κορινθία, Ἑλλωτίς, Εὐρυτιώνη, Χρυσή, Κοτυτώ. Δωριεῖς μετὰ Ἡρακλειδῶν ἐπιθέμενοι Κορινθίους καὶ Κόρινθον χειρωσάμενοι ταύτην φλογὶ ἔκαιον. Φυγοῦσαι οὖν αἱ Κόραι τοῦ Τιμάνδρου μετὰ τῶν λοιπῶν Κορινθίων παρθένων εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ναόν, ὅπως σωθεῖεν, αἰσθημένων Δωριέων καὶ πῦρ ἐμβαλλόντων εἰς τὸν ναὸν αἱ μὲν ἄλλαι τῶν παρθένων ἔφυγον, Ἑλλωτίς δὲ μετὰ τῆς ἀδελφῆς Εὐρυτιώνης κατεφλέχθη· λοιμοῦ δὲ ὕστερον γενομένου ἔχρησεν ἡ Ἀθηνᾶ μὴ πρότερον παύσεσθαι τὸν λοιμὸν πρὶν τὰς τῶν κατακαισῶν παρθένων φυγὰς ἐξελάζωνται καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς Ἑλλωτίας ἰδρῦσονται. Τοῦτου οὖν γεγενημένου ἐτέλουν καὶ ἑορτὴν τῇ Ἑλλωτία Ἀθηνᾶ Ἑλλωτία καλουμένην, καὶ ἀγῶνα καλούμενον λαμπαδοδρομικόν, ἐν ᾧ ἔτρεχον νεανία λαμπάδας κρατοῦντες. Ἄλλοι δὲ φασὶν Βελλεροφόντην διὰ τὸ ἐλεῖν τὸν Πήγασον ἐν χαλινῷ ὑπ' Ἀθηνᾶς δοθέντι πανήγυριν καὶ ἱερὸν Ἑλλωτίας Ἀθηνᾶς καθιδρῦσασθαι. Ἦν δὲ καὶ ἐν Μαραθῶνι ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Ἑλλωτίας ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ ἔλους, ἐξ οὗ τινες λέγουσι σχεῖν τὸ ὄνομα ἢ ἐν Κορίνθῳ Ἑλλωτία Ἀθηνᾶ. — Π. Σ.

— Στ. 57-59. ἐν δ' ἀμφιάλοισι . . . Ἐριτίμω τ' αἰοδαί] « Ἴσθμοὶ δὲ οὐ μόνον ὁ σὸς πατὴρ Θεσσαλός, ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ Πτοιοδῶρος καὶ ὁ θεῖος αὐτοῦ Τερψίας μετὰ τοῦ υἱοῦ Ἐριτίμου ἐνίκησαν· διὸ καὶ οἱ Ἴσθμοὶ ὕμνοι ἔσσονται ἐκτενέστεροι ὡς περιλαμβάνοντες πλείονα μέλη τῆς φρατρίας τῶν Ὀλιγαίθιδῶν». Περὶ τῶν Ὀλιγαίθιδῶν ὄρα στ. 137. — ἐν ἀμφιάλοισι τεθμοῖσιν] «ἐν ταῖς ἀγῶσι τοῖς τελουμένοις κατὰ νόμους ἀμφιάλους ἦγουν ἰσχύοντας ἐν τῷ τόπῳ τῷ ἀμφοτέρωθεν θαλάσσαν ἔχοντι, τοῦτ' ἔστι τοὺς ἐν Ἴσθμῳ». Π. Σ. — Ποσειδά- νος] «ὡν τεθμῶν ἔφορος ὁ Ποσειδῶν». Π. Σ. — Πτοι- οδώρῳ σὺν πατρὶ] «ἔφονται τῷ Θεσσαλῷ σὺν τῷ πατρὶ αὐτοῦ Πτοιοδώρῳ». — Τερψία τ' Ἐριτίμω τε] «καὶ σὺν Τερψίᾳ καὶ σὺν Ἐριτίμῳ». Ἐστεφανώθησαν λοιπὸν Ἴσθμοῖ

Τερψία θ' ἔφοντ' Ἐριτί-
 μω τ' αἰοδαί' ὄσσα τ' ἐν Δελ- 60
 φοῖσιν ἀριστεύσατε,

Ἥδὲ χόρτοις ἐν λέοντος,
 Δηρίομαι πολέσιν

Περὶ πλήθει καλῶν ὡς μὲν σαφές
 Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν 65
 Ποντιαὶν ψάφων ἀριθμὸν.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Ἔπεται δ' ἐν ἐκάστῳ μέτρον νοῆ-

Πτοιοδώρος μετὰ τοῦ υἱοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ὁ ἀδελφὸς
 Πτοιοδώρου Τερψίας μετὰ τοῦ υἱοῦ Ἐριτίμου. «Τερψίου
 ἀδελφὸς Πτοιοδώρος, καὶ Τερψίου μὲν παῖδες Ἐριτίμος
 καὶ Ναμερτίδας, Πτοιοδώρου δὲ Θεσσαλός, οὗ Ξενοφῶν».
 Π. Σ. Ἔστι καὶ ἑτέρα γραφὴ ἀναφερομένη καὶ αὐτὴ ἐν
 τοῖς Π. Σ. τέρψιες θ' . . . ἐρίτιμοί τ'. Ἡμεῖς
 δὲ προσιλόμεθα τὴν ἐν τῷ κειμένῳ ὡς συμφωνοῦσαν
 μᾶλλον τοῖς ἐν στ. 136 καὶ ἐξῆς. — μακρότεραι] οὐχὶ
 «μείζονες» ἀλλ' «ἐπὶ πλεον τῆς φρατρίας τοῦ Ξενοφῶν-
 τος ἀφικνούμεναι», ἢ «μακρότεραι διὰ τὸ μέγα πλήθος
 τῶν αὐτέθι νικῶν τῆς φρατρίας».

— Στ. 60-64. Ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν . . . πλή-
 θει καλῶν] Σύνταξις «Δηρίομαι, ἐρίζω πολέσι περὶ πλή-

στ. 59. ἔφοντ' ἦτοι ἔφονται. Οὐκ ἔστι δὲ ἀντιχρονισμὸς
 ἀντὶ τοῦ «ἔπονται» ἢ ἀντὶ τοῦ ἔσποντο, οὐδὲ πρέπει τις νὰ
 τολμήσῃ ἐξ εἰκασίας νὰ διορθώσῃ ἔψαντ'. Ἔστι δὲ μέλλων ση-
 μαίων «θὰ ἐξακολουθῶσι νὰ ἔπονται, νὰ ἄδωνται εἰς τιμὴν αὐ-
 τῶν ἴδαι». Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου δυνάμεθα νὰ μάθωμεν, ὅτι,
 ἐν ᾧ χρόνῳ ἐτελοῦντο τὰ Ἰσθμια, ἢ ὅστις δῆποτε τῶν τεσσάρων
 πανελληνίων ἀγῶνων, οἱ φυλέται συνεώρταζον τὴν ἡμέραν ἐκεί-
 νην, καθ' ἣν τῶν τῆ αὐτῆ φυλῆ ἀνηκόντων τις ἐνίκησε, καὶ μετὰ
 τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὅθεν ἔφονται κυρίως σημαίνει «ἐφ' ὅσον
 ὑπάρχει ἡ φυλὴ τῶν Ὀλιγαθηιδῶν, θὰ ἔπονται».

θει καλῶν, ὅσα ἀριστεύσατε κ. τ. λ». Οἱ δὲ Π. Σ. πάντες ἐκλαμβάνουσι θαυμαστικὸν τὸ ὅσα ἀντὶ τοῦ πύσα «καὶ ἐν Δελφοῖς βαβαὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων, ὅσα ἡνδραγαθήσατε». Π. Σ. — ἀριστεύσατε] ὑμεῖς, τὸ ὑμέτερον γένος, ἢ ἡ ὑμέτερα φρατρία τῶν Ὀλιγαρχιδῶν. — χόρτοις ἐν λέοντος] «ἐν τῷ περιορισματι, τῷ τόπῳ, ἔνθα ὁ λέων ἐτράφη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀναιρεθεὶς, τοῦτ' ἐστὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτράφη οὗτος ὁ λέων. Ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει χόρτοις ἀντὶ τοῦ περιορίσματος· τὸ γὰρ παλαιὸν χόρτους φυτεύοντες ἀντὶ φραγμῶν περιώριζον τοὺς τόπους· καὶ Ὅμηρος

Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινοδόμενος κατὰ κόπρον. (Ιλ. ω. 640)». Π. Σ.

— δηρῶμαι πολέσιν] «διαφιλονεικῶ, διαβεβαιῶ οὐ μόνον πρὸς ἓνα ἀλλὰ καὶ πρὸς πολλοὺς, εἰ ἀρνοῦνται, περὶ τοῦ ὅτι τὸ πλῆθος τῶν ὑμετέρων καλῶν, ἤτοι νικῶν». Τὸ δὲ πολέσιν ἐκ τοῦ ὅ καὶ ἡ πολὺς τὸ πολὺ τοῦ καὶ τῆς πολέος· οἱ καὶ αἱ πολέες, τοῖς καὶ ταις πολέσιν.

— Στ. 65-66. ὡς μὲν σαφές οὐκ ἂν . . . ἀριθμὸν] «σαφέστατα μὲν ὥσπερ οὐ δύναμαι νὰ γινώσκω καὶ λέγω τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν θαλάσσῃ ψήφων, οὕτως αὐδὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν νικῶν ὕμνων»· ὅτι παραβάλλει τὸ πλῆθος τῶν καλῶν τοῦ γένους τοῦ Ξενοφώντος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων τῆς θαλάσσης, καὶ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος τῆς παρομοιώσεως παραλείπει, δῆλον. — ὡς σαφές] «ὡς σαφῶς, σαφέστατα».

— Στ. 67-68. Ἐπεταί . . . ἀριστος] Ἐνθυμηθῆτω ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ὁ ποιητὴς ἐν ᾧ διηγείτο τοὺς ἐπαίνους τῆς πόλεως, διακόψας τὴν διήγησιν ἕνεκα τῆς εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἀφιερώσεως τῶν στεφάνων, ἵνα εὐχηθῆ (στ. 34) ὑπὲρ τοῦ ἀφιερῶντος Ξενοφώντος, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκβῆ εἰς τοὺς ἰδίους ἐπαίνους τοῦ Ξενοφώντος καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ. Ἐνταῦθα λοιπὸν κατανοεῖ, ὅτι παρὰ τὸν καιρὸν ἐξέβη εἰς τὰς ἰδίας ἀρετάς

σαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
 Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς
 Μῆτιν τε γαρούων παλαιγόνων
 Πόλεμόν τ' ἐν ἡρώταις ἀρεταῖσιν
 Οὐ φεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Σίσυφον μὲν
 Πυκνότατον παλάμαις,

70

τοῦ Ξενοφώντος καὶ ὑπὲρ τὸ μετρον ἐν οὐ θέοντι τόπῳ ἐξετάθη. Μέλλων λοιπὸν νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς τὴν κορίαν διήγησιν, ἦτοι εἰς τοὺς ἐπαίνους τῆς Κορίνθου ποιεῖται τὴν ἐπάνοδον κατὰ τὸ σῶνθηες δι' ἀξιωματίων «ἕκαστον πράγμα ἔχει τὸ ἑαυτοῦ μέτρον· ἄριστον δὲ ἐστὶ νοῆσαι, πότε χρὴ ἀρχεσθαι τῶν πραγμάτων καὶ πότε τελευτᾶν». Ὑποδεικνύει λοιπὸν, ὅτι αὐτὸς οὐκ ἐτήρησε τὰ ἀξιώματα ταῦτα ἐξελεθῶν τῆς συνεχείας τοῦ λόγου ἐνεκα τῆς εὐχῆς καὶ πολὺ ἐνδιατρίψας. Τὸ τοῦ Π. Σ. «οὐδὲν οὖν πλείον δύναμαι λέγειν, ἵνα μὴ τῷ ἀμέτρῳ λυπήσω τινὰς» καλῶς ἔχει ἐνταῦθα. Τὸ δὲ σχόλιον τοῦ σχολιάζοντος *Modum autem tenere oportet, ne aut invidia aut fastidium provocetur* οὐκ ἔχει κατὰ πάντα καλῶς· διότι οὐδὲν σημαίνει, ὅτι φοβεῖται ὁ ποιητὴς τὸν φθόνον. — νοῆσαι καιρὸς ἄριστος] συνήθως σύνταξις καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς. Ὑποκείμενον τοῦ νοῆσαι ἐστίν, ὡς γνωστὸν, οὐχὶ ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινὰ· οὕτως «ὁ καιρὸς ἐστὶν ἄριστος νοῆσαι τινὰ αὐτόν, τὸν καιρόν»· τοῦτο δὲ πάλιν ἐστὶν ἴσον τῷ «ἄριστόν ἐστι νοῆσαι τινὰ τὸν καιρόν». Καιρὸς δὲ σημαίνει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν καὶ στιγμὴν, καθ' ἣν πρέπει νὰ ἀρχηταί τις ἔργου καὶ νὰ παύῃ.

— Στ. 69-77. Μῆτιν τε . . . προπόλοις] Ἐπανερχεται λοιπὸν εἰς τὴν διήγησιν τῶν κοινῶν ἐπαίνων τῆς Κορίνθου. — ἴδιος . . . σταλείς] «κοσμηθεὶς ἰδιώ-

στ. 64. μὲν ἐν τισι χειρογρ..

της, ἐνδυσθεὶς στολήν ἰδιωτικὴν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ τῆς Κορίνθου· οὐκ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Κορινθίων, ἀλλ' ἀπὸ ἰδιώτου τοῦ Ξενοφώντος λαβὼν ἐντολήν νὰ ποιήσω τὸν ὕμνον, ὅς ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ ἀσθήσεται». Τὸ στέλλεσθαι ἐνταῦθα σημαίνει ἐνδύεσθαι στολή. Ἔτεροι τὸ Ἰδίοσ σταλεῖς ἐξηγοῦσι «ἰδιωτικούς ἐπαίνους ἐξᾶραι» μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς νηός, ἣν ἐξαίρουν εἰς τὸ πέλαγος πλησίστιον. Ἔτεροι δὲ σταλεῖς κυριολεκτικῶς. — παλαιόνων] «τῶν πάλαι γεγεννημένων προγόνων τῶν Κορινθίων». Π. Σ. — πόλεμον τ' ἐν ἡρώταις ἀρεταῖς] «καὶ πολέμους, οὓς οἱ παλαίονοι ἀρεταῖς καὶ ἀνδραγαθίαις ἤρωσι προσηκούσαις ἐπολέμησαν». — οὐ ψεύσομαι] ὡς ἐμπνευσθεὶς ταῦτα ὑπὸ τῶν Μουσῶν (ὄρα Σημ. εἰς στ. 3). — ἀμφὶ Κορίνθῳ] γ α ρ ὺ ω ν ἀ μ φ ῖ Κ ο ρ ῖ ν θ ῳ, περὶ Κορίνθου. — Σίσυφον μὲν καὶ τὴν Μήδειαν] ἀντικείμενον τοῦ ἐννοουμένου γ α ρ ὺ ω ν. Δεῖγμα λοιπὸν τῆς μὲν μήτιος τῶν παλαιόνων φέρει τὸν Σίσυφον καὶ τὴν Μήδειαν, τῶν δὲ ἡρωϊκῶν πολέμων τὰ ἀπὸ τοῦ στ. 78 κ. ἐξῆς. — Σίσυφον . . . ὡς θεὸν] «ἄδων τὸν Σίσυφον, ὅς τῷ ὄντι ὡς θεὸς ἦν σοφώτατος ταῖς ἐπινοίαις». Σίσυφος ὁ ἀρχαιότατος τῆς Κορίνθου βασιλεὺς ἦν υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης· ἀναφέρεται ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὡς πανουργότατος καὶ κέρδιστος πάντων· ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα θεωρεῖ αὐτὸν ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν, καθ' ἣν διέφερε κατὰ σύνεσιν ἐν ταῖς ἄλλαις τέχναις καὶ ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ καλῶς βασιλεύειν, καὶ ἐν τῇ διὰ χειρὸς καὶ ἐπιμονῆς ἐκτελέσει, ὧν ἂν ἐπινοήσειεν· τσαούτην δὲ φήμην ἐκτήσατο περὶ τὴν ἰατρικὴν, ὥστε ἐμυθολογήθη, ὅτι ἐδέσμευσε τὸν θάνατον ἐπὶ πλείστας ἡμέρας. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματός ἐστι «ἐκ τοῦ Δωρικοῦ σιὸς ἀντὶ θεὸς καὶ τοῦ Αἰολικοῦ σύφος ἀντὶ σοφός· ὥστε σημαίνει θεόσοφος» (Ὅρ. Λεξ. Duncanii ἐν Σίσυφος.) Ὅθεν ἐὰν ἡ ἐτυμολογία αὕτη ἀληθὴς ἦ, ὁ ποιητὴς βούλεται νὰ σημάνη «ὁ Σίσυφος ἦν πυκνότατος, συνετώτατος πα-

Ὡς Θεόν· καὶ τὸν πατρός ἀν-
τία Μήδειαν θεμέλιαν

75

Τὸν γάμον αὐτᾶ, ναὶ σιώ-
τειραν Ἄργοι καὶ προπόλοις.

Ἄ. γ'. Κ. ιά.

Τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου

Τειχέων ἐδόκησαν

Ἐπ' ἀμφοτέρω μαχᾶν τέμνειν τέλος·

80

Τοὶ μὲν γένει φίλω σὺν Ἀτρέως,

λάμαις ὅμοια θεῶ, ὡς καὶ τοῦνομα δηλοῖ». — καὶ τὴν πατρός . . . προπόλοις] «καὶ τὴν Μήδειαν (ἄδων) τὴν παρὰ τὴν γνώμην τοῦ πατρός αὐτῆς γαμηθεῖσαν, τὴν γενομένην σιώτειραν καὶ βοηθὸν τῇ Ἄργοι καὶ τοῖς Ἀργοναύταις, καὶ ταῦτα πάντα ποιήσασαν διὰ τῆς σοφίας αὐτῆς». Π. Σ. Τὴν Μήδειαν, ἣν γινώσκωμεν Κολχίδα οὖσαν, ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς βούλεται εἶναι Κορινθίαν. Τοῦς λόγους, δι' οὓς ἐστὶ Κορινθία, εὐρίσκομεν παρὰ τοῖς Π. Σ. «Ἄλωεὺς καὶ Αἰήτης ὁ Μηδείας πατήρ ἐγένοντο παῖδες Ἥλιου καὶ Ἀντιόπης· τοῦτοις ὁ Ἥλιος διένειμε τὴν χώραν καὶ ἔλαχεν Ἄλωεὺς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Αἰήτης τὴν Κόρινθον. Αἰήτης δὲ ἦ χρησμοῦ δοθέντος ἢ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ ἀρχῇ Βούμφῳ μὲν τιμὴ Ἐρμού υἱῷ παρέδωκε τὴν πόλιν, εἰπὼν φυλάσσειν τοῖς ἐσομένοις ἐξ αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ εἰς Κολχίδα τῆς Σκυθίας ἀφικόμενος ἔφηκε βασιλεύων διδάσκει δὲ τοῦτο Εὐμηλὸς τις ποιητῆς ἱστορικὸς εἰπών.

Ἄλλ' ὅτε δ' Αἰήτης καὶ Ἄλωεὺς ἐξεγένοντο

Ἥελίου τε καὶ Ἀντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα
χώραν

Δάσσατο ἑοῖς Ἵπερίονος ἀγλαὸς υἱός.

Ἦν μὲν ἔχ' Ἀσωπὸς, ταύτην πόρε δίφ
Ἄλωεϊ.

Ἦν δ' Ἐφύρη κτεάτισσ', Αἰήτη δώκεν
ἄπασαν.

Αἰήτης δ' ἄρ' ἐκὼν Βούνη παρέδωκε φυ-
λάσσειν,

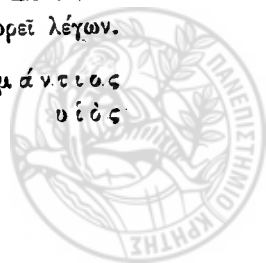
Εἰσόκεν αὐτὸς ἵκοιτ' ἢ ἔξ αὐτοῖό τις.
ἄλλος

Ἦ παῖς ἡδὲ υἱωνός· ὁ δ' ἔφχετο Κολχίδα
γαίαν». Π. Σ.

— Στ. 78-80. τὰ δὲ καὶ ποτ' . . . τέλος] Ἐν-
τεῦθεν διηγείται τὰ δείγματα τῶν ἡρωϊκῶν πολέμων τῶν
παλαιγόνων τῆς Κορίνθου. Σύνταττε «τὰ δὲ καὶ ἐν ἀλκᾷ
ἐδόκησάν ποτε πρὸ Δαρδάνου τειχέων τέμνειν τέλος μα-
χᾶν ἐπ' ἀμφοτέρα». — τὰ δὲ καὶ ἐν ἀλκᾷ] «κατὰ δὲ
τὰ καὶ ἐν ἀλκᾷ ὅσον δὲ ἀφορᾷ καὶ εἰς τὸν πόλεμον». —
ἐδόκησαν] οἱ παλαιγόνοι τῶν Κορινθίων. — ἐπ' ἀμφο-
τερα] «ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀχαιῶν
καὶ ἐν τῇ τῶν Τρώων». — μαχᾶν . . . τέλος] «ποιεῖν
τέλος τῶν μαχῶν, ἐπιτιθέσθαι κρίσιν ταῖς μάχαις, ἀρι-
στεύειν ἐν ταῖς μάχαις». «Βούλεται δεῖξαι, ὅτι οἱ παρ'
Ἑλλήσιν ἀριστοὶ καὶ οἱ παρὰ Τρωσὶν ἔξοχοι κατὰ τὸ
ἀληθὲς Κορίνθιοι ἐτόγγανον». Π. Σ.

— Στ. 81-82. τοὶ μὲν γένοι . . . πάμπαν εἴργον-
τες] «οἱ μὲν τῶν παλαιγόνων Κορινθίων συμμαχοῦντες
τοῖς ἸΑτρεΐδαις βουλόμενοι ἀνακομίσασθαι τὴν Ἑλένην,
οἱ δὲ συμμαχοῦντες Τρωσὶ καὶ παντελῶς ἀποκωλύοντες
τὴν ἀνακομιδὴν». — οἱ μὲν] «οἱ περὶ τὸν Εὐχῆνωρα
δηλονότι· ὅτι δὲ Εὐχῆνωρ Κορίνθιος ἦν υἱὸς Πολυεῖδου
τοῦ μάντεως, καὶ Ὅμηρος (Ἰλ, ν. 663) μαρτυρεῖ λέγων.

Ἦν δέ τις Εὐχῆνωρ Πολυεῖδου μάντιος
υἱός

Ἐλέναν κομίζοντες· οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
 Εἵργοντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόν-
 τα τρέμεον Δαναοί.

Τοῖσι μὲν ἐξεύχετ', ἐν ἄ-

85

στεῖ Πειράνας σφετέρου

Μὲν πατρός ἀρχάν καὶ βαθὺν

Κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον,

Ἐ. γ'. Κ. ιά

Ὅς τᾶς ὀφιώδες υἱ-

ὄν ποτε Γοργόνος, ἧ πόλλ', ἀμφὶ κρουνοῖς 90

Πάγασον ζεῦξαι ποθέων, ἔπαθεν,

Ἄφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία
 ναίων». Π. Σ.

— σὺν γένει] «σὺν τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ». Π. Σ. — φίλω] «δηλονότι τῷ γένει τοῦ Ἀτρέως τῷ προσφιλῆι αὐτῷ δηλ. τῷ Ἀτρεΐ». Π. Σ. — οἱ δὲ] «ἔγουν οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον· καὶ γὰρ Γλαῦκος ἐκ τῆς Λυκίας ἐλθὼν Τρωσὶ συνεμάχει, ὅς ἦν καὶ οὗτος Κορίνθιος· ἦν γὰρ υἱὸς Ἴππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου τοῦ Γλαύκου τοῦ Σιτύφρου τοῦ βασιλεύσαντος Κορίνθου. Περὶ τούτων δὲ καὶ Σιμωνίδης εἶπε. Κορινθίοισιν οὐ μανίει τὸ Ἴλιον, οὐδὲ Δαναοί· ἀμφοτέροι γὰρ σύμμαχοι ἐγένοντο». Π. Σ.

— Στ. 83-84. Ἐκ Λυκίας . . . Δαναοί] «ἐκ τῆς Λυκίας γὰρ τὸν Γλαῦκον ἐλθόντα σύμμαχον τοῖς Τρωσὶν ἔτρεμον οἱ Ἕλληγες». Πῶς δὲ ὁ Γλαῦκος ὁ ἐκ Λυκίας Κορίνθιος ἦν, αὐτὸς ὁ Γλαῦκος διηγεῖται παρ' Ὀμήρῳ Ζ. 144. κ. ἐξῆς. «Ὁ Βελλεροφόντης φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ κατέφυγε πρὸς τὸν Προΐτον τὸν βασιλέα τῆς Τύρουθι· ἐνταῦθα καθαρισθέντα ὑπ' αὐτοῦ καὶ φιλοξενούμενον τὸν Βελλεροφόντην ἢ τοῦ

Προίτου γυνή ἐρασθείσα οὐκ ἔσχεν αὐτὸν πειθόμενον· κατεφύεσθε οὖν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προίτον· καὶ ὅς πρὸς τὸν τῆς Λυκίας βασιλέα τὸν πενθερὸν αὐτοῦ τὸν Ἰόβατον ἀποστελλεῖ ὑπ' αὐτοῦ τεθνηξόμενον· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης ἀριστεύσας παρὰ τῷ Ἰοβάτῳ ἀντι φονέως πενθερὸν αὐτὸν ἔσχε γαμήσας τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀντίκλειαν, ἐξ οὗ Λυκίαν οἰκοῦντος ὡς βασιλέως, υἱὸς γέγονεν Ἰππόλοχος, οὗ Γλαῦκος. Οὕτως ἄρα Κορίνθιος ἦν Γλαῦκος τὸ γένος». Π. Σ.

— Στ. 85-93. τοῖσσι μὲν ἐξεύχετ' . . . Παλλὰς ἦνεγκ'] «τούτοις διεγγέτο φιλοτιμούμενος ἐν Κορίνθῳ εἶναι τὴν βασιλείαν τοῦ ἑαυτοῦ πάππου καὶ μεγάλην κληρονομίαν καὶ μέγαρον· ποθοῦντα δὲ τὸν πάππον ζεῦξαι παρὰ τοῖς κρουνοῖς τῆς Πειρήνης ἐν Κορίνθῳ τὸν Πήγασον πολλὰ παθεῖν πρὸ τοῦ κομίσει αὐτῷ τὴν Ἀθηναῶν χρυσόδετον χαλινὸν παραστᾶσαν καθεύδοντι». Π. Σ. — Τοῖσι μὲν] «τούτοις μὲν, ἦτοι τοῖς Δαναοῖς». Κυρίως καθ' Ὅμηρον τῷ Τυδείδῃ μόνῳ διεύθυνε τὸν λόγον ὁ Γλαῦκος ἀλλ' ἐνώπιον ἀπάντων τῶν Δαναῶν. — ἐν ἄστει Πειρήνας] «ἐν Κορίνθῳ· Πειρήνη κρήνη ἐν Κορίνθῳ». Π. Σ. — σφετέρου πατρὸς] «ὡς ὕντος υἱοῦ τοῦ Βελλεροφόντου». Ἡ ἐν Κορίνθῳ ἀρχὴ καὶ βαθεῖα ἦτοι μεγάλη κληρονομία καὶ τὸ βασιλικὸν μέγαρον ἀνῆκε τῷ Βελλεροφόντῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατὴρ τοῦ Γλαύκου ἦν υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου, καλῶς λέγει, ὅτι ταῦτά εἰσι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. — ὅς] κατὰ σχῆμα συνέσεως ἀναφέρεται πρὸς τὸ Βελλεροφόντου ἐννοουμένου ἐν τῇ λέξει πατρός. Σημειωτέον, ὅτι τὰ ἐκ τοῦ ὅς καὶ ἐξῆς διεγγέται ὁ ποιητὴς ἐξ ἑαυτοῦ, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Γλαύκου, ἐπεξηγούμενος δηλονότι ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ αἷτιον, δι' ὃ ὁ κληρὸς τοῦ πατρὸς τοῦ Γλαύκου ἐστὶν ἐν Κορίνθῳ. Ὅθεν τὸ ὅς ἐστὶν ἴσον «ἐκεῖνος γὰρ ὁ πάππος τοῦ Γλαύκου». Λαμβάνει δὲ ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Γλαύκου αὐτὸς τὴν διήγησιν· διότι παρ' Ὅμηρῳ παραλείπει ὁ Γλαῦκος τὸν

Πρὶν γέ οἱ χρυσάμπυκα κού-
ρα χαλινὸν Παλλὰς ἤνεγ-
κ' ἐξ ὄνείρου δ' αὐτίκα

Ἦν ὕπαρ· φώνασε δ'· εὔδεις,

95

Αἰολίδα βασιλεῦ;

Ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,

Καὶ Δαμαίῳ μὲν θύων

Ταῦρον ἀργὸν πατρὶ δεῖξον.

Σ. δ'. Κ. ια.

Κυαναιγίς ἐν ὄρφνα κνώσσοντί οἱ

100

Παρθένος τόσα εἰπεῖν

Ἔδοξεν· ἀνά δ' ἔπαλτ' ὄρθῳ ποδὶ.

Παρκείμενον δὲ συλλαβῶν τέρας,

περὶ καταδαμάσεως τοῦ Πηγάσου μῦθον, ὅς ἐστι πρὸς δόξαν τῆς Κορίνθου. Ὁ δὲ ἐπαινῶν τὴν Κόρινθον ἡναγκασμένος ἐστὶ καὶ τὸν μῦθον τοῦτον νὰ ἀναφέρῃ. — τὰς ὑφωδίας] «τῆς ὁμοίωσιν τινα ὕφως ἐχούσης». Π. Σ. — υἱὸν Πάγασον] «ὅτι δὲ τῆς Γοργόνος ἀπομηθείσης τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ Περσέως ἀνεδόθη ὁ Πήγασος ἵππος καὶ Ἡσίοδος (Θεογ. 280).

Τῆς δ' ὅτε δὴ κεφαλὴν Περσεὺς ἀπεδει-
ροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος». Π. Σ.

— ἡ πόλλ'] σύναπτε τῷ ἔπαθεν. — πρὶν ἤνεγκε] «ἕως ἤνεγκεν». Τὸ πρὶν ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ «ἕως ὅτου» καὶ Ὀλ. Θ. 85. — χρυσάμπυκα] «χρυσὰ φάλαρα ἔχοντα». Π. Σ. — ἤνεγκ'] «ἐν ὕπνῳ δηλονότι». Π. Σ.

— Στ. 94. ἐξ ὄνείρου . . . ὕπαρ] «ἀλλ' ὅπερ

στ. 101. τόσα ἐκ διορθώσεως ἔνεκα τοῦ μέτρου.

κοιμώμενος ἐν ὄνειρῳ εἶδεν, τοῦτο ἐγερθέντι ἦν πρᾶγμα». Τὴν ἔννοιαν ταύτην διασαφηνίζει ὁ ποιητὴς εὐθὺς ἐν ταῖς ἐπομένοις.

— Στ. 95. φώνασε δὲ] Τὸ δὲ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ γάρ· «ἔδοξε γὰρ ἰδεῖν ἐν ὄνειρῳ, ὅτι ἐφώνησεν ἡ Παλλὰς».

— Στ. 96. Αἰολίδα βασιλεῦ] Αἰολίδης ἦν ὁ Βελλεροφόντης ἕνεκεν τοῦ Σισύφου τοῦ υἱοῦ Αἰόλου· βασιλεὺς δὲ, ἢ ἀντὶ βασιλείαις, ὡς τοῦ πατρὸς Γλαύκου ζῶντος ἔτι τότε καὶ βασιλεύοντος τῆς Κορίνθου, ἢ κυριολεκτικῶς ὡς αὐτὸς βασιλεύων, ὡς τεθνηκότος ἤδη τοῦ πατρὸς.

— Στ. 97. φίλτρον] «τὸν χαλινὸν φίλτρον λέγει, ὡς ἐπαγωγὸν καὶ τιθασσευτικόν, ἀπὸ τοῦ ἀγρίου εἰς φιλίαν τρόπον τινὰ τὸν ἵππον προσαγόμενον» Δούκας.

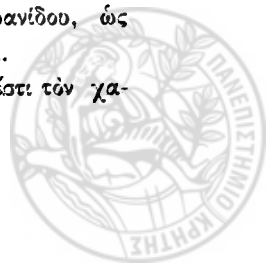
— Στ. 98. Δαμαίῳ πατρί] «Δαμαῖος λέγεται ὁ Ποσειδῶν ἐν Κορίνθῳ ἀπὸ τῆς τῶν ἵππων δαμάσεως. Τῷ μὲν γὰρ λόγῳ ὁ Βελλεροφόντης Γλαύκου ἐστὶ τοῦ Σισύφου, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ποσειδῶνος, ὥσπερ Ἡρακλῆς τῷ λόγῳ ἦν Ἀμφιτρώωνος». Π. Σ.

— 99. Ἀργᾶντα] ἀργῆεις σημαίνει λευκός, ἀλλ' ἐναυθθα «οὐ λευκὸν τῇ χροίᾳ βούλεται λέγειν, ἀλλὰ τὸν ἐκλάμποντα τῷ μεγέθει καὶ ἐπιφανῇ ἐν τῇ ἀγέλῃ, ἢ τὸν λιπαρόν· κατὰ γὰρ Ὅμηρον (Ὀδυσσ. γ, 6.) χρῆθ' ἕθειν ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθωνι κυανοχαίτη». Π. Σ.

— δεῖξον] Ἐκ τῶν ἐπομένων στ. 105-111. Εὐκόλως ἀναπληροῦται ἡ βραχυλογία «δεῖξον Κοιρανίδα, ἀπὸ χρήσιος οὐ ἀνάβωμῳ κοιτάξασα».

— Στ. 100. κυαναιγίς] «ἢ μέλαιναν καὶ φοβεράν αἰγίδα ἔχουσα». Π. Σ. κνώσσαντί οἱ] «ὑπνώττοντι αὐτῷ ἐν ὄρνῳ, ἐν νοκτί»· ὕπνωτε δὲ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς θεᾶς κατὰ τὴν μαντείαν καὶ συμβουλὴν τοῦ Κοιρανίδου, ὡς ὀλίγον παρακατιῶν αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐξηγεῖται.

— Στ. 103. τέρας] «τὸ θαῦμα, τοῦτ' ἐστὶ τὸν χαλινὸν οὕτω θαυμασίως φανέντα». Π. Σ.

Ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὖρεν,
Δειξέν τε Κοιρανίδα πάσαν τελευτάν 105

Πράγματος, ὡς τ' ἀνά βω-
μῷ θεᾶς κοιτάξατο νό-
κτ' ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὁ-
πως τέ οἱ αὐτὰ Ζηγὸς ἐγ-
χειραύνου παῖς ἔπορεν 110

A. δ'. K. ιά.

Δαμασίφρονα χρυσόν· ἐνουπνίῳ
Δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι
Κελήσατό μιν· ὅταν δ' εὐρουσθεναῖ
Καρταίποδ' αὖ ἐρύῃ Γαιαόχῳ,
Θέμεν Ἰππεία βωμόν εὐθὺς Ἀθάνα. 115

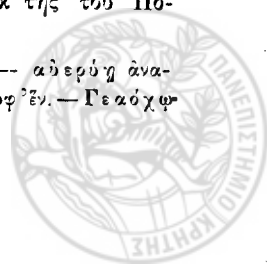
Πληροὶ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον
Καὶ παρὰ ἐλπίδα κού-
φαν κτίσιν γ'. ἦ τοι καὶ ὁ καρ-

— Στ. 104. ἐπιχώριον μάντιν] δηλώνουσι τὸν Κοιρανίδα. Ἐπρεπε δὲ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν μάντιν· διότι κατ' ἐκείνου τὴν συμβουλὴν ἐκοιμήθη ἀνὰ τῷ βωμῷ τῆς Ἀθηνᾶς.

— Στ. 105. δεῖξεν] «ἐδήλωσε πάσαν τὴν τελευτήν. ἤγουν τὴν ἀπόβασιν τοῦ πράγματος». Π. Σ. Ποία δὲ ἦν ἡ τελευτή, εὐθὺς διηγεῖται· ὡς τ' ἀνά βωμῷ κ. ἐξῆς.
— Κοιρανίδα] οὗτος ἦν ὁ μάντις ὁ υἱὸς τοῦ Κοιράνου ὁ Πολύειδος, οὗ ὁ υἱὸς Εὐχίγνωρ συνεστράτευσεν τοῖς Ἀτρεΐδαις· ὅρα Σχολ. εἰς στ. 81.

Στ. 108. ἀπ' ἐκείνου χρήσιος] «ἐκ τῆς τοῦ Πο-

στ. 114. Κραταίποδ' ἐν τισι χειρογρ. — ἀδερύῃ ἀναγνωστέον ἀδερύῃ τῶν δύο τελευταίων συλλαβῶν ὡς ἔν. — Γεαόχῳ τινὲς προτιμῶσιν.

λυειδου προμαντείας και συμβουλῆς, ὡς ἐκείνου διὰ τῆς μαντείας συμβουλευσάντος αὐτῷ ἀγωνιῶντι περὶ τῆς καταδαμάσεως τοῦ ἵππου». Π. Σ.

— Στ. 111. δαμασίφρονα χρυσόν] Ἐκ τοῦ ἐπιθέτου δαμασίφρονα κατανοεῖται εὐκόλως, ὅτι χρυσόν λέγει τὸν χαλινόν ὡς ἐκ χρυσοῦ ὄντα, ὃν ἀνωτέρω ἐκάλεσε χρυσάμπυκα. Δαμασίφρονα δὲ «τὸν τὰς φρένας τῶν ἵππων δαμάζοντα». Π. Σ.

— Στ. 112-115. δ' ὡς τάχιστα . . . Ἀθάνα] «Τοῦ δὲ Βελλεροφόντου τὸ ἄναρ διηγησαμένου, ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ Πολύειδος ὡς τάχιστα καὶ ἀνοπερθέτως πεισθῆναι τῷ ἐνυπνίῳ προσεπιτάξας καὶ ταῦτα, ὡς ἡνίκα ἂν τὸν ταῦρον θύῃ τῷ Ποσειδῶνι, τότε δὴ τῇ ἵππικωτάτῃ Ἀθηνᾶ ἰδρῦσασθα: βωμόν, ἣ ἄγαλμα, ἣ ναόν». Π. Σ.
— κραταίποδα] «τὸν κρατερόν τοὺς πόδας· καλεῖ δὲ οὕτω τὸν ταῦρον· ἐκάλουν δὲ οὕτω τὸν ταῦρον ἰδίως Δελφοί». Π. Σ. — αὐ ἐρύη] «θύη» ὡς ἀνωτέρω (στ. 98). «αὐ ἐρύη δὲ, ἀντὶ τοῦ σφάλλῃ, θύη, ὡς Ὅμηρος (Ἰλιαδ. α. 459). Αὐ ἔρυσαν μὲν πρῶτα». Π. Σ. — βωμόν] κατὰ τὸν Π. Σ. συνεχδοχικῶς ἀντὶ τοῦ ναόν· ὀρθῶς· ὅρα Πausan. Β'. 5. 1.

— Στ. 116-118. πληροὶ δὲ . . . κτίσιν γ] Μέλων νὰ δώσῃ πέρας τῆς περὶ τῆς καταδαμάσεως τοῦ Πηγάσου διηγήσεως ἀπιφαίνεται πρῶτον ἀξιωματικῶς, ἵνα δείξῃ τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος τοῦ Βελλεροφόντου· ὁ νοῦς «καὶ ὅσα οἱ ἄνθρωποι θεωροῦσιν ἀνέλπιστα καὶ ὀρκίζονται, ὅτι ἀδύνατά εἰσιν, τούτων τὴν ἐκτέλεσιν ἢ δύναμις τῶν θεῶν καθίστησιν εὐκολον». — καὶ τὴν παρ' ὄρκον καὶ παρ' ἐλπίδα κτίσιν] Τὸ καὶ προσθετικόν «ἔτι καί». Τὸ δὲ ὅλον ἴσον «καὶ τὴν τῶν παρ' ὄρκον καὶ παρ' ἐλπίδα κτιζομένων κτίσιν». Κτιζόμενα παρ' ὄρκον εἰσὶν ἐκεῖνα, ἃ κτίζονται, κατορθοῦνται ἐναντίον τοῦ ὄρκου, ὃν ποιεῖ τις, ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν κατορθωθῆναι· ὡσαύτως κτιζόμενα παρ' ἐλπίδα εἰσὶν ἐκεῖνα,

τερὸς ὀρμαίνων ἔλαβεν	
Βελλεροφόντας, φάρμακον	120
Πραῦ τείνων ἀμφὶ γένυ,	
Ἐ. δ'. Κ. ιά.	
Ἴππον πτερόεντ' ἀναβὰς	
Δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθείς ἔπαιζεν.	
Σὺν δ' ἐκείνῳ καὶ ποτ' Ἀμαζονίδων	
Αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-	125
πων ἐρήμου τοξόταν βάλ-	
λων γυναικείον στρατὸν,	
Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν,	
Καὶ Σολόμους ἔπεφνεν.	
Διασιγᾶσμαι αὐτῷ μόρον.	130

ἃ κατορθοῦνται παρὰ δόξαν, ἐναντίον τῆς δόξης, ὅτι δὲν δύνανται νὰ κατορθωθῶσιν.

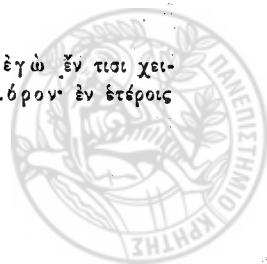
— Στ. 118-122. ἦτοι καὶ ὁ καρτερός . . . πτερόεντα] «τὸ ἦτοι ἀντὶ τοῦ δῆ, ἦγρον καὶ δῆ καὶ ὁ ἰσχυρός Βελλεροφόντης ὀρμαίνων, ἦτοι προθυμούμενος ἔλαβεν ἵππον ὑπόπτερον, τοῦτ' ἔστι τὸν Πήγασον, φάρμακον πραῦ, ἀντὶ τοῦ πραῦντικόν, ἦγρον τὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς χαλκίον, τείνων, ἀντὶ τοῦ ἐφαπλώσας, ἐπενεγκῶν ἀμφὶ τῆ γένυϊ, ἀντὶ τοῦ περὶ τῆ γένυϊ, ἐπὶ τῷ στόματι αὐτοῦ δηλονότι». Π. Σ. — ἔλαβεν] ἔζοξεν.

— Στ. 123. ἐνόπλια ἔπαιζεν] «ἐνόπλιως παίζων ἐγυμνάζετο». — χαλκωθείς] «χαλκοῦν περιθέμενος θώρακα, ἢ ὄπλα ἐνδὺς χαλκᾶ». Π. Σ.

— 124-129. Σὺν δ' ἐκείνῳ . . . ἔπεφνεν] Δη-

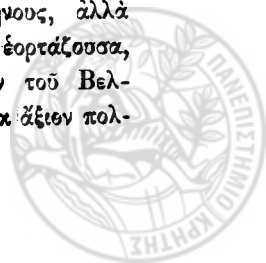
στ. 123. ἔπαξεν ἐν τισιν.

στ. 130. Διασωπάσμαι οἱ μόρον ἐγὼ ἐν τισὶ χειρογρ. ἐν ἄλλοις δὲ Διασωπάσμαι αὐτῷ μόρον· ἐν ἑτέροις δὲ Διασιγᾶσμαι αὐτῷ μόρον.

γγραμμένος ἐξ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ Βελλεροφόντην καὶ Πήγασον ἐπανέρχεται εἰς ὅσα ἔλεγεν ὁ Γλαῦκος καυχώμενος τοῖς Δαναοῖς· ἐξηγεῖται δὲ, ὅτι διὰ τοῦ Πηγάσου κατώρθωσε τὰς πρὸς Ἀμαζόννας μάχας καὶ Χίμαιραν καὶ Σολύμους, περὶ ὧν ἔλεγεν ὁ Γλαῦκος. — ἀπὸ κόλπων ψυχρᾶς ἐρήμου αἰθέρος] σύνταξον τῷ βάλλων «βάλλων τὸν στρατὸν τὸν γυναικεῖον τῶν Ἀμαζόνων τὸν τοξότην, τοῦτ' ἔστι βολαῖς ἐπιτιθέμενος αὐτῷ ἄνωθεν ἀπὸ τῶν κοιλωμάτων τοῦ ἀέρος τοῦ ψυχροῦ τοῦ ἐρήμου». Π. Σ. Ἡ λέξις κόλπων πολλοὺς ἐτάραξεν, ὥστε οἱ μὲν νὰ νομίζωσι κόλπους τοὺς ψυχροτάτους τόπους τῶν Ὑπερβορέων καὶ νὰ συντάττωσι «τὸν στρατὸν τῶν Ἀμαζόνων τῶν ἀπὸ τῶν κόλπων ψυχρᾶς αἰθέρος, ἦτοι τῶν ἀπὸ τῶν ψυχρῶν τόπων τῶν Ὑπερβορέων»· οἱ δὲ νὰ νομίζωσι κόλπους τὰς κοιλάδας τῶν ὄρεων τῆς κάτω Ἀσίας συντάττοντες τὸ ἀπὸ κόλπων ἐννοουμένην τοιαύτην ἰδέξαι «ἀνιπτάμενος», ἐν δὲ τῇ γενικῇ αἰθέρος ἐννοοῦντες τὴν διὰ πρόθεσιν, καὶ οὕτως ἐξηγούμενοι «ἀνιπτάμενος ἀπὸ τῶν κόλπων τῶν μεταξὺ ὄρεων τῆς Ἀσίας, βάλλων διὰ τοῦ ψυχροῦ αἰθέρος ἐφρόνευεν» ἕτεροι δὲ θεωροῦσιν ὡς πιθανόν, ὅτι οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ ἔλεγον κόλπους τοῦ ἀέρος τὰ μεταξὺ τῶν νεφῶν ὡς μεταξὺ ὄρεων κοιλώματα. Κρεῖσσον δὲ πάντων ἐστὶ νὰ ὑπολάβωμεν, ὅτι ἀπὸ κόλπων αἰθέρος ψυχρᾶς ἐρήμου ἐστὶ ἀπλῶς ποιητικὴ ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ «ἀπὸ τοῦ ἀέρος». Τὸν αἰθέρα εἶπεν ἔρημον κατὰ θηλυκὸν γένος καὶ Ὀλ. Α'. 10. — Σολύμους] «Σόλυμοι ἔθνος πρὸς τῇ Λυκίᾳ μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, πολεμικώτατον». Π. Σ.

— Στ. 130. διασιωπάσομαι . . . ἐγώ] «τὸν θάνατον τοῦ τοιοῦτου ἦρωος ὡς λύπην παρέχοντα καὶ εἰς θρῆνον κινουόντα ἐγὼ νῦν, ὅτε οὐκ ἄδω θρήνους, ἀλλὰ ὑμῶν νίκας, ἐφ' αἷς ἡ Κόρινθος τέραπται ἐορταζούσα, θάσιωπήσω». Οὐσιωπᾶ λοιπὸν τὸν θάνατον τοῦ Βελλεροφόντου· διότι, ὡς λέγουσιν οἱ Π. Σ. «οὐκ ἄξιον πολ-

Τὸν δ' ἐν Οὐλόμπῳ φάτναι
Ζηγὸς ἀρχαῖαι δέχονται.

Σ. ἐ. Κ. ιά.

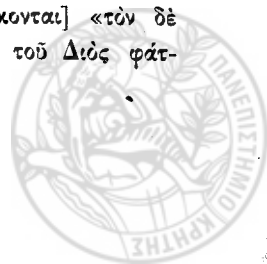
Ἐμέ δ', εὐθὺν ἀκόντων ἰέντα ῥόμ-
βον, παρὰ σκοπὸν οὐ χρῆ
Τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χερσῖν.

135

λοὺς καὶ μεγάλους ἐπαίνους ὑπὲρ αὐτοῦ διαύοντα καὶ τῶν συμβάντων αὐτῷ μνησθῆναι κακῶν» ἢ διότι «ὕποστέλλεται τὸ κατὰ τὴν τελευταίην ἐκβεβηκὸς αὐτῷ κακὸν εἰπεῖν» ἢ ὡς τις τῶν νεωτέρων καὶ μάλα ἐσφαλμένως νομίζει «μὴ ὁ λαὸς τῆς Κορίνθου ἀκοὴν συμβάν περι Βελλεροφόντου ἦττον ἐντιμον, τῶς τε Κορινθίοις οὐκ εὐάρεστον». Ὁ Βελλεροφόντης οὔτε ἀνθρώπους ὕβρισην, οὔτε θεῶν κατεφρόνησεν· ἀλλὰ τὴν δόξαν αὐτοῦ φθονήσαντες οἱ θεοὶ ἀπώλεσαν αὐτόν. Ὅθεν οἱ Κορίνθιοι οὐκ αἰσχύνονται ἐπὶ τοιαύτῃ τελευτῇ τοῦ αὐτῶν ἥρωος, ἀλλὰ λυποῦνται, ὅτι ἀναξίως ἐδυστύχησεν. Ὁ ἡμέτερος Δούκας ἄριστα ἐξηγεῖ «Τέως δ' οὖν τὸν μὲν θάνατον αὐτοῦ ἐλεεινὸν γεγενημένον οὐκ ἂν εἴποιμι ἐκῶν». Ἱστορία περὶ τοῦ Βελλεροφόντου θανάτου· «φασὶ γάρ, ὡς βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι σὺν τῷ Πηγάσῳ ἐξοιστρωθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διὸς πίπτει καὶ χωλοῦται κατὰ δέ τινας καὶ τυφλοῦται, καὶ ἐκπλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήτιον χωλός· φησὶ δὲ καὶ Ὅμηρος περὶ αὐτοῦ.

Ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήτιον οἶος ἀλάτο
Ὅν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων
ἀλεείνων». Π. Σ. Ὅρα καὶ Ἰσθμ. Ζ'. 63.

— Στ. 131-132. τὸν δ' . . . δέχονται] «τὸν δὲ Πήγασον ἐδέξαντο αἱ ἐν ταῖς βασιλείαις τοῦ Διὸς φάτ-

ναι». — φάτναι . . . ἀρχεῖαι] «αἱ φάτναι τοῦ ἄρχοντος, τοῦ ἀνακτος Διός». Ὡς ἀρχεῖον, ἦτοι οἰκοδόμημα σημαίνει οἰκοδόμημα, μέγαρον τοῦ ἄρχοντος» οὕτω καὶ ἐνταῦθα «φάτναι τοῦ ἄρχοντος». Ὅθεν τὸ Ζηγὸς συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀναλύσει τῆς λέξεως ἀρχεῖαι «ἄρχοντος, ἀνακτος». Οὐκ ἀπίθανον, ὅτι καλεῖ ποιητικῶς φάτνας, ἦτοι ἵπποστάσιον τοῦ Διός τοὺς ἀστέρας, τοὺς φάτνας, κατ' Ἄρατον (Διοσημ. 160. 166) καλουμένων. Ἐν ταύταις λοιπὸν ἀνεπαύετο ὁ Πήγασος, ὅτε οὐκ ἔφερε (καθ' Ἡσιόδ. Θεογ. 286) βροντὴν τε στεροπὴν τε Διὶ μητιόεντι.

— Στ. 133-135. Ἐμὲ δὲ . . . χερσῖν] Τελειώσας, ὅσα ἔγνω παρὰ τῶν Μουσῶν (ὄρα Σημ. εἰς στ. 1-5). περὶ τῆς πόλεως τῆς Κορίνθου, μέλλων νὰ μεταβῆ εἰς τὸ γένος καὶ τὴν φρατρίαν αὐτοῦ τοῦ Ξενοφῶντος μεταβαίνει διὰ προοιμίου· «ἀλλ' ἐγὼ εἰλωθὼς νὰ ρίπτω τὰ βέλη εὐστόχως καὶ εὐθέως ἐκεῖ, ὅπου σκοπεύω, οὐ πρέπει νὰ ρίπτω τὰ πλείω αὐτῶν εἰς τὰ πλάγια τοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ». Τίς δὲ ἐστὶν ὁ σκοπὸς, καθ' οὗ πρέπει νὰ ρίπτῃ τὰ βέλη; ὄρα κατωτέρω. — εὐθύν] «ἀφικνούμενον εὐθέως καὶ εὐστόχως». Ἐπειδὴ δὲ ἄκοντας ἢ βέλη καλεῖ τοὺς ἐπαινετικούς λόγους, διὰ τοῦτο ἴησι τοὺς ἐπαινετικούς λόγους εὐθείς» σημαίνει «ἐπαινεῖ προσφυῶς καὶ κατὰ κανόνα, ἦτοι διηγεῖται πρῶτον τὰ τῆς πατρίδος οὕτω, καὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ παρέχῃ κόρον καὶ ἀηδίαν, εἶτα μεταβαίνει εἰς τὸν ἥρωα καὶ τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς καὶ τὴν φρατρίαν αὐτοῦ». — ἀκόντων ρόμβον] ἐν διὰ δυοῖν ἀντὶ «ρόμβουμένους ἄκοντας» ἦτοι «ρόμβούμενα βέλη, σφενδοιζόμενα». — παρὰ σκοπὸν] «εἰς τὰ πλάγια τοῦ σκοποῦ». — κρατύνειν χερσῖν] «ἐνδυναμόνειν διὰ τῶν χειρῶν, ρίπτων τὰ βέλη διδόναι αὐτοῖς διὰ τῶν χειρῶν ἰσχὺν εἰς τὸ φέρεσθαι» ἦτοι «πέμπειν τὰ βέλη διὰ τῶν χειρῶν μετὰ μεγάλης ἰσχύος».

Μοΐσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις, ἐκὼν
 Ὀλιγαιθιδαισίν τ' ἔβαν ἐπικούρος
 Ἴσθμοί, τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ. Παύρῳ δ' ἔπειθη-
 σω φανέρ' ἄθρό', ἀλα-
 θῆς τέ μοι ἔξορκος ἐπέσ-
 σεται· ἔξηκοντάκι γὰρ
 Ἀμφοτέρωθέν γ' ἀδύγλωσ-
 σος βοᾷ κάρυκος ἐσλοῦ.

140

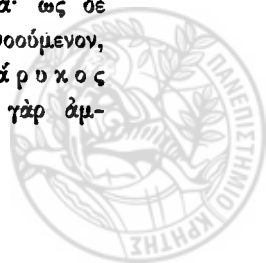
— Στ. 136-138. Μοΐσαις, . . . Νεμέᾳ] Ἐνταῦθα ἐξηγείται, τίς ἐστὶν ὁ σκοπός, καθ' οὗ χρῆ ῥίπτειν εὐθέα τὰ βέλη· «ὁ γὰρ σκοπός ἐστὶ νὰ ὑμνήσω τὰς Ἴσθμοὶ καὶ ἐν Νεμέᾳ νίκας τῶν Ὀλιγαιθιδῶν καὶ νὰ βοηθήσω τὰς Μούσας». Οὗτος λοιπὸν ἐστὶν ὁ σκοπός· ὃν κατανοοῦμεν, ἐὰν κατανοήσωμεν, τί ἐστὶν ἡ βοήθεια, ἣν ἐπαγγέλλεται νὰ βοηθήσῃ ταῖς Μούσαις. Αἱ Μοῦσαι ἐνέπνευσαν αὐτῷ νὰ ὑμνήσῃ ταῖς ἱστορικὰς πράξεις τῆς Κορίνθου, καὶ πάντα, ὅσα ἤδη ὑμνησεν ἀπὸ στ. 4-33. Ἐνέπνευσαν ἔτι αὐτῷ νὰ ὑμνήσῃ καὶ τοὺς παλαιγόνους τῆς Κορίνθου· εἶτα δὲ νὰ ὑμνήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Ξενοφῶντα καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τὴν φρατρίαν, τοὺς Ὀλιγαιθιδας. Ταῦτα ἐνέπνευσαν αὐτῷ αἱ Μοῦσαι, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ θέλησις αὐτῶν. Τὸ ὑμῆσαι λοιπὸν κατὰ τὴν θέλησιν τῶν Μουσῶν, τοῦτο καλεῖ «ἐπικουρεῖν ταῖς Μούσαις». Ὅτι δὲ τοῦτό ἐστὶ καὶ ἐπικουρία τοῖς Ὀλιγαιθιδαις, φανερόν· διότι τοῦτο βούλονται καὶ οὗτοι. Ἐκ τῶν εἰρημένων γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ σκοπός, καθ' οὗ ῥίπτει ὁ ποιητὴς εὐθέα τὰ βέλη, ἐστὶ τὸ ὑμνεῖν κατὰ τὴν ἐμπνευσιν τῶν Μουσῶν καὶ θέλησιν αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ καὶ θέλησις τῶν ὑμνουμένων, ἥτοι τοῦ νικηφόρου καὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ· τὸ δὲ «ῥίπτειν παρὰ σκοπὸν» σημαίνει «τὸ ὑμνεῖν ἐναντίον τῆς ἐμπνεύσεως τῶν Μουσῶν, πλείονα ἢ ἤπτονα, ὧν βούλονται αἱ Μοῦσαι. — Μοΐσαις Ὀλιγαι-

θιδαισιν τ' ἐπίκουρος] Αἱ μὲν Μοῦσαι ἐθέλουσι πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ὑμνήσωσι τοὺς Ὀλγαιθίδας, οἱ δὲ Ὀλγαιθίδαι ἀπαιτοῦσι νὰ ὑμνηθῶσιν. Ὅθεν «ἤλθον ἐπίκουρος καὶ ὑπηρέτης τῶν μὲν Μουσῶν, ἵνα ὑμνήσωσι τοὺς Ὀλγαιθίδας, τῶν δὲ Ὀλγαιθιδῶν, ἵνα ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπαίτησις καὶ ἐπιθυμία αὐτῶν». — Ὀλγαιθιδαισιν] «ταῖς παισὶ τοῦ Ὀλγαίθου. Εἰσὶ δὲ οἱ Ὀλγαιθίδαι φατρία ἐν Κορίνθῳ ἀπὸ τινος Ὀλγαίθου, ἧς ἦν Ξενοφῶν». Π. Σ. — Ἴσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέῃ] Τὸ τε παραλάμβανε καὶ ἐν τῇ λέξει Ἴσθμοῖ: «διὰ τὰ ἐν Ἴσθμῳ αὐτῶν ἔργα καὶ διὰ τὰ ἐν Νεμέῃ». Π. Σ. Ἐνθυμηθῆτω ὁ ἀναγνώστης ὅτι τοῦ ὕμνου ἰδίᾳ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς φατρίας ἤρξατο ἐν οὐ δέονται ἀπὸ στ. 45. Διέκοψε δὲ τὸν ὕμνον τοῦτον, ἵνα τελειώσῃ τοὺς ὕμνους τῆς πατρίδος, ἐν στ. 66. Λέγει δὲ ἐκεῖ (στ. 57-66) ὅτι τὸ μέγα πλῆθος τῶν καλῶν ἤτοι τῶν νεκρῶν τῆς φατρίας ἢ τοῦ γένους τῶν Ὀλγαιθιδῶν ἐγένετο ἐν Ἴσθμῳ καὶ ἐν Δελφοῖς καὶ ἐν Νεμέῃ. Ἐνταῦθα δὲ ὅπου ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐκεῖ διακοπέσαν διήγησιν ἀναφέρει μόνον τὰ ἐν Ἴσθμῳ καὶ Νεμέῃ: διότι τὰ ἐν Πυθοῖ θὰ εἴπη παρακατιῶν (στ. 150).

— Στ. 139. ἀθρόα] «ἅπαντα ὁμοῦ, οὐχὶ ἐν καθ' ἕν».

— Στ. 140. ἔξορκος] ἡ πρόθεσις ἐξ ἐπιτείνει τὴν σημασίαν τοῦ ὄρκου «μέγας ὄρκος». — ἐπέσσειται] ἐννοεῖται ἢ ὑπόθεσις «ἦν μὴ τις πιστεύσῃ τῷ ἐμῷ ἔπει, μέγας ὄρκος ἀκολουθήσει, μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι». Ταῦτα δὲ λέγει, ἵνα δείξῃ, ὅτι τόσον πολλά εἰσι τὰ ἄθλα, ὥστε ἀδύνατόν ἐστι νὰ πιστεύσῃ τις.

— Στ. 141-143. ἐξηκοντάκι . . . ἐσλοῦ] τοῦτό ἐστι τὸ ἔπος, ᾧ ἄθροα θήσει φανερά: ὡς δὲ ἐν τῷ ἐκλήρυξε παραλείπεται, ὡς εὐκόλως ἐννοούμενον, τὸ ὁ κήρυξ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐκ τοῦ βοᾶ κάρυκος παραλείπεται τὸ ῥῆμα ἐκήρυξεν «ἐξηκοντάκις γὰρ ἀμ-

Ἄ. έ. Κ. ιά.

Τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν ἔοικεν ἤ-
δη πάροιθε λελέχθαι. 145

Τὰ τ' ἐσόμενα τότε ἂν φαίην σαφές·
Νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῶ γε μὰν
Τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
Διὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πρᾶσ-
σειν, Τὰ δ' ἐπ' ὄφρ' οὐ Παρ- 150
νασσία. ἀμφ' Ἄργεϊ θ' ὄσ-
σα, καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε

Ἄρκας ἀνάσσων, μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἀναξ,

Ἐ. έ. Κ. ιά.

Πελλάνα τε, καὶ Σικυῶν, 155

φοτέροις τοῖς ἀγῶσιν, Ἰσθμίοις καὶ Νεμείοις ἀνεκηρύ-
χθησαν οἱ Ὀλυμπιαί». Π. Σ.

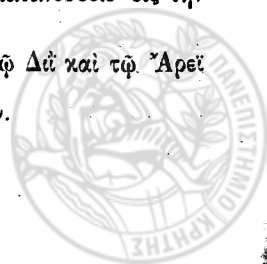
— Στ. 145. πάροιθε] «εἶπε γὰρ ἐν ἀρχῇ τοῦ
ὕμνου οὕτω, τρισολυμπιονίκαν». Π. Σ.

— Στ. 146. τὰ τ' ἐσόμενα . . . σαφές] «τά τε
μέλλοντα, τοῦτ' ἔστιν ἐὰν πάλιν νικήσῃ Ὀλύμπια, αὐθις
σαφέστερον ἐπαινέσω αὐτόν». Π. Σ. — τὰ τ' ἐσόμενα]
ἐκ τοῦ ἀνωτέρω αὐτῶν παραλαμβάνεται ἐνταῦθα «αὐ-
τοῖς» τοῖς Ὀλυμπιαῖς δηλονότι· ἀλλὰ συνεκδοχικῶς
ἐννοεῖ «τῷ Ξενοφῶντι». — τότε] ὅτε ἔσονται, ὅταν νι-
κήσωσιν.

— Στ. 148. γενέθλιος] «ὁ ἐκ τῆς Μοίρας κλη-
ρωθεὶς αὐτοῖς (συνεκδοχικῶς δὲ «αὐτῶ») δαίμων». —
ἔρποι] «πορεύοιτο πρὸς τὸ τέλος, συγκατανεύσει εἰς τὴν
ἐκτέλεσιν ἐτέρας Ὀλυμπιακῆς νίκης».

— Στ. 149. Διὶ . . . πρᾶσσειν] «τῷ Διὶ καὶ τῷ Ἄρει

στ. 153. ἀνάσσων ἀντὶ ἀνατῶσων.

θά ἀποδώσωμεν, θά εἴπωμεν, ὅτι πράττει τοῦτε, ἦτοι καταπίθει τὸν γενέθλιον δαίμονα τοῦ Ξενοφῶντος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐλπίζομένην νίκην». τοῦτο] τὸ ἔρπειν τὸν γενέθλιον δαίμονα. — Δι' Ἐνυαλίφ τ] Δι' μὲν «ὅτι τὰ Ὀλύμπια τοῦ Διὸς ἐστὶν ἱερά». Π. Σ. καὶ ὅτι ἄνευ τῆς συγκατανεύσεως αὐτοῦ οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι (Παραβαλ. καὶ στ. 38). Ἐνυαλίφ δὲ «ὅτι τὸν Ξενοφῶντα οὐ μόνον ἀθλητὴν γεγενῆσθαι φησι, ἀλλὰ καὶ τὰ πολεμικὰ ἀγαθόν». (Π. Σ.) καὶ ὅτι καὶ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἀναγκαῖα ἐστὶν οὐδὲν ἦττον ἢ Ἀρήϊος ἀνδρεία ἢ ἐν ταῖς μάχαις, ἐν αἷς ὁ Ἄρης βοηθεῖ (Παραβαλ. καὶ στ. 32.)

— Στ. 150-152. τὰ δὲ ἐπ' ὄφρῦ . . . Θήβαις] «τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ὄφρῦ, ἀντὶ τοῦ τῇ ἐξοχῇ τοῦ Παρνασσοῦ, τοῦτ' ἐστὶν ἐν ταῖς Πυθίοις ἔργα (τῶν Ὀλυγαιθιδῶν) καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Ἄργει καὶ τὰ ἐν ταῖς Θήβαις, βαβαὶ τοῦ πλήθους, ὅσα ἐστὶν». Π. Σ. — ἀμφ' Ἄργει] «ἐνθα ἐτελείτο τὰ Ἡραία τὰ καὶ Ἐκατόμβαια· ἐδίδετο δὲ τῷ νικήσαντι ἀσπίς χαλκῆ». Π. Σ. — ἐν Θήβαις] «ἐνθα ἦγετο τὰ Ἡράκλεια τὰ καὶ Ἰολαῖα». Π. Σ.

— Στ. 153-154. ὅσα τε Ἄρκας ἀνάσσων . . . ἀναξ] «καὶ ὅσα (θαυμαστικῶς) ἔργα τῶν Ὀλυγαιθιδῶν θά μαρτυρήσῃ ὁ βωμὸς ὁ ἀναξ τοῦ Λυκαίου ὄρους, ὁ ἐν Ἀρκάσις ἦτοι ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀνοφύμενος». — Ἀρκάς] οὕτως ἀναγινώσκει καὶ ὁ Π. Σ. καὶ οὐχὶ Ἀρκάς. — ἀνάσσων] ἐκ διορθώσεως Hermannii· ὅστις ὠρμήθη εἰς ταύτην τὴν διορθώσιν ἐκ τε τοῦ Πausανίου λέγοντος (H' 38. 5.) ἔστι δὲ ἐπὶ τῇ ἀκρᾷ τῇ ἀνωτάτῳ τοῦ ὄρους (Λυκαίου) γῆς χῶμα, Διὸς τοῦ Λυκαίου βωμὸς, καὶ ἡ Πελοπόννησος τὰ πολλὰ ἐστὶν ἀπ' αὐτοῦ σύνοπτος· καὶ ἐκ τῆς παραβολῆς πρὸς τὸ (Νέμεα H' 68.) χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἄσσει. — Λυκαίου] συναπτέον τῷ ἀναξ καὶ οὐχὶ τῷ βωμῷ, ἵνα σημάνη «ἀναξ τοῦ Λυκαίου ὄρους».

Καὶ Μέγαρ', Αἰακιδῶν τ' εὐερκὲς ἄλσος,
 Ἄ τ' Ἐλευσίς, καὶ λιπαρὰ Μαραθῶν,
 Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὄψηλόφρου
 Καλλίπλουτοι πόλιες, ἃ τ' Εὐ-
 βοια· καὶ πᾶσαν κατὰ 160
 Ἑλλάδ' εὐρήσεις ἐρευνῶν
 Μάσσον', ἧ ὡς ἰδέμεν.
 Ἄλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν,
 Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοῦς
 Καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν 165

— Στ. 155. Πελλάνα τε] μαρτυρήσει· «πόλις δὲ ἦν αὕτη τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ἐρμιαία καὶ τὰ Θεοξένια· τὸ δὲ ἄθλον ἦν χλαίνα». Π. Σ. — καὶ Σικυῶν] «ἐνθα ἤγιστο τὰ Πύθαια». Π. Σ.

— Στ. 156. καὶ Μέγαρα] «ἐν οἷς ἐτελεῖτο τὰ Διόκλεια». Π. Σ. — Αἰακιδῶν . . . ἄλσος] «καὶ τὸ ἄλσος τὸ καλῶς περιπεφραγμένον καὶ ἀφιερωμένον τῷ Αἰακῷ, ἔνθα ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες τὰ Αἰάκεια». Φαίνεται ὅτι συνεκδοχικῶς εἶρηκε Αἰακιδῶν ἀντὶ Αἰακοῦ· ἐκτὸς ἐάν τὸ Αἰάκειον (ᾧρα Πausan. Β'. 29. 6) ἦν ἀφιερωμένον οὐ μόνον τῷ Αἰακῷ ἀλλὰ καὶ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· ὅπερ ἐστὶ πιθανώτατον. Ὁ δὲ Π. Σ. ἐξηγεῖ τὸ ἄλσος, ἀντὶ τοῦ ἢ καθέδρα τῶν Αἰακιδῶν, ἢ καλῶς τῇ θαλάττῃ περιελημμένη, ἤγουν ἢ Αἴγινα.

— Στ. 157. Ἄ τ' Ἐλευσίς] «ἐνθα ἤγιστο τὰ Δημήτρια τὰ καὶ Ἐλευσίνια». Π. Σ. — καὶ ἡ λιπαρὰ Μαραθῶν] «καὶ ἡ πλουσία Μαραθῶν, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ἡράκλεια· ἦν δὲ τὸ ἄθλον ἀργυρὰ φιάλη». Π. Σ.

— Στ. 159. καλλίπλουτοι πόλιες «τούτ' ἐστὶν αἱ Συρακοῦσαι, ἔνθα ἐτελεῖτο ὁ ἀγὼν Ἴσθμια καλούμενος». Π. Σ. — ἃ τ' Εὐβοία] «ἐν Εὐβοίᾳ ἄγεται Γεραστία

ὑπὸ πάντων Γεραιστίων Ποσειδῶνι διὰ τὸν συμβάντα χειμῶνα ἐν Γεραιστῷ, καὶ ἐν Ἀμαρύνθῳ τῆς Εὐβοίας ἄγεται Ἀμαρύνθια· ἐν ἀμφοτέροις οὖν νενικήκασιν οἱ Ὀλιγαίθιδαι». Π. Σ.

— Στ. 162. μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν] «πλείω καὶ μείζω ἢ ὥστε με εἰδέναι» Δούκας· ὀρθῶς. «Τόσον πολλά εἶσι, ὥστε οὐ δύναμαι πάντα νὰ γινώσκω». Τὸ ἰδέμεν οὐχὶ κυριολεκτικῶς, ὡς ἕτεροι ἐξηγοῦσιν, οὐδὲ ἀντι τοῦ νοῆσαι, ὡς ὁ Π. Σ. ἀλλὰ ἀντι τοῦ γινώσκειν, ἵτοι «νὰ γινώσκω ἐγὼ ὁ ποιητῆς καὶ οὐχὶ σὺ ὁ ἑρευνητῶν.

— Στ. 163. μέχρι τέλους. Ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις στίχοις ἐστὶν ὁ ἐπιλογος «Ἀλλὰ, ὦ Ζεῦ, ποιεῖ ὥστε οἱ Ὀλιγαίθιδαι νὰ διέρχωνται τὸν βίον μετ' εὐδαιμονίας ποιῶν αὐτοὺς σεβαστοὺς παρὰ τῷ λαῷ καὶ παρέχων γλυκεῖαν ἐπιτυχίαν καὶ ἀπολαυτὴν τερπνῶν πραγμάτων».

— ἐκνεῦσαι] ἀντι ἐνεστώτος ἐκνεῖν. Παραβάλλει τὸ βιοῦν πρὸς τὸ κολυμβᾶν· ὡς δὲ συμβαίνει τῷ κολυμβῶντι ἐν τῷ πελάγει σπασμὸς περὶ τοὺς πόδας καὶ οὕτω κινδυνεύει ὁ κολυμβῶν, οὕτω συμβαίνουσι κίνδυνοι ἐν τῷ πελάγει τοῦ βίου. Εὐχεται λοιπὸν ὁ ποιητῆς νὰ ἐξέρχωνται τοῦ πελάγους τοῦ βίου ἅπαντες οἱ Ὀλιγαίθιδαι αἰεὶ ἐν ἀσφαλείᾳ οὐδενὶ ἐμπίπτοντες κινδύνῳ. — αἰδῶ διδοῦς] αὐτοῖς παρὰ τοῦ λαοῦ· ποιῶν τὸν λαὸν αἰδεῖσθαι τοὺς Ὀλιγαίθιδας. — καὶ τύχαν . . . γλυκεῖαν] περιφραστικῶς ἀντι «εὐδαιμονίαν». Ἔστι δὲ ἕσον τῷ «διδούς αὐτοῖς τυγχάνειν ἡδέως τερπνῶν».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἐπαινῶν τὸν τρισολυμπιονίκην οἶκον, τὸν ἡμερον πρὸς τοὺς πολίτας καὶ περιποιοητικὸν πρὸς τοὺς ξένους θὰ ὑμνήσω τὴν ὀλβίαν Κόρινθον, τὸ πρόθυρον τῆς Πελοποννήσου καὶ ἱερὸν τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος, τὴν ἀγλαοὺς ἄνδρας τρέφουσαν. Ἐν ταύτῃ λοιπὸν κατοικεῖ ἡ Εὐνομία καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς, ἡ ἀκλόνητος Δικαιοσύνη καὶ ἡ ὁμογνώμων Εἰρήνη· καὶ αἱ τρεῖς βάρηρον τῶν πόλεων, τὰ ταμεία τοῖς ἀνδράσι διαφυλάσσουσαι, χρυσαὶ παῖδες τῆς εὐβούλου Θέμιδος· διότι θέλουσι νὰ ἀπελεύνωσιν (ἐκ τῆς Κορίνθου) τὴν Ὑβριν τὴν αὐθάδη μητέρα τοῦ Κόρου. Ἐχω καὶ καλὰ νὰ εἶπω περὶ τῆς Κορίνθου καὶ ἡ ἐμὴ τόλμη ἄφοβος οὕσα παροτρύνει τὴν γλῶσσαν νὰ λέγῃ. Ἀδύνατόν ἐστι νὰ κρύψῃ τις τὸν ἔμφυτον χαρακτῆρα. Διότι ὑμῖν, ὦ παῖδες Ἀλήτου, αἱ πολυάνθεμοι ὦραι πολλὰς μὲν νικητηρίου ἀγλαίας παρέσχον ἐπὶ ἐξόχοις ἀρεταῖς ἀνδρῶν, οἵτινες ἐνίκησαν ἐν ἱεροῖς ἀγῶσι· πολλὰς δὲ τὸ ἀρχαῖον ἐνέβαλον ἐφευρέσεις· ἡ δὲ τιμὴ ἐπὶ ἐκάστῳ ἔργῳ ἐστὶ τοῦ ἐφευρόντος αὐτό. Αἱ δὲ χάριτες τῶν ἑορτῶν τοῦ Διονύσου τῶν τελομένων μετὰ διθυράμβου ἐπὶ βραβείῳ βοδὸς ἀδομένου πόθεν ἄλλοθεν (ἢ ἐκ Κορίνθου) ἐξεφάνησαν; Τίς δὲ ἄλλος (ἢ Κορίνθιος) διὰ σκευῶν ἵππειων ἔπλασε μέτρα,

ἢ ἐπὶ τῶν ναῶν τῶν θεῶν ἔθηγε διπλοῦν βασι-
 λέα τῶν πτηνῶν; Ἄλλὰ καὶ Μοῦσα ἠδύφωνος
 ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀνθεῖ, ἔτι δὲ καὶ Ἄρης ἐν
 ταῖς φθοροποιαῖς αἰχμαῖς τῶν νέων. Ὑπατε, εὐ-
 ρέως ἀνάσσων τῆς Ὀλυμπίας, Ζεῦ πάτερ, εἴθε μὴ
 φθονήσῃς μηδέποτε τὴν δόξαν, ἣν τὰ ἔπη μου
 ὕμνοῦσι, καὶ τοῦτον τὸν λαὸν διαφυλάττων ἀβλαβῆ
 εὐθυνη τὴν εὐθυπορίαν τοῦ Δαίμονος τοῦ Ξενο-
 φῶντος· δέξαι δὲ εὐμενῶς τοὺς κατὰ θεσμόν ἐγκω-
 μαζομένους στεφάνους, οὓς ἄγει ἐκ τῶν πεδίων
 τῆς Πίσσης νικήσας συνάμα πένταθλον καὶ στά-
 διον. Οὐδεὶς πώποτε τῶν πρότερον ἀνὴρ θνητὸς
 τοιούτων νικῶν ἔτυχεν. Ἔτι δὲ δύο πλόκοι σε-
 λίνων ἐστεφάνωσαν αὐτὸν ἀγωνισάμενον ἐν τοῖς
 Ἰσθμιακοῖς ἀγῶσιν καὶ ἡ Νεμέα ἐστεφάνωσεν
 αὐτόν. Τοῦ δὲ πατρὸς Θεσσαλοῦ παραμένει περὶ
 τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἄλφειοῦ φήμη λαμπρὰ τῆς ποδω-
 κίας αἰωνία· οὗτος καὶ ἐν τῇ Πυθοῖ ἐν μιᾷ ἡμέ-
 ρᾳ ἔσχεν νίκας δύο, σταδίου καὶ διαύλου· καὶ
 ἐν τῇ ἀφόρῳ Ἀττικῇ τὸν αὐτὸν μῆνα αἰ ἀπο-
 κληρωθεῖσαι εἰς δρόμους ἡμέραι τρεῖς τριῶν καλ-
 λίστων νικῶν στεφάνους ἔθεσαν περὶ τὰς κόμας
 αὐτοῦ· κατὰ δὲ τὰς ἑορτὰς τῶν Ἑλλωτίων ἐπτά-
 κισ ἐστεφανώθη. Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι τοῖς κατὰ τοὺς
 ἀμφιάλους νόμους τοῦ Ποσειδῶνος τελουμένοις ἀσθῆ-
 σονται Πτοιόδωρῳ τῷ πατρὶ αὐτοῦ καὶ Τερψία
 καὶ Ἐρετίμῳ ἰδαὶ μακρότεραι· ὅσα δὲ ἠριστεύσατε
 καὶ ἐν Δελφοῖς καὶ ἐν Νεμέᾳ, πρὸς πολλοὺς ἐρίζω
 περὶ τοῦ μεγάλου πλήθους τούτων τῶν καλῶν

ὥσπερ ὅμως οὐ δύναμαι γινώσκων σαφέστατα νὰ λέγω τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων τῆς θαλάσσης, οὕτως οὐδὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄθλων τούτων. Ἄλλ' ὑπάρχει μέτρον ἐν παντὶ πράγματι, καὶ τὸ νοῆσαι τὸν κατάλληλον καιρὸν ἄριστόν ἐστι. Ἐγὼ δὲ ἰδιωτικῆ στολῆ ἐν κοινῷ παρελθὼν οὐ ψεύσομαι περὶ Κορίνθου ἄδων τὴν τε σύνεσιν τῶν παλαιγόνων αὐτῆς καὶ τοὺς ἐν ἡρωϊκαῖς ἀρεταῖς πολέμους αὐτῶν· διότι ὁ μὲν Σίσυφος ἦν ἐν ταῖς ἐπινοαῖς σοφώτατος τῶ ὄντι ὡς θεὸς, ὥσπερ καὶ ἡ Μήδεια, ἣ διὰ τῆς σοφίας ἔλαβε σύζυγον ἐναντίον τοῦ πατρὸς καὶ ἔσωσε τὴν Ἀργῶ καὶ τοὺς Ἀργοναύτας· κατὰ δὲ τὴν πολεμικὴν ἀνδρείαν ἐδείχθησάν ποτε πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ὅτι ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσιν ἐπετίθεσαν κρίσιν ταῖς μάχαις, οἱ μὲν σὺν τοῖς φίλοις παῖσι τοῦ Ἀτρέως θέλοντες νὰ ἀνακομίσωσι τὴν Ἑλένην, οἱ δὲ ὅλως κωλύοντες· διότι τὸν ἐκ Λυκίας ἐλθόντα Γλαῦκον ἔτρεμον οἱ Δαναοί· πρὸς τούτους δὲ ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἐν τῷ ἄστει τῆς Πειρήνης ὑπάρχει ἡ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ βαθεῖα κληρονομία καὶ τὸ μέγαρον δικαίως· διότι ὁ πάππος αὐτοῦ Βελλεροφόντης ποθῶν ποτε νὰ ζεῦξῃ περὶ τοὺς Κρουνούς (τῆς Πειρήνης) τὸν υἱὸν τῆς ὀφιοειδοῦς Γοργόνης Πήγασον πόσα ἔπαθεν, ἕως οὗ ἡ κόρη Παλλὰς ἦνεγκεν αὐτῷ κοιμημένῳ χρυσοφάλαρον χαλινόν. Ὁ δὲ ἐν ὄνειρῳ εἶδεν, ἐγερθέντι ἦν ἔργον· διότι ἐφώνησεν αὐτῷ ἡ Ἀθηναῖ· κοιμᾶσαι, Αἰολίδῃ βασιλεῦ; ἄγε δέχου τοῦτο τὸ τῶν ἵππων καταπραῦντήριον καὶ

θύων τῷ Δαμαστῇ, τῷ σῷ πατρὶ ταῦρον λιπαρὸν δεῖξον αὐτὸ τῷ Κοιρανίδῃ. Ἡ μέλαιναν αἰγίδα ἔχουσα παρθένος τσαῦτα ἐφάνη ἐν νυκτὶ αὐτῷ κοιμωμένῳ, ὅτι εἶπεν· ἀνεπήδησε δὲ ὀρθῶ ποδὶ λαβῶν δὲ τὸ παρακείμενον θαῦμα ἄσμενος εὔρε τὸν ἐπιχώριον μάντιν Κοιρανίδην καὶ ἐδήλωσεν αὐτῇ πᾶσαν τὴν τελευτὴν τοῦ πράγματος, πῶς ἐκοιμήθη κατὰ τὴν μαντείαν ἐκείνου ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θεᾶς τὴν νύκτα, καὶ πῶς αὐτὴ ἢ παῖς τοῦ ἐγχειραύνου Διὸς ἐπόρισεν αὐτῷ δαμασίφρονα χρυσοῦν χαλινόν· ἐκεῖνος δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν νὰ πεισθῇ ὡς τάχιστα τῷ ἐνυπνίῳ· ὅταν δὲ θυσιάζῃ ἰσχυρόποδα βουὴν τῷ εὐρυσθενεῖ Γαιαδόχῳ, εὐθύς νὰ κτίσῃ ναὸν τῇ Ἰππεΐᾳ Ἀθηνᾶ· ἡ δὲ δύναμις τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνεπίστων τὴν κατόρθωσιν καθίστησιν εὐκόλον· διὰ τοῦτο ἄρα καὶ ὁ ἰσχυρὸς Βελλεροφόντης προθυμούμενος κατεδάμασε τὸν πτερόεντα ἵππον περιθέσας ἐπὶ τῷ στόματι αὐτοῦ φάρμακον πραιυντικόν· εὐθύς δ' ἀναβάς χαλκοῦν περιτεθειμένος θώρακα ἐνόπλιως ἔπαιζεν. Σὺν ἐκείνῳ δὲ καὶ ποτε τοξεύων ἀπὸ τῶν ψυχρῶν κόλπων τοῦ ἐρήμου αἰθέρος τὸν τοξότην γυναικεῖον στρατὸν τῶν Ἀμαζόνων καὶ τὴν πῦρ πνέουσαν Χίμαιραν καὶ τοὺς Σολύμους ἐφόνευσεν· Ἀλλὰ τούτου μὲν τὸν θάνατον ἐγὼ θὰ σιωπήσω· τὸν δὲ Πήγησον δέχονται αἱ ἐν τοῖς ἀρχαίοις τοῦ Διὸς φάτναι. Ἐγὼ δὲ, ὅστις ῥίπτω εὐστόχως τὰ ῥομβοῦμενα βέλη, οὐ πρέπει νῦν νὰ ῥίπτω ἰσχυρῶς ταῖς χερσὶ τὰ πλείονα αὐτῶν εἰς τὰ πλάγια

τοῦ σκοποῦ· διότι ἤλθον ἐκὼν βοηθὸς καὶ ταῖς ἀγλαοθρόνοις Μούσαις καὶ τοῖς Ὀλιγαιθίδαις, ἵνα ἐξυμνήσω τὰ ἐν τε Ἴσθμῳ καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ κατορθώματα αὐτῶν. Ταῦτα δὲ ἅπαντα ὁμοῦ ἐν ἐνὶ λόγῳ θὰ θήσω φανερά· θὰ ὀρκισθῶ καὶ μέγαν ὄρκον ἐξηκοντάκις ἢ γλυκεῖα φωνῇ τοῦ ἀγαθοῦ κήρυκος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἠκούσθη. Τὰ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔργα ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἤδη εἰσι λελεγμένα· τὰ δὲ ἐσόμενα, τότε πάλιν σαφῶς θὰ διηγηθῶ· νῦν δὲ ἐλπίζω μὲν, ἢ ἔκβασις ὅμως κεῖται ἐν θεῷ· ἐὰν δὲ ὁ γενέθλιος δαίμων συγκατανεύσῃ, τῷ Διὶ καὶ τῷ Ἄρει θὰ ἀποδώσωμεν, ὅτι πράττει τοῦτο. Τὰ δὲ παρὰ τῆ ὀφρῦτι τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τὰ ἐν Ἄργει ἄθλα τῶν Ὀλιγαιθιδῶν καὶ ἐν Θήβαις πόσα εἰσὶν· καὶ πόσα ἔτι θὰ μαρτυρήσῃ ὁ ἐπὶ τῶν Ἀρκάδων ἀνιστάμενος ἄναξ τοῦ Λυκαίου βωμὸς, καὶ Πελλήνη καὶ Σικυῶν καὶ Μέγαρα καὶ τὸ εὖ πεφραγμένον ἄλσος τῶν Αἰακιδῶν καὶ ἡ Ἐλευσίς καὶ ἡ πλουσία Μαραθῶν καὶ αἱ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην καλλίπλουτοι πόλεις καὶ ἡ Εὐβοία· κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐρευνῶν θὰ εὐρηγῆς πλείονα καὶ μείζονα ἢ ὥστε ἐγὼ νὰ γινώσκω. Ἄλλ', ὦ Ζεῦ, ἐκτέλει ὥστε νὰ διέρχωνται τὸν βίον μετ' ἀσφαλείας διδούς αὐτοῖς παρὰ τῶν πολιτῶν μὲν αἰδῶ, παρὰ τῆς τύχης δὲ τερπνά.

ΟΛΥΜΠΙΑ

ΕΙΔΟΣ ΙΔ'.

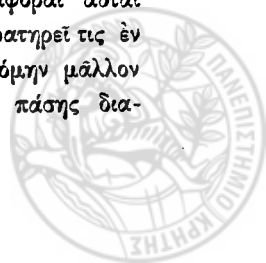
ΑΣΩΠΙΧΩι ΟΡΧΟΜΕΝΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

—*—

Οί μὲν Π. Σ. λέγουσι «Τὸ τεσσαρακαίδέκατον εἶδος τῶν Ὀλυμπίων οὐκ ἔστιν ἐπιφθικόν ὡς τὰ λοιπὰ, ἀλλὰ δύο ἔστι στροφῶν μονοστροφῶν· οὔτε ἀντιστροφάς γὰρ ἔχουσιν οὔτε ἐπιφθούς, ἀλλὰ μονόστροφοί εἰσιν, ὡς εἴρηται. Ἔστι δὲ τῆς μὲν πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιη'. τῆς δὲ δευτέρας στροφῆς ιζ'». Ταῦτα τῶν Π. Σ. οὐ δύνανται νὰ πείσωσί τινα. Οἱ δὲ νεώτεροι μετήνεγκον μὲν τὸν ἄριστον τοῦτον ἐπινίκιον εἰς στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν, ἀλλὰ διορθώσαντες πολλαχοῦ τὸ κείμενον τοῦ ποιητοῦ, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ λέξεις, ἵνα, ὡς αὐτοὶ ἐβούλοντο, τὸ μέτρον γένοιτο, προσθέντες. Διὸ οὐδαμῶς παρεδεξάμην τὰ τοῦ μέτρου μόνον ἔνεκα ἐξ εἰκασίας μετρήματα ταῦτα τῶν νεωτέρων.

Ἐγὼ δὲ μετρήσας χωρὶς νὰ ἐπενέγκω μηδεμίαν διόρθωσιν, μηδὲ νὰ προσθῶ λέξιν τινὰ εὖρον συγχειμένην τὴν φθῆν τῆ ὄντι ἐκ στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς ἑκατέρας συνισταμένης ἐκ δεκαεπτὰ κῶλων. Ἐν τισι δὲ τῶν κῶλων τῆς στροφῆς ὑπάρχουσι διαφοραὶ, πρὸς ἃ ἀνταποκρίνονται κῶλα τῆς ἀντιστροφῆς· ἀλλ' αἱ διαφοραὶ αὗται εἰσὶ φαινόμεναι καὶ οὐ πραγματικαί, ὡς παρατηρεῖ τις ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ ἐκάστου τῶν κῶλων· διὸ προειλόμην μᾶλλον τὰς διαφορὰς ταύτας ἢ τὴν πρὸς ἐξάλειψιν πάσης δια-

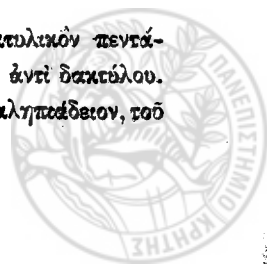
φορᾶς κατ' εἰκασίαν διόρθωσιν τοῦ κειμένου, ἔχων μάλιστα ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ τοῦ Ὁρατίου, ὅτι ὁ Πίνδαρος numeris fertur lege solutis.

Μέτρα τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ εἴδους.

Ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος σύγκεται ἐκ κώλων δεκαεπτᾶ.

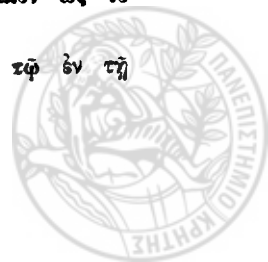
Στροφή.

- Κῶλον 1. $-\ - \overline{\cup} \cup \mid - - - - \mid - - -$ Φαλαίκειον τρίμετρον καταληκτικόν. Ὁ ἀντίσπαστος τῆς πρώτης συζυγίας μετεβλήθη κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν εἰς ἐπίτριστον· αἱ δὲ ἐν τῇ λέξει Καφισίων δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ ἐκφωνοῦνται ἐν συνιζήσει ὡς μία.
- " 2. $\cup \cup \cup \cup \mid \cup \cup \cup \cup \mid - - -$ Ἐκ χοριάμβου καὶ ἐφθημιμεροῦς ἰάμβου.
- " 3. $\cup \cup \cup \cup \mid - - - - \mid - - -$ Ἀλκμαιώνειον δεκασύλλαβον· ἀντὶ ὅμως τῶν τελευταίων δύο δακτύλων ἔχει παίωνα δεύτερον καὶ σπονδαῖον.
- " 4. $\overline{\cup} - - - -$ Μονόμετρον ἀναπαιστικόν· αἱ ἐν τῇ λέξει ὅμως Χάριτες δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ ἀναγνωστέαι ὑφ' ἐν ριτες.
- " 5. $\cup - - - \mid \cup - - - \mid - - -$ Ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς τῆς δευτέρας συζυγίας ἀναπαιστού.
- " 6. $\cup \cup \cup \cup$ Δίμετρον δακτυλικόν.
- " 7. $\cup \cup \cup \cup \mid \cup \cup \cup$ Ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές.
- " 8. $- - - - \mid \cup \cup \cup \cup \mid - - - -$ Προσοδιακὸν τρίμετρον τῆς δευτέρας συζυγίας ἀντὶ χοριάμβου οὔσης παίωνος τετάρτου.
- " 9. $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Δακτυλικὸν πεντάμετρον τοῦ τρίτου ποδὸς τροχαιοῦ ἀντὶ δακτύλου.
- " 10. $\cup \cup \cup \cup \mid - - - - \mid \cup \cup \cup \cup$ Ἀσκληπιδεῖον, τοῦ

- Κῶλον 10. πρώτου ἀντισπάστου μεταβληθέντος εἰς τροχαϊκὴν συζυγίαν, τοῦ δευτέρου εἰς ἐπίτριτον.
- " 11. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup}$ Δακτυλικὸν πενθημιμέρες.
- " 12. $\dot{\cup} \cup \dot{\cup} \cup | \dot{\cup} \cup \cup \cup$ Δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον.
- " 13. $\cup \cup \dot{\cup} \cup \cup | \cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup$ Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου.
- " 14. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \dot{\cup}$ Γλοκάνειον.
- " 15. $\cup \cup \cup \cup | \cup \cup \cup \cup$ Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἢ πρώτη ὅμως συζυγία ἀντι Ἰωνικῆς ἀπὸ μείζονος παίων πρώτος ἢ δὲ δευτέρα ἐπίτριτος ἢ τροχαϊκή.
- " 16. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \dot{\cup} \cup \cup \cup | \cup \cup \dot{\cup}$ Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἢ πρώτη συζυγία ἀντι ἀντισπάστου χοριάμβος· διότι ὁ ἀντίσπαστος μεταβάλλεται εἰς ἰαμβικὴν συζυγίαν, ἢ δὲ ἰαμβικὴ εἰς χοριαμβικὴν ἢ δὲ δευτέρα τροχαϊκή, ἢ δὲ τρίτη βραχυκατάληκτος.
- " 17. $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ἰαμβικὸν πενθημιμέρες.
Ἀντιστροφή.

- Κῶλον 1. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup$ Φαλαίκειον διαφέρει τοῦ ἐν τῇ στροφῇ ἀντιστοιχοῦ κῶλου, καθὼ ἐκεῖ μὲν ὁ ἀντίσπαστος μετεβλήθη εἰς ἐπίτριτον, ἐνταῦθα δὲ εἰς τροχαϊκὴν συζυγίαν.
- " 2. $\dot{\cup} \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup$ Ἐκ χοριάμβου καὶ ἐφθημιμεροῦς ἰάμβου, ὡς τὸ ἀντιστοιχοῦν κῶλον τῆς στροφῆς.
- " 3. $\cup \cup \dot{\cup} \cup | \cup \cup \cup \cup \cup \cup$ Ἀλχμαιώνειον διαφέρει τοῦ ἐν τῇ στροφῇ ἀντιστοιχοῦ καθὼ τοῦτό ἐστι καθαρὸν.
- " 4. $\cup \cup \cup \cup \dot{\cup}$ Μονόμετρον ἀναπαιστικὸν ὡς τὸ ἐν τῇ στροφῇ ἀντιστοιχοῦν.
- " 5. $\cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \cup \dot{\cup} | \cup \cup \dot{\cup}$ Ὅμοιον τῷ ἐν τῇ στροφῇ ἀντιστοιχοῦντι.

- Κῶλον 6. — — — — — Ὅμοιον τῷ ἐν τῇ στροφῇ ἀντιστοιχοῦντι.
- ” 7. — — — — — Ὅμοιον τῷ ἐν τῇ στροφῇ, πλὴν ὅτι ἐν ἐκείνῳ ὁ πρῶτος ποῦς σπονδαίος, ὁ δεύτερος καὶ τρίτος ἴαμβος ἀντὶ τῶν ἐνταῦθα ἀναπαίστων.
- ” 8. — — — — — Προσοδιακὸν τρίμετρον· διαφέρει δὲ τοῦ ἐν τῇ στροφῇ ἀντιστοιχοῦντος, ὅτι ἀντὶ τῆς δευτέρας δακτυλικῆς συζυγίας ἐκεῖνο ἔχει παίωνα.
- ” 9. — — — — — Δακτυλικὸν ὅμοιον τῷ ἐν τῇ στροφῇ ἀντιστοίχῳ.
- ” 10. — — — — — Ἀσκληπιάδειον διαφέρον τοῦ ἐν τῇ στροφῇ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν μόνον ὁ πρῶτος ἀντίσπαστος μεταβέβληται εἰς παίωνα, ἐκεῖ δὲ ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος εἰσι μεταβεβλημένοι.
- ” 11. — — — — — Ὅμοιον τῷ ἐν τῇ στροφῇ.
- ” 12. — — — — — Ὅμοιον ὡσαύτως.
- ” 13. — — — — — Ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον διαφέρον τοῦ ἐν τῇ στροφῇ, καθὼ μὲν ἡ πρώτη συζυγία σύγκεται ἐξ ἀναπαίστων, ἐνταῦθα ἐκεῖ δὲ ἐξ ἀναπαίστου καὶ σπονδαίου· ἡ δὲ δευτέρα συζυγία ἐνταῦθα μὲν ἐξ ἰάμβου καὶ ἀναπαίστου, ἐκεῖ δὲ ἐξ ἰάμβων.
- ” 14. — — — — — Γλυκῶνειον ὅμοιον τῷ ἐν τῇ στροφῇ.
- ” 15. — — — — — Ἴωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον διαφέρον τοῦ ἐν τῇ στροφῇ, ὅτι ἐκεῖ ἀντὶ Ἴωνικῆς συζυγίας ἔχει παίωνα.
- ” 16. — — — — — Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Διαφέρει δὲ τὸ ἀντισπαστικὸν τοῦτο τρίμετρον τοῦ ἐν τῇ στροφῇ ὁμοίου, καθ’ ὅτι ἐκεῖ μὲν καὶ αἱ δύο ἀντισπαστικαὶ συζυγίαι

Κῶλον 16. μετεβλήθησαν, ἐνταῦθα μόνον ἢ δευτέρα κατὰ τὸ σύνθηες.

17. — — — — — Ἰαμβικὸν πενθημιμερές τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου ἀντὶ ἰάμβου, καθὼ διαφέρει τοῦ ἀντιστοίχου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Εὐχεται ταῖς Χάρισι ταῖς τιμωμέναις ἐν τῇ Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας νὰ παράσχωσιν Ἀσωπίχῳ τῷ Ὀρχομενίῳ τῷ νικήσαντι ἐν Ὀλυμπίᾳ πάντα τὰ τερπνά καὶ γλυκέα (ἀπὸ στ. 1-6). Ὑμνεῖ τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἣν ἐξασκοῦσι καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν (ἀπὸ στ. 7-18). Ἐπαναλαμβάνει πάλιν τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀσωπίχου εὐχὴν πρὸς αὐτάς, λέγων, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν αἴτιος νὰ κατασταθῇ Ὀλυμπιονίκος ἢ πόλις, ἣς αὐταὶ προστατεύουσιν. (ἀπὸ στ. 19-27) Τελευτῶν δέεται τῆς Ἥχους νὰ ποιήσῃ, ὥστε νὰ ἀντηχηθῇ ὁ ὕμνος μέχρι τοῦ Ἄδου, ἵνα καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Ἀσωπίχου μάθῃ, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐστεφανώθη ἐν Ὀλυμπίᾳ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Ὁ ὕμνος οὗτος ἄδεται καὶ ψάλλεται ἐν κόμφῳ παρὰ τῷ ἱερῷ τῶν Χαρίτων, αἷς ἀφιεροὶ ὁ Ἀσώπιχος τὸν στέφανον. Ἐνίκησε δὲ ὁ Ἀσώπιχος κατὰ τοὺς Π. Σ. τὴν 76. Ὀλυμπιάδα. «Ὅτι ἐν τῇ 76. Ὀλυμπιάδι ἐνίκησεν ἐν ἀνδράσι στάδιον Σκάμανδρος ὁ Μυτιληναῖος ἰκανῶς ὁμολογεῖται ἐξ Ἀφρικανοῦ, Διοδώρου καὶ Διονυσίου. Ὅθεν ὀρθῶς οἱ σοφοὶ οἶονταὶ Ἀσώπιχον ἐν παισὶ νενικημένα!» Heynius.

πάξονται καλοὶ ἵπποι· «ἵππικοὶ λέγονται οἱ Ὀρχομένιοι. Ἐργίνος γὰρ ἵππῳ νεκρῆς Θυβαίους φόρου ὑποταλεῖς ἔσχεν, ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτοὺς ἠλευθέρωσεν». Π. Σ. — λιπαρᾶς Ὀρχομενοῦ] «δύο Ὀρχομενοὶ εἰσιν ἢ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ πολύμηλος καλουμένη, ἢ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ Μινύειος ἀπὸ Μινύου τοῦ Θεσσαλοῦ Καλλιρρόης καὶ Ποσειδῶνος υἱοῦ· ἀπὸ Μινύου δὲ καὶ τὸ γένος τῶν Ἀργοναυτῶν Μινύειοι γὰρ οὗτοι λέγονται». Τὸ δὲ λιπαρᾶς οἱ Π. Σ. ἐξηγοῦσι «πλουσίας». — Χάριτες] «Ὅτι τρεῖς εἰσιν αἱ Χάριτες καὶ Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ (906) λέγει.

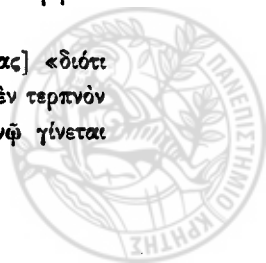
Τρεῖς δὲ οἱ (Δᾶ) Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε
καλλιπαρήους
Ἀγλαίην τε καὶ Εὐφροσύνην Θαλίην τ' ἔρα-
τεινήν». Π. Σ.

— παλαιγόνων . . . ἐπίσκοποι] «προστάτρια: τῶν Ὀρχομενίων τῶν ἐκγόνων τοῦ παλαιοῦ Μινύου».

— Στ. 6. εὔχομαι] «να καταστήσητε ἅπαντα τὸν βίον τοῦ Ἀσωπίχου τερπνὸν καὶ γλυκύν». Ἀποσιωπᾶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ εὔχομαι ὡς εὐκόλως ἐκ τῶν ἐπομένων ἐννοούμενον.

— Στ. 7-9. σὺν γὰρ ὑμῖν . . . ἀγλαὸς ἀνὴρ] «διότι εἴ τις ἐστὶ σοφός, ἢ εὐμορφος, ἢ ἐνδοξος, ἢ ὁ, τι δήποτε ἄλλο, τὸ τερπνὸν καὶ γλυκὺ τῆς σοφίας ἢ εὐμορφίας ἢ δόξης ὑμεῖς παρέχετε αὐτῷ· ἄνευ ὑμῶν καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐμορφία καὶ ὁ, τι δήποτε ἀτερπές ἐστιν». Ἄπαντα τὰ ἀγαθὰ κατὰ δαίμονά τινα γίνονται τοῖς ἀνθρώποις· τὸ τερπνὸν ὅμως αὐτῶν τούτων τῶν ἀγαθῶν γίνεται μόνον παρὰ τῶν Χαρίτων. (Ὀλ. Θ'. 40 κ. ἐξῆς) — εἰ σοφός . . . ἀνὴρ] ἴσον οὔτινές εἰσι σοφοὶ ἢ καλοὶ ἢ ἀγλαοὶ ἄνδρες. — ἀγλαός] «περίβλεπτος ἐπὶ τινι ἀγαθῷ».

— Στ. 10-12. οὔτε γὰρ θεοὶ . . . δαίτας] «διότι οὐ μόνον τοῖς ἀνθρώποις ἄνευ τῶν Χαρίτων οὐδὲν τερπνὸν ἢ γλυκὺ γίνεται, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐν Οὐρανῷ γίνεται

Κοιρανέοντι χορούς
 Οὔτε δαίτας· ἀλλὰ πάντων
 Ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ χρυ-
 σότοξον θέμεναι παρὰ
 Πόθιον Ἀπόλλωνα θρό- 15
 νους ἀέναν σέβοντι πατρός
 Ὀλυμπίοιο τιμάν.

α. Κ. ιζ'.

Πότνι Ἀγλαΐα, Φιλησίμολπέ
 Τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παιδες,
 Ἐπάκοι νῶν, Θαλία τε ἐ- 20
 ρασίμολπε, ἰδοί-
 σα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεὶ τύχῃ
 Κοῦφα βιβῶντα. Λυ-
 δίῳ γάρ Ἀσώπιχον ἐν τρό-
 πῳ ἐν μελέταις τε ἀείδων μόνον· 25
 Οὔνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἦ Μινύεια

ἀπέλαυσις τις καὶ τέρψις χορῶν καὶ συμποσιῶν ἄνευ αὐ-
 τῶν. — κοιρανέοντι χορούς οὔτε δαίτας] Τὸ ἐν τῷ ἔπο-
 μένῳ στ. ἐν οὐρανῷ παράλαβε καὶ ἐνταῦθα. Τὸ κοι-
 ρανεῖν χορούς καὶ δαίτας σημαίνει «εἶναι δεσπό-
 την τινὰ καὶ κύριον τῶν χορῶν καὶ δαιτῶν. Τότε δέ ἐστι
 κύριος, ὅταν ἀπολαύῃ καὶ τέρπηται τοῖς χοροῖς καὶ τοῖς
 συμποσίοις. Τὸ δὲ ἀπολαύειν καὶ τέρπεσθαι τοὺς θε-
 οὺς αὐτοῖς, τοῦτό ἐστιν ἡ εὐδαιμονία τῶν θεῶν. Βούλεται
 λοιπὸν διὰ τούτων νὰ εἴπῃ ὁ ποιητής, ὅτι ἄνευ τῶν Χα-
 ρίτων οὐδὲ οἱ θεοὶ εἰσιν εὐδαιμόνες.

— Στ. 13-18. ἀλλὰ πάντων . . . τιμάν] «ἀλλὰ
 πάντων τῶν ἔργων (τῶν τερπνῶν καὶ γλυκῶν) κυβερνῆται
 καὶ οἰκονόμοι οὐσαὶ δοξάζουσιν ἐν οὐρανῷ τὴν ἀέναντον
 καὶ ἀφθαρτον τοῦ πατρὸς αὐτῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς

τιμὴν ἔχουσαι τοὺς ἑαυτῶν θρόνους καὶ καθεζόμεναι πλησίον τοῦ χρυσοτόξου Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν τῷ Πυθῶνι τιμωμένου». Π. Σ. — ἔργων] Οἴκοθεν ἐννοεῖται τὸν τε ρ π ν ῶ ν. — θέμεναι παρὰ Ἀπόλλωνα θρόνους] Ἡσίοδος ἢ ὅστις δῆποτε (Θεογ. στ. 64) παρακαθίζει τὰς Χάριτας οὐχὶ τῷ Μουσηγέτῃ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ ταῖς Μούσαις, ὅτε ὕμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου τοῦ πατρὸς αὐτῶν Διός. — Πύθιον] «Ἐν Πυθῶνι, φασίν, ἦσαν ἰδρυμένοι αἱ Χάριτες ἐν τοῖς δεξιοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος». Π. Σ. Βούλεται λοιπὸν ὁ ποιητὴς νὰ σημάνη θεὸς τὸ ἐπίθετον Πύθιον, ὅτι ὡς ἐν Πυθῶνι ἔχουσι τοὺς θρόνους παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα, οὕτω καὶ ἐν Οὐρανῷ. — ἀένναον σέβοντι τιμάν] «δεικνύουσι τὸ πρὸς τὴν ἀένναον τιμὴν τοῦ Διὸς σέβας ποιῶσαι ἡδέα τὰ συμπόσια καὶ τερπνοὺς τοὺς ὕμνους τῶν Μουσῶν καὶ τὸ κηθάρισμα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ οὕτω καθιστῶσαι αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους ἑμοδιαίτους θεοὺς κοιράνους καὶ κυρίους αὐτῶν.

— Στ. 19-27. Πότν' . . . Μινύεια σεῦ ἕκατι] «ὦ Χάριτες, ἰδοῦσαι τοῦτον τὸν κῶμον ἐπὶ τῇ εὐμνεσίᾳ τῆς τύχης, τῆς παρασχούσης τὴν νίκην χορευόμενον γένεσθε ὑπήκοοι τῶν δεήσεών μου· διότι ἦλθεν νὰ ἔσω τὸν Ἀσωπίχον, οὗ ἕνεκα ἡ Μινυῶν πόλις ἢ ὑπὸ σοῦ προστατευομένη Ὀλυμπιόνικος ἐγένετο». — κρατίστου παιδες] ὅτι αἱ Χάριτες ἦσαν παῖδες τοῦ κρατίστου τῶν θεῶν, ἦτοι τοῦ Διός, εἴπομεν ἀνωτέρω. -- ὑπάκοι νῶν] «νῶν, ὅτε ὕμνησα τὴν ὑμετέραν δύναμιν, γένεσθε ὑπήκοοι ταῖς ἐμαῖς εὐχαίς». — ἰδοῖσα] συμφωνεῖ τῷ πλησιεστέρω Θαλία ἀντιἰδοῖσαι. — ἐπὶ εὐμνεῖ τύχη] σύναπτε τῷ βιβῶντα. Τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκην τοῦ Ἀσωπίχου ἀποδίδωσι τῇ εὐμνεσίᾳ τῆς τύχης. Ὅθεν ὁ κῶμος ἦτοι ἡ θυσία καὶ ἡ πανηγυρίς καὶ ἡ εὐωχία καὶ ὁ ἐν ᾧδῃ χορὸς τελοῦνται ἕνεκα τῆς νίκης· ἄρα ἕνεκα τῆς εὐμνεσίας τῆς τύχης. — Λοδίφ γάρ] Λέγει τὸ αἴτιον, δι' ὃ

Σεῦ ἕκατι. Μελαντειχέα νῶν δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἄ-

χοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-
γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖς' υἱ- 30
ὄν εἵπης, ὅτι οἱ νέαν

Κόλποισι παρ' εὐδόξοιο

Πίσας ἐστεφάνωσε κυδίμων

Ἄέθλων πτεροῖσι χαίταν.

δέεται τῶν Χαρίτων νὰ γίνωσιν ὑπήκοοι. — Λυδίφ ἐν τρώφῳ ἐν μελέταις τε] ἴσον ἐν Λυδίφ τρώφῳ (μέλει, ῥυθμῷ) ἐν μελέταις (μετὰ μελέτης καὶ φιλοπονίας) συντεθέντι. — οὐνεκα . . . Μινύεια] «ἄδω τὸν Ἀσωπίχον, διότι ἡ Μινύεια ἡ ὑμέτερα, ὦ θεαί, πόλις, ἦν ὑμεῖς τὰ μέγιστα ἀγαπᾶτε καὶ ποθεῖτε νὰ τιμήσητε (ταύτην τὴν ἔμφασιν ἔχει ἡ ἐνταῦθα θέσις τοῦ ὀνόματος Μινύεια) ἡ πόλις, λέγω, αὕτη ἐγένετο ἕνεκα τοῦ Ἀσωπίχου Ὀλυμπόνικος». — σεῦ ἕκατι] Πρὸς τὸν Ἀσωπίχον ἀποστρέφεται «σοῦ, ὦ Ἀσωπίχε, ἕνεκεν».

— Στ. 28. μέχει τέλους] Θαυμαστός ἐπίλογος. Εὔχεται ἵνα ἡ ἀντηχησις τοῦ ψαλλομένου τούτου ὕμνου φθάσῃ μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ ἐν Ἄδου πατρὸς τοῦ Ἀσωπίχου. Θεοποιεῖ τὴν ἐκ τῆς ψαλμωδίας τοῦ ὕμνου ἀντηχησιν καλῶν αὐτὴν Ἠχώ καὶ παρακαλεῖ τὸν ὕμνον τούτον οὕτως ἀδόμενον καὶ ψαλλόμενον νὰ ἐνέγκῃ μέχρις Ἄδου εἰς τὴν ἀκοήν τοῦ πατρὸς Κλεοδάμου, ἵνα καὶ αὐτὸς μάθῃ, ὅτι ὁ νεαρὸς αὐτοῦ υἱὸς ἐστεφανώθη ἐν Ὀλυμπίᾳ στέφανον ἐνδόξων ἄθλων. — Ἀχοῖ] ἀπλὴ προσωποποιία ἦτοι θεοποίησις τῆς ἀντηχίσεως τῆς ψαλμωδίας τοῦ παρόντος ὕμνου καὶ οὐδὲν ἄλλο. — πατρὶ] τοῦ Ἀσωπίχου. — φέροισ' ἀγγελίαν] Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀντηχίσεως, ἐὰν μέχρι τῆς ἀκοῆς αὐτοῦ ἀφίκηται, θὰ μάθῃ ὁ Κλεοδάμος περὶ τῆς νίκης τοῦ υἱοῦ διὰ τοῦτο

λέγει, ὅτι ἡ ἀντήχησις ἤ ἡ Ἥχῳ φέρει αὐτῷ ἀγγελίαν.
 — Κλεόδαμον] ἔπρεπε νὰ συναφθῇ τῷ πατρὶ οὕτως
 «πατρὶ Κλεοδάμῳ φέροισα, ὄφρα αὐτὸν ἰδοῖσα· ἀλλὰ
 ἐφέλξεως γενομένης τῷ αὐτὸν οὐκ ἔμεινε θέσις. — υἱὸν
 εἶπης] Τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος ἐστεφάνωσε τῆς ἐπο-
 μένης προτάσεως ἐφελκυσθὲν ἐγένετο ἀντικείμενον τοῦ
 ῥήματος τῆς ἡγουμένης εἶπης. Τοιαῦται συντάξεις εἰσὶ
 συνήθεις καὶ τοῖς πεζοῖς. — οἱ νέαν χαίτην] «τὴν νεα-
 ρὰν καὶ παιδικὴν αὐτοῦ κόμηγν». Τὸ οἱ ἀντὶ γενικῆς
 «χαίτην αὐτοῦ»· ἀλλὰ καὶ ἦν ἐκλάβη τις ὡς δοτικὴν
 χαριστικὴν, σημαίνουσαν τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς κατὰ
 ταύτην τὴν ἔννοιαν «πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ τέρψιν αὐτοῦ
 τοῦ πατρὸς δηλονότι»· καὶ οὕτω καλῶς ἔχει. — κόλποισι
 παρ' . . . Πίσας] «ἐν τῇ ἐνδοξοτάτῃ Ὀλυμπίᾳ». Π. Σ.
 — ἐστεφάνωσε] ὁ υἱός. — πτεροῖσι] τοὺς στεφάνους
 καλεῖ πτερά· διότι ἐπαίρουσιν πτερωτὶ εἰς μέγα ὕψος
 τὴν δόξαν τῶν στεφανουμένων· «πτεροῖς ἐνδόξων ἀγώνων
 ἀντὶ τοῦ στεφάνους ἐπαίρουσι καὶ πτεροῦσι τοὺς στεφα-
 νουμένους». Π. Σ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Ὁ ἀοίδιμοι βασίλισσαι τῆς πλουσίας Ὁρχο-
 μενοῦ Χάριτες, προστάτριαι τῶν ἐκγόνων τοῦ
 παλαιοῦ Μινύου, αἱ διὰ κλήρου ἐγένεσθε δέσποιναι
 τῶν Κηφισίων ὑδάτων καὶ οἰκεῖτε ἔδραν καλλί-
 πωλον, ἀκούσατέ μου· ἐπειδὴ εὐχομαι· διότι τῇ
 ὑμῶν συνεργείᾳ γίνονται πάντα τὰ τερπνὰ καὶ
 τὰ γλυκέα τοῖς βροτοῖς, εἴτε σοφός τις ἔστι, εἴτε
 εὐμορφος, εἴτε περίδοξος ἀνήρ· διότι οὔτε οἱ θεοὶ
 ἄνευ τῶν σεμνῶν Χαρίτων διακοσμοῦσι χοροὺς καὶ
 θυσίας· ἀλλὰ πάντων τῶν τερπνῶν οὔσαι ἐν οὐ-
 ρανῷ ταμίαι, ἔχουσαι παρὰ τὸν χρυσοτόξον Πύθιον
 Ἀπέλλωνα τοὺς θρόνους μεγαλύνουσι τὴν ἀέναον
 τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου πατρός. Πότνια Ἀγλαΐα καὶ
 φιλησίμολπε Εὐφροσύνη καὶ Θαλία ἐρασίμολπε,
 ὑπακούσατέ μου νῦν, ἰδοῦσαι, ὅτι ὁ ἐπὶ εὐμενείᾳ
 τῆς τύχης κῶμος οὗτος χορεύεται κούφοις ποσὶ·
 διότι Ἀσώπιχον ἐν Λυδίᾳ μετὰ μελέτης συντεθέντι
 ῥυθμῷ ἄδω, ἐπεὶ ἔνεκα σοῦ, ὦ Ἀσώπιχε, ἡ πό-
 λις τῶν Μινυῶν Ὀλυμπιόνικος ἐγένετο. Ἐλθὲ νῦν,
 ὦ Ἥχοϊ, εἰς τὸν μελανοτειχῆ οἶκον τῆς Περσε-
 φόνης, καὶ ἰδοῦσα τὸν πατέρα Κλεόδαμον ἄγγει-
 λον αὐτῷ, ὅτι ὁ υἱὸς ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἐνδόξου
 Πίσσης τὴν παιδικὴν αὐτοῦ κόμην πτερωτοῖς ἐνδό-
 ξων ἄθλων στεφάνοις ἐστεφάνωσεν.

Τῶν κυριωτέρων τυπογραφικῶν ἀμαρτημάτων διόρθωσις.

Σελίδι 3, καὶ 50 γράφει εἰδους. — Σ. 6. γρ. ἑνδεκασύλ-
λαβον. — Σ. 11. γρ. χρυσός ἐστι. — Σ. 12. γρ. μὲν φασι. —
Σ. 13. γρ. οἰκία. — Σ. 15. γρ. ἀνθει τῆς φῶδης. — Σ. 16. γρ.
μὲν φασιν. — Σ. 19. γρ. τάς. — Σ. 20. γρ. ὀπότε. — Σ. 23 κ.
30) κ. 72. γρ. ἐστὶ. — Σ. 23. γρ. ἔστωσαν. — Σ. 25. γρ. Ἀγα-
μέμνονα. — Σ. 26. γρ. ἄρα — γρ. κατωτέρω. — Σ. 39 κ. 47.
γρ. ἔνεκα. — Σ. 46. γρ. κατώρθωσε. — Σ. 48. γρ. σὺ. γρ. βρέ-
θρω. — Σ. 51. γρ. ἑφθήμερες. — Σ. 56. γρ. ὕμνοις. — Σ.
57. γρ. ἀγών. — Σ. 60. γρ. εἰσὶ. — Σ. 62. ἐν τῷ κειμ. γρ.
ἀρεταῖς. — Σ. 68. γρ. Παράδοξος. — Σ. 79. ἀντὶ τοῦ καιρὸν
τῶν γρ. καιρὸν τῶν καὶ τῶν. — Σ. 83. γρ. ὄντες — γρ. τὸ.
— Σ. 88. γρ. Ποσειδῶνος. — Σ. 94. γρ. μοῖρα. — Σ. 101. γρ.
φῶδης — γρ. ἔτει. — Σ. 107. γρ. φτινι. — Σ. 112. γρ. ἐνομο-
θέτησεν ἐν ἀρχῇ. — Σ. 123. γρ. κοινῇ. — Σ. 125. γρ. ταῖς. —
Σ. 127. γρ. ἀναπαίστων. — Σ. 137. γρ. αὐτῇ. — Σ. 153. γρ.
διδάσκαλος. — Σ. 158. γρ. ἀρμόζει. — Σ. 170. γρ. εὐτεχει —
γρ. ἐφ' ὧν. — Σ. 172. γρ. Διός. — Σ. 176. γρ. ἐνί. — Σ. 182.
γρ. τὸ δὲ πέρ'. — Σ. 184. ἐν τῷ κειμ. γρ. πέρ'. — Σ. 189. γρ.
ἐρηγνεύουσιν. — Σ. 233. γρ. ἐξ ὧν — γρ. ἠκολούθησεν — γρ.
Ἀθηνά — Σ. 241. γρ. οὐκ. — Σ. 244. ὀρκοθῶσιν. — Σ. 247.
γρ. ἐν ἧ. — Σ. 249. γρ. Τροφώνια — γρ. Πελλήνη. — Σ. 250.
γρ. οὐχ. — γρ. ἐξ. — Σ. 253. γρ. ἐν φ. — Σ. 261. γρ. εἶτα.
— Σ. 275. γρ. δὲ εἰσιν. — Σ. 287. γρ. τοῦ Ἀλκιμέδοντος. —
Σ. 300. γρ. ἦν. — Σ. 306. γρ. μύσος. — Σ. 321. γρ. ὀππτεῦον.
— Σ. 333. γρ. οὐν. — Σ. 342. ἐν τῷ κειμ. γρ. ἀλέγων — γρ.
συγκομαίξτε. — Σ. 384. κ. 454. γρ. Ἄδου. — Σ. 387. γρ.
καταναλώσῃ. — Σ. 434. ἐν τῷ κειμ. γρ. τὰ τ' ἐν. — Σ. 452.
ἀέναον. — Σ. 455. στεφανουμένων. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῶν Σελ.
ἀπὸ 65-80 γρ. Β'. ἀντὶ Α'.

